

ΜΟΙΡΙΔΟΣ ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΕΙΣ

ΑΤΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

MOERIDIS ATTICISTAE

LEXICON ATTICUM

CUM

JO. HUDSONI, STEPH. BERGLERI,
CLAUD. SALLIERII,
ALIORUMQUE NOTIS.

SECUNDUM ORDINEM MSSTORUM RESTITUIT, EMENDAVIT,
ANIMADVERSIONIBUS ILLUSTRAVIT

JOANNES PIERSONUS.

ACCEDIT

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ

AELII HERODIANI

PHILETAERUS

E MS. NUNC PRIMUM EDITUS; ITEM EJUSDEM
FRAGMENTUM E MSS. EMENDATIUS ATQUE
AUCTIUS.

[EDITIO NOVA, AUCTIOR, CUI ADDITA SUNT
PIERSONI VERISIMILIA.]

LIPSIAE
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI
MDCCCXXXI.

☞ Binnen kurzer Frist werden die Verisimilia nachgeliefert werden.

ILLUSTRISSIMIS
GENEROSISSIMISQUE
VIRIS,

HESSELO DOMINICO ERNESTO
AB AYLVA,

SIUCKIO GERROLDO JUCKEMA
A BURMANIA RENGERS,

LIVIO SUFFRIDO LYKLAMA
A NYEHOLT,

TIALLINGO EDONI HESSELO
ROORDA A SIXMA,

SUM-

ILLUSTRISSIMIS
GENEROSISSIMISQUE

VIRIS,

HESSELO DOMINICO ERNESTO
AB AYLVA,

SIUCKIO GERROLDO JUCKEMA
A BURMANIA RENGERS,

LIVIO SUFFRIDO LYKLAMA
A NYEHOLT,

TIALLINGO EDONI HESSELO
ROORDA A SIXMA,

SUM-

SUMMIS IN REPUBLICA

MUNERIBUS ET HONORIBUS

CONSPICUIS,

ACADEMIAE FRISIAE,

QUAE FRANEQUERAE EST,

CURANDAE

QUATUOR VIRIS,

HOC OPUSCULUM

VENERABUNDUS

D. D. D.

JOANNES PIERSON.

PRAEFATIO.

Moeridis Atticistae libellus, postquam diu in Bibliothecarum scriniis latuerat, nec tamen principum virorum notitiam effugerat, tandem, multorum votis expetitus, in lucem prodiit, anno huius seculi duodecimo, Oxoniae, opera et studio Joannis Hudsoni. Quanquam enim haec editio Hudsoni nomen non praefert, ejus tamen cura adornatam esse, inter eruditos constat. Vid. Hallii praef. Josepho praefixam, et Fabricii B. G. vol. ix. p. 420.

Triennio fere post, magnam Moeridis partem, una cum aliorum Grammaticorum excerptis, ex optimo codice Coisliniano protulit Vir egregius, et multis magnisque in rem litterariam meritis illustris, Bern. Montefalconius, (Bibl. Coisl. p. 485—488.) qui totum quoque Moeridem manu sua descripserat, emendaverat, notisque eruditis illustraverat; quod e Schlaegeri ad Stoeberum litteris, quarum exemplar penes me est, intellexi.

Superiori seculo, qui manu exaratos Moeridis codices evolverint, aut eorum apographa sibi compararint, praecipui fuerunt Salmasius, Pricaeus, Bullialdus, Maussacus, Valesius, Usserius, Vossii, Spanhemius, Menagius, Du Cangius, Colomesius, Le Moynius, Kusterus, alii.

Primus autem, quod sciam, de Moeride una cum Thoma Magistro, aliisque ejusdem generis scriptis, in lucem emittendo cogitavit Martinus Brunnerus, linguae Graecae primum, mox theologiae in academia Upsaliensi professor, vir doctus, qui eum N. Heinsii beneficio acceperat: ad quem etiam plurimas de Grammatico nostro litteras scripsit, quas

tamen proferre Cl. Burmannus vix operae pretium duxit. (Vid. Syllog. Epistol. Burmann. t. v. p. 177.) Verum multis districtus negotiis, et a dirissimo eruditorum hoste calculo vexatus, promissa solvere non potuit, anno elapsi seculi septuagesimo et nono tristi fato defunctus. Vid. Syllogen Burmann. t. III. p. 691. t. v. p. 89. 177. 501. 517. 668. Quo autem ejus in Moerin animadversiones pervenerint, aut ubi terrarum lateant, plane ignoramus.

Brunnero mortuo, Joannes Columbus in epistola ad N. Heinsium, Syllog. t. v. p. 177. 187. se, permittente Heinsio, libenter Moerin editurum, professus est; sperare autem, Brunneri haeredes sibi ejus adnotata non invisuros. Verum et ille Ajax in spongiam incubuit.

Ludolphus quoque Kusterus, Vir insignis, Moeridis editionis a se adornandae spem videtur fecisse. v. Fabricii B. G. vol. IV. p. 419.

Post Hudsonum autem et Montefalconium, eodem fere tempore de Grammatico nostro iterum typis committendo consilium ceperunt Carol. Andr. Dukerus, et Claud. Sallierius, uterque eruditionis fama, et scriptis celebratissimus. Dukerum de Ammonio, Phrynicho, Thoma Magistro, Erotiano et Moeride junctim edendis cogitasse, e Novis Litter. Lips. anni MDCCXXVII. p. 179. monuit Schlaegerus in conspectu, et Lexiphilus Obs. Misc. vol. v. t. III. p. 31. Moschopulum pro Moeride nominat ipse Cl. Dukerus in litteris ad Valckenaerium, praefationis Ammonio praemissae, p. 3. Verum, quicquid hujus rei sit, postea vir doctissimus consilium illud plane abjecit.

Sallierii commentarius, multos ante annos scriptus, rara felicitate in manus nostras pervenit.

Anno deinde quarto et tricesimo conspectum editionis Moeridis Atticistae, Hamburgi in lucem edidit Julius Carolus Schlaegerus. Conspectum illum huic praefationi subjunximus, paucasque notas Moeridi suis locis adjecimus. Reliquae Schlaegeri animadversiones perierunt. Qua de re, lubet, hominis eruditissimi verba, e litteris ad Cl. Stoeberum d. XXVI. Aprilis MDCCLI. scriptis, adponere: „Atque „haec quidem sunt omnia, quae in lexicographum olim

„meum, nunc vero tuum, a me proficisci possunt officia, „quorum fortassis plura possem praestare, si scirem, ubinam „gentium lateant meae in Moeridem animadversiones, ad „litteram M usque perductae. Idem illae expertae sunt fa„tum, quod fuit observationibus τοῦ πάνυ Montefalconii, „qui vir doctissimus pariter atque longe humanissimus non „solum Moeridem integrum ex codice Coisliniano propria „manu descripserat, sed emendaverat quoque, et illustrave„rat notis eruditis. Verum, uti hic thesaurus in itinere, „magno litteraturae Graecae damno, periit, ita et meae „quisquiliae, dum reculas meas Helmaestadio Gotham „transfero, una cum aliis quibusdam raris carisque libellis „disparuerunt. Prius nullo modo resarciendum damnum in „caussa fuit, cur jamdudum abjecerim Moeridis edendi con„silium."

Aliquot annis post Moeridi manum admovit eruditus quidam juvenis Anglus, Lugduni Batavorum studiorum caussa commoratus; qui, cum multa ad Grammaticum nostrum collegisset, et MSStorum codicum variantes lectiones sibi comparasset, in Italiam profectus, Musas ac Moeridem valere iussit.

Per idem fere tempus Ernestus Gulielmus Higtius nostras, flosculus ille poëtarum Belgicorum, et nunc cum maxime scholae Alcmariensis rector sollertissimus, quocum, inde a condiscipulatu in academia Franequerana, integerrima mihi intercedit amicitia, Grammaticum nostrum cura sua dignum judicavit. Verum poëticis suavitatibus adsuefactus, taedium Grammaticum devorare non potuit; et, Moeride seposito, evolvendis aliis utriusque linguae scriptoribus totum se tradidit, elegantissimis carminibus, et patrio, et Latino sermone scriptis, omnibus, quotquot Musas amant, commendatissimus.

Anno denique primo et quinquagesimo Elias Stoeberus, collegii Argentoratensis rector, strenuam Moeridi aliisque Atticismi magistris navavit operam, emisso novae horum Grammaticorum editionis specimine. Sed, cum typographi, nescio quo casu, inchoatum opus destituissent, suas aliorumque in Thomam Magistrum animadversiones, una

cum copiis, quibus instructus ad Moeridem illustrandum fuisset accessurus, Amstelaedamum misit Vir eruditissimus ad Joannem Stephanum Bernard, Med. Doctorem expertissimum: qui Thomam Magistrum, novis Hemsterhusii, Oudendorpii, aliorumque accessionibus auctum, mox typis imprimendum curavit.

Accidit, ut eodem fere tempore ante hos septem annos, cum aliorum hominum doctrinae ac sapientiae fama praestantium, tum praecipue magni illius Hemsterhusii, cujus absens summus admirator fueram, audiendi caussa, ad sacratissimam Musarum sedem, et totius Belgii ocellum, Leidam me conferrem. Ubi cum Joannes Daniel Lennepius, quo Franequerae usus fueram amico optimo, et Davides Ruhnkenius eodem tempore degerent, meque in amicitiam suam, et familiarem consuetudinem, qua nunquam suaviorem expertus sum, recepissent; hi primi mihi auctores Moeridis emaculandi illustrandique extiterunt: Bernardum, aliis rebus, et inprimis arte Clinica exercenda occupatissimum, MSStorum collationes, aliaque libenter in usus meos concessurum. Accessit Hemsterhusii, Albertii, aliorumque auctoritas, a quibus dissentire, piaculum esse existimavi. Itaque alacri animo litteris ad Bernardum datis, ab ipso, quae possideret ad Moeridem pertinentia, audacter petii, statimque, quae singularis Viri humanitas fuit, impetravi.

Haec praemittenda videbantur, antequam de MSStorum auxiliis, aliorumque virorum doctorum laboribus, quibus adjutus ad Moeridem instaurandum me contuli, de mea denique ratione aliquid dicerem.

A Bernardo igitur Hudsonianam Moeridis editionem accepi, quam cum codicibus Coisliniano et Regio contulerat Cl. Stoeberus.

Huic adjunctae erant diversae lectiones Schlaegeri manu exaratae, de quibus ita Vir Cl. in litteris ad Stoeberum: „Desideras a me Celeb. Sallierii cura expolitum Atticistae „exemplum, quod quidem jam dudum in Galliam remigravit: „sed uti ejus margini allitas atque ex codicibus Parisinis petitas „variantes lectiones manu mea descripsi, ita hocce apogra„phum mitto, tuique juris esse jubeo. Animadvertes inter

„illas complures ad sanandum Moeridem nostrum adprime „facientes."

Praeterea huic fasciculo inerat Schlaegeri conspectus editionis Moeridis Atticistae, cujus supra mentionem fecimus, quemque alibi fortassis frustra quaesivissemus.

Denique Schlaegeri ad Stoeberum Epistola MS. saepius memorata, et Viri Graece Latineque doctissimi, J. M. Gesneri litterae, omni suavitate conditae, ad Schlaegerum scriptae Gottingae, a. d. XXIV. Martii MDCCXXXV. e quibus paucula in Moerin conjecturas et emendationes protulimus.

His omnibus, veluti cumulus, accesserunt eruditae Claudii Sallierii in Grammaticum nostrum animadversiones, quas, postquam nimis diu in situ et squallore abjectae fuerant, tandem Stoebero in lucem emittendas tradidit Vir eruditissimus.

Postea idem Bernardus Anonymi Angli varias lectiones, in Moeride Atticista ex collatione codicis MS. observatas, (sic) ad me misit, a Stoebero acceptas: de quibus ita Vir Clar. in litteris ad me datis: „Accepi ante aliquot dies litte„ras a Cl. Stoebero nostro, in quibus non solum testatur, „quantopere laetetur, quod Tu Moeridi manus admovebis, „verum etiam rogat, ut variantes lectiones, quas hic simul „accipis, cum plurima observantiae benevolentiaeque testi„ficatione Tibi reddam. Misit has ad Virum Clar. Jo. War„dius, collegii Greshamensis professor, quae licet paucae „sint, ac auctorem collationis et codicem MS. unde depromtae sunt, indicare neglexerit Celeb. Anglus, minime tamen „ea propter νοθείας postulandae videntur Doct. Stoebero." Hanc collationem Wardianam adpellare soleo.

Haec Stoeberi et Bernardi beneficio accepta refero. Cl. quoque Stoeberus, aliud Moeridis exemplar se missurum pollicitus fuerat, observationibus suis ditatum, (utor Bernardi verbis,) tum etiam viri cujusdam docti notas haudquaquam spernendas. Sed neutrae ad manus meas pervenerunt.

Vix dum meum de Moeride emaculando consilium Viro Litteratissimo Jo. Albertio, quo nihil dari potest suavius, nihil candidius, innotuerat, cum, ne rogatus quidem; et codicis Vossiani, qui Leidae servatur, collationem, accura-

tissime a se institutam, mihi obtulit, et verborum ordinem, prouti in MS. erat, manu sua descriptum.

Pari humanitate Abrahamus Gronovius, Vir doctissimus, varias lectiones, e cod. MS. ad editionem Hudsonianam a parente J. Gronovio adscriptas, sponte mihi utendas concessit.

Ordinem verborum Moeridis, qui in codice Coisliniano, nunc Sangermanensi, reperitur, postea in meam gratiam accurate descripsit Politissimus Ruhnkenius.

Tandem elegantissimi Vir ingenii, et erga amicos officiosissimus, Petrus Burmannus Secundus Moeridis exemplar ad me deferendum curavit, in cujus margine non pauca adnotaverat doctus ille Stephanus Berglerus, pleraque bonae frugis, et digna ipsius eruditione; quae notis inseruimus.

Video, me plurimis humanitate et doctrina praestantibus viris, multis magnisque nominibus esse obstrictum: quibus, et universis, et singulis, gratias, quas possum, habeo agoque maximas. Nec futurum opinor, ut ipsos horum officiorum poeniteat, cum, oblatis me bonis non socorditer usum fuisse, perspexerint.

Nunc de ipsis codicibus paullo accuratius dicendum est.

Ceteris, quorum collationes nobis ad manum fuerunt, longe multumque praeferendus est Coislinianus, in membrana scriptus seculo x. judice harum rerum peritissimo Montefalconio. Bibl. Coisl. p. ii. codex cccxlv. continens varia lexica, ut Apollonii, Timaei, Moeridis, aliaque, e quibus specimina exstant in Bibl. Coisl. p. 457. et sequentibus. Coislinianum saepius inspexisse Sallierium, et ipsius notae ostendunt, et ipse Cl. Ruhnkenio coram adfirmavit. Quocum etsi in plurimis plane consentit collatio Schlaegeriana, discrepat tamen in paucis. Postea Stoeberus eumdem codicem excussit, et plerasque lectionum varietates Moeridis sui margini adlevit. Quae collatio etsi in nonnullis a Sallierii et Schlaegeri collationibus diversa videatur, praecipue, ubi glossae quaedam omissae, vel insertae sunt, id tamen non virorum eruditorum negligentiae, sed inverso potius verborum ordini, quo codices conferendi laborem difficillimum reddiderat Hudsonus, tribuendum existimamus. In Monte-

falconii Bibliotheca Coisl. multa vitiosissime expressa sunt. Illud jure adfirmarim, hunc codicem longe esse praestantissimum, ut qui ubique fere ipsam Moeridis manum exhibuerit, multas voces rariores et plane glossematicas conservarit, in aliis neglectas. Accedit, quod nullis, quantum deprehendere licuit, aliorum sordibus, quas homo inepte sedulus in illum codicem, unde Regius, Vindobonensis et alii fluxere, intulit, vel leviter sit inquinatus. Qua de re postea.

Coisliniano proximus bonitate est, longo sed proximus intervallo, Regius, quem adhibuit Stoeberus, cujus numerum cum adnotare neglexisset Vir doctus, diu dubius haesi, pluresne in bibliotheca Regia essent Moeridis codices MSSti, an vero is solus, quo Salmasius, Menagius, Du Cangius, aliique etiam usi sunt: tandem Ruhnkenius V. C. tum Parisiis agens, a me consultus, respondit, unum tantum in illa bibliothecarum regina esse Moeridis codicem, eumque valde recentem; eumdem, ni fallor, quem olim Francisco I. Gallorum regi obtulit Antonius Eparchus. Vid. Fabric. B. G. t. x. p. 477. In catalogo bibliothecae regiae t. ii. recensetur inter codices Graecos n. 1630. bombycinus. Continentur eo cxliv. diversi generis opuscula, inter quae Moeris est cxliii. *Moeridis Atticistae Lexicon.* sic. Seculo xiv. scriptus codex, ut videtur. Ita fere in catalogo est. E bono tamen codice derivatus sit, oportet; multas enim pulcherrimas lectiones inde Moeridi restituimus.

Cum Regio adeo convenit collatio Gronoviana, ut ad eumdem librum vel valde similem facta videatur. Pauca tamen in illa reperias, quae a Stoebero e Regio enotata non sunt: in quibus plane cum Coisliniano conspirat.

Harbini apographo, quod e Pricaei schedis descriptum erat, usus est Hudsonus. Pricaeus autem Moerin e codice Vindobonensi manu sua descripserat. Vid. Fabricius B. G. vol. iv. p. 519. et ix. p. 420. et Usserius in Ignatii epist. ad Antioch. p. 104.

Ex eodem Pricaei codice habuisse videtur Vir Illustris Is. Vossius, cujus liber nunc in bibliotheca Leidensi adservatur. n. 56. in quarto. Catal. bibl. Leid. p. 398. Eumoeridae Atticistae vocabula Atticorum et Graecorum juxta Al-

phabetum. Scripta manu Is. Vossii, vulgo Moeridis. in charta. sic.

Qui libri cum omnium essent depravatissimi, ad Coisliniani certe et Regii praestantiam nullo modo comparandi, tanti non videbatur, ut Vindobonensis MSti variantes peterem lectiones, quas tamen, si petiissem, facile a Viro Nobilissimo Swietenio, Caesareae bibliothecae praefecto dignissimo, me impetraturum fuisse, confido.

Moerin MS. in multis bibliothecis Gallicis et Anglicis exstare, scribit Salmasius de Ling. Hellen. p. 46. Qui libri an ab iis, quos jam memoravimus, diversi sint, definire non audemus.

Codicem quoque suum laudat Stephanus Le Moynius Var. Sacr. p. 479. Sed Regii apographum fuisse opinor.

Vaticanus codex memoratur a Ph. Jac. Maussaco Diss. Crit. in Harpocrat. p. 364. (393. novae ed.) „Moeridis Atticista laudatur a Photio, quem librum dicunt exstare in „Vaticana summi Pontificis bibliotheca."

Praeterea Moeris MS. commemoratur in catalogo bibliothecae D. Marci Venetiis. Inter Grammaticos codex 486. chartaceus. Fol. 344. seculi circiter xv. Reperiuntur in illo cod. Moschopuli collectio vocum Atticarum ex imaginibus Philostrati, Thomas Magister, Eumoeridis libellus de vocibus Atticis, (sic), Phrynichus, Man. Moschopulus, aliique plures. De cujus aetate admodum recenti cum constet, dignus non videbatur, cujus varias lectiones mihi sumtu et molestia compararem.

Venio nunc ad Moeridem; de cujus nomine primo paucis disputandum est. Moeris adpellatur a Photio in Bibliotheca. Similiter in codd. Coisliniano et Regio. In MSS. autem Vindobonensi, unde Pricaeanus ac Vossianus defluxere, et Veneto Eumoerides nominatur, *Εὐμοιρίδου;* atque ita eum adpellant Colomesius Obs. Sacr. p. 186. et Spanhemius in notis ad Aristophanem et de U. et P. numismatum. Moenis scriptum est apud Labbeum Bibl. nov. manuscr. p. 105. Maeris apud Le Moynium Var. Sacr. t. II. p. 479. utrumque typorum errore, quod monuit Cl. Schlaegerus in conspectu. Recte Hudsonus *Μοῖριδος* edidit. Schlaegeri enim conje-

cturam in ipsius specimine legi malim, quam hic operose a me refutari; praecipue quum ipse Vir eruditus eam diu repudiaverit: quod ex ipsius epistola ad Stoeberum adparet. „Quod ad conjecturas, conspectui adjectas, attinet, eas non „plane improbandas esse, etiam nunc habeo persuasum: ex„cepta tamen prima, cui ut nuncium mitterem, auctor in„primis mihi fuit Moeris apud Xenophontem Ephesium ob„vius, l. II. p. 35." Recte. Audiamus praeterea Gesnerum in litteris ad Schlaegerum: „Moerin Virgilianum a moerore „derivare nolim, tum, quod analogia videtur repugnare, „tum, quod nomina in Eclogis Graeca, quantum recordor, „sunt omnia, Tityrus, Meliboeus, Alcon, Daphnis, Alexis, „Corydon. Deinde vide, quaeso, mihi enim requirere non „vacat, an non Moeris dictus fuerit, — Quin recordor, Moe„ris ille est Chalcedonensis episcopus, qui Juliano caecitatem „exprobranti maledixit." Episcopus ille Chalcedonensis Maris dictus est, non Moeris. v. Socratem H. E. Sed dubitandum non est, quin *Μοίριδος* nomen bene Graecum sit, et multis olim cum Grammatico nostro commune. Praeter memoratos certe, duo Moerides a nobis observati sunt. Alter apud scholiastam Apollonii Rhodii ad l. II. v. 789. qui Mygdonas ab Hercule debellatos fuisse tradidit. Alter in Stratonis epigrammate nondum edito, cujus primum distichon protulit Cel. Valckenaerius ad Ammon. Animadv. l. III. c. XV. p. 218.

Ἑσπερίην Μοῖρις με, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὥρην,
Οὐκ οἶδ' εἴτε σαφῶς, εἴτ' ὄναρ ἠσπάσατο.
Ἤδη γὰρ τὰ μὲν ἄλλα μάλ' ἀτρεκέως ἐνόησα,
Χὠπόσα μοι προσέφη, χὠπόσ' ἐπυνθάνετο.
Εἰ δέ με καὶ πεφίληκε, τεκμαίρομαι· εἰ γὰρ ἀληθές,
Πῶς ἀποθειωθεὶς πλάζομ' ἐπιχθόνιος;

Et in alio itidem inedito:

Παῖδα μὲν ἠλιτόμηνον ἐς ἄφρονα καιρὸν ἁμαρτεῖν,
Τῷ πείθοντι φέρει πλεῖον ὕβρισμα φίλῳ,
Ἤδη δ' ἐν νεότητι παρήλικα παίδικα πάσχειν
Τῷ παρέχοντι πάλιν τοῦτο δὶς αἰσχρότερον.

Ἔστι δ' ὅτ' ἀμφοτέροις τὸ μὲν οὐκέτι, Μοῖρι, τόδ' οὔπω
Ἀκρεκὲς, οἷον ἐγὼ καὶ σὺ τὸ νῦν ἔχομεν.

A Moeride autem terminatione tantum differunt Moereas, Moerichus, et Moerus apud Hygin. fab. CCLVII. Depravata Εὐμοιρίδου scriptura unde orta sit, incertum est, nec lubet inquirere.

Quis vero fuerit Moeris, quando aut ubi vixerit, nos latere ingenue fatemur. Praeter Photium enim a veterum Grammaticorum laudatur nemine. Post Phrynichi tempora eum floruisse, persuasum habuit Hudsonus, quod is a Moeride citaretur in Ἰσοτελής. Verum is locus, ut multi alii, Moeridi invito ab homine stulte liberali obtrusus est, exulatque ab optimis membranis Coislinianis. Mihi, si non antiquior, certe non multo posterior Phrynicho videtur. Multa enim hic occurrunt adeo similia Aelii Dionysii, qui sub Adriano floruisse dicitur, Λέξεσιν Ἀττικαῖς; quas laudat Eustathius, ut vel eadem aetate vixisse uterque videantur, et ex eadem schola prodiisse, vel alteruter alterius scrinia expilasse; quorum posterius cum nullis certis indiciis probari possit, cur non prius potius statuamus? Ipsum scribendi genus et brevitas satis docet, Moerin recentem non esse. Nulli ab ipso auctores citantur praeter veteres illos, Thucydidem, Platonem, Xenophontem, Aristophanem, ceterosque Comicos, et Oratores Atticos. Certius fortasse illius aetatem possemus definire, si de quorundam recentioris Graecismi vocabulorum, qualia sunt γρόνθος, ἐνώτια, στρέμφυλα, etc. aetate constaret. Conf. in Βαλβίδες, ubi νῦν ἔτι. Verum nolim incertis conjecturis indulgere.

Libelli index quoque quis fuerit, non adeo certum est. Μοίριδος Ἀττικιστοῦ simpliciter est in codice Coisliniano. Vide bibl. Coisl. p. 485. Μοίριδος Ἀττικιστὴς adpellatur Photio cod. 155. p. 171. Ἀνεγνώσθη δὲ ἐν τῷ αὐτῷ (in eodem codice, quo continebatur Timaei lexicon, Aelii Dionysii Ἀττικὰ ὀνόματα, Pausaniae lexicon, Boëthi lexicon Platonicum, etc.) καὶ Δωροθέου περὶ τῶν ξένως εἰρημένων λέξεων, — ἔτι δὲ καὶ Μοίριδος Ἀττικιστής· κατὰ στοι-

χεῖον δὲ καὶ τοῦτο τὸ πονημάτιον. Similiter Moeridis Atticistam vocat Maussacus diss. crit. in Harpocrat. l. c. Qui titulus, si MSSti addicerent, non displiceret. Ita Irenaei Ἀττικιστὴς κατὰ στοιχεῖον Etymologo et Suidae memoratur. v. Kust. ad Suid. t. II. p. 29. Phrynichi Ἀττικιστὴς apud Suidam V. aliique. Salmasius ad Tertulliani Pall. p. 411. Moerin Atticistam citat περὶ Ἑλληνικῶν καὶ Ἀττικῶν Λέξεων. Sic et Plin. Exerc. p. 925. A. de discrimine Atticarum et communium dictionum Plin. Exerc. p. 922. A. lexicon. p. 1211. Alii aliter adpellant. In catalogo bibliothecae D. Marci, Eumoeridis libellus de vocibus Atticis. Hudsonus Antonii Eparchi librum secutus, titulum fecit: Μοίριδος Ἀττικιστοῦ Λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων (Leid. Ἑλληνικῶν) κατὰ στοιχεῖον· a quo sine codicum auctoritate discedere noluimus. Suspicionem tamen aperuisse, nihil nocebit. Forte libelli titulus olim fuit: Μοίριδος, sive, Μοίριδος Ἀττικιστοῦ, Λέξεις Ἀττικαί. Atticae enim dictiones hic explicantur per communes et vulgo Graecorum receptas. Similia opuscula, eodem fere titulo, fuere Philemonis, Aristophanis grammatici, Luperci Berytii, Aelii Dionysii, Pollionis Alexandrini, Mnaseae Berytii, aliorumque, quorum fragmenta apud Hesychium, Suidam, Erotianum, Eustathium, conservata sunt. Conf. Maussac. diss. crit. p. 363. et seqq.

Exiguae molis opusculum fuisse, ex Photio constat, qui πονημάτιον adpellat. Sed, quod ceteris grammaticis, Hesychio, Suidae, Etymologo, accidit, ut quaedam interciderint a socordi librariorum grege neglecta, alia ex aliis lexicographis a sciolis adjecta sint; idem fatum Moeris expertus est.

Nos quidem multas glossas ope codicis Coisliniani et Regii restituimus, in Vindobonensi aliisque non reperiundas; quasdam minime vulgares, e. g. Ἀνακὲς ὀξυτόνως, Εὔπολις Αἰξὶν, omnes Moeride dignas, de quarum γνησιότητι nemo dubitare queat.

Sed multo plures lacinias Moeridis purpurae adsuit homo stulte sedulus, ut libelli molem augeret, quarum tan-

tum non omnium auctores indicari et veluti digito monstrari possunt.

E Phrynichi adparatu Sophistico descripta sunt, quae post Ἰσοτελὴς p. 199. ed. n. sequuntur, Ἰσοτελεῖς. Ἰάπετος. Ἰλιὰς κακῶν. Ἱππίδιον. Ἴξοί. Ἰσῆλιξ. Ἰδιάζειν.

E Timaei lexico Platonico integrae glossae huc invectae sunt, Ἀμηγέπη, ἑνὶ τρόπῳ. Πόπανα. Πεττεία. Πόρκος. Πλέθρον. Πνύξ. Ῥαψῳδοί. Στερίφαι. Σηκός. Σισύρα. Σμινύην. quod ante nos detexerat Ruhnkenii sagacitas.

E lexico quodam Rhetorico, quod in eodem codice Sangermanensi, quo Moeris, continetur, ab eadem mala manu huc relata sunt, Ἀμέλει et Γραμματοκύφωνα. E scholiasta Luciani admodum recenti, vel ex alio quopiam grammatico, cujus scrinia is expilavit, profecta sunt Ἐφεστρίς κ. τ. λ. et quae in Ὕσπληξ fuerant addita.

In Ἐπηλυγαζόμενος et Ποτνιώμενος quaedam e Suida aut Photio adjecta sunt. Ex iisdem denique lexicographis, aut Hesychio, aliisve ineditis, profluxerunt, Ἀγαπήνορος. Ἀφηνιαστής. Ἱερεῖον, πᾶν τὸ θ. Ἰδέ. Πότνα. Πότνια. Ποτνιᾶται. Ποτώμεναι. Πορφύρει. Πόσις. Πότερον, Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Σφίσιν. Σφῷν. Σκυτάλη.

Quae omnia cum antiquissimus Coislinianus ignoret, pro spuriis habenda esse, nemo dubitet. Itaque quodam νοθείας signo, asterisco, distinxi, quamvis, si mei fuisset res arbitrii, una litura delere maluissem.

Solus Coislinianus non sensit manum interpolatricem. In Ζηλῶ adscriptum in margine fuerat καὶ παραζηλῶ, ad Φοιτητὴν, ἢ τὸν παραγινόμενον, et ibidem Φοιτᾷ, Ἀττικῶς. παραγίνεται, Ἑλληνικῶς. Plura insititia in Coisliniano non putem reperiri. Nam Moerin e Thoma Magistro a recentioribus grammaticis quibusdam in locis locupletatum esse, quod in mentem venit J. F. Fischero, qui nuper Moerin Lipsiae recoxit, plane a vero abhorret. Thomas quippe seculo quarto et decimo vixisse creditur; at Coislinianus codex seculo x. jam exaratus, ut supra monuimus.

Quis vero primus hoc flagitium commiserit, ac codici suo, e quo Regius, Vindobonensis, aliique descripti sunt,

has glossas inseruerit et an liber ille reperiatur, cujus margi- XIX
ni primum fuerint adlitae, hactenus indagare non potuimus.

Scripsit Moeris secundum litterarum seriem, non tamen adcuratam. Dictiones ab A, B. etc. incipientes posuisse contentus, sequentium litterarum nullam habuit rationem. Hudsonus, ut lectores quaerendi labore levaret, secundum adcuratum litterarum ordinem voces disposuit. Quo factum est, ut nonnulla, omnino conjungenda, perperam divulserit, ac codices conferendi laborem reddiderit impeditum. Similem Blancardi in Harpocratione disponendo diligentiam jure reprehendit J. Gronovius. Nam ista ratio quamvis in vocibus reperiundis aliquid habeat commodi, plura tamen et majora adfert incommoda, quae singula commemorare supersedeo. In veterum scriptis modeste nos versari decet: quaerendi autem labore lectores indicis ope, qualem nos dedimus, facile levantur. Itaque verborum ordinem, qualem in codice Coisliniano reperit Cl. Ruhnkenius, restituimus. Idem erat in Vossiano, e quo glossas istas insititias suis singulas locis addidimus.

Atque ita eo sponte devenio, ut, quam rationem in Moeride exornando secutus sim, declarem.

Revocata igitur Moeridi propria dictionum serie, primo XX
praecipuam operam in eo collocavi, ut grammatici verba, quam fieri posset emendatissime, legerentur. Qua in re plerumque codicum, inprimis Coisliniani, auctoritatem secutus sum, quorum auxilio pleraque perpurgari et pristinae sanitati restitui potuerunt; ita ut perpauca relicta credam, quibus aut conjecturali opera succurrendum sit, aut a melioribus libris medicina exspectanda. Paucas tamen Hudsoni, paucas aliorum conjecturas, unam alteramve meam, quae ceterorum grammaticorum auctoritate, quae post MSStos proxima est, niteretur, reponere non dubitavi. Sed sunt ista perpauca. Hudsonus quidem, depravatis admodum schedis usus, multa passim temere mutaverat, multa inseruerat a grammatici instituto maxime aliena. Verum ea omnia e contextu, quem vocant, ad ipsius notas rejecta sunt: adeo ut, si quis Hudsoni editionem cum hac nostra comparare instituat, alium se legere auctorem, prope sit crediturus. Sed cum levi, quod

ajunt, brachio Hudsonus rem egerit, nihil asperius in eum dictum velim, ne eo reprehendendo inanem gloriolam captare videar.

Moeridis verbis recte atque ordine constitutis, lectionum varietates e codicibus adnotatas summa cum cura in notis exhibui; ut si quid forte (quod aliter fieri vix potest,) oculos meos effugerit, ab aliis detegi queat. Manifesta etiam librariorum vitia indicare, operae pretium duxi. Qua in re si qui forte nimis minutam fuisse diligentiam nostram existi-
xxi ment, sciant illi, minime eam utilitate carere. Hac enim via saepissime in aliis libris, in quibus MSStorum auxilio destituimur, librariorum errores investigantur ac deprehenduntur. Quod ne quis temere a me dictum putet, uno in praesenti defungar exemplo. Litteras *ι* et *ϱ* in libris scriptis valde similes esse, et ab amanuensibus creberrime confundi, vulgo non adeo notum est *). Ita in collatione Gronoviana apud Moeridem in *'Οξυθύμια* pro *ἀγχονιμαίοις* scriptum est *ἀγχονιμάϱοις*. Similiter in Aristophanis quodam fragmento pro *διέφθοϱας τὸν ὅϱκον ἡμῶν*, reponi debere *τὸν οἶκον*, in notis ad Moerin monui. Ex hoc fonte solus Hesychius infinitis fere locis castigandus est. *Οἴεσι, πϱοβάτοις* pro *"Οϱεσι* scribi debuisse, pariter in notis observavimus. Sed sunt multo plura ad manum. *Κlενεν, ἐπετέλεσεν* perperam pro *Κϱῆνεν*. *Μεϱῶν, ἐλάσσων* pro *Μείων*, ut superius recte exaratum est. Frustra Guietus a *μέϱος* derivare conatur. Pari errore idem Hesychius *Παϱημοσύνη, θεϱαπεία* dedit pro *Παιησοσύνη*, (a *Παιήων*, ut a *πήμων, πημοσύνη*) quod alio loco interpretatur per *ἰατϱεία*. Paulo ante *Παϱήϊξαν, ἐκώλυον* depravatum est ex *Παϱεῖϱξαν*. Verum monstri instar est, quod in littera *P* legitur, *'Ρεϱπιδάω, τὸ πῦϱ ἐκκαίουσι*. Scripserat Hesychius, *'Ρεϱπίδα, ᾧ τὸ πῦϱ ἐκκαίουσι*. *'Ρεϱπίδα* autem prave pro *ῥειπίδα*, i. e. *ῥιπίδα*. Infra in *'Ρίπιϱ· 'Αττικοὶ δὲ ῥιπίδα, ᾧ τὸ πῦϱ καίουσι*. Leg. *ἐκκαίουσι*. Larga ejus generis emendationum seges in Hesychio, Suida, aliisque scriptoribus superest, quam

---

[* Vid. *Piers*. ad Moer. p. 128. in. hui. ed. p. 94. *Koen*. et *Schaefer*. ad Gregor. Cor. p. 214. sq.]

commodiori occasioni reservare malim. Plura alia quoque in promtu sunt, in quibus permiscendis aut depravandis, veluti de compacto, conspirarint librarii; et quae vel harum in Moeride variantium lectionum ope integritati restitui possent. Verum ea non sunt huius loci. E dictis satis liquere opinor, hanc in excerpendis lectionum varietatibus et librariorum peccatis demonstrandis curam non esse plane contemnendam. Ac praeiverunt nobis hac in parte homines, qui hoc seculo floruerunt, aut etiamnum vigent, eruditissimi. Aliorum, qui has tantum esurientium criticorum dapes esse atque delicias clamitant, et longe pulcherrimum, quod ipsis natura invidit, recte judicandi donum stolide despiciunt, voculas dudum contemnere didici. Hos tamen, ut ne prius in criticorum lucubrationes, vel meas adeo in Moeridem animadversiones oculos coniiciant, quam cum Musis et bona mente in gratiam redierint, rogatos velim. Verum pauci tam irato genio nati sunt, aut omnem humanitatis sensum adeo exuerunt. Sed me reprimo. xxii

Plurimos homines doctos e scriptis Moeridis codicibus multa protulisse, saepe cum insigni quadam varietate, supra monui. Itaque utile visum est, suis locis, quas singuli glossas vel laudaverint, vel respexerint, indicare. Non dubito tamen, quin hac in parte nonnulla diligentiam meam effugerint, aut veluti in angulis, ubi minime quaerenda esse suspicabar, etiamnum lateant. Pleraque certe a me investigata existimem. Si quid neglexerim, praesertim unde nova lux xxiii grammatico adfulgere possit, quicunque indicaverit, me sibi beneficio obstringet.

Ut autem rectius de vera scriptura judicaretur, illud mihi praecipue agendum esse existimavi, ut veterum Atticorum loca, ad quae Moeridis glossae referendae sint, aut quae saltem respicere potuerit, indagarem; similibus et aliorum exemplis, et grammaticorum observatis illustrarem; atque ita non Moeridem tantum, sed et quosvis scriptores Graecos, maxime Atticos, nova luce perfunderem.

Hinc natae sunt animadversiones meae, in quibus nihil fere, nisi quod nimis tritum videretur, silentio praeterii; pleraque, quamquam non pauca a doctis Thomae M. inter-

pretibus occupata erant, novorum exemplorum vi illuminare et plurima prisci aevi monumenta vel a pravis aliorum explicationibus et correctionibus vindicare, vel etiam non infeliciter fortasse (praefiscine dixerim) emendare studui. Ipsa veterum loca paullo copiosius adscripsi, quod eam rationem ad adolescentes Graecae linguae studiosos, qui exemplarium Graecorum copia plerumque destituuntur, harum litterarum amore inflammandos utilissimam judicarem. Recordabar enim, me adolescentulum, legendis Valckenaerii aliorumque animadversionibus, singulari veterum testimoniorum, quae ibi paullo plenius essent adlata, suavitate captum, jam tum incredibili ipsos illos scriptores evolvendi desiderio flagrasse.
xxiv Graeca tamen Latine non verti, praeterquam difficiliora: ita enim libri moles, vel sic justo major, nimis excrevisset. Habent tirones, in quo industriam suam exerceant.

Eruditis autem ut alia etiam dote liber placeret, occasione invitante, latius evagari, linguae Graecae divitias quodam modo augere et male adfectis veterum Graecorum scriptis medicinam adhibere, atque hoc condimento taedium grammaticum minuere, visum est. Feci hic, quod saepe peregrinatores faciunt, qui locorum amoenitate illecti pedem proferunt et ab itinere primum sibi proposito paullum deflectentes in vicinas aliquando regiones excurrunt. Verum ut eo tandem deveniam, quod supra consulto praetermisi, multum a recepto hodie in grammaticos Atticistas commentandi more discessi et plane diversum a plerisque hominibus eruditis tenui institutum. Nimirum hi, prolatis e scriptoribus non solum Atticis, sed et aliis, ut inferius demonstrabitur, vocabulorum, quae grammatici *Ἑλληνικὰ* sive *κοινὰ* adpellant, exemplis, grammaticos turpissimorum errorum et summae inscitiae cum pari negligentia conjunctae convincere conantur: nec hoc tantum, sed et omni ipsos contumelia vexant, quos nihil hoc in litterarum genere vidisse, Hypsea caeciores, quin bardos, pecudes, stipites fuisse clamant. Quam adeo insignem injuriam ut pro viribus repellerem, grammaticorum, inprimis Atticistarum, atque adeo
xxv Moeridis mei caussam paene abjectam ac desperatam passim in notis suscepi; hoc autem loco de recto grammaticorum

Atticistarum usu paullo plenius disputare constitui. Quod ipsis viris doctis et peritis harum rerum judicibus non ingratum fore, tironibus autem litterarum Graecarum amantibus utile et ad viam, qua ad grammaticos accedere debeant, muniendam necessarium esse censeo. Quodsi enim adeo stolidi et insulsi fuerint isti grammatici; si tot tam ridiculos commiserint errores; si nil, nisi meras nugas, affanias, ineptiasque conscribillarint; si malo denique animo et foeda allatrandi libidine optimum quemque Graecorum, et, quod maximum scelus est, sacros etiam scriptores invaserint, et pestilens virus suum in eos effuderint; (haec enim et similia, cum alibi, tum in quorundam notis ad Thomam reperias) profecto haud sunt digni, qui e tenebris in lucem proferantur et legantur; multo minus, qui eruditorum commentariis illustrentur, aut refellantur. Equidem, quamquam grammaticos homines fuisse scio et communi errandi sorti obnoxios; nec enim adeo ineptus eorum sum admirator: tamen nullo modo eos meruisse tanta acerbitate increpari, tam indignis modis haberi, tot conviciis lacerari, contendo. Imo certum habeo, ad veterum Graecorum, Atticorum inprimis, intellectum sine grammaticorum ope atque auxilio vix ac ne vix quidem posse perveniri. Verum ordine agendum est, breviter tamen, ne in ipso limine nimis diu haereamus.

Dialectos linguae Graecae praecipuas tres fuisse, Atticam, Ionicam, Doricam, (Aeolica enim, quae ab aliis additur, ad Doricam veluti stirpem et matrem suam referenda est,) omnibus, qui vel primis labiis has litteras degustarunt, notissimum est. Quae a Stephano, Mattairio, aliisque hanc in rem prolata sunt, repetere haud libet. xxvi

Ceterae fere dialecti intra regionum suarum terminos constiterunt; et si ad Atticorum multitudinem compares, qui dialecto Dorica, Ionica, Aeolica ingenii monumenta conscripta reliquerint, paucissimos fuisse reperias.

Solae omnium doctrinarum atque artium inventrices Athenae linguae suae fines veluti latius propagarunt et foecundo omnis generis scriptorum proventu et temporis diuturnitate maxime floruerunt. Verum, quemadmodum aliarum omnium linguarum, ita etiam Atticae, imo universae linguae

Graecae quaedam aetates fuerunt. Multa apud veteres Graecos Atticosque in honore fuerunt vocabula, quae postea ex usu cecidere, ac deinceps apud recentiores renata sunt.

Dialectus Attica a veteribus grammaticis distinguitur in veterem et novam. Vetere usi sunt Thucydides, Tragici et nonnulli priscae comoediae poetae. His successerunt mediae comoediae poetae, quibus propria vocabula multis in
xxvii locis recenset Pollux. vid. l. I. 232. 233. l. II. 197. l. VII. 17. 69. 71. 162. etc. Hi aliquando μέσοι dicti sunt. Vid. not. ad Moeridem V. Χόλικας. Nova dialecto Attica scripsere Plato, Xenophon, Oratores, Menander, aliique Comici, quique Atticos imitando expresserunt recentiores Sophistae. Sed de duplici dialecto Attica aliquando, si benignissimum numen vitam et majus otium dederit, pluribus agere constitui. Haec verbo praemittenda erant, in sequentibus usui futura.

Reliquis dialectis vulgo addi solet ἡ κοινὴ διάλεκτος, (v. Schol. Aristoph. Plut. v. 40.) quae alias Ἑλληνικὴ adpellatur. Saepissime etiam apud grammaticos τοὺς κοινοὺς et κοινῶς reperias: de quibus quid statuendum sit, paucis aperiam. Per vocabula κοινὰ intelligenda sunt vocabula, quae omnibus Graecis essent communia. Ita e. g. ἄθλιος Atticum est, ἀτυχὴς eodem sensu Atticis et ceteris Graecis κοινὸν, commune. Ἐξίλλειν Atticum, ἐξείργειν et ἐκβάλλειν κοινὰ, Atticis cum vulgo Graecorum communia. Conf. ad Moerin p. 388. 389. Quaedam vocabula κοινῶς, communiter, eadem significatione usurpabantur a Graecis et Atticis. v. c. διαλέγεσθαι communiter, κοινῶς significat *colloqui*; verum praeterea significatum Atticis proprium habet in *re Venerea*. Sic χαρίζεσθαι Etymologo p. 807. l. 20. κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί. ἰδίως δὲ καὶ ὡς (f. Ἀττικῶς) ὑπὸ ἀφροδισίων. ἢ ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι. Nihil disertius Athenaei verbis l. II. p. 52. κάρυα. οἱ Ἀττικοὶ
xxviii καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς κοινῶς πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσι. Multa similia afferre, facile foret. Haec qui secum reputaverit, non mirabitur, multa apud scriptores Atticos reperiri vocabula, quae grammatici κοινὰ sive Ἑλληνικὰ adpellant. Dialecti Graecae longe plurimas habuere vo-

ces κοινὰς, omnibus communes, paucas, si ad harum κοι-
νῶν multitudinem compares, sibi singulis tantum proprias,
vel forma, vel significatione a communi usu recedentes. Per
τοὺς κοινοὺς itaque intelligo, qui Atticarum elegantiarum
minus studiosi vocabulis formisque vocabulorum communi-
ter receptis communi significatione utebantur. Ita τοῖς Ἀτ-
τικοῖς opponuntur apud Suidam in Ἀθάρη· κλίνεται δὲ πα-
ρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η ἀθάρης· οἱ δὲ κοινοὶ
διὰ τοῦ α ἀθάρας, et alibi saepe. Similiter οἱ Ἕλληνες
scriptores sunt, qui Ἑλληνικῶς, Graece, scripsere, nullis
aut paucis vocabulis formisve vocabulorum certae cuidam
dialecto propriis, usurpatis. Multum enim falluntur, qui per
τοὺς Ἕλληνας, scriptores rudes ac paene barbaros, per
vocabula autem Ἑλληνικὰ, barbara et non nisi infimae Grae-
corum plebi usitata intelligenda existimant. Solet enim ὁ
Ἑλληνισμὸς a vetustis grammaticis barbarismo opponi. v.
Auctor de Barbar. et Soloecismo a Cl. Valcken. post Am-
monium editus p. 194. Conf. Fabric. B. G. lib. iv. c. 34.

Cum autem a ceteris Graecis pleraque Atticorum voca-
bula aut non intelligerentur, aut certe iis obscura essent, xxix
grammatici jam ante Ch. n. et mox seculo i. et ii. post Ch.
n. ea per κοινὰ, Ἑλληνικὰ, vulgo Graecorum tum tempo-
ris cognita interpretanda putarunt. Antiquissimi glossogra-
phi Philetae, qui Homeri vocabula explicuerit, mentio fit
in elegantissimo Stratonis comici fragmento, e quo multa
disci possunt, apud Athenaeum l. ix. p. 382. 383. Verum
de iis tantum, qui Atticorum scripta glossariis explicuerunt,
aut alia quacunque ratione Atticam dialectum illustrarunt,
verbo dicendum est. Itaque alii res et ritus Atticorum enar-
rarunt. Quo in genere quam excellens fuerit Pausaniae lexi-
con, ex multis apud Eustathium fragmentis adparet. Alii
vocabula Attica, formas Atticas, et quicquid minus peritis
scrupulum injicere posset, interpretati sunt. Qui lexica At-
tica scripserint, multos recenset Maussacus diss. l. supra cit.
et Fabricius B. G. vol. iv. p. 516. et seqq. Alii Tragicorum
tantum vocabula collegerunt, alii Comicorum, alii Platonis,
alii Rhetorum. Harpocrationis in x. oratores lexicon, quo et
vocabula et mores Atticos doctissime explicuit, et Timaei

Λέξεις Πλατωνικαὶ, nuper a Politissimo Ruhnkenio editae, omnibus satis superque notae. Pleraque alia aut temporis injuria perierunt, aut etiamnum in bibliothecarum claustris cum blattis et tineis luctantur. Bonum tamen factum! quod multa inde Hesychius, Photius, Suidas, Etymologus, in horrea sua retulerint, ad veterum scripta recte intelligenda
xxx unice utilia. Haec, eruditis satis cognita, in minus peritorum gratiam, quam fieri potuit brevissime, repetenda duxi. Utinam alicunde e bibliothecarum latebris Aelii Dionysii *'Ονόματα 'Αττικὰ* aliaque ejusdem grammatici eruditissimi opera in lucem proferrentur! Verum hoc potius optandum, quam sperandum est. Interea nos nostro Catone simus contenti: et Moeridis nostri institutum paullo accuratius inspiciamus, deinceps de Polluce, Ammonio, Phrynicho, Luciano, Thoma M. aliisque Atticistis, qui ex illa bonorum librorum clade salvi evaserint, pauca dicturi.

Moeris itaque voces Atticas et formas verborum Atticas, in Platonis, Thucydidis, Xenophontis aliorumque veterum scriptis, praecipue tamen apud Aristophanem obvias, per communes interpretatus est: res vero et ritus sive antiquitates Atticorum rarissime attigit, praeterquam in *Γεννηταὶ*, ubi diserte addit; *καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα* Atticum esse.

Singulis autem paene vocabulis addidit *'Αττικῶς* et *'Ελληνικῶς*, sive *κοινῶς*, ut e. g. *ἄνθην*, *'Αττικῶς*. *ἄνθησιν*, *'Ελληνικῶς*. quae alii grammatici simpliciter sic posuerunt, *ἄνθην*, *ἄνθησιν*. Nonnunquam tamen ab hoc more recessit, et ceterorum grammaticorum exemplo vocabula Attica simpliciter per *κοινὰ* explicuit: ut *Κατιτήριον*, *τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολον*. *Μητρυιὸν*, *τὸν πατρυιόν*. v. *'Επίκληρος*. *Εἰκοστολόγον*. cet. vel addito *'Αττικῶς*, ut *Συρμαίαν*, *'Αττικῶς*, *τὰ λεπτὰ λάχανα*. vel in fine, ut *Φθόην*, *τὴν φθίσιν*, *'Αττικῶς*. *Φοιτητὴν*, *τὸν μαθητὴν*, *'Αττι-*
xxxi *κῶς*, etc. in quibus observari meretur usus articuli *ὁ*, *ἡ*, *τὸ*, quem grammatici non glossis, sed earum interpretamentis solent addere; ad quod homines eruditi saepe non attenderunt. Exemplo sit Suidae interpres in *'Αμαξουργοί*. qui *ἁμαξουργοὺς λέγουσι τοὺς ἀγριοπήγους*, ita vertit: *'Αμαξ-*

οὔργους *Attici vocabant* ἀγριοπήγους. Perperam. Qui enim vulgo ἀγριοπῆγοι dicebantur, hos Attici et Aristophanes Equit. v. 462. ἁμαξούργους adpellarunt. Hanc ob causam in Polluce l. vi. 55. pro τὰ μέντοι θνησείδια κρέα καὶ κενέβρια ἐκάλουν. delendum καὶ cum MSS. *carnes morticinas dicebant* κενέβρια. Sic in Hesychio pro Κορυπτόληπτον, κερατιστήν. reposuimus Κορυπτόλην, τὸν κερατιστήν. Plura non addam, postquam Athenaei locum protulero e l. xi. p. 494. F. Ὄνυξ. Πάμφιλος ἐν Ἀττικαῖς Λέξεσι τὸ ξύλινον ποτήριον ἀποδίδωσι. Aliquoties etiam Moeris adhibuit usitatam grammaticis loquendi formulam ἀντὶ τοῦ. v. c. Ἐξαληλιμμένον, ἀντὶ τοῦ κεχρισμένον, ὡς Θουκυδίδης. Conf. Ζώσαντες. Ἰλιγγιᾶν. Κῆχος. Κόψυχος. Πλέω. Συγγενήσεσιν. Ὡσαύτως. Χολὴν, ἀντὶ τοῦ μανίαν, Ἀττικῶς.

Ex his jam satis constat, Moerin pleraque illa vocabula, quae Ἑλληνικὰ adpellantur, non improbasse, nec negasse illa unquam ab Atticis fuisse usurpata. Qua in opinione cum multi homines docti versentur, exemplis harum vocum e scriptoribus Atticis adferendis nihil aliud efficiunt, quam quod nec ipse Moeris, nec ceteri grammatici Atticistae negaverint, Atticos etiam vocibus κοιναῖς, Ἑλληνικαῖς, com- xxxii
munibus fuisse usos. Ipsae autem glossae Atticae et grammaticorum observationes, quae veterum scriptorum locis illustrandis admoveri debuissent, ab iisdem viris eruditis paene sunt neglectae.

Sed Moeridis, Aelii Dionysii, ceterorumque grammaticorum, qui idem institutum tenuerint, observationes in quasdam veluti classes distribuendae sunt.

Ac primo quidem voces rariores, sive glossematicas ab hoc vel illo veterum Atticorum usurpatas, quae sua aetate jam in desuetudinem abiissent, per Ἑλληνικὰς suo tempore receptas explicuerunt. E multis pauculas adferam: Ἀδάξασθαι, ἀδαγμός. Ἀναῤῥιχᾶσθαι. Βρενθύεσθαι. Ἐρεσχηλεῖν. Ἐπίσιον. Κάχρυς. Σεισάχθεια. Σκορδινᾶσθαι. Σκιμαλίσαι. Ὡρακιᾶν. Κάχρυς, inquit Moeris, Ἀττικῶς· κριθαὶ πεφρυγμέναι, Ἑλληνικῶς. Similiter alii grammatici interpretantur. Legitur quidem apud Thucydid.

L. vi. c. 22. p. 393. κριθαὶ πεφρυγμέναι, et potuit gravissi-
mus scriptor vocibus communibus uti. Longe tamen pro-
babilius, illas e scholiastae cujusdam nota in textum irrepsis-
se, et Atticum κάχρυς reponi debere. Incredibili enim li-
centia librarii in veterum scriptis hac in parte grassati ubique
fere glossas, substitutis earum interpretamentis, obliterarunt.
Grammaticorum igitur ope voces istae glossematicae infinitis
locis et possunt revocari et debent. Verum illud nunc non
ago. Nec negaverim, pleraque illa verba vel nomina, qui-
xxxiii bus grammatici ad rariora et glossematica interpretanda utun-
tur, apud scriptores Atticos reperiri. Sed, qui haec anxie
conquirunt ad grammaticos refellendos, istos opera sua mi-
rifice abuti contendo. Sunt enim haec Atticis cum ceteris
Graecis communia; illa, quae supra posui, solis Atticis,
aut si qui eorum elegantias exprimere studuerint, propria.

Rariores voces, et quae inter ἅπαξ aut certe σπανίως
εἰρημένας referantur, ceterorum grammaticorum more Moe-
ris veterum auctoritate munivit. Sic e. g. 'Ανακὲς ὀξυτόνως,
'Αττικῶς καὶ Εὔπολις Αἰξίν. ἀθεράπευτον, Ἑλληνικῶς.
Hujus generis multae observationes e veteribus Atticistis in
Suidae farragine dispersae reperiuntur, quas si quis cum cura
in unum fasciculum cogeret, is non inutilem harum litte-
rarum studiosis operam praestaret. Deinde Moeris voca-
bulorum, quibus vulgus Graecorum etiam utebatur, signifi-
catus Atticis proprios et singulares adnotavit. Eadem enim
vocabula saepissime apud alios aliam habent significationem.
v. Eustath. ad Od. Ξ. p. 545. f. Hesychius in Τί δαί. Sic
'Αστράβη Atticis denotat *mulum clitellarium*, ceteris Grae-
cis *sellam, clitellas jumentis impositas*. Sed adscribam
nonnulla Moeridis loca, e quibus de ceteris judicium fiat:
'Απάτη, ἡ πλάνη παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς. ἀπάτη δὲ ἡ τέρ-
ψις παρ' Ἕλλησι. Ἄρτι, οἱ μὲν 'Αττικοὶ το πρὸ ὀλί-
γου. οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν λέγουσι. Ἅλμην,
τὸν τῶν ἰχθύων ζωμὸν, 'Αττικοί. οἱ δὲ Ἕλληνες αλ-
xxxiv μην τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ. Conf. 'Ακμήν. 'Αφηλικεστέραν.
Δυσωπεῖσθαι. Δείλης πρωΐας. Εὔηθες. Εὐλαβεῖσθαι.
'Εμπολή. Θεωροί. 'Ισχίον. Λάσιος. Μάμμην. Παρασί-
τους. Τεῦχος. quibus in locis diserte significationem Atticis

propriam ab illa, qua ceteri Graeci sua aetate utebantur, distinxit. Aliis in locis tantum significationem, quam Attici voci tribuebant, adposuit, ut in *ἀστράβη*, quo statim utebar, *Ἀστράβη*, *Ἀττικῶς*. *νωτοφόρος ἡμίονος*, *Ἑλληνικῶς*. Sic *Δεδιττόμενος*, *Ἀττικῶς*. *ἐκφοβῶν*, *Ἑλληνικῶς*. Atticis enim *δεδίττεσθαι* significat *terrere*, ceteris Graecis *timere*. Conf. *Κέραια πλοίου*. *Λαμπτήρ*. alia. Similiter fere vocabula, quae ab Atticis latiori significatu, quam apud vulgum Graecorum, usurpabantur, adnotavit: *Παιδίσκην, καὶ τὴν ἐλευθέραν, καὶ τὴν δούλην*, *Ἀττικῶς*. *τὴν δούλην, μόνον*, *Ἑλληνικῶς*. *Παιδάριον καὶ τὸ θυγάτριον*, *Ἀττικῶς*. *παιδάριον, μόνως τὸ ἄῤῥεν*, *Ἑλληνικῶς*. Conf. *Διαλέγεσθαι*. *Λαύρας*. *Παρουσίαν*,

Aliorum nonnullorum, quae a Graecis *ἐν τῇ συνηθείᾳ* confusa a veteribus Atticis distinguebantur, discrimen tradidit, ut *Ζώνιον, τὸ γυναικεῖον*, *Ἀττικῶς*. *ζώνη, ἡ τοῦ ἀνδρός*. Conf. *Κάλλαια*. *Κλισιάδες*. *Λῆμμα*. *Τειχίον*. *Χάραξ*. quae Ammonius pari ratione distinxit.

Aliae porro Moeridis observationes ad verborum formas, in quibus Attici a ceteris Graecis discedebant, pertinent. Attici multa vocabula, accentu mutato, proferebant. v. in *Γελοῖον*. *Μάντεων*. cet. Attici multa a vocali incipientia adspirabant, quod magno consensu tradunt grammatici. Vid. nostrum in *Ἅθυρμα*. *Ἥνυσα*. Nollem haec tanquam magistrorum nugas et mera deliramenta a quibusdam explodi: praesertim cum littera *H* locum habuerit in veteri alphabeto Attico. In lingua vernacula, quis ignorat, Zelandos multa cum spiritu aspero proferre, quae ceteri Belgae leniter pronunciant? Verum regnat in his librariorum licentia, qui accentus et spiritus pro lubitu vel neglexerunt, vel mutarunt. Iidem homines inepti plerasque formas vocum Atticas e libris nostris deletum ivere. e. g. *Βρύκειν*. *Κρεμάθρα*. *Λίτρον*. *Λευκόχρως*. *Πλεύμων*. *Πέπραγα*. *Ῥέγκειν*. *Σχινδαλαμός*. *Ὕαλος*. *Ψίαθος*. *Ψακάς*. *Ψυχῆναι*. Attica sunt. *Βρύχειν*. *Κρεμάστρα*. *Νίτρον*. *Λευκόχρους*. *Πνεύμων*. *Πέπραχα*. *Ῥέγχειν*. *Σκινδαλαμός*. *Ὕελος*. *Ψίεθος*. *Ψεκάς*. *Ψυγῆναι*. vulgo Graecorum recepta. Quis non videt, istos haec pro captu suo passim xxxv

commutasse? Praestat igitur in his vetustis grammaticis,
quam imperitorum librariorum nationi, fidem habere. Saepe
etiam e melioribus libris formae Atticae proferuntur; nec
raro ipsorum primorum editorum diligentiam hic deside-
res. Nonnulla etiam grammaticorum observata poetarum
Atticorum, in quibus leges metricae librariorum licentiam
coercuerunt, auctoritate comprobantur. v. *Ἀνυπόδητος.*
Ἀνάθημα. Κωμῳδοποιός. Μόλυβδος. Σάκος. Si tu *Κω-*
μῳδιοποιὸς, Μόλυβος, aut *Σάκκος* in Aristophane repo-
sueris, metri leges turpiter violabuntur. In quibus Graeci
recentiores ab orthographia Attica perperam deflexerunt,
xxxvi pro *ἐνώτια, ἐνώδια* dicentes *ἐπιστίξαι* pro *ἐπισίξαι, ὀῤ-*
θοπυγιον pro *ὀῤῥοπύγιον, στρέμφυλα* pro *στέμφυλα,*
πεντάκλινον pro *πεντέκλινον, ἐπικορίζεσθαι* pro *ὑποκο-*
ρίζεσθαι, et similia, qualia multa jure reprehendit Phry-
nichus. Depravata ista scribendi ratio uti Graecis recentio-
ribus relinquenda, sic in Atticis nullo modo toleranda.

Aliae grammaticorum observationes ad poetas tantum
Atticos spectant. Vid. Moerin in *Ἀμφορέα. Ἱερέα* cet.

Aliae denique ad casus nominum et flexus verborum
referuntur. *Ἀπόλλω, Ποσειδῶ*, pro *Ἀπόλλωνα, Ποσει-*
δῶνα, γνοῖμεν pro *γνοίημεν, ποιοίην* pro *ποιοῖμι*, alia-
que hujus modi Attica esse, nemo negaverit. Verum illud
quaeritur, an Attici formis vulgaribus sint unquam usi?
Poetas Atticos *ποιητικῇ ἀδείᾳ* illas usurpasse, certissimum
est. v. schol. Sophoclis ad Aj. v. 540. Ceteri scriptores
Attici quoque ab his formis communibus plane abstinuisse
non videntur. v. not. ad Herodian. p. 439. Verum ea-
dem de librariorum socordia, dicam, an temeritate quere-
la hoc etiam loco repetenda est. Hic sibi tantum indul-
serunt homines rudes et inficeti, ut, quid auctor scriptum
reliquerit, plane ignores. Itaque frustra viri eruditi haec
et similia grammaticis opponunt. Sed, quod minus feren-
dum est, e quibusvis etiam poetis, ex Tragicorum Attico-
rum choris, plerisque Dorica dialecto scriptis, e vulgaribus
scriptoribus, Dionysio Halic., Josepho, Philone Judaeo, Plu-
xxxvii tarcho, Diogene Laertio, qui adsidua veterum lectione multa
quidem vocabula Attica ceteris admiscuerunt, sed qui minime

pro Atticismi regula habendi sunt, et aliis, Patribus etiam Ecclesiasticis, exempla proferendo, grammaticis grandem erroris dicam impingunt. Saepe etiam Atticos veteres a recentioribus non distinguunt. Ἄῤῥην, θάῤῥος, μυῤῥίνη pro ἄρσην, θάρσος, μυρσίνη Attica, posterioris nempe Atticismi sunt. Ἄρσην, θάρσος. μυρσίνη veteri dialecto Atticae et vulgo Graecorum communia. Apud Tragicos et Thucydidem non per ρρ, sed per ρσ scripta leguntur, praeterquam paucis locis, ubi librarii recentioris Atticismi formam veteri substituere. Qui itaque e Tragicorum locis, in quibus haec per ρσ scribuntur, grammaticos inscitiae convincere conantur, videant, ne ipsi majoris imperitiae convincantur.

Veteres Attici multa verba primitiva frequentarunt, (quo enim quis antiquior, eo plura simplicia et primas linguae origines referentia vocabula usurpavit,) ut δεῖν, ἀλεῖν, θέρεσθαι, κνεῖν, νεῖν, cet. Derivata δεσμεύειν, ἀλήθειν, θερμαίνεσθαι, κνήθειν, νήθειν, apud Atticos recentiores non raro occurrunt, a ceteris etiam Graecis recepta. His qui uti velit ad magistros refellendos, multum errabit. Sed plura singulatim proferre, necesse non videtur.

Illud tamen praetermittendum non est, quaedam vocabula, quae apud recentiores Graecos ἐν τῇ συνηθείᾳ in honore essent, sed apud veterum neminem reperirentur, adnotasse Moeridem. Ἀποκήρυκτον, Ἀττικῶς. ἀπόῤῥη- xxxviii
τον, Ἑλληνικῶς. παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν. Ἀμοιβὴν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ῥητόρων. χάριν γὰρ λέγουσι τὴν ἀμοιβήν· ἀμύναν δὲ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει. Εὐκαιρεῖν, οὐδεὶς εἴρηκε τῶν παλαιῶν. Ἕλληνες δέ. Conf. Εὐκταῖον. Εὔμορφον. Λυσιτέλειαν. Πάντοτε. Τελευταῖον. Φθορέα. Eadem ratione Aelius Dionysius, Pollux, Phrynichus, aliique loquuntur, plerumque verissime: quin tamen hac in parte nonnunquam humani aliquid passi sint, non repugnem. Sed haec ceteris eorum meritis condonanda. Ea, quae Moeris a se reperta negat, non facile apud veterum quempiam inventum iri, adfirmo.

Ex iis, quae disputavi, satis, ni fallor, de Moeridis instituto judicari potest; et simul adparet, ad verum dialecti Atticae et scriptorum Atticorum intellectum multa

hinc posse hauriri; adeoque merito hunc libellum a Cel. Valckenaerio ad Eurip. Phoen. p. 480. adpellari utilissimum.

De ceteris verbo absolvam.

Pollucis Atticistarum, qui supersunt, facile principis institutum a reliquis paullo fuit diversum. Linguae nempe Atticae, sua aetate prope intermortuae, vocabula per quasdam classes sive locos communes digesta exhibens, veluti in horreum, e quo Atticarum elegantiarum, imo et quarumvis artium ac disciplinarum studiosi suos in usus repetant, congessit; in rarioribus veterum testimonia adscripsit; non pauca etiam *ἰδιωτικὰ*, *ἐπαχθῆ*, *μοχθηρὰ*, *εὐτελῆ*, *σκληρὰ*, *βάρβαρα*, *ποιητικώτερα* rejecit, propterea
xxxix quidem a Camerario reprehensus, sed cujus censuram praeclare refellit Magnus Hemsterhusius Praef. p. 41.

Ammonii causam contra acerbam et injustam H. Stephani criminationem cum egregie tuitus sit Cel. Valckenaerius praef. p. 22. et seqq. nobis hac in parte otium fecit.

Phrynichum, quem passim eruditi paene omnes vitio creatum censorem adpellant et indignissimis modis lacerant, ab invidia, qua immerito premitur, liberare adnitar. Diversam hic a Moeride aliisque rationem tenuit; non enim voces Atticas explicuit, sed in Corneliani Atticae puritatis studiosissimi gratiam voces minus probatas, sua aetate increbrescentes, *ἐπικολαζούσας*, praeter aut contra antiquorum morem usurpatas, collegit. Ac primo quidem recentiores Graecos reprehendit, qui *ὁ ῥὼξ* dicebant pro *ἡ ῥάξ*. v. p. 26. [p. 75. ed. Lob.] *γλωσσοκόμον* pro *γλωττοκομεῖον*. v. p. 36. [p. 98.] *γρυλλίζειν* pro *γρυλίζειν*. [p. 101.] *ἀτταγὴν* pro *ἀτταγᾶς*. [p. 117.] *σκάτος* pro *σκώρ*. [p. 293.] *φλοῦς* pro *φλέος*. [p. 293.] cetera. Justissima profecto censura! In his enim ab analogia et usu veterum deflexere. Merito quoque illos castigavit, vocabula alio, quam veteres, significatu usurpantes. e. g. *'Επίδοξον* [p. 132.] vulgus Graecorum, *οἱ ἀμαθεῖς*, eodem sensu dicebant, quo *ἔνδοξον*, *ἐπίσημον*, *insignem*. Veteribus *ἐπίδοξος* erat *ὁ προσδοκώμενος*, *qui exspectatur*. Hinc de ceteris po-

terit judicari. Verum non tam quosvis scriptores Graecos reprehendisse censendus est, quam Sophistas quosdam, Lollianum, Alexandrum, Antiochum, Phavorinum, Polemonem, alios, qui, cum veterum Atticorum elegantias et ve- XL
neres exprimere se putarent, multa nova, sordida, et ab usu veterum remota orationi suae admiscebant, qualia bene multa etiam in illis Sophistis, quorum opera ad nos pervenere, reperias. Quis enim adeo felix veterum imitator, cui non aliquid quotidianarum sordium adhaereat? Nonnullas quidem voces a novae comoediae poëtis usurpatas improbat Phrynichus, in unum Menandrum paullo iniquior. Sed hic a peregrinis et Macedonicis non abstinuit et multa praeter veterum Atticorum, Platonis, Thucydidis, Aristophanis, Demosthenis, etc. quos unicam Atticismi regulam censebat Phrynichus, morem frequentavit. Plerasque Phrynichi observationes verissimas, censuras justissimas esse, demonstrari facile posset. Sed haec via nos nimis longe duceret, praesertim cum spes sit, Elegantissimum Ruhnkenium in nova Phrynichi, quam cum aliis grammaticis parat, editione illud cumulate praestiturum. Nec tamen ideo negaverim, Phrynichum, paullo petulantiorem, in veteribus reprehendendis interdum modum excessisse; quaedam elegantissima verba et quae veterum auctoritate se facile tueantur temere tum ab ipso, tum ab aliis etiam grammaticis, Atticae finibus esse proscripta. Adversus Phrynichum jam olim *κατὰ στοιχεῖον* scripsit Orus Alexandrinus. v. Suid. in Ὦρος. Ad eundem ceterosque nimis anxios Atticismi cultores confutandos maximam partem comparatus est libellus grammatici pereruditi, e quo specimina protulit Montefalconius B. C. p. 481. quem XLI
pariter Cl. Ruhnkenio aliquando debebit orbis litteratus.

Herodianus in opusculis, quae Moeridi adjecimus, eamdem fere cum Phrynicho rationem tenet. Lucianus autem in Soloecista quidem Sophistam *σολοίκως* loquentem risui exponit; in Lexiphane autem non tam ipsas voces antiquas improbat, quam perversum ineptumque quorundam Sophistarum morem, qui voces obsoletas et glossematicas undique eruentes, a suae aetatis hominibus vix intelligerentur: haud dissimiles iis, qui post renatas litteras ex Pacuvii et

Plauti obsoletis verbis orationem conflarent, iis etiam, qui Latine scirent, Sphingis aenigmate obscuriorem. Conf. idem Lucianus Rhet. Praecept. tom. iii. p. 17. et 21. et Demonact. t. ii. p. 385. Eosdem Sophistas ridet Ammianus Anthol. l. ii. c. 42. ep. 5.

Venio nunc tandem ad Thomam Magistrum, qui pulchriori quidem veste nuper donatus, et eruditissimis Hemsterhusii, Oudendorpii, Sallierii notis ornatus prodiit, sed sub conviciorum, quorum plaustra Trillerus in eum convexit, pondere gemit. Miseret me Thomae, sed paene magis miseret Trilleri, qui ob levissimas causas ita saepe in Thomam debacchatur, velut homo capital admisisset. De Thoma equidem non adeo magnifice sentio. Plerumque enim magistellus iste recentior veterum grammaticorum, Phrynichi, Ammonii, Herodiani, Moeridis scrinia expilavit, adeo
xlii ut, si singula suis auctoribus restituantur, verendum sit, ne moveat cornicula risum furtivis nudata coloribus. Ubi autem veteres illos duces relinquit, et viribus nititur suis, haud raro in turpissimos errores incidit; quod uno exemplo demonstrare juvat. *Διαπρέπω τούτοις*, inquit, *ἀντὶ τοῦ κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω. ὡς τὸ, διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. καὶ διαπρέπω τὸν δεῖνα, ἤτοι καλλωπίζω. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν, μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.* Prior significatio neutra, in veterum scriptis obvia, restituenda est Luciano Dial. Meretr. t. iii. p. 302. l. 62. *εἴασα δ' οὖν αὐτὸν* (Parmenonem Polemonis militis parasitum) *ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι, ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ.* Legendum, inquam, *διέπρεψεν.* ut apud Theodorit. H. E. quem locum H. Stephanus protulit, *ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι.* Contrario autem plane modo peccatum in Luciani Scyth. t. i. p. 867. ubi *διαπρέψαι* pro *διατρίψαι.* Sed transitivae significationis pro *decoro*, *orno*, *καλλωπίζω*, praeter illud Platonis nullum reperitur exemplum. Hic quidem jure Thomas poterat a Trillero vapulare. Non ignoro, neutra quaedam interdum transitive usurpari, sed *διαπρέπειν* his adnumerandum esse, non facile mihi

persuaderi patiar. Platonis locus est Gorg. p. 331. E.*) ὅτι
ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν
ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει διαπρέπεις μορφώματι.
quo in loco philosophorum summus Euripidae dictum παρῳ-
διάζει, quod conservavit Philostratus V. A. l. IV. c. 21. κό- XLIII
ρυν μὲν οὐδεμίαν φέρων, γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι,
κατὰ τὸν Εὐριπίδην αἰσχρῶς διαπρέπων. ubi Olearius male
φέρειν et διαπρέπειν in textum invexit, et ad Eurip. Bacchas
v. 853. 978. respici putat. Illustris Grotius in Exc. e Trag.
et Com. p. 373. dedit:

— ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διατρέπεις μορφώματι.

et ita interpretatur:

— *animi sicne generosi indolem*
In morem et habitum mulierum emasculas.

Sed διατρέπειν omnino vitio laborat, cui et Plato et Philostratus adversantur, et similis Sophoclis locus apud Clement. Alexandr. Paed. l. III. p. 286. ἁβροδίαιτον δὲ νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς λέγει· Γυναικομίμοις ἐμπρεπεῖς ἐσθήμασιν. Pessime interpres, *Quae feminarum sunt amictae vestibus.* Accentu mutato lege ἐμπρέπεις vel ἐμπρεπής. *femineo amictu decorus.* Erravit Thomas, cum in aeque vitiosos ac nos hodie versamus, Platonis codices incidisset, e quibus vox quaepiam librariorum incuria periit: quod e Libanio op. t. II. p. 494. C. pro saltatoribus liquide adparet: εἰ μὲν ὅσα γυναικείου σχήματος, ταῦτα ἡ ὄρχησις ἀπολαβοῦσα καὶ τὰ τοῖς ἀνδράσι προσήκοντα φυγοῦσα καθάπαξ, ἐπὶ τοῦτο ἐποιεῖτο τὴν διατριβὴν, καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη, γυναικῶν μίμησις, οὐδ' οὕτως μὲν ἂν διέφθειρε γενναίαν φύσιν. Vides Sophistam in ultimis Platonis locum respice-
re, in quo vel φθείρεις vel διαφθείρεις reponendum est, XLIV
et διαπρεπής. Euripidae autem versus sic constituendi:

Φθείρεις δὲ ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διαπρεπὴς μορφώματι.

[* p. 485. E. St. Vid. ad h. l. *Heindorf.* et *Stallbaum.*]

vel *διαπρέπων*, quod pluribus nunc non licet confirmare. Ad Thomae quippe caussam revertendum est et atrocissimum impietatis crimen ab illo repellendum. Ut enim reliquas Trilleri criminationes, iniquissimas illas, quibus supra jam satis responsum est, omittam, facere non possum, quin addam, Thomam impietatis, ac si malo animo voces sacris scriptoribus usitatas damnasset, et venenum suum in eos evomuisset, nullo jure accusari. Aliquoties *τὴν θείαν γραφὴν* citat Thomas et singularem vocum usum indicat, sed nuspiam reprehendit. Plurimas quidem voces et loquendi formulas, quibus s. scriptores usi sunt, minus Atticas, a quibus Attice loqui et scribere cupientibus cavendum sit, adnotavit; sed quas praeter s. scriptores alii etiam bene multi usurparunt, qui aut eodem fere tempore, aut deinceps Graece scripsere. Cur igitur Trillerus tantas tragoedias excitat? Cur innocenti grammatico foedissimam maculam inurit? Sacri scriptores sapienter usi sunt vocabulis et loquendi formulis aetate sua receptis, et piae Christianorum plebi cognitis. Qui si Atticorum veterum lingua scripsissent, quotusquisque Graecorum eos intellexisset? Nollem itaque, viros eruditos,
XLV qui sacros N. F. libros observationibus philologicis illustrarunt, toties tam cupide magistros Atticistas sibi sumsisse refellendos; et omnia adeo, quae in s. litteris occurrant, pro *Ἀττικωτάτοις* venditasse. Recte quidem illi Dionysii Halic. Josephi, Plutarchi aliorumque, qui S. scriptoribus proximi aetate fuerunt, sermonem cum N. F. comparant: verum illos scriptoribus Atticis adnumerandos non esse, supra jam diximus. Aliam viam nuper ingressus est Wetstenius: qui, quum sibi persuasisset, s. scriptores *ἰδιωτικῶς*, barbare, et omnium pessime scripsisse, grammaticorum observatis frequenter mirifice abusus est, multa Moeridis quoque loca plane *ἀπροσδιονύσως* attulit; quales ipsius errores nonnullos in notis castigavimus, (v. p. 33. 145. 276. 314. 414.) longe plures notare negleximus; sed quos nimiae potius festinationi, qua Vir doctissimus, jam tum instantis fati praesagus, materiam, quam multorum annorum labore collegerat, indigestam proferre, quam tenebris relinquere maluit, tribuendos et condonandos existimamus.

Haec de recto Atticistarum usu, solo veritatis amore ductus, libere disserui. Si quid paullo acrius dictum exciderit, justa causa et indignatio invito expressit.

Moeridi Gregorium Martinum de veteri et vera Graecarum litterarum pronunciatione comitem dederat Hudsonus. Nos ejus loco duo Herodiani, clari inprimis grammatici, opuscula addidimus, prius antea ineditum, posterius e MSS. XLVI
nunc longe emendatius atque auctius. Prius opusculum in codice regio 2552. e quo in Ruhnkenii, qui mihi postea concessit, gratiam descripserat Eruditissimus Capperonnierius, adpellatur *Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ Φιλέταιρος.* Aelii quidem praenomen in libris editis, quod sciam, nuspiam Herodiano tribuitur; verum legitur etiam in MSS. qui sunt in bibliotheca divi Marci Venetiis. v. Catal. p. 275. 276. Nec causam video, cur alicui suspectum esse debeat; cum multi sophistae et grammatici idem praenomen habuerint, ut Aelius Dionysius, Aelius Aristides, Aelius Harpocration, Aelius Asclepiades, Aelius Theo Alexandrinus, alii: de quibus cum virum eruditissimum eundemque socerum honoratissimum, Henr. Cannegieterum consuluissem, ita respondit: „Sophistae illi Graeci homines, quos dicis, Aristides, Asclepiades, Dionysius, Harpocration, Theo Alexandrinus, nomen Aelii, ut puto, acceperunt ab imperatore Aelio, de quo jure peregrinorum ferendi nomina Romana dixi nuper in de mutata Romanorum nominum sub principibus ratione c. VI. Imperatores autem et Caesares jus Aelii nominis habuerunt omnes inde a T. Aelio Hadriano usque ad Pertinacem per adoptionem, qua cum Hadriano fuerunt conjuncti. Praecipui tamen inter omnes Aelii nomine censentur Hadrianus et L. Aelius Caesar et hujus filius iisdem nominibus dictus a nonnullis, at vero in nummis L. Aurelius vocatus, de cujus nominibus multa Capitolinus in Vero impe- XLVII
„ratore c. I. Ad Aeliorum ergo imperatorum aetatem referendi sunt illi Aelii sophistae, aut si quis serior, ejus parenti civitas data existimanda est ab Aelio imperatore. Prae ceteris autem peregrinis facile sophistas civitatem adeptos esse, credibile est, ob celebritatem et gloriam, qua ferebantur per Graeciam et Asiam. Quam benigne et honori-

„fice eos habuerint nonnulli Aelii, ab antiquis scriptoribus est „traditum. De Hadriano Spartianus c. 16. *Sed quamvis esset „in reprehendendis musicis, tragicis, comicis, gramma- „ticis, rhetoribus, oratoribus, facilis, tamen omnes Pro- „fessores et honoravit et divites fecit, licet eos quaestio- „nibus semper agitaverit.* Adde Aurelium Victorem c. 14. „De L. Aelio Vero posteriore, sive L. Aurelio haec Capitolinus „in ejus vita cap. 2. *Audivit Scaurum grammaticum La- „tinum Scauri filium, qui grammaticus Hadriani fuit; „Graecos Telephum, Hephaestionem, Harpocrationem. „Rhetores Apollonium, Celerem Caninium, Herodem „Atticum: Latinum Cornelium Frontonem: Philosophos „Apollonium et Sextum. Hos omnes amavit unice, atque „ab his unice dilectus est.*" quae dignissima censui, quae huc referrentur. Herodiani **Φιλέταιρον** quoque nuspiam alibi citatum reperi, nec, quare hoc nomine libellus insignitus fuerit, satis exputo. Sed eodem titulo quoque insignitus est
XLVIII Zenodoti libellus, quem Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. l. III. c. XVIII. inseruit. *Ζηνοδότου* **Φιλέτερος**, pro quo scribendum **Φιλέταιρος**.*) Eundem libellum Montefalconius in Biblioth. Bibliothecarum p. 624. e bibliotheca Scorialensi adfert hoc titulo: *Zenodoti Philetaerius* (sic) *de Differentiis vocum animalium.* Forsan uterque ita adpellarunt, quod exiguae molis essent opuscula, quasi dicas, itineris comes, Vade mecum. Forte etiam haec studiosi e majori Herodiani opere tantum excerpta sunt.

Posterius Herodiani opusculum ad Phrynichi calcem, nuper etiam Pauwii cura, typis expressum est, hoc titulo: **Ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ.** Similiter codex regius, quem amicissimus Ruhnkenius contulit. Videtur autem hoc majoris operis fragmentum esse, nempe *Ζητουμένων* **τῶν μερῶν τοῦ λόγου**, e quibus nonnulla citat Etymologus p. 794. l. 34. *Ἰστέον ὅτι διαφέρει·* **φιλοπότης μὲν διὰ τοῦ ō, ὁ φιλῶν πότους καὶ συμπόσια. φιλοπώτης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ φιλῶν πολλὰ πίνειν. πῶμα γὰρ τὸ ποτὸν, καὶ οὐ πόμα. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰ ζητούμενα τῶν μερῶν**

[* Cf. Creuzeri Melett. P. I. p. 10.]

τοῦ λόγου. quae iisdem fere verbis in nostro opusculo leguntur p. 457. f. Contulerant hunc libellum cum MS. regio Sallierius et Stoeberus, notas quoque nonnullas adjecerat Sallierius: quae omnia a Stoebero ad Ruhnkenium missa, ejus humanitate ad me pervenerunt. Postea Cl. Ruhnkenius hunc libellum cum MS. regio 2662. quem viri eruditi non inspexerant, comparavit. Horum MStorum ope fragmentum hoc multis locis emaculatum et tertia fere parte auctum prodit. XLIX
Nunnesii, Hoeschelii et Pauwii notas, cum Pauwii editio in omnium manibus versetur, omisimus, Sallierii nostrisque animadversionibus adjectis. Hactenus de Herodiano.

Adjeci operi sex Indices necessarios. Primum Auctorum a Moeride citatorum: Secundum eorum, qui ab Herodiano laudantur. Tertium omnium fere vocum tum Atticarum, tum Ἑλληνικῶν, quae in Moeride occurrunt: Quartum vocabulorum ab Herodiano explicitorum: Quintum auctorum in notis illustratorum, explicitorum, emendatorum: Sextum denique rerum et verborum, quae in notis explicantur.

Atque ita omnem meam in Moeride et Herodiano adornandis rationem declaravi: quam si eruditis probavero, satis magnum molesti laboris praemium mihi retulisse videbor.

JOANNIS HUDSONI
PRAEFATIO.

CLARISSIMO VIRO
GEORGIO HARBINIO

S. P.

I. Remitto Tibi, Vir egregie, Atticistam tuum, quem superiori anno mihi attulit amicus tuus, vir doctus pariter ac nobilis: teque oro atque obtestor, ut longo post intervallo reducem benigne excipias; tantum licet ab illo, quem mihi utendum perhumaniter dedisti, mutatum, ut jam pro tuo vix posses agnoscere. Nam cum in apographo tuo, quod ex Cl. I. Pricaei schedis descriptum esse mihi retulisti, voces quidem singulas juxta alphabeti, ut ajunt, elementa collocatas invenerim, minus tamen accurate istis in literis, quae primam cujusque vocabuli literam insequuntur; mihi, libellum hunc edere paranti, optimum visum est, dictiones ea
II. methodo disponere, qua lectores quaerendi labore aliquantulum levarem: etsi noverim, fore nonnullos, qui hoc meum institutum non leviter reprehenderit. Quicquid tamen isti (censores morosi) hac de re sentiant, fidenter affirmo, paceque illorum dicam, culpam hanc leviculam (si qua sit, immutare verborum ordinem, ubi non alia ex aliis nexa sunt et inter se colligata) commodis, uno aut altero, satis magnis

compensari. Praeterea, quum in eodem illo exemplari permulta essent, quod tu minime ignoras, scribarum incuria et inscitia valde depravata, plurima etiam mutila et detruncata, atque nonnulla suo loco dimota, operam dedi ut vitiosa corrigerem, et luxata ac lacunis hiantia suo quaeque ordini ac integritati restituerem. Qua in re, ut in universo opere perpoliendo, quantum praestiterim, tui, aliorumque tui similium, esto judicium. Omnia me sanasse et emendasse non profiteor, nonnulla tamen, nec infeliciter, prae me fero. neque hoc arroganter dictum existimabit, aut mihi gloriolam istam invidebit aequus rerum aestimator. Verum, de rei tantillae eventu parum solicitus, te prolixa rationum ambage, dum tibi satis justam excusationem afferam, non morabor. Necesse tamen habeo hoc te admonere; quod ubicunque conjecturas meas, ad corrupta emendanda aut ad supplendum quod excidisse suspicatus sum, in textum recepi, codicis MS. verba fideliter ad imum paginae subjecerim et interpolationes, ne lectori quid fraudi esset, uncis inclusas dederim: quod abs te, si paulo difficilior esses, probatum LII iri mihimet persuadeo; ut et illud etiam, quod, quum in aliquibus mihi ipsi non satisfecerim, novas de locis male affectis cogitationes post *Λέξεων Ἑλληνικῶν* et auctorum indices comparere voluerim. Jam ad Atticistae nostri aetatem quod attinet, (nam de ea forsan aliquid scire desideres,) unicum hoc certis auctoribus comperio, quod Photium tempore antecesserit et Phrynicho fuerit recentior: nam hunc laudat et ab illo laudatur: quorum alter sub Antonino et Commodo impp. floruit, alter nono demum saeculo infula insignitus est. Laxum, inquies, spatium. Certius tamen aliquid magisve definitum proferre non datur. Adeo enim ob scriptorum veterum penuriam in obscuro est illius notitia, ut vel de nomine ejus inter eruditos parum conveniat: quorum aliis cum MS. nostro Eumoerides est, aliis vero Moeris ex Photio. Postremam hanc appellationem eo libentius amplexus sum, quod pro ea faciat virorum maximorum auctoritas, Usserii scilicet, Salmasii, Du-Cangii et Menagii; qui non solum libellum hunc oculis usurparunt, sed et ad literas augendas illustrandasque ex eo nonnulla protulerunt. Atque hactenus de Moe-

ride: cui, ut enchiridii saltem mensuram quadantenus impleret, adjungere primum decreveram ἐκλογὰς λέξεων, quarum copiam uberrimam nostrae suppeditant bibliothecae. Sed quum eas in plerisque cum Hesychio, Suida et Etymologico magno consentire deprehenderim; iisque conferendis dige-
LIII rendisque plus temporis exigeretur, quam mihi ex gravioribus negotiis supererat, illis, quibus otium est cum dignitate, provinciam hanc intactam et illibatam relinquo. Ne tamen sine comite in lucem conspectumque omnium prodiret Moeris, opportune se mihi obtulit Gregorius Martinus, quem nobis conservavit Cl. Seldeni Museum: cui sane, licet de argumento scripserit, quod multis abhinc annis eruditorum ingenia exercuit, non invitus tamen memet passus sum obstetricari*: quod comptus sit et elegans, subtilis et acutus et necessitudine quadam attigerit avum illustris istius heroïs, cui pretii quantivis libros, statuas et marmora, Graeciae Latiique spolia, accepta debemus. Haec te volebam. Vale, V. O. et nobilissimo Vice-Comiti, cujus bibliothecae praefecturam geris; ejusque familiae clarissimae, in qua semper verus honos et splendor virtutis enituit, fausta omnia mecum apprecare.

* De quo vide sis Athenas Oxonienses Vol. I. p. 169.

CONSPECTUM
EDITIONIS
MOERIDIS ATTICISTAE
DE
VOCIBUS
ATTICIS ET HELLENICIS
SUO STUDIO DENUO ADORNANDAE, ADJECTA
CONJECTURARUM
IN EUNDEM LIBELLUM PARTICULA,
GRAECARUM LITTERARUM PERITIS
DIJUDICANDUM SISTIT
M. JULIUS CAROLUS SCHLAEGER
HANNOVERANUS.

In iis veterum monumentis, quae cum rei litterariae intertri-
mento paene irreparabili ad hanc usque hominum aetatem
abdita delituere atque retrusa, numeranda utique venit minu-
scula quidem, at haud inelegans multique usus, *vocum At-* Lv
ticarum atque Hellenicarum conlectio, quae sub *Moeri-*
dis Atticistae nomine circumfertur. Hoc enim opusculum
postquam diu multumque cum tineis erat conflictatum, supe-
riore demum saeculo, juvante, ni fallor, *Joan. Pricaeo*,
Anglo, quem apographum ex manuscripto Vindobonensi

habuisse, refert ὁ πάνυ *Joan. Albert. Fabricius Biblioth. Graec.* Vol. IV. p. 519. temporis ereptum injuriae, eruditis primi ordinis innotuit; ita vero, ut librarii descriptum manu in solis museis fuerit tritum. Tandem ante annos non ita multos in diem lucemque publicam vindicavit scriptorem, meliori dignum sorte, *Joan. Hudsonus*, Protobibliothecarius quondam Bodlejanus, cujus gloria, quam humanitate peritiaque Graeca sibi peperit, tum intercidet, quum ingenuis artibus nullus amplius inter mortales honos tribuetur. Prodiit libellus, tecto editoris nomine, Oxoniae e theatro Scheldoniano 1712. forma, quam vocant, octava majori. Vid. *Acta erud. tom.* VI. *suppl.* p. 49. Verum, ut libri, in Anglia qui excuduntur, in his terris aves esse consueverunt longe rarissimae; et, si forte fortuna huc migrant, multo redimendae argento: ita optimus ceteroquin *Hudsonus* hisce dapibus non nisi suos populares explevit. Hac de re factum, ut *Moeris vix nomine satis notus fuerit iis etiam, qui Graeca non contemnunt;* quemadmodum Cl. *Joan. Matth. Gesnerus*, nunquam mihi, nisi honoris caussa, nominandus, litteris ad me datis verissime judicavit. Quae
LVI eruditorum ut levaretur inopia, litteris Graecis eruditissimi viri, *Ludolph. Kusterus*, *Carol. Andr. Dukerus* et *Sallierius*, natione Gallus, ad Moeridem, novis perpolitum curis, rursus pervulgandum animum appulerunt. Ast, ad conatum hunc, laudatissimum licet, haudquaquam tamen felix faustusque eventus respondit. Alios enim, quominus vocis exhiberent fidem, mors prohibuit: alii alias ob caussas consilium postea damnarunt suum. vid. Cl. *Fabricius* l. l. et *Novell. Litterar. Lipsiens.* an. 1712. p. 179.

Spartam igitur hanc, hucusque derelictam, fautorum amicorumque excitatus monitis, mihi si sumo pro virili parte ornandam: non arbitror quicquam committere, quod vel ab artium flore, ab omnibus litterarum studiosis indies augenda, aut a meis studiis alienum, quae Graecis orientalibusque Musis excolendis dicata praecipue sunt atque consecrata. Nec fore quemquam eorum, qui suas curas omnes in salute huius studii defigunt, cui hoc meum consilium displiceat, fidenti animo mihi promitto: ego modo orbis lit-

terati, quam de me concipiet, spem ita explevero, ut hoc munere, qua fieri decet accuratione, functus videar. Quod ut fiat, atque ego cum litterarum emolumento, in hoc labore verser, juvabit eruditorum prius mentem expiscari, eosdemque ad symbola conferenda humanissime invitare. Id nempe cordatus quisque cognitum habet atque compertum, rei litterarum communis splendorem ad illum et dignitatis et perfectionis gradum, quo Graecorum Romanorumque aevo LVII
eminuit, iri evectum nunquam; nisi regiam illam viam, quam heroes illi sunt ingressi, rursus ingrediamur; ut non singuli ex suo arbitrio, aut insana scriptis inclarescendi libidine, sed ad optimorum judicium, scripta excudant sua. Quem in finem strictim edisseram, quibus instructus subsidiis operam hanc aggrediar; subjuncturus conjecturarum in Moeridem *
ἀποσπασμάτιον, et de notis addendis, quod cepi, consilium.

Ad prius quod adtinet, inprimis honorificentissimis laudibus decorandi mihi sunt Summe Reverendi Celeberrimique *Joan. Christoph.* et *Joan. Christ. Wolfii,* hujus urbis, quid? orbis eruditi, decora atque ornamenta, quorum beneficia, inde a compluribus retro annis largissima manu in me conlata, quoniam referre nequeo, aetatem devenerabor. Hi, quo complectuntur omnes mansuetiorum Musarum cultores amore, ac me affectu plusquam paterno, certiores de meo facti instituto, non solum utendum mihi concesserunt *Photii lexicon ἀνέκδοτον,* sed etiam varias Moeridis lectiones mecum voluere communicatas, quas Vir Maxime Venerabilis, quum Lugduni Batavorum commoraretur, ex *Is. Vossii* codice ad libri oram annotaverat. Integrum conferre tunc temporis ipsi fuit visum supervacaneum, quod Vossianum illud MSS. maximam partem cum Hudsoniana legendi ratione congruere animadvertebat. Convenientiam ex eo fonte crediderim profluxisse, uterque codex quod LVIII
ex supra laudati *Joan. Pricaei* schedis, in Anglia adservatis, descriptus. Sunt nihilo minus tamen aliqua, sed perpauca, in ea priorum litterarum conlatione, in quibus Vossius ab Hudsone facit divortium; mihi profutura, ubi, quae promisi, licebit exsolvere.

Deinde ad subsidium vocavi magno cum fructu excerpta,

quae Vener. *Bernh. de Montfaucon* ex codice dedit Coisliniano, et inserta leguntur *Catalog. Biblioth. Coislin.* pag. 485 — 488. Id modo dolendum, virum, cuius summa in litteras, cumprimis humaniores, merita minime multi adsequuntur, superat nemo, perpaucos admodum singulorum **στοιχείων** versus, speciminis loco, protulisse; ut non dubitem, fore complures, qui mecum optabunt, ut ipsi placuisset indicare, in quantum, lectionum dissensione, a Pricaeano apographo discrepet Coislinianum. Cujus tamen voti nos fore propediem compotes, spes adfulget certissima. *Novam* etiam *Bibliothecarum Bibliothecam*, indefessi laboris ac paene adamantium senem parare, novellae nuper nuntiarunt, in qua habebimus forsan et regii et Coisliniani atque Parisiensium reliquorum MSS. lectionum varietates.

Porro haud nescius *Claud. Salmasium* in operibus suis Moeridem passim laudare atque illustrare laudatum, evolvi ejus *Plinianas exercitationes*, *in Tertullianum de pallio notas*, *Comment. de lingua Hellenistica*, *de*
LIX *jure Attico* etc. Eoque me minus temporis, in horum operum lectionem insumti, poenitet, quod complura mihi suppeditarunt, quorum ope atque auxilio noster pristinae partim sanitati restituitur, partim, quod deest edito, potest suppleri.

Ita quoque adii Illustriss. *Ezech. Spanhemii* aliorumque libellos, in quibus Atticistam nostrum excitari subinde testem noveram. Prior habuit exemplum ad codicis Vindobonensis fidem expressum, cujus verba non infrequenter recitat in *notis*, cedro dignissimis, *ad Aristophanis comoedias tres priores*. In his vero, praeter *Carol. Du-Cangium*, *Jac. Usserium*, *Aegid. Menagium*, *Henr. Valesium*, ut laude ornetur meruit *Steph. le Moine*. Quamquam enim non nisi semel, ego quantum novi, Moeridis usus sit opera in *variis sacris*: ansam tamen praebuit integri versus restituendi, qui in impresso desideratur. Denique, quoniam ipsa vocabula a lexicorum compilatoribus peti debent ex istius linguae scriptoribus, quam cupiunt explicatam: manu non indiligenti Aristophanem, Platonem, Thucydidem, Xenophontem, Demosthenem aliosque legendo contrivi, qui Atticam sermonis elegantiam scriptis ad posteros transmise-

runt; minime spreta vetustiorum lexicographorum cohorte. Hi omnes quam maximum emolumentum adtulere Moeridi, et comtiori ornatiorique habitu, quod praefiscine nunc dixerim, prodituro. Suppeditarunt enim ea loca, quibus noster Atticista ad firmandos vocum usus atque significationes quandoque utitur, secundum optimas uniuscujusque scripto- LX
ris editiones curate olim indicanda; et praeterea, digito quasi indice monstrarunt, verum, mea opinione, genuinum legendi modum. Quo autem ingenii instructus acumine susceperim negotium illud, sicuti difficile, ita quoque periculosum, ut pateat; juvabit nonnulla loca hic tentare, initio ab ipso libelli titulo ducto, qui talis est:

ΜΟΙΡΙΔΟΣ ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ
ΛΕΞΕΙΣ
ΑΤΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ἙΛΛΗΝΩΝ.

Moenis Labbeo Bibliothec. nov. manuscr. pag. 105. et *Maeris Steph. le Moine Var. Sacr.* T. II. pag. 479. appellatur opusculi auctor. Utrumque, typorum errore, vitiose expressum. Neque tamen libri veteres de vera lectione consentiunt. Alii *Μοίριδος*, alii *Εὐμοίριδος* nomen praeferunt. Posterius fuit in apographo Pricaeano, (vid. *Colomesius Observ. Sacr.* p. 120.) et Spanhemiano (ad *Pluti* v. 12.); quod vero Cel. *Hudsonus*, *Photii*, *Usserii*, *Salmasii*, *Du-Cangii*, *Menagii*, aliorumque fretus auctoritate, rejecit. Addere potuisset *Antonium Eparchum*, cujus codex, Galliarum regi oblatus dono, diserte legit *Μοίρις*. Quae quum ita sint, neque ego quicquam hic mutandum arbitror. Criticae vero audaciae mihi si esset satis, qui contra tot virorum, doctrinae amplissimae fama celebrium, niterer auctoritatem: auctorem huius opusculi futuro *Theatri Anonymorum Placciani* editori relinquerem belle con- LXI
jiciendum. Interim de rebus in obscuritate ac dubitatione positis quum omnibus liceat animi sui cogitata aliorum exponere judicio: mihi vitio versurum, confido, neminem, si modeste ac verecunde dicam, quid mihi rebus omnibus expensis venerit in mentem. Incerta est Moeridis, qua floruit, aetas. Exinde, quod *Phrynichus* in hoc nostro glossario excitatur testis; et quod ipsum laudat *Photius Bibliothec.*

cod. CLVII. colligitur, intra illud spatium, quod a II. ad XII. post Ch. n. saeculum effluxit, libellum fuisse confectum. *Laxum*, inquis cum Hudsono, *spatium?* Non diffiteor. Sic quoque nomen est in ambiguis; quippe nec Graecis, nec Latinis cognitum auribus. *Herodotus Euterp.* cap. 101. et alibi, antiquissimi Aegyptiorum regis, *Moeris* dicti, injicit mentionem. Hinc esset conjecturae capiendae locus, auctorem opusculi, natione Aegyptium, forsan Alexandriae aut natum, aut commoratum: id modo si possemus dare probatum evictumque, eo, quo Moeridem vixisse oportet, aevo, Aegyptiaca nomina adhuc fuisse in usu; quae, abolita potius, atque cum Graecis Romanisque commutata, si asserimus, haec disputatio ad veritatem videtur propensior. Neque est, quod mihi objiciatur *Moeris*, quem *Virgilius Eclog.* IX. canentem dicam, an flentem, inducit. Sive enim is Virgilii procurator fuerit, ut *Servius* observat, sive ejusdem parens, quod *Badius Ascensius* opinatur: fictum tamen est nomen atque a *moerore* deducen-
LXII dum; quod lacrumantem faciat poeta virum deperdita Menalcae rura. Hunc autem nodum expediemus, si opusculi inscriptionem ita concipimus: *Μοῖρα λέξεων Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν*. *Μοῖρα*, quod tacticis *turmam* seu *cohortem militum*, mille viris constantem, denotat (vid. *Du-Cangius in Glossar.* Gr. f. 943.) apud *Homerum* passim et *Callimachum in fragmentis a Rich. Bentlejo* conlectis, tom. I. p. 323. edit. Ultraject. pro cujusvis rei legitur *parte*. Neuter vocis significatus ita comparatus est, quin apposite conveniat in naturam atque constitutionem hujus libelli: qui neque omnes, Atheniensibus proprias, dictiones et loquendi formulas, neque earundem bene multas, sed partem tantummodo explanat interpretando; quod iis nequit esse obscurum, qui, expensa libelli mole, vel relatum legerunt apud *Xenophontem* de *Repbul. Atheniens. cap.* 2. Atticos mista quadam ex omnibus, tum Graecis, tum barbaris, lingua copiosa usos; aut *Galenum* τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσι ὀνομάτων βίβλους μή, *dictionum Atticarum libros* XLVIII, ut ipse *de libris propriis* testatur, norunt composuisse. Id quoque silentio praetereundum minime est,

admissa hac emendatione nos rationem posse promere, qui factum, ut librorum antiquorum quidam in frontispicio habeant *Εὔμοιρις*. Recentioris scilicet aevi hominem, qui locupletare sategit libellum adjectis novis versibus, ut studium operamque creparet, inscripsisse glossarium: *Εὐμοιρία κ. τ. λ. portio bona*; facile mihi persuadeo. Nam in illo Caesareae bibliothecae MSS. quod praefert *Εὔμοιρις*, LXIII
sunt articuli nonnulli, quos in aliis frustra quaesiveris. Tandem hujus nostrae conjecturae caussam quodammodo tuetur, *Salmasius* quod habuit, exemplar, in quo titulus fuit, *Μοίρις Ἀττικιστὴς περὶ λέξεων Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων*. vid. *Exercitat. Plinian.* pag. 649. Quid enim librario oscitanti fuit facilius, quam *Μοῖρα λέξεων* refingere in *Μοίρις λέξεων*, inserta, ut omnia cohaereant, *περὶ*, particula? Et, ut commentum nova excludit mendacia, ita *Ἀττικιστοῦ* quoque adsutum postea crediderim cognomen, ut auctorem linguae Atticae constaret fuisse studiosum. Verum enim vero, quibus haec conjectura implicata sit difficultatibus, quum pulchre intelligam: cave, B. L. alio eam, quam problematis critici, habeas loco; quod excutiendum propono, qui longo criticarum rerum usu edocti sunt atque exercitati.

Ἀεινάων, *Ἀττικῶς*. *ἀεννάων*, *Ἑλληνικῶς*. (vid. p. 23.)

Ἀλυκῶ, *Ἀττικῶς*, *Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ ἀλυκὸν, κοινόν*. (vid. p. 29.)

Ἀντίγραφα, *πληθυντικῶς*, *Ἀττικῶς*. *ἀντίγραφον*, *ἑνικῶς*, *Ἑλληνικῶς*. (vid. p. 7.)

Ἀρίβαλλον, *ἐστὶ δὲ εἶδος ποτηρίου στενόστομον*. (vid. p. 91.)

Ἀωρὶ, *Ἀττικῶς*. *ἀώριον*, *Ἕλληνες*. (vid. p. 32.)

Atque haec specimina, ex primo decerpta *στοιχείῳ*, sufficiat, in praesenti dedisse.

In annotationibus concinnandis, praeter MSS. discre- LXIV
pantia atque de earum valore judicium, id vel maxime mihi datum existimabo esse, ut Moeridis testimonium ad fidem optimorum auctorum, Attica qui usi sunt dialecto, revo-

cem; ne in errorem deducantur lectores. Allucinatum nonnunquam hominem Graeculum quisquis ille demum fuerit, dudum animadverti: et vereor, pertentatis singulis lexici articulis, ne plura olim notanda sint peccata. Dabo deinde operam, ut vocum, et Atticarum et Hellenicarum, verus usus rarioresque notiones lectori pateant; quod iis ingratum haud fore mihi polliceor, qui, ut indies magis magisque nobilissimi sermonis divitiae eruantur, habent in optatis. Indicatis etiam, quod supra jam promisi, auctorum locis, quae noster testatur, haud intacta relinquam antiquitatis momenta, in hoc commemorata opusculo: quorum alia, et quidem notiora, ita explicabo, ut ad scriptores remittam, qui ex instituto de iis sunt commentati; alia vero, nec frequenter obvia, paullo pleniori exsequar stilo. Huic meae opellae suis locis praemittentur Hudsoni aliorumque labores. Latinam versionem, etiamsi ipsa libelli constitutio non respueret, nollem tamen adjungere, deterritus et rei difficultate, et tristi Nic. Blancardi exemplo, qui, quod Harpocrationem Latine de Graecis reddiderat, misere, at immerito, Jac. Gronovio vapulavit. Conf. *Joan. Alb. Fabricii Biblioth. Gr.* vol. IV. p. 585. sq. Tempus, versioni tribuendum, libentiori
LXV animo insumam in dissertationem praeliminarem, in qua de hujus glossarii instituto, fatis codicibusque dicetur. Agmen claudent vocum auctorumque indices necessarii: ut adeo in hac iterata editione nihil facile quisquam desideraverit, quod Hudsonianae est ornamento. Omnia aderunt, excepta *Georg. Martini dissert. de veteri et vera Graecarum litterarum pronunciatione*, quam molis tantum augendae gratia comitem Moeridi Hudsonum adjunxisse, existimo.

His igitur stipatus praesidiis, hac mente atque ingenii, si qua in me est, felicitate otii partem quandam Moeridi hactenus tribui. Nec quicquam, optimum numen si vitam viresque concesserit, erit in mora, quominus hoc ipso, quem nuper admodum auspicati sumus, anno opus subjiciatur prelo; modo munificentiam eorum fuero expertus, quibus cordi est curaeque Graeca litteratura. Si qui igitur sunt, qui codicis, a me nondum inspecti, varias lectiones in scriniis servant; aut viri cujusdam docti possident annotationes; aut

denique ipsi auctorem hunc suis curis explicarunt: eos publice observanterque rogatos volo oratosque, ut communibus studiis foveant opus, in communem usum edendum, earumque rerum mihi, vel potius orbi litterato, copiam liberaliter faciant, quas ad ejus ornatum utilitatemque amplificandum aptas judicabunt. Quicquid ad B. Theod. Christoph. Felgineri viduam transmittetur, id ut ad me recte perveniat, curabitur. Haud immemorem me experientur beneficii, qui meritam iis gratiam debito honore, justis encomiis atque ani- LXVI
mo longe gratissimo persolvam: sicuti et illis me profitebor obstrictum, qui consiliis suis meum juvare non dedignabuntur. De mutandis, addendis detrahendisque amice monitus, ad sua ipsius vineta caedenda nemo me erit paratior, nemo alacrior. Scribebam Hamburgi ad diem 4. Januarii CIƆIƆCCXXXIII.

IN NOVAM

MOERIDIS ATTICISTAE

EDITIONEM,

AB

AMICISSIMO ET DOCTISSIMO

JOANNE PIERSONO

CURATAM.

Laetis auspiciis, venuste, prodi,
Graecarum arbiter elegantiarum,
Doctor Cecropiae probate linguae,
Prodi, splendidiorque, comtiorque,
Nec vestem macula inquinatus ulla.
Tu, paucis hominum peritiorum,
Moeri, cognitus ante, literatum
Nunc orbem poteris perambulare,
Nunc quo vis pede libero vagari,
Attici geniumque gratiasque
Pandens eloquii, tuasque dotes.

Nos, o delicium meae juventae,
Quondam traxit amor tuus, tibique
Jam manum medicam, et mihi parabam
Nomen, cum rapuit subortus ardor
Transversum ex adytis novem sororum,
Ad severa magis, magisque casta,
Ut tum visa mihi fuere, sacra.
Non tulit Deus, ac redire jussit,
Qui mortalibus orbis in theatro
Partes distribuit, Choragus unus,
Nutum ut ingenii sequente quovis
Scena sic melius stet universi.

Te vero interea latente, Thomas
Ad nos luce nova venit renatus:
Ruhnkenîque opera Platonicarum
Interpres venerum fugit latebras,
Doctorum cupidis receptus ulnis.
Quin et Grammaticos super verendum
Tollit Hesychius caput vetustos,
Ac, spondens sibi jam perenne nomen,
Magnum crescere opus nitore multo
Cernit; quod pariter laboriosum,
Et doctum pariter, Dei faventes
Perduci faciant ad umbilicum!

Vidit, ac doluit meus sodalis
Piersonus, Charitum manu politus,
Pastusque a teneris lepore Grajo;
Et tu, Moeri, jaces, ait, tuumque
Ignorant homines decus, malignis
Damnatum tenebris, situque foedum?
Non sinam. et maculas, librariorum

Quas stupor dederat, nec eruditus
Anglus sustulerat, repurgat omnes.

Ergo vive, tua, vigeque, sorte
Felix; Vindicis et serens per orbem
Laudes egregii, a nepote sero
Famam pro meritis fer invidendam.

Ernestus Gulielmus Higt.

ΜΟΙΡΙΔΟΣ[1] ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΕΙΣ

ΑΤΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἄγαμαι[2] Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς. ἄγαμαι Ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς.

---

1. Ita e codd. Photii, qui Atticistae nostri meminit. *Εὐμοιρίδου* (1)
in MS. unde haec descripta sunt. HUDSON.

Similiter MS. Leidens. in quo etiam *Ἑλληνικῶν*. Recte *Hudsonum Μοίριδος* edidisse in praefatione docui, ubi etiam de diverso libelli in codd. MSS. titulo.

2. *Ἄγαμαι Ὑπερβόλου*,] De varia hujus verbi constructione videndus praeter *H. Stephanum* in Thes. *Davides Ruhnkenius* V. C. in not. ad *Timaeum* p. 3. Quibus alia adderem, si tam necessarium, quam facile esset. *Orion* apud *Etymol*. p. 5. l. 8. *Ἄγαμαι αὐτοῦ. καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσιν καὶ τὸ θαυμάζειν πολλάκις* etc. Quando autem ita cum genit. personae construitur, *contemtum* plerumque indicat, et *ἐπὶ κατηγορίας* ponitur. Vid. *H. Stephan*. add. de D. A. p. 122. coll. *Suida* v. *Θαυμάζω*. *Plato* Hippia Maj. loco a *Ruhnken*. laudato: *καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαί σου*. *Herodotus* l. VI. (2)
c. 76. *ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἐρασίνου οὐ προδιδόντος τοὺς πολιήτας*. [Cf. Brunck. et Elmsl. ad Ar. Ach. 488. et Bernhardy doctr. Gr. synt. p. 152. Lexx. Segg. p. 148, 16.: *θαυμάζω: ἐπὶ κακῷ, γενικῇ*. Fragm. Lex. Gr. apud Herm. de emend. rat. Gr. Gr. p. 332.: *θαυμάζω, τὸ δι' ἐπαίνου καὶ θαύματος ἄγω, συντάσσεται αἰτιατικῇ· θαυμάζω δὲ ἐπὶ κατηγορίας καὶ μέμψεως, γενικῇ*. Add. Aug. Matth. Gr. Gr. §. 317. ann. p. 624 sq.] Atque ita procul dubio hoc in *Moeridis* loco sumi debet: qui hoc fragmentum e veteri Comico videtur derivasse. Hyperbolus enim iste, uti notum, homo fuit pessimus et flagitiosissimus, qui cum ex infimo Athenis loco ad summos honores pervenisset, tandem, Nicia auctore, testarum suffragiis, exilio mulctatus est. Ejus autem improbitatem veteres Atticorum co-

Ἀὴρ[1] βαθεῖα, Ἀττικῶς. ἀὴρ βαθύς, Ἑλληνικῶς.

Ἀνέστησαν[2] πᾶς ὁ δῆμος, Ἀττικῶς. ἀνέστη πᾶς ὁ δῆμος, Ἑλληνικῶς.

Ἀθανάτω[3], ἀγήρω, Ἀττικῶς. ἀθάνατοι, ἀγήρατοι, Ἑλληνικῶς.

---

moediae perpetuo notarunt. *Cicero* Bruto c. 62. *Plutarch.* Alcib. p. 196. F. Videri possunt *Aristophanes* Eq. v. 736. Schol. 851. 1301. 1360. Acharn. 846. Vesp. 1001. Schol. Pac. 680. Schol. 920. 1319. *Plato* Comicus apud *Schol. Aristoph.* ad Aves v. 121. et apud *Plutarchum* T. I. p. 197. B. et 530. F. qui integram quoque comoediam in eum scripsit *Hyperbolum* dictam: (vid. *Scholiast* Lucian. T. I. p. 142. et Magnus *Hemsterhus.*) uti *Eupolis* Maricam. V. *Quinctilian.* Inst. Or. l. I. c. 10. p. 106. *Leucon* Comicus apud *Hesych.* v. *Πάαχις.*

— *Παάκιδος*

Ὑπέρβολος τἀκπώματα κατεδήδοκε.

In cod. Coisl. erat, *Ἄγαμαι ὑπὲρ βόλου* et *ὑπὲρ βόλον*, et sic edidit *Montefalcon.* B. Coisl. p. 485. Leid. utroque loco *ὑπερβόλου* et *-ον*, cum *υ* minore.

1. *Ἀὴρ βαθεῖα,*] Respicit *Moeris Homerum* Od. *I.* v. 144. *Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε.* ubi *ὁμίχλην, ἀορασίαν* denotat. Vid. *Erotianum* v. *Ἀήρ*, et *Etymolog.* p. 421. l. 36. etc. *Eustathius* Od. *H.* p. 268. l. 43. *ἠέρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀορασίαν φησί, θηλυκῶς σχηματίζων κατὰ ἔθος Ἰωνικόν.* Conf. Od. *T.* v. 446. Plura dabit *H. Stephanus* in Thes. et *D'Orvill.* V. Cl. Vann. Crit. p. 108. [Fischer. animadv. in Veller. Gr. Gr. spec. I. p. 389.] *Ἀέρα βαθὺν* pro *aëre sublimiori* posuit *Aelian.* H. A. l. II. c. 27. *Βαθεῖα αἰθὴρ* occurrit in fragmento *Euripidae* apud Plutarch. T. II. p. 539. A. *Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι, Οὐδεὶς ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο. Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμισθί, πᾶς τις ἥδεται λέγων Τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει.* ubi fortasse rectius legetur, *βαθείας — ἀέρος.*

(3) 2. *Ἀνέστησαν ποῦ ὁ δ.*] Locus depravatus sic e cod. Coislin. emendandus: *Ἀνέστησαν πᾶς ὁ δῆμος, Ἀττικῶς. ἀνέστη πᾶς ὁ δῆμος, Ἑλληνικῶς.* Sallier.

Πᾶς utroque loco pro *ποῦ* exhibent codd. Coisl. Reg. collatio Schlaeg. Gronov. et Ward. Verissimam lectionem in textum recepi. Multa hujus locutionis exempla post alios dedit Cl. *D'Orvillius* ad Charit. p. 298. ubi *Moeridis* loco depravato utitur. [Matth. Gr. Gr. §. 302.] *Πᾶς* his in locutionibus saepe addi, ex exemplis a V. Cl. prolatis liquet. Vetus auctor apud *Suidam* v. *Ἀπήλγησαν. Ὁ δὲ δῆμος ἅπας ἀπήλγησαν τὸ πάθος εὐθύς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον οὐράνιον ὅσον.* Ita ex optimo cod. Leidensi scribendum pro *ἅπαξ.* [Atque ita apud Procopium H. A. c. 16. cujus fragmentum esse monuit *Abreschius* Diluc. Thucyd. p. 249. *Ex Addendis.*]

3. *Ἀθανάτω,*] In MS. *Ἀθανάτῳ, ἀγήρῳ.* Vide *Homer.* Il. *M.* v. 323. Huds.

Sic et Leid. *ἀθανάτῳ, ἀγήρῳ.* Coisl. et Reg. *ἀθανάτω, ἀγήρω.* „Scribi malim, *Ἀθάνατοι, ἀγήρω.* Observatio pertinet ad solum *ἀγήρω* et *ἀγήρατοι.*" *T. Hemsterhusius.* Ita alibi *Plato* haec bina *ἀθάνατοι* et *ἀγήρω* conjunxit Philebo p. 373. A. *ἀθάνατον καὶ ἀγήρων.* *Theocrit.* Id. XII. v. 17. *εἰ γὰρ ἀγήρω Ἀθάνατοι.*

Ἀναβῆναι [1] τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἀττικῶς. ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἑλληνικῶς.

Αἴτιαι [2], ὡς ὅσιαι, Ἀττικῶς βαρυτόνως. αἰτίαι, ὡς εὐδίαι, Ἑλληνικῶς παροξυτόνως.

Ἄνθην [3], Ἀττικῶς. ἄνθησιν, Ἑλληνικῶς.

---

1. Ἀναβῆναι] *Ἀναβῆναι* ibi significat *cum uxore rem habere.* Quod autem ait *Moeris*, verbum illud, eo sensu acceptum nusquam cum praepositione *ἐπὶ* reperiri, nullo negotio refelli potest ex *Aristotele* l. VI. Hist. Anim. p. 188. *οἱ μὲν οὖν πρεσβύτεροι τῶν ταύρων, οὐδ' ἀναβαίνουσι πλεονάκις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐὰν μὴ ἄρα διαλιπόντες, οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὴν αὐτὴν βιάζονται πλεονάκις, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἀναβαίνουσι.* Eodem loquendi genere utitur *Lucianus* T. II. p. 168. (T. II. p. 620. nov. ed.) *καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καταδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται.* Sall.

Ἀναβῆναι proprie de *pecoribus et equis admissariis* ponitur. *Herodot.* l. I. c. 192. *ἀνέβαινε γὰρ ἕκαστος τῶν ἐρσένων τούτων εἴκοσι ἵππους.* *Lucian.* Eunuch. T. II. p. 359. l. 9. *ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων.* Hinc facili tralatione de *viris* (4) *mulieres ineuntibus* poni coepit. *Lucian.* Lexiph. T. II. p. 340. l. 38. *ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ δεῖ· ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν.* Lucio p. 619. l. 47. *σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον.* Is tamen *ἀναβῆναι ἐπὶ* posuit loco a *Sall.* indicato. Ceterum conjeceram, *Moeridem* haec verba e Comico hausisse. finem enim senarii Comici faciunt, Neque ea in conjectura falsum me fuisse, docuit me Suavissimus *Ruhnkenius.* Is enim e lexico MS. Regio haec mecum communicavit: *Ἀναβὰς τὴν ἵππον, οὐ* (hoc del.) *πάνυ δόκιμον. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι.* Secundis nempe, quas infra v. *Πομφόλυγας* citat. Alius Grammaticus MS. in Biblioth. S. Germani: *Ἀναβῆναι τὸν ἵππον. ἀντὶ τοῦ ἐπιβῆναι. Θεόπομπος ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Ἡροδότου.* ubi omnino probabile est scribi debere *τὴν ἵππον·* ut ipsius Herodoti verba retinuerit *Theopompus.*

2. In MS. *Αἴτιαι ὡς ὅσιαι Ἀττ.* dein, quibusdam interpositis, sequebatur *Αἰτίαι ὡς εὐωδίαι.* Huds.

In Leidensi similiter haec disjuncta erant: *Αἴτιαι ὡς ὅσιαι Ἀττ. βαρυτόνως. Ἀθανάτῳ. κ. τ. λ. Ἀναβῆναι κ. τ. λ. Αἰτίαι ὡς εὐωδίαι.* Sic. Recte Hudsonus conjunxerat, atque ita plane codd. Coislin. Reg. coll. Gronov. E quibus pro *εὐωδίαι*, etiam reposui *εὐδίαι.* Citat hunc locum Vir Magnus *Cl. Salmasius* de Hellenist. p. 71. ubi typorum vitio scriptum est *ἐνδίαι.* Vid. *Thomam Magistr.* v. coll. *Etymologo* p. 461. 462. [vid. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 395 sq.]

3. *Ἄνθησιν, Ἑλληνικῶς.*] Ex Atticorum igitur numero expungendus est *Theophrastus*, quem eo nomine saepissime usum esse constat. v. g. Hist. Plant. l. II. c. 10. *ἡ δὲ ἄνθησις ἅμα τοῖς ἡμέροις, ὁ δὲ καρπὸς στρόγγυλος.* et l. VII. c. 10. *τούτων δὲ ἐν πολλαῖς, μᾶλλον δὲ ἐν ἁπάσαις ἡ βλάστησις, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ ἄνθησις.* Sa-

Ἄθυρμα [1] δασέως, Ἀττικῶς. ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀμφορέα [2], ἁλιέα, μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Ἀγυιᾶ [3], μακρῶς, Ἀττικῶς. ἀγυιά, Ἑλληνικῶς.

---

tis itaque mirari non possumus hujusce vocis exempla in lexicis non reperiri, cum ab aliis etiam scriptoribus sit usurpata, *Plutarcho* scil. p. 641. 647. 917. et *Clem. Alexandr.* p. 180. Sall.

Usus hoc loco *Salmasius* de Hellen. p. 49. ubi ἄνθη et ἄνθησις.

(5) Hujus generis nomina Attica sunt, Ἄνθη, Ἄσκη, Αὔξη, Βλάστη, Καύχη, Σύλη, Ὤνη. Vid. *Schol. Pindari* Nem. IX. v. 17. et *Thomam* M. p. 24. ibique Magnum *Hemsterhusium*.

1. Ἄθυρμα] Vide indicem ad *Eustathium* in *Homerum*, voce Ἄθυρμα. Hudson. in add.

Assentitur *Eustathius* qui comm. p. 1387. ait nomen illud a veteribus, id est, Atticis cum spiritu aspero pronunciatum, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ ἄθυρμα, φασὶ, δασύνεται. [vid. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 381.] Verum intra hosce limites non se continuit *Thomas Mag.* qui voce παίγνιον repudiata, ἄθυρμα tantum apud Atticos in usu fuisse auctor est. Ἄθυρμα κρεῖττον ἢ παίγνιον, inquit ille, sed insulse, cum hoc nomine *Platonem* usum esse constet l. I. de Legib. p. 644. θαῦμα μὲν, inquit, ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων τὸ θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τινι ξυνεστηκός. et l. V. p. 803. ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ παίγνιον μεμηχανημένον. quae duo *Platonis* loca *Plautus* ob oculos forte habuit, cum Prol. in Captiv. v. 23. dixit: *Enimvero Di nos homines quasi pilas habent.* Ad παίγνιον autem, ut eo redeamus, illa vox etiam occurrit apud *Aristophanem* Concionatr. v. 917. Ἀλλ' οὐκ ἂν ὑφαρπάσαιο τἀμὰ παίγνια. Occurrit et apud *Lucianum* saepenumero, et *Achillem Tatium* lib. III. p. 193. Ab illa vero ortum habent aliae nonnullae, v. g. παιγνίδιον, παιγνιήμων, et παιγνιόω. Sallier. Vide infra ad Ἥνυσα.

2. Ἀμφορέα κ. τ. λ.] Ita ex conjectura. In MS. Ἀφῦρε ἁλῦε, μακρὸν, Ἀττικῶς, etc. Vide annott. ad v. Ἱππέα. Hudson.

In coll. Gronov. Ἀφυ... ἁλιέα, μακρόν. In cod. Coislin. Ἀφορέα, unde *Hudsoni* conjectura confirmatur. Dicemus quaedam infra v. Ἱππέα.

3. Ἀγυιέα μ. Ἀ. ἀγυιέα [βραχέως] Ἑλ.] Ita ex conjectura: ad quam firmandam vide, quae attulimus in annott. ad v. Ἱππέα. In MS. Ἀγυιᾶ, μακρῶς, Ἀττικῶς. ἀγυιά, Ἑλληνικῶς. Hudson.

(6) Locus difficilis emendatu est, in quo codd. MSS. parum aut nihil juvant. *Hudsoni* conjectura probanda non est. E Coisl. et Reg. nihil varietatis enotatum. In MS. Leid. et coll. Gron. legitur: Ἀγυιᾶ. μακρῶς τὴν ἐπὶ τέλει, Ἀττικῶς· Ἀγυιὰ, Ἑλληνικῶς. Suspicor *Moerin* scripsisse: Ἀγυιᾶς, μ. Ἀ. Ἀγυιὰς, Ἑλλ. *Harpocration.* v. ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς. βέλτιον δὲ περισπᾶν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. et paucis interjectis: ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἀγυιᾶς. etc. Conf. *Suid.* et *Steph. Byzant.* v. Ἀγυιά. [Ducker ad Thuc. I. 107.] et litteratorum principem, *T. Hemsterhusium* ad *Luciani* Prometh. T. I. p. 202. cui tamen altera scribendi ratio ἀγυιὰς magis probatur. *Etymologi* observatio p. 14. l. 21. an huc faciat, et *Moeridi* lucem

Ἀντίγραφα [1], πληθυντικῶς, Ἀττικῶς. ἀντίγραφον, ἑνικῶς, Ἑλληνικῶς.

---

accendat, videant alii. An vero scribendum? *Ἀγυιᾶ μ. Ἀ. Ἀγυιέα Ἑ.* ut *Εὐβοιᾶ*, *Πειραιᾶ*, *Στειριᾶ*, pro *Εὐβοιέα*, *Πειραιέα*, *Στειριέα*. Accusat. singul. *Ἀγυιᾶ* legitur in *Aristophan.* Thesmophor. v. 496. quem locum paulo copiosius adscribam, tum ut taedium Grammaticum minuam, tum ut illum emendem: *Ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ᾽ ἠρειδόμην Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ κύνδ᾽ ἐχομένη τῆς δάφνης· Ταῦτ᾽ οὐδεπώποτ᾽ εἶφ᾽, ὁρᾷς, Εὐριπίδης· Οὐδ᾽ ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων Σποδούμεθ᾽, ἢν μὴ ᾽χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει. Οὐδ᾽ ὡς, ὅτ᾽ ἂν μάλισθ᾽ ὑπό του βινώμεθα Τὴν νύχθ᾽, ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα.* Ita hunc locum partim recte constituit *R. Dawesius*, Vir Doctissimus, Miscell. Crit. p. 326. 328. Praeterea v. 496. pro *κύνδ᾽* scribi debet *κύβδα*. Vide Equit. v. 364. Sch. *Athenaeum* l. x. p. 447. C. et l. XIII. p. 580. D. *κύβδ᾽ ἔφη τριωβόλου*. Versu autem 500. pro *βινώμεθα* revocandum verbum rarius et comicum, *ληκώμεθα*. Auctor *Suidas*, qui tale apospasmation citat v. *Ληκώμεθα. κινώμεθα. Ἀριστοφάνης· Μάλισθ᾽ ὅταν ἀπό του ληκώμεθα τὴν νύχθ᾽ ὅλην.* ubi *Kusterus* pro *κινώμεθα* reponebat *βινώμεθα*. Sed hac mutatione opus non esse monuit *Hemsterhusius* ad Arist. Plut. v. 1094. *Archilochus* apud *Harpocrat.* v. *Παλίνσκιον. Πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ.* quem locum interpres non intellexit. *Κινητιᾶν* apud *Platon.* Comicum in fragm. apud *Athen.* l. x. p. 442. A. Ex ista *Suidae* comparatione, plurimis adhucdum locis emendari posse *Aristophanem*, res est eruditis notissima. Addam unicum ex iisdem his Thesmophoriazusis exemplum, e scena, in qua Mnesilochus veluti Helena, Euripides veluti Menelaus, introducuntur loquentes. Versu 916. Euripides inquit: *Ἑλένῃ σ᾽ ὁμοίαν δὴ μάλιστ᾽ εἶδον γύναι.* Respondet Mnesilochus: *Ἐγὼ δὲ Μενέλαον, ὅσα γ᾽ ἐκ τῶν ἀφύων.* (7)
Quae cum manifeste corrupta essent, *Kusterus*, Vir cum maximis comparandus, sed nimis plerumque festinans ex *Euripidae* Helen. v. 570. in textu reposuit: *Ἐγὼ δὲ Μενέλαον γέ σ᾽, οὐδ᾽ ἔχω τί φῶ.* atque ita veteris lectionis et elegantiae comicae vestigia penitus delevit. Scribendum levissima mutatione: *Ἐγὼ δὲ Μενέλεων* (vel *Μενελέῳ σ᾽*) *ὅσα γ᾽ ἐκ τῶν ἰφύων· Suidas: Ἰφύη* (malim *Ἴφυα* vel *Ἴφια*. Vid. *Hesych.* v. et *H. Steph.* ind. *Athen.* l. II. p. 62. D.) *εἶδος ἀγρίου λαχάνου. Ἀριστοφάνης. Ἐγὼ δὲ Μενέλεων ὅσον ἐκ τῶν ἰφύων.* Quod fragmentum unde depromtum sit, se ignorare fatetur *Kusterus*. Ridet *Aristophanes*, ut solet, et traducit Euripidem, tanquam olitoris et *λαχανοπώλιδος* filium. Notissimus e Ranis versus 864. *Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ*, eadem elegantia ex Euripideo, *Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ*, distortus. Hinc Euripides *σκανδικοπώλης*. Vid. *Hesych.* v. *Σκάνδιξ. Suidas* v. *Εὐριπίδης* et *Σκανδίκα*. Valde autem mihi verosimile fit, Aristophanem hac in scena Euripidem introduxisse corona ex oleribus agrestibus ornatum. Plura ad manum sunt *Suidae* loca, e quibus major lux Comico possit accedere: sed haec speciminis ergo doctis proposuisse sufficiat. Revertar ad *Moeridem*.

1. *Ἀντίγραφα κ. τ. λ.*] Ita quoque *Thomas M.* Utrumque tamen falli ostendunt haec *Demosthenis* verba pro Phorm. p. 600. *Λάβε τῆς διαθήκης τὸ ἀντίγραφον, καὶ τὴν πρόκλησιν ταυτηνί.* Eadem vox singulari numero legitur apud *Andocidem* Orat. I. p. 11. (in.) *Τά τε ἄλλα πάντα ἐξαλεῖψαι τοὺς πράκτορας καὶ τὴν βουλήν, καὶ τὰ*

εἰρημένα πανταχόθεν, ὅπου τί ἐστιν ἐν τῷ δημοσίῳ, καὶ εἰ ἀντίγραφόν πού ἐστιν, παρέχειν τοὺς θεσμοθέτας, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχάς. Sall.

Noster per errorem ne esset lapsus, quando Atticos *ἀντίγραφα, πληθυντικῶς καὶ οὐδετέρως*, locutos adnotat, initio erat, quod metuerem. Rescribere cogitabam *ἀντιγραφή*, toties in Oratorum Atheniensium libris obvium, quod duos praecipue admittit significatus. Denotat *actionem contra eos, qui hereditatem sibi vindicant ex jure cognationis proximae*, et *actoris reique litigantium tabellas:* (vide sis *Pollucem* l. viii. segm. 33. et 58. *Hesychium*, *Harpocrationem* et
(8) alios.) Sed harum notionum ulla apud ceteros Graecos *ἀντίγραφον* adhibitum, nusquam reperiebam. Aliam porro circumspiciens medicinam, memoria repetebam, solemne esse Atticis, *ἀντίγραφα*, in plurium numero, ponere pro *ἰσοτύπῳ*, *exemplo*. (Conf. Cl. *Salmasium* ad Jus Att. et Roman. p. 205. seqq.) Verum nec ita bene procedebat. Nam huic dictioni scriptores semper jungunt ejusdem numeri gignendi casum. *Demosthenes* Or. i. in Steph. p. 972. *Ἀντίγραφα εἶναι τῶν διαθηκῶν.* Praeterea eum morem non constanter servant, adhibentes subinde *ἀντίγραφον*, cum genitivo ἑνικῷ. *Idem* pro Phormione p. 959. *Λάβε τῆς διαθήκης τὸ ἀντίγραφον.* In contrarium hujus *Thomas Magister*, ut probet, *ἀντίγραφα κάλλιον εἶναι ἢ ἀντίγραφον*, provocat ad testimonium *Libanii* in epistola, quae tertia est a venerando *Joanne Christophoro Wolfio* Lipsiae 1711. editarum pag. 4. *Τῆς ἐπιστολῆς ἀντίγραφα.* Attamen tanti non est rhetoris recentioris fides, quae gravissimi oratoris auctoritati quicquam detrahat. Tandem, qui, culpam in librarios vertendo, pro caussa possem propugnare *Moeridis*, commodum succurrebat. Propense enim credo, eum *ἀντιγραφαὶ* in litteras retulisse. Et, certe θηλυκῶς pluriumque numero apud *Aristophanem*, quem ut plurimum explicat noster, invenio vocabulum in Nub. v. 472. *πράγματα κἀντιγραφάς. Οὕτω ἐκάλουν*, inquit Scholiastes, *τὰς δίκας πάσας, caussas forenses quascunque:* quo sensu apud reliquos quoque Graeco sermone loquentes, dicitur *ἀντίγραφον*. Schlaeger. in *Consp.* p. 11. et 12.

Excitat *Schlaegerus* V. Cl. fluctus in simpulo, et magno conatu nihil agit. Recta omnino est *Moeridis* lectio, et sarta tecta conservanda. Attici *ἀντίγραφα* plurali numero dicebant pro *ἀντίγραφον*, ut *ἐνέχυρα* pro *ἐνέχυρον*. *Demosthenes* Or. ii. in Stephan. p. 622. C. *Παρὰ πάντας δὲ τοὺς νόμους μεμαρτύρηκε Στέφανος οὑτοσι τὰ ψευδῆ, ὡς ἀντίγραφά ἐστι τῆς διαθήκης τοῦ Πασίωνος.* p. 623. A. *Ὅτι διαθήκης οὐδεὶς πώποτε ἀντίγραφα ἐποιήσατο.* Saepe *τὰ τῶν διαθηκῶν ἀντίγραφα*, ubi *διαθῆκαι* etiam more Attico in plurali ponuntur. *Ἀντίγραφον* habetur Or. in Pantaen. p. 629. B. *οὐδὲν οὔτ' ἀντίγραφον, οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἐποιησάμην.* Verum, quemadmodum una duaeve hirundines ver non faciunt, ita ex uno alterove exemplo nihil contra veteres Grammaticos decerni potest, nec ipsi erroris convinci. Neque existimandum est, qua in opinione multos
(9) homines eruditissimos versari video, scriptores Atticos ab istis vocibus, quas Grammatici *Ἑλληνικὰς*, *communes*, *vulgares* vocant, plane abstinuisse, aut abstinere debuisse. Minime vero. Sed praeter voces vulgares, quae ipsis cum plerisque Graecis et cum vulgo erant communes, nonnullas usurparunt, aut alia forma, veluti veste, donatas, aut significatione a vulgo recepta paullum diversa, aut plane novas et glossematicas. Quas cum multi suo jam tempore non intelligerent, veteres magistri, *Aristophanes Grammaticus*, *Aelius Dionysius*, *Moe-*

Ἀμυγδάλας[1], θηλυκῶς, Ἀττικῶς. ἀμύγδαλα, οὐδετέρως, Ἑλληνικῶς.

---

ris, alii a *Suida* in initio lexici memorati, suis in libellis exposuerunt, et interpretati sunt per voces communes, et a vulgo Graecorum receptas; quas tamen non damnarunt. Qua in re diversum fuit *Phrynichi* institutum, nimium severi atticismi censoris. *Thomas M.* veteres Grammaticos, quos expilavit, (perpauca enim iste habet, quae non aliis debeat,) saepe non intellexit, atque ita, dum *Phrynichum* insuper imitari studuit, frequenter hallucinatus est. Sed pluribus hac de re, deque recto Magistrorum Atticistarum usu disputavi in Praefatione.

1. *Ἀμυγδάλας*,] *Moeridi* accedit *Thomas Magister*, contradicente *Galeno*, qui lib. II. de facult. Alim. c. 29. nomen, de quo disputatur, cum feminino, tum neutro genere apud veteres efferri solitum auctor est. Neque illud temere, cum vocibus *ἀμυγδάλη* et *ἀμύγδαλον Theophrastum* promiscue usum esse constet. Equidem neutrum genus in ejus scriptis minus obvium. Verum cum ab ipso bis usurpatum deprehendatur, nempe Hist. Plant. l. IV. c. 5. et de Caus. Plant. l. IV. c. 2. Atticum esse, quis negaverit? Adde, quod *Hermippum* Atheniensem, veteris comoediae poëtam, eamdem scribendi rationem secutum esse testetur *Hesychius* V. *Διὸς βάλανοι.* Utrique praeiverat *Hippocrates*, in cujus lib. II. de morbis *ἀμυγδάλια* reperias. Recte igitur a Galeno traditum, Graecis in eo nomine pronunciando, modo femininum, modo neutrum genus arrisisse: quae consuetudo etiam apud Latinos obtinuit; nec ex iis defuere, qui masculinum genus praeferrent, *Palladius* v. g. et *Arnobius* lib. V. p. 160. Nullo tamen, si bene meminimus, Graecorum exemplo. *ἀμύγδαλος* enim legitur quidem apud *Lucian*. T. I. p. 507. Sed nomen illud ta- (10)
metsi in *ος* desinit, ex adjectivo femininum esse manifestum est. *ἐπεὶ δὲ*, inquit, *εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόῤῥω κειμένην.* Femininum fecit et *Hesychius: Κάρυα, τὰς ἀμυγδάλους καὶ καστάνους.* Cum autem diversae fuerint vocis illius scribendae rationes, omnium receptissima, quae exit in *η*, deinde quae in *ον*; nam praeter *Theophrastum* et *Hermippum*, eam quoque a *Diphilo* Comico usurpatam testis est *Athenaeus* l. II. p. 52. *ὅτι καὶ οὐδετέρως*, inquit, *ἀμύγδαλα λέγεται. Δίφιλος· Τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα.* Non audiendus itaque *Moeris*, qui nomen *ἀμύγδαλον* e finibus Atticis migrare jubet. Auctores tamen habuit, quos sequeretur, ut ex his *Athenaei* colligas, lib. II. c. 53. *Τρύφων δ' ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν βαρέως, ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν.* Quasi nempe femininum *ἀμυγδάλη* apud Atticos, neutrum vero *ἀμύγδαλον* apud alios in usu fuisset. Quid vero de hac illorum opinione sentiendum sit, allata hactenus exempla aperiunt, quibus ostenditur nomen *ἀμύγδαλον* ab Atticis civitate donatum esse. Si quod autem inter illos ceterosque Graecos discrimen fuit, illud omne in tono positum videtur: testis *Trypho* et *Tryphone* antiquior *Pamphilus* et *Aristarchus*, e quorum fragmentis discimus, non unam fuisse veterum Grammaticorum de hujusce nominis accentu sententiam. *ὅτι περὶ τῆς προφορᾶς* (inquit *Athen.* p. 52.) *τοῦ τόνου τῆς ἀμυγδάλης Πάμφιλος μὲν ἀξιοῖ ἐπὶ τοῦ καρποῦ βαρύνειν ὁμοίως τῷ ἀμυγδάλῳ· τὸ μέντοι δένδρον θέλει περισπᾷν — Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ' ὀξεῖαν τάσιν. Φιλόξενος δὲ ἀμφότερον περισπᾷ.* Hinc *Am-*

Ἀρχαιρεσίας [1], θηλυκῶς, Ἀττικῶς, ὡς Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἀρχαιρέσια, οὐδετέρως, Ἑλληνικῶς.

Ἄσβολος [2], Ἀττικῶς. ἀσβόλη, Ἑλληνικῶς.

Ἄλλοθι [3], ἄλλοσε, ἄλλοθεν, Ἀττικῶς. ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, ἀλλαχοῦ καινότερον, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

---

monius: *Ἀμυγδαλῆ καὶ ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως τὸ δένδρον δηλοῖ· ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησί· Δίδου μασᾶσθαι ἀξίας ἀμυγδάλας.* ubi Cl. *Kusterus* malit *Ναξίας* ex *Athenaeo* p. 52. qui versus illius *Eupolidis* meminit, ut probaret amygdalas Naxias magno apud veteres in pretio fuisse. Sallier.

Ἀμυγδάλας dedi pro *ἀμυγδάλαι* e codd. Coisl. Reg. et coll. Gronov. in qua pro *οὐδετέρως*, *οὐδέτερον*.

1. *Ἀρχαιρεσίας κ. τ. λ.*] Pro *ἀρχαιρεσία* in MS. *ἀρχαιρέσιον*. Huds.

Similiter Leid. in quo *Ἀττικῶς* deest. *Ἀρχαιρέσια* habent codd.
(11) Coisl. et Reg. e quibus pro *Ἀρχαιρεσίαι* etiam reposui *Ἀρχαιρεσίας*. Femininum *Ἀρχαιρεσία* legitur apud *Platon.* de Leg. l. vi. p. 855. F. *Isaeus* Or. de Her. Apollod. p. 66. l. 14. *Aeschin.* contr. Ctesiph. p. 276. A. *Demosthen.* de Rep. ord. p. 70. A. adv. Aristocrat. p. 453. A. adv. Leochar. p. 675. B. [v. Lobeck. in parergis ad Phrynichum p. 518.] In Philippicis non reperi. Sed plures fuerunt olim *Demosthenis* Philippicae. Vid. *Fabricii* Bibl. Gr. Vol. i. p. 923. f.

2. *Ἄσβολος, Ἀ.*] *Moeridi* convenit cum *Phrynicho* et *Thoma M.* Addit autem *Eustathius* comm. p. 1390. illudque auctore *Aelio Dionysio*, celebri inprimis Grammatico, illud nomen ab Atticis cum articulo femin. efferri. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος*, inquit, *παρασημειούμενος τινὰ ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησὶν οὕτω — ἔτι θηλυκῶς καὶ ἡ τύλη τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος καὶ ἡ ὄμφαξ καὶ ἡ ἄσβολος — δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται.* Neque illud temere pronunciatum a *Dionysio* colligas ex *Aristoph.* et *Luciano*, quorum ille in Thesmoph. (v. 252.), hic vero compluribus in locis eam vocem femineam faciunt, in eo a *Theophrasto* diversi, apud quem *τὸν ἄσβολον* legitur de Igne c. 68. *μίξει γὰρ τινὶ μελαίνει τὸν ἄσβολον τὸν καπνὸν ἀναφέρων.* Sed scribi debere *τὴν ἄσβολον*, non immerito quis suspicetur. Sallier.

Ἄσβολος legitur et apud *Alciphr.* l. i. ep. 23. p. 92. et *Heliodorum* l. vi. p. 294. l. 26. [de *ἄσβολος* et *ἀσβόλη* v. Lobeckium ad Phrynich. p. 113 sq.]

3. *Ἄλλοθι κ. τ. λ.*] In MS. *ἄλλοσε*, *ἄλλοθεν*. Ex *Thoma Magistro* ordinem mutavi, et mox *ἀλλαχόσε* pro *ἀλλαχοῦ* ex eodem posui. Hudson.

MSS. codd. omnes ita habent, uti edidi; quanquam *Hudsoni* conjectura, *ἀλλαχόσε* pro *ἀλλαχοῦ* legentis, specie non caret. In Gron. coll. est *κοινότερον* pro *καινότερον*. In Coisl. *καὶ* abest inter *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς*. Videntur *ἀλλαχόθεν*, *ἀλλαχόσε* recentioris esse Atticismi. Vid. *Themist.* p. 15. C. ubi *ἀλλαχόθεν*. Conf. not. ad *Thom. M.* et *Wetsten.* V. Cl. ad Joan. x. v. 1.

Ἀπέδομεν[1], ἀπέδοτε, ἀπέδοσαν, Ἀττικῶς. ἀπεδώκαμεν, ἀπεδώκατε, ἀπέδωκαν, Ἑλληνικῶς.
Ἀπολλὺς[2], Ἀττικῶς. ἀπολλύων, Ἑλληνικῶς.
Ἄνοργοι[3], Ἀττικῶς. ἀνόργητοι, Ἑλληνικῶς.
Ἀλλᾶς[4], Ἀττικῶς. ἀλλάντιον, Ἑλληνικῶς.
Αὔξην[5], Ἀττικῶς. αὔξησιν, Ἑλληνικῶς.
Ἀπαλλάξονται[6], Ἀττικῶς. ἀπαλλαγήσονται, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ἀπέδομεν κ. τ. λ.*] Male MS. Leid. *ἀπεδώκατε, ἀπεδώκαμεν.* (12)
Ἀπέδομεν, *Plato* Charmid. p. 474. B. 477. A. *Ἀπέδοσαν* Idem Menexeno p. 521. D. 522. E. *Thucyd.* l. II. p. 101. l. 35. p. 159. l. 9. *Ἀπεδώκαμεν* joco positum in *Alexidis* Milite apud *Athen.* l. VI. p. 223. F. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 529. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 395 sq.]

2. *Ἀπολλὺς*,] In MS. *ἀπολὺς* et *ἀπολύων*. HUDSON.
Sic et Leid. Reliqui omnes recte *ἀπολλὺς* et *ἀπολλύων*. *Phrynichus* Musis apud *Harpocration.* V. *Καδίσκος.* *Ἰδού, δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι, Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί.* In *Lysiae* orat. VI. p. 102. legitur: *λέγοντος, ὅτι Ἀνδοκίδης μηνύων τοὺς αὑτοῦ συγγενεῖς, καὶ φίλους ἀπολλύων, φάσκων αὐτοὺς συνεργοὺς εἶναι.* Sed recte *Marklandus*, Vir acutissimus, castigavit: *μηνύων τοὺς αὑτοῦ συγγενεῖς καὶ φίλους ἀπώλλυεν.*

3. *Ἄνοργοι, Ἀ. ἀνόργητοι, Ἑ.*] Ita codd. Coisl. Reg. Leid. et coll. Gron. pro *Ἄνοργος*, et *ἀνόργητος.* quod servari potuisset. Et sic *Thomas M.* Sed respicere videtur *Moeris* ad *Cratini* locum. *Suidas*: *Ἄνοργοι. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος.* quem locum Cl. *Sallierius* etiam adscripserat.

4. *Ἀλλᾶς*,] In MS. *Ἀλλᾶν, Ἀ. ἀλλαντὶ, Ἑλλ.* HUDSON.
Sic et Coisl. Reg. Gron. et Leid. F. *ἀλλᾶντα, Ἀττικῶς· ἀλλάντιον, Ἑλληνικῶς.* Vid. *Aristoph.* Eq. v. 161. 201. 207. 208. 430. Acharn. 146. *Alciphr.* l. III. ep. 7. *ὁ μὲν γὰρ ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν.* Conf. *Eustath.* ad Il. *B.* p. 227. l. 18. ed. Bas. loco ab *H. Steph.* in add. de D. A. p. 19. indicato. Vide not. ad *Thom. M.*

5. *Αὔξην*,] Dubitari nequit, quin ea vox sit Attica, utpote quae apud *Platonem* saepius occurrat; sed ideo *αὔξησις* repudiari non debuit, cum hocce nomine usus deprehendatur *Theophrast.* de Caus. Plant. l. II. c. 7. *τὰς δὲ τῶν ὑδάτων διαφορὰς τῶν ἐπιγείων, (καὶ γὰρ ταῦτα οὐ μικρὰν ἔχει μερίδα πρὸς αὔξησιν καὶ τροφήν,) ὁμοίως τούτοις ληπτέον.* Sunt et alia non pauca ejusdem scriptoris loca, in quibus nomen *αὔξησις* legitur. SALLIER.
Aelianus H. A. l. IX. c. 60. *τὴν αὔξην τῶν ἐνύδρων βρεφῶν οὐ φέρουσιν.* Vide *Hemsterh.* ad *Thom. M.* (13)

6. *Ἀπαλλάξονται*,] Corrupte Coisl. et Gron. *ἀπαλλάξατε.* Reg. *ἀπαλλάξαντε.* *Ἀπαλλάξομαι -εται, -ονται, -εσθαι.* etc. legas apud *Thucydid.* l. IV. p. 314. l. 8. l. VIII. p. 554. l. 90. p. 508. l. 47. *Platon.* Eutyphr. p. 11. D. Apolog. Socr. p. 30. A. Phaedon. p. 61. D. de Republ. l. V. p. 660. D. *Herodot.* l. VII. c. 222. *Demosthen.* adv. Leptin. p. 365. B. *Xenophon.* Cyropaed. l. V. p. 124. D. Anabas. l. V. p. 345. C. l. VII. p. 393. D. et 411. B. *Aristid.* T. I. p. 355. ed. Jeb. p. 406. f. *Lucian.* T. I. p. 551. l. 95. *Libanium* Op. T. I. p. 224. B. 323. B. etc. *Heliodor.* l. IV. p. 173. l. 26. *Ἀπαλλα-*

Ἀπηλάθη[1], Ἀττικῶς. ἀπηλάσθη, Ἑλληνικῶς.
Ἀπαλλαξείοντές[2], Ἀττικῶς. ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, Ἑλληνικῶς.

γήσομαι apud *Platon.* de Rep. l. IV. p. 648. B. de Leg. I. p. 780. F. *Xenoph.* Cyrop. l. IV. p. 110. A. Hist. Gr. l. IV. p. 530. D. de Rat. Red. p. 931. D. *Demosthen.* adv. Androt. p. 423. B. *Isocrat.* ad Philipp. p. 278. nov. ed. Areopag. p. 354. *Heliodor.* l. VIII. p. 389. l. 11. *Chariton.* p. 31. l. 23. Ἀπαλλαχθήσομαι *Euripid.* Med. v. 78. Hippol. v. 326. Notum est, Atticos multa futura media ponere pro passivis. Sic διδάξομαι pro διδαχθήσομαι *Aristoph.* Nub. vs. 127. ἐπιτάξομαι *Euripid.* Suppl. 521. Κηρύξομαι Phoeniss. 1625. aliaque, de quibus ad *Mocridem* dicendi occasio aliquoties recurret. Vid. Γυμνάσεται, Τιμήσεται. [v. Bernhardy gr. Syntax. p. 345. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 54.]

1. Ἀπηλάθησαν, *A.* απηλάσθησαν Ἑ.] Ita legendum (Infra Ἀπελαθεὶς Ἀττικῶς. μετὰ δὲ τοῦ σ. Ἑλληνικῶς.) in MS. Ἀπηλλαθῆ, Ἀττικῶς. ἀπηλλάθησαν, Ἑλληνικῶς. Vide *Thomam Magistr.* v. Ἐληλάμενος. Hudson.

Similiter MS. Leid. Recte quidem *Hudsonus.* Sed eam, quam dedimus, lectionem praeferunt codd. Coisl. Reg. coll. Schlaeg. et Gronov. Depravata codd. Leid. et Huds. lectio forte fluxit ex hac scriptura, Ἀπηλάσθη μετὰ τοῦ σαν. i. e. σ. Infra Ἀπελαθείς. Utraque observatio poëtarum Atticorum usu confirmatur. *Sophocles* Oedip. Colon. vs. 625. Οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην. *Euripides* Phoen. v. 372. Ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν Ναίω. Similiter ἠλάθη. *Aeschyl.* Eumen. vs. 283. Φοίβου, καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. *Euripid.* Iph. Taur. v. 1175. Πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν
(14) Ἑλλάδος. Quibus in locis metrum alteram lectionem repudiat. In pedestris orationis scriptoribus librarii, quin ipsi homines eruditi, haec pro lubitu mutarunt. v. c. in *Herodot.* l. III. c. 54. *J. Gronovius* ἀπηλάσθησαν dedit e Flor. pro ἀπηλάθησαν. Similiter l. I. c. 168. ἐξελασθεὶς et c. 173. l. IV. c. 4. ἐξελασθέντες. pro quibus in vulgatis ἐξελαθεὶς et ἐξελαθέντες rectius legitur, ut lib. IV. c. 145. l. V. c. 42. 97. l. tamen VI. c. 137. ἐξηλάσθησαν. [Gaisf. e libris dedit ἐξεβλήθησαν.] Ἀπηλάθη recte scriptum est in *Lysiae* or. contra Agorat. p. 137. St. Ἀπελαθεὶς apud *Xenophont.* Cyropaed. l. II. p. 41. C. *Lucian.* Timone p. 151. l. 37. [v. quos laudat Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 455.]

2. Ἀπαλλαξείοντες,] In MS. ἀπαλλαξίοντες. Huds.

Similiter reliqui codd. magno consensu. (E Coisl. et Reg. Ἑλληνικῶς, pro Ἕλληνες rescripsi.) Infra κνησιείν, etiam per ι. Sed alteram scripturam veriorem puto. *Thucydid.* l. I. c. 95. p. 63. l. 51. ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου. l. III. c. 84. l. 22. πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντες. ubi quidam codd. ἀπαλλαξίοντες. Atque ita scribendum l. VIII. c. 89. l. 97. οὐ τὸ ἀπαλλαξείειν τοῦ ἄγαν εἰς ὀλίγους ἐλθεῖν. uti correxit Cl. *Abresch.* Diluc. Thucydid. p. 779. quem consule. *Aristides* T. I. p. 284. l. 6. καὶ ἐπὶ τούτοις ἤδη ἔλεγον ἀπαλλαξείων. Hujus generis verba desiderativa in είω, a futuris derivata, praeter nostrum ἀπαλλαξείω sunt, Ἀναστησείω. Ἀποδωσείω. Βρωσείω. Γαμησείω. Γελασείω. Δειπνησείω. (Onomasticum vetus: *Coenaturio.* δειπνησείω.) Διαβησείω. Δρασείω. Δωσείω (sic l. non per ο). Ἐλασείω. Ἐργασείω. Κατηγορησείω.

Ἀγόντων [1], ᾀδόντων, Ἀττικῶς. ἀγέτωσαν, ᾀδέτωσαν, Ἑλληνικῶς.

Κλαυσείω. Κνησείω. Ναυμαχησείω. Ξυμβασείω (apud *Thucydid.* nisi legendum, *Ξυμβησείω*, ut *διαβησείω.*). *Ὀψείω. Παραδωσείω* [Thucyd. IV, 28.]. *Πελασείω. Πολεμησείω. Χεσείω. Ὠνησείω* apud *Dionem Cassium*, nisi illic reponendum sit *ὠνητιῶ*. Nam activum *ὠνέω*, *ὠνήσω* in usu non fuit. Ex his *ἀναστησείω*, *ἀποδωσείω*, *κατηγορησείω*, *πελασείω* debentur diligentiae Cl. *Abreschii.* l. c. *Φυξείῳ* scribi debet pro *φευξιῶ* in *Eurip.* Herc. Fur. vs. 627. quod fere perspexit *Aemilius Portus;* qui ibidem profert *Τυψείω*, sed hoc a nobis nuspiam repertum est, nisi quis huc referre velit, quod *Hesychius* habet: *Ἐντυψίω*, *ἐντινάξω*. [*Ἀγορασείω*, *Schol.* Aristophanis ad Ran. v. 1100. *Λεξείω. Onomasticon Vetus: Dicturio. λεξείω.* Idem *Onomast. Lecturio. ἀναγνωσείω. Micturio. οὐρησείω. Τυραννησείω* analogiae ope in linguam Graecam restituere conatus est *Abreschius* ad Cattierii Methodum Admirab. p. 10. *Ex Addendis.*] *Μεταλλαξείειν* scribendum suspicor apud *Eustath.* ad Odyss. *N.* p. 507. l. 13. *ταῦτα* (15) *δὲ πεπλασμένα εἰσίν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, διὸ καὶ Πορφύριος τὸ πᾶν τοῦτο ἄντρον εἰς ἀλληγορίαν μεταλαξεύει.* Lege: *μεταλλαξείει. Eustathius* ad Il. *Α.* p. 122. l. 32. et *Etymologus* v. *Κακκείω*, verbum Homericum *κακκείειν* ad hanc classem referentes, audiendi non sunt. His verbis explicandis apud Grammaticos inserviunt, *ἀπαλλακτικῶς ἔχειν*, *γελαστικῶς ἔχειν*, *ὀπτικῶς ἔχειν*, *κνηστικῶς ἔχειν*, similiaque. *Ἀπαλλακτικῶς ἔχειν* usurpavit etiam scriptor gravissimus *Dionysius Halicarn.* Crit. p. 67. l. 8.

1. *Ἀγοίτων*,] In MS. *Ἀγόντων*, *αἰδόντων*, idque rectius. Attici enim tertiam personam pluralem imperativi sic efferre solent, ut iis perspectum est, qui Grammaticae Graecae non sunt omnino imperiti. Sallier.

Ed. Huds. MS. Leid. et Reg. *ἀγοίτων*, *αἰδοίτων*, et dein *αἰδέτωσαν. Gesnerus* V. Cl. in ep. ad *Schlaeg.* emendat, *ἀγόντων*, *εἰδόντων*, — *εἰδέτωσαν*. Priorem correctionem confirmat cod. Coisl. in quo, ut in reliquis, *αἰδόντων*, quod leviter mutavi in *ᾀδόντων*. In coll. Gr. *ἀγέτωσιαι* et *αἰδέτωσ.* perperam erat scriptum. De his imperativis notavit *H. Stephanus* in app. de D. A. p. 168. Vim exemplorum dedit *M. Mattairius* in utilissimo de Dialectis Gr. libro p. 66. et seqq. quibus plurima possent addi. Paucis simus contenti. *Παραγόντων Demosthen.* adv. Leptin. p. 378. B. *πεμπόντων Sophocl.* Oed. Colon. v. 467. *χαιρόντων Alciphr.* l. II. ep. I. f. *Ἡκόντων Heliodor.* l. IX. p. 459. l. 32. *καταλειπόντων* et *οἰκούντων Clemens Alex.* p. 3. l. 15. *προσκυνούντων* Idem p. 28. l. 24. *ἐθιζόντων* ibid. l. 26. sed ibi reponendum *ἐθιζέσθων. Κυρούντων Aeschyl.* Choëph. v. 712. *φθονούντων Alciphr.* l. III. ep. 30. *ποιούντων* epist. 52. *ἐκκοψάντων Aristoph.* Av. v. 584. *Ἰόντων* apud *Xenophont.* Cyrop. ubi MS. ap. *Hudchins. ἰέτωσαν.* Haec in tyronum gratiam. Comparandus *P. Wesseling.* Vir magnus Obs. l. I. c. XIV. p. 50. cujus docta est observatio. Atticum morem si observasset *Muratorius*, in *Firmi*, scriptoris Atticae elegantiae studiosi, epist. XLIV. Anecd. p. 322. pro *λεγόντων οἱ πεπειραμένοι*, non conjecisset *λεγέτωσαν*. Pari acumine *M. Meibomius* in *Aristide Quinctiliano* de Musica l. III. p. 164. pro *καὶ δὴ τουτὶ τέλος ἡμῖν οἱ περὶ μουσικῆς ἐχόντων λόγοι.* reponebat (16) *ἐχέτωσαν.* Nimirum huic mandes, si quid recte curatum velis. Eadem forma usi Dorienses, ut in Inscriptionibus apud *Chishull.* Mon.

Ἀκροᾷ [1], Ἀττικῶς. ἀκροᾶσαι, Ἑλληνικῶς.
Ἄπεισιν [2], Ἀττικῶς. ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς.
Ἀλεῖς [3], Ἀττικῶς. ἀλέσεις, Ἑλληνικῶς.

Asiat. et apud Thucydid. l. v. c. 79. *κοινανεόντων* ex pulcherrima Cl. *Valckenaerii* emendatione ad *Eurip.* Phoeniss. v. 65. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 364. Koen. ad Gregor. Cor. p. 175. Thom. Mag. p. 922.]

1. *Ἀκροᾷ, Ἀττ. Ἀκροᾶσαι, Ἑλλ.*] Prodit hac parte *Moeris* auctior e MSS. Coisl. Reg. et coll. Gronov. Ab editione Huds. et MS. Leid. abest haec observatio. *Phrynichus* in Appar. Sophist. Biblioth. Coisl. p. 467. *Ἵν' ἀκροᾷ. οὕτως τὸ ὑποτακτικὸν χρὴ λέγειν τῶν δευτέρων προσώπων παθητικῶν ἑνικῶν, ἵνα ἀκροῶμαι, ἵνα ἀκροᾷ, ἵνα ἀκροᾶται, καὶ ἵνα γελᾷ.* [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 354. 500. inprimis vero conferendus Lobeck. ad Phrynich. p. 360.] Nec tantum secundam personam sing. praesentis subjunctivi ita contraxerunt Attici, sed et secundam sing. praesentis Indicativi. *Etymolog.* p. 201. l. 46. *τὸ παθητικὸν βοῶμαι, τὸ δεύτερον βοᾷ σὺ καὶ πειρᾷ σύ. Plato* Euthydem. p. 211. E. *Ὦ Κρίτων, ἔφη, οὐδὲν ἀκροᾷ τῶνδε τῶν σοφῶν.* Sic *αἰτιᾷ Xenoph.* Cyrop. l. v. p. 116. D. *ἁμιλλᾷ Euripid.* Iph. Aul. v. 309. ubi frustra est *Barnesius.* Grammaticus Bibl. S. Germani, quem *D. Ruhnkenio* debebit orbis eruditus: *Ἀκροάσαι σύ, ἀντὶ τοῦ ἀκροᾷ, καὶ ἀκούεις.* ubi nomen veteris auctoris, qui ita usus sit, librariorum incuria omissum videtur. Imperat. *ἀκρόασαι* legitur in *Aristoph.* Vesp. v. 653. pro quo [Lob. ad Phryn. l. l.] *ἀκροῶ* in Lysistr. v. 503. et *Pherecrat.* fragm. apud *Athen.* l. III. p. 122. E. *Ἐγὼ δ' ἂν ἀντείποιμι, μὴ πολυπραγμόνει, Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν κ' ἀκροῶ.* Male *Athenaei* verba, *εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων*, quae casu fortuito jambum faciunt, cum his *Pherecratis* versibus fuerunt conjuncta. Quod non animadvertit Vir Illustris *H. Grotius* Exc. e Tr. et Com. p. 515. In *Kusteri* nota ad Lysistr. l. cit. typothetae videntur errasse.

2. *Ἄπεισιν, Ἀ. ἀπελεύσεται, Ἑλλ.*] In MS. *ἀπαλλάσσεται.* Hudson.

Sic et Leid. *Hudsoni* correctionem firmant codd. C. et R. coll. Schl. *Phrynich.* p. 12. [p. 37. ed. Lob.] et *Thom. M. Suidas: Ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί.* Notarunt de hoc Atticorum usu *H. Stephan.* in app. de D. A. p. 139. et *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 70. laudati *Hemsterhusio* ad *Lucian.* Somn. p. 10. n. 1. Conf. *Rich. Dawes.* Miscell. Cr. p. 78. Exemplis a Kustero prolatis sexcenta alia
(17) adjici possent. *Ἄπειμι Sophocl.* Aj. 1183. Oed. Tyr. 452. 455. *Ἄπεισιν* Oed. Tyr. 237. *Arist.* Ran. 1534. *Xenoph.* Cyrop. l. IV. p. 107. B. et ubique. Rarius *ἄπει Sophocles* Oedip. Tyr. 439. quo respexit *Suidas: Ἄπει, ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. Σοφοκλῆς.* [vid. Buttm. Gr. Gr. p. 555. ann. 22. et 23.] Futur. *ἀπέσομαι* adhibuit *Aristoph.* Nub. v. 884. *Suid.* v. apud quem pro *Ἀπείσομαι ἀντὶ τοῦ ἄπειμι*, legendum *Ἀπέσομαι.* Duplicem, si veteres hos magistros audias, errorem commisit *Maximus Tyrius* Diss. XXIV. p. 295. *καὶ ἀπελεύσεσθαι φησί, καὶ οὐκ ἄπεισιν.* ubi futurum *ἀπελεύσεσθαι* habes, et *ἄπεισιν*, pro *abit.* Vid. Joan. VI. v. 68.

3. *Ἀλεῖς, Ἀ. ἀλήθεις, Ἑλ.*] In MS. *ἀλέσεις.* Hudson.

Ἀλήθεις pro *ἀλέσεις* reposuerat *Hudson.* auctoritate *Thomae M.* Sed contra omnium codd. consensum. Vera mihi videtur et unice

Ἄετον [1], Ἀττικῶς. αἴετον, Ἑλληνικῶς.

---

probanda Cl. *Oudendorpii* ad *Thom.* observatio, cui Magnus *Hemsterhusius* etiam calculum adjecit, Atticos futurum ἀλῶ, ἀλεῖς, pro ἀλέσω, ἀλέσεις, formasse, ut καλῶ pro καλέσω, ὀλῶ pro ὀλέσω, aliaque, de quibus infra quaedam dicemus [vid. Matth. Gr. Gr. §. 181. I. 2. b) p. 323.] *Suidas*, sive potius vetus Grammaticus apud ipsum: Ἄλω. ἀντὶ τοῦ ἄλες. Φιλύλλιος. Potuisset *Kusterus* chartae parcere, qui, dum acerbe in *Portum* invehitur, ipse turpius labitur. Quis enim, ne de reliquis dicam, de Philyllio Grammatico vel fando inaudivit? Legendum conjicio: Ἀλῶ, ἀντὶ τοῦ ἀλέσω. Φιλύλλιος. Philyllius veteris comoediae poëta ita ἀλῶ posuerat pro ἀλέσω. Hujus generis observationes, e veteribus Atticistis derivatae, apud *Suidam* sunt plurimae. e. g. Ἀμαθία. ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων. Ἀμαρτυρήτους. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. οὕτως Ἀντιφάνης. Ἀναβιβῶμαι, ἀντὶ τοῦ, ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας. Ἀναπετῶ. ἀναπετάσω. Μένανδρος. Ἀπεμυθήσω. ἀντὶ τοῦ ἀπελογήσω. Στράττις. Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Hujusmodi glossae ubique, per totum opus, veluti totidem gemmulae, dispersae sunt. Ex iisdem Grammaticis fluxit haec nota: Ἀνανεοῦσθαι. ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης έ. καὶ πλούτοις Κρατῖνος. Ita ex codd. MSS. lectione καὶ πλούτ. Κρατίνῳ scribendum est, pro καὶ Πλούταρχος. Κρατῖνος. *Plutarchi* enim auctoritatem ad vocum Atticarum usum probandum nunquam advocarunt veteres Magistri. Verbum ἀλεῖν restituendum *Pherecrati* apud *Athenaeum* lib. VI. p. 263. B. Οὐ γὰρ ἦν τότ' οὔτε Μάνης οὔτε Σάκης (18) οὐδενὶ Δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ. Εἶτα πρὸς τούτοισιν εἶλον ὄρθριαι τὰ σιτία Ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας. Ita versum 2. rectius constituit *G. Canterus* N. Lect. l. IV. c. 5. quam *H. Grotius* Exc. e Tr. et Com. p. 511. qui versum 3 et 4. sic interpretatus: *Cumque solis ante exortum sumerent farra in manus, Tota resonabat molarum crepitibus vicinia:* nihil vitii videtur esse suspicatus. Reponendum: Εἶτα πρὸς τούτοισιν ἤλουν ὄρθριαι τὰ σιτία. *Phrynichus* p. 58. [p. 151. Lob.] ἤλει, οὐκ ἤληθεν. Magnus *Casaubonus* An. l. VI. c. XVIII. corrigebat ἦλων, pro ἤλοων vel ἠλοίων. Sed, cum istiusmodi synaloephe auribus Atticis est inaudita, tum ejus verbi longe diversa est significatio, huc non congrua; de qua videri potest *Valcken.* Vir Cl. an. ad Ammon. l. I. c. 4. Cum *Pherecratis* loco comparari debet incertus auctor apud *Suidam* v. Ἄλφιτα. Πολλὰ μὲν ἄλφιτα ἀπέκειτο πεφυρμένα. πολλαὶ δὲ κριθαὶ ἀλεῖν. μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι. *Plutarch.* op. T. II. p. 830. C. Homericum Ἀπεῤῥώοντο *Hesychius* interpretatur ἐῤῥωμένως ἤλουν. Thales in Convivio VII. Sapient. ap. *Plutarchum* T. II. p. 157. τῆς ξένης, ait, ἤκουον ᾀδούσης πρὸς τὴν μύλην, ἐν Λέσβῳ γενόμενος, ἄλει, μύλα, ἄλει. etc. *Philo Judaeus* p. 145. a. ἤλουν καὶ ἔτριβον αὐτό. Ὄνοι ἀλοῦντες apud *Aelian.* H. A. l. XII. c. 34. Atque ita in elegantissimo *Archiae* Epigrammate Anthol. l. I. c. XXXIII. 13. pro καρπὸν ἐλᾷ legendum puto: Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλίνῳ, Καρπὸν ἀλεῖ Δηοῦς ὀκρυόεντι λίθῳ. Alterum enim ἐλᾷν hoc usu nondum reperi. — Ἀλήθειν legitur in *Pherecratis* fragmento e Coriannis apud *Suid.* v. Ἀνόδοντος. ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει. et in *Alexidis* Pyrauno apud *Athen.* l. XIII. p. 590. B. ἀλήθων ὄνος. Conf. *Wetsten.* ad Matth. c. XXIV. v. 41. [vid. Lobeck. ad Phryn. p. 151.]

1. Ἄετον, Ἀ. αἴετον, Ἑ.] Ita codd. Coisl. Reg. et Leid. pro ἄετος et αἴετος. Vide notata ad Κλάειν.

Ἀνίστω [1], Ἀττικῶς. ἀνίστασο, Ἑλληνικῶς.
Ἄθρους [2], Ἀττικῶς. ἀθρόους, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ἀνίστω*,] In MS. ἀνίστο. Hudson.
Sic et Leid. et coll. Gronov. ἀνίστω recte Coisl. et Reg. Vide *Thomam* M. v. *Ἀνίστω*, et *Ἐπίστω*, et notas. *Maittairium* de Dial. p. 65. C. *Suidas*: *Ἀνίστω. ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. Ἀμειψίας*. Sic *Ae-*
(19) *schyl*. Eumen. v. 133. 141. *Ἴστω Soph*. Aj. 791. Trach. 403. Philoct. 919. *Aristoph*. Eccl. 739. *Cratin*. ap. *Schol. Soph*. Oed. Col. v. 489. *ἐπίστω Sophocl*. El. 618. 1041. Trach. 186. Philoct. 432. 582. 1275. 1365. *Ἐπαιτιῶ* idem El. 634. etc. Non raro tamen poëtae Attici *ποιητικῇ ἀδείᾳ* ab hac regula discesserunt. *Ἀνίστασο* habet *Aristoph*. Vesp. 285. *Euripid*. Hec. 497. *ἐπίστασο Sophocles* Ajac. 999. 1104. 1392. ubi *Thom. M*. legit *ἐπίστω*. v. 1421. Oed. Tyr. 867. Antig. 311. 408. *Aeschyl*. Prom. 839. 966. *ἐξεπίστασο Sophocl*. Oed. Col. 1650. etc. [Matth. Gr. Gr. §. 213. 2. p. 407.]

2. *Ἀθρόος, Ἀττικῶς. ἄθρους, Ἕλληνες*.] In MS. pro *ἀθρόος* erat *ἄρθρους*. Hudson.

Ἄθρους. *Moerin* sequitur *Thomas M*. quorum sententia *Eustathio* parum probatur. Ait enim eam vocem ab Atticis cum spiritu aspero scribi solitam, ac praeterea usurpatam ab *Aristophane* testatur, quem nemo idoneum Atticismi auctorem negaverit. Sic autem ille, comm. p. 1387. *ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα. ἐκ τοῦ ἄθροος γίνεται ἄθρους. οἷον ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγός, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. καὶ Ἀριστοφάνης· ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. τοῦτο δὲ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν ἀτόπως. δασύνεται δέ φησιν Ἀττικῶς τὸ ἄθρους*. Equidem adjectivum illud in veterum scriptis minus obvium est, sed non ideo tamen ex Attica eliminandum. Hinc substantivum *ἀθρότης*, cujus in Lexicis mentio non occurrit, tametsi illo utitur *Diogenes Laërtius* l. x. p. 292. *παντόθεν δὲ*, inquit, *πνευματώδων περίστασιν τινῶν καὶ καταμέρισιν, καὶ πῆξιν μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, ἅμα τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην καὶ διάῤῥηξιν πρὸς τὰ κατὰ μέρη συνίστασθαι, πηγνύμενα, καὶ κατὰ ἀθρότητα*. Sallier.

In MS. Leid. erat, ut in Pricaeano, *Ἄρθρους Ἀ. ἄθρους Ἑλλ*. Ad marginem editionis Huds. Clariss. *Berglerus* adscripserat: „MS. „bene, nam hoc est commune, illud Atticum." quibus verbis quid velit Vir Doctus, non extrico. MS. Coisl. Reg. et coll. Gronov. *Ἄθρους, Ἀττικῶς, ἀθρόους, Ἑλληνικῶς*. (sic) quam lectionem in textum reponere nullus dubitavi. Respicit *Moeris* ad *Aristophanis* versum ab *Eustathio* conservatum ad Odyss. *Α*. p. 14. l. 30. *Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους*. Ad eundem locum referenda *Hesychii* glossa: *Ἄθρους, ἀθρόους, συνηγμένους*. *Suidas*: *Ἀθρόους καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως. Ἄθρους εἰς ἅπαν συνηγμένους*.
(20) Idem *Suidas* in *Aristoph*. versu Acharn. 26. pro *Ἀθρόοι καταῤῥέοντες* legit *Ἄθροι κ*. quam lectionem corruptam censet Cl. *Kusterus*. Mihi non temere videtur damnanda; quanquam *ἀθρόοι* etiam scribitur Vesp. v. 1325. Accusat. plur. *ἀθρόους* invenitur in *Aristoph*. Nub. v. 962. Pac. v. 1006. Av. v. 529. quibus in locis, si vera est *R. Dawesii* observatio Miscell. Cr. p. 196. *ἄθρους* metri leges non ferrent. Sed istam *Dawesii* regulam, cui non pauca apud poëtas Atticos adversantur exempla, accuratius examinare, hujus non est loci. *Ἄθρους* cum spiritu aspero, an leni, scriberem, perinde vide-

Ἀνακοινῶσαι [1], Ἀττικῶς ὡς Θουκυδίδης, ἀνακοίνωσον τοῖς φίλοις. ἀνακοινώσασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἄφυκτον [2], Ἀττικῶς. ἄφευκτον, Ἑλληνικῶς.

Ἀχθήσεται [3], Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς.

Ἀπελαθείς, Ἀττικῶς. μετὰ δὲ τοῦ σ, Ἑλληνικῶς.

---

batur. *Thomae M.* observatum, Ἀθρόος Ἀττικοί, οὐκ ἄθρους, nescio, an defendi possit ex *Euripidis* Iph. Aul. v. 1000. Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν. [v. Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 248.]

1. Ἀνακοινῶσαι κ. τ. λ.] Pro ἀνακοίνωσον collat. Schlaeger. habet ἀνακοινῶσαι. pro τοῖς φίλοις Gron. τοὺς φίλους male. *Herodianus* in Philetaero: Κοινῶσαι λέγουσι μᾶλλον, οὐχὶ κοινώσασθαι. Dissentit *Thomas M.* Κοινωσάμενος, inquiens, οὐ κοινώσας, nisi cum Cl. *Oudendorpio* legere malis, ἢ κ. vel καὶ κοινώσας. Verbum ἀνακοινῶσαι frustra in *Thucydide* quaesiveris; sed reperitur apud *Aristophan.* Lysistr. v. 1179. *Platon.* Cratylo. p. 265. A. de L. x. p. 963. B. *Xenoph.* Anab. l. III. p. 294. C. l. VI. p. 372. E. etc. Simplex κοινῶσαι apud *Aeschyl.* Suppl. v. 374. *Euripid.* Med. v. 811. Iph. Aul. v. 44. *Thucydidem*, alios. Ἀνακοινοῦσθαι vero scriptores habent etiam Ἀττικώτατοι, *Aristoph.* Nub. v. 470. *Plato* Theag. p. 93. D. Protag. p. 219. E. p. 242. C. Lach. p. 430. B. 481. A. Lys. p. 498. F. *Demosthenes* adv. Phorm. p. 586. C. et alibi. [Aeschin. περὶ παραπρ. p. 36. St.] *Xenophon.* Cyrop. l. v. p. 135. D. 136. D. Anab. l. III. p. 294. B. et alibi. *Xenoph. Ephes.* l. I. p. 19. l. 20. *Heliodor.* l. I. p. 37. l. 10. l. VII. p. 308. l. 6. etc. Κοινοῦσθαι *Euripides* Med. v. 498. Troad. v. 61. Jon. v. 857. [Phoen. 1723. Andr. 655.] Adeo ut paene assentiar *Suidae* scribenti: Ἀνακοινώσασθαι καὶ ἀνακοινῶσαι ἄμφω λέγουσιν. Sed haec tanti non sunt, ut in illis moras nectamus. [vid. Krueger. ad Xen. An. V. 6. 36.]

2. Ἄφυκτον, Ἀ.] Haec debentur codici Coisl. et coll. Schlaeg. (21) Vide *Eustathium* ad Odyss. *A.* p. 11. *Etymol.* p. 755. l. 15. et seq. et *Solanum* ad Lucian. T. II. p. 68. Ἄφυκτα pro ἀφύλακτα *Aeliano* H. A. l. IV. c. 36. restituit *A. Gronovius* V. C. [cf. Lobeck. in parerg. ad Phryn. p. 726 sq.]

3. Ἀχθήσεται, Ἀ.] *Thomas M.* Ἀχθήσομαι κάλλιον ἢ ἀχθεσθήσομαι. ubi Cl. *Oudendorpius* e MSS. Leidd. restituit ἀχθέσομαι per ε. Atque ita et hic reponendum censeo, Ἀχθέσεται. *Aristophan.* Nub. v. 863. Ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει. quem locum citat *Suidas* v. Ἀχθέσῃ. Apud *Platonem* quidem in Hipp. Maj. p. 1253. A. legitur ἀχθήσῃ, ut et apud *Themist.* Or. IV. p. 61. C. ἀχθήσεται. Sed et illis in locis η in ε mutari debet. [vid. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 30. ann. 5.] Ἀχθήσομαι enim per η derivatur ab ἄγομαι, et significat *in jus rapiar*, ut ap. *Platon.* Hipp. Maj. p. 1252. D. ἀχθήσεται καὶ δίκας ὀφλήσει. Altera forma ἀχθεσθήσομαι invenitur in *Platonis* Gorg. p. 345. C. et Polit. x. p. 754. D. *Andocid.* de Pace cum Laced. p. 26. l. 7. *Themist.* or. XI. p. 144. *Aristid.* T. I. p. 524. l. 6. [Xen. Cyrop. VIII. 4. 10. Aeschin. adv. Ctes. p. 88.] Sed potuerunt librarii formam sibi notiorem pro Attica reponere, in scriptoribus solutae orationis incredibili licentia grassati.

Ἀναβιοῦν [1], Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων Σκευαῖς. ἀναβιῶν ἐκ τῆς νόσου. ἀναβιώσασθαι, κοινόν.
Ἀροῦν [2], Ἀττικῶς. ἀροτριᾷν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ἀναβιῶναι, Ἀ. ὠ. Π. σ. ἀναβιῶναι ἐ. τ. ν.*] In MS. ἀναβιῶν, ut et mox post σκεναῖς, qua in voce mendum latere suspicor. Hudson.

In MS. legitur ἀναβιῶν, male, ut colligas ex *Suida*, qui infinitivum se, ut et noster, ex Platonis Comici fabulis hausisse prodit. Sallier.

MSSti omnes in initio habent ἀναβιῶν. In ordine tamen cod. Coisl. quem manu sua descriptum ad me misit *D. Ruhnkenius*, Vir Clarissimus, et in his enotandis etiam accuratissimus, reperi ἀναβιοῦν; quod recepi, quanquam *Hudsoniana* lectio etiam retineri potuerat. Alterum ἀναβιῶν tentari non debet; faciunt enim haec verba finem senarii Comici. Nisi quis ἀναβιῶναι 'κ. τ. ν. legere velit, quod mihi quidem non placet, vel ἀνεβίων. Σκευαῖς scripsi litera majuscula. *Platonem* enim Comicum Σκευὰς docuisse tradit *Suidas* in Πλάτων ὁ Κωμικός, ubi ejus fabulas recenset. *Jo. Fabri-*
(22) *cius* quidem, Vir immortaliter de literis meritus, pro Σκευᾳὶ conjiciebat Σκύθαι, e Schol. Aristoph. ad Av. v. 151. (B. Gr. vol. I. p. 785.) Sed tum hic *Moeridis* locus isti conjecturae adversatur, tum alius *Suidae* leviter depravatus, v. Περὶ πόδα. Περὶ πόδα. — Πλάτων· Ὡς ἐστί μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα. Καὶ ἐν σκευαῖς, καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὡς περὶ πόδα. Quorum postrema sic Latine vertit *Ae. Portus: Et cultu corporis et moribus erat aptissimis et tempori maxime accommodatis.* Ridicule. Nec ipse *Kusterus* ab omni errore immunis est, qui ad *Platonem* Philosophum in indice haec retulit. Comicum intelligendum esse, dudum monuerat *Casaubonus* Lect. Theophr. p. 139. et ipsum metrum docet. Ultima autem sic constituenda sunt: καὶ ἐν Σκευαῖς. Καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὥσπερ περὶ πόδα. Tribus literis vocis περὶ repetitis, iambum manco pede incedentem restituimus, et sanavimus. Itaque teneamus Σκευάς. Quodnam vero hujus fabulae fuerit argumentum, in hac bonorum librorum clade quis dixerit? Potuit σκευαὶ appellari, ut σκηναί, δράματα. Σκευαὶ enim vestes, larvae, ceteraque dicebantur, quibus histriones ornabantur, uti notum. *Suidas* v. Τραγικὴ σκηνή· πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκευαῖς τινες παριόντες ἔλεγον. Sic legere malim, pro σκηναῖς, quam cum *Kustero* σχήματι· σκευὴ enim et σκηνὴ in MSS. permutantur, ut apud *Palaeph.* c. 30. F. Singulare σκευὴ restituendum *Polyaeno* l. v. c. 8. ὁ δὲ τὴν ἰδίαν στολὴν ἀποθέμενος, καὶ λαβὼν αὐτοῦ σκεύη. Reponendum, inquam, λαβὼν ταὐτοῦ σκευήν. Sed hoc hujus loci non est. His rationibus adductus, in *Scholiasta Aristophanis* Σκυθῶν (cujus fabulae nulla alibi injicitur mentio,) nomen corruptum esse, et in ipsam Scythiam ablegandum, paene opinarer, nisi et alios poëtas Comicos, Antiphanem, et Xenarchum Σκύθας docuisse constaret. Haec ad constituendam *Moeridis* scripturam. De verbo ἀναβιῶναι etc. nihil fere dici potest, quod non ab *Oudendorpio*, Viro eruditiss. ad *Th. M.* sit occupatum; quem vide, et *Polluc.* l. III. sect. 108. Apud *Palaephatum* c. 41. pro ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μηδένα ἀποθανόντα δύνασθαί τινα ἀναβιῶναι. legendum cum Oxon. ἀναβιῶναι ποιῆσαι, vel delendum τινα.

2. *Ἀροῦν, Ἀ.*] Accedit *Thomas M.* nec immerito, cum *Theo-*

Ἀεὶ νῶν [1], Ἀττικῶς. ἀέναον, Ἑλληνικῶς.

---

phrastus ea voce semper usus deprehendatur. Est et apud ipsum compositum *ὑπαροῦν*, quod legitur lib. III. de Caus. Plant. c. 25. (23). *ὑπήροσαν, ὡς δέον καθάπερ ἐλέχθη προκατεργάσεσθαι, καὶ περὶ τούτου μάλιστα σπουδάσαι.* ut et l. VIII. Hist. Plant. c. 11. *διὸ καὶ ὑπαροῦντες σπείρουσι.* *Ὑπαροῦν* autem est *leviter terram proscindere aratro.* SALLIER.

Euripides apud *Scholiast. Aristoph.* Ran. v. 1250. e Stenoboea. *Ἡ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.* Frequens hoc verbum *Maximo Tyrio* Diss. II. sect. 5. Diss. XXVI. f. etc. *Moeridis* loco usus *Wetsten.* ad Luc. XVII. v. 7.

Ἀροῦν, Ἀ. ἀροτριᾶν, Ἑ.] Minus Attice igitur locutus est *Lucianus*, qui hocce verbo *infinitivo* uti non dubitavit, vel potius auctor Dialogi *Φιλόπατρις* inscripti, *καί*, inquit, *εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμόσατο καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἠροτρία*, etc. Ea vox etiam legitur apud *Joseph.* p. 784. SALLIER. [vid. de vv. *ἀροῦν* et *ἀροτριᾶν* Lobeck. ad Phryn. p. 254 sq.]

1. *Ἀεινάων, Ἀττικῶς. ἀεννάων, Ἑλλ.*] In MS. pro *ἀεινάων* erat *ἀείνων*. Forsan *Ἀεινὸν* et *ἀένναον?* HUDSON.

Ἀεννάων. Cur illa vox a *Moeride* inter Hellenicas numeretur, divinare non possumus; Atticam enim esse, argumento sunt haec *Xenophontis* p. 654. *ἡ δ' οἰκουμένη μέν, σπειρομένη δὲ ἀένναον ἂν τὴν τροφὴν παρέχοι.* Accedit *Luciani* auctoritas, qui tom. II. p. 142. ait: *καὶ πόταμος ἦν ἀένναος ἐν τῇ ὁδῷ.* Nunc vero, quis illud adjectivum ex Atticis finibus migrare patiatur? At de voce altera *ἀεινάων* nihil pronuntiamus, cum nulla illius exempla hactenus vidisse contigerit. Quare rem propius inspicientibus visum est aliquando, huncce *Moeridis* locum sic legendum: *Ἀεννάων, Ἀττ. ἀεινάων, Ἑλλ.* quae conjectura, si probetur, nihil erit, quod in reprehensionem incurrat. SALLIER.

Male sanam priorem versus partem invenit *Hudsonus;* qui, ut morbo medicinam adhiberet, elaboravit quidem; successu vero non ita prospero. Ejus MS. legebat *ἀείνων.* In cujus locum quum surrogavit *ἀεινάων*, parum sollicitus videtur fuisse de Atticismi puritate, ad quam servandam, *ι* post *α*, *ε* et *ο* debet exulare. Vide, qui de dialectorum Graecarum exposuere proprietatibus. Legendum procul dubio, *ἀέναον. Aristophanes* Nub. v. 274. *ἀέναοι νεφέλαι.* in Ran. v. 1343. *Ἀενάοις θαλάσσης κύμασι. Callimachus* H. in Apoll. v. 83. *ἀέναον πῦρ. Herodotus* contra lib. I. c. 93. *Λίμνη ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λύδοι ἀείναον εἶναι.* Hinc conjicio, auctorem verba concepisse in hunc modum: *Ἀέναον, Ἀ. ἀείναον, Ἑ.* (24) Non dissimulandum tamen, *ἀένναον* quoque, quod primo editori placuit, in Graecorum libris occurrere. Conf. *Aelian.* V. H. l. III. 43. *Aretaeum* de caus. et sign. morb. l. II. c. 4. p. 54. ed. Boerhav. SCHLAEGER in *specim.*

In MSS. nulla lectionis varietas est, qui omnes in corrupta *Ἀείνων Ἀ. ἀεννάων Ἑ.* consentiunt: nisi quod in Coisl. *ἀενάων* per simplex *ν* scriptum sit. Legendum unice: *Ἀεὶ νῶν, Ἀ. ἀέναον* vel *ἀένναον, Ἑλ.* Respicit enim *Moeris* ad *Aristophanis* locum, Ran. v. 146. *εἶτα βόρβορον πολὺν καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν.* [*ἀείνως* Atticam esse formam, docet Buttm. Gr. Gr. Vol. I. §. 61. ann. 3. p. 250.] *Eustath.* ad Odyss. I. p. 350. l. 22. *ἀένναον. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀεὶ νῶν παρὰ τῷ Κωμικῷ.* Adde Hesych. v. *Νῶντα.* Optime *Ae. Portus*

Ἄπλατον [1], Ἀττικῶς. ἄπλετον, Ἑλληνικῶς.
Ἀκρατέστερον [2], Ἀττικῶς. ἀκρατώτερον, κοινῶς.

---

in *Suida* pro *Ἀεινὸν* restituit *Ἀεὶ νῶν. τὸ ἀένναον.* Pari ratione *Hesychium* in *Ἀεινάων, ἀεννάων* castigandum esse cum cl. editore censeo. In *Etymologo* p. 20. l. 32. *Ἀέναος· παρὰ τὸ νάω νέω.* Leg. *ῥέω. Cyrillus* Lex. MS. *Ἄειμος. ἀέννaος.* Scribi debuerat: *Ἀεί-διος. ἀέννaος.* Vid. *Hesychium* v. Et haec significatio *τοῦ ἀέννaος* in libris valde frequens est, ut apud *Interpret.* Jobi c. XIX. vs. 25. Cum Attico *νῶν* et *νῶντα* comparari possunt *Φῶντα, λάμποντα* apud *Hesych.* et *Μῶσθαι* pro *Μάεσθαι* apud *Suidam.*

1. *Ἄπλατον*] Forsan *ἄπλαστον*; dein *ἄπλητον.* HUDSON.

Ἄπλετον "*Ἑλλ. Moeridi* refellendo inprimis idoneus est *Xenophontis* locus Cyropaed. l. IV. p. 327. *νυκτερευόντων δ' ἐνταῦθα,* inquit, *ἐπιπίπτει χιὼν ἄπλετος, ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους.* Mirum vero est *H. Stephanum* unius *Plutarchi* testimonio contentum, de caeteris tacuisse, quorum in eo negotio major auctoritas Etenim ea vox occurrit apud *Apollonium Rhod.* l. I. v. 573. *Ἰχθύες ἀΐσσοντες ὑπέρθ' ἁλὸς ἄμμιγα παύροις Ἄπλετοι ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.* Occurrit et apud *Orpheum* Argon. v. 25. *Ὄρκιά τ' Ἰδαίων, Κορυβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύν.* Vide quoque *Lucianum* t. II. p. 144. et 896. SALLIER.

Utrumque *ἄπλατον* et *ἄπλετον* recenset *Pollux* l. III. sect. 88. Vocis *ἄπλετον* multa dedit exempla *Abreschius* ad *Hesych.* v. quibus alia possent addi. *Plato* Leg. l. III. p. 807. f. *ἐν χρόνου τινὸς μηκέσιν ἀπλέτοις.* [Heindorf. ad Plat. Soph. p. 246. C.] pro quo *Archestratus* apud *Athen.* p. 29. C. *χρόνου διὰ μῆκος ἄπλατον. Ἄπλατος Sophocli* Trachin. v. 1109. *λέοντ' ἄπλατον θρέμμα κἀπρο-*
(25) *σήγορον.* et sic fortasse apud *Euripidem* Rheso v. 310. pro *Στρατοῦ πλῆθος — ἄπλαστον ην ἰδεῖν,* scribendum *ἄπλατον.* et in *Aeschyli* fragm. p. 647. Sed *Ἄπλαστος, ἄπλατος, ἄπλητος* adeo vicina sunt, ut vix discerni queant, apud *Hesiodum*, aliosque. [vid. Passov. lex. v. *ἄπλαστος.*] In *Orphei* Argonauticis v. 991. restituimus hanc vocem Verisim. l. II. c. 5. eademque reponenda est v. 1049. *ἔνθα δὲ δισσοὶ χεύμασιν ἀπλάτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα Φᾶσις τ' εὐρυμενὴς ἀκαλαῤῥείτης τε Σαράγγις.* Male editur *ἀπλώτοισι.* Ubique autem *ἄπλατος* secunda legitur producta, ut nullo jure *D'Orvillius* ad Charit. p. 593. J. Gronovium reprehenderit in *Manethone* l. IV. v. 67. *ἀπλέτου* pro *ἀπλάτου* reponentem. V. autem 296. etiam scribendum *φάος ἄπλετον*, vel *ἄγλαον*, nisi poëtam turpiter contra leges metricas peccasse, statuere velimus.

2. *Ἀκρατέστερον, Ἀ. ἀ. κοινῶς.* Sic MSS. Coisl. Reg. coll. Gron. pro *Ἑλληνικῶς.* In Leid. pro *ἀκρατώτερον* male *ἀκρατεύτερον. Pollux* l. VI. sect. 24. *καὶ ἀκρατότερος* (f. per *ώ.*) *καὶ ἀκρατέστερος. Athenaeus* l. X. p. 423. C. *ἀλλ' ἀκρατέστερόν μοι ὦ παῖ τῷ κυάθῳ πληρῶν ἔγχει εἰς τὴν κύλικα.* et p. 424. D. *τῷ δὲ ἀκρατέστερον Ὑπερείδης κέχρηται ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, γράφων οὕτως· εἰ μέν τις ἀκρατέστερον ἔπιεν, ἐλύπησεν. τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ ἀνιαρέστερον, καὶ τὸ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλου ἀφθονεστέραν λίβα. καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Πύῤῥα εὐωνέστερον ἔφη, καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημάδου δὲ ὁ Ὑπερείδης εἴρηκε ῥαδιεστέραν τὴν πόλιν.* quae verba sua fecit *Eustathius* ad Il. *Ι.* p. 644. l. 35. et seq. Conferendus omnino idem ad Od. *Β.* p. 89. l. 39. citatus *Maittairio* de Dial. Gr. p. 30. et *Etymologus* p. 31. l. 4. qui hanc formam Jonum pro-

Ἀπολλύασιν [1], Ἀττικῶς. ἀπολλύουσιν, Ἑλληνικῶς.

Ἀνηλωμένον [2], Ἀττικῶς. ἀναλωμένον, Ἑλληνικῶς.

Ἄῤῥενα [3], Ἀττικῶς. ἄρσενα, Ἑλληνικῶς.

Ἀνασχήσεται [4], Ἀττικῶς. ἀνέξεται, Ἑλληνικῶς.

Ἀπόδυθι [5], Ἀττικῶς. ἀπόδυσαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀνθρωπεία [6] φύσει, Ἀττικῶς, ὡς Θουκυδίδης. ἀνθρωπίνῃ, Ἑλληνικῶς.

---

priam esse scribit. *Ἀκρατέστατον* legitur apud *Platon.* Philebo. p. 397. C. *Eustathius* ad Odyss. *Τ.* p. 740. l. 22. *ἀλλά μοι ἔγχεον, ὦ παῖ, ποτήριον ἀκρατέστερον. Ἀκρατώτερος* habet *Maximus Tyr.* p. 343. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. §. 65. ann. 6. p. 265. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 251. ann. 2.]

1. *Ἀπολλύασιν, Ἀ. ἀπόλλυσιν, Ἑ.*] Recte *Berglerus* in margine libri emendat *ἀπολλύουσιν*. Vid. *Δεικνῦσι, Ζευγνῦσι* et *Ὀλλύασιν. Ἀπολλῦσι* legitur apud *Herodot.* l. IV. c. 69. [adde Plat. Leg. IV. p. 706. C.] *ἀπολλύουσιν* apud *Xenoph.* de Athen. Republ. p. 694. C. nisi id librariis imputandum sit. [Ita etiam apud Thuc. IV. 25. legitur *ἀπολλύουσι.*]

2. *Ἀναλωμένον, Ἀ. ἀνηλωμένον, Ἑ.*] Ita secundum *Thomam Magistrum*, (quem exscripsit *Phavorinus*) voce *ἀνάλωσα* et *Stephanum* de D. Gr. p. 147. Huds. (26)

MSti omnes eam, quam repraesentavi, scripturam exhibent. (In coll. Gron. est *Ἀνήλωμα, Ἀ. ἀνάλωμα, Ἑ.* f. pro *ἀνηλωμένα.*) a quibus discedere non sum ausus. Quanquam *Hudsoni* lectio verior videtur, probata *Valckenaerio* ad *Eurip.* Phoen. v. 591. quem vide, et *T. Hemsterhus.* ceterosque ad *Thomam M. Suidas* v. *Ἀναλίσκειν. ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η ἀδιαφόρως.* [vid. Matth. Gr. Gr. Vol. I. §. 166. anm. 2. p. 303. Hermann. ad Soph. Aj. v. 1028. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 77.]

3. *Ἄῤῥενα,*] Scio, contrarium a nonnullis dici: sed eos errare, ostendit *Stephanus* in libro de Dial. Gr. Hudson. *Ἄῤῥην* recentioris est Atticismi, *ἄρσην* antiquioris. Vid. *Valcken.* ad Phoeniss. v. 55. eique laudatum *Hemsterhusium.*

4. *Ἀνασχήσεται.* In MS. *ἀνασχήσεσθαι.* Huds. Sic et Leid. Ceteri recte. *Aristophanes* Acharn. v. 296. *οὐκ ἀνασχήσομαι.* ubi *Scholiastes* notat: *ὅτι τινὲς τὸ ἀνασχήσομαι ὡς ἔκφυλον νομίζουσιν, ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. οὐ δὴ οὖν μόνον ἀνέξομαι.* quae *Suidas* expilans in *Οὐκ ἀνασχήσομαι,* pro *ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους* habet *Ἀριστοκράτους.* Verum in neutra oratione a nobis observatum est. Infra *παρασχήσομαι. Ἀνέξομαι* ubique occurrit. [v. infra Pierson. ad *παρασχήσομαι.* p. 320.]

5. *Ἀπόδυθι. Aristophan.* Avibus v. 935. *Ἀπόδυθι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.* v. 947. Thesmoph. 221. 738. *Lucian.* t. I. p. 365. l. 55. p. 366. l. 83. etc.

6. *Ἀνθρωπεία φύσει,*] In MS. *ἀνθρώπειον.* Vid. *Steph.* de Dial. Gr. p. 158. Huds.

Ἀνθρωπεία φύσει. Ita noster codex. Quod autem adjectivum *ἀνθρώπινος Moeridi* parum probatur, in eo cum *Platone* ipsi non convenit, cujus haec verba Reip. l. V. p. 473. D. *οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ὦ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσιν. δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρω-*

Ἀδολέσχης [1], Ἀττικῶς. ἀδόλεσχος, Ἑλληνικῶς.
Ἀθήναζε [2], Ἀττικῶς. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἑλληνικῶς.
Αἰσχυντηλοὶ [3], Ἀττικῶς. αἰσχυντηροὶ, Ἑλληνικῶς.

πίνῳ γένει. ne quis vero *Platonis* codices depravatos esse suspicari possit, afferendus est alter e Republ. p. 486. locus, ubi eadem vox usurpatur: *ῇ οὖν ὑπάρχει διάνοια, μεγαλοπρέπεια, καὶ θεωρία* (27) *παντὸς μὲν χρόνου; πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε οἴει τούτῳ μέγα τι δοκεῖν τὸν ἀνθρώπινον βίον.* Ita quoque *Isocrates* p. 52. et 58. Sallier.

Leid. *ἀνθρώπειον.* Coisl. per ι *ἀνθρωπία.* Reg. *ἀνθρωπείᾳ.* Respicit *Moeris Thucydid.* l. I. p. 52. l. 34. Vid. omnino homines eruditos ad *Thom. M.* p. 74. qui multa e scriptoribus *Ἀττικωτάτοις* adjectivi *ἀνθρώπινος* protulerunt exempla, quibus alia bene multa possent adjici. *Ἀνθρώπειος* majorem habet notam antiquitatis, pro quo apud *Herodotum* semper scribitur *ἀνθρωπήϊος*, praeterquam duobus locis l. I. c. 86. p. 35. f. *ἐς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον* et lib. VII. c. 46. *βίος ἀνθρώπινος*, ubi alterum revocandum esse, quis dubitet?

1. *Ἀδολέσχης*,] In MS. *ἀδολέσχως.* Huds.

Ἀδολέσχης, Ἀ. ἀδόλεσχος, Ἑλληνικῶς. Ἀττικῶς.] Minus accurate igitur *Thomas M.* apud quem legas, *Ἀδολέσχης, οὐκ ἀδόλεσχος.* Etenim si illius valeret auctoritas, reprehendendus foret vel saltem emendandus *Aristoteles*, qui Eth. Nicom. l. III. c. 10. voce *ἀδόλεσχος* utitur. Ea quoque usurpata reperitur a *Theophrasto* Char. c. 3. si tamen fides habenda est manuscripto codici, cujus meminit Cl. *Needhamus* in suis ad illum scriptorum notis. Nomen enim *ἀδολέσχης* in Atticorum scriptis saepissime occurrit, at *ἀδόλεσχος* minus obvium, quod tamen a Moeride non improbatur. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 184.] Sall.

Pro *ἀδολέσχης* MS. Leid. *ἀδολέσχως*, ut Huds. et sic in coll. Gronov. pro *ἀδόλεσχος*. In fine MSS. Pricaean. et Leid. *Ἑλληνικῶς Ἀττικῶς*, quibus *Hudsonus καὶ* interseruit. Verum *Ἀττικῶς* auctoritate optimorum codd. Coisl. Reg. et coll. Gron. omisi, licet non ignorem alibi *Moerin Ἑλληνικῶς καὶ Ἀττικῶς* conjunxisse. Conf. *Μονομάχης.*

2. Leg. *Ἀθήναζε, Ἀθήνηθεν, Ἀττικῶς. εἰς Ἀθήνας, ἐξ Ἀθηνῶν, Ἑλλ.* Huds.

MSSti omnes in corrupta lectione conspirant. Forte ipsius Grammatici error est, qui in *Aristoph.* Avib. v. 302. *γλαῦκ' Ἀθήναζε* sic explicandum censuerit. V. schol. ad eum l.

3. *Αἰσχυντηλὸς, Ἀ. αἰσχυντηρὸς, Ἑ.*] In MS. *Αἰσχυντηλοὶ*, dein *αἰσχυντηρῶς.* Hudson.

(28) MS. habet *αἰσχυντηλοὶ, Ἀττικῶς. αἰσχυντηροὶ, Ἑλληνικῶς.* Utram lectionem sequaris, perinde est. Res enim eodem redit. Minus recte tamen *Moeris*, cum *αἰσχυντηρὸς* sibi repudiandum existimat. Vide *Stephan.* in lex. Sallier.

Secutus sum cod. Coisl. collat. Schlaeg. et Gronov. in qua male *αἰσχυντεροί.* Leid. ut Huds. Vid. *Albert.* V. C. ad Hesych. v. Dissentit a *Moeride Thomas Platonis* auctoritate, apud quem tamen bis per λ legitur Charmid. p. 465. D. 467. B. Infra *Σίγηλος* (sic l.) *ἐν τῷ λ, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ρ, Ἑλληνικῶς.*

Ἀποκτειννύναι [1], Ἀττικῶς. ἀποκτιννύειν, Ἑλληνικῶς.
Ἀνοητίαν [2], Ἀττικῶς. ἀνοησίαν, Ἑλληνικῶς.
Ἀνάθημα [3], Ἀττικῶς. ἀνάθεμα, Ἑλληνικῶς.
Ἀπεῖπα [4], Ἀττικῶς. ἀπεῖπον, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ἀποκτειννύναι, Ἀ. ἀποκτεῖναι, Ἑλ.*] *Ἀποκτειννύειν Thom. Mag.* Forsan legendum *ἀποκτιννύναι.* Hudson.

Thomas Mag. ἀποκτειννύναι, βέλτιον ἢ ἀποκτειννύειν, ubi tamen, ut et apud *Moerim, ἀποκτιννύναι* legendum esse suspicamur. Est enim infinitum verbi *ἀποκτίννυμι,* nec aliter scriptum reperimus cum in *Platone* l. II. de Republ. tum in *Aristotele* l. IX. Hist. Anim. p. 729. Pro *ἀποκτεῖναι* vero noster codex habet *ἀποκτειννύειν,* neque aliter *Thomas Mag.* Apud *Suidam* vero scribitur *ἀποκτιννύειν,* a verbo nempe *ἀποκτιννύω,* usurpatum reperias. Hinc igitur *Moeris* emendandus, qui verbum illud tanquam minus Atticum repudiare non debuit. Ut enim de *Xenophonte* sileamus, cujus nonnulla loca adducit *H. Stephan.* in lex. eo quoque utitur *Theophrast.* Hist. Plant. l. III. c. 18. *τοῦτο,* inquit, *ἐσθιόμενον ὑπὸ προβάτων ἀποκτιννύει, καὶ τὸ φύλλον, καὶ ὁ καρπός.* Sallier.

Obsecutus sum viro Cl., cui consentit *Oudendorpius* ad *Thom. M.* MSS. Reg. Coisl. et coll. Gron. *ἀποκτείνειν* pro *ἀποκτεῖναι.* coll. Schlaeg. *ἀποκτειννύειν.* Utrumque habet *Pollux* l. VI. 192. Exempla sunt pervulgata. [Suidas: *Ἀπολλύειν καὶ ἀπολλύναι διττῶς λέγουσι. καὶ ἀποδεικνύειν καὶ ἀποδεικνύναι, καὶ τὰ ὅμοια. Ex Addendis.*] [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 175. not. *)]

2. *Ἀνοητίαν,*] Ea vox, ut et sequens, inter Atticas non videtur numeranda: priorem enim lectam non meminimus, alterius vero *ἀνοησία* nempe exempla desunt in lex. Occurrit tamen apud *Porphyr.* in Sent. p. 229. *περὶ τοῦ ἐπέκεινα νοῦ, κατὰ μὲν νόησιν πολλὰ λέγεται· θεωρεῖται δὲ ἀνοησία· κρεῖττον νοήσεως.* Eam quoque usurpat p. 279. *οὐκ ἄλλῳ οὖν μέρει νοεῖται, ἄλλῳ νοεῖ. ἀμερὴς γὰρ καὶ νοητὸς ὅλος ὅλῳ· καὶ νοῦς δι' ὅλου, ἐπίνοιαν οὐδεμίαν ἐν ἑαυτῷ ἀνοησίας ἔχων.* Sallier. (29)

MSS. Coisl. et R. *ἀνοητίας.* coll. Gron. *ἀγνοητίαν,* et *ἀγνοησίαν. Thomas M. Ἀκρατία, ἀδυνασία καὶ ἀνοητία παρὰ Θουκυδίδῃ μόνῳ.* quae frustra apud ipsum quaeruntur. *Ἀνοητία* legitur et apud *Pollucem* l. II. sect. 228. (v. *Jungerman.*) qui l. IV. sect. 9. sic emendandus videtur: *ἀνοητία, τὸ γὰρ ἀνοησία σκληρόν.* [v. Lobeck. in Parerg. c. I. ad Phryn. de Terminat. Subst. Compos. p. 506.] Huic similia sunt *ἀθλοθετία* pro *ἀθλοθεσία* apud *Polluc.* l. III. 140. [Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 323.] *ψευδοκλητία* l. VI. sect. 154. *νουθετία* pro *νουθεσία.* l. IX. 139. *ἱκετία.* Gloss. in bibl. Coisl. p. 482. *Ἱκετεία ἱ-ία, ἀντὶ τοῦ ἱκεσία. Θουκυδίδης τρίτῳ. Ἀκρατεία* vel *ἀκρατία* legitur apud *Xenoph.* Cyropaed. VI. p. 153. D. ubi margo *ἀκρασία.* [De *ἀθλοθετία* et *νουθετία* v. Lobeck. l. c. p. 510 sqq. de *ἱκετία* idem l. c. p. 503 sq. de *ἀκρατία, ἀκράτεια, ἀκρασία* idem l. c. p. 524 sqq.]

[3. *Ἀνάθημα, Α. ἀνάθεμα, Ἑλλην.* v. Lobeck. ad Phryn. p. 249.]

4. *Ἀπεῖπα,*] *Ἀπειπάμην κάλλιον ἢ ἀπεῖπον Thom. M.* Huds.

Ἀπεῖπον, Ἑλληνικῶς. Male, ut constat ex his *Eurip.* Hecub. v. 942. *Τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει.* Sallier.

In Leid. pro *Ἀττικῶς* pessime *Ἑλληνικῶς.* Pro *ἀπεῖπα* Cl. *Oudendorp.* ad *Thom.* legit *ἀπειπάμην,* cui facile adsentior. [*Προσεῖ-*

Ἀνυπόδητος [1], Ἀττικῶς. ἀνυπόδετος, Ἑλληνικῶς.
Ἁλυκὸν [2], Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ. ἁλικὸν, κοινῶς.

κας tamen etiam legitur in *Χαίρειν*. *Ex Addendis.*] [v. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 453.]

1. Ita etiam *Suidas* v. *Ἀνυπόδητος*. Huds. Vid. *Thom. Mag. Aristophon.* Pythagorista apud Athen. l. vi. p. 238. D. etc. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 445. et Schneider. ad Plat. Polit. T. I. p. 162.]

2. *Ἁλυκῷ, Ἀ. Ἀ. Α. ἁλυκὸν, κοινόν.*] Ita ex *Aristophan.*, editt. vett. pro *ἁλυκὸν* in MS. Forsan *Ἁλυκὸν, Ἀττ. ἁλμυρὸν, κοινόν.* aut, quod propius ad litterarum ductus accedit, *Ἁλυκὸν, Ἀττικῶς. — ἁλικὸν, κοινόν.* pro *Λυσιστράτῃ* in MS. *Λυκοστράτῳ*. Hudson.

Ἁλυκῷ in cod. MS. scribitur, ut persuadet *Aristoph.* locus, de quo *Moeris*, is est Lysistr. vs. 404. *νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκόν*. ubi *ἁλυκῷ* legitur in vett. editionibus, quarum tamen nullam rationem habendam esse, Clar. *Kusterus* optime judicavit, adversantibus praesertim Vatic. et Vossii codicibus. Pro *ἁλυκὸν*, *κοινὸν* emenda e nostro codice, *ἁλικόν*. Sensus enim est *ἁλικὸν* in Atticarum numerum reponi non debere: quam recte, patet ex *Theophrasto*, qui promiscue illo adjectivo usus deprehenditur: quin et apud ipsum vox *ἁλικώδης* et *ἁλικότης* occurrit. Postremae meminit lib. iii. de caus.
(30) Plant. c. 23. *ἡ δ' ἁλικότης*, inquit, *τῶν ὑδάτων, ὅτι καὶ τῶν λαχανωδώδων τινὰ τισὶν ἁρμόττει.* Re vera quidem adjectivum *ἁλυκὸς* in veterum scriptis magis obvium: ut enim de *Theophr. Aristot.* et *Aristophane* sileamus, usurpatur quoque a *Plutarcho* Mor. p. 113. et *Synesio* epist. 114. et *Clem. Alex.* p. 569. *ἁλικὸς* tamen occurrit apud *Hippocratem*. Cum vero *Hesychius* non unam hujus vocis scribendae rationem animadverteret, *ἁλικὰ* per *ἁλυκὰ* exponendum esse judicavit. Ita quippe legendus illius locus, non *ἁλκὰ, ἁλυκὰ*, ut in editis. Cujus adjectivi originem declarant haec *Etymologi*: *Ἁλυκὸς, ἁλμυρὸς, παρὰ τὴν ἅλα, ἁλικὸς, καὶ ἁλυκὸς, ὡς τριφάλεια, τρυφάλεια. καὶ ἁλυκὴ δασύνεται, ἡ θάλασσαν ἔχουσα. ψιλοῦται δὲ ἀλυκὴ ἡ μὴ ἔχουσα, καὶ ἀλυκός.* quae postrema depravata esse nemo non videt, sic emendanda fortasse: *ψιλοῦται δὲ ἀλυκὴ, ἡ μὴ ἔχουσα λυκούς.* Atque nostrae huic conjecturae favet *Hesychius*: *Ἁλυκὴ, ἐὰν μὲν τὸ α δασύνεται, ἡ θάλασσα. ἐὰν δὲ ψιλοῦται, λυκοὺς μὴ ἔχουσα.* Sallier.

Ἁλυκῷ,] Neptuni hoc est cognomen, tractum ab urbe Peloponnesi maritima, *Halico*; ut Scholiastes observat ad Lysistr. v. 404. atque *θαλάσσιον*, *marinum*, reddit. Hic idem est locus, ad quem *Moeris* respexit. Est autem cum apud Atticistam, tum in vetustioribus comici editionibus, vitiosae ac corruptae lectionis vocabulum. Agnovit mendum *Kusterus*, et Vaticano Vossiano praeeuntibus felici sidere reposuit *ἁλικόν*. Quominus igitur hic quoque eandem lectionem adoptemus, nihil nos moratur. Imo, ut lubentes faciamus, jubet et *Moeris* Vossianus, et *Aristophanes* integritati restitutus, unde illud nomen est petitum, et *Hudsonus* jam tum suspicatus, scribendum esse: *Ἁλυκὸν, Ἀττικῶς... ἁλικὸν, κοινόν.* Nisi forsan in hoc membro malimus legere cum *Hesychio* *ἁλικανῶν*. Obiter notandum, apud *Stephanum Byzant.* et in *Callimachi* fragm. p. 288. et 388. haud emendate scriptum *ἄλυκον* pro *ἁλυκόν*, quod amplius obscurum potest esse nemini. Schlaeger in specim.

Ἀνοιγνύτω [1], Ἀττικῶς. ἀνοιγέτω, Ἑλληνικῶς.
Ἀπέκτονεν [2], Ἀττικῶς. ἀπέκταγκεν, Ἑλληνικῶς.
Ἄκναπτον [3], Ἀττικῶς. ἄγναφον, Ἑλληνικῶς.
Ἀωρὶ [4], Ἀττικῶς. ἀωρίᾳ, Ἑλληνικῶς.

Ἁλυκόν.] Hoc omnino retinendum erat, deinde in fine scribendum, *ἁλικὸν* per *ι*. Bergl. Verissime: et sic codd. Coisl. Reg. coll. Gron. e qua *κοινῶς* pro *κοινὸν* dedi. Leid. corrupte *λυσιστράτῳ* et *ἁλυκόν*. [Tetigit rem obiter Lobeck. ad Phryn. p. 210. not.]

1. *Ἀνοιγνύτω, Ἀ. ἀνοιγέτω, Ἑ.*] Hac in re *Thomam Mag.* Moeris assentientem habet, *ἀνοίγνυμι κάλλιον*, inquit, *ἢ ἀνοίγω.* (31) Sed illorum neuter audiendus, cum illud activum apud Atticos in usu fuisse constet ex *Aeschyli* Agam. v. 613. *πύλας ἀνοῖξαι.* neque minus diserte *Euripid.* Phoen. v. 1075. *ἀνοίγετ' ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.* Sallier.

Collatio Schl. et Coisl. *ἀνυγνύτω* et *ἀνυγέτω* solenni errore, in Gronov. *ἀνοιγνώτω*. *Thucydid.* l. v. p. 324. l. 44. *ἀλλά τάς τε πύλας τις ἀνοιγέτω ἐμοί.* ubi alteram lectionem *ἀνοιγνύτω Moeridis* tempore scriptam fuisse suspicor.

2. *Ἀπέκτονεν, Ἀ. ἀπέκτανεν, Ἑλ.*] Pro *ἀπέκτανεν* Cl. *Oudendorpius* ad *Thom.* conjicit *ἀπέκτεινεν*. Verum in cod. Coisl. et Reg. legitur *ἀπέκτυγκεν*, quod leviter depravatum est ex *ἀπέκταγκεν*, quemadmodum plane exhibet collatio Gronoviana. Attici, inprimis *Xenophon*, praeteritum medium *ἀπέκτονα* usurparunt, pro activo *ἀπέκτακα* vel *ἀπέκταγκα* [De *ἔκταγκα* v. Matth. Gr. Gr. Vol. I. §. 186. 2. n. p. 330. ibid. p. 470. Lobeck. ad Phryn. p. 36. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 174. not.], ut *διέφθορα* pro *διέφθαρκα*. Quamquam altero *ἀπέκτακα* etiam usi sunt. Vetus Grammaticus apud *Suidam*: *Ἀπεκτάκασι καὶ ἀπεκτόνασι. Μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάκασι δ' οὔ.* quae in v. *Ἀποκτίννυσι* repetuntur, et procul dubio e veteri Comico depromta sunt. *Ἀπεκτόνασι* legitur apud *Isocrat.* Panathen. nov. ed. T. II. p. 214. Recte a *Tayloro* restitutum *Lysiae* contra Theomn. p. 173. Nec tamen eidem adsenserim contra Agorat. p 232. *ἀπέκτεινε* pro *ἀπέκτανε* reponenti. Rectius scribas *ἀπέκτονε*. [Recepit Bekk. ex libris *ἀπέκτεινε*.] et sic in *Euripid.* Rheso vs. 978. legendum pro *ἀπέκτεινε*. Apud *Thomam M.* v. *Ἀπέκτονα κάλλιον ἢ ἀπέκτεινα, ἀπέκτανον δὲ ἀδόκιμον πάντῃ.* forte scribi debet, *ἀπέκταγκα δὲ ἀδόκιμον πάντῃ.* quod II. Reg. IV. v. 12. occurrit. [vid. de hoc *Thom. Mag.* loco Buttm. l. l.]

3. *Ἄκναπτον, Ἀ. ἄγναπτον, Ἑ.*] Aliis *ἄγναφον*. Huds. In MS. *ἄγναφον*, ut et apud *Th. M.* Sallier. *ἄγναφον* habent Coisl. Reg. coll. Gronov. et in Leid. additur. Vid. Magnum *Hemsterhusium* ad Lucian. T. I. p. 86. *R. Dawesius* Miscell. crit. p. 197. in *Aristophanis* versu e Pluto 166. pro *κναφεύει* reponendum censet *γναφεύει.* quod Attici vocalem brevem ante tenues consonantes sequente quavis liquida semper corripiant. Sed audiendus non est. Isti enim regulae infinita poëtarum Atticorum adversantur loca. [vid. ad hunc locum Porson. et Dobr.] In *Hesychio* pusilla menda hominum eruditorum diligentiam effugit. v. *Ἄκναπτον. ἀκατάκλαστον. ἄγναφον ἱμάτιον. καὶ ἀκόλαστον·* Legendum: *ἄκλαστον.* Pro *ἄκναπτον* mediae (32) comoediae poëtae dixere *ὄρειον ἱμάτιον*. Vid. *Pollux* l. VII. sect. 69.

4. *Ἀωρὶ, Ἀττικῶς. ἀώριον, Ἕλληνες.*] Num forsan *ἀωρία* fuit in autographo? Ita *Aristophanes* Acharn. v. 23. *Ἀλλ' ἀωρίαν ἥκον-*

τες. *Hesychius*: Ἀωρία. σκοτία. μεσονύκτιον. ἄπρακτος ὥρα. Θηλυκῶς simul ac ἐλλειπτικῶς positum, plene ac perfecte dici existimo, κατ' ἀωρίαν ὥραν. Nugas proinde agit *Thomas M.* ἀωρία tanquam minus Atticum, atro notans lapillo: in eo recte sentiens, τῷ ἀωρὶ nunquam non additum τῆς νυκτός, vel simile quid. Atque hunc hujus quoque loci genuinum esse legendi modum, fere induco in animum. Sic loquuntur auctores probatissimi. *Comicus* in Concionatr. v. 736. Πολλάκις ἀναστήσασα μ' εἰς ἐκκλησίαν Ἀωρὶ νυκτῶν. *Antiphon*. Orat. II. p. m. 30. οὐκ ἀωρὶ τῶν νυκτῶν. et Orat. v. p. 47. Ὅντινα οὐκ ἂν ἀωρὶ τῆς νυκτός. *Lucianus* in Demosth. encom. tom. II. op. p. 685. Ἀωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς. *Heliodorus* l. II. p. m. 95. τῆς νυκτὸς ἐγίγνετο ἀωρί. *Aristaenetus* l. II. ep. 19. p. 84. καὶ μαστῶν ὑπὲρ ἐμοῦ μένων ἀωρὶ νύκτωρ. Nec minus *Zosimus* l. IV. p. 353. ed. Cellar. Νυκτὸς ἀωρὶ τὸ πλῆθος ἐπαφέντες τῇ πόλει. Quae testimonia hic compellere, utile sum arbitratus, ut de loco *Luciani* alio, in bis accusato T. II. p. 22. ubi nude ἀωρὶ ponitur, num quid labis temporum librariorumque injuria contraxerit, dispiciendi praeberetur ansa Viris κριτικωτάτοις, *Tib. Hemsterhusio* et *Joan. Matth. Gesnero*, quos iste auctor dudum habuit sollicitos. Ego, si quid recte judico, non habeo ambiguum, periisse ibi τῆς νυκτός. Loquitur enim elegantissimus scriptor, suavitatem Atticae eloquentiae summa cura servans, de comessationibus in multam protractis noctem. Neque in hoc usque tempus praeter unicum exemplum, ubi τὸ ἀωρὶ isto additamento destituitur, notavi ullum. In epigrammate nimirum ab Illustr. *Georg. Alb.* a *Steinbeil* in notis ad fragmenta quaedam Sapphus et loca de illa edito, ad calcem nuperae ejusdemque luculentae istorum carminum editionis, quae cura *Joan. Christ. Wolfii*, Viri candore eruditionisque copia celebratissimi, prodiit, p. 253. lego: Μακρὴν δ' οὐχὶ μάτην ὁδὸν ἵξομαι. ἔστι δ' ἀωρί. Praeterea eadem hac fretus observatione ad suspicandum ducor, *Alciphronem* lib. III. ep. 47. ubi impressum video: ἦν γὰρ ἀωρία νυκτὸς μεσούσης; aut scripsisse ἀωρί, aut Atticismi minus fuisse tenacem, quem alias solet venari. Ceterum, ut Hellenicum quoque paucis attingam; ἀώριον, quod noster Graecum perhibet, et lexici ignorant, et auctores, quos adii, fere omnes, ἄωρος habent et ἄωρον, deleto jota. Vide sis *Callimachi* fragmenta Rich. Bentleji tom. I. p. 414. *Sapphus* carm. 154. *Josephum* de B. I. l. IV. c. 9. t. II. p. 301. ed. Haverc. Solus *Aretaeus Cappadox* est, apud quem de curat. morb. diuturn. l. I. c. 4. p. 123. legitur, ἀωρίῃ τοῦ πράγματος; qui tamen paucis interjectis ἄωρος quoque dixerat. SCHLAEGER. in Spec.

(33)

Ἀώριον. Vox est Graecis incognita. In cod. Coislin. legitur ἀωρίᾳ, cujus lectionis sinceritatem in dubium revocare non sinunt haec *Thomae M.* Ἀωρὶ νυκτὸς, οὐκ ἀωρίᾳ. Λουκιανὸς ἐν Δημοσθένους ἐγκωμίῳ· ἀωρὶ τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς. Nec deerunt fortasse, qui malint ἀωρίαν scribere, adducti *Aristophanis* auctoritate, qui ea loquendi ratione utitur *Acharn.* v. 23. — ἀλλ' ἀωρίαν Ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς. Sed obstat *Suidas*, a quo in eo versu laudando ἀωρίαν mutatur in ἀωρίᾳ. Recte, nisi nostra nos fallit opinio, cum vox ἀωρίαν eo sensu in Graecorum scriptis raro se nobis obtulerit, aliam vero saepenumero reperias. *Lucianus* v. g. t. II. p. 136. ait: καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου καὶ λέγουσιν, ἡ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαιπώρῃ. id est, ἀωρὶ νυκτός, seu *intempesta nocte*, ut alibi apud eumdem scriptorem, nempe p. 714. Ex quibus colligas, voces illas ἀωρὶ et ἀωρίᾳ nullo discrimine ab Atticis usurpatas. SALLIER.

Ἀπόλλω [1], Ἀττικῶς. Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικῶς.

* Ἀγαπήνορος, ἐπίθετον [2], ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην. Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος. ἔστι δὲ κύριον ὄνομα. τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ.

* Ἀφηνιαστὴς [3], ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος. [Ἀττικῶς.]

Ἀωρία, Ἑλληνικῶς reposui auctoritate codd. Coisl. Reg. et coll. Gronov. atque ita legendum conjecerat Cl. *Oudendorpius* ad *Thomam*. Videndus omnino illic *Hemsterhusius*. Ἀωρὶ simpliciter ubique occurrit. *Heraclides* Comicus apud *Athen*. l. XII. p. 432. F. Ἀλεκτρύονα — Ἀωρὶ κοκκύζοντα. et alibi saepissime.

1. Ἀπόλλω. Utitur *Moeridis* observatione *Wetstenius* ad I Cor. I. v. 12. loco alienissimo. Notabimus quaedam alibi. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 202. 2. Porsonum, qui ad Eur. Orest. v. 584. contendit, Atticos solum accusativum Ἀπόλλω usurpasse, correxit Hermannus ad Soph. Trach. v. 208. vid. intpp. ad Greg. Cor. p. 160 sq.]

2. Ita ex conjectura. In MS. ἐπάγοντος Μηριόνης ex *Homero* in Il. *Ψ*. v. 113. in MS. mendose μὴ μόνης. Τῶν ἦρχ' etc. ex Iliad. *B*. v. 609. male in MS. Ἀγκέοιο. Huds. (34)

Ea vox, ut et illius interpretatio in MS. non comparet: nec injuria, cum illud nomen ex eorum sit numero, quae nemo Atticorum propria esse dixerit. Sall.

Hunc pannum purpurae *Moeridis* assuit manus inepte sedula. In optimo Coislin. haec non habentur. E regio nihil varietatis enotatum: Leidensis plane ut MS. Pricaeanus. Pro ἔστι δὲ κύριον *Berglerus* in marg. posuerat ἔτι vel ἔστι δὲ καὶ κ. Alterutrum verum est. Hanc ceterasque ejusdem κόμματος glossas, a mala manu *Moeridi* insertas, si mei res fuisset arbitrii, delere maluissem. Sed retinuit me quorumdam hominum, alias non indoctorum, superstitio, nihil in vetustis scriptoribus delendum esse censentium. Itaque eas signo quodam νοθείας tantum distinxi.

3. Ἀφηνιαστής,] Ultima vox Ἀττικῶς deest in MSS. nec injuria, cum in scriptoribus Atticis non reperiatur. Qui enim ea usus est, *Philone* antiquiorem habemus neminem. Sallier.

Totam glossam, ex *Hesychio* aut alio quopiam lexicographo huc illatam, ignorat praestantissimus Coislinianus. Equum *asperum frena pati*, *aut jussis parere magistri*, (ut cum *Silio Italico* l. III. v. 387. loquar,) cujus *cervix repugnat habenis*, (*Ovid*. M. II. v. 90.) Attici dicebant, δυσήνιον, στομίαν, ceteri, ἀφηνιαστήν. Πῶλον ἀποπτυστῆρα χαλινῶν dixit *Oppianus* H. II. v. 11. *Lucianus* D. D. t. I. p. 278. l. 86. ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμόν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τὸν χαλινόν, εἰ γὰρ ἐνδοίη τὶς, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς. Metaphorice usus est *Themistius* Or. VII. p. 97. A. ἀνθρώπους εἴτε ἀπὸ τύχης, εἴτε ἀπὸ γνώμης ἀφηνιάσαντας, αὖθις χειροήθεις ποιῆσαι. *Synesius* de Provid. p. 101. et p. 109. de insom. p. 142. A. *Gregorius Naz*. Carm. p. 196. C. — τὸ δ' ἄτακτον εὐτόνως κέντροις δαμάσσοις, οὐκ ἐῶσ' ἀφηνίαν L. ἀφηνιᾷν. Confer *Albert*. V. Cl. ad Hesych. V. (35)

Ἄχρι [1], ἄνευ τοῦ σ, Ἀττικῶς. ἄχρις, Ἑλληνικῶς.
Ἀμείνω, Ἀττικῶς. ἀμείνονα, Ἑλληνικῶς.
Ἀσταφὶς [2], Ἀττικῶς. σταφὶς, Ἑλληνικῶς.
Ἀσκαρίζειν [3], Ἀττικῶς. σκαρίζειν, Ἑλληνικῶς.

[1. vid. Lobeck. ad Phryn. p. 14 sq. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 137. Krueger. ad Dionys. Histor. p. 107. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 94. 4. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 101. 1)]

2. *Ἀσταφὶς*,] Illud nomen tribus modis efferri solitum, auctor est *Etymologus*. *Ὀσταφὶς*, inquit, *πλεονασμῷ τοῦ ο, καὶ ἀσταφὶς πλεονασμῷ τοῦ α. σταφὶς γάρ, σκάνιον τὸ στάφις. σχεδὸν γὰρ ἡ εἰς α χρῆσις ἄσταφις ἔχει.* Cui si fides, ex his tribus vocibus, *ἀσταφὶς* paene sola obtinuit. Ita quoque *Eustathius* Comm. p. 799. qui hocce nomen in Atticorum numerum reponit. *ἰστέον δέ*, inquit, *ὅτι ὥσπερ διχῶς φέρεται σταχὺς, καὶ ἀσταχὺς, καὶ σταφὶς καὶ ἀσταφὶς, οὕτω καὶ ῥὴν καὶ ἀρήν. πλὴν ὅσον τὸ ἀσταχὺς, καὶ τὸ ἀσταφὶς Ἀττικὰ ὄντα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ α.* Minus igitur Attice *Plutarchus*, a quo Moral. p. 383. *σταφὶς* nomen usurpatum reperias. Est tamen, quod *Moeridi* caeterisque opponi possit, scilicet eamdem vocis *σταφὶς* ac *σταχὺς* debere esse rationem. Verum *σταχὺς* occurrit apud *Aristotelem*, nec alio nomine utitur *Theophrastus*. SALL.

Conf. idem Vir eruditissimus ad *Thom*. Attici quibusdam nominibus et verbis a *σ*, sequente consona, incipientibus *α* praeponunt, ut in *ἀσταχὺς, ἀσταφὶς, ἀσφάραγος, ἀσφοδελὸς, ἀσκαίρειν, ἀσκαρίζειν*. V. *Suidam* v. *Ἀσταχὺς*, et *Porphyr*. in Schol. ad Hom. Il. *N*. v. 443. a Cl. *Valcken*. in Diss. de Schol. Hom. p. 140. edito. In reliquis, quae non a *σ*, sequente consona, incipiunt, quae Grammatici contulerunt, alia obtinet ratio. [cf. Buttm. Vol. II. p. 359.]

3. *Σκαρίζειν*,] Ea vox in glossis exponitur *palpitare:* quod si fides *Eustathio*, *σκαρίζω* in veterum scriptis parum obvium. Sic enim ille p. 947. *ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀσπαίρειν ἐπὶ βοὸς εἶπε σκωμένου, καὶ οὐκ ἐθέλοντος ἕπεσθαι τοῖς ἄγουσιν· ἐντεῦθεν δὲ ἡ λέξις μετήνεκται εἰς τοὺς ἐν τῷ θνήσκειν ἀσπαίροντας, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπαρίζειν, εὐχρηστότερον ὂν τοῦ σκαρίζειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. σκαρίζειν* igitur et *ἀσπαίρειν* unum et idem significant, sed postremo illo verbo veteres uti solitos *Eustathius* auctor est, cum prius ab illis raro sit usurpatum. Atque ita se rem habere ostendunt Graecorum scripta, quae ad nos usque pervenere, in quibus verbum *ἀσκαρίζειν* vix ac ne vix quidem reperire est. *σκαρίζω* autem legitur apud *Epiphanium* p. 63. *γενομένου δὲ φησὶ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὸ αὐτῶν ἀδρανὲς μὴ δύνασθαι αὐτὸν τελεσφορῆσαι, κεῖσθαι δὲ καὶ*
(36) *σκαρίζειν χαμαὶ κείμενον δίκην σκώληκος ἕρποντος.* Ea quoque vox occurrit p. 468. *ἐν αὐτῷ δὲ τῷ διαλόγῳ*, inquit, *ἅμα τήν τε περὶ αὐτοῦ γνῶσιν εἰπόντες, καὶ τὴν ἀνατροπὴν καθ᾽ ἑκάστην λέξιν, ὑπερβησόμεθα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἀκολουθίας ὥσπερ τι μέρος ἑρπετοῦ ἔτι σκαρίζοντος, τῇ τῆς ἀληθείας ἐλπίδι πεπαικότες καὶ ἀνελόντες.* ubi *σκαρίζω* accipitur pro *palpitare*, quemadmodum sumi solitum testatur *Eustathius*. Alio tamen sensu videtur usurpatum a *Nilo* epist. 34. p. 57. *ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἅψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ἀγρυπνίας συντόνου, καὶ τῶν ἑξῆς δι᾽ ὧν ἀκολούθως δυνήσῃ σεαυτὸν δομήσασθαι, καὶ τῷ θεῷ ὄνδε τρόπον ἀρέσαι, σκαρίζων μὲν πρὸς πᾶν εἶδος ἀρετῶν, τοῦ ὄκνου δὲ τὸν πηλὸν*

Αἰαίλουρος [1], Ἀττικῶς. αἴλουρος, Ἑλληνικῶς.

καὶ σάβουραν ἀποσκευασάμενος. quae *Possinus* sic Latine vertit: *alacriter quidem capescens omnem speciem virtutum*, satis apte ad Etymol. recentem, qui de verbo ἀσκαρίζειν disputans, ait, ἀσκαρίζειν σημαίνει τὸ κινεῖσθαι. Sallier.

Ἀσκαρίζειν,] Ita recte scribitur in Coisl. Reg. coll. Schl. et Gron. male editio Huds. et Leid. ἀσχαρίζειν, quod corrigendum monuit Cl. *Valckenaer*. ad Eurip. Phoen. v. 1422. quem vide, et *Kuster*. ad *Hesych*. v. Ἀπασκαρίζειν. Σκαρίζειν legitur in fragmento *Cratini* e Deliasin apud *Suidam* v. Ῥάζειν. Ἐῤῥάζε πρὸς τὴν γῆν. ὁ δὲ σκαρίζει καὶ πέπορδε. Sed longe rectius, meo quidem judicio, legetur: ὁ δ' ἠσκάριζε καὶ πέπορδε. Sic certe tempora convenient, et metrum erit salvum. Potest tamen et ἐσκάριζε reponi.

1. Αἰαίλουρος,] In editione Huds. et Leid. misere depravatus legebatur hic locus, Αἴλουρος. Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς. Collatio Gron. habet, Ἀναίληρος. Ἀττικῶς. αἴληρος. Ἑλληνικῶς. Vitiosissime. Ea, quam reposui, lectio, Αἰαίλουρος, Ἀττικῶς. αἴλουρος, (ἤλουρος Coisl.) Ἑλληνικῶς, est codicum Coisl. et Regii, vitiosa quidem, sed quae facili opera possit redintegrari. Aut enim scribendum: Αἰγίλουρος, Ἀ. αἴλουρος, Ἑ. *Hesychius:* Αἰγίλουρος. κάραβος. *Etymolog. M.* Αἰγίλουρος. αἴλουρος, καὶ πλεονασμῷ τῆς γι συλλαβῆς, αἰγίλουρος. Optimus cod. Vossianus addit: οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθητικῶν. Aut, quod fere praetulerim, posteriore αι in ε mutata, corrigendum: Αἰέλουρος, Ἀ. αἴλουρος, Ἑλλ. Idem *Etymologus:* Αἰέλουρος. τοῦτο οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλ' ἀντίθεσις. παρὰ γὰρ τὸ αἰόλον καὶ τὴν οὐρὰν ἐτυμολογεῖται αἰέλουρος. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Sic MS. In *Aristophanis* Acharn. v. 879. magna est lectionum diversitas, αἰλούρως, αἰαλούρως, αἰελούρως. Ultima unice vera est: Σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας. (37) Eamdem formam αἰέλουρος *Herodoto* auctoritate cod. Florent. optimo jure ubique restituit Cl. J. *Gronovius* [vid. II. 66.]. Pari ratione castiganda sunt elegantissima *Anaxandridae* et *Timoclis* fragmenta apud *Athen.* l. VII. p. 300. Prius sic legitur: Σὺ μὲν τὸν αἴλουρον κακὸν ἔχοντ' ἢν ἴδῃς Κλαίεις· ἐγὼ δ' ἥδιστ' ἀποκτείνας δέρω. Refingendum: Σὺ μὲν αἰέλουρον ἢν κακῶς ἔχοντ' ἴδῃς. Articulo enim τὸν locus non est, ut recte observat V. D. Posterius *Timoclis* ita emendandum est: Πῶς ἂν τιν' οὖν σώσειεν ἶβις ἢ κύων; Ὅπου γὰρ εἰς τοὺς ὁμολογουμένους θεοὺς Ἀσεβοῦντες οὐ διδόασιν εὐθέως δίκην; Τίν' αἰελούρου βωμὸς ἐπιτρίψειεν ἄν; Ita versus priores rectius castigavit Magnus *Casaubonus*, quam *Grotius* in Excerpt. e Com. p. 689. aut *Davisius* ad Cicer. Tusc. Disp. l. v. c. 27. Ultimus apud *Athenaeum* corrupte scriptus est: Τίν' αἰλούρου βωμὸς ἐπιτρίψειεν ἄν; *Casaubonus* refingit, Τίν' αἰλούροιο. Sed hoc viro summo imprudenti videtur excidisse. *Grotius:* Πῶς βωμὸς αἰλούρου τιν' ε. α. Nec hoc placet. *Davisius:* Δίκην, τίν' αἰλούρου γ' ἐπιτρίψειεν ἂν βωμός. Verum nostra mutatio est levissima. R. quidem *Dawesius*, homo Graece doctissimus, in Miscell. Crit. p. 261. tum his in locis, tum alibi reponendum censet, αἰόλουρον, quod vox ista composita sit ex αἰόλλειν et οὐρά. Verum obstat veterum Grammaticorum auctoritas. Et potest αἴλουρος aeque derivari ab αἴλλειν, θωπεύειν, et οὐρά, quod *felis* cauda aduletur. Quae sententia est Viri incomparabilis *Claud. Salmasii* Exercit. Plin. p. 1009. Ceterum eidem *Dawesio* nomen αἴλουρος adeo displicuit, ut propterea prae-

Ἀρύτεσθαι [1], Ἀττικῶς. ἀρύεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀπέδραν [2], Ἀττικῶς. ἀπέδρων, Ἑλληνικῶς.

Ἄξομαι [3], παθητικῶς, Ἀττικῶς. ἄξω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀπαγέσθω [4], παθητικῶς, Ἀττικῶς. ἀπαγέτω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἄσεται [5], παθητικῶς, Ἀττικῶς. ἄσει, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀδωρότατος [6], ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα, Ἀττικῶς.

---

cipue divinum illum *Callimachi* in Cererem hymnum stolidum ausus fuerit pronunciare, et tanquam spurium et poëta indignum rejicere. Sed satis poenarum dedit *D'Orvillio* V. Cl. ad Chariton. p. 275.

1. *Ἀρύτεσθαι,*] Male collatio Gron. secundo loco habet *ἀρύτεσθαι.* Conf. notas ad *Thomam M. Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. v. 607. *Davis.* ad Max. Tyr. p. 511. [Koen. et Schaefer. ad Greg. Cor. p. 26. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. §. 95. ann. 5. p. 398.]

2. *Ἀπέδραν,*] Coisl. R. et coll. Schl. *ἀπέδρα.* male. Vid. omnino *Hemsterhusius* ad Thom. p. 93. *Herodianus* in MS. Reg. *Ἀπέδραν ἐγὼ τὸ πρῶτον πρόσωπον, οὐχὶ ἀπέδρων, καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· δεῦρο δ'* (38) *ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. καὶ ἀπέδραν ἐκεῖνοι τὸ πληθυντικὸν τὸ τρίτον.* Haec expilavit *Moschopulus.* [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 110. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 737. Meineck. ad Menandr. p. 77.]

3. *Ἄξομαι, — ἄξω,*] Quam recte, ostendit *Euripides* Iphig. Taur. v. 1124. *Καί σε μὲν ποτνί' Ἀργεια Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει.* cui exemplo, si res postularet, possent et alia plura adjungi. SALLIER.

Ἄξομαι, παθητικὸν coll. Gron. *Eustath.* ad Il. Θ. p. 617. f. *ἄξασθε Ἀττικῶς ἐῤῥέθη κατὰ πάθος.* Vid. not. ad Thom. p. 7. Damnat Grammaticorum canonem *D'Orvill.* ad Char. p. 138. [Matth. Gr. Gr. Vol. I. §. 184. ann. 1.]

4. *Ἀπαγέσθω,*] *Suidas: Ἀπάγου. ἀντὶ τοῦ πρὸς αὑτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. Xenophon.* Cyrop. III. p. 69. B. *σὺ μὲν τοίνυν, ἔφη, ἀπάγου τὴν σὴν (γυναῖκα.).*

5. *Ἄσεται,*] Et *ἄσει* dedi pro *ἄσομαι* et *ἄσω* ex Coisl. coll. Schl. et Gronov. In Coisl. et Reg. *παθητικῶς*, et *ἐνεργητικῶς* desunt. Leid. *Ἄσηται.* Vid. *Aristoph.* Acharn. v. 14. 260. Pac. 1266. Eccl. 882. Futurum Activum verbi *ᾄδειν* Atticos non agnoscere observat *R. Dawes.* Miscell. Crit. p. 290. qui in *Aristoph.* Pace v. 1295. recte *ᾄσει* pro *ᾄσεις* reponit. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 65.]

6. *Ἀδωρότατος,*] *Thucydides* l. II. c. 65. p. 139. de Pericle: *χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος.* quem locum laudat *Thomas M.* et *Hemsterhus.* ad *Hesych.* V. qui docte observat, dubitatum esse, utra potestate vox illa sit accipienda, *qui nihil in populum largiebatur, nullis largitionibus demulcebat;* an *qui nullis ipse donis muneribusque tentari se patiebatur aut corrumpi, edecumatus.* Vid. *Plutarch.* Op. I. p. 161. D. Posterior significatio, quam *Moeris* etiam agnovit, in *Thucydide* unice vera est. Similiter *Synesius* de Provid. p. 103. D. *πλούτου δὲ αὐτὸς μὲν ἠμέλει, ὅπως δὲ πᾶσι*

Ἀδαγμὸς [1], ἀδάξασθαι, Ἀττικῶς. κνησμὸς, κνήσασθαι, Ἑλληνικῶς.

παρείη, τούτου τὴν ἅπασαν ἐπιμέλειαν εἶχεν, ἀδωρότατός τε ὢν καὶ φιλοδωρότατος. Incertus apud *Suidam* v. *Ἐφίστη. Ἄρχοντάς τε ἐφίστη τούτοις ἅπασι τοὺς ἀδωροτάτους, ὅπως μὴ διὰ φιλοπλου-* (39)
τίαν βλακεύοιεν. Similiter *Dion Cassius* l. LXXII. p. 820. D. *ὅστε ἐπολέμει, ὑψηλόφρων καὶ φρονηματώδης ἐγίγνετο, χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος ἦν.* p. 821. E. *ἀδωρότατα καὶ σωφρονέστατα διήγαγε.* In Excerpt. Vales. p. 586. de C. Fabricio, qui etsi cetera similis Rufino, *ἐν τῇ ἀδωροδοκίᾳ πολὺ προέχων. ἦν γὰρ ἀδωρότατος.* *Eustathius* ad Il. *I.* p. 634. l. 5. *ἡ εὐχή, ἣν ὁ Αἰλιανὸς πρέσβιν φησὶ πρὸς θεὸν ἀδωρότατον.* [Bremi ad Aeschin. adv. Ctesiph. c. 24. p. 69. Vol. II.] Obiter adjectivum *ἄδωρος* eximamus e *Maximo Tyrio* Diss. XXVI. sect. 5. p. 313. *Οὗτος (ἔρως) ὁ ποταμοὺς πετρῶν, ὁ ξίφος λαμβάνων, ὁ ἅπτων βρόχον, ὁ μητρυιᾷ ἐπιτιθέμενος, ὁ προγόνοις ἐπιβουλεύων, ὁ παράνομος, ὁ ἔμπληκτος, ὁ ἄδωρος.* Illustris *Heinsius* corrigit, *ἄωρος*, *intempestivus.* *Davisius* explicat per *κακόδωρος.* Aut fallor, aut reponendum: *ὁ μωρός.* Littera *M* facillime in *ΑΔ* potuit mutari.

1. *Ἀδαγμὸς,*] *Ἀδαξῆσαι, κνῆσαι Photio* in lex. MS. HUDS.

Ἀδαγμός. Ea vox nusquam occurrit apud scriptores Atticos, qui ad nos usque pervenerunt. Cur igitur in Atticarum numerum reponat, nobis incompertum est. Aliter se res habet de nomine *κνησμός*, vel *κνῆσμα*, perinde namque est, quo *Xenophon* utitur in Conv. p. 884. *ταῦτ' ἄρα, ἔφη, ἐγὼ ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος, τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν.* [IV, 28. ibq. Bornem. p. 126 sq.] Ubi animadvertere operae pretium est, verbum *ὀδάξω*, non *ἀδάξω*, quamvis contra dicente *Moeride*, ab Atticis usurpatum, quod Ionibus peculiare fuisse, nonnulla *Hippocratis* loca persuadent. Sed ut ad vocem *κνησμὸς* redeamus, eam quoque reperias apud *Philonem* p. 186. 480. et 600. *Plutarchum* pag. 61. *Josephum* p. 772. *Clem. Alexandr.* p. 174. quorum verba a nobis non adducuntur, quod Atticae puritatis minus idonei testes videri possint. Est tamen in *Plutarchi* scriptis nomen ejusdem ac *κνησμὸς* originis, *κνῆσις* videlicet, cujus meminisse abs re non erit, cum in lexicis non compareat, tametsi ab eo scriptore bis usurpata sit: ac primum quidem legitur Moral. p. 167. *μουσικὴν φησὶν ὁ Πλάτων, ἐμμελείας καὶ εὐρυθμίας δημιουργόν, ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν οὐ τρυφῆς ἕνεκα καὶ κνήσεως ὤτων δοθῆναι.* deinde vero p. 169. *κάλοι, καὶ μεθ' ἕλκους ἴσως οὐδὲν ἢ δεινὸν ὥσπερ τὰ δένδρα συμφυῆ γενέσθαι πρὸς γυναῖκα* (40)
χρηστήν. ἕλκωσις δὲ καὶ κνήσεως ἀρχή. SALLIER.

Ἀδαγμὸς, ἀδάξασθαι,] *Ἀδάξεσθαι, ὀδάξεσθαι, ὀδαξεῖσθαι, ὀδαξᾶσθαι*, prima origine nihil videntur differre a *δάξασθαι*, *mordere se*, *morderi;* et eadem ratione inde formari, qua *ἀσταφὶς* et *ὀσταφὶς* a *σταφίς.* Dein significatione paulum restrictiore poni coeperunt pro, *cum pruritu mordere*, *prurire*, etc. Vid. *Foësium* in Oecon. Hippocrat. p. 3. et *H. Stephanum* in ind. Thes. *Ἀδάξεσθαι* et *ὀδάξεσθαι* eo sensu apud *Hippocratem* ceterosque Medicos frequentia. Sensu figurato *Sophocles* apud *Clement. Alexandr.* Stromat. l. v. p. 716. l. 15. de Iove, ut ille ait, *perpruriscente: Ὁ δ' οὔτε δαιτὸς, οὔτε χέρνιβος θίγων, Πρὸς λέκτρον ἤει, καρδίαν ὠδαγμένος, Ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο.* Castigandus *Hesychius:* Ὠδ-

δάγμην. ὠνησάμην, et, Ὠδδάξατο. ἐδίδαξεν. Scribendum: Ὠδάγμην. ἐκνησάμην. et, Ὠδάξατο. ὤδαξεν. Paulo rarius ὀδαξᾶσθαι exemplis illustrat Vir Clarissimus *P. Wesselingius* ad Diod. Sic. l. III. p. 195. f. Ab eo verbo, (et non ab ὀδαξεῖσθαι, ut *H. Steph* Thes. I. p. 1082. statuit), derivatur nomen ὀδαξησμός, *pruritus*, ut a κνάομαι κνησμὸς etc. pro quo, et alibi saepissime, et apud *Philon. Jud.* de Special. Leg. Op. II. p. 301. l. 12. male scribitur ὀδαξισμὸς per ι. *Hesychii* glossae conjungendae sunt, et legendum per η. Ὀδαξησμὸς, τρισμὸς ὀδόντων, ὀδηγμὸς, κνησμός. V. *Suidam*. Δαξισμὸς sua quidem serie legitur apud *Suidam*, sed putidus istius hominis error est. Ὀδαξιστικὸς scriptum est apud *Pollucem* l. II. sect. 110. verum et illic rectius per η legetur. Alterum verbum ἀδάξεσθαι tam variis formis habetur apud *Hesychium*, ut, quaenam earum sit vera, vix discerni possit. Ἀδακτῶ. κνήθομαι. Ἀδαξῆσαι. κνῆσαι. Ἀδάξω, κνήθομαι. ἐπιθυμῶ. Ἀδαχᾷ (pro quo *Suidas* ἀδαχεῖ) κνᾷ. κνήθει κεφαλήν. ψηλαφᾷ. Ἀδαξήσασθαι in Ἠδαξήσατο, ἐκνήσατο. Nec temere aliquam ex his formis damnandam putem. Videtur autem ἀδαξῆσαι per α in initio magis probatum fuisse veteribus Grammaticis, quam ὀδαξῆσαι. *Suidas*, sive potius *Photius*: (ex ejus enim lexico inedito *Suidam* hanc observationem expilasse, didici ex *Alberti*, Viri optime de litteris meriti, nota ad *Hesych*. v. Ἀχῶρα.) Ἀδαξῆσαι, τὸ κνῆσαι. οὐκ ἐν τῷ ὀδαξῆσαι. καὶ ἀδαχεῖν. τὸ κνήθειν. Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν. (Haec verba addit *Photius* MS.) Quomodo corrupto *Aristophanis* versiculo, qui apud *Etymol*. v. Ἄχωρ p. 182. l. 18. corruptius legitur, Ἀδεχῆ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρ' ἐκλέγετ' ἀεί, succurram, non habeo; nisi forte reponendum sit: Ἀδαχεῖ γὰρ αὖ, τὸν ἀχῶρα
(41) τ' ἐκλέγει γ' ἀεί. vel, Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτός, ἐκλέγει τ' ἀχῶρ' ἀεί. Verum, quicquid de eo sit, cujus causa haec adduxeram, in initio *Kusterus* pro οὐκ ἐν τῷ ὀδαξῆσαι, conjicit ταὐτόν ἐστι τῷ ὀδαξῆσαι. Perperam. Revocanda tantum unica littera ο, quae exciderat, οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι. Conf. quae notabimus ad *Moerida* in Πεπραγὼς ἐν τῷ γ. et Σιγηλός. Ipse *Suidas*: Ἀνυπόδητος. γυμνοπούς. ἐν τῷ η λέγεται, οὐκ ἀνυπόδετος. Compara et in v. Ἀνάδοχον. Ἀναφαλαντίαν. Ἀνορωρυγμένον. Ἀντάλλαγον. Ἐξαργυρῶσαι etc. Idem *Photius* citatus *Albertio* in not. ad Hesych. v. Ἀδαγμός. κνησμός. Ἀδαγμὸς, inquit, ὀδαξησμὸς, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς. in deperdita fortassis fabula. Nec tamen inepte, puto, conjiciemus illud restitui debere Trachin. v. 783. — Ἦλθε δ' ὀστέων Ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος. εἶτα φοινίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο. *Scholiastes* agnoscit vulgatam scripturam: Ὀδαγμὸς, κνησμός. ὀδήξασθαι γὰρ τὸ κνήσασθαι. Sed *Photii* auctoritas praeferenda. Itaque scribamus: Ἀδαγμὸς et dein φοίνιος nempe ἰός. [Recepit etiam ἀδαγμὸς Hermannus, confirmatque hanc formam grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 342, 22.] In veteris poëtae fragmento apud *Athen*. l. III. p. 116. B. pro ἠνδάξαντο Vir D. conjicit ὠδάξαντο. Verum, isti verbo si illic locus est, rectius reponetur ἠδάξαντο. qua de re videant alii. In *Scholiis* Homeri ineditis apud *Valcken*. Diss. de Schol. Hom. Ined. p. 123. οὗτος ὁ γέλως ὁ Σαρδώνιος καλεῖται, ὅταν τις μὴ ἐκ διαθέσεως ἢ κρίσεως γελᾷ, ἀλλὰ πρὸς ὑπόκρισιν μετὰ δαγμοῦ τῆς καρδίας, restituendumne sit μετ' ἀδαγμοῦ, an vero δαγμοῦ positum sit pro δηγμοῦ, dubito. In *Platonis* Phaedro p. 1225. A. καὶ ὅπερ τὸ τῶν ὀδοντοφυόντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, κνῆσίς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα, ταὐτὸν δὴ πέπονθεν ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένου ψυχή. ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά. si per

Ἀποδιοπομπεῖσθαι [1], Ἀττικῶς. ἀποκαθαίρεσθαι, κοινῶς.
Ἀσπαλιευτής, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος ἁλιεύς [2], Ἀττικῶς.
ὁρμιευτής, Ἑλληνικῶς.

---

praecedens ἀγανάκτησις, quod per *dolorem* commode vertitur, liceat, libenter scripserim: ζεῖ τε καὶ ἀδακτεῖ καὶ γαργαλίζεται. Sic *Philo* l. c. κνησμοὺς, ὀδαξησμοὺς et γαργαλισμοὺς conjunxit. In *Glossis* est: *Prurit*, κνήφει. l. κνήθει.

1. *Ἀποδιοπομπεῖσθαι*,] Coll. Gronov. Ἑλληνικῶς pro κοινῶς. et sic *Albertius* citat ad Hesych. v. Videndus omnino hac de voce *Dav. Ruhnkenius* in eruditissimis ad *Timaeum* animadversionibus p. 29. Exemplis a Viro Cl. prolatis addi potest *Scholiastes* Theocriti, quem saepissime voces plane Atticas adhibuisse deprehendi. Ita autem is Idyllii VII. v. 127. Ἄτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, interpretatur, Ἥτις δι' ἐπαοιδῶν, τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. Metaphorice usus *Athenaeus* l. VII. p. 401. B. ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος. *rejiciens.* (42)

2. *Ἁλιεὺς, Ἀττικῶς. ὁρμιευτὴς, Ἕλληνες. ἀπαλιευτὴς, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος.*] Legendum ἀσπαλιευτὴς, cujus nominis nullum quidem in lexicis exemplum occurrit, cum a *Platone* in Soph. saepius usurpatum reperias: quam ob rem hancce vocem in Atticarum numero reponere nemini religio esse debet, praesertim cum accedat veteris cujusdam lexici inediti auctoritas, e quo discimus, Comicos et Rhetoras uti solitos. Ἀσπαλιεῦσθαι. ὅπερ ἡμεῖς ἁλιεῦσαι καλοῦμεν, οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοὶ ἀσπαλεῦσθαι καλοῦσιν. ubi tamen male scribitur ἀσπαλεύεσθαι. Melius *Suidas*: Ἀσπαλία, ἁλιέως ἐργασία, καὶ ἀσπαλιεὺς, ὁ ἁλιεύς· ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὴν ἄγραν. καὶ ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ῥήτορσι, τὸ ἁλιεῦσαι παρὰ ἡμῖν. SALLIER.

Recte omnino Vir Cl. ἀσπαλιευτὴς correxit pro ἀπαλιευτής. ac pari ratione castigaverat *Steph. Berglerus* in marg. Sed vide, quid praepostera *Hudsoni* diligentia effecerit. Is sua serie edidit: Ἁλιεὺς, Ἀττικῶς. ὁρμιευτής, Ἕλληνες. ἀπαλιευτής, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος. Quod sine codd. MSS. difficile fuisset emendatu. In Leid. erat, Ἀπαλιευτὴς, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος. tum nova linea, Ἁλιεὺς Ἀττ. ὁρ. Ἑ. et in margine ad Ἀπαλιευτὴς additum, *conjungit cum sequenti Pricaeus.* Rectissime; ita enim plane exhibent cod. Coislin. et coll. Gronoviana. In coll. Schlaeger. similiter, Ἀσπαλιευτής. ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος. Ἀττικῶς. omisso ἁλιεύς. Legitur quidem apud *Hesych.* Ἁλιεύς. ὁ ὁρμιευτής. sed hoc nihil facit ad vulgatam servandam. *Timaeus*: Ἀσπαλιεύς· ἁλιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾶν τὴν ἄγραν. ubi Cl. *Ruhnkenius Platonis* loca, quibus ἀσπαλιευτὴς legitur, citat. Ἀσπαλιεὺς reperitur et apud *Nicandr.* Ther. v. 704. et *Oppian.* Cyneg. I. v. 58. Eleganter, ut omnia, *Ovidius* M. III. v. 586. — *linoque solebat et hamo Decipere et calamo salientes ducere pisces.* et A. A. II. 77. *tremula dum captat arundine pisces. Moderator arundinis* ὁρμιευτὴς eidem M. VIII. 856. *Lucian.* D. M. 27. T. I. p. 444. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Verbum ἀσπαλιεύω usu metaphorico reperias apud *Aristaenet.* l. I. ep. 17. συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον. κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Similiter Incertus apud *Etymol.* p. 156. l. 38. Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις (f. ἥ τις) ἰχθὺς ὑπὸ τοῦ δελέατος τῆς ἡδονῆς ἀσπαλιευθῆν, καὶ ἐνήχετό μοι τὸ ἄγκιστρον. Recte *Sylburgius* (43)

Ἀνακῶς [1], Ἀττικῶς. ὡς Πλάτων ὁ Κωμικὸς, καὶ τὰς θύρας ἀνακῶς ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς ἢ φυλακτικῶς, κοινῶς.
Ἀκαρῆ [2], Ἀττικῶς. μικρὸν, Ἑλληνικῶς.
Ἀμόργινον [3], Ἀττικῶς. λεπτὸν ὕφασμα, Ἑλληνικῶς.

---

emendare ἐνείχετο, liquet ex *Themistio* Or. xxii. p. 271. D. ὥστε αὐτοῦ γευσαμένου τὴν ἄγραν ἐνέχεσθαί τε καὶ μηκέτι εὐπετῶς ἀπολύεσθαι. Adde not. ad *Hesych.* v. Ἀσκαλιεύς.

1. Ἀνακῶς,] Pro ἢ coll. Gron. καὶ. κοινὸν in aliis MSS. Vox Dorica, observante *Erotiano*, vel poëtica, si fides *Marcellino* vita Thucyd. p. 8. f. usurpata *Herodoto* l. i. c. 24. f. l. viii. c. 109. et *Thucydidi* l. ix. p. 470. l. 60. Videndus *Suidas* V. et illic *Kusterus*, *Hesychius*, ibique notae. In *Platonis* fragmento forte scribendum: καὶ τῆς θύρας ἀνακῶς ἔχων. Ita certe cum genitivo construitur in laudatis *Thucydidis* et *Herodoti* locis. *Asclepiades Myrleanus* apud Etymol. p. 160. l. 15. Ἀστυάναξ, οὐκ ἔστι παρὰ τὸ ἀνάσσω, τὸ βασιλεύω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν τοῦ ἄστεος τὸν Ἕκτορα. *Eustath.* ad Il. *A.* p. 16. διὰ τὸ ἀνακῶς ἤγουν ἐπιμελῶς ἔχειν τῶν ὑποτεταγμένων. Et sic cum aliis adverbiis et genitivo adhiberi verbum ἔχειν, vulgare est.

2. Ἀκαρῆ,] Usus hoc loco *E. Spanhemius* Vir illustris ad *Aristoph.* Plut. 244. ubi occurrit ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. de qua phrasi praeter ipsum consul. Cl. *Wesseling.* ad Diod. Sicul. l. iii. p. 198. et *Valcken.* ad Amm. An. l. i. c. iv. Ἀκαρῆ, *res tantilla*, *ut nihil inde possit abradi*, *ciccum*, occurrit apud *Aristophan.* Nub. 496. Vesp. 539. 699. Av. 1648. *Xenarch.* apud *Athen.* l. vi. p. 225. D. *Themist.* Or. vi. p. 81. xv. p. 196. A. xix. p. 230. (ubi *repente* videtur notare.) Apud *Harpocrationem* legitur ἀκαρεῖ, apud *Suidam* ἀκαρ. Utroque loco scribe, ἀκαρῆ, non ἀκαρές. Docte *Ammonius*: Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ, οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τυχῆς ἐπίσταμαι. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκα(44)ρὴς τῷ δέει. Ubi reponendum censeo: οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι, *nullam plane habeo artis scientiam.* V. *Lucian.* T. ii. p. 836. l. 9. τέχνη autem et τύχη ubique permiscentur. Pro ἀκαρὴς *Aeschines* Socraticus Axioch. p. 1305. B. posuit παρὰ ἀκαρῆ. Τοσάδε τοῦ ζῆν κατεῖπεν, ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον. *Hesychius*: Καταχαλῆ. καταβραχύ. Scribendum hariolor: Κατ' ἀκαρῆ. κατὰ βραχύ. In *Cyrilli* glossis MSS. reperi, Ἀκαρηδὸν, βραχὺ, ὀλίγον. Verum illud depravatum videtur, vel ex Ἀκαρῆ, vel ex Ἀκαριαῖον. De similibus quibusdam voculis notabimus fortasse infra ad v. Πασκάλη.

3. Ἀμόργινον,] In MS. Ἀρμόγινον. Huds. Leid. ἀρμόνινον. Reliqui codd. emendate ἀμόργινον. V. *Aristoph.* Lys. v. 150. *Etymologus* p. 85. l. 15. Ἀμόργινος χιτώνισκος, παρὰ τὴν ἀμόργην ὅ ἐστιν εἶδος χρώματος, ὅμοιον βύσσῳ. κατὰ καὶ Θηραῖον τὸν ἀπὸ Θήρας τῆς νήσου. Exciderunt procul dubio quaedam, quae tamen facili opera possunt restitui ex v. Ἄμοργις p. 86. l. 17. sic, οἱ δὲ ἀπὸ Ἀμόργου τῆς νήσου, καθὰ καὶ Θηραῖον. etc. Conf. *Schol.* Aristoph. Lys. v. 150. et *Suid.* v. [cf. Boeckh. Staatsh. d. Athen. Vol. I. p. 115.] Apud hunc male scriptum Θηρεῖα, apud illum Θήρια pro Θη-

Ἀμφορέα [1], τὸν δίωτον στάμνον, Ἀττικῶς. στάμνον, Ἑλληνικῶς.
Ἀμφορεὺς [2], Ἀττικῶς. μετρητὴς, Ἑλληνικῶς.
Ἀμφίετες [3], Ἀττικῶς. τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν Ἀμφίετες λέγεται, ὡς Ἀμφημερινὸν τὸ καθημερινόν. τὸ δὲ κατ' ἔτος, Ἑλληνικῶς.

ραῖα. Quicquid praeterea hac de voce dici potest, praecepit *H. Stephanus* thes. I. p. 400.

1. *Ἀμφορέα,*] *Moeridem* more suo sequitur *Thomas Mag.* *Ἀμφορεὺς λέγε, μὴ στάμνος, μηδὲ μετρητής, εἰ καί τινες.* Est igitur haec illorum opinio, vas illud utrinque aures habens, *ἀμφορέα* ab Atticis appellatum, a caeteris *στάμνον*, quod nequit cum illis exemplis consistere, quae occurrunt in *Stephani* thes. ubi *Plato* et *Aristoteles* eo nomine usi deprehenduntur. Nec parum juvat *Scholiastae* locus ad huncce Lysistratae versum, *μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίον.* ait enim vasa illa fictilia, quae ex Thaso insula advehebantur *σταμνία* dicta: *ἐπιεικῶς*, inquit, *λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ Θάσια κεράμια σταμνία.* Hinc emendandus *Hesychius*, apud quem hodie parum recte legitur, *Σταμνεῖον Θάσιον, κεραμεῖον, ἀγγεῖον.* Scribe, *Σταμνίον Θάσιον, κεράμειον ἀγγεῖον.* Dubium enim non est, quin is grammaticus vel Lysistratae locum ob oculos habuerit, vel alium ejusdem poëtae, ex quadam illius fabula inscripta *Τελμισσεῖς*, cujus meminit *Pollux* l. x. p. 1235. Nec objiciat aliquis, Thasiis illis fictilibus nihil fuisse cum amphoris commune; rem enim se aliter habere, declarant haec *Pollucis* p. 1236. *ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Θασίου ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν, τὰ Θάσια ἀμφορίδια.* Is tamen *Aristophanis* locus in ejus Acharnensibus hodie non comparet: quare vel memoria *Pollux* lapsus sit, oportet, vel pro *Ἀχαρνεῦσιν* scribendum *Ἐκκλησιαζούσαις*, ubi versum reperias, quem ille Grammaticus videtur indicare voluisse. En *Aristophanis* verba: *πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ τούτων ἁπάντων τὰ Θάσια ἀμφορείδια.* SALLIER. (45)

Utitur hoc loco Cl. *Wetsten.* ad Hebr. IX. v. 4. Quamvis *urnam* Graeci vulgares vocarent *ἀμφορέα*, Attici tamen tantum eam, quae duas haberet aures. Haec videtur mens *Moeridis* fuisse. *Scholiastes* Apollon. Rh. l. IV. v. 1187. *Θεόπομπος ἀμφιφορεῖς λέγεσθαι φησὶ τοὺς ὑπ' ἐνίων μετρητάς. Παυσανίας δέ φησι τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα καλεῖσθαι.*

2. *Ἀμφορεὺς, Ἀ. μετρητήριον, Ἑ.*] Vidimus supra nomen *μετρητὴν* a *Thoma M.* tanquam minus Atticum repudiari: quam recte discere potes cum ex lex. tum ex notis ad *Poll.* p. 1234. Ad vocabulum *μετρητήριον* quod attinet, in lexicis desideratur. SALLIER.

Pro *μετρητήριον* ex codd. Coisl. Reg. et coll. Gron. reposui *μετρητής.* Vide notas ad *Thom. M. Pollucem* l. x. sect. 70. *Athen.* p. 415. C. p. 467. D. *Wetsten.* ad Jo. II. v. 6.

3. *Ἀμφίετες,*] Pro *ἀμφημερινὸν* in MS. et *Thoma Mag.* *ἀφημέρινον.* minus recte. HUDS.

Ἀμφίετες,] *Moeridi* accedit *Thomas M.* quos tamen deserendos arbitramur, cum hancce vocem in Atticorum scriptis legisse nondum contigerit. Aliter vero se res habet de illis, quae utrique Gramma-

Ἀτεχνῶς [1], Ἀττικόν. ἁπλῶς, κοινόν.
Αὐτοσχεδιάζειν [2], Ἀττικῶς. σχεδιάζειν, Ἑλληνικῶς.

---

tico parum probantur: *κατ' ἔτος* enim eadem, qua *ἀμφίετες* significatione occurrit apud *Theophrastum* de Ventis c. 30. *ἄτοπον δ' οὐκ ἂν δόξειεν*, inquit, *εἰ μὴ καὶ τοῖς πρὸς μεσημβρίαν ἐστὶ τοιαύτη τὶς ἐπικουρία κατὰ τὸ ἔτος.* — Quod vero ad *ἀφημέρινον* attinet,
(46) non aliter *Thomas Mag.* *Ἀμφίετες*, inquit, *οὐ κατ' ἔτος. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐνιαυτόν, ὡσαύτως καὶ ἀφημέρινον, οὐ καθημερινόν.* Sed uterque emendandus e Coisl. MS. codice, ubi legitur *ἀμφημερινόν*, illudque recte, cum hanc vocem ita scriptam reperias in veterum libris, a quibus usurpatur. *Philo* v. c. p. 267. *ἔτι γὰρ ἀμφημεριναὶ*, inquit, *καὶ διάτριτοι, καὶ τεταρταΐζουσαι παρὰ παισὶν ἰατρῶν λεγόμεναι περίοδοι, μεθ' ἡμέραν τε καὶ νύκτωρ περὶ τὰς αὐτὰς ὥρας κατεσκευάκασι, τὴν εἰς αὐτὰ τάξιν φυλάττουσαι.* *Procl.* in Ptolem. l. II. p. 127. ubi de Mercurii stella: *τοῖς τε στόλοις κακὸν ποιήσει τὸν πλοῦν, καὶ νοσημάτων ξηρῶν αἴτιος ἔσται, καὶ ἀμφημερινῶν ἐπισημασιῶν.* Nunc inquirendum in vocem *καθημερινὸν*, utrum sit Attica, nec ne? Negant *Moeris*, *Thomas M.* et utroque multo doctior *Galenus.* Ait enim l. II. de diff. febr. c. 8. illud vocabulum sibi nusquam occurrisse: *τὸ γὰρ καθημερινὸν ὄνομα τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἔστιν εὑρεῖν παρά τινι τῶν Ἑλλήνων γεγραμμένον. ἀμφημερινὸν δὲ τὸ πρᾶγμα τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὡσαύτως ὀνομάζουσι.* Nos vero non modo Graecis scriptoribus non incognitum, sed et Atticum esse contendimus; eo quippe utitur *Theophrastus*, auctor inprimis Atticus. *συμβαίνει γὰρ*, inquit, *παρόντων μέν, διὰ τὰς καθημερινὰς χρείας καὶ κινήσεις, φθείρεσθαι τὰς γενέσεις αὐτῶν.* Utuntur et alii scriptores, e quorum numero *Plutarchus* Moral. p. 141. *οὕτω τὰ λανθάνοντα τοὺς πολλοὺς μικρὰ καὶ συνεχῆ καὶ καθημερινὰ προσκρούσματα γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς μᾶλλον διΐστησι καὶ λυμαίνεται τὴν συμβίωσιν.* quem vide praeterea p. 464. et *Josephum* p. 72. et 409. [Lobeck. ad Phryn. p. 53.] SALLIER.

Leid. *ἀφημερινόν.* Ceteri recte. In coll. Gron. *καὶ καθημερινόν.*

1. *Ἀτέχνως*,] Vide *Harpocrat.* et *Schol.* ad *Aristoph.* Pl. v. 109. HUDS. in add. Usus hoc loco *Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 109. ubi recte scribitur cum circumflexo in ultima. Vid. *Ammon.* p. 26. et *Timaeum* p. 38. [Cf. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 255. D. Stallbaum. ad Euthyphr. p. 12. ibq. scholiast. p. 111. et ad hunc Ruhnk.]

2. *Αὐτοσχεδιάζειν*,] Videndus *H. Stephanus* in thes. *Αὐτοσχεδιάζειν*, *temere agere*, occurrit apud *Demosth.* Or. Amat. p. 163. A. *Aeschin.* contra Tim. p. 296. C. *Plat.* Apol. p. 16. C. *Isocrat.* Euag. T. II. p. 89. n. ed. Pro *temere dicere*, apud *Plat.* Euthyphr. p. 3. T. II. E. Cratyl. p. 284. A. Pro *ex tempore aliquid facere*, *Poll.* VI.
(47) sect. 142. *Xenoph.* H. Gr. l. v. p. 558. A. *Ex tempore dicere*, *Thucyd.* l. I. p. 90. l. 83. *Plat.* Menex. p. 516. Phaedr. p. 1215. D. *Isocrat.* contra Soph. II. p. 331. *Lucian.* Pseudol. T. III. p. 167. l. 13. *Nugari*, *Platon.* Euthyd. p. 194. D. *Athenaeum* l. XIII. p. 589. C. *Αὐτοσχεδιάζουσιν οὖν οἱ λέγοντες αὐτὴν* (*Λαΐδα*) *ἐν Κορίνθῳ τεθάφθαι.* Quem locum respicit *Eustathius* ad Il. *Π.* p. 1081. l. 6. *Αὐτοσχεδιάζειν* (*λέγοντες*) *τὸ ἀσκέπτως καὶ ἀμελετήτως λαλεῖν ἢ γράφειν παρὰ τὸ ἀληθές, ἢ ἄλλως ἀκριβές. οὕτω γοῦν τις ἔγραφεν, ὡς αὐτοσχεδιάζουσιν οἱ τὴν Λαΐδα Κορινθίαν εἶναι ἱστοροῦντες.* Conf. *Valesius* in not. Mauss. ad Harp. p. 225. f. [Cf. Stallbaum. ad Plat. Euthyphr. p. 33.] De verbo *σχεδιάζειν*, pro *temere*

Ἄθλιος [1], Ἀττικῶς. ἀτυχὴς, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.
Ἀπαιολᾷν [2], Ἀττικῶς. ἀποπλανᾷν, Ἑλληνικῶς.
Ἀμυγδάλας [3], τὰ χλωρὰ κάρυα, Ἀττικῶς. κάρυα δὲ, Ἑλληνικῶς.
Αὐτοβοεὶ [4], Ἀττικῶς. Θουκυδίδης ἐν ά. παραχρῆμα, Ἑλληνικῶς.

---

effutire, *nugari*, *Wesseling.* ad Diod. Sic. l. I. p. 26. *Thom. M.* v. *Ἀποσχεδιάζω*, et not.

1. *Ἄθλιος*, *Ἀ. ἀτυχὴς*, *Ἑ.*] V. *Thom. M.* *Ἄθλιος* vox inprimis Attica.

2. *Ἀπαιολᾷν*,] Vox rarissima, quaeque praeterquam apud *Grammaticos* vix reperiatur. Consul. *Hesychius*, et quae ad eum notant homines eruditi. *Euripides* Ion. 549. *κἄμε τοῦτ' ἀπαιολεῖ.* ubi reddendum: *et hoc ipsum me incertum reddit.* An vero illud in *ἀπαιολᾷ* mutari debeat, dubito. Illud certius, apud *Erotianum* pro *Αἰολᾷ. πλανᾶται.* scribi debere: *Αἰολᾶται.* Ita enim *Galenus: Αἰολᾶσθαι, τὸ πλάζεσθαι καὶ πλανᾶσθαι.* et *Hippocrates* l. a *Foësio* cit. *αἰολᾶται τῇ γνώμῃ.*

3. *Ἀμυγδάλας*, *τὰ χλωρὰ κάρυα*,] Ait *Moeris* nuces virides apud Atticos amygdalarum nomen habuisse, quod illius effatum ex his *Athenaei* p. 52. non parum lucis accipit: *κάρυα οἱ Ἀττικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς κοινῶς πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν — Φιλύλλιος. ᾠά, κάρυα, ἀμυγδάλαι. Ἡρακλέων δέ φησιν ὁ Ἐφέσιος, κάρυα ἐκάλουν καὶ τὰς ἀμυγδάλας, καὶ τὰ νῦν καστάνεια. τὸ δὲ δένδρον κάρυα παρὰ Σοφοκλεῖ.* praesertim si in fragmento *Philyllii* vox *ᾠά*, quae minus idonea videtur, mutetur in *ὠμά*. *Ὠμὰ* enim *κάρυα* et *χλωρὰ* non discrepant. Sallier.

Ἀμυγδάλα,] *Ἀμυγδάλας* reposui auctoritate codd. Coisl. Reg. et coll. Gron. et dein *Ἑλληνικῶς* pro *Ἕλληνες*. *δὲ* omittit coll. Gron.

4. *Αὐτοβοεὶ*,] Male ediderat *Hudsonus αὐτοβοεῖ*, quod correxit (48) Celeb. *Albertius* ad Hesych. V. qui ibidem pro *ἐν ά.* legit *ἐν ή.* Libro enim VIII. aliquoties occurrit, ut c. 23. p. 518. l. 62. c. 62. p. 541. l. 87. et p. 547. l. 3. libro autem primo non reperitur. Verum occurrit praeterea l. II. c. 81. p. 150. l. 60. l. III. c. 74. p. 213. l. 84. c. 113. p. 236. l. 73. l. V. c. 3. p. 319. l. 38. quare nihil mutavi. Vox antiquior *Thucydidis* aetate, observante *Marcellino* Vita Thucyd. p. 8. ad ejus exemplum a recentioribus Sophistis frequenter usurpata est. *Synesius* de Insomn. p. 149. D. *πρόεισιν οὖν ὡς αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν αἱρήσων.* *Libanius* Op. II. p. 124. A. *καὶ πλήρωμα πόλεως οὐ φαυλοτάτης ἐν Πέρσαις αὐτοβοεί, καθάπερ ἐν δικτύῳ συγκλεισθὲν, πανοικεσίᾳ μετηνέχθη.* *Lesbonax* Protreptico p. 174. l. 5. *καὶ ἀναμνήσετε πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὑμεῖς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἐστὲ παῖδες, οἱ πότε ἀποβάντας* (L. *ἐπιβάντας*) *τοὺς βαρβάρους τῆς ὑμετέρας εἰς Μαραθῶνα, αὐτοβοεὶ νικήσαντες, πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων ἐξέβαλον ἐκ τῆς γῆς.* Ubi forte tamen rectius eo sensu sumemus, quo Theopompum usum fuisse scribunt *Etymologus* et *Suidas*, pro *κατὰ κράτος*, *gravi praelio. Heliodor.* l. IV. p. 207. f. *ὥσπερ ἑνὶ πάθει κεκινημένη πρὸς τὴν δίωξιν αὐτοβοεί. subito.* l. IX. p. 421. l. 2. *Ὁ δὲ Ὑδάσπης ἐπειδὴ τῇ Συήνῃ προσβαλὼν, αὐτοβοεί τε καὶ τείχεσιν αὐτοῖς ἀνασπάσασθαι τὴν πόλιν ἐλπίσας.* Adde *Lucian.* de Gymnas. T. II. p. 914. Quin ipse *Eu-*

Ἀκκισμὸς [1], Ἀττικῶς. προσποίησις, Ἑλληνικῶς.
Ἀκέστρια [2], Ἀττικῶς. ἡπήτρια, Ἑλληνικῶς.
Ἀποσκλῆναι [3], Ἀττικῶς. ἀποξηρανθῆναι, Ἑλληνικῶς.

---

stathius usus hac voce, ad Il. *E.* p. 449. l. 29. ὁ δὲ αὐτοβοεὶ τὴν τοσαύτην (πόλιν) ἑλὼν ἐξεθέρισεν. *Etymologi* verba leviter transponenda, quod *Suidam* comparanti patebit.

1. Ἀκκισμὸς,] In MS. Ἀκισμὸς, Ἀττικῶς. εὐπροσποίησις, Ἑλλ. Huds. Sic et Leid. in cujus marg. ἀπροσπ. Coislin. Reg. et coll. Gronov. emendatam exhibent scripturam. Vide Amicissimum *Ruhnken.* ad Timaeum p. 13. et quos laudat Cl. *Albertius* ad Hesych. V. *Synesius* ep. 110. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ.

2. Ἀκέστρια, Ἀ. ἀπήτρια, Ἑ.] In MS. scribitur ἡπήτρια, atque sic legi debere persuadet nomen ἠπήτης, quo Batrachomyomachiae scriptor, et *Aristotcles* usi sunt. Verum videndus, qui de ea voce disputat, *Nunnesius* ad Phrynichum. Sallier.

(49)

Ἀπήτρια exhibent Huds. Leid. Reg. et Gron. coll. Verum Coisl. ἠπήτρια, quemadmodum castigaverant summi duumviri, *T. Hemsterhusius* ad *Thom. M.* et *Valckenaerius* ad Schol. Hom. in Il. *X.* p. 61. 62. quorum egregiis observatis nihil habeo, quod addam, nisi illud unum leviculum, apud *Eustath.* Od. *Δ.* p. 153. l. 18. male scribi, ἡ ἤτρια, et ad Od. *Ξ.* p. 551. ἀκέστριαι, αἱ ῥάπτριαι ἢ ἀννφάντριαι, pro αἱ ὑφάντριαι. *Hesychius:* Ῥογία. ἀκέστρια. quod quid sit, equidem nescio. δὲ delevi post ἠπήτρια, cum coll. Gron. [Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 91 sq.]

3. Ἀποσκλῆναι, Ἀ. ἀποξηρανθῆναι, Ἑ.] Respicit *Moeris* ad *Aristoph.* Vesp. v. 160. Ὁ γὰρ θεὸς Μαντευομένῳ μοἴχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτε, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. ubi per consequentiam notat ἀποθανεῖν, ut κατασκέλλεσθαι apud *Aeschyl.* Prom. 480. ἀλλὰ φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο. Vid. omnino Vir Maximus et nunquam sine laude nominandus, *T. Hemsterhusius* ad Lucian. D. M. T. i. p. 411. *Heliodorus* l. viii. p. 390. l. 11. *Virus*, ἱκανὸν καὶ νέον τινὰ καὶ ἀκμάζοντα διαχρήσασθαι, τότε καὶ πλέον εἰς γηραῖον σῶμα καὶ ἀπεσκληκὸς ἤδη προσομιλῆσαν, ὀξύτερον ἢ ὥστε εἰπεῖν, τῶν καιριωτέρων καθίκετο. Unde obiter medelam faciamus *Etymologo* p. 441. v. Θάλαμος. l. 16. δεῖ γὰρ ἐν αὐτῷ θάλλοντα εἰσιέναι σώματα, τουτέστιν, ἀκμάζοντα, καὶ μὴ ἀπεσβηκότα. Lepide, ut multa! Sed pro ἀπεσβηκότα, haud dubie reponendum ἀπεσκληκότα. Restituendum etiam hoc verbum *Themistio* Or. xiii. p. 167. D. Ὥσπερ ἂν εἴ τις γυναικὸς ἐρασθεὶς καλῆς καὶ γενναίας, φυκίων μὲν ἐπιμνησθείη καὶ ἀγχούσης καὶ ἐντριμμάτων καὶ τῶν — ὡς πλεῖστα αὐτῇ παρεῖναι. καὶ ναὶ μὰ Δία στρεπτῶν πολυτιμήτων (an πολυτίμων? v. *Ammon.*) καὶ ἐλλοβίων, καὶ πέπλων ἁλουργῶν, καὶ πολυχρύσων, καὶ τούτοις ἄλλοτε ἄλλως ἀμφιεννύοι, ἐπικομμώῃ, ἀγείρων ἐξ ἁπάσης γῆς καὶ θαλάσσης. δίψει δὲ αὐτὴν καὶ αὐχμῷ ὁρῴη πιεζομένην, καὶ ὀλίγον ἀπολιμπάνουσαν τοῦ ἀποπτῆναι αὐτῷ χρυσῷ, καὶ αὐτῇ πορφύρᾳ. τοῦ γὰρ τοιούτου ἔρωτος μέγα ὄφελος ἡ ἐρωμένη; Legendum, ἀποσκλῆναι. et dein, Τί γὰρ τοιούτου ἔρωτος μέγα ὄφελος τῇ ἐρωμένῃ. Idem verbum p. 165. C. minus commode legitur: τὸ δὲ (κάλλος) ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέπτη. ubi Cl. *Ruhnkenius* ad Timaeum p. 28. conjicit ἀπέσβη. Sed

(50) malim utrumque conjungens scribere: τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς ἀπέσβη καὶ ἀπέπτη. *Incertus* in Anthol. ined. Ἐσβέσθη Νίκανδρος, ἀπέ-

Ἀμηγέπη [1], Ἀττικῶς. ἀμωσγέπως, Ἑλληνικῶς.

πτατο πᾶν ἀπὸ χροίης Ἄνθος, καὶ χαρίτων λοιπὸν ἔτ' οὐδ' ὄνομα. Verum illuc redeo. Simplex σκλῆναι male apud *Hesychium* scriptum est Σκυλῆναι, ξηρανθῆναι. Cum ἀποσκλῆναι plane convenit κατασκλῆναι. V. *Alciphr.* l. III. ep. 3. f. et 4. Idem initio ep. 3. ὁ κατεσκληκώς, ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς. ep. 19. ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα. *Heliodor.* l. V. p. 246. l. 20. πρεσβύτης ἐφαίνετο τὰ μὲν ἄλλα κατεσκληκώς. *Lucian.* Somn. Tom. II. p. 747. l. 57. καὶ κατεσκληκὼς ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή. et p. 749. l. 8. ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα. ubi vel cum Viro Graece Latineque doctissimo, *J. M. Gesnero* legendum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους, κ. vel verbum κάμπτοντα aut κινοῦντα excidisse statuendum est. Vide eruditiss. *Berglcr.* ad Alciphr. p. 108. Idem *Lucianus* de Calumn. III. p. 132. ἐοικὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. Singulari usu, pro *severior*, *austerior*, *Philostratus* de Vit. Sophist. l. I. c. 18. p. 508. ὁ μὲν διακεχυμένος τε καὶ ἡδὺς ἐφαίνετο τοῖς συμπρεσβεύουσι, ὁ δὲ κατεσκληκώς τε καὶ ἀεὶ σπουδάζων. Si modo is locus sanus est, et non refingendum, καθεστηκώς, ut Heroic. c. 13. p. 723. τὸ δὲ εἶδος τοῦ Αἰνείου φαιδρὸν μὲν ἧττον ἐφαίνετο, καθεστηκότι δὲ εἰῴκει μᾶλλον. Paulum diversa significatione ἐνισκλῆναι, verbum lexicographis ignotum, occurrit in *Asclepiadae* Epigrammate nondum edito, ἐνεσκληκὼς ἀνίαις, quasi *induratus doloribus*. Sed integrum apponam, quanquam valde depravatum, ut acutioribus materiam praebeam ingenium exercendi. Τοῦτ' ἔτι μοι λοιπὸν ψυχῆς ὅτι δή ποτ' ἔρωτες Τοῦ τότ' ἔχειν πρὸς θεὸν ἡσυχίην ἄφετε. Ἡ μὴ καὶ τόξοις μὴ βάλλετέ μ' ἀλλὰ κεραυνοῖς Ναὶ πάντως τέφρην θέσθε με κ' ἀνθρακίην. Ναὶ ναὶ βάλλετ' ἔρωτες· ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις Ἐξ ὑμέων τούτων εἰσέτι βούλομ' ἔχειν. v. 1. Apograph. Voss. τοῦθ' ὅτι. v. 2. τὸν τὸ γ'. l. τοῦτ' ἔτ' et πρὸς θεῶν. v. 3. forte scrib. Εἰ μή. Ναὶ τόξοις μὴ β. versu ultimo Apogr. Voss. εἴτ' ἔτι. Viderint doctiores. Mihi non liquet. [Ἐνισκλῆναι usus etiam est *Hippocrates*. Vide *Foësii* Oecon. et Apoll. Rh. l. III. v. 1250. *Ex Addendis.*]

1. Ἀμηγέπη,] Scribitur et Ἁμηγέπη, aspirata prima syllaba. Vide *H. Steph.* de Dial. Gr. pag. 227. Huds.

Moeridi praeivit *Lucianus* in Lexiphane p. 969. quibus accedunt *Etymol.* et *Thom. Mag.* ἀμωσγέπως tamen inter voces Atticas numerari debere ostendit *Maussacus* ad Harpocrat. Ceterum haec, Ἀμηγέπη, ἑνὶ τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν, omnia in nostro codice desiderantur; (51) neque magis sincera existimamus quae sequuntur, videlicet ὀπήποτε, Ἀττικῶς. ὀπώσποτε, Ἑλληνικῶς. Sallier.

Ἀμηγέπη,] Ita rescripsi ex cod. Coisl. et Reg. in cujus tamen margine legebatur, ἀμηγέπη, ἑνὶ τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν. quae *Timaei* glossa est, et inde temere in Pricaeanum et Leid. fluxit. Pessime coll. Gron. ἀμυγέπη, Ἀ. ἀμωσγέπη, Ἑ. Dein codex Coisl. pro ὀπήποτε nova linea exhibet ἀπήποτε, Ἀ. ὀπώσποτε, Ἑ. In Leid. et coll. Gron. est cum spiritu aspero ἁπήποτε. De vocibus ἀμηγέπη et ἀμωσγέπως consuli merentur *Valckenaerius* Dissert. de Schol. Hom. ined. p. 115. et *Ruhnkenius* ad Timaeum v. Ἀμηγέπη p. 20. et Ἀμόθεν γε ποθέν. [Elms. ad Aristoph. Acharn. v. 608. Buttm. Vol. II. p. 285. qui spiritum asperum Bekkerum sequutus restituit.] — Quod vero ad sequens Ἀπήποτε, Ἀττικῶς. ὀπώσποτε, Ἑλληνικῶς. attinet,

Ἀπήποτε, Ἀττικῶς. ὁπώσποτε, Ἑλληνικῶς.
Ἁλμάδες [1], Ἀττικῶς. κολυμβάδες ἐλαῖαι, Ἑλληνικῶς.
Ἀλίσας [2], Ἀττικῶς. κονίσας, ἢ κυλίσας, Ἑλληνικῶς.
Ἁλίπεδα [3], καὶ μάλιστα τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία, Ἀττικῶς.

---

forte unica mutata littera scribendum, Ἀμήποτε. Cui conjecturae cum analogia favet, tum, quod apud *Timaeum* pari errore in MS. scriptum sit, Ἀπόθεν γε ποθέν, pro Ἀμόθεν γε ποθέν. Sed cum hujus vocis ἀμήποτε exempla desint, equidem MStorum scripturam exhibere, quam conjecturam in textum invehere, malui.

1. Ἁλμάδες,] Uberius *Phrynichus* p. 20. [ibique Lobeck. p. 118.] κολυμβάδες, inquit, ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἁλμάδες ἐλάαι χωρὶς τοῦ ι. ubi duae illae voces κολυμβάδες et ἐλαῖαι repudiantur. Ad primam quod attinet, *Phrynicho* adsentimur, cum nomen κολυμβάδες apud Atticos scriptores non occurrat, si tamen *Diphilum* excipias, de quo videndus *Athenaeus* p. 56. Sed Diphilum prae ceteris quis audiendum existimet, cum novae Comoediae poëtas Atticae puritatis minus studiosos fuisse obscurum sit nemini. Restat vox ἐλαῖαι, quam Atticam illi omnes fateantur, necesse est, qui *Theophrastum* legerint, in cujus scriptis nomen, de quo disputatur, infinitis prope locis cum ι scriptum reperias: neque aliter Aristophanes, quem vide. SALLIER. [Buttm. Vol. II. in Add. ad §. 27. ann. 8. p. 388.]

(52) 2. Ἀλίσας, Ἀ. κ.] Ita ex *Hesych.* In MS. Ἀλύσας. Vide *Hortum Adonidis* v. Ἀλινδεῖσθαι. HUDSON.

Leid. Ἁλύσας. Gronov. coll. ἀλίας et κοίσας. Coisl. et Reg. recte ἀλίσας. *Pollux* l. I. sect. 183. τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἀλίσαι ἐρεῖς καὶ ἐξαλίσαι. *Eustath.* ad Il. Γ. p. 289. l. 35. καὶ ἀλίζειν ἐλέγετο, τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ. Simplex ἀλίσαι hac significatione non observavimus. Compositum occurrit in loco *Aristoph.* Nub. 32. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε. Lexicographis notato, et apud *Xenophont.* Oeconom. p. 351. A. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει. In *Etymologo* p. 64. l. 21. levis macula in Ἀλινδεῖσθαι γὰρ ἁμιλλᾶσθαι καὶ συγκλείεσθαι, eluenda est, scribendo συγκυλίεσθαι. *Hesychius*, Λίνδεσθαι. ἁμιλλᾶσθαι, pro Ἀλίνδεσθαι. [Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 176. *idem* in Lexil. Vol. II. p. 167 sq.]

3. Ἁλίπεδα,] Ejus vocis, etsi *Moeridi* Attica dicitur, exempla tamen desiderantur in lexicis. Verum *Platonem* ea usum, non absurde quis conjiciat ex his lexici in illum hactenus inediti: Ἁλίπεδον. ὁμαλὸν καὶ ἄσπορον πεδίον. Sed quem *Platonis* locum ille Grammaticus exponere voluerit, nobis est incompertum. Utut sit, nomen illud apud Atticos in usu fuisse persuadet Harpocrationis auctoritas, qui in *Aristophanis* fabula quadam sibi visum esse prodidit. Occurrit etiam in *Lycophr.* v. 651. Ἥξει δ' ἐρεμνὸν εἰς ἁλίπεδον φθιτῶν. SALLIER.

Ἁλίπεδα, καὶ μάλιστα. Excidit procul dubio vox aliqua, aut plures, ὁμαλά, τετριμμένα, aut similis quaepiam. Ita enim *Harpocration*, *Suidas*, *Etymologus*, *Timaeus*, interpretantur. *Michaël Psellus* in Grammat. inedita: Ἁλίπεδον. τὸ ὁμαλόν. et dein, Ἁλίπεδα. τὰ νεύοντα πρὸς θάλασσαν πεδία. Conf. ad Timaeum Cl. Editor. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 686.]

Ἀγώγιμα [1], καὶ φόρτον, Ἀττικῶς. φορτία, Ἑλληνικῶς.
Αἱμασιὰ [2], Ἀττικῶς. λιθολογία, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον, Ἑλληνικῶς.
Ἀποφθάρηθί [3] μου, Ἀττικῶς. ἀπαλλάγηθί μου, Ἑλληνικῶς.
Ἀμπεχόνιον, Ἀττικῶς. λεπτὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.
Ἀποφράδες [4] ἡμέραι, Ἀττικῶς. ἀπηγορευμέναι πρὸς τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς.
Ἀργυραμοιβοὶ [5], Ἀττικῶς. κολλυβισταὶ, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ἀγώγιμα,*] *Φορτός.* in MS. *φορτόν.* Huds.
Pro *ἀγώγιμα* Coisl. Reg. et coll. Gr. exhibent *ἀγήγωμα.* ***Φόρτον***, pro quo *Hudsonus* sine causa posuerat *φόρτος*, revocavi, consentientibus MSS. Vide *Salmas.* ad Ach. Tat. p. 741.

2. *Αἱμασιὰ,*] In MS. *Αἱμασία, Ἀττικῶς. αἰθολογία*, et pro *Ἑλληνικῶς, Ἀττικῶς.* Hudson. (53)
Sic et Leid. *Ἀττικῶς.* Sed Coisl. et Reg. recte *Ἑλληνικῶς.*
Pro *λιθολογία* et in illis *αἰθολ.* coll. Gron. *συγκειμα*, quod ex scripturae compendio natum putem. De voce *αἱμασιὰ* omnino adeundus elegantissimus *Menagius* in Amoenit. J. Civil. p. 240. laudatus etiam *Albertio* ad *Hesych.* Ceterum vocabulum *λιθολογία* valde suspectum est, adeo ut vix dubitem, quin reponendum sit *λιθολόγημα. Hesychius: Λιθολόγημα, ἐκ λίθων οἰκοδόμημα.* Illud enim ea significatione pugnat cum linguae analogia. Poëtica licentia *Crinagoras* in Epigr. a *Kustero* ad Suid. T. III. p. 121. edito, *λιθηλογέες θ' Ἑρμέω ἱδρύσιες. ex lapidibus congesta Mercurii sacraria.* quasi esset a *λιθολογής.* [De *αἱμασιὰ* cf. Ast. ad. Plat. de Leg. p. 150. T. II.]

3. *Ἀποφθάρηθι,*] In nostro codice post illum imperativum legitur *μοῦ*, quod et sensus postulat, et *Phavorini* auctoritas, qui hunccе locum sic exhibet, *Ἀπόφθαρτι* (lege *Ἀποφθάρηθί*,) *μου λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀπαλλάγηθί μου.* ex quibus emendandus *Hesychius*, in cujus editt. hodie parum recte scribitur, *Ἀποφθάρη τί μου, ἀπαλλάγη τί μου.* Vide quoque *Thom. Mag.* Sallier. *μου* abest a Leid. et coll. Gron. Coisl. et Reg. habent.

4. *Ἀποφράδες,*] In Coisl. codice scribitur, *Ἀποφράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς. ἀπηγορευμέναι τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς.* Cetera desunt, nec a *Moeride* profecta, illud facit, ut suspicemur, quod glossematis speciem prae se ferant. Sallier.
In editione Hudson. Reg. Leid. et coll. Gron. legebatur. *Ἀποφράδες ἡμέραι. Ἀττικῶς, ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν, ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. ἀπηγορευμέναι δὲ πρὸς τὰς πράξεις, Ἑλλ.* Solus Coislinianus omnia illa, quae omisi in textu, (54) ignorat. Rectissime; hanc enim laciniam e *Timaei* lexico Platonico *Moeridi* assuit manus inepte sedula, observante Cl. *Ruhnkenio. δὲ πρὸς* ignorat etiam coll. Gronov. sed *πρὸς* necessarium videtur. Vid. *Hesychium* V. et not. *Synesius* de provid. p. 92. B. *καὶ χρηστῆς βασιλείας ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀρχῆς, ᾧ τυφῶς ἐπεστάτησεν, ἐνιαυτὸν ὅλον ἀποφράδα ἤγαγεν.* [*ἀποφρὰς ἡμέρα, dies ater.* Luc. Tim. c. 43.]

5. ***Ἀργυραμοιβοὶ, Ἀ. κολλυβισταὶ, Ἑ.***] In MS. ***κολυμβισταί.*** Hudson.

Ἀργυρογνώμονες, Ἀττικῶς. δοκιμασταί, Ἑλληνικῶς.

Ἄῤῥιχος [1], κόφινος πυκνός, εἰς ὃν ἐνετρύγων. Ἀριστοφάνης γοῦν Ὄρνισι τὴν διαφορὰν αὐτῶν λέγει· Ἀλλ' ὡς τάχιστα (σὺ μὲν ἰὼν) τὰς ἀῤῥίχους, καὶ τοὺς κοφίνους (ἅπαντας) ἐμπίπλη πτερῶν. κόφινος, κοινόν.

Ἀργυραμοιβοί. Utitur *Plato* Polit. p. 289. (549. D.) *οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάσσοντες κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ, νόμισμά τε πρὸς τ' ἄλλα, καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτό, οὓς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους, καὶ ναυκλήρους, καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν, μῶν τῆς πολιτικῆς ἀμφισβητήσουσί τι;* Sunt et ejusdem originis voces, quae vel in lexicis desunt omnino, vel nullis subjunctis exemplis leguntur. In hanc classem referendum adverbium *ἀργυραμοιβικῶς*, *mensariorum more*, quod tamen a *Luciano* usurpatum est, t. I. p. 666. *ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα.* In alteram vero voces *ἀργυραμοιβία* et *ἀργυραμοιβική.* *Ἀργυραμοιβία* reperitur apud *Plutarch.* in Marcell. p. 299. *ἐξ ὧν ὁ Μάρκελλος ἀργυραμοιβίαν ποιησάμενος τοῖς θεοῖς καθιέρωσεν.* *Ἀργυραμοιβική* autem apud *Lucian.* T. II. p. 319. — *Κολλυβισταί.* Ita noster codex. Ad vocem quod attinet, eam praeter *Moerin* repudiant, tanquam minus Atticam, *Phrynichus* et *Thom. Mag.* Quin et *Phrynichus* (p. 440. ed. Lobeck.) eo nomine Menandrum reprehendit. Is tamen habuit, quem sequeretur, Lysiam scil. saltem si Polluci fides, cujus haec verba l. VII. sect. 170. *ἀργυραμοιβός, ἀργυραμοιβική, ἀργυρογνώμων, δοκιμαστής, κολλυβιστής, ὡς Λυσίας ἐν τῷ περὶ χρυσοῦ τρίποδος.* Sallier.

Recte Coisl. Reg. et Gron. coll. *κολλυβισταί.* In Leid. *κολυμβισταί*, et ad marg. *ἴσως κολλυβισταί.* Vid. *Albert.* Obs. Phil. p. 173. Consulendus omnino Cl. *Hemsterhusius* ad *Th. M.*

Docte autem *Moeris* *ἀργυραμοιβοὺς* et *ἀργυρογνώμονας* distinguit, quos *Thomas*, *Etymol.* et *Hesych.* in *Χρυσαμοιβὸς* confundunt. Nam, quanquam ejusdem fere artis erant homines, et ipsi scriptores
(55) eos aliquando confundunt, ut *Theocrit.* Idyll. XII. v. 37. (ubi *ἀργυραμοιβοὶ* sunt *δοκιμασταί*) revera tamen differebant. *Ἀργυρογνώμων* legitur apud *Lucian.* Paras. t. II. p. 842. l. 12. *Maximum Tyr.* Diss. II. sect. 2. et Diss. XXIV. sect. 3. Eleganter *Chariton* l. I. p. 10. f. *Ἐπεξιὼν δὲ τῷ λογισμῷ καθ' ἕκαστον, ὥσπερ ἀργυρογνώμων, πολλοὺς ἀποδοκιμάσας, ὅμως ἔδοξέ τινας ἐπιτηδείους.* *Δοκιμαστὴς* apud *Aeschin. Socrat.* de Justo p. 1314. B. *καὶ περὶ τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον εἰσὶν ἡμῖν δοκιμασταί.*

1. *Ἄῤῥιχος*, etc.] *ἐμπίπλη πτερῶν.* Ita ex *Aristoph.* in Avib. v. 1039. In Atticistae nostri MS. *ἐμπίπλει* et *πέτρῳ.* Hudson.

Ἄῤῥιχος. Totus hic locus in cod. Coisl. sic scribitur: *Ἄῤῥιχος, κόφινος πυκνὸς, εἰς ὃν ἐνετρύγων. Ἀριστοφάνης γοῦν Ὄρνισι τὴν διαφορὰν αὐτῶν λέγει· ἀλλ' ὡς τάχιστα τὰς ἀῤῥίχους, καὶ τοὺς κοφίνους ἐμπίπλει πέτρῳ.* Verum, quae depravata sunt, nullo negotio ex *Aristoph.* Avib. v. 1309. possunt emendari. Quod autem *Moeris* discrimen aliquod ab *Aristoph.* *ἄῤῥιχον* inter et *κόφινον* sta-

Ἁλουργὲς [1], Ἀττικῶς. πορφυροῦν, Ἑλληνικῶς.
Ἀξιωτέρας [2], Ἀττικῶς. εὐωνοτέρας, Ἑλληνικῶς.

---

tui scribit, in eo veterem illius poëtae Scholiastem assentientem habet. Fallitur tamen *Moeris*, cum illud discrimen in eo positum existimat, quod *ἄῤῥιχος* nomen sit Atticum, non item *κόφινος*. Nec dubitandi locum relinquunt haec *Theophrasti* de Caus. Plant. l. v. c. 2. *καὶ ᾧ ἄροτρον ἔχρησεν*, inquit, *ἢ κόφινον, ἢ δρέπανον*. Sallier.

Primum lectionum varietates enotabo, dein paucula ad nomen *ἄῤῥιχος* illustrandum proferam.

Pro *καὶ* reposui *γοῦν* ex Coisl. Reg. et coll. Gron. In Leid. erat *καὶ γοῦν*. Dein verba *σὺ μὲν ἰὼν* et *ἅπαντας* in omnibus codd. deerant, quae tamen commode ex *Aristoph.* videtur restituisse *Hudsonus*. Pro *ἐμπίπλει* Gron. coll. *ἐκπίπλει*. *Πέτρῳ* in omnibus codd. *Κόφινος κοινὸν*, a Coisl. abest et Regio. Recte, mea quidem sententia.

Pro *κόφινος πυκνὸς*, in marg. Leidensis legitur *ἴσ. πυκινός*. Nos autem in *Verisimil.* l. II. c. 3. p. 169. scribendum conjecimus, (56) *κόφινος λύγινος*, cujus conjecturae nondum nos poenitet. Quanquam et *οἰσύϊνος* reponi potest, quod Celeb. *Valckenaerio* praeplacebat. Vid. *Etymol.* v. *Ἄῤῥιχος*. *Hesych.* v. *Κίουρος*. *ἐμβολεὺς οἰσύϊνος κόφινος*. Hoc certe restituendum *Hesychio* v. *Πυτίνη πλεκτή, λάγυνος οἶνον*. Leg. *λάγυνος οἰσυΐνη*. *Suidas* enim ex *viminibus*, *ἐκ θαλλῶν* factum fuisse tradit. *Hesychius: Σπυρίχνιον, πλεκτόν τι ἐξ οἰσυΐνων*. F. *οἰσύων*. — Quod autem ad nomen *Ἄῤῥιχος* attinet, eo Attici in feminino utebantur, Iones in masculino. *Eustathius* ad Odyss. *Ε.* p. 221. l. 45. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος οἶσον φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτόν. γράψας ὅτι ἀπὸ οἴσου κόφινοι, ἄῤῥιχοι καλούμενοι, οὓς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς*. etc. Paria tradit *Etymologus* p. 149. l. 30. conf. *Schol. Aristoph.* ad l. c. et *Suidam*. Videndi praeterea hac de voce *Eustath.* ad Il. *Σ.* p. 1222. l. 35. et seq. *Pollux* l. VII. 174. x. 129. *Hesych.* et notae. Pro *ἄῤῥιχος* dicebant et *ἄρσιχος*, quod in MSS. *Diodori Siculi* occurrit. Vid. t. II. p. 435. l. 21. et ibi *Wesseling*. Dein litera transposita *ἄρισχος* et *ἄρισκος*, pro quo et *ὕρισχος*, *ὕρισσος* et *σύρισκος* dixerunt. Qua de re notavit Magnus *Casaubonus* Animadv. in Athen. l. III. c. 4. *Phrynichus* in Appar. Sophist. bibl. Coisl. p. 468. *Ῥίσχος, ὃ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται βρίσχον καλοῦσι. ἔστι δὲ κρόκανόν τι, ἐν ᾧ σῦκα, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς ἄστυ φέρουσι, κοφίνῳ ἐμφερές*. Hinc Latinorum *Riscus*, quod fere perspexit V. D. ad *Hesych.* Hujus autem verbi forma cum tam multiplex sit, mirandum non est, *Hesychium* facile decipi potuisse, et tanquam bonae notae vocem in Lexicon suum retulisse, *Ἀκῆσκος, τάλαρος*. pro qua scribere debuerat *Ἄρισκος*. V. infra. Verum monstri instar est, quod idem *Hesychius* praebet, *Δράστην, κόφινον*. Fortasse *Τρασιήν, κόφινον* fuerat? Sed felicioribus haruspicibus illud expiandum relinquo.

1. *Ἁλουργὲς, Ἀ. πορφυροῦν, Ἑ.*] V. *Thom. M.* ibique not.

2. *Ἀξιωτέρας,*] In ed. Huds. et Leid. *ἀξιώτερον* et *εὐνότερον*. Coll. Gron. *ἀξιωτέραν, εὐωνοτέραν*. Verum Coislin. et Reg. ita ut posui. Respicit *Moeris* ad *Aristophanem* Equit. v. 642. *Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας*. quem locum citant *Suidas* et *Eustathius* ad (57) Odyss. *Τ.* p. 741. l. 22. *Eubulus* apud *Athen.* l. II. p. 47. B. ubi v.

Ἀστράβη [1], Ἀττικῶς. νωτοφόρος ἡμίονος, Ἑλληνικῶς.
Ἀσκάντης [2], Ἀττικῶς. κράβατος, Ἑλληνικῶς.

Casaub. Thom. M. et not. *Herodian.* Philetaero. *Εὐωνότερος* legitur apud *Demosth.* p. 739. B.

1. *Ἀστράβη, Ἀ.*] Adscribi meretur *Demosthenis* locus, quod in eo explicando ipsi veteres dissenserint, contra Mid. p. 404. A. *Τὸν θώρακα δὲ οὐδὲ πώποτε ἐνδύς, ἐπ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας, mulo vectus ex Argura Euboeae. Harpocration* enim V. similiter ac *Moeris* interpretatur per *mulum clitellarium.* Conf. eundem v. *Ἄργουρα* et *Macrobium* l. v. c. 21. Aliam vero lectionem et explicationem sequuntur *Ulpianus* Enarr. p. 184. A. et *Helladius* Chrestom. p. 16. ed. Meurs. scribentes, *ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς ἐξ Εὐβοίας*, quando omnino *sella*, *cathedra* intelligenda est. Atque eam scripturam omnino esse amplectendam, altera damnata, censet *Maussacus* ad Harpocrat. v. *Ἄργουρα.* Nihil decernit *ὁ πάνυ Valesius.* Per *sellam curulem* explicat *Heinsius* ad Hesych. V. Perperam. Per *lecticam* posse verti hanc vocem ad *Lysiam* p. 65. statuit *Marklandus.* Nescio, quam bene. Nos quidem *Moeridis* et *Harpocrationis* explicationem unice veram, et lectionem *ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβ.* in *Demosthene* omnino esse praeferendam, judicamus. Primo enim *Harpocrationis* et *Macrobii* auctoritas aeque valet, atque *Ulpiani* et *Helladii.* Dein verbum *ὀχεῖσθαι*, haec de mulo intelligi debere, satis indicat. *Ἀργυροῦς* autem apud Graecos significat *argenteum*, non *argento obductum*, quod statuit *Ulpianus.* Quod autem is nostrae lectioni opponit, indicium hoc esse hominis mollis et delicati, *argentea sella* uti, plane ridiculum est. Athenis enim *mulo vehi*, solarum erat mulierum, aut hominum effeminatorum, aut tandem eorum, qui morbo, aetate, aliove vitio pedibus ire non possent. Denique, quod praecipuum est, et ad *Moeridem* nostrum facit, *ἀστράβη* apud veteres Atticos tantum ponitur pro *mulo*, seu quovis *jumento clitellario:* ut ex veterum locis, *Lysiae* p. 410. et 411. *Machonis* apud *Athenaeum*, aliisque, quae jam *Berglerus* ad Alciphr. l. II. ep. 3. p. 240. hominesque eruditi ad *Hesych.* V. protulerunt, clarissime liquet. Et hanc
(58) tantum notionem agnoscunt *Pollux* l. VII. sect. 186. et *Aristophanes* Grammaticus apud *Eustathium* ad Odyss. *I.* p. 350. l. 6. *Ἀστράβαι δέ φησιν, οἱ καταμόνας σωματηγοῦντες ἡμίονοι. καὶ ἀστραβήλαται οἱ αὐτοὺς ἐλαύνοντες.* Atticisque diserte adscribit *Scholiastes Luciani* ad Lexiphan. t. II. p. 321. Quum autem his mulis clitellae, sella, cathedra imponerentur, a propria significatione paulatim deflecti *ἀστράβη*, et apud Graecos vulgares pro *sella, cathedra, clitellis* poni coepit, ut in loco scriptoris, nescio cujus, apud *Suidam* V. et ubique etiam apud Grammaticos. Vide infra ad *Ἐφεστρίς.* In *Hesychio* legitur: *Ἐπιστράβης. ὄχημα, ἀκινδύνως φέρον.* quod *Kusterus* ex *Ἀστράβη* depravatum putat. Mihi Jambus videtur ex vetusto Tragico depromtus: *Ἐπ' ἀστράβης, ὄχημ' ἀκινδύνως φέρον.* Alibi idem *Hesychius: Μονοστραβής ὄχος. ἡμίονος.* Ubi *Μοναστραβής* recte corrigit *Salmasius*, sed *ὄχος* in *ὄνος* mutandum non est. Obiter succurramus *Glossis* vetustis: *Ἡμιονάτος. Mulio.* Legendum haud dubie, *Ἡμιονηλάτης*, ut *ὀνηλάτης*, *ἀστραβηλάτης.*

2. *Ἀσκάντης, Ἀ. κράββατος, Ἑ.*] Alii *κράβατος.* HUDS. Sic omnes MSS. et infra in v. *Σκίμπους.* Vid. *Nunnes.* ad Phryn. p. 20. et *Wetsten.* ad Marc. II. v. 4. *Etymolog.* p. 154. l. 29.

Ἀσπάλαθοι [1], Ἀττικῶς. ἄκανθαι, Ἑλληνικῶς.
Αὐτοδίκην [2], Ἀττικῶς. αὐθέντην, Ἑλληνικῶς.
Ἀχανὴς [3], Ἀττικῶς. ἄφωνος, Ἑλληνικῶς.

Ἀσκάντης. κλινίδιον εὐτελές. ὃ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν σκίμποις καλεῖται. L. *ὃ καὶ. Aristoph.* Nub. 633. [v. Lobeck. ad Phrynich. p. 62 sq.]

1. *Ἀσπάλαθοι,*] Sermo non est de illo aspalatho, quem odoris suavitas commendabat: fuit et alius ejusdem nominis frutex, a spina nostra minime diversus, ut ex *Polluce* perspectum est l. I. sect. 225. p. 135. Hinc *Hesychius ἀσπάλαθον* interpretatur *ἄκανθαν.* Nec aliter exponendi videntur *Platonis* et *Theocriti* loci, de quibus vide lexicogr. Non audiendus autem *Moeris*, cum spinam ab Atticis *ἀσπάλαθον*, ab aliis *ἄκανθαν* appellatam esse contendit. Hoc enim nomen apud Atticos etiam in usu fuisse, testis est *Theophrastus.* SALLIER.

2. *Αὐτοδίκην,*] *Αὐτόδικον* legit *J. C. Pauwius* ad Phrynich. p. 47. *Αὐτοδικεῖν, αὐθεντεῖν* Cl. *Oudendorpius* ad Thom. cujus conjecturae accedo. *Αὐτόδικος Thucydid.* l. v. p. 329. l. 28. [de *αὐθέντης* v. Lobeck. ad Phrynich. p. 120 sq. Spohn. ad Isocrat. Panegyr. p. 58. interpp. ad Hesych. v. *αὐθέντης.*]

3. *Ἀχανής, A.*] *Ἀχανής* Atticis est, *qui prae stupore et admiratione ne quidem hiscere potest, in stuporem raptus, mutus. Hegesippus* apud Athen. l. VII. p. 290. D. *Ὑπὸ τῆς γὰρ ὀσμῆς οὐδὲ εἷς δυνήσεται Ἁπλῶς διελθεῖν τὸν στένωπον τουτονί. Ὁ δὲ παριὼν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν Ἑστήξετ' ἀχανὴς προσπεπατταλευμένος Ἄφωνος, ἄχρις ἂν τῶν φίλων βεβυσμένος. Τὴν ῥῖν' ἕτερός τις προσδραμὼν ἀποσπάσῃ.* Quem locum *H. Stephanus* etiam profert in Thes. Sed *ἀχανὴς* male explicat per *valde hiantem.* Ita autem isti versus scribendi sunt ex *Eustathio* ad Odyss. *M.* p. 471. l. 32. versu 1. apud *Athen.* est *ὑπὸ τῆς ὀδμῆς γάρ. Eustath. ὑπὸ τῆς ὀσμῆς γάρ,* quod leviter mutavi. *Thom. Mag. Ὀσμή, Ἀττικόν. ὀδμὴ δὲ, Ἰωνικόν.* [cf. Lobeck. ad Phryn. p. 89. Poppo ad Xen. Cyrop. I. 6. 40.] Versu penultimo male apud *Athen. Ἄφωνος, ἄχρις ἂν αὐτὸν τῶν φ. β.* Nisi quis *ἄφωνος* e glossemate ortum putet, et scribi debere, *Ἄχρις γ' ἂν αὐτὸν τῶν φ. β.* quae conjectura Celeb. *Valckenaerio* blandiebatur, et mihi quoque, antequam *Eustathium* inspexeram, in mentem venerat. Inprimis hac voce delectati sunt recentiores Atticistae. *Alciphron* l. III. ep. 20. *ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. Lucian.* Imag. t. II. p. 459. l. 21. et Icaromen. p. 778. l. 89. *Chariton* l. I. p. 7. l. 7. *ἐπὶ πολὺ μὲν ὢν ἀχανὴς ἔκειτο, μήτε τὸ στόμα, μήτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπᾶραι δυνάμενος.* l. IV. p. 64. l. 13. *Eunapius* p. 57. f. p. 63. *Heliodor.* l. II. p. 71. l. 13. p. 82. l. 37. p. 118. l. 29. l. v. p. 219. l. 32. l. VI. p. 277. l. 32. l. VII. p. 320. l. *ὥσπερ δὲ ἀχανῶν ὑπὲρ ἀγνοίας.* Leg. *ὑπ' ἀγνοίας.* l. x. p. 487. l. 21. *Xenophon Ephes.* l. I. p. 21. ad quem locum conf. V. D. in Observ. Miscell. Vol. x. p. 217. Ab hac autem significatione multum distat altera, qua *ἀχανὴς* ponitur pro *valde hiante, profundo, vasto, late patente,* ut *ἀχανὲς πέλαγος,* quo utuntur *Hesych.* V. *Ἀ. Suidas* et *Etymol.* ad explicandum *Aristophanis* locum e Polyido *ἔρημον ἐμβλέπειν. Ἀχανὲς βάθος* apud *Suidam* et in V. *Ἀνέχειν.* Verum ea notio Atticis minus fuit frequentata. Quod enim *Sopingius*, Vir optime de Hesychio meritus, (59)

Ἄση [1], Ἀττικῶς. ἀηδία, Ἑλληνικῶς.

---

et inter praestantissimos ejus interpretes jure numerandus, *ἀχανὲς* eo sensu *Aristophani* in Polyido tribuit, in eo memoria ipsum fefellit. [vid. de hac vocis notione Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 358.]

(60) 1. *Ἄση*,] Hac particula *Moeris* prodit auctior, ex MS. Coisl. coll. Gronov. et Schlaeg. *Ἄση* et *ἄσις*, origine non videntur differre, et primum denotare *sordes*, *squalorem*, hinc *fastidium*, *luctum*, *dolorem*. *Clemens Alexandr.* Paedagog. l. III. p. 282. l. 15. *λούειν δὲ δεῖ μάλιστα μὲν τὴν ψυχὴν καθαρσίῳ λόγῳ. καὶ τὸ σῶμα δὲ ἔσθ' ὅτε, διὰ τὴν ἄσην τὴν ἐπιφυομένην αὐτῷ.* ubi codd. Bodl. et Reg. in margine *ἀηδίαν* habent. Sed rectius per *sordes* explicabitur, ut apud *Lucian.* Cyn. t. III. p. 539. l. 8. *ὡς ἄσην πάμπολλον τουτὶ τὸ τριβώνιον φέρειν.* *Ἄσις* apud *Charit.* l. II. p. 24. l. 15. Conf. *Hesych.* in *Αἵματος ἄσαι ἀρῆα*, et *Ἀσάμινθος*, et V. *Ἄση* vero pro *luctu* occurrit apud *Herodot.* l. I. c. 136. Vid. *H. Stephanus* in Thes. et *G. D'Arnaud* Animadv. p. 161. 162. ut et *Foësius* in Oecon. Hippocrat. V. *Ἄση*. [i. q. *λύπη* Eur. Med. v. 240. ibq. Elmsl.] *Etymologus* p. 270. l. 14. *Διάσια — παρὰ τὰς ἄσας, τὰς ἀνίας. οἷον, μή μιν ἴδουσιν ἄσαι.* Sic legendum, non *ἅσαι*. nam *ἄση* ubique primam corripit; pro *μὴ* malim *δή*. Eamdem ineptam derivationem adferunt *Suidas* V. et *Scholiast. Aristoph.* Nub. v. 407. Sed apud hunc male scriptum est *ἄτας*. Quae vox alibi quoque *ἄσην* expulit. Nec tamen adsentior *Mureto*, homini elegantissimo, eamdem reponenti in *Euripidis* Hippol. v. 276. *Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη.* *Ὑπ' ἄσης* in metrum peccat, *ἄσης ὑπ'* durum est. Potuisset rectius scribi, *Πότερον ἀσηθεῖσ', ἤ*. Vid. v. 803. Sed nihil mutandum; *ἄτη* est *δαίμονος ἄτη*, ut v. 243. Certius illam vocem restituas in ejusdem Tragici Medea v. 244. *Ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών, Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην.* In nostris libris legitur, *καρδίας χόλον*. Sed hanc pulcherrimam lectionem nobis conservavit *Olympiodorus* in Comm. in Platonis Alcib. nondum edito, laudatus a *Ruhnkenio* V. C. ad Timaeum p. 177. *Τοιαῦτα δὲ, καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαί, οὐ γὰρ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην.* Apud *Synesium* de Provid. p. 107. D. *Καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παραμυθεῖσθαι*, dubitari potest, scribendum sit *ἄσην*, an vero *ἄλην*. qua de voce vid. *Hesych.* V. et v. *Ἀλύχην*. Apud *Pollucem* l. III. sect. 98. *ἄσασθαι* prave scriptum est pro *ἀσᾶσθαι*. In *Hippocratis* libris, et apud *Aretaeum Cappadocem* *ἄσεσθαι* librariorum errore positum videtur pro Ionica forma *ἀσέεσθαι*. ut *χρέεσθαι*, pro *χρᾶσθαι*. etc. Perperam etiam *ἄσση*, *ἀσσᾶσθαι* per duplex *σ* scribitur, ut ex poëtarum locis liquet. Ceterum *ἀηδία* poni pro *fastidio*, *acerbitate*, *dolore*, notum est. Verum legitur apud *Hesychium*, *Ἀσηκορία*, *ἀκηδία*, quod ex sequenti *ἀσήκορος*, *ἀκηδιαστής*. defendit *Stephan.* in Thes. at-
(61) que ita *ἀκηδίαν* apud *Lucianum* Hermot. T. I. p. 821. l. 37. interpretatur per *gravem curam*. Mihi potius scribendum videtur: *καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀηδίᾳ καὶ καμάτῳ.* *Ἀκηδίαν* per *ἀλυπίαν* reddit *Hesychius*. Sed adscribam *Cyrilli* e lexico MS. glossas: *Ἀκηδία*, inquit, *Μακεδονικὸν φασὶ τὸ ὄνομα. σημαίνει δὲ τὴν ῥαθυμίαν.* et dein, *Ἀκηδία ἐστὶν ἀπροσεξία τῆς ψυχῆς. ἥτις φιλεῖ γίνεσθαι τοῖς νήψεως ἀμελοῦσι, διὰ τὸ εἰς φροντίδα τῶν ὑλικῶν καταγίνεσθαι.* Et, *Ἀκηδία ἐστὶν ἀπονία ψυχῆς.* Verum

᾿Αφυπνίσαι [1], ᾿Αττικῶς. ἐξυπνίσαι, ῾Ελληνικῶς.
῎Αγχειν [2], ᾿Αττικῶς. πνίγειν, ῾Ελληνικῶς.
᾿Ανύσας λέγε [3], ᾿Αττικῶς. συνελὼν λέγε, ῾Ελληνικῶς.
᾿Αμβλίσκειν [4], ᾿Αττικῶς. *ὠμοτοκεῖν, ῾Ελληνικῶς.

---

idem *Hesychius* *Ἀλύχη* interpretatur per *ἀδημονία*, *ἀκηδία*. Itaque nihil muto. [cf. Schneider. lex. v.]

1. *᾿Αφυπνῆσαι*, *᾿Α. ἐξυπνῆσαι*, *῾Ε.*] In codice Coislin. legitur *ἐξυπνίσαι·* optime, ut argumento sunt haec *Phrynichi* p. 96. (p. 224. ed. Lobeck. quem adeas) *ἐξυπνισθῆναι*, *οὐ χρὴ λέγειν*, *ἀλλὰ ἀφυπνισθῆναι*. Itaque pro *ἀφυπνῆσαι* legendum etiam *ἀφυπνίσαι*. Nec dubitandi locum relinquit *Euripides*, apud quem ea vox occurrit in Rheso v. 25. *βᾶθι πρὸς εὐνάς*, *῎Οτρυν᾽ ἔγχος ἀείρειν*, *ἀφύπνισον*. Quae cum ita sunt, non immerito hocce verbum a *Phrynicho*, *Moeride* et *Thoma M.* Atticis adscribitur, ab aliis tamen scriptoribus usurpatum, *Plutarcho* et *Heliodoro*. Sic autem *Plutarch.* t. I. p. 529. *ἡδέως δὲ μεμνημένοι τοῦ εἴποντος*, *ὅτι τοὺς ἐν εἰρήνῃ καθεύδοντας οὐ σάλπιγγες*, *ἀλλ᾽ ἀλεκτρύονες ἀφυπνίζουσι*. ubi illud observandum est, haec Lacedaemoniorum et Atheniensium sibi de pace, quam exoptabant, gratulantium esse verba, eaque ex veteri aliquo auctore expressa. Quamobrem *Phrynichus* aliique verbum *ἀφυπνίζω* Atticum esse non temere pronuntiaverunt. Nunc ad *Heliodorum* ut veniamus, is hacce voce utitur Aethiop. p. 84. 240. 262. etc. Sallier.

᾿Αφυπνῆσαι,] Sic omnes codd. dein Coisl. Reg. et coll. Gron. *ἐξυπνίσαι* per *ι*. *᾿Αφυπνίσαι* et *ἐξυπνίσαι* emendarant *Kusterus* et *Abreschius* ad *Hesych.* v. *᾿Αφυπνίσας*. *Herodianus* Philetaero: *᾿Αφυπνεῖσαι μᾶλλον*, *οὐχὶ ἐξυπνίσαι*. Vetus Comicus apud *Aristidem* t. II. p. 386. f. *᾿Αφυπνίζεσθαι χρὴ πάντα θεατὴν ᾿Απὸ μὲν βλεφάρων αὐθημερινῶν ποιητῶν λῆρον ἀφέντα*. *Heliodorus* l. VI. p. 301. f. *Καὶ πρὸς τῶν γινομένων ἀήθων ἐκδειματωθεῖσα*, *τὸν Καλάσιριν ἀφυπνίζεται καὶ θεατὴν γενέσθαι τῶν δρωμένων παρεσκεύαζεν*. Legendum, *ἀφύπνιζέ τε καὶ θ.* Idem l. V. p. 247. l. 18. *ἀφυπνίζειν* sensu neutro pro *expergefieri* posuit, ut et *Philostratus* V. A. l. II. c. 36. et l. IV. c. 20. *Διϋπνίζειν* frequenter occurrit apud *Aelianum* H. A. l. VII. c. 45. l. VIII. c. 22. l. XI. c. 22. (62)

2. *῎Αγχειν*, *᾿Α. πνίγειν*, *᾿Ελ.*] Vid. *Thom. M.* [p. 8.] ibique Not.

3. *᾿Ανύσας λέγε*,] *Aristoph.* Plut. v. 349. conf. 648. Vesp. 30. et 1205. *φράζ᾽ ἀνύσας*. et sic cum aliis verbis frequenter. [id. Lysistr. 438. *ἀνύσαντε δήσετον*.] *Lucian.* Piscator. t. I. p. 614. l. 13. *καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα*. *Schol.* *᾿Ανύσασα*. *περιττὸν τὸ ἀνύσασα*, *᾿Αττικὸν μέντοι*. *αὐτοὶ γὰρ καὶ παίζεις ἔχων φασὶν*, *καὶ ἑκὼν εἶναι*, *καὶ ἄλλα τούτοις παραπλήσια*.

4. *᾿Αμβλίσκειν*,] Alias *ἀμβλώσκειν*. quo modo legendum apud *Hesychium* pro *ἀμβλώσσειν*. Apud *Hesych.* male *ὁμοτοκεῖν*. Hudson.

᾿Ωμοτοκεῖν, *῾Ελληνικῶς*. Re vera ea vox apud scriptores Atticos nusquam occurrit. Vide lexica, ubi ne verbum quidem de substantivo *ὠμοτοκία*, licet usurpato *Ptolemaeo* in Tetrab. p. 149. Sallier.

᾿Αμβλίσκειν,] *Plato* Theaetet. p. 111. A. quem locum citant *Suidas* V. et *Pollux* l. III. 49. l. IV. sect. ult. ubi dele *λοχετεῖν* ex sequenti *λοχεύειν* ortum. *Plutarch.* t. I. p. 40. E. Conf. not. ad *Hesych.* et *Ruhnken.* ad Timaeum V. *᾿Εξαμβλοῦν*. Collatio Gron. *ἀμ-*

Ἀμφορεαφόρους [1], Ἀττικῶς. τοὺς μισθοῦ τὰ κεράμια φέροντας.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι [2], Ἀττικῶς. προβαίνειν ἀνέρπων, Ἑλληνικῶς.

βλισκ et *ὡμοτοκ*. Sic. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 209 sq. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 75.]

1. *Ἀμφορεαφόρους*,] In codice nostro legitur, *Ἀμφορεαφόρους. τοὺς μισθοῦ τὰ κεράμια φέροντας.* quod rectum esse patet ex his *Hesychii*: *Ἀμφορεαφόρους, τοὺς μισθῷ τὰ κεράμια φέροντας.* Vide quoque *Suidam*. Sallier.

Ἀμφορεαφόρους,] In editione *Hudsoni* legitur, *Ἀμφορεαφόρους. Ἀ. τὰς μισθῷ τὰ κεράμια φέρουσας.* Similiter Leid. nisi quod corruptius *ἀμφορέας φόρους*. Coislin. (forte et Reg.) et coll. Gron. ita, ut in textu reposui. Quanquam enim *Glossae* MSS. *Is. Vossio* citatae ad *Hesych.* habent *τὰς φέρουσας*, ex locis tamen veterum Comicorum apud *Suidam* V. clarissime liquet, virorum hoc fuisse Athenis officium. Adscribam totum, ut simul leves maculas eluam. *Ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων. Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ, καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσι. Τρεῖ* (63) *εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν τῶν ἔνδοθεν, καὶ βύσμα καὶ γευστήριον, Κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν. Εὔπολις Μαρικᾷ. Καὶ περιήλθομεν καὶ φίλον ἀμφορέα φέρων.* *Aristophanis* versus ita sunt emendandi e *Polluce* l. x. sect. 75. 172. *Eupolidis* vero fragmentum sic videtur constituendum: *Περιήλθομεν καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων. Καὶ* e praecedenti *κᾷ* ortum est. In *Polluce* l. VII. sect. 130. *ἀμφορεῖς ἄφοροι* una litura sananda sunt. Pro *μισθῷ* recte iidem codd. *μισθοῦ*, ut et *Suidas*. Atque ita reponendum apud *Hesychium*, ut et in v. *Θητεύει. δουλεύει μισθοῦ.* Ita ipse *Hesych. Μισθαργής, ὁ λατρεύων μισθοῦ. Παιδῶνας, τοὺς μισθοῦ* (sic recte *Salmas.* pro *μισθοὺς*) *ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι.* et, *Προυνικοί, οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς.* Similiter *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 974. l. 30. ubi *ἐξ ἀγροῦ* forte mutari debet in *ἐξ ἀγορᾶς*. *Μισθοῦ δίκας λέγειν Dinarchus* contra Demosth. p. 106. B. *Lucianus* Tim. I. p. 115. l. 41. *μισθοῦ γεωργεῖν.* Necyom. p. 481. l. 33. *μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων.* et sic ubique. [Matth. Gr. Gr. §. 364.] Alias *ἐπὶ μισθῷ* solet scribi. *Lucian.* T. I. p. 462. f. etc. [v. Lobeck. in Parerg. c. IV. ad Phryn. de product. vocal. in voc. commissis p. 697.]

2. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι*,] Eo verbo qui ante *Hippocratem* usus sit, novimus neminem. Secutis deinde temporibus ab *Aristophane* usurpatum est. Verum inde non colligas illam vocem in Atticarum numerum esse reponendam. Cui enim obscurum est, Comicis semper licuisse nova vocabula per jocum fingere, aut peregrina civitate donare? *Ἀναῤῥιχᾶσθαι* igitur Atticum dicere religio sit, nisi apud Atticos scriptores in usu fuisse, ostendatur. In *Luciani* quidem Lexiphane occurrit p. 961. (11. n. ed. p. 334.) *μετὰ δὲ ὁ μέν τις ἐπὶ τὴν κατηλίφα ἀναῤῥιχησάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει. ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν.* Sed ibi loquitur Lexiphanes, quem toto illo dialogo *Lucianus* irridet, ob nimium ejus in voces obsoletas studium, e quarum numero verbum, de quo disputatur, fuerit, necesse est. Verbum autem *προβαίνειν* locum habere nequit, cum de verbo agatur ejusdem ac *ἀναῤῥιχᾶσθαι* significationis. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι* enim *conscendere*

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν [1], Ἀττικῶς. χειριδωτὸς, Ἑλληνικῶς.

Ἀνακραγεῖν [2], Ἀττικῶς. ἀναφωνῆσαι, Ἑλληνικῶς.

---

significat, at *προβαίνειν* eo sensu nusquam reperias. Lego itaque *προσβαίνειν*, quam vocem *Moeris* temere tanquam minus Atticam repudiat. Cui refellendo haec *Euripidis* Cyclope v. 1103. satis super- (64) que sint. *Ἄνω δ' ἐπ' ὄχθον εἶμι, καίπερ ὢν τυφλὸς Δι' ἀμφιτρῆτος τῆσδε προσβαίνων ποδί.* Denique *ἀνέρπειν* quoque *Moeridi* parum probatur. Immerito, ut persuadent haec *Theophrasti* de Caus. Plant. l. IV. c. 15. *ὁ δὲ σκώληξ γινόμενος, ὅταν ἐξαναλώσῃ τὴν ἐν τῷ καλάμῳ τροφὴν αὐτὸς εἰς ἄκρον ἀνέρπει.* Eadem voce utitur et *Euripides* Phoeniss. v. 1186. Haec autem de verbo *ἀνέρπειν* annotare operae pretium fuit. SALLIER.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι,] Pro *προβαίνειν*, *ἀνέρπειν* codd. Coisl. et Reg., *προβαίνειν ἀνέρπων.* coll. Gron. *ἀνερπάτην.* Malim *ἀνέρποντα.* Pro *προβαίνειν* Cl. *Berglerus* emendat *προσβαίνειν* vel *προσαναβαίνειν*. *Phrynichus* in Sophist. Proparasc. in not. ad *Thomam* v. *Ἀναριχᾶσθαι. Πάνυ Ἀττικὴ ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τὸν τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνέρποντα.* Usi sunt ea voce praeter *Aristophan.* Pac. v. 69. aliosque laudatos *Hemsterhusio* et *Oudendorpio* ad Th. M. *Aristaenetus* l. I. ep. 20. *ἀνεῤῥιχᾶτο τὸν τοῖχον.* F. *πρὸς τὸν τοῖχον*, vel *ἐπί. Philostratus* Icon. l. II. c. 29. *κατιούσας δι' αὐτοῦ (νήματος ἀράχνας) καὶ ἀναῤῥιχωμένας. Libanius* Op. II. p. 317. F. *καὶ ὁ πρῶτος ἀναῤῥιχώμενος ἐν μέσαις νυξίν, εἰς μέσα πύργου τινος διαδὺς ἔλαθε. Eustathius* ad Il. *K.* p. 733. l. 39. *Κόροιβος — ἀνεῤῥιχᾶτο κλεπτικῶς διὰ τῶν τειχῶν. Michaël Psellus* MS. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι δέ ἐστι τὸ τῆς καλοβασίας.* In origine verbi suaviter nugantur Grammatici. An vero *Ἀναριχᾶσθαι* per simplex *ρ*, quod *Phrynichus* et *Thomas M.* statuunt, scribendum sit, mihi non liquet.

1. *Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν,*] *Aristophan.* Equit. 878. [*κιθὼν χειριδωτὸς* Herodot. VII. 61.]

2. *Ἀνακραγεῖν,*] Edit. et Leid. *Ἀνακραγέναι*, pro quo *Berglerus* in marg. *Gesnerus* in litteris ad Schlaeg. et *Wetstenius* ad Luc. I. v. 42. emendant *ἀνακεκραγέναι.* quam conjecturam unice probarem, nisi MSSti Coisl. et Reg. praeberent *ἀνακραγεῖν.* (coll. Gron. *ἀνακραγῖν.*) quam lectionem confirmat *Thomas Mag. Suidas: Ἀνέκραγεν, οὐκ ἀνεκραύγασεν. καὶ ἀνακραγεῖν, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.* [Lobeck. ad Phrynich. p. 337.] *Euphron* Comicus apud *Athen.* l. I. p. 7. E. *ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.* Occurrit et apud *Achill. Tat.* l. I. p. 43. l. II. p. 121. *Philostrat.* l. II. Icon. c. 6. p. 818. *Plutarch.* (65) II. p. 47. *Ἀνέκραγον Aristoph.* Eq. 639. *Achill. Tat.* l. V. p. 291. *Alexis* apud *Athen.* l. XIV. p. 664. A. *ἀνέκραγε Aristoph.* Thesmoph. 518. *Achill. Tat.* l. II. p. 77. *Ἀνέκραγον* 3. plur. *Aristoph.* Eq. 667. etc. *Ἀνακραγὼν Aristoph.* Vesp. 1303. *Lucian.* Necyom. I. p. 469. l. 13. *Achill. Tat.* l. VIII. p. 463. *Conon* Narr. 38. F. Ut mirandum sit, *Galeum* in *Apollodori* l. II. c. VII. sect. 6. pro *ἀνακραγούσης* scribere ausum esse *ἀνακραζούσης*. In *Parthenii* Eroticis c. 5. p. 353. idem perperam edidit *ἀνακραυγούσης. Διακεκραγέναι Aristoph.* Eq. 1400. Simplex *κράζειν Aristophani* ceterisque Atticis etiam fuit in deliciis. Hoc obiter restituamus *Antiphani* apud *Athen.* l. VII. p. 287. E. *Ἄτοπόν τε κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν Κήρυγμα γ', οὗ καὶ*

Ἀπάτη [1], ἡ πλάνη παρ' Ἀττικοῖς. ἀπάτη δὲ, ἡ τέρψις παρ' Ἕλλησιν.

* Ἀμέλει [2] σημαίνει τρία. διὰ τοῦτο, καὶ τὸ πάνυ, καὶ ἔστι καὶ περιττὸν ἐν ταῖς γραφαῖς κόσμου χάριν παραλαμβανόμενον.

νῦν τις ἐκβεβράγει μέγα, Μέλιτος γλυκυτέρας βεμβράδας φάσκων ἔχειν. Ignoscant mihi Magni *Casauboni* manes l. VII. Anim. c. IX. censentis, *ἐκβεβράγει* esse vocem licentia Comica factam, ut ad bebradas alluderetur. Rectius derives ab *ἐκβράζω*. Sed dubitari vix potest, quin reponendum sit, *ἐκεκράγει μέγα*. [Emendationem a MS. Regio confirmari, indicavit mihi *Ruhnkenius*. *Ex Addendis*.] *Menander* apud *Athen.* l. IX. p. 373. C. *Ἀλεκτρυών τις ἐκεκράγει μέγα.* *Lucian.* de Gymnas. t. II. p. 904. l. 28. *μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν.* t. I. p. 119. f. *μέγα κεκραγέναι.*

1. *Ἀπάτη δὲ, ἡ τέρψις*] Quo referri possunt haec *Heliodori* Aethiop. p. 435. *ὢ τῆς ἡδείας ἀπάτης, ὢ τῆς γλυκείας οἰήσεως.* Scilicet, qui ceteros decipere volunt, verbis blandis et ad persuadendum accommodatis uti solent. Hinc *ἀπάτη* ab *Aeschylo* [Pers. vs. 92. ed. Well.] in Dearum numerum reponitur; additque homines sic ab illa capi, ut nullum sit adversus ejus insidias effugium. *Δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ Τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; Τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπέτεος ἀναΐσσων; Φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον, παράγει Βροτὸν εἰς ἀρκύστατα Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.* SALLIER.

Ἀπάτη] *δὲ* non habet Coisl. Coll. Gron. *Ἀττικῶς* et *Ἑλλήνων.* Usus hoc loco *Wetstenius* ad illustrandum *Matth.* XIII. v. 22. ubi *ἀπάτη τοῦ πλούτου* est *voluptas.* Similiter *Dio Chrysostomus* Or. XXXII. ad Alexandrinos *ἀπάτην* pro *τέρψει* posuit p. 362. A. *Λέγω δὲ ταῦτα οὐκ ἀποτρέπων, οὐδὲ καταλύειν κελεύων τὰς τοιαύτας ψυχα-*
(66) *γωγίας καὶ ἀπάτας τῆς πόλεως. μαινοίμην γὰρ ἄν.* Male Interpres, *oblectationes errores que civitatis.* Sic Or. XXXIII. p. 397. D. *θωπείαν* et *ἀπάτην* junxit et p. 398. *τρυφὴν* et *ἀπάτην.* Perperam utroque loco *deceptionem* reddunt. Sed inprimis ad *Moerin* illustrandum faciunt *Asclepiadae* et *Mnasalcae* Epigrammata. *Asclepiades* Anthol. l. III. c. 14. ep. 6. sic canit: *Ἁ δ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους, Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, οὕνεκ'* [Jacobs. *εἰ παρ'*] *Ἀχαιοῖς Ἁ δολόφρων ἀπάτα κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.* *Mnasalcas* autem in parodia apud *Athen.* l. IV. p. 163. B. et *Eustath.* ad Il. *B.* p. 216. *τέρψιν* habet. — *εἴπερ ἅπασιν Ἁ κακόφρων τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.* Quanquam *ἀπάτη* in *Asclepiadae* carmine recte etiam potest verti per *fraudem, dolum.* [cf. Jacobs in Antholog. Epigr. quae Goth. prodiit p. 56.] *Antipater* ibid. *Ἁπλόκαμος, πινόεσσα. διὰ κρίσιν ὅττι Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος.* Ita iste locus distinguendus est.

2. *Ἀμέλει — καὶ ἔστι*] *Ἐπίῤῥημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν. Etymol. M.* HUDSON.

Ἀμέλει] Plenius e lexicis Coislin. illud, quod e variis scriptoribus collectum est, *Ἀμέλει*, inquit, *σημαίνει τρία. διὰ τοῦτο, καὶ τὸ πάνυ, καὶ ἔστι καὶ περιττὸν ἐν ταῖς γραφαῖς κόσμου χάριν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παραλαμβανόμενον.* Id sibi vult, adverbium *ἀμέ-*

Ἀκαλήφη [1], Ἀττικῶς. κνίδη, Ἑλληνικῶς.
Ἄκουσμα [2], Ἀττικῶς. ἀκρόαμα, Ἑλληνικῶς.
Ἀθλοθέτης [3], Ἀττικῶς. ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς.

λει saepius apud Atticos abundare. At *Scholiastes* Aristoph. ad Nubes ait ab ipsis usurpatum pro *μή συ ἀθύμει, bono sis animo. ἀμέλει*, inquit, *Ἀττικὴ ἡ φράσις ἀντὶ τοῦ μή συ ἀθύμει.* Utrumque autem verum esse, compluribus exemplis ostendi posset. Sallier.

Ex isto lexico Coislin. procul dubio interpolatus est *Moeris* noster. Et bonum factum! quod ab optimo codice Coislin. plane absint. *Eustath.* ad Il. *B.* p. 155. l. 47. *παρέλκει ἐνίοτε.* Vid. idem ad *Odyss. B.* p. 42. l. 12. Sed nolim his immorari. [Grammaticus in Bekkeri Anecdd. p. 214, 22. *Ἀμέλει· τοιγαροῦν, δηλαδή, πάντως. Ἐπίῤῥημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν. Ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καλῶς παρὰ Ἀριστοφάνει.* Cf. Viger. p. 381—383. Hoogev. p. 33—35.]

1. *Ἀκαλήφη, Ἀ.*] Illud omne in editione Oxoniensi desideratur, quod tamen *Moeridis* esse nemo inficias iverit. Is autem assentientem habet *Scholiastem Theocriti* ad Idyll. vii. v. 110. *κνίδη ὑφ' ἡμῶν*, inquit, *ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.* Neque aliter exponendus *Aristophanis Scholiastes*, cum Eq. v. 420. ait: *ἀκαλήφη βοτάνης εἶδος, ἣ παρὰ τοῖς πολλοῖς κνίδη καλεῖται. Οἱ πολλοὶ* enim Atticis opponi videntur, a quibus vocem *ἀκαλήφη* usurpari solitam, constat ex *Theophrasto* et *Aristotele*, in quorum scriptis *κνίδης* ne littera quidem invenitur. Hinc fortasse *Dioscorides* l. iv. c. 94. *Ἀκαλύφη, οἱ δὲ κνίδη.* cujus loci is videtur esse sensus, urticam ab aliis *κνίδην, ἀκαλήφην* vero ab aliis appellatam. Male enim in editis *Dioscoridis ἀκαλύφη* legitur. Emendandus quoque in ea voce *Glossarum* auctor, qui *urticam marinam ἀσκαλήφην* interpretatur. Scribe *ἀκαλήφην*. Sallier. (67)

Ἀκαλήφη, Ἀ. κ. Ἑ.] Sic praestantissimus Coislin. In coll. Gron. *ἀλύφη, Ἀττ. κνίδη, Ἑ.* pro *ἀκαλύφη.* utroque enim modo scribitur. Vide omnino Cl. *Albertium* ad Hesych. *Scholiastes* Nicandri ad Ther. p. 68. *κνίδην τὴν ἀκαλύφην λέγει· οὕτω γὰρ παρ' Ἀθηναίοις λέγεται.* Idem ad Alex. p. 59. *κνίδην λέγει τὴν ἀκαλήφην. — ἔστι δὲ καὶ θαλάσσιον ὀρνέον ἀκαλήφη λεγόμενον.* ubi pro *ὀρνέον* castigandum censeo *θηρίον. animal marinum A. Gellio. Aristoph.* Eq. 420. *Schol.* Vesp. 879. Lys. 549. Idem Phoenissis apud *Athen.* l. ii. p. 62. C. l. iii. p. 90. A. et *Suidam* V. *Κνίδας* et *ἀκαλήφας* junxit *Archestratus* apud *Athen.* l. vii. p. 285. C. *Κνίδας ὀψωνεῖν τὰς ἀμφικόμους ἀκαλήφας.* An *τάς τ'*?

2. *Ἄκουσμα,*] Vide not. ad *Thom. M.* [Bekker. Anecdd. p. 372. *οὐκ ἀκρόαμά φασί τινες λέγειν τοὺς Ἀττικούς. διαμαρτάνουσι δέ. καὶ γὰρ πλεονάζουσι μὲν ἐν τῇ φωνῇ· χρῶνται δὲ καὶ τῷ ἀκροάματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.* p. 88. St.]

3. *Ἀθλοθέτης, Ἀ. ἀγωνοθέτης, Ἑ.*] Ita quoque *Thomas M.* Sed neuter audiendus, ut ostendunt haec *Demosthenis* de Corona p. 319. *δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ στεφανῶσαι Χαρίδημον, καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφανῷ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς. τῆς δὲ ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι θεσμοθέτας, πρυτανεῖς, ἀγωνοθέτας.* Quae vox etiam occurrit pag. 330. *Moeridi* autem errandi locum videntur praebuisse nonnulla veterum testimonia, a quibus *ἀθλο-*

Ἄρτι [1], οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου. οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν λέγουσι.

Ἄλμην [2], τὸν τῶν ἰχθύων ζωμὸν, Ἀττικοί. οἱ δὲ Ἕλληνες ἅλμην τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ· ζωμὸν δὲ ὥσπερ κρεῶν, οὕτω καὶ τῶν ἰχθύων κοινῶς λέγουσι.

θέται appellabantur certaminum praesides, quae Panathenaeis edi consueverant. Sic enim dictos esse, auctor est *Pollux* l. VIII. c. 9: *Ἀθλοθέται δέκα μέν εἰσιν, εἷς κατὰ φυλήν. δοκιμασθέντες δὲ, ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη, ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθήναια, τόν τε μου-*
(68) *σικὸν, καὶ τὸν γυμνικὸν, καὶ τὴν ἱπποδρομίαν.* Hinc *Moeridis*, ni fallimur, de nomine *ἀθλοθέτης* regula, quasi ea tantum uti solerent Attici scriptores, cum de iis, qui praeessent certaminibus, verba facerent. Quam vere, constat ex *Demosthene*, qui Agonothetam inter Atheniensium magistratus, non secus ac Thesmothetas numerat. Recte igitur *Hesychius: Ἀγωνοθέτης, ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν.* Idem pessime addit ex Nicandro: *ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης, ὁ μόνα γυμνικά, ἀγωνοθέτης δέ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος.* Nam discrimen illud, quod Agonothetas inter et Athlothetas statuit, nequit cum *Platone* consistere, cui Musicis certaminibus praefecti *ἀθλοθέται* dicuntur, de Legg. l. VI. p. 764. *ἀγωνιστικῆς μὲν οὖν ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων τοὺς αὐτούς. Μουσικῆς δὲ ἑτέρους μὲν τοὺς περὶ τὴν μονῳδίαν τε καὶ μιμητικὴν, οἷον ῥαψῳδῶν, καὶ κιθαρῳδῶν, καὶ αὐλητῶν, καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἀθλοθέτας πρέπον ἂν εἴη γίγνεσθαι.* Nec minus diserte legas l. VIII. p. 835: *τότε καὶ τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας χρὴ προσδοκᾷν κατὰ μέρος ἀγωνίσεσθαι ταχθέντας, ὑπό τε ἀθλοθετῶν, καὶ τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων.* Sed et *Plutarchum* audire juvat, a quo Pericles, quem primum Musicis certaminibus a se institutis praefuisse ferunt, *ἀθλοθέτης* in ejus vita appellatur: *φιλοτιμούμενος δὲ ὁ Περικλῆς τότε πρῶτον ἐψηφίσατο μουσικῆς ἀγῶνα τοῖς Παναθηναίοις ἄγεσθαι, καὶ διέταξεν αὐτὸς ἀθλοθέτης αἱρεθείς.* Quis itaque non miretur, Nicandro assensum praebere potuisse *Suidam* et *Ammonium*, qui ea de voce sic disputat: *Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνῶν λέγονται. ἀθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.* ubi parum recte scribitur *ἐπὶ τῶν σκηνῶν.* Legendum enim, *ἐπὶ τῶν σκηνικῶν.* SALLIER.

Vid. not. ad *Thomam. Ἀγωνοθέτης* aeque frequenter apud scriptores Atticos occurrit, atque *ἀθλοθέτης.* Nec differentiam istam accurate observarunt auctores, ut multis posset exemplis ostendi. Verum *Moeris* ad singularem aliquem veteris scriptoris locum videtur respexisse. Sed tanti non est. [cf. Bremi ad Aeschin. adv. Ctes. c. 58. pag. 153.]

1. *Ἄρτι,*] Vide *Graevii* notas ad *Luciani* Soloecistam p. 38. (t. III. p. 553. n. ed.) HUDSON. [Explanavit totum usum h. v. Lobeck. ad Phryn. p. 18 sqq.]

Καὶ περὶ τοῦ νῦν. codex Coisl. habet *ἐπὶ τοῦ νῦν,* melius. SALLIER.

Ἐπὶ τοῦ νῦν Coisl. et Reg. *ἐπὶ τὸ* coll. Gron. Vid. et praeter
(69) ceteros *Ruhnken.* ad Timaeum p. 37.

2. *Ἄλμην,*] Minus recte. Atticis enim scriptoribus *ἅλμη* etiam de aqua marina dicitur. Testis *Theophrastus* l. II. de Caus. Plant.

Ἀναθεῖναι [1] τὸ φορτίον, Ἀττικῶς. ἐπιθεῖναι, Ἑλληνικῶς.
Ἀγοράζειν [2], ἐκτείνοντες τὸ β΄ ᾱ, οἱ Ἀττικοί. ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἕλληνες.

---

c. 9. ἀποκαίεται γὰρ πολλὰ καὶ ὅταν πνέῃ τοιοῦτόν τι πνεῦμα πόντιον, ἢ τῇ ἅλμῃ τῇ ἐπιφερομένῃ κατεσθίει καὶ λυμαίνεται τὰ ἄνθη. Neque aliter exponendus videtur *Aeschyli* locus Pers. v. 398. Ἐπεὶ δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ Ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος. [at vid. Blomfield. ad h. l. v. 403. in glossar.] Uterque vero *Homerum* ducem habuit, a quo ἅλμη *aqua marina* etiam appellatur, quorum omnium vestigiis insistens *Apollonius* Argon. l. I. v. 366. ait: — ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νηήσαντο, Λείῳ ἐνὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα Κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη. Ibidem tamen v. 541. ἅλμη de *mari* ipso usurpatur. Atque eo potissimum sensu hancce vocem adhiberi solitam, compluribus *Euripidis* [Iphig. T. 1391. Med. 1276.] et *Orphei* exemplis ostendi posset. Sallier.

Ἅλμην. τὸ Coisl. sed Reg. τὸν τῶν. Dein pro ζωμὸς δὲ Coisl. Reg. Leid. et coll. Gron. ζωμὸν, e qua pro λέγεται etiam rescripsi λέγουσι, nempe Ἕλληνες, ut voce praeced. Ἅλμην de *muria* poni tradit quoque *Pollux* L. 5. 49. ἰχθῦς ἐξ ἅλμης. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. et ita saepissime in Comicorum fragmentis apud *Athenaeum*. *Aristoph.* Vesp. v. 1506. ἅλμην κύκα. et v. 1122. Καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἅλμην πιών. Ita enim ex *Athenaeo* l. VII. p. 329. B. rescribendum esse, egregie docuit flosculus amicorum nostrorum, *J. D. Lennepius* Animadv. ad Coluth. l. I. c. III. p. 18. [p. 110 sq. ed. Schaefer.] quem omnino consule. Ζωμὸς autem tantum *jusculum carnis* apud scriptores vere Atticos notat, ut *Platon.* Lys. p. 501. A. *Aristophanem*, aliosque. Ac propterea *Lucianus* in Lexiphane t. II. p. 329. ridet τὸν ἰχθυηρὸν ζωμόν. Singulare est *Mnesimachi* apud *Athen.* l. IX. p. 403. A. ἥρπασται κρέας ἐξ ἅλμης.

1. Ἀναθεῖναι τὸ φορτίον,] *Eustathius* ad Il. X. p. 1358. l. 27. Ἀττικῶν δὲ ἡ λέξις, οἱ καὶ ἀναθεῖναι φορτίον φασὶ, τὸ ἐπιθεῖναι. (70) *Lysias* Areopag. p. 141. [p. 110. St.] Ἀναθέμενος δὲ ὁ βοηλάτης ᾤχετο, ἀπάγων τὰ ξύλα. (Sic praeclare emendat Cl. *Taylorus* pro βουλευτής. Βοηλάτης enim pro *plaustrario* occurrit apud *Liban.* Op. I. p. 118. D. 175. A. *Dion. Chrysost.* Or. XII. p. 198. B.) *Synesius* de Regno p. 15. D. Ἔοικε γὰρ εὐτυχία φορτίον εἶναι μολίβδου ἐμβριθέστερον. περιτρέπει γοῦν τὸν ἀναθέμενον, ἢν μὴ πάνυ ῥωμαλέος ὢν τύχῃ. Confer notas ad *Thom. M.*

2. Ἀγοράζειν — διατρίβειν,] Apud *Hesych.* διατρίβεσθαι. Huds.

Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ ᾱ,] τὸ β α MSS. Coisl. Reg. et coll. Gronov. Ἀγοράζειν pro *in foro obambulare*, *Aristoph.* Eq. 1370. 1371. Ach. 625. ubi in *Schol.* lege ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, pro ἀπό. v. 750. ubi depravatissima sunt *Scholiastae* verba: Ἀγοράζειν. ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Ἀττικῶς. ὅθεν καὶ ἡ Κόριννά ἐστι τοῦ Πινδάρου Ἀκτικιστί. ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Scribendum: ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος Ἀττικίζει. Sunt enim Parthenia *Pindari*. Acharn. 750. Lys. 556. et 634. Conf. Celeb. *Albertium* ad *Hesych.* V. et *Jacob. Gronov.* ad *Luciani* t. II. p. 562. [cf. Jacob. ad Luc. Toxar. c. 57. p. 149.] *Libanius* Op. I. p. 762. D. ἀγοράζει μὲν αὐτὸς οἴκοι μένοντος ἐμοῦ. διατρίβει δὲ

Ἀνιμᾷν [1], Ἀττικῶς· ἀνέλκειν, Ἑλληνικῶς.

οἴκοι περιπατοῦντος ἐκ' ἀγορᾶς ἐμοῦ. In *Platonis* Gorgia p. 305. legimus, *αἴτιος Χαιρεφῶν ὅδε, ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρίψαι.* quod forte e glossemate fluxit. *Ἀγοράζειν* vero pro *emere* aliquoties occurrit apud *Xenophontem*, *Diphilum* ap. *Polluc.* l. IX. 81. *Aristoph.* apud *Suid.* V. *Ἀγοράσαι*, aliosque apud *Athenaeum*. [vid. Car. Fr. Hermann. ad Luc. de Conscribend. Histor. cap. 22. p. 146 sq.] Quid autem *Moeris* sibi velit, cum secundum *ᾱ* produci hoc sensu scribat, nondum satis perspicio. Sequente enim duplici *ζ* aeque producitur, cum *emere* significat: in futuro autem et aoristo I. ubi *σ* est, penultima corripitur. Sed *Moeridi* fortasse lucem adferet *Draco Stratoniceus περὶ μέτρων ποιητικῶν*, MS. in Biblioth. Regia: *Ἀγοράζω βραχυκαταληκτεῖ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ άζω βαρύτονα δισύλλαβα συστέλλει τὸ ᾰ ὑποσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, διὰ τὸ στάζω, βάζω, φράζω, καὶ πλάζω, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσω. Ἔστωσαν δὲ τὰ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, στάζω, σφάζω, μάζω.* (f. *βάζω*) *παρὰ λόγον ἄρα τὸ κράζω ἐκτέταται. καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχει συνεσταλμένον τὸ ᾰ, χωρὶς εἰ μὴ ἔχει πρὸς τῷ ᾱ τὸ ῑ, διὰ τὸ ματαΐζω,* (71) *σφαδαΐζω. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, σκιάζω, ἐνθουσιάζω, ἐκκλησιάζω, ἀγοράζω. τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ, ὁ δ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων, τουτέστιν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβει, πρὸς διαφορὰν τοῦ ἑτέρου, λέγω δὲ τοῦ ὠνεῖσθαι.* Quem *Draconis* locum acceptum refero humanitati Viri doctissimi, ejusdemque mihi amicissimi, *Dav. Ruhnkenii*, qui multis eruditisque spoliis onustus nuper e Gallia rediit. Cum *Dracone* comparari debet *Etymologus*, licet in nonnullis ab eo diversus abeat, p. 535. l. 45. *Κράζω. τὸ κρᾶ, βραχύ· διὰ τί; τὰ διὰ τοῦ άζω ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα, ἐκτείνονται, οἷον σφάζω, φράζω. πλὴν τοῦ κράζω. εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, συστέλλεται, οἷον ὑπωπιάζω, ἀλαπάζω. πλὴν τοῦ σφαδάζω, μοτάζω,* (L. *ματάζω.*) *τεράζω.* Idem p. 737. l. 20. *Ἰστέον ὅτι τὸ σφαδάζειν καὶ ματάζειν, καὶ βοράζειν καὶ τεράζειν ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον. πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ ματαΐζειν καὶ σφαδαΐζειν καὶ τῶν ὁμοίων, τοῦ ᾱ καὶ τοῦ ῑ συναιρουμένου. δεύτερον δὲ, ὡς φησὶν ὁ τεχνικός, τὰ εἰς ζω λέγοντα ῥήματα κοινολεκτούμενα, οὐδέποτε ἔχει τὸ ᾱ ἐν τῇ παραληγούσῃ μακρὸν φύσει. σεσημείωται τὸ κράζω. οἷον γενειάζω, ἑτοιμάζω, ἁρπάζω. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα μὴ ἔχοντα τὸ ῑ, οὐκ ἔχει τὸ ᾱ φύσει μακρὸν, ὡς δῆλον εἰς τὸν γενειάσω, ἑτοιμάσω, ἁρπάσω, μέλλοντα. ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ ᾱ. εἰ ἄρα οὖν τὸ σφαδάζω καὶ ματάζω καὶ κεράζω φύσει μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ, ὡς δῆλον ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ζ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐγκείμενον τὸ ῑ. πρόσκειται κοινολεκτούμενα. ἐπειδὴ τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς. καὶ ἔστι τὸ ᾱ φύσει μακρόν, καὶ οὐκ ἔγκειται τὸ ῑ.* Quae paulo copiosius describere, operae pretium duxi; cum, ut pateret, *Moeridem* nostrum habuisse, quos sequeretur, veteres Grammaticos sententiae suae auctores; tum, ut aliis, qui haec accuratius post nos sint tractaturi, veluti materiam quandam congestam praeberem. [v. Spitzner. de graeca Prosod. §. 175. p. 52 sq.]

1. *Ἀνιμᾷν*,] Fit a verbo *ἱμάω*, cujus nullum exemplum occurrit in lexicis, licet eo usus sit *Athenaeus* l. VIII. p. 352. *ἐν Πέλλῃ δὲ πρὸς φρέαρ προσελθὼν ἠρώτησεν εἰ πότιμόν ἐστι. εἰπόντων δὲ τῶν ἱμώντων, ἡμεῖς γε τοῦτο πίνομεν.* SALLIER.

Vide viros eruditos ad *Thomam M. Lexicon* in bibl. Coisl. p. 472.

Ἀνθοσμίαν [1], Ἀττικῶς. εὔπνουν, Ἑλληνικῶς.
Ἀγαθοῦ [2] δαίμονος πόμα, Ἀττικῶς. τὴν τελευταίαν πόσιν, Ἑλληνικῶς.
Αἰονᾷν [3], Ἀττικῶς. καταντλεῖν, Ἑλληνικῶς.

Καθίμησεν. κατήντησεν. L. *κατήντλησεν. Hesychius: Ἱμῆσαι — κλύσαι.* F. *ἐλκύσαι.*

1. *Ἀνθοσμίαν, Ἀ. εὔπνουν, Ἑ.*] In MS. *ἔμπνουν.* Hudson.

Ἔμπνουν habent codd. MSS. altera tamen lectio videtur anteponenda, utpote quae *Hesychii* testimonio innitatur. *Ἀνθοσμίας οἶνος,* inquit, *εὔπνους ἢ ἄνθος ἔχων.* Adde quod *οἶνος εὐώδης, εὔοσμος, εὔπνους* et *ἀνθοσμίας* inter se non differant. Sallier. (72)

Protulit hunc locum e MS. *Ez. Spanhemius* ad *Aristoph.* Plut. v. 809. ubi *ἔμπνουν* defendere conatus est Vir illustris, refutatus a Magno *Hemsterhusio* ad Comici l. c. et *Albertio* ad Hesychium. MSSti tamen omnes in corrupta lectione conspirant.

2. *Ἀγαθοῦ δ. π.*] *Ἑρμῆς, πόσεως εἶδος, ὡς ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος. Photio* in Lex. MS. unde apud *Hesychium* legendum, *Ἑρμῆς, τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας ἔλεγον* etc. pro *Ἑρμῆς, τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως, ἰδέας ἔλεγον* etc. Hudson.

Ἀγαθοῦ δαίμονος poculum, post coenam, cum mensae auferebantur, mero plenum circumferri fuisse solitum, doctis notissimum est. Meminerunt ejus, observante *Athenaeo* l. xv. p. 693., Comici veteres paene omnes. *Aristoph.* Eq. v. 85. v. Schol. Vesp. v. 523. Pac. 299. Sch. *Theopompus* apud Athen. l. xi. p. 485. c. 486. F. aliique l. xv. l. c. Vide Celeb. *Albertium* ad *Hesych.* V. *Ἀγαθοδαιμονίσται,* et *Ἀγαθοῦ δαίμονος,* ceterosque ipsi laudatos. Cum autem domum essent abituri, largis Bacchi haustibus madidi, convivae, solebant *Διὸς σωτῆρος* poculum sumere. [v. Ast. ad Plat. de republ. p. 603. Heindorf. ad Plat. Charmid. p. 167. A.] Suavissimus hanc in rem, quique veterum convivatorum epulones multis culullis urgentium morem clarissime nobis exhibeat, *Alexidis* locus est apud *Athenaeum* l. xv. p. 692. 693. *ἀλλ' ἔγχεον Αὐτῷ Διός γε τῆνδε σωτῆρος. θεῶν Θνητοῖς ἁπάντων χρησιμώτατος πολὺ Ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ. B. ἐὰν ἐγὼ διαῤῥαγῶ, Οὐδέν μ' ὀνήσει. A. πῖθι θαῤῥῶν.* Ita ultimus versus sanandus est, ne littera quidem mutata. *Si ego rumpar, nihil me juvabit Jupiter servator.* In MS. *Athenaei* legitur, *Οὐδὲν μόνης ει.* pro quo *G. Canterus* N. L. l. ix. c. i. castigabat, *οὐδὲν μέλει σοι.* quam conjecturam calculo suo probavit *Casaubonus.* Verum nostra mutatio levissima est, et unice vera. Ultimum denique omnium poculum *Mercurio* libabant. V. *Pollux* l. vi. sect. 100. *Heliodor.* l. iii. p. 140. f. Haec in minus peritorum praecipue gratiam, qui praeterea conferant homines eruditos ad *Aelian.* V. H. l. i. c. 20. et *Wesseling.* V. C. ad Diod. Sic. l. iv. p. 249. (73)

3. *Αἰονᾷν,*] Quod hic ait *Moeris* in dubium revocari potest. Etenim in Atticorum verborum numero illud reponere, quod inter legendum scriptores Atticos nunquam se obtulit, religio est. [cf. Passov. lex. s. v.] Aliter se res habet de voce *καταντλεῖν,* qua praeter *Aristophanem,* cujus meminit *Stephanus* in Thes. usus deprehenditur *Plato* l. vii. de Republ. p. 536. *φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν.* [v. Heusdius Spec. crit. Plat. p. 127. et Passov. lex. s. v.] Usurpatur quoque a *Luciano:* sed loca non succurrunt. Sallier.

Ἀνεμιαῖον [1], Ἀττικῶς. ὑπηνέμιον, Ἑλληνικῶς.
Ἀποκναίεις [2], Ἀττικῶς. ἀναιρεῖς, Ἑλληνικῶς.
Ἀστεΐζεσθαι [3], Ἀττικῶς. πολιτεύεσθαι, τοῦτ' ἔστιν ὡραΐζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Αἰονᾶν,] Videndus *Hesychius* V. et v. *Ἠόνητο*. ubi pro *καὶ ἠντλεῖτο* legere malim *κατηντλεῖτο*. *D'Arnaud* Lect. Gr. p. 7. et O. M. N. Vol. I. p. 7. *Etymologus* p. 348. l. 27. *αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ ἰατροί*. Conf. idem p. 422. l. 53. seq. ubi pro *ἰατροὶ* est *Ἀττικοί*. Idem: *Κατηόνων*. *κατήντλουν*. *καταιονεῖσθαι*, (duplex enim verbi forma fuit,) *lavari* apud *Clement. Alexandr*. Paedag. l. III. p. 282. l. 10. *καταιονᾶν Aelian*. H. A. l. XI. c. 31. *καταιονεῖν* l. XIII. c. 7. *Athen*. l. II. p. 41. B. *ἐπαιονεῖν* ib. C. *καταιόνημα Aelian*. H. A. l. VIII. c. 22. Simplex *αἰονᾶν*, praeterquam apud Grammaticos, non reperi.

1. *Ἀνεμιαῖον*,] Videndus omnino *Kusterus* ad Suid. V. *Ἄνεμος* et *Ὑπηνέμια*, ut et ipse *Suidas* V. *Ὑπηνέμια*. *Platonem* imitatus est *Themistius* Or. XXXII. p. 356. *ἄγονά τε ἐστὶ καὶ ἀνεμιαῖα*. Adde *Thom. M.* et not.

2. *Ἀποκναίεις*,] *Aristoph*. Vesp. v. 679. *Ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων, ἀποκναίεις*. Eccles. 1079. *Themist*. Or. X. p. 139. B. Quod *Horatius* Epod. XIV. v. 5. *occidere saepe rogando* dixit, Graeci efferunt per *ἀποκτείνειν* non tantum, qua de voce notavit *B. Martinus* Var. Lect. l. I. c. 26. sed et per *ἀποκναίειν*. *Demosthenes* adv. Mid. p. 406. *ἀποκναίει γὰρ ἀηδίᾳ δήπου καὶ ἀναισθησίᾳ*. quem locum expressit *Dio Chrysostom*. Or. XXVII. p. 286. D. Verum nihil fere hoc de verbo dici potest, quod non praeceperit accurata Politissimi Viri, *D. Ruhnkenii* ad Tim. p. 30. diligentia. In *Euripidis* Hippolyto v. 1064. *Οἴμοι τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτενεῖ τὸ*
(74) *σόν*. MS. Regius praebet *ἀποκτείνει*. Mihi vero vehementer blanditur *ἀποκναίει*. quanquam scio alterum etiam eodem fere modo usurpari. Longe rarius, et nescio, an ab aliis observatum, hac significatione verbum *κόπτειν*, *obtundere Terentio*. *Hegesander* (sive potius *Hegesippus*, quod monuit me, cui omnia mea probare studeo, Cl. *Valckenaerius*, et liquet ex *Athenaei* l. IX. p. 405. E.) apud *Athen*. l. VII. p. 290. B. — *ἢ λέγων φαίνου τί μοι Καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν, ἢ μὴ κόπτε με*. *Sosipater* l. IX. p. 378. B. *Ἆρα σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε φίλτατε*. ad quem locum consulendus magnus Commentator. *Alexis* p. 386. Compositum *κατακόπτειν* similiter occurrit in fragmento *Anaxippi* apud Athen l. IX. p. 404. B. *Ἐμὲ κατακόψεις. οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν*. Verba domini sunt, ludentis in ambigua verbi significatione, ad coquum nimia loquacitate aures ipsius obtundentem. *Ἀποπνίγειν* pari ratione posuit *Antiphanes* apud *Pollux*. l. X. sect. 21. A. *Ἂν κελεύῃ μ' ὁ σταθμοῦχος. B. ὁ σταθμοῦχος δ' ἔστι τίς; Ἄρ' ἀποπνίξεις με καινὴν πρός με διάλεκτον λαλῶν. A. Εἰ τετάγῃ μοι στέγαρχος*. Ita illi versus trochaici facillima ratione constitui possunt, quos *Kuhnius* in jambos digerere infeliciter conatus est. Comparandus omnino idem *Antiphanes* apud *Athen*. l. X. p. 449. C. — *Ἡρακλεῖς, ἀποκτενεῖς Ἄρα μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις χρεῶν χύτραν*.

3. *Ἀστεΐζεσθαι*, *Ἀ. συμπολιτεύεσθαι*,] Codex Coisl. habet *πολιτεύεσθαι*. quod rectum, ut patet ex *Hesychio*. Sallier. Dele *συμ*. Bergl. in marg.

Ἀστεΐζεσθαι,] *Ἀστεῖος Moschopulo ὁ πολιτικὸς καὶ κοῦφος καὶ χαρίεις ἀνήρ. π. Σχ.* p. 112. *homo venustus, et dicax, et urbanus Catullo*, frequenter a scriptoribus Atticis usurpatur, *Platon.* p. 652. *Machon.* in Exc. Grot. p. 853. *Βουλόμενος εἶναι γλαφυρὸς ἀστεῖός θ' ἅμα.* et passim. *Herodianus* in Philetaero: *Εὐσκώμμων καὶ φιλοσκώμμων ὁ ἀρεῖος ἐν τούτοις.* Legendum *ἀστεῖος*. [v. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 204. C.] Hinc *ἀστεΐζεσθαι urbanum esse, facetum in loquendo, dicacem esse, jocari. Aristaenetus* l. I. ep. 14. p. 37. *Τοιγαροῦν τινες ἅμα προϊούσας ὁρῶντες, Κρωβύλου ζεῦγος ἀστεϊζόμενοι πολλάκις ἐπιφωνοῦσιν ἡμᾶς. Philostratus* de Vit. Sophist. l. XXI. p. 518. f. *Ὡμίλει (ὁ Σκοπελιανὸς) δὲ σοφιστῶν μὲν μάλιστα Γοργίᾳ τῷ Λεοντίνῳ, ῥητόρων δὲ τοῖς λαμπρὸν ἠχοῦσι. τὸ δὲ ἐπίχαρι φύσει μᾶλλον εἶχεν ἢ μελέτῃ· προσφυὲς μὲν γὰρ τοῖς Ἰωνικοῖς τὸ ἀστεΐζεσθαι. τῷ δ' αὖ καὶ ἐπὶ τῶν λόγων τὸ φιλογέλων περιῆν. Gothofr. Olearius*, quo nemo post renatas literas, minore cum eruditionis apparatu, et majore cum temeritate, ad veteres auctores edendos accessit, *Olearius*, inquam, putide vertit, *Jonibus enim a natura insitum est, ut politis sint moribus.* Et praeclaram hanc nobis adposuit notam: „*moribus erant politioribus, ad luxum* „*usque, unde et τρυφεραμπέχονες dicuntur apud Athenaeum* etc." Fuerant autem ita haec verba Latine reddenda: *Jonicis enim a natura insitum est, urbanitate uti, facetis esse.* quemadmodum recte interpretatur *Almelovenius* ad Quinctil. I. O. l. VI. c. 3. et docte comparat cum *Ciceronis* dicto, *omne, quod salsum sit*, esse *Atticorum.* Idem *Philostrat.* c. XXV. p. 534. *ἠστεΐζετο δὲ τὰ μέν, ἐς τὴν Ῥώμην ἥκοντος τοῦ Πολεμῶνος, περιβάλλων αὐτὸν ὁ Ἀντωνῖνος, δότε, ἔφη, Πολέμωνι καταγωγήν.* l. II. de V. S. c. VII. *Πελαργὸν δὲ τὸν Οὐάρον οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, διὰ τὸ πυῤῥὸν τῆς ῥινὸς καὶ ῥαμφῶδες. καὶ τοῦτο μὲν ὡς οὐκ ἀπὸ δόξης ἠστεΐζοντο, ἔξεστι συμβαλεῖν ταῖς εἰκόσιν.* Hinc *ἀστεϊσμός, jocus.* l. I. de V. S. c. XXV. p. 540. l. II. c. VII. p. 577. C. x. f. Similiter verbo *ἀστεΐζεσθαι* usus est *Eustathius* ad Il. E. p. 447. l. 26. *ἀστεϊζόμενος κωμικώτερον.* et alibi saepissime. Add. *H. Stephan.* in Thesauro t. I. Paulum diversa ratione *Scholiastes* Aristophan. ad Eq. v. 1200. *Τοῦτο πρὸς τὴν ἀλαζονείαν τῶν δημαγωγῶν. εἰώθασι γὰρ λέγειν, ὅτι ἡ μὲν θεὸς ὑπέβαλλέ μοι, ἥρπασα δὲ ἐγώ. οὕτω γὰρ οἱ δημαγωγοὶ ἀστεϊζόμενοι ἔλεγον τὰς ἑαυτῶν ἐπινοίας τῆς θεοῦ.* ubi est, *arte utentes politica.* Haec de verbo *ἀστεΐζεσθαι.* Verum interpretationes ipsa paene glossa sunt obscuriores. Similiter tamen *Hesychius: Ἀστεΐζεσθαι. πολιτεύεσθαι. Ἀστεϊζόμενος. ὡραϊζόμενος. Ἀστεΐζεται. ἀγλαΐζεται. ὡραΐζεται. κομψεύεται.* et *Suidas: Ἀστείους. ἀστεϊζομένους. πολιτευομένους. εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι, γελωτοποιεῖν, ἅτινα σκώπτειν.* [In lexico MS. Bibl. S. Germani, quod *Suidas* expilavit, sic scripta reperitur: *Ἀστείους, ἀστεϊζομένους, πολιτικευομένους.* (sic) *εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι. γελωτοποιεῖν, σκῶπτειν.* (sic) quod monuit me *Ruhkenius* per litteras; cujus haec in alia ad me epistola sunt verba: „Ubi de *πολιτεύεσθαι* disputas, forte te effugit Glossa *Cyrilli*, unice huc pertinens: *Πολιτεύομαι, urbanor.* Nempe *πολιτεύεσθαι* proprie est, *civium more se gerere*, et ex consequenti *lepidum et venustum esse:* cui opponitur *ἀγροικίζεσθαι, rusticorum more se gerere. Ex Addendis.*] Sic. Forte *ἢ γελωτοποιεῖν, ἤ τινα σκώπτειν.* et, *Ἀστεϊζόμενος, ἀγλαϊζόμενος, κομψευόμενος. καὶ ἀστεϊσμός, τὸ συμπολιτεύεσθαι.* Qui locus *Hudsono* ansam videtur dedisse, in *Moeride* corrigendi *συμπολιτεύεσθαι.* Sed contraria medicina fuerat facienda, et in *Suida* reponendum: *τὸ νῦν πολιτεύεσθαι.* Quomodo autem τὸ

πολιτεύεσθαι explicando τῷ ἀστεΐζεσθαι possit inservire, non video. E multis, quae in lexicis occurrunt, significationibus ne ulla quidem vel minimam habet similitudinis speciem. Nisi ἀστεΐζεσθαι longe diversa ratione a veteribus Atticis, in quorum, qui supersunt, scriptis equidem non reperi, usurpatum sit, ac recentioribus Atticistis; quod
(76) non putem. Protulit hunc locum e MS. *Du Cangius* in Glossar. Med. et Inf. Graec. p. 1194. ad verbum πολιτεύεσθαι. „Πολιτεύεσθαι, „inquit, Graecis scriptoribus est *tractare rempublicam*, *magistratum* „*gerere* Moeris Atticista MS. Ἀστεΐζεσθαι (sic) Ἀττικοί. πολιτεύ„εσθαι, Ἕλληνες. *Novella Justiniani* etc. etc. αἱρετικὸς μὴ βαπτι„ζέτω, μήτε πολιτευέσθω." Verum ea significatio quibusvis optimis scriptoribus frequentata est. Vide infra *Moeridem* V. Vellem, de altera illa potestate *jocandi* aliquid addidisset. In Margine *Moeridis* scriptum erat, MSS. πολιτικεύεσθαι. Verum Coisl. observante *Sallierio*, et coll. Gron. habent πολιτεύεσθαι. Verbi πολιτικεύεσθαι exempla desunt [cf. Lobeck. Addend. ad Phryn. p. 764 in.] Posset tamen formari a πολιτικός. *Hesychius:* Πολιτικὸς (sic lego pro -ῶς.) ἀστείως μετὰ τέχνης τινὸς, ὁ ἐν πόλει ἀναστρεφόμενος. *Hesychii* tamen et *Suidae* auctoritas obstat. Itaque lubens fateor, aquam mihi hic haerere. Alterum ὡραΐζεσθαι *Hesychius* explicat per καλλωπίζεσθαι. Idem: Κατωραΐζεται. σεμνύνεται. Θρύπτεσθαι *Scholiastes* Theocriti ad Idyll. I. v. 109. τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος. Ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. Sic τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραϊσμοῦ conjunxit *Schol.* Aristoph. Pl. v. 964. Usus eo etiam verbo est *Cratinus.* Lexicon MS. in bibl. Coisl. p. 484. Ὡραΐζεσθαι. Κρατῖνος Ὥραις. quo sensu, incertum. Eadem fere, qua *Menander*, significatione *Aristaenetus* l. I. ep. 18. οἷα ποθεινοῖς ἐρασταῖς συνήδεσθαι βουλομένη, καὶ τοῖς ἀκμάζουσι χαίρεις, καὶ μειρακίοις ὡραϊζομένοις εὐφραίνῃ συνοῦσα. i. e. τοῖς τρυφεροῖς, τοῖς κομψοῖς. Pro κομψεύεσθαι *Themistius* Or. XXVII. p. 336. C. καὶ μή με ἄλλως νομίσῃς ὡραΐζεσθαι τῷ κύκνῳ καὶ τῇ ἀηδόνι, καὶ καθάπερ οἱ κομψοὶ σοφισταί, οἱ κομμοῦντες τοὺς λόγους, οἷον φυκίῳ, κέχρηνται (L. κέχρησθαι.) τούτοις τοῖς ὀρνέοις. Conf. *Ruhnken.* ad *Tim.* V. Κεκόμψευται, et ipsum *Themist.* Or. XXVIII. init. ἀλλ' οἱ μὲν κυδροῦνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ, καὶ ἐγκαλλωπίζονται, καὶ ἐναβρύνονται. *Synesius* Dione p. 39. C. τῷ δὲ μὴ παρέργως ἐντυγχάνοντι δήλη καὶ ἡ τῆς ἑρμηνείας ἰδέα διαλλάττουσα, καὶ οὐκ οὖσα μία τῷ Δίωνι, κατά τε τὰς σοφιστικὰς ὑποθέσεις, καὶ κατὰ πολιτικάς. Ἐν ἐκείναις μὲν γὰρ ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται, καθάπερ ὁ ταὼς περιαθρῶν ἑαυτόν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου. *Aristides* Or. t. I. p. 232. Αἰεὶ δὲ ὥσπερ εἰς πομπὴν ἐνιαύσιον κεκοσμημένη, ταῖς τε ἰδίαις καὶ ταῖς δημοσίαις σκευαῖς ὡραΐζεται. et *privato renidet* Roma *et publico apparatu*, vertit *G. Canterus.* Idem *Aristides* t. II. p. 379. de Simonide, ἵνα δὲ μὴ δόξῃ νέος ὢν ἔτι καὶ ὡραϊζόμενος λέγειν ταῦτα, προστίθησιν ὀγδοηκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος. Ubi idem est ac *juveniliter se efferre.*
(77) Verum singularis et omni animadversione dignus est *Libanii* locus Op. I. p. 278. C. τοιαῦτα τὴν κόρην τεκμαίρομαι πρὸς ἑαυτὴν μελετᾶν. εἶτα τὴν οὕτω ποθοῦσαν οὐ βούλει κομψευομένην ὁρᾶν, οἷον ἔλαχεν ἐραστήν; οὐ Νεοπτόλεμον τὸ παιδίον πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ὡραϊζόμενον πατρικαῖς ἀριστείαις; οὐ τὸν πρεσβύτην Πηλέα παιδὸς ἀγαλλόμενον ἀρεταῖς ἐν συλλόγῳ τῶν γεγηρακότων; οὐ τὸν Ὀπόντιον φίλον τροπαίοις ὡραϊζόμενον; Priori loco Interpres reddit, *emicantem*, posteriori *illustratum.* Potuerat rectius, *se efferentem*, *gloriantem.* Hinc ὡραΐστης, *qui se forma effert*, *formaster. Hesychius:* Στείνων. ὡραΐστης, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀρέσκων. et, Βαυκι-

Ἄνακες [1] καὶ Ἀνάκιον, Ἀττικῶς. Διόσκοροι καὶ Διοσκορεῖον, Ἑλληνικῶς.

Ἀνακές [2], ὀξύτονον Ἀττικῶς, καὶ Εὔπολις Αἰξίν. ἀθεράπευτον, Ἑλληνικῶς.

ζόμενον. τρυφερόν, ὡραϊστήν. Unde apud *Etymol.* V. *Βαύκαλον* pro ὡραϊστὸν reponendum ὡραϊστήν. Ὡραϊσμὸς in oratione quid sit, docet *H. Stephanus* Thes. t. IV. p. 798. nempe, cum *lenocinio quodam exornatur oratio*, *ut decentior* et *venustior esse videatur*. Verum harum significationum nulla plane convenit τῷ ἀστεΐζεσθαι. Unicus *Luciani* locus est de Parasito t. II. p. 868. ubi activum ὡραΐζειν ita videri possit esse positum, de Socrate: πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν. *Cum adolescentulis scite et venuste colloqui.* Sed amplectenda unice *J. G. Graevii* correctio ὀαρίζειν. quamvis ipse non satis commodis eam firmarit argumentis. *Anthol.* l. I. c. XLIV. ep. 4. *Σωκρατικῶν ὀάρων ἄνθεα πάντα φέρω. Eustath.* Il. *I.* p. 655. l. 52. αἱ συνουσίαι φιλοσόφων αἱ τοιαῦται ὀαριστύες λέγονται. *Plutarchus* de Solert. An. t. II. p. 939. C. διὰ χρόνου χαριζόμενος καὶ συνοαρίζων τοῖς μειρακίοις. Ita omnino reponendum pro συνεαρίζων. Apud *Hesychium*, Ὄθριζε. διελέγετο, perperam scriptum est pro Ὀάριζε. Sed manum de tabula.

1. *Ἄνακες καὶ Ἀνάκιον,*] Sic MSS. Coisl. Reg. Leid. coll. Gron. pro *Ἀνάκειον.* Conf. *Albert.* ad Hesych. V. [Lobeck. ad Phryn. p. 369. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 327. 1).] Ex iisdem *Διόσκοροι* et *Διοσκορεῖον* pro *Διόσκουροι* per ου reposui. [v. Lobeck. ad Phrynich. p. 235.] Videndi de his *Ἄναξι Διοσκόροις Davisius* ad Ciceron. de N. D. I. III. [c. 21.] p. 341. ubi *Moeridem* citat; aliique Viri Eruditi laudati *Albertio* ad Hesych. Inter alias ineptas hujus nominis origines et hanc adfert *Etymologus* p. 96. l. 37. ὅτι τοὺς πλέοντας σώζουσιν ἀστέρες ὄντες, ἄνω καὶ ἐκὰς ἡμῶν ὄντες. καὶ τὸ ἄνω δὲ σύνθετον εἰώθασιν Ἀττικῶς καλεῖν ἀνακῶς. Scribe, ἀνεκάς. *Aelii Dionysii* verba apud *Eustath.* ad Odyss. *Α.* p. 67. l. 49. (78) etiam labem contraxerunt. *Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνακοὺς τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι, ὡς αἰακούς.* Quid quaeso est *αἰακούς.* Forte scripserat *ἀκάκους.* Sic deinde *Eustathius*, *οὐκ ἠδίκησαν οὐδένα τῶν ἐγχωρίων.* Sed in Grammaticorum nugis quid moramur? Apud *Hesychium* V. *Δενάς. τοὺς ἀκάκους Θεούς. Μάγοι. Stephanus* et *Relandus* castigant, *ἀνακοὺς θεούς.* Verum probabile non est, *Hesychium* vocem Atticam ad explicandam peregrinam adhibuisse; et Castores nusquam dicuntur *ἄνακες* vel *ἀνακοὶ θεοί*, sed simpliciter *Ἄνακες*, *ἀνακοί* [Koen. ad Gregor. p. 592.]. Itaque *ἀκάκους θεοὺς* cum Cl. Editore per *Deos averruncos*, a quibus nihil mali proficiscatur, malim interpretari. [vide Lennep. Etym. L. Gr. p. 105. Creuzer in Symb. T. II. p. 334 sq. ed. alter. coll. T. IV. p. 165 sq. ed. pr.]

2. *Ἀνακές,*] In MS. Pricaeo et Leid. similitudine vocis praecedentis exciderant verba, *Ἀνακές, ὀξύτονον Ἀττικῶς, καὶ Εὔπολις Αἰξίν.* Quid hic *Hudsonus?* Is lepidam hanc nobis concinnavit lectionem: *Ἀθεράπευτον, Ἀττικῶς. καταφρόνητον, Ἑλληνικῶς.* Quam unde arripuerit, plane nescio; nisi forte perperam conflarit ex *Suidae* verbis: *Ἀθεραπευσία, ἡ παντελὴς καταφρόνησις.* Sed habeat eam *sibi*, *secum servetque sepulchro.* In praestantissimo illo Coisl.

Ἀκμὴν [1] οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἀντὶ τοῦ ἔτι ἢ μόνος Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει· Ἕλληνες δὲ χρῶνται.

---

codice legitur: *Ἀνακές*, ὀξύτονον *Ἀττικῶς*, καὶ *Εὔπολις Αἰξίν*. Dein nova linea: *Ἀθεράπευτον*, *Ἑλληνικῶς*. (Sic ordo MS. quem a *Ruhnkenio* V. C. accepi.) Quae conjungi debere, ne mediocriter quidem his in litteris exercitato potest esse dubium. Atque ita plane exhibet collatio Gronoviana. *Malum immedicabile* Attici dicebant *ἀνήκεστον κακόν*. *Aeschyl.* Choëph. 515. etc. quod Grammatici explicant per *ἀθεράπευτον*. Pro *ἀνηκεστὸν* vel *ἀνακεστὸν* (Sic legitur apud *Erotianum.*) *Eupolis* posuit *ἀνακές*. *Sophocles*, nisi conjectura me fallat, *ἀνηκές*. Sic enim castigandam censeo *Hesychii* glossam: *Ἀνηκές. ἀνῆκον. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. Ἀνήκεστον. ἀνίατον.* Pro *ἀνῆκον*, inquam, scribendum *ἀνήκεστον*, vel illo deleto, sequentes voces, quae extra seriem leguntur, cum *Ἀνηκὲς* jungendae. *Ἀνηκές. Σοφοκλῆς Αἰχμ. ἀνήκεστον, ἀνίατον.* Ab *ἄκος* formatur *ἀνακής*, ut ab *ἄγος ἀναγής*, a *βλάβος*, *ἀβλαβής*, a *κράτος*, *ἀκρατής*, et similia. Ab *ἄκος* autem eadem ratione derivatur *πανακής*. (*πανακὲς φάρμακον* *Callim.* Epigr. 49.) et quod *Hesychius* praebet, *Προσακές*, *ἐγγύς*.
(79) ubi vel ex regula Albertina intelligendum *ἀκεσμοῦ*, vel sequens glossa sic cum nostra copulanda est: *Προσακές. ἐγγὺς πρὸς ἀκεσμόν, πρὸς ὑγείαν.* *Vulnus paene sanatum.* Nescio, an huc etiam referri debeat *Ληθηκές*, *εἰς λήθην ἄγον τὸ φάρμακον*. An vero illud depravatum sit ex *Λαθικηδές*. Sed prius praeplacet. Quemadmodum vero adjectivum *ἀνακὴς* in linguam restituimus Graecam, ita obiter simile adjectivum *ἀφαρὴς* a *φᾶρος* veluti ex fuga revocemus. *Hesychius*: *Ἀμφαρής. γυμνός.* ubi *Kusterus*, *Ἄφαροι, ἀνίματοι. ἀνένδυτοι*, apposuit. Restituenda autem haec vox *Euphorioni* apud *Pollucem* l. IV. sect. 95. *Ὀρχόμενον Χαρίτων φάρεσιν ὀρχηθέντα.* In Falckenburg. cod. est, *Ὀρχούμενον Χάριτεσσι ἀφαίρεσιν ὀρχηθέντα.* Unde sponte haec nascitur lectio: *Ὀρχόμενον Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα.* *Orchomenon, ubi nudae saltant Gratiae.* De nudis Gratiis, quae notari possent, hujus non sunt instituti. Vid. *Horat.* Od. III. XIX. v. 15. 16. *Servius* ad Virgil. Aen. I. v. 720. *Suidas*: *Αἱ Χάριτες γυμναί.* Glossarum autem, quae similitudine praecedentium exciderint, plurima apud *Hesychium*, *Suidam*, aliosque sunt exempla. Sic *Ἀνθεμόεντι* excidit in *Hesychio* ante *Ἀνθοφόρῳ*. *Λογοποιός*, post *Λογοποιὸν* ante *Λογογράφος*, *ὁ δίκας γράφων*. *Ἀγοστὸς* apud *Etymol.* p. 12. l. 28. post *ἄγος* ante *ἀγκών*. Sed nolim extra oleas vagari.

1. *Ἀκμὴν*] Ita fere et *Phrynichus* p. 20. Vide *Nunnesii* notas. Hudson.

Ἀκμὴν] *Ἀντὶ τοῦ* deest in omnibus MSS. quod tamen recte *Hudsonus* videtur restituisse. Pro *εἰ μὴ Ξ.* Coisl. Reg. et coll. Gron. *ἢ Ξεν.* *Ἕλληνες* ex iisdem codd. pro quo perperam in ed. Huds. et Leid. erat *Ἑλληνικῶς*. Semel ita usum *Xenophonta* scribit *Phrynichus*, nempe *Ἀναβ.* l. IV. [3. 26.] p. 325. D. *καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε.* [cf. Lobeck. ad Phryn. p. 123.] Sic etiam *Aeschines* ep. II. ad Ctesiph. p. 122. B. [ibqu. Brem. p. 217. Vol. II.] *Suidae* verba valde videntur perturbata; ita autem si constituantur, *Ἀκμὴ δὲ καιροῦ, ἡ εὐτυχία. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. οὕτως Ὑπερίδης καὶ Σοφοκλῆς.*

Ἀμοιβὴν [1] οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν. Ῥήτορες χάριν γὰρ λέγουσι τὴν ἀμοιβήν.

Ἀμύναν [2] δὲ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει.

Ἀκμὴ γὰρ οὐ κ. λ. — Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ἰσοκράτης. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. ab omni errore eum praestabimus immunem. Sed malim *Kustero* adsentiri, et *Suidae* suos naevos relinquere. Conf. not. ad *Thom.* V. *Ἔτι. Wetst.* ad Matth. xv. v. 16. (80)

1. *Ἀμοιβὴν οὐδεὶς τῶν Ἀ. λέγει.*] Postrema vox abest a MS. nec videtur necessaria. Huc autem pertinet illud *Lexicon Coisl. Ἀμείβεσθαι κέχρηνται οἱ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ χάριν ἐκτίνειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ποιῆσαί τι κακὸν τοὺς ἄρξαντας ἀδικεῖν.* Id igitur sibi vult *Moeris*, nomen *ἀμοιβὴν* ab Atticis usurpatum non esse, cum vel de referenda gratia, vel de accepta injuria ulciscenda sermo est. Quod a vero abest, ut constat ex his *Euripidae*, Orest. v. 468. *Οἷς, ὦ ταλαίνα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ Ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς.* quibus addi potest et is locus ex Med. v. 23. *Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται, Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.* Eadem vox et eodem sensu occurrit Herc. v. 1169. Sallier.

Ἀμοιβήν. λέγει in MS. Coisl. et coll. Gron. deest. *γὰρ* ex iisdem et Regio restitui. Nonnulla notabo sequenti nota.

2. *Ἀμύναν δὲ οὐδεὶς τ. Ἀ. λ.*] *Ἀμύνασθαι, Ἀττικῶς. ἀμύναι* etc. ita legendum esse arbitror ex istis *Phavorini: Ἄμυναν μὴ εἴπῃς, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων ἀμύνασθαι. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα εὐδόκιμα, ἀμυνοῦμαι, ἀμύνασθαι, ἠμυνάμην, ἀμυνοῦμεν.* In MS. mendose, *Ἀμυνανδὲς οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει.* Hudson.

Ἀμύνασθαι, Ἀττικῶς. Duae illae voces in MS. desiderantur, quas tamen necessarias esse ostendunt haec *Phrynichi* [p. 23. ibique Lobeck.]: *Ἄμυναι μὴ εἴπῃς, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων ἀμύνασθαι. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα δόκιμα. ἀμυνοῦμαι, ἀμύνασθαι, ἠμυνάμην, ἀμυνοῦμεν, ἀμύνομαι, τὸ δὲ ὄνομα ἀδόκιμον.* Ita quoque *Thomas Mag. Ἀμύνομαι οὐκ, ἄμυνα δέ.* Lege: *Ἀμύνομαι, οὐκ ἄμυνα.* Revera illud substantivum apud scriptores Atticos reperire nondum contigit, licet in ceterorum scriptis non raro occurrat. Etenim praeter *Alexandrum Aphrod.* cujus meminit *H. Stephanus*, ea utuntur *Philo* p. 593. *ἀλλ' εἰδὼς τὴν πάρεδρον αὐτῷ δίκην, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἔφορον πραγμάτων, οὐκ ἠρεμίσουσαν, ἅτε φύσει μισοπόνηρον, καὶ ὥσπέρ τι συγγενὲς ἔργον ἐνδεξομένην τὴν κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων ἄμυναν. Plutarchus* infinitis prope locis, *Heliodorus* p. 302, et 306. Sallier.

Liceat mihi dissentire a Viro eruditissimo. Nihil temere inserendum est. Haec enim *Ἄμυναν καὶ* (δες Leid.) cum praecedenti *Moeridis* observatione cohaerent, forte una tantum serie legenda. Quod tamen necesse non est. Nunc paucula de nomine *ἀμοιβὴ* notabo. *Ἀμοιβὴ* vox *μέση*, notante *Polluce* l. vi. sect. 187. aliquando in bonam partem, *gratiae relationem* significat. *Callim.* H. in Dian. v. 152. *χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή. Euripides* Helen. v. 156. *θεοὶ δέ σοι Ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο.* Herc. 226. *Lucian.* Prom. 1. p. 199. l. 56. etc. Quo tamen significatu cum a nobis apud rhetoras Atticos repertum non sit, suspicamur *Moeridis* verba sic leviter debere castigari: *Ἀμοιβὴν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ῥητόρων. χάριν γὰρ λέγουσι τὴν ἀμοιβήν.* Sic *Thomas M.* in *Βρωμᾶται. τὸ δὲ ὀγκᾶται οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπε. Χάρις* enim eo sensu frequentissime apud (81)

Ἀπετέλεσεν [1], Ἀττικῶς. ἀπήρτισεν, Ἑλληνικῶς.

---

oratores Atticos occurrit. Singularis plane *Dionis Chrysostom.* locus est Or. XXXVIII. p. 474. B. *καὶ πάσας αὐτοῖς παρέχομεν ἀντὶ τῶν κακῶν, οὐκ ἀμοιβάς· ἀμοιβαὶ γὰρ ἐξ ἴσων ἂν ἐγίγνοντο πρὸς αὐτοὺς κακῶν· ἀλλὰ χάριτας καὶ τιμὰς καὶ ἐπαίνους. Χάριν ἀμοιβὸν* pro *ἀντίχαριν* dixisse Atticos, scribit *Eustathius* ad Il. *N.* p. 942. l. 6. Saepissime vero *ἀμοιβὴ* in malam partem sumitur, et *poenam, ultionem* denotat. *Hesiodus* Ἔργ. v. 332. *Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Euripides* Oedipo: *Εἱμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων Κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτούς.* Atque ea significatione restituendum hoc nomen *Neophroni* Tragico in depravatissimo apud *Scholiastem* Euripidae ad Med. v. 1387. fragmento. Verba Medeae sunt ad Jasonem, quae in antiquis editionibus sic leguntur: *Τέλος γὰρ αὐτεχθήτω μόρῳ φέρεις βρότον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ Τοία τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει, διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους Θεῶν ὕπερθε μή ποτ' αἱρεῖσθαι* (*Barn.* bene *αἴρεσθαι*) *βροτούς.* Quae tot scatent ulceribus, ut Aesculapio quodam opus sit ad ea persananda. Periclitabimur tamen conjecturam: *Τέλος γὰρ αὐθέντῃ μόρῳ Φθαρεῖ, δέρῃ βρόχον ἀγχόνης ἐπισπάσας.* vel, *Τέλος γὰρ αὐθέντῃ μόρῳ φθαρεῖ δέρῃ Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας. Τοία σ' ἀμοιβὴ σῶν κακῶν ἔργων μένει. Κἄλλους διδάξεις μυρίους ἐφημέρους Θεῶν ὕπερθε μή ποτ' αἴρεσθαι βροτούς.* Duos priores versus a me sanitati restitutos esse, ipse parum confido; *Barnesii* tamen conjecturis nostras longe praeferendas esse censeo. *Αὐθέντης μόρος*, ut apud *Aeschylum αὐθέντης θάνατος*, et *Euripidem φόνος*. Vid. *Albert.* ad Hesych. V. *Ἀμοιβή* tam verum est, quam illa apud Sagram. — *Ἄμυνα* pro *remuneratione*, quin pro *ultione* etiam nusquam apud veteres scriptores
(82) Atticos occurrit. *Ἀμύνασθαι* pro *ἀμείβεσθαι* usus est *Thucydides* [I. 42.]. Vid. lex. Coisl. bibl. p. 231. et *Valcken.* ad Eurip. Schol. in Phoeniss. p. 621. Adde not. ad *Thom.* V. *Ἀμύνομαι.* [add. Herm. ad Soph. Antig. vs. 639. Bekker. Anecd. p. 217, 12.]

1. *Ἀπετέλησαν, Ἀ. ἀπήρτησαν, Ἑ.*] In MS. *Ἀπετέλεσαν, Ἀττικῶς. ἀπήρτησαν, Ἑλλ.* Hudson. MS. bene. Bergl. in marg. Gesner. in litt. ad Schlaeg.

Ἀπήρτισαν, Ἑλληνικῶς.] Attamen verbum illud occurrit apud *Aeschyl.* Sept. contra Theb. v. 380. *Καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος Εἰσ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν, Σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα.* Nec objiciat aliquis, ibi ea voce non significari *ἀποτελεῖ*. Aliter enim sentiunt duo illius poëtae Scholiastae, quorum alter verbum *ἀπαρτίζει* sic interpretatur: *ἡ δὲ τούτου σπουδὴ οὔπω τέλος ἔχει, ἀλλ' ἐπείγεται. τὸ γὰρ ἀπηρτισμένον καὶ τέλος ἔχει, μεθ' ὃ οὐκ ἄλλο πρακτέον.* Alter vero: *οὐκ ἀπαρτίζει, ἄρτιον καὶ ὁλόκληρον ποιεῖ, καὶ ἐς τὸ καθεστηκὸς ἄγει.* Is est itaque sensus versus, de quo sermo est: *sed illius festinatio non sinit gradum absolvere.* Sallier.

Ἀπετέλεσαν Leid. et *ἀπήρτησαν.* In MS. Coisl. et Reg. *ἀπετέλεσεν* et *ἀπήρτησεν.* Coll. Schl. *ἀποτέλεσεν.* Scribendum omnino *ἀπετέλεσαν* - vel - *σεν* per *ε*. *Ἀπετέλεσαν* legitur apud *Thucydid.* l. I. c. 108. p. 70. l. 81. *Achill. Tat.* p. 449. ubi male *Salmasius ἐπετέλεσαν. Aeschin. Socrat.* de Div. p. 76. *οὐ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου ἐπετελεσάτην.* L. *ἀπετελεσάτην.* Conf. *Plato* Crit. p. 1100. B. 1105. B. *Ἀπετέλεσεν* habet *Xenophon* Hist. Gr. l. III. p. 488. B. *ἀπετέλεσε*

Ἀφηλικεστέραν [1], πρεσβυτέραν, Ἀττικῶς. τὴν νεωτέραν, Ἑλληνικῶς.
Ἀποκήρυκτον [2], Ἀττικῶς. ἀπόῤῥητον, Ἑλληνικῶς. παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν.

τὸ τεῖχος. de Republ. Laced. p. 676. C. Conf. *Phrynich.* p. 196. [p. 447. ed. Lobeck. quem vide.] *Thom. M.* in *Ἀποτετέληκα.* [de verbo *ἀπαρτίζειν* v. Schaef. ad Dionys. de compos. verbor. p. 296.]

1. *Ἀφηλικεστέραν, Ἀ. πρεσβευτέραν. τὴν δὲ ν. Ἑ.*] In cod. Coisl. is locus sic legitur: *Ἀφηλικεστέραν, πρεσβυτέραν, Ἀττικῶς. τὴν νεωτέραν, Ἑλληνικῶς.* Rectius sane. Id autem sibi vult *Moeris*, ab Atticis seniores appellatos *ἀφήλικας*, ab aliis vero illos, qui juniores essent. Vide *Phrynich.* et ad eum *Nunnes.* item *Thomam M.* apud quem tamen male legitur, ut et apud *Pollucem*, *ἀμφηλικεστέρα.* Sallier.

Ἀφηλικεστέραν, πρεσβυτέραν, Ἀ. Sic coll. Schl. Coisl. et Reg. Leid. *Ἀφηλικεστέραν, Ἀ. τὴν πρεσβυτέραν. πρεσβυτέραν* correxerat (83) *Gesnerus* in litt. ad Schlaeg. dein *δὲ* abest a Coisl. Reg. habet *τὴν δὲ νεωτέραν.* ut et Leid. Vid. *Thom. M. Phrynich.* Appar. Soph. bibl. Coisl. p. 465. *Alciphr.* l. I. ep. 6. l. III. ep. 33. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 84.]

2. *Ἀποκήρυκτον, Ἀ. ἀπόκληρον.*] In MS. *Αὐτοκήρυκτον, Ἀττ. ἀπόῤῥητον, Ἑλληνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν π.* Hudson.

Ἀποκήρυκτον,] *Ἀποκήρυκτος* proprie is dicitur, qui propter aliquod in parentes peccatum domo paterna ejicitur, nec illis mortuis in bonorum partem venit. [v. S. Petit. Legg. Attic. p. 235.] Ea vox, ut vides, a *Moeride* Attica civitate donatur, contra dicente tamen *Polluce*, qui a *Theopompo* primum usurpatam tradit, l. IV. p. 402. *τὸ μέντοι ὄνομα ἀποκήρυκτος, οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει τῇ παλαιᾷ. Θεόπομπος δ' αὐτῷ κέχρηται ὁ συγγραφεύς.* Nunc vero, uter eorum sit audiendus, in tanta veterum scriptorum penuria definire non ita facile est. Id unum pro certo adfirmari potest, verbum *ἀποκηρύττω*, a quo adjectivum *ἀποκήρυκτος*, Theopompo esse antiquius. Occurrit enim apud *Platonem* de Leg. l. XI. p. 928. *ἐν μὲν οὖν ἄλλῃ πολιτείᾳ παῖς ἀποκεκηρυγμένος οὐκ ἂν ἐξ ἀνάγκης ἄπολις εἴη. ταύτης δὲ ἧς οἵδε οἱ νόμοι ἔσονται, ἀναγκαίως ἔχει εἰς ἄλλην χώραν ἐξοικίζεσθαι τὸν ἀπάτορα.* Occurrit et p. 929. *ὃν ἂν θυμὸς ἐπίῃ μηδαμῶς εὐτυχής. εἴτ' οὖν ἐν δίκῃ, εἴτε καὶ μή, ὃν ἔτεκέ τε καὶ ἐξεθρέψατο, τοῦτον ἐπιθυμεῖν ἀπαλλάξαι τῆς αὑτοῦ ξυγγενείας, μέχρις ἀνεψιῶν, καὶ τοῦτον υἱέος ὡσαύτως τοὺς πρὸς μητρός. κατηγορείτω δὲ ἐν τούτοις, διδάσκων ὡς ἄξιος ἅπασιν ἐκ τοῦ γένους ἐκκεκηρῦχθαι.* Ex quibus colligas, verbum *ἀποκηρύττω* de liberis usurpari solitum, quos pater justa de caussa domo expellebat. Quod autem *Hesychius* *ἀποκηρυχθέντα* exponit *ἀποβληθέντα*, non ab ipso temere factum declarant haec *Diogenis Laërtii* l. I. p. 24. *τόν τε παῖδα ἀπεκήρυξεν εἰς Κερκύραν, λυπούμενον ἐπὶ τῇ μητρί, ᾧ ὄνομα Λυκόφρων.* Ibi enim *ἀποκηρύττω* significat *in exilium mitto.* Sed ad vocem *ἀποκήρυκτος* ut redeamus, ea post *Theopompum* usus est *Lucianus* t. II. p. 284. *ὡς νῦν γε,* inquit, *ἡμιτελὴς ἀφιγμαι καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος. ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις καὶ ἀποκηρύκτοις.* Sallier.

MSSti omnes *Αὐτοκήρυκτον*, quem errorem recte castigavit *Hudsonus.* *ἀπο* enim et *αὐτο* ubique in libris manu exaratis confun-

Ἀπρὶξ [1], τὸ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις κατασχεῖν βίᾳ.
Ἄμης [2], Ἀττικῶς. ἔγχυτος πλακοῦς, Ἑλληνικῶς.

---

duntur. Quis Atticis sit ἀποκήρυκτος, praeclare docuit *Valckenaerius*
(84) An. ad Ammon. l. I. c. 6. Occurrit illud nomen etiam apud *Liban.* t. I. p. 170. *ἐμὸς ἦν ὁ λῃστής· ἐφίλουν τὸν ἀποκήρυκτον. Ἀπόῤῥητον* eidem *Hudsono* mutanti in *ἀπόκληρον* adsensum praebere non possum. Quanquam enim *ἀπόῤῥητος* longe diversa ratione in veterum scriptis occurrit, et vel *arcanum*, vel *vetitum* significat, Analogia tamen defendi potest. *Ἀποῤῥηθῆναι* enim apud *Platon.* de Leg. XI. p. 973. F. idem est quod *ἀποκηρυχθῆναι. Ὑπὸ δὲ τοῦ γένους ἀποῤῥηθῆναι παντός. Suidas: Ἀποῤῥηθῇ, ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῇ. Πλάτων.* [Ruhnk. ad Tim. p. 44.] Idem: *Ἀπόῤῥησις — σημαίνει δὲ καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.* Itaque eadem ratione *Ἀπόῤῥητος* erit *abdicatus. Filium ἀπείπασθαι* dixit *Herodotus* l. I. c. 59. [similiter Pl. de Leg. XI. p. 928. D. *Τὸν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ἐναντίον ἁπάντων ἀπειπεῖν υἱὸν κατὰ νόμον μηκέτ' εἶναι.* De *ἀπόῤῥητον* exposuit Ast. ad Pl. de Legib. p. 435. et p. 534. cll. Böckh. Ath. Staatshaush. I. p. 58.]

1. *Ἀπρὶξ, τὸ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις κατασχεῖν, βίᾳ (κρατεῖν) Ἀττικῶς. (προσπεφυκότως, οἷον) ἔγχυτος πλακοῦς, Ἑλληνικῶς.*] Forsan et hoc modo legendum, *Ἀπρὶξ λαβεῖν, Ἀττικῶς. ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις κατασχεῖν, βίᾳ κρατεῖν, Ἑλληνικῶς.* ut illa quae sequuntur, *ἔγχυτος πλακοῦς Ἑλληνικῶς.* alicui respondeant, quod librariorum forsan vitio exciderit. Hudson.

Ἀπρίξ. In Coisl. codice eam vocem paucioribus verbis sic expositam reperias: *Ἀπρίξ, τὸ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις κατασχεῖν.* quod videtur praeferendum. Sallier.

Ἀπρίξ. Ita ut edidi codd. Coisl. Reg. Leid. in Coisl. tamen *βίᾳ* abest. Videndi hac de vocula Viri Cl. *L. Bos* et *T. Hemsterhusius* ad Lucian. Necyom. t. I. p. 462. et *D. Ruhnkenius* ad Timaeum V. [p. 47.]. *Ἀπρίξ, tenaciter.* Ita enim *Theocriti* Id. XXIV. v. 54. *ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα.* expressit poëtarum Latinorum venustissimus, *Ovidius* Heroid. IX. v. 21. *Tene ferunt geminos pressisse tenaciter angues, cum tener in cunis jam Jove dignus eras.* [v. Blomf. in glossar. ad Aeschyl. Pers. vs. 1058.]

2. *Ἄμης,*] Posterior *Hudsoni* conjectura, vocem excidisse hariolantis verissima est. *Ἄμος* legebatur in coll. Schlaeg. at Coislin. in serie *Ruhnk.* et coll. Gronoviana perspicue exhibent *ἄμης.* Pulchre. *Aristophanes* Pluto v. 1000. *Ἄμητα προσαπέπεμψέν ἡμῖν τουτονί.* Gallice *flans, flaons*, Belgice *een flade, flae*, notante Summo *Hemsterkusio*, quem vide. *Epicrates* apud *Athen.* l. VI. p. 262. D.
(85) *Ἄμητας ἡμιβρῶτας. Alciphron* l. III. ep. 48. Hinc *ἀμητίσκοι* apud *Teleclidem* ap. *Athen.* l. VI. p. 268. D. *Ὀπταὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο.* Similiter iste versus legitur l. II. p. 64. F. Verum l. XIV. p. 644. F. scribitur: *Αὐτόμαται δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὴν φ. ἐ.* Quae lectio metro quidem adversatur, sed plane spernenda non est. Fortassis enim pro *ὀπταὶ* et *αὐτόμαται* reponendum *αὐταί. Ἐγχύτους πλακοῦντας Menander* habet Pseudohercule ibidem apud *Athen.* l. XIV. p. 644. C. a quo non diversi *ἐπίχυτοι Nicocharis* Chirogastorsi p. 645. C. *Ἐγὼν μὲν ἄρτους, μάζαν, ἀθάρην, ἄλφιτα, Κόλλικας, ὀβελίαν, καὶ μελιτοῦτταν, ἐπιχύτους.* Eundem versum citat Etymologus V. *Ἐπίχυτος.* ὁ

Ἀφροντιστεῖν [1], Ἀττικῶς. ἀμεριμνᾶν, Ἑλληνικῶς.
Ἀμᾶν [2], Ἀττικῶς. θερίζειν, Ἑλληνικῶς.
Ἀνακωχὴ [3], Ἀττικῶς. ἀνοχὴ, Ἑλληνικῶς.

ἔγχυτος πλακοῦς. Verum *Nicophonti* in Chirogastorsi tribuit. Uterque Comicus *Χειρογάστορας* scripsit. Quaenam ergo harum lectionum vera sit, definiri nequit. In *Menandri* loco apud *Athen.* l. IV. p. 172. B. monstrum est: *Νῦν ἐστιν. ὁ μάγειρος γὰρ ἐν πιχηχέτου ποιεῖ. Πλακοῦντας ὀπτᾷ.* quod *Casaubonus* profligavit, reponendo ex altero *Athenaei* loco, *ἐγχύτους*. A qua conjectura non discedo. Posset tamen minori cum mutatione scribi: *ἐπιχύτους ποιεῖ.* In *Glossis* vetustis pro *Scriblita. ἔγχυτον. πλακοῦς.* legendum potius: *ἔγχυτος πλακοῦς.* Verum *Suidae* verba, *Ἄμης οὖν ὁ πλακοῦς· οὐχ ὁ ἰπνός*, plurimum habent difficultatis. Quam fortassis sic tollemus: *Ἄμης οὖν ὁ πλακοῦς οὐχ ὀπτός.* Sed viderint acutiores. [de v. *ἔγχυτος* vide Jacobs. Anth. Palat. p. 551.]

1. *Ἀφροντιστεῖν*,] Leid. *ἀφροντιστιστεῖν.* Collat. Gronov. *ἀφροντιστῶς — ἀμεριμνῶς.* pro *ἀφροντιστῶν — ἀμεριμνῶν.* vel *ἀφροντίστως — ἀμερίμνως.* Verbum *ἀφροντιστεῖν* legitur apud *Xenophont.* Anabas. l. v. p. 352. E. [4. 20.] *ἔπειτα δὲ τῶν Ἑλλήνων ἀφροντιστήσαντες τῆς σὺν ἡμῖν τάξεως.* ubi margo, *ἀμελήσαντές.* Conviv. p. 898. C. [VIII. 33.] *Θαυμαστὰ λέγων, εἴγε οἱ ψόγου τε ἀφροντιστεῖν καὶ ἀναισχυντεῖν πρὸς ἀλλήλους ἐθιζόμενοι, οὗτοι μάλιστα αἰσχύνονται αἰσχρόν τι ποιεῖν.* *Heliodor.* l. VIII. p. 391. c. 6. *τῆς συκοφαντίας ἀφροντιστοῦσα.* p. 408. l. 2. Conf. *Steph.* Thes. t. IV. *Ἀφροντίστως Xenoph. Κυροπ.* p. 36. D. *μηδέποτε οὖν ἀφροντίστως ἔχε. Euripid.* Med. v. 914. Sed inprimis Grammaticis hae voces fuerunt in usu, *Hesychio* in *Ἀκήδεσεν*, *Ἀσάλλειν*. etc. *Photio* in *Εὐωριάζειν*, cit. *Albertio* ad Hes. V. *Εὐωριάζειν*, *Eustathio* saepissime. [de *ἀμεριμνᾶν* v. Lobeck. in Parerg. ad Phrynich. c. III. de Verborum Composit. p. 629.]

2. *Ἀμᾶν*, *Ἀ. θερίζειν*, *Ἑλ.*] Hocce verbum Atticum esse praeter exempla ab *H. Steph.* allata probat et illud *Euripidae* Suppl. v. 716. *Κἀπικείμενον κάρα Κυνέας θερίζων.* SALLIER. (86)

Ἀμᾶν. Hesychius: Ἀμᾶν. θερίζειν. ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν. Inepte. Sed referenda potius putida derivatio ad sequentem glossam: *Ἀμάναν. ἅμαξαν.* Vid. *Sophocl.* Aj. 1202. *Aristoph.* Eq. 391. etc.

3. *Ἀνακωχὴ*,] Sic MSS. Atque ita scriptum pro *induciis* occurrit saepissime apud scriptores Graecos, *Aristaen.* l. I. ep. 15. *Heliodor.* l. IX. p. 435. *Philostrat.* Junior. Imag. 10. 875. *Firmum* ep. 43. *οὐδὲ βραχεῖαν ἀνακωχὴν διδοὺς τῷ πολέμῳ.* Similiter apud *Thucydidem* plurimis locis, ut videri possit, *Moerin* non aliter scripsisse. Verum *ἀνοκωχὴν* scribi debere ex *Ammonio* docuit Vir Praestantissimus *L. C. Valckenaerius* Anim. l. I. c. V. quod totum legi meretur. *Ammonii* verba, prouti a Viro eruditissimo correcta sunt, adscribam: *Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις. ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου. Διοκωχὴ καὶ Ὀκωχή, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.* Atque ita per o scribere debuerant auctores, qui hac voce post *Thucydidem* usi sunt. *Suidas: Παρακωχή. παρὰ Θουκυδίδῃ. παροχή. ὡς ἡ ἀνακωχή. καὶ διακωχή.* Verum fallitur; per o enim scribendum fuerat. *Hesychius: Περιοκωχή. περιωκή.* Reponendum, περιο-

Ἀμφιδήριτον [1], τὸν ἀγχώμαλον, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. πάρισον, Ἑλληνικῶς.

Ἀναδάσασθαι [2], Ἀττικῶς. ἀναμερίσασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀπληγὶς [3], Ἀττικῶς. ἁπλοῦν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.

χῇ. Ἀνοχαὶ *Xenophon* Memor. l. IV. p. 806. l. 2. [cf. Poppo de Elocut. Thucyd. p. 239.]

1. *Ἀμφιδήριτον*,] *Suidas* eodem sensu: *Ἀμφιδήριτον, ἀμφίδοξον, ἰσοστάσιον. συνέβη γενέσθαι τὴν μάχην ἀμφιδήριτον. Thucydidem* quod attinet, cujus auctoritate *Moeris* nititur, illius locum reperias l. IV. p. 290. (p. 317. l. 26.) Sallier.

Ἀμφιδήριτον — Ἀ. πάρισον, Ἑλληνικῶς.] Has binas voces auctoritate codd. Coisl. Reg. et coll. Gronovianae addidi. Ita *Hesychius* *Ἀγχώμαλοι* interpretatur, *παρὰ μικρὸν ἴσαι. Ἀμφισβητήσιμος μάχη. Platon.* Menex. p. 521. C. et *Aristid.* t. I. p. 180. De voce *ἀγχώμαλος*, quo *Thucydides* etiam aliquoties utitur, vide *Ruhnken.* ad Timaeum p. 9. *Michaël Psellus: Ἀγχώμαλον, — ἰσόπεδον.* Unde
(87) emendandae *Cyrilli* Glossae MSS. *Ἀγχόμαχον. ἰσόπεδον. ἐγγὺς ἔχον τὴν ὁμαλήτητα.* Scribendum, *Ἀγχώμαλον.* [cf. Lobeck. Parerg. c. de Product. vocal. ad Phryn. p. 709.]

2. *Ἀναδάσασθαι, Ἀ. ἀναμερίσασθαι, Ἑ.*] Illud verbum abest ab omnibus lexicis. Graecum tamen esse, et ab optimis scriptoribus usurpatum, argumento sunt *Hesychius* et *Suidas*, qui *ἀναδάσασθαι* quoque per *ἀναμερίσασθαι* interpretantur. Sallier.

Ἀναδάσασθαι,] *Thucydides* l. V. p. 320. l. 63. *καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι, ex integro aequis partibus dividere. Dio Chrysostomus* Or. XXXI. p. 332. B. *καὶ μὴν δύο ταῦτα ὁμοίως τῆς μεγαλῆς φυλακῆς ἐν τοῖς νόμοις ἠξίωται, καὶ ἀρᾶς καὶ ἐπιτιμιῶν τῶν ἐσχάτων, ἐάν τις εἰσάγῃ, χρεῶν ἀποκοπαὶ* (f. *ἂς*) *ἢ ὡς τὴν γῆν ἀναδάσασθαι προσήκει.* [Frequenter junguntur *χρεῶν ἀποκοπαὶ* et *γῆς ἀναδασμοὶ* v. Ast. ad Plat. de Legg. p. 160.] Conf. *Abresch.* Diluc. Thucyd. p. 495. Obiter ejusdem originis verbum *ἀποδάσασθαι* restituamus *Parthenio* Erot. c. 1. p. 344. *ὁ δὲ τήν τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος, καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων, γαμβρὸν εἶχεν.* Quod editur *ἀποδωσάμενος*, ne Graecum quidem est. Sic *ἀποδάσασθαι μέρος Synesius* ep. 4. p. 165. B. *Oppian.* Hal. IV. v. 483. *βαιὴν δ᾽ ἀγέλης ἀπεδάσσατο μοῖραν. Dionys. Halic.* l. I. A. R. p. 16. l. 20.

3. *Ἀπληγὶς*,] *Sophocles* apud *Etymol.* p. 123. l. 13. *Aristophanes* apud *Suidam* V. *Pollux* l. VII. 47. Vid. not. ad *Hesych.* V. *Ἀπλητίς.* Graeci dicebant *Ἀπλοΐδας. Agathias Scholasticus* in Anthologia inedita: *Ἡ γραῦς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κούρῃ, Δόχμιον ἐν λέκτρῳ νῶτον ἐρεισαμένη, Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος, οἷα δὲ πυρλ Ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.* Ita omnes codices, et *Suidas* etiam V. *Ἀπλοῒς.* Variis conjecturis versum tertium tentarunt homines eruditi. *Scaliger* refingebat *οἷα δὲ πυῤῥὴ*, quem secutus est *D. Heinsius* in Poëmatibus. *D'Orvillius* ad Chariton. p. 102. legebat *πήρα. Guietus, οἷα δὲ πύργος.* quam conjecturam rejiciendam censet *D'Orvillius*, cum propter praecedens *ἔπαλξις*, tum quod vestis nihil simile cum *turri* habeat. Mihi quidem unice videtur probanda. *Ἔπαλξις* enim et *πύργος* saepe conjunguntur, ut apud *Thucyd.* l. III. p. 179. l. 3. Omnes autem metaphorae hoc in epigrammate a re militari desumtae sunt, et ineptae istae comparatio-

Αὐλία θύρα [1], Ἀττικῶς. πυλὼν, Ἑλληνικῶς.
Αὐτοματίσαντες [2], Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτῶν τι πράξαντες.
Ἀμέμπτους [3], οὐκ ἐκείνους, τοὺς μὴ ἀξίους μέμψεως, ἀλλὰ τοὺς μὴ μεμφομένους.

---

nes insipienti et inficeto seculo, quo vixit *Agathias*, in deliciis erant. Sic *Paulus Silentiarius* tenuem puellae vestem se inter et ipsam positam Semiramidis muro comparare ausus est, merito propterea a Cl. *Ruhnkenio* in Epist. Crit. I. p. 44. notatus. *πυρὶ* autem (88) et *πυργ'* in MSS. adeo similes sunt, ut vel lynceum possint decipere.

1. *Αὐλία θύρα, Ἀ. προαύλιον, Ἑ.*] In MS. *Αὔλιαι θύρα, Ἀττικῶς. ἀπρολαιῶν, Ἑλληνικῶς.* Vide *Hesych. Harpocrat.* et *Suidam.* Hudson.

Προαύλιον. In Oxon. scribitur *ἀπρολαιῶν.* In nostro vero *πυλών.* Atque sic legi debere persuadent *Hesych.* et *Suidas.* Sallier.

Leid. plane ut Pricaeanus. Coisl. Reg. et coll. Gronov. *πυλαιών.* Coll. Schlaeg. *πυλών.* et sic scribendum, vel *πυλεών. Αὔλειοι πύλαι Sophocl.* Antigon. 18. *Euripid.* Hel. 445. *Αὔλειοι θύραι Aristophan.* Vesp. 1473. *Τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;* Sic leg. *Plato* Conv. p. 1200. B. *Liban.* Op. I. p. 318. *Lysias* contra Erat. p. 196. [vid. Monk. et Wuestemann. ad Eur. Alcest. v. 565.] etc. Videndae notae ad *Hesychium* V. *Αὔλια*, et *Αὔλειος*, ubi *Moerin* citat *Is. Vossius.* [Utramque scripturam et *αὔλειος* et *αὔλιος* esse probam docent Grammatici. Cf. Fischer. ind. ad Theophr. v. *αὔλειος*. Bekker. Anecdd. Vol. I. p. 463. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 820.] *Eustathius* ad Il. *Ω.* p. 1479. l. 41. *αἴθουσαι, αὐλῆς τειχία. Σικελοὶ δὲ τὴν αἴθουσαν, αὔλειον θύραν φασί. Κύπριοι δὲ παστάδα, ἀμφίθυρον. Παστάδα* praeclare *Apollonio Rhodio* restituit Politissimus *Rutgersius* Var. Lect. l. I. c. 3. et simul. in loco e *προεκδόσει* apud *Scholiastam πρόδομον.* Sed levem reliquit maculam, quam facile elues scribendo, *ἐπὶ δίφρακος* pro *διὰ δίφρακος. Ἔνθα μιν Ἰφινόη προδόμον διὰ ποιητοῖο Ἐσσυμένως καλῆς ἐπὶ δίφρακος εἷσεν ἄγουσα.* Sic *Apollonius* (I. v. 788.) ex emendatione *Rutgersii: Ἔνθα μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἐνὶ παμφανόωντι Ἐσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα.* Utroque loco constructio paulo est intricatior.

2. *Αὐτοματίσαντες,*] Vox *Xenophontea* Cyropaed. l. IV. p. 106. D. [5.21.] *ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γε πως ἐσμὲν ἄξιοι, εὖ τε ποιοῦντες ἐκεῖνον, καὶ οὐδὲ ταῦτα αὐτοματίσαντες.* Male apud *Hesychium* scriptum *αὐτοματήσαντες* e *Moeride* correxit Cl. *Abreschius.* Conf. *Suid.* V. *Aristides* Or. t. II. *ἢ καὶ τὴν Πυθίαν αὐτὴν καὶ τοὺς χρησμολόγους, ὅταν αὐτοματίζωσιν, ἀκριβῶς ἐξετάζεις.*

3. *Ἀμέμπτους, — μὴ ἀξίους μέμψεως.*] In MS. deest vox *μή*, quam tamen necessariam esse constat. Nec dubitandi locum relin- (89) quunt haec *Thomae Mag. Ἄμεμπτος, καὶ ὁ μὴ μέμψιν δεχόμενος, καὶ ὁ μὴ μεμφόμενός τινι. τῷ γε δευτέρῳ χρῶνται κυρίως οἱ Ἀττικοί.* Scilicet ea est utriusque mens, adjectivum *ἄμεμπτος* duo significare, ac primum quidem dici, *quem nemo reprehendat*, deinde vero hacce voce illum intelligi, *qui de aliis non conqueritur*, eamque significationem Atticorum esse propriam. Ita quoque *Phavorinus;* quos omnes falli certum est. Etenim adjectivum *ἄμεμπτος* eo ipso

Ἀδηφάγους [1] τριήρεις ἔλεγον τὴν Πάραλον καὶ τὴν Σαλαμινίαν, διὰ τὰ εἰς αὐτὰς ἀναλώματα.

Ἀγκυρίσαι [2], τὸ παλαιστρικὸν κοινῶς.

---

sensu, quem repudiant Grammatici, de quibus supra, usurpatum legimus apud *Aeschylum* Pers. 394. *Ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ Ἥκω. τάχυνα δ' ὡς ἄμεμπτος ὢν χρόνου.* Ait quippe Darius celerius ex inferis emersisse, ne procrastinatio nimia sibi vitio verteretur. *Aeschylum* sequitur *Euripides* Iphig. in Aul. v. 1158. *Οὐ σοὶ καταλλαχθεῖσα, περὶ σὲ καὶ δόμους, Συμμαρτυρήσεις, ὡς ἄμεμπτος ἦν γυνὴ Εἴς τ' Ἀφροδίτην σωφρονοῦσα, καὶ τὸ σὸν Μέλαθρον αὔξουσα.* quae profecto interpretatione non indigent. Eundem vide Cyclop. v. 341. Nunc judicet eruditus lector, quanta Grammaticorum illorum auctoritas esse debeat, cum *Euripides* et *Aeschylus*, idonei inprimis Atticae puritatis auctores, adjectivum *ἄμεμπτος* non eo sensu usi deprehendantur, quem Atticis scriptoribus in usu fuisse contendunt. Sallier.

Ἀμέμπτους, οὐκ ἐκείνους τοὺς μὴ ἀξίους μέμψεως,] *Μὴ* ignorant omnes codd. quod tamen plane necessarium est. Binas voces, quas in fine addiderat *Hudsonus*, *τινὶ*, *Ἀττικῶς* delevi. Referenda *Moeridis* glossa ad *Xenophont.* Cyropaed. l. IV. p. 110. D. [5. 52.] *Ἐπειδὰν δὲ ἐκείνῳ ἐξέλητε, ὦ Ὑρκάνιοι, τοὺς ἐμοὶ ἐθελουσίους τούτους ἐπισπομένους πάντας ἀμέμπτους ποιεῖτε εἰς δύναμιν.* Docte *Leunclavius* vertit: *Postea vero quam huic selegeritis, o Hyrcanii, facite quantum potestis, ut omnes hi Medi, qui me ultro sequuti sunt, nihil habeant, quod querantur.* Similiter l. VIII. p. 224. C. [4. 28.] *Τοῖς δ' ἀπιοῦσι δωρησάμενος πολλὰ, καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος καὶ ἄρχοντας καὶ στρατιώτας ἀπεπέμψατο.* quem locum etiam protulit *Stephanus* in Thes. *Ἄμεμπτος φίλος* pro *amico inculpabili* eadem apis Attica Cyrop. l. v. p. 146. aliique scriptores *Ἀττικώτατοι* bene multi.

1. *Ἀδδηφάγους,*] Al. *Ἀδηφάγους.* Hudson.

(90) *Ἀδηφάγους* in MSS. legitur, atque eam vocem cum uno *δ* ab Atticis scribi solitam, constat ex lexicis in Rhetoras editis, quorum mentio fit apud *Eustath.* ad Il. p. 1394. *ὅτι δὲ οἱ μὲν διπλοῦσι τὸ δ τοῦ ἄδην, οἱ δὲ δι' ἑνὸς αὐτὸ γράφουσιν, καὶ οἱ μὲν ψιλοῦσιν, οἱ δὲ δασύνουσιν, ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, καὶ ὅθεν τὸ ἄδην γίνεται. ἐν δὲ ῥητορικοῖς Λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα. ἄδην Ἀττικοὶ τὸ δαψιλῶς, ὅθεν καὶ ἀδηφάγοι ἵπποι, οἱ τέλειοί.* Sallier.

Coisl. per simplex *δ*, Leid. per duplex. Per simplex *δ* scribendum censet *Valesius* ad Harpocr. Sic *ἀδήφαγος νόσος* apud *Sophoclem* Phil. 313. ubi alteram scripturam metrum respuit. *Theocrit.* Idyll. XXII. v. 115. *ἀδήφαγον ἵππον* *Maximus Tyr.* Diss. 26. s. 5. *ἀδηφαγοῦντες ἵπποι* *Isocrat.* Archidam. p. 38. Per duplex *δδ* *Anaxippus* Comicus apud *Athen.* l. IX. p. 404. D. *ἀδδήφαγον τὸ ζῶον.* *Scholiasta* Homeri in cod. Wetsten. *ἄδδην Νικίας διὰ δύο δδ γράφει τὸ μέτρον, ὁμοίως τὸ κύον ἀδδεές. καὶ ψιλοῖ. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ ἑνὸς δ καὶ βραχέος καὶ δασέος.* Ad *Moeridem* comparandi *Harpocration* p. 4. *Hesychius* V. et not. *Eustath.* ad Od. *Α.* p. 24. et *Taylorus* ad Lys. fragm. p. 634. [add. Blomfield. ad Aeschyl. Prometh. v. 604. p. 43.]

2. *Ἀγκυρίσας, τὸ παλαιστρικὸν, (Ἀττικῶς, καταπαλαίσας) κοι-*

Ἀρύβαλλον [1]. ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου στενόστομον.

νῶς] In MS. voci *ἀδδηφάγους* subjunctum erat hoc modo, — *ἀναλώματα. ἀγκυρίσας τὸ παλαιστρικὸν κοινῶς.* Hudson.

Ἀγκυρίσας,] In MSS. legitur *ἀγκυρίσαι.* Participium tamen praetulerim. Videtur enim *Moeris Aristophanis* locum ob oculos habuisse, qui Equit. v. 262. occurrit: *καταγαγὼν ἐκ Χεῤῥονήσου διαβαλὼν, ἀγκυρίσας.* Haec autem *Ἀττικῶς. καταπαλαίσας κ.*, in MSS. desiderantur. Recte, nostra quidem sententia. *ἀγκυρίσας* enim vox est palaestrae propria, quam Atticorum nemini, si *Aristophanem* exceperis, usurpatam reperias. Deinde verbum *καταπαλαίω*, quod ibi minus probatur, ab Atticis scriptoribus saepenumero adhibitum esse deprehendimus. Ut enim *Platonis* locum jam ante ab *Henr. Stephano* adductum omittamus, ea vox quoque occurrit apud *Euripidem* Iph. in Aul. v. 1013. *Ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους. Euripidi* adjungendus *Aristophan.* Acharn. v. 1710. *Ἀλλὰ κατεπάλαισε μὲν πρῶτον εὐάθλους δέκα.* Utitur et *Lucianus*, auctor idoneus inprimis, quem vide pag. 136. et 330. Nunc judicet eruditus lector, ex illis duabus vocibus quaenam potissimum Attica existimari debeat. (91) Sallier.

Ἀγκυρίσαι MSS. Reg. Coisl. coll. Gron. Leidensis *ἀγκυρίσας* habet, quod retineri potest. Verbum *ἀγκυρίσαι* ingeniose magis, quam vere, explicat Illustris *Scaliger* ad Euseb. Chron. p. 2208. Quodnam vero *παλαίσματος* genus fuerit, in hac veterum librorum clade difficile est definire. Probabilis tamen omnino Magni *Salmasii* ad Lamprid. p. m. 121. F. sententia, *ἀγκύρισμα* fuisse *supplantationis* speciem. Lexicon MS. Coislinianum citatum *Kustero* ad *Hesych. Ἀγκυρίσας. κάμψας τὸν πόδα. σχῆμα δέ ἐστι παλαιστρικόν. Εὔπολις Ταξιαρχοῖς. Γόνυ γνάμπτειν* dixit *Homerus* Il. Ψ. v. 731. *Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρε. Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. Eustathius* p. 1450. l. 9. *ἔκαμψε τὸ γόνυ.* et l. 27. *τῷ δεξιῷ γόνατι περιτρίβει τὸ ἀριστερὸν σκέλος.* et dein, *τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης, οἱ μὲν μεταπλασμὸν, οἱ δὲ παρακαταγωγὴν, ὀνομάζουσι.* Alias *ὑποσκελίζειν, ὑφέλκειν τοὺς πόδας.* Vid. *T. Hemsterh.* ad Lucian. D. M. t. I. p. 221. *Scholiastes Aristophanis* valde depravatus est: *Ἀγκυρίσας. ὑποσκελίσας, κατάξας, μετακαλεσάμενος. οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών. ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος. ἢ καταπαλαίσας. παλαιστρικὰ γάρ εἰσι ταῦτα, καὶ τὸ διαβαλὼν καὶ τὸ ἀγκυρίσας. καὶ ἀγκύρισμα εἶδος παλαίσματος.* Nimirum duplex ei obversata fuit lectio *ἀγκυρίσας* et *ἀγκυλίσας.* ut observatum *Stephano* in Thesauro. Ita autem commode, quae perturbata sunt, possunt discerni: *Ἀγκυρίσας, ὑποσκελίσας, καὶ ἄγξας. ἢ καταπαλαίσας. παλαιστρικὰ γ. ε. κ. τ. λ.* et dein, *Ἀγκυλίσας, μεταγκαλισάμενος, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών. ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος. Hudsoni* interpolationibus facile possumus carere.

1. *Ἀρίβαλλον,*] Alii *Ἀρύβαλλον.* Huds.

Ἀρύβαλλον,] In Oxon. editione male scribitur *ἀρίβαλλον* per *ι.* *Ἀρύβαλλον* est vas, quo in balneis utebantur, in angustum desinens. Vide viros eruditos ad *Polluc.* l. VII. sect. 166. Sallier.

Ἀρίβαλλον,] Sublato interstinctionis signo delenda utique videtur particula *δὲ* pro more, quem alibi observat noster. Sed haec levia. Majoris est momenti pro *ἀρύβαλλον*, adesse *ἀρίβαλλον.* quod cum illo commutandum. Quamvis enim litterarum series *ι* requirat; ejus tamen tenorem in antiquorum lexicis nonnunquam interrumpi

ΑΡΧΗ[1] ΤΟΥ Β.

Βαλανεὺς [2], παρὰ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνῃ ἐν Πελαργοῖς.

Βραδύτερον [3], Ἀττικῶς. βράδιον, Ἑλληνικῶς.

---

(92) crebra animadversione perspectum est. Et, ut *ἀρύβαλλον* hic recipiamus, non solum vocis etymon jubet, sed etiam veterum loca complura exigunt, ubi semper ita legimus. Descendit nimirum *ἀπὸ τοῦ ἀρύειν* et *βάλλειν*. Vid. *Etymol. M. Aristophanes* in Equit. v. 1092. *Εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ.* Quem locum in animo habuisse *Moeridem*, vero videtur simile. Eodem utuntur et *ἀρύβαλλον* efferunt *Athenaeus* in fragmento apud *Is. Casaubonum* Animadv. l. xi. c. 4. p. 783. et *Pollux* l. x. segm. 63. Conf. *Lud. Kusterus* ad *Aristophanis* l. c. *Hudsonus* tamen haud obscure innuit, utrumque *ἀρύβαλλον* et *ἀρίβαλλον* recte dici. Quum vero veterum testimonia scrutor, oleum perdo atque operam omnem. Schlaeger. in specim.

Ἀρίβαλλον.] Leid. Verum *Ἀρύβαλλον* recte Coisl. et coll. Schlaeg. in qua etiam *στενοστόμον*, quod fere praetulerim. Post *ἀρύβαλλον* videtur *Aristophanis* nomen excidisse. Infra: *Ψυκτῆρα. Πλάτων Συμποσίῳ. ἔστι δὲ* etc. Vid. *Etymol.* in *Ἄλεισον.* Vel *δὲ* delendum. Conf. not. ad *Hesychium.*

1. In Leid. *Ἀρχὴ σὺν θεῷ ἁγίῳ τοῦ* B. et sic ubique, quod semel notasse suffecerit.

2. *Βαλανεὺς* (*Ἀττικῶς*) *παρὰ Π. καὶ Ἀ. ἐ. Π.* (*πολυπράγμων Ἑλληνικῶς.*) Quae uncis inclusa sunt, nec in cod. Coisl. nec in Oxon. leguntur. Sed quid mirum, si nomen *βαλανεὺς* in *Platonis* et *Aristoph.* scriptis quondam repertum sit, cum ea vox apud omnes pene Graecos auctores occurrat. Ad vocem *πολυπράγμων* quod attinet a Cl. *Hudsono* additam, ibi locum habere non potest, quod ea apud Atticos in usu fuit. Sallier.

Sic, ut edidi, omnes MSS. *Βαλανεὺς* legitur apud *Platonem* de Republ. l. i. p. 583. B. *Aristophanem* Plut. 956. Ran. 722. Eq. 1400. Av. 491. et alios. Revera autem mirandum, *Moerin* vocem notissimam *Platonis* et *Aristophanis* in deperdita fabula auctoritate communivisse; quod alias Grammatici non nisi in rarioribus facere so-
(93) lent. Forte scripserat Auctor: *Βαλανὶς, παρὰ Πλ. Suidas: Βαλανίς. ἡ τοῦ βαλανέως γυνή.* et *Βασιλίς. ἡ τοῦ βασιλέως γυνή. ὡς καὶ βαλανίς, ἡ τοῦ βαλανέως.* Apud eundem *Suidam* sunt *βαλανεώτης* et *βαλανείτης.* Quae inde in thesaurum recepit *H. Stephanus.* Verum utrumque leviter depravatum videtur ex *βαλανευτής.* Quemadmodum enim *βραβεὺς* et *βραβευτὴς, ἀσπαλιεὺς,* et *ἀσπαλιευτὴς, προβατεὺς* et *προβατευτὴς,* dicuntur, ita *βαλανεὺς* et *βαλανευτὴς* secundum eandem Analogiam. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 316 sq.] Atque inde *βαλανεύτρια. Poll.* l. vii. 166. *Liban.* Opp. i. p. 305. ut a *ποιητὴς, ποιήτρια.* etc. [*Ruhnkenius* in litteris, Forte, inquit, in Moeride legendum *Βαλανεύω.* Certe *Grammaticus* MS. Bibl. S. Germ. vocem, quam adnotaret, dignam censuit. *Βαλανεύω. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·* (v. 1103.) *κἀγὼ ἐμαυτὸν* (sic) *βαλανεύσω. Ex Addendis.*]

3. *Βραδύτερον,*] Ed. et Leid. *βραδυτέρως.* Coisl. coll. Schl.

Βδάλλειν [1], Ἀττικῶς. ἀμέλγειν, Ἑλληνικῶς.
Βδύλλειν [2], Ἀττικῶς. βδεῖν, Ἑλληνικῶς.
Βαλεῖμεν [3], βαλεῖτε, βαλεῖεν, Ἀττικῶς. βαλείημεν, βαλείητε, Ἑλληνικῶς.
Βουβῶνας [4], Ἀττικῶς. βομβῶνας, Ἑλληνικῶς.

Gron. *βραδύτερον*. Vid. *Graevius* ad Luciani Soloecist. t. III. p. 572. [cf. Lobeck. ad Phryn. p. 101. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 253.]

1. *Βδάλλειν*, *Ἀ. ἀμέλγειν*, *Ἑ.*] Fallitur *Moeris*. Nam praeter *Arist.* cujus meminit *Stephanus* in Thes. eadem vox legitur apud *Euripidem* Cycl. v. 388. *Κρητῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον Μόσχους ἀμέλξας.* Sallier.

Βδάλλειν. *Plato* Theaet. p. 128. A. loco a *Suida* et *Steph.* in Thes. laudato. *Platonem* imitatur *Themistius* Or. I. p. 10. A. *κακὸς βουκόλος πολὺ βδάλλειν μόνον εἰδώς.* Or. XV. p. 186. C. *ἐν καιρῷ μὲν βδάλλειν, ἐν καιρῷ δὲ ἀποκείρειν.* *Dio Chrysost.* Or. XXXII. p. 434. D. *τροφὴν ζώων βδάλλοντες.* *Alciphron* l. III. ep. 16. *βδάλας τὰ αἰγίδια.* Vetus Auctor apud *Etymol.* V. *Ἐξορίσαι* p. 349. l. 29. *βδῆλαι, καὶ ἐξορίσαι τυρόν, καὶ πλῦναι κώδιον.* Conf. not. ad *Hesych.* V.

2. *Βδύλλειν*,] Collatio Wardiana *Ἑλληνιστί.* quod *Pricaeo* describenti deberi putem. Ita enim noster loqui non solet. *Βδύλλειν* occurrit in *Aristoph.* Eq. 224. et *Lysistr.* 354. *Τί βδύλλεθ' ἡμᾶς.* Male *Suidas* legit *βδύλλεσθε.*

3. *Βαλεῖμεν*,] In *Thoma Magistro*, *Βλαβεῖμεν, βλαβεῖτε, βλαβεῖεν* etc. Hudson.

Βαλεῖμεν. Quod addiderat *Hudsonus* *βαλείησαν*, in omnibus codd. desideratur. In coll. Gron. scriptum erat *βαλεῖμεν* etc. cum *λ* super *α*, quasi fuisset *βλαβεῖμεν*. quam lectionem veriorem puto. Vid. *Thomas Mag.* et Noster infra: *Γνοῖμεν*, *Ἀ. γνοίημεν*, *Ἑλληνικῶς.* Exempla dedit homo in Atticis poëtis versatissimus, *R. Dawesius* Misc. Crit. p. 246. ubi *σωθεῖμεν* optime restituit *Aristophani*, ut apud *Euripidem* aliquoties legitur. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 526. ann. 10. maxime vero Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 378. ann. 8. et p. 396 sq.] Verum nimis audacter, ut solet, pronunciat terminationes optativas *ειημεν, ειητην, αιητον*, et *οιητον* scriptoribus vere Graecis fuisse incognitas. [Tertia adeo persona in *ειησαν* in usu fuit, ut docet Matth. l. l. p. 379 in.] *Σωθείημεν* certe legitur in *Menandri* fragmento apud *Scholiast. Aristoph.* v. 378. (fragm. *Men.* inc. 181.) *Οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεθα σωθείημεν ἄν.* ubi Magnus *Bentlejus* p. 94. ut jambum efficiat, leni medela reponit *ἀπολλύμεσθα.* Apud *Suidam* V. *Ἀπ' ἐχθρῶν*, legitur *ἀπωλόμεθα.* quod eadem ratione corrigi potest. Scio, facili ratione versum *Menandreum* sic posse restitui, ut *σωθεῖμεν* scribatur: *Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα νῦν σωθεῖμεν ἄν.* Sed *Bentleji* correctio facillima est. Notari meretur suavis *L. Kusteri* ad *Suidam* l. c. error, versus *Aristophaneos* ex Avibus 374. et seqq., quibuscum *Scholiastae* et *Menandri* verba permixta sunt *Suidae* culpa, *Menandro* Historico tribuentis. (94)

4. *Βουβῶνας*,] *Etymolog. M.* p. 206. l. 54. *βουβὼν — πάθος, ὅπερ τινές φασι βομβῶνα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ καθόλου.* Consule Cel. *Albertium* ad *Hesych.* V. *Βομβῶνας.*

Βραγχᾷν [1], Ἀττικῶς. βραγχιᾷν, Ἑλληνικῶς.
Βελτίους [2], Ἀττικῶς. βελτίονας, Ἑλληνικῶς.
Βῶλος [3], θηλυκῶς, Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς.
Βιβλία [4], διὰ τοῦ ι, ὡς Πλάτων, Ἀττικῶς. βυβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινῶς.
Βολίτοις [5], Ἀττικῶς. βολβίτοις, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Βραγχᾷν*,] *Thomas Magist.* et *Phavorinus* conveniunt cum *Moeride:* attamen verbum *βραγχιάω*, quod ipsis parum probatur, ab *Arist.* usurpatum esse auctor est *Stephanus* in Thes. Altum vero de altera voce *βραγχάω* apud scriptores Atticos silentium, nisi quis inter ipsos *Porphyrio* locum esse putet. Ille enim de Plotino verba faciens, qui raucitate laborabat, ait p. 1. *καὶ παραμείνας αὐτῷ ἄχρι θανάτου, ὡς καὶ τῆς φωνῆς περιαιρεθῆναι τὸ τορὸν καὶ εὔηχον, βραγχῶντος αὐτοῦ.* Lib. vero III. de abstin. p. 109. hocce morbo sues saepenumero vexari scribit: *ὗς δὲ βραγχᾷ, καὶ ἔτι μᾶλλον κύων.* SALLIER.

Βραγχᾷν,] Similiter *Pollux* l. II. 103. et *Thomas M.* Aliter *Herodianus* apud *Etymol.* p. 188. l. 8. *Βάραγχος, Ἱππῶναξ μάλιστα, πλεονασμῷ τοῦ α. οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχος. καὶ βαραγχιᾷν, ἀντὶ τοῦ βραγχιᾷν πολλάκις ἐστὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Ἡρωδιανός.* *Hesychii* glos-(95)sam, *Βράγχοντος. βρόχοις ἁλόντος.* silentio praeterierunt viri eruditi, quae tamen procul dubio gravi vulnere laborat: quod ita sanamus, *Βραγχῶντος. βράγχοις ἁλόντος.* Sic *Aristoteles* apud *Steph.* *βράγχοις ἁλίσκεσθαι.* vel *βρόγχοις*. *Etymol.* p. 215. l. 29. *ἡ μὲν συνήθεια βρόγχον καλεῖ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι βράγχον. ἔνθα καὶ βραγχιᾷν.* [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 80 sq.]

2. *Βελτίους*, *Aristoph.* Plut. 576. qui versu 558. *βελτίονας* poëtica licentia posuerat. *βελτίους* pro *βελτίονες* Thesmoph. 807.

3. *Βῶλος, θηλυκῶς*,] Vid. *Eustath.* ad Od. *A.* p. 19. *Phryn.* [p. 54.] et *Th. M.* Conf. *Ti. Hemsterh.* ad Lucian. t. I. p. 146. [Vol. I. p. 435. ed. Lehm.] In *Hesychio* V. *Κράφα. τοὺς βώλους* frustra *Salmasius* mutat in *τὰς βώλους*.

4. *Βιβλία*,] — *διὰ τοῦ υ κοινόν.* Voces illae *διὰ τοῦ υ* non leguntur in Coisl. codice, idque melius. Id enim sibi vult, nomen *βιβλία* ab Atticis, *Platone* nempe cum *ι* scribi solitum, ab aliis vero cum *υ*, quam scribendi rationem *Demostheni* etiam probatam testatur. Illud autem verum sit nec ne, pronuntiare non possumus, cum loci *Demosthenici*, si quis sit, nunc in mentem non veniat. SALLIER.

Βιβλία. *Ἀττικῶς* e cod. Coisl. et coll. Gron. addidi. Dein *διὰ τοῦ υ*, quia a Coisl. aberant, omisi. *κοινῶς* e coll. Gron. pro *κοινόν*. *Βιβλίον* binis tantum in locis habet *Demosthenes* cont. Zenothem. p. 577. A. [p. 886. Reisk.] et c. Phaenipp. p. 656. B. [p. 1043. R.] per *ι*. Sed malim *Moeridi* fidem habere. Librarii enim *υ* et *ι* ubique arbitratu suo permutarunt. *Moeridi* adsentitur *Grammaticus* MS. in Bibliotheca Regia: *Βιβλίον διὰ τοῦ ι Ἀττικῶς. διὰ δὲ τοῦ υ Ἰακῶς.* Quam observationem debeo Suavissimo *Ruhnkenio*. [Adde *Berglerum* ad Alciph. p. 141. *Ex Addendis.*]

5. *Βολίτοις*,] In MS. *βολίτης*. HUDSON.

Βολίτοις. Ita cod. Coisl. *Moeridi* autem accedunt *Phrynichus* et *Thom. M.* qui vel ex lexicis refelli possunt. SALLIER.

Βαδίζειν [1], Ἀττικῶς, βραχύ.
Βασίλειαν [2], Ἀττικῶς. βασίλισσαν, Ἑλληνικῶς.
Βαλλάντιον [3], Ἀττικῶς. μαρσίππιον, Ἑλληνικῶς.
Βούπαις [4], Ἀττικῶς. ἔξαχμος, Ἑλληνικῶς.

Βολίτης. Leid. *βολίτας*. Coll. Gron. *βολίτοις* Coisl. et coll. Schlaeg. *Herodianus* Philetaero: *Βόλιτα οἱ Ἀττικοί. Βόλβειτα οἱ* (96) *Δωριεῖς*. quod Jonibus tribuit *Etymolog*. p. 204. l. 28. *Hesychius*: *Ληβολία. δημοσία κόπρος*. Scribo: *Ληβόλιτα*. [cf. Lobeck. ad Phryn. p. 357 sq.]

1. *Βαδίζειν, Ἀττικῶς,*] Clar. *Hudsonus* post haec verba duas illas voces, *βαίνειν Ἑλληνικῶς*, addendas esse judicavit; cui ne assentiamur, facit scriptorum Atticorum auctoritas, a quibus locis sexcentis verbum *βαίνω* usurpatum esse constat. Melius, nostra quidem sententia, cod. Coisl. ubi legitur, *βαδίζειν, Ἀττικῶς, βραχύ*. Id enim sibi vult *Moeris*, secundam verbi *βαδίζω* syllabam brevem esse apud Atticos; quae fuit veterum Grammaticorum opinio, ut ex his *Phavorini* perspectum est: *Βαδίζειν ἐκτεταμένως οἱ λέγοντες ἁμαρτάνουσι, δέον λέγειν συνεσταλμένως βαδίζειν. καὶ βαδίζον, λόγῳ τοιούτῳ. τριῶν ὄντων διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται, μάλιστα δὲ τοῦ ζ ἐπιφερομένου. οἷον φροντίζω, αὐγάζω, κουφίζω, ἀκοντίζω. οὕτως βαδίζω, ἐβάδιζον συνεσταλμένως*. Sallier.

Revera *βαδίζειν* ubique secundam producit apud poëtas Atticos. Quid itaque *Moeris* hac observatione voluerit, mihi non satis exploratum est. [v. Spitzn. gr. Prosod. §. 175. p. 52 sq.]

2. *Βασίλειαν*. Citat Ill. *Spanhemius* ad Aristoph. Ran. 386. *βασίλειαι*, et *βασίλισσαι*. quem vide, et *T. Hemsterhusium* ad Lucian. t. I. p. 92. hominesque doctos ad *Thomam M.* [Phrynich. p. 225. ibiq. Lobeck.]

3. *Βαλάντιον, Ἀ. μαρσίππιον, Ἑ.*] Al. *μαρσίπιον* et *μαρσύπιον*. Hudson.

Βαλλάντιον per duplex λ exhibet Coisl. et coll. Schlaeg. Utroque modo scribitur [cf. Bornemann. ad Xenoph. Conviv. IV. 2. p. 100.], et primam producit, ut in *Simonidis* Epigrammate Anthol. l. VII. p. 450. Multa hujus vocis exempla dedit Cl. *Wetstenius* ad Luc. x. v. 4. ubi *Moeridis* quoque meminit. In collatione Gronov. pro *μαρσίππιον* erat *βασίππιον*, (ut in lex. bibl. Coisl. p. 505. *Φαγύλιον. μασίππιον*) Literarum enim β et μ in MSS. tanta vicinitas est, ut vel oculatissimum possint decipere. Vid. Cl. *Albert*. ad Glossar. N. T. p. 166. E multis unus exemplo nobis sit *M. Apostolius*, qui *Palaephati* caput primum expilans, pro *οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρός, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία*. pro *τροφή*, inquam, exhibet *μορφή*. Debuerat autem scribere *φορβή*. cujus vocis altera *τροφή* (97) explicatio est. Vid. *Hesych*. V. *Φορβή*. ubi *Φορμώμενος* sequitur pro *Φορβώμενος*.

4. *Βούπαις,*] In genere *grandem puerum* notat. *Festus* V. *Bulimum*. *Grandes pueros bupaedas appellant*. Similiter *Scholiasta Apollonii Rhod.* ad l. I. v. 760. *Βούπαις οὔπω πολλός. μέγας παῖς. οὔπω τέλειος ἀνήρ*. *Schol*. Eurip. ad Phoen. v. 28. *Glossae Philoxenis Βούπαις, Catulaster*. Ita *Aristophan*. Vesp. 1201. *Ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον ὢν βούπαις ἔτι εἷλον διώκων λοιδορίας, ψηφοῖν δυοῖν*. Dein etiam *βούπαις* pro *adolescentulo, pubere, exoleto* sumi coepit.

Βασμὸς [1], Ἀττικῶς. βαθμὸς, Ἑλληνικῶς.
Βουλυτὸς [2], ἡ ὥρα τῆς τῶν βοῶν λύσεως, Ἀττικῶς.
Βρωμᾶσθαι [3], Ἀττικῶς. ὀγκᾶσθαι, Ἑλληνικῶς.

[Etym. Magn. idem tradit, ἵππος et βοῦς in compositione τὸ μέγα significare, εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, οἷον βούλιμος, ὁ μέγας λιμός· βούπαις, ὁ μέγας παῖς. v. Triclin. ad Soph. Aj. v. 232. Ceterum βούπαις etiam epitheton apium v. Voss. ad Virg. Georg. IV. 281.] *Philoxenus: Βούπαιδες, Puberes. Pollux* l. II. sect. 9. *μειράκισκος, μειρακύλλιον, καὶ βούπαις παρ' Εὐπόλιδι.* Ἔξακμος idem qui ὑπέρακμος. *Glossae: Exoletus, ὑπέρακμος.* Apud *Hesychium: Καρόπαις. ἔπακμος παῖς.* Forte, ἔξακμος. idem enim quod βούπαις. *Hesych. Κάρτην. τὴν βοῦν. Κρῆτες.* Idem Lexicographus: *Λαόπαις. βούπαις* et *Πάλληξ. βούπαις,* interpretatur. Hinc adjectivum φιλοβούπαις callida junctura, ut cum *Horatio* loquar, compositum adhibuit *Strato* in Epigrammate inedito, quod totum apponam, quia nihil habet, quod vel castissimas aures possit offendere, et ut simul appareat, quantopere abusus sit ingenio suo homo iste nequam. *Οὐδ' αὐτή σ' ἡ λέξις, ἀκοινώνητε, διδάσκει Ἐξ ἐτύμου φωνῆς ῥήμασιν ἑλκομένη. Πᾶς φιλόπαις λέγεται, Διονύσιε, κοὐ φιλοβούπαις. Πρὸς τοῦτ' ἀντειπεῖν μήτι πάλιν δύνασαι.* Graiae Veneres, sine detrimento quodam, alia lingua exprimi nequeunt. Voce φιλοβούπαις alibi nuspiam obvia augeri possunt lexica; quam sic commode interpretaberis, *amator exoletorum.*

1. *Βασμὸς,*] Vide *Phrynich.* p. 142. [p. 324. ed. Lobeck. quem vide.] et *Thom. M.* V. *Ἀναβασμός, Wetst.* ad I Timoth. III. v. 13.

2. *Βουλυτὸς,*] Male in editione Huds. *βούλυτος.* Vid. *Aristoph.* Av. v. 1500. *Lucianus* Catapl. t. I. p. 621. et not. *Heliodor.* l. v. p. 250. l. 15. *Aelian.* H. A. l. XIII. c. 1. *Synesius* ep. 104. p. 244. B. *περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν ἕκαστος οἴκαδε. Apollonius Rh.* l. III. v. 1339. *Ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνυμένοιο Λείπεται ἐξ* (98) *ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες Ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι.* Quo cum loco comparari potest *Seneca* Thyesta v. 798. *Nondum in noctem vergente die Tertia misit buccina signum. Stupet ad subitae tempora coenae Nondum fessis bubus arator.*

3. *Ὀγκᾶσθαι,*] Ita quoque *Thom. Mag.* Usus tamen ea voce est *Theopompus* Comicus in fragmento, quod a *Schol. Aristoph.* servatum est Plut. v. 179. Sic autem ille: *καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίοις· Ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελίτου Φιλωνίδης. Ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστε τῇ πόλει.* Occurrit etiam apud *Lucianum,* compluribus quidem in locis. SALLIER.

3. *Βρωμᾶσθαι, Ἀ. ὀ. Ἑλληνικῶς.*] Sic Coisl. et Reg. pro *Ἕλληνες. Βρωμᾶσθαι Aristophan.* Vesp. v. 616. loco a *L. Bos* ad *Th. M.* cit. ubi v. not. *Suidas: Βρωμᾶσθαι. τὸ ὀγκᾶσθαι πεινῶντα ὄνον. καὶ Βρῶμα, ἡ φωνή.* Scribo: *βρώμημα* vel *βρώμησις,* quam vocem *Aeliano* H. A. l. III. c. 7. optimo jure restituit *Gesnerus. Theopompi* versus, quos adduxit Cl. *Sallierius,* ita videntur scribendi: *Ὄνος μὲν ὠγκᾶθ' ὁ Μελίτου Φιλωνίδης, Ὃς ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστε τῇ πόλει.* Apud *Etymologum* male legitur ὀγκούμενος pro ὀγκώμενος.

Βατὶς[1], θηλυκῶς, τὸ θαλάττιον, Ἀττικῶς. βάτος, Ἑλληνικῶς.

Βάτος[2], τὸ τῆς ἀκάνθης εἶδος. ἡ βάτος θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

Βρύκειν[3], Ἀττικῶς. βρύχειν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Βατὶς*,] Sensus est nomen *βατὶς*, quod piscem significat, apud Atticos femininum esse, apud ceteros vero masculinum. Revera quidem femininum faciunt *Aristoteles* compluribus in locis Hist. Anim. *Archestratus* et *Ephippus* Comicus apud *Athen*. p. 286. Non deerunt tamen, qui contendant masculinum etiam Atticis non incognitum, cum eo *Aristotelem* ibidem usum reperias. Sed ibi discrimen aliquod *βατίδα* inter et *βάτον* statuere videtur. Hinc *Hesychius: Βατίδες, εἶδος ἰχθύος ἡ βατία. διαφέρει δὲ τοῦ βάτου ἰχθύος, ὡς Ἀριστοτέλης ποιεῖ φανερόν*. Quae si vera sunt, *Moerin* falli dicendum est, qui duos illos pisces confundit. Confundit quoque *Thomas Mag*. ut constat ex his illius verbis: *Βατὶς θηλυκὸν ὁ ἰχθύς, οὐχ ὁ βάτος*. Sic enim emendandus. Sallier.

Βατίς. Pro *βάτος* coll. Gron. *βῶτος*. Vid. *Ti. Hemst*. ad *Aristoph*. Plut. p. 365. et not. ad *Thom*. *Mag*. inprimis Cel. *J. G. Graevium* ad *Isidor*. V. *Batis*, et *Batus*. (99)

2. *Βάτος*,] Clar. *Hudsonus* legit sic: *ὁ βάτος . . . Ἀττικῶς. ἡ βάτος*. Optime. Id enim sibi vult *Moeris*, *βάτον* sive *rubum* ab Atticis masculino genere; feminino autem a ceteris efferri. Equidem *ἡ βάτος* scriptoribus sacris, et *Dioscoridi* semper scribitur, quibus tamen *Theophrastus* videtur praeivisse, apud quem l. III. Hist. Plant. c. 18. haec legas: *καὶ κατ' ἄκρον ὁ μέγιστος βότρος τοῦ καύλου, ὥσπερ ἐπὶ τῆς ῥάμνου, καὶ τῆς βάτου*. nisi quis tamen locum corruptum esse suspicetur: nec injuria, cum alibi semper, idque plurimis in locis, masculinum fecerit. Sallier.

Βάτος,] Ita haec a praecedentibus secernit Coislin. *Hudsoni* conjecturae non sunt plane contemnendae. Verum, cum *Moeris* ita articulum nunquam soleat praemittere, malim: *Βάτος. τὸ τῆς ἀκάνθης εἶδος, ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς*. vel *Ἀριστοφάνης*. Eum enim hoc modo usum esse voce *βάτος* genere masculino, notat *Scholiastes* Theocrit. ad Id. I. v. 132. Invitis tamen MSStis nihil sustinui mutare. *ἡ βῶτος* coll. Gron. [cf. Thom. M. p. 148.]

3. *Βρύκειν*,] *Moeris* de verbis *βρύκω* et *βρύχω* sic disputat, quasi illorum una eademque esset significatio. *Moeridi* assentiuntur *Foësius* in Oecon. Hippocrat. et *Stephanus* in Thes. quibus *βρύκω* exponitur, *dentibus collisis strepo*, illudque solius *Hesychii* auctoritate, apud quem reperias: *Βρύκων, συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου*. Cum tamen huic illorum opinioni favere videatur auctor poëmatis XLVII. quod *Homero* adscribitur. Sic enim ille v. 13. *Ὡς γνάθος ἱππείη βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος, πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτὰ ποιοῦσα*. Verum omnibus accurate perpensis, hoc verbum ibi, ut et apud *Hesychium* cum *χ* scribi debere contendimus. Sensus est, *ut equus vulneratus dentibus frendens cadit, sic magno strepitu fornax ruat*. *Βρύχω* enim dicitur de illis, qui lethali accepto vulnere dentibus inter se collisis strident. Nec dubitandi locum relinquit *Apollonius* Argon. l. II. v. 833. — *ἀλλά μιν Ἴδας Οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάππεσε δουρί, Καὶ τὸν μὲν χαμαδὶς λίπον αὐτό-* (100)

θι πεπτηῶτα. At βρύκω si scribas cum κ, semper significat, *comedo, avide voro*. Quod est ostendendum, ut *Hesychium* et *Homerum* emendari debuisse, obscurum sit nemini. Nunquam certe aliter ab *Aristophane* usurpatum reperias. Nam praeter locum jam antea ab *Henr. Stephano* laudatum restant tres alii, quorum primus occurrit Εἰρήν. v. 1311. Ἀλλ' ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων. Ὡς οὐαὶ πᾶσαν ἡμέραν πλακοῦσίν ἐστιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις Πρὸς ταῦτα βρύκετ' ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν. Secundus Lysistr. v. 301. Οὐδὲ γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ὁμοῦ. Tertius vero ibidem v. 367. Βρύκουσά σου τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω. *Aristophani* adjungatur *Euripides*, in cujus Cyclope bis ea vox legitur, nempe v. 358. — ὡς ἕτοιμά σοι Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἀποχναύειν, Βρύκειν, κρεωκοπεῖν μέλη ξένων. et v. 371. Κόπτων, βρύκων, ἑφθά τε δαινύμενος Μυσαροῖσιν ὀδοῦσιν Ἀνθρώπων θέρμ' ἀπ' ἀνθράκων κρέα. Quid autem verbum βρύκειν ibi significet, ita manifestum est, ut explicatione non indigeat. Itaque a viris doctiss. *Is. Casaubono* et *Jos. Barnesio* repudiatur *Canteri* conjectura, qui βρύκειν in βρύχειν mutandum esse judicabat, cum de Cyclope sermo sit, qui Ulyssem ejusque socios comedere in animum induxerat. Βρύκειν igitur vox fuit inprimis idonea, qua ibi uteretur *Euripides*, ut praeter exempla a nobis adducta argumento sunt loca *Athenaei*, de quibus *Stephan.* in Thes. Βρύχειν vero pro *comedere* nusquam obvium, licet ob soni similitudinem veteres Grammatici interdum cum verbo βρύκω confundant, velut *Etymologus*, Βρύγμος, νόσος, inquit, ἀπὸ τοῦ τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει. καὶ βρύκουσα, δάκνουσα, καὶ Ἱπποκράτης τὸ βρύκειν τοὺς ὀδόντας ἐπὶ τῆς συνερείσεως τέθεικε. βρύκειν γὰρ τὸ λαβρῶς ἐσθίειν, ἀπὸ τοῦ τρίβειν τοὺς ὀδόντας. Ut enim evincat βρύκειν sumi pro *mordere*, seu *edere*, auctorem *Hippocratem* laudat, in cujus scriptis tantum vocem βρύχειν reperias, et ita quidem, ut semper significet *fremere*, *dentibus inter se collisis stridere*. Addit *Etymologus* vocis illius originem repetendam ἀπὸ τοῦ τρίβειν τοὺς ὀδόντας. Scribe: ἀπὸ τοῦ τρίζειν. Emendandus quoque *Hesychius*, cujus haec verba sunt: Βρύκειν, λαβρῶς ἐσθίειν, ἀπὸ τοῦ τρύζειν τοὺς ὀδόντας. quae postrema non ad βρύκειν, sed ad βρύχειν pertinent. Ex iis autem, quae dicta sunt hactenus, nemo non colligat, *Moeridem* de verbo βρύκειν et βρύχειν disputantem minime esse audiendum. Cautius *Thomas Mag.* cujus
(101) haec sunt verba: Βρύκειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρύζειν. Emenda τρίζειν. Sallier.

Βρύκειν,] *Sallierio* adsentitur *Abreschius*, Vir doctissimus, ad *Thomam M.* A quibus equidem cum Magno *Hemsterhusio* dissentio, et in alia omnia pedibus eo. Βρύκειν et βρύχειν, a sono ficta, prima origine nihil differunt, et significant *stridere*, *dentibus stridorem edere, frendere*. Dein, *tam avide et gulose edere et vorare, ut dentes strideant*. (Conf. V. D. in Obs. Miscell. Vol. vi. p. 462.) Hominis voracis imaginem, si forte animo non obversetur, clarissime oculis subjicient appositissimi in rem nostram *Epicharmi* versus apud *Athenaeum* l. x. p. 411. et *Eustath.* Il. Δ. p. 817. Πρῶτον μὲν αἴ κ' ἐσθόντ' ἴδῃς νιν, ἀποθάνοις. Βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος, Ψοφεῖ δ' ὁ γομφίος. τέτριγεν ὁ κυνόδων, Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι, κινεῖ δ' οὔατα. Versu tertio τέτριγεν scripsi pro τέτριγ'. Alia via sanare tentavit Vir illustris *H. Grotius* in Excerpt. p. 471. Ψοφεῖ δ' ὁ γομφίος, ὁ δὲ κυνόδων τέτριγε. Verum ea conjectura, ut multae, Viro Maximo imprudenti et de gravioribus rebus cogitanti excidit. Usus autem, ut illuc redeam, voluit, ut βρύ-

Βήττειν [1], Ἀττικῶς. βήσσειν, Ἑλληνικῶς.
Βαυκαλᾷν [2], Ἀττικῶς. κατακοιμίζειν, Ἑλληνικῶς.

κειν tantum pro *edere* sumeretur. Atque eo referenda *Ammonii* nota, quanquam depravata, ubi vide Cl. *Valckenaerium* p. 32. Ita ἀποβρύκειν in suavissimo *Eubuli* fragmento apud *Athen.* l. XIII. p. 571. f. sic emendando: — Ὡς ἐδείπνει κοσμίως, Οὐχ ὥσπερ ἄλλαι τῶν πράσων πιούμεναι Τολύπας ἔσαττον τὰς γνάθους, καὶ τῶν κρεῶν Ἀπέβρυκον αἰσχρῶς. ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν ἂν Ἀπεγεύετ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία. Attici vero βρύκειν ὀδόντας dixerunt pro βρύχειν, ut φέγκειν pro φέγχειν. Atticos imitatur *Hippocrates* scriptor Jonicus; quae dialectus, uti notum, in plerisque cum veteri Attica conveniebat. Apud *Hesychium:* Ῥωκῶσα, πρίουσα τοὺς ὀδόντας. et, Ῥώχειν, βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι. Glossae videntur Laconicae, ejusdem cum Ῥώκομαι, ὀργίζομαι, λυποῦμαι, originis. In quibus eadem scripturae diversitas observari meretur. [v. Herm. ad Soph. Philoct. v. 735. et Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 93.]

1. Βήττειν,] *Aristophanes* Eccl. 56. — ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην Ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλησμένος. Idem apud *Poll.* l. VI. s. 62. *Philemon* Fr. Inc. p. 358. *Xenoph.* Cyropaed. l. II. p. 46. A. *Aelian.* H. A. l. XIV. c. 20. *Lucianus* Gallo T. II. p. 716. l. 63. ὑπέστενε γοῦν καὶ ὑπέβηττε. Pro βήττειν dicebant Lacones χελύττειν. *Clemens Alexandr.* Protrept. p. 33. καὶ χελύτιδα δὲ Ἄρτεμιν Σπαρτιάται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βήττειν χελύττειν καλοῦσιν. *Hesychius:* Χελούειν. βήσσειν. καὶ χελούσσειν ὁμοίως. Sic. Emendandus *Michaël Psellus* in Grammatica metrica: Χελύσειν δὲ τὸ δήσειν. Scribendum: Χελύσσειν δὲ τὸ βήσσειν. Χελλύσσουσα per duplex λ praeter *Nicandrum* scripsit *Lycophron* Alex. v. 727. unde apud *Etymol.* V. p. 808. l. 29. pro κατὰ πλεονασμὸν δὲ τοῦ Δ ponendum τοῦ Λ. Idem *Etymologus* nomen βηχμὸς praebet: Βηχμὸς, νυσταγμός. cujus explicatio videtur depravata. Sed quod reponam, non habeo. (102)

2. Βαυκαλᾷν,] Hocce verbum in veterum Atticorum scriptis nusquam occurrit. *Moeris* itaque de recentioribus intelligendus est, quos inter primas obtinet *Lucianus*, a quo ea vox usurpatur in Lexiph. T. I. p. 963. καὶ εὖ ἴστε, ἀπωλόλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐκβροχῆς, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ διακωδωνίζων. Videtur tamen illud vocabulum *Luciano* fuisse antiquius, utpote quo utatur Lexiphanes, vir obsoletarum vocum inprimis studiosus. Is vero si audiendus est, βαυκαλᾷν nihil aliud erit, quam *cantu aliquem e somno excitare.* At aliter ceteri scriptores, apud quos βαυκαλᾷν de nutricibus dicitur, quae *cantilenis somnum parvulis conciliant.* Sic enim exponendus *Celsus* apud Origen. l. VI. p. 298. ἢ τίς γραῦς ἐπὶ τῷ βαυκαλῆσαι παιδίον μῦθον ἐπᾴδουσα τοιαῦτα ψιθυρίζειν οὐκ ἂν ᾐσχύνθη; Nec dubitandi locum relinquunt haec ipsius *Origenis* p. 300. ἀληθῶς γὰρ καὶ γραῦς ἐπὶ τὸ βαυκαλῆσαι παιδίον μεθύουσα μῦθον ἐπᾴδειν τοιοῦτον καὶ ψιθυρίζειν τῷ παιδίῳ ἐπῃσχύνθη. Eodem sensu compositum καταβαυκαλᾷν accipit p. 327. quod et occurrit pro *sopire* apud *Aelian.* H. A. l. XIV. c. 20. καὶ τοῦτό γε αὐτοὺς καταβαυκαλᾷ καὶ κατανυστάζει. Hinc καταβαυκαλήσεις nomen, quod *nutricum cantilenas* interpretatur *Athenaeus* l. XIV. αἱ δὲ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδαὶ καταβαυκαλήσεις ὀνομάζονται. Verbum κατακοιμίζω significans *sopio, somnum concilio*, metaphorico sensu usurpatur a *Plutar-*

Βλάβος [1], Ἀττικόν. βλάβη, κοινόν.
Βραβεὺς [2], Ἀττικῶς. βραβευτὴς, Ἑλληνικῶς.
Βεβιασμένη [3], Ἀττικῶς. ἐφθαρμένη, Ἑλληνικῶς.
Βαλβῖδες [4], αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵσταιντο. διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων, βαλβῖδ' ἀπόδος, θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν, Ἀττικῶς. ὕσπληγξ δὲ κοινόν.

---

cho Mon. p. 346. ubi de Epaminonda: *ἐξαπατήσας δὲ*, inquit, *καὶ κατακοιμίσας οὕτω τοὺς πολεμίους, ἀνέζευξε νυκτὸς ἐκ τῆς Λακωνικῆς*. Reperias et apud *Lucian.* t. I. p. 771. *καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς καὶ κατακοιμίσαντες πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον*. Sic
(103) et t. II. p. 117. *καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ὅταν κατακοιμίζῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμέ*. Vide quoque *Achillem Tat.* p. 107. Ab illo verbo repetenda origo nominis *κατακοιμιστής*, seu *cubicularius*; qua voce utuntur *Diodorus* p. 53. *Philo* p. 787. et *Plutarch.* p. 773. SALLIER.

Βαυκαλᾷν,] Primus hoc verbum praeclare illustravit renascentium litterarum vindex acerrimus, *P. Leopardus* Emend. l. VII. c. 5. quem vide et *Meursium* Auct. Philol. c. 34. Idem verbum *Maximo Tyrio* Cl. *Valckenaerius* An. ad Ammon. p. 46. *Alciphroni* Eruditiss. *Bernardus* ad Pallad. p. 21. egregie restituerunt. Vicinum *βαυβᾷν Hesychius* per *καθεύδειν*, *Eustathius* ad Od. Ξ. p. 546. l. 4. per *κοιμᾶσθαι* explicant. *Βαβᾷν* scriptum est in *Grammatico* bibl. S. Germani, e quo *Euripidis* fragmenta in gratiam meam excerpsit Politissimus *Ruhnkenius*: *Βαβᾷν, ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ· Βαβῶμεν εἰςελθόντες, ἀπομόρξαι σέθεν τὰ δάκρυα. Κάνθαρος Μηδείᾳ· βαβήσομεν*. Sed per *αυ* praetulerim.

1. *Βλάβος*,] *Aristoph.* Ran. v. 1182. *Suidas* V. *Eustath.* Od. *Α.* p. 46. l. 25. Conf. *Stephanum* in add. de D. A. p. 155. 156. [v. Osann. Philem. p. 293.]

2. *Βραβεὺς*, *Ἀ. βραβευτής*, *Ἑ.*] *Moeris* nomen *βραβευτής* tanquam minus Atticum repudiat: immerito, ut, praeter *Aristotelis* testimonium jam ab *H. Stephano* adductum, ostendunt haec *Platonis* in Protag. p. 204. *εἶπον οὖν ἐγώ, ὅτι αἰσχρὸν ἂν εἴη βραβευτὴν αἱρεῖσθαι τῷ λόγῳ*. SALLIER.

Βραβεύς. *Eurip.* Or. v. 1070. 1688. Helen. 710.

3. Vide *Nunnesium* ad Phrynichum de hac voce disserentem. SALLIER. Coll. Schlaeg. *Βεβιασμένον*, — *ἐφθαρμένον*. Infra: *Βιάσασθαι, Ἀττικῶς. φθεῖραι, Ἑλληνικῶς*. *Aristoph.* Plut. 1093. *Plato* de leg. l. IX. p. 936. A. Novo more locutus est *Clemens Alexandr.* Protrept. p. 13. l. 15. *τὴν Ἀφροδίτην λέγω, τὴν φιλομηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, μηδέων ἐκείνων τῶν ἀποκεκομμένων Οὐρανοῦ, τῶν λάγνων, τῶν μετὰ τὴν τομὴν τὸ κῦμα βεβιασμένων*. Sed reponendum potius *βιασαμένων*. [v. Lobeck. ad Phrynich. p. 70 sq. v. infra Moer. s. v. *φθορέα* p. 390.]

(104) 4. *Βαλβῖδες*,] *βαλβῖδ' ἀπόδος*. Ita *Salmas.* in MS. *βαλβῖδα πόδας. θέντες πόδα* etc. HUDSON.

Βωμολόχος [1], ὁ πρὸς τοῖς βωμοῖς λοχῶν, ἐπαίτης. Βόθρος [2], Ἀττικῶς. βόθυνος, Ἑλληνικῶς.

Βαλβίδα πόδος. Ita noster Codex. Sed legendum *Βαλβίδ' ἀποδὸς*, ut antea observatum a *Claud. Salmasio*, quem vide ea de re disputantem Plin. Exercit. t. II. p. 922. SALLIER.

Primi hunc locum e MSS. protulerunt summi Duumviri *Henr. Valesius* ad Harpocr. p. 29. et *Claud. Salmasius* in recondita eruditione refertis in *Solinum* Exercitation. t. II. p. 922. A. et de Hellenist. p. 47. e quibus, simulque e MSS. meis diversas proferam lectiones. Pro *ἐγκεχαραγμέναι* coll. Gron. *ἐγκαραγομέναι*. Pro *δρομεῖς*, eadem *δρόμοι*. Dein Leid. ut Pricaean. *βαλβίδα πόδας θέντες πόδα παρὰ πόδα*. *Salmas.* et *Valesius* l. c. *βαλβίδ' ἀπόδος, θέτε πόδα παρὰ*, omisso *πόδα*. Coisl. et Reg. *βαλβίδα ποδὸς*, ut et Gronov. coll. in qua pro *πόδα παρὰ πόδα* scriptum *πόδα παρ' ᾱ*. de quibus nihil e Coisl. et Reg. a Cl. *Stoebero* enotatum. Pro *ἔτι* coll. Gron. *ἔρι*. Pro *Ἀττικῶς* *Salmas.* et *Vales.* *Ἀττικόν*. Media autem *διὸ καὶ — λέγουσιν*. *Salmas.* in Libro de Hellen. omisit. *ὕσπληγξ* Huds. et Leid. *Salm.* et *Vales.* *ὕσπληξ* Coisl. et Reg. *ὑσπλὴξ* Gronov. *δὲ* *Salmas.* *Vales.* Coisl. Reg. Leid. coll. Gron. addunt. Vereor, ne nonnullis nimis videar minutus in his enotandis. Sed vere eruditis hanc operam meam non displicituram confido. *Βαλβίδες* erant *lineae, quibus cursores, antequam carceribus emitterentur, insistebant*. *Heliodorus* l. IV. p. 167. l. 10. *ἐφειστήκει τῇ βαλβίδι τὸν δρόμον ἀσθμαίνων*. Conf. *Euripid.* Herc. Fur. 867. Figurato usu *Themistius* Or. XIII. p. 177. D. *ἐκ βαλβίδος εἰς τέρμα*. [v. Musgrav. ad Soph. Antig. v. 131. Jacobs. A. P. p. 48.] Sed videndus omnino, qui nobis otium fecit, Magnus *Salmasius*: cujus etiam conjecturam *βαλβίδ' ἀπόδος* in textu reliqui, quia nihil succurrebat melius. Plane tamen persuasum mihi est, *Moeridem* nostrum aliter scripsisse, et vulnus gravius latere: cui sanando quum impar sim, aliis illud curandum relinquere, quam incertas conjecturas proferre, malim. [De v. *ὕσπληγξ* vide Lobeck. ad Phryn. p. 71.]

1. *Βωμολόχος*,] Is locus sic legendus: *Βωμολόχος, ὁ πρὸς τοῖς* (105) *βωμοῖς λοχῶν, ἐπαίτης*. Vox autem *ἐπαίτης* debetur Cod. Coisl. SALLIER.

Βωμολόχος. Ed. Hudson. *Βωμολόχος, ὁ πρὸ τοῖς βωμοῖς λοχῶν, ἐπαιτ' (ῶν μετὰ κολακείας·) πρὸς* restitutum e Coisl. Reg. coll. Gronov. et correxerat *Abreschius* ad *Thom. M. Pherecrates* apud *Harpocrat*. V. *Ἔπειτ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ, κἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα, Ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ*. *ἐπαίτης* ex iisdem Coisl. Reg. Leidensis *ἐπαιτ͂* cum abbreviatione. Gronov. *ἐπαιτέα*. Vid. *Aristoph.* Nub. v. 907. Ran. 361. 1117. 1569. Eq. 1191. 1355. Conf. praeter ceteros ad *Timaeum* Cl. *Ruhnkenius*. [cf. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de Conscrib. Histor. p. 122.]

2. *Βόθρος*,] *Thom. Mag.* ὁ *βόθρος*, inquit, *οὐ βόθυνος, οὐδὲ λακκός. ταῦτα γὰρ οὐκ ἴσασιν οἱ Ἀττικοί*. Uterque fallitur. Duo enim haec nomina apud Atticos in usu sunt. Ac a voce *βόθρος* ut ordiamur, eam usurpat *Xenophon* p. 864. *πότερα οὖν, ἔφη, ἐν τῇ ξηρᾷ ἂν βαθὺν ὀρύσσοις βόθρον τῷ φυτῷ; Xenophontem* sequitur *Lucianus*, in cujus scriptis nomen *βόθρος* saepius reperias, nunquam vero *βόθυνος*. Quod tamen in Atticorum numerum reponendum con-

Βότρυς [1], μακρὸν, Ἀττικῶς. βραχὺ, Ἑλληνικῶς.
Βρενθύεσθαι [2], τὸ μετὰ συννοίας ἐπαίρεσθαι, Ἀττικως.
Βοήσεται [3], Ἀττικῶς. βοήσει, Ἑλληνικῶς.
Βαδιοῦμαι [4], βαδιεῖ, βαδιεῖται, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς.
Βιάσασθαι, Ἀττικῶς. φθεῖραι, Ἑλληνικῶς.
Βλαφθέντες [5], Ἀττικῶς. βλαβέντες, Ἑλληνικῶς.

---

stat ex eodem *Xenophonte* ibidem. Sallier. Vid. not. ad *Thom. Wetsten.* ad Matth, xii. v. 11. xv. v. 14.

1. *Βότρυς,*] *Etymol.* p. 288. *τὸ δὲ δρῦς, ἐπὶ μὲν εὐθείας, μακρὸν ἔχει τὸ ῡ. ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης κλίσεως, βραχύ. ὁμοίως καὶ τὸ ἰχθύς.* An ergo et *βότρυς?* Accusativus enim pluralis, contractus ex *βότρυας,* Atticis non tantum, sed et vulgaribus Graecis producitur. Conf. *Ammon.* in *Στάχυς.* [v. Spitzner gr. Pros. p. 39 sq. §. 138. 139.]

2. *Βρενθύεσθαι*] — (*διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι. Ἑλληνικῶς.*) Haec desunt in cod. Coisl. Recte. Sallier.

Desunt in omnibus codd. Cl. *Berglerus* ad marg. adscripserat: „Cur addis? Auctor ipse satis et bene explicavit.“ Verbum *βρενθύεσθαι* tam copiose et accurate illustravit ὁ *πάνυ Hemsterhusius* ad Luciani D. M. t. i. p. 368. 369. laudatus etiam *Ruhnkenio* ad Timaeum p. 47. nihil ut addi possit.

(106) 3. *Βοήσεται,*] Citat hunc locum *E. Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 638. *Demosthen.* adv. Midiam p. 404. C. *μάτην γὰρ λοιδορήσεται καὶ βοήσεται. Euripides* Iphig. Aul. v. 465. *Παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται οὐ συνετὰ συνετοῖς. ἔτι γάρ ἐστι νήπιος.* Ita illic corrigendum pro *συνετῶς.* Similiter *Heliodor.* l. x. p. 514. l. 25. *καὶ τοῖς συνετοῖς ἀσύνετα φθέγγομαι. Eubulus* apud *Athen.* l. x. p. 449. T. *Ἀξύνετα ξυνετοῖσι λέγω.* De Futuris vero mediis pro activis apud Atticos vid. *H. Steph.* de D. A. p. 15. et quae nos alibi notabimus. [v. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 327.]

4. *Βαδιοῦμαι, βαδιῇ,*] In MS. *βαδείη.* Hudson.

Βαδιῇ,] Lege, *βαδιεῖ,* ut in MS. Coisl. Attici enim *η* secundae personae passivorum in *ει* mutare solent. Quae vero uncinis inclusa sunt, *βαδίσομαι, βαδίσῃ, βαδίσεται, Ἑλληνικῶς,* in Coisl. codice desiderantur, ut et in Oxon. Nec addenda fuere, cum *Moeris* in plurimis aliis vocabulis voces, quae ab Atticis scriptoribus usurpari consueverant, proponere satis habuerit. Sallier.

Pro *βαδιῇ* Cl. *Berglerus* in marg. scripserat *βαδιῇ.* Sed *βαδιεῖ,* quod praebent Coisl. Reg. coll. Gronov. unice verum est. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 354 sq.] Vid. *Eustath.* ad Odyss. M. 490. l. 2. *Mattair.* de D. p. 68. *βαδείη* Leid. *Βαδιοῦμαι* est in *Aristoph.* Ran. 180. Eccl. 848. *βαδιεῖ* Pac. 116. (male apud *Suid.* V. *Μεταμώνιος, βαδιῇ.*) Eccl. 850. 855. 1075. Thesm. 624. Lys. 899. *βαδιεῖται* Plut. 945. ubi v. Sch. *βαδιοῦνται* Eccl. 621. Conferendus *Mattairius* de Dial. p. 46. *Χαρίσομαι* legitur in *Aristoph.* Thesmoph. 946. Sed Atticae puritati magis conveniet *χαριοῦμαι.* ut apud *Demosth.* pro Megalopol. p. 83. A. *χαριεῖται.* [v. Schaef. ad Greg. p. 173. not. 50. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 324. Xen. Anab. II. 1. 4. *καθιεῖν* ibq. Bornem. Poppo ad Cyrop. I. 4. 20. Lobeck. ad Phrynich. p. 746.]

5. *Βλαβέντες, Ἀ. βλαφθέντες, Ἑ.*] Vide *Stephan.* de Dial. Gr. p. 147. 156. Hudson.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γεννηταὶ [1], καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα. εἰσὶ δὲ οἱ γεννηταὶ τοιόνδε τι [2]. ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν τὸ παλαιὸν [3] διεκεκόσμητο διχῶς, εἴς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργούς. οὗτοι δὲ [4] πάλιν διῄρηντο εἰς φυλὰς δ′ [5]. αἱ δὲ φυλαὶ ἑκάστη [6] εἰς τριττύας [7], εἰς δὲ ἑκάστην τριττὺν [8] εἰσήχθη γένη

Βλαβέντες. Codex Coisl. habet, *Βλαφθέντες*, *Ἀττικῶς*. *βλαβέντες*, *Ἑλληνικῶς*. quod ratum esse ostendunt haec *Thomae Mag*. *Βλαφθέντες δόκιμον. τὸ δὲ βλαβέντες κοινόν*. Sallier.

Temere *Hudsonus* MSti lectionem videtur mutasse. In Coisl. enim, Reg. coll. Gronoviana non tantum, sed et in Leidensi scri- (107) ptum est ita, uti edidimus. *Ἕλληνες* cum Coisl. in *Ἑλληνικῶς* mutavi. *Βλαφθέντες Thucydideum* est. Vid. Interpretes ad *Thomam* V. et inprimis Vir Praeclarus, quo praeceptore fidelissimo et amico integerrimo gloriamur, *L. C. Valckenaerius* ad Euripid. Phoen. v. 979. qui reliquorum diligentiam multum obscuravit.

1. *Γεννῆται*] In MS. *Γέννηται*. Hudson. *Γεννηταὶ* bis in Coisl. Reg. Leid. coll. Ward. Gron. Similiter scriptum in *Timaeo*. Alibi *Γεννῆται* et *Γενῆται* cum simplici *ν*. *Etymol*. p. 226. l. 13. Vid. Interpretes ad *Poll*. l. viii. sect. 111. [Videtur forma per geminatum *ν* praestare secundum omnium fere veterum Grammaticorum auctoritatem. At retinuit *γενήτας* Ast. in Plat. de Leg. IX. p. 869. B. priore editione.]

2. *τοιόνδε τι.*] Sic bene correxerat *Berglerus* in marg. et habent Coisl. et Reg. Editio Huds. *τοῖον δέ τι*. Leid. et coll. Ward. *τοιόν δε τοι*.

3. *τὸ παλαιὸν*] Coll. Ward. *τὸ πάλαι δὲ ἐκεκόσμητο δίχα*. et *Montefalcon*. in bibl. Coisl. Leidens. *ἐκεκόσμετο*.

4. δὲ] Addunt Coisl. et coll. Ward.

5. *εἰς φυλὰς τέσσαρας,*] Supplevit *Salmasius* in Obs. ad Jus Atticum p. 143. qui et *τριττύας* reposuit pro *τριτάσια*, et *τριττύην* pro *τρίττην*, et *γένη τριάκοντα* pro *γένη λ*, et *συστήματος ὄντως ὠνομασμένοι* pro *γένους οὕτως κατωνομασμένοι*. Hudson.

εἰς φυλὰς τέσσαρας. Vox *τέσσαρας* desideratur in MSS. sed in nostro codice adjunctam reperias notam numeralem *δ′*. Ad Moeridem quod attinet, de hoc illius loco uberius disputantem *Salmasium* consule. Sallier.

δ′. Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. Wardiana. Atque ita exhibere malui.

6. *ἑκάστη*] Sic Coisl. Reg. coll. Schl. Leid. pro *ἑκάσται*.

7. *τριττύας,*] Leid. *τριτάσια*. Coisl. Reg. Gron. *τριττάς*. Lego, *τριττῦς*.

8. *τριττὺν*] Sic *Berglerus* pro *τριττύην*, et Coisl. Reg. et coll. (108) Ward. *τρίττην* Leid. coll. Gronov.

λ′ [1], οὐθὲν ἀφ' αἵματος ἀλλήλοις [2] προσήκοντες, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ γένους οὕτως κατωνομασμένοι [3].

Γέλων [4], Ἀττικῶς. γέλωτα, Ἑλληνικῶς.

Γίγνεται [5], Ἀττικῶς. γίνεται, Ἑλληνικῶς.

Γέλοιον [6], βαρυτόνως, Ἀττικῶς. γελοῖον, προπερισπωμένως, Ἑλληνικῶς.

---

1. *λ′.*] Sic Coisl. et Leid..

2. *ἀλλήλοις,*] Coll. Gron. *ἀλλήλων.*

3. *ἀλλ' ἀπὸ πολιτικοῦ γένους οὕτως κατωνομασμένοι.*] Ita omnes MSSti. Et nihil causae erat, cur *Salmasius* et eum secutus *Hudsonus* mutarent in *ἀπὸ πολιτικοῦ συστήματος ὄντως ὠνομασμένοι.* Similiter enim *Suidas* V. et in *Ὁμογάλακτας.* Conf. *Etymol.* l. c. Rectius fortasse conjicias, pauca post *γένη λ′* excidisse, nimirum, *εἰς δὲ γένος ἕκαστον ἄνδρες λ′ οὐθὲν ἀφ'. κ. τ. λ.* quae similitudine praecedentium facillime a festinante librario praeteriri potuerunt. Consul. *Pollux* l. III. sect. 52. ceterique Grammatici. De *γεννήταις* sive *γεννηταῖς* multa possent dici, sed pleraque ab aliis occupata; quos laudat *J. Taylorus* ad Demosth. contra Neaer. p. 618. [p. 1365, 9. annot. p. 1023. R.] *Ruhnkenio* ad Timaeum [p. 66.] quoque citatus.

4. *Γέλων, Ἀ. γέλωτα, Ἑλληνικῶς.*] Coisl. Reg. coll. Gron. pro *κοινῶς.* quod servari potuisset. Sed meliorum codd. auctoritatem censui praeferendam. *Γέλων* legitur in *Aristoph.* Ran. v. 45. *Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων.* *Sophocl.* Aj. v. 306. — *συντιθεὶς γέλων πολύν.* *Aeschyl.* Choëph. 735. *Eurip.* Med. 383. 1041. [Jon. 1172.] etc. *Thespis* apud Plut. t. II. p. 36. B. *καταγέλων* *Aristoph.* Eq. 319. *Suidas* V. *Ἐν χρῷ. ὁ χρῶς τοῦ χρῷ Ἀττικῶς. ὡς γέλως. γέλω.* Similiter *ἔρων* per *ω* et non *ἔρον* pro *ἔρωτα* scribendum censet *Tzetzes* in Hesiod. p. 136. *τὸν ἔρον δὲ, καὶ τὸν γέλον ὁμοίως Αἰολικῶς μικρόν. Ἀττικῶς δὲ μέγα.* quod probandum videtur. *Γέλωτα* saepissime etiam apud Poëtas Atticos occurrit. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 212. et 228. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 197.]

5. *Γίγνεται, Ἀ. γίνεται, Ἑ.*] In MS. *γίνηται.* HUDSON. Sic et Leid. Reliqui recte. Vid. Cel. *Valckenaerius* ad Eurip. Phoen. v. 1396. Librarii talia pro lubitu suo mutarunt. [cf. Poppo de Elocut. Thucyd. p. 208. idem praefat. ad Xenoph. Cyrop. p. XXXV. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 96.]

(109) 6. *Γέλοιον,*] Vide *Stephanum* de Dial. Gr. p. 192. 193. *Phavorinum*, *Etymol. Magn.* et *Eustathii* Ind. ad Homerum voce *γελοῖον.* HUDSON. in add.

Γέλοιον, βαρυτόνως, Ἀ. Ita has voces transponunt Coisl. Reg. et Leid. (Vid. *Albert.* ad Hesych.) pro *Γ. Ἀττικῶς βαρυτόνως.* Gronov. *βαρύτονον. προπερισπωμένως* — *σπώμενον* Coisl. et Reg. praebebant. Produxit hunc locum e MS. *Spanhemius* ad Aristoph. Ran. v. 6. *Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσι,* et *χαίρουσι τῇ βαρύτητι,* *Ammon.* p. 117. [cf. Lobeck. ad Phryn. p. 227 n. id. ad Soph. Aj. p. 227. Koen. ad Greg. p. 23. 26. Ruhnk. ad Timae. p. 66.]

Γενετυλλίδα [1], τὴν μοῖραν, Ἀττικῶς. γένεσιν, Ἑλληνικῶς.

Γνωσιμαχῆσαι [2], ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν. μετανοῆσαι, Ἑλληνικῶς.

Γρίφοι [3], τὰ ἐν τοῖς πότοις προβαλλόμενα ζητήματα, Ἀττικῶς.

Γραῦς [4], πληθυντικῶς, Ἀττικῶς. γραίας, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Γενετυλλίδα*,] *Γενετυλλίδος* vel *γενετυλλίδων* mentionem faciunt *Aristoph. Lucianus* et *Pausanias*. Sed ex illorum testimoniis quaenam illae fuerint, vix certo definire possis. *Fatorum praesidem Deam Moeris* interpretatur, sive *fatum ipsum; γένεσιν* et *γενετυλλίδα* easdem esse tradit. *Γένεσις* autem et *εἱμαρμένη* non differunt. Testis *Diodorus Tars.* In Excerptis *Photii: ἀπὸ διαφορᾶς*, inquit, *ἣν ἔχει τὸ οἰκούμενον πρὸς τὸ ἀοίκητον, καὶ ἣν πρὸς ἄλληλα τὰ κλίματα ἔχουσι, τὴν ἀνατροπὴν τῆς γενέσεως, ἤτοι τῆς εἱμαρμένης ποιεῖται.* Testis et *Chrysostomus* in Paul. p. 253. *γένεσιν λέγω καὶ εἱμαρμένην.* Utrumque sequitur *Isidorus Pelusiota*, quem vide p. 559. Sallier.

Γενετυλλίδα,] Vide Viros doctos ad *Hesych.* et qui ibi citantur. In eo autem diversus a ceteris Grammaticis abit *Moeris*, quod *Γενετυλλίδα* eandem cum *μοίρᾳ* faciat, quam tantum non omnes vel Venerem, vel Dianam partus praesidem fuisse statuunt. [Ar. Nub. 53.] *Γένεσις* autem pro *fato* occurrit et apud *Suidam* V. *Εἱμαρμένη. γένεσις.* et in V. *Γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη.*

2. *Γνωσιμαχῆσαι*,] In MS. *γνωσιμαχῆται.* Hudson.

Γνωσιμαχῆσαι,] Nec aliter cod. Coisl. *Μετανοῆσαι* vero, quod *Moeridi* parum probatur, suus est in vocibus Atticis locus. Sallier.

Γνωσιμαχῆται Leid. Ceteri recte. *Ἀττικῶς* quod addiderat *Hudsonus*, necesse non erat. *Aristophanis* locus est Av. v. 556. *Moscho-* (110)
pulus Π. Σ. p. 124. *Γνωσιμαχῶ. παρ' Ἀττικοῖς, τὸ μετανοῶ. Michael Psellus: Γνωσιμαχεῖν, ἐπίστασθαι τὴν πρὸς κρείττονα μάχην.* [v. Herod. VII. 130. VIII. 29.] Vim exemplorum dederunt doctissimi Interpretes ad *Hesych.* V. et ad *Thomam M.*

3. *Γρίφοι*,] Pro *προσβαλλόμενα* cum codd. Coisl. et Regio reposui *προβαλλόμενα*. *Scholiastes* Aristoph. ad Vesp. v. 20. *Γρίφοι λέγονται τὰ ἐν τοῖς συμποσίοις προβαλλόμενα αἰνιγματώδη ζητήματα.* Atque ita in *Hesychio* V. *Γρίφη* (pro *Γρίφοι.*) malim legere pro *βαλλόμενα*. *Γρίφος πρόβλημα παιστικὸν Athenaeo* l. x. p. 448. C. quem illic consule, et *Is. Casauboni* Animadversiones. [v. K. O. Müller. in libro, quem inscripsit: *die Dorier*. Vol. II. p. 392.]

4. *Γραῦς*, *Ἀ. γραῖα*, *Ἑλληνικῶς*.] Quam vere, ex his *Euripidae* manifestum est, Hecub. v. 323. *Εἰσὶν παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι Γραῖαι γυναῖκες.* Accedit *Aristoph.* Thesm. v. 1033. *Μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν Σαπρὰν, ἀπωλόμην ὅμως.* Nec obstat *Thomas Mag.* qui hocce nomen poëtis peculiare esse tradit: *γραῦς*, inquit, *οὐκ αἱ γραές, οὐδὲ αἱ γραῖαι. ποιητικὸν γάρ.* Nam apud alios etiam scriptores in usu fuisse patet ex *Luciano* t. II. p. 135. *ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν τὸ ὑπὸ γραίας ἁλῶναι, εὗρον αὐτήν.* Sallier.

Γραῦς,] *Etymol. γραῦς Ἀττικῶς.* et *Eustath.* ad Odyss. *Α.* p.

Γλαμῶσα [1], Ἀττικῶς. λημῶσα, κοινὸν, ἀμφότερον.
Γήτη [2], Ἀττικῶς. κρόμμυα, Ἑλληνικῶς.
Γομφίους [3], Ἀττικῶς. μύλους, Ἑλληνικῶς.

---

71. l. 41. *κοινῆς δὲ φράσεως ἡ γραῖα. ἡ μέντοι γραῦς, Ἀτθίδος γλώσσης ἐστί.* Verum codd. Coisl. Reg. Leid. et coll. Gron. addunt *πληθυντικῶς. Γραῦς πληθυντικῶς, Ἀττικῶς. γραῖα, Ἑλληνικῶς.* Scribendum *γραῖαι*, vel, quod verius puto, *γραίας*. Observat enim *Moschopulus Π. Σ.* p. 162. *γραῦς* declinari, ut *ναῦς* et in nominativo plurali habere, *αἱ γράες, καὶ γρῆες*, in accusat. *τὰς γραῦς καὶ γρῆυς*. Jam vero Attici in nominativo semper scribunt *αἱ νῆες*, in accusativo *τὰς ναῦς, αἱ βόες*, et *τὰς βοῦς*. (Vid. *Moerid.* in *Νῆες*. *Thom. M.* in *Βοῦς*.) Similiter ergo *τὰς γραῦς*, et non *αἱ γραῦς* dixere. Quae observatio Poëtarum exemplis confirmari potest. Ita *Euripides* Androm. v. 612. *Παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δό-*
(111) *μοις.* Suppl. v. 9. 266. Cycl. 305. et alibi. *Αἱ γραῦς* nusquam observavi. [v. Heind. ad Pl. Gorg. p. 276. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 188. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 190. et II. p. 401 sq.]

1. *Γλαμῶσα,*] In MS. *γλωμῶσα*, dein *γλημῶσα*. Hudson.

Γλαμῶσα,] Ita codex Coisl. Sallier.

Leid. *γλωμῶσα* et *γλημῶσα*. Verum Coisl. coll. Schl. et Gron. ita, ut correxerat *Hudsonus*. Quid vero *ἀμφότερα*, sive *ἀμφότερον*, uti C. R. Gron. velit, non video, nisi forte *Moeris* scripserit: *Γλαμῶσα, Ἀττικῶς. γλημῶσα καὶ λημῶσα κοινὸν ἀμφότερον.* [Valde probabilis haec conjectura est.] Vid. *Pollux* l. II. sect. 65. *Hesych.* et not. *Γλάμων* prima correpta legitur in *Aristoph.* Ran. 596. et alibi. Quo respexit *Eustath.* ad Il. *Π.* p. 1083. l. 18. Adde *Lysiam* Or. p. 284. l. 4. *Hemsterhusium* ad *Lucian.* Dial. select. p. 25—30.

2. *Γήτη,*] Al. *γήτια* vel *γήθυα*. Hudson. Lege *γήτεια*. Bergler. in marg. Similiter Celeb. *Albertius* ad Hesych. V. *Γήτια*. quam conjecturam veram judico. Sed quum MSSti in *γήτη* conspirent, et *Etymologus* p. 230. l. 28. *γῆτος*, unde *γήτειον*, praebeat, mutare nolui. *γήτει'* est apud *Aristoph.* Eq. 674. *Πράσα, γήτεια, κρόμμυα* conjunxit *Anaxandrides* apud *Athen.* l. IV. p. 131. E.

3. *Γομφίους, Ἀ. μύλους, Ἑλληνικῶς.*] Vox *μύλους* adjunctaque interpretatio in cod. Coisl. non leguntur. Sallier.

E reliquis codd. meis nihil varietatis annotatum est; et *μύλους Ἑλληνικῶς* omnino retineri debent. Ad taedium Grammaticum minuendum quaedam Comicorum Atticorum fragmenta, in quibus *γομφίων* fit mentio, excitabimus. *Aristoph.* Ran. v. 580. *Ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους Κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.* *Phrynichus* apud Athen. l. II. p. 52. C. *Καὶ τούς γε γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν ὥστε Οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι.* Ita levissima mutatione constitui possunt jambi octonarii, e quibus ut senarios efficeret praeclarus Commentator, multum, sed frustra, laboravit. Comparandus *Plautus* Bacchid. IV. 2. v. 16. *Ni nucifrangibula excussit malis meis.* *Aristophanes* de vetula Plut. v. 1060. *ἕνα γὰρ γομφίον μόνον φορεῖ.* Verum dignum est, quod to-
(112) tum adscribatur *Philetaeri* fragmentum e Cynaegide apud *Athen.* l. XIII. p. 587. F. ubi meretrices vetulas, Pyrrhae filias, Nestoris novercas recenset: *Οὐχὶ Κερκώπη μὲν ἤδη γέγον' ἔτη τρισχίλια, Ἡ δὲ Διοπείθους ἀειδὴς Τέλεσις ἕτερα μύρια. Τὴν Θεολύτην δ' οἶδεν οὐδεὶς, ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο. Οὐχὶ Λαῒς μὲν τελευτῶσ' ἀπέθα-*

Γνοῖμεν [1], Ἀττικῶς. γνοίημεν, Ἑλληνικῶς.
Γαλῆ [2], Ἀττικῶς. γαλέα, Ἑλληνικῶς.

νεν ῥινουμένη. Καὶ Γαλῆνας καὶ Κορώνας — οὐ λέγω. Περὶ δὲ Ναΐδος σιωπῶ, γομφίους γὰρ οὐκ ἔχει. Quae versu penultimo exciderunt, meliorum codd. ope forte restituentur. Versum primum sic facillime correctione emaculavi, scribendo *γέγον' ἔτη* pro *γεγόνει ἔτι.* in quo interpretando toto coelo a vero aberravit *Dalechampius.* Eadem ratione *Aristophanes* Plut. 1083. *ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων διεσπλεκωμένην* dixit. *Ἔτη* autem et *ἔτι*, ut illud etiam addam, ubique ab imperita librariorum gente permiscentur. Exemplo sit Epigramma sepulchrale, editum ab *J. H. Majo* in catal. Bibliot. Uffenb. p. 582. *Τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμέτης δωρήσατο, φρουρῆς Ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον. Λείπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτου χορὸν εὐκλέα παίδων Πιστὸν ἐμοῦ βιότου μάρτυρα σωφροσύνης. Μουνογάμος θνήσκω, δέκα δ' ἐν ζωοῖσιν ἔτη ζῶ Νυμφικῇ εὐτεκνίης καρπὸν ἀειραμένη.* Ultima vertit *Majus*, ut potuit. Nam depravata non poterant recte Latine reddi. Scribendum: — *δέκα δ' ἐν ζωοῖσιν ἔτι ζῶ, Νυμφικὸν εὐτεκνίης καρπὸν ἀειραμένη. Vivo autem in decem liberis vivis adhuc, cum maritalem prolis egregiae vel foecunditatis fructum ceperim.* In *Apollodori* l. III. c. XIII. sect. 6. *Τοῦτον (Ἀμφικτύονα) ἔνιοι μὲν Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα* (sic l. non *αὐτόχθονος.*) *λέγουσι. βασιλεύσαντα δὲ αὐτὸν ἐπὶ δώδεκα Ἐριχθόνιος ἐκβάλλει.* recte animum adverterunt homines docti, *ἔτη* deesse, sed non perspexerunt, illud corruptum in praepositione *ἐπὶ* latere. Apud *Suidam* t. I. p. 318. in *ἐχωρίζοντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἔτη λε*, codex Leidensis non habet *ἐπί.* Nunc, quum veluti condimento quodam has notas adsperserim, revertar ad *Moeridem.*

1. *Γνοῖμεν,*] *Sophocles* Antig. 938. *Παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες.* Vide supra *Βαλεῖμεν.*

2. *Γαλειά, Ἀττικῶς. γαλεά, Ἑλληνικῶς,*] Ita in MS. Forsan tamen legendum *Γαλέα, Ἀττικῶς. γαλεός, Ἑλλ.* aut *Γαλῆ, Ἀττ. γαλέη, Ἑλλ.* Hudson. (113)

Γαλειά,] Codex Coisl. habet *γαλῆ.* Recte. Eam enim vocem esse Atticam, constat vel ex lexicis. Sallier.

Γαλὴ sive *γαλῆ* est in Coisl. Reg. coll. Schlaeg. et Gronov. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 149.] Leidensis praefert *γαληα.* Nimirum *α* ex sequenti voce male adhaesit. De *γαλῇ* multa notavit Eruditissimus *Perizonius* ad *Aeliani* V. H. l. XII. c. 4. *Apollodorus* apud *Stobaeum* Flor. Grot. p. 43. *Καὶ κλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς. ἀλλ' οὐδὲ εἷς Τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν, Δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.* Sed exemplis in re nota opus non est. Adponam tamen suavissimos *Sannurionis* Comici versus, quibus Hegelochum tragoedum, quem in pronunciando versu Euripideo, *Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ*, spiritus defecerat, in scena risui Atticorum exposuit. — *Τίς ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν Ἐνδύσομαι; φέρ' εἰ γενοίμην νῦν γαλῆ. Ἀλλ' Ἡγέλοχός με μηνύσειεν ὁ τραγικός, Ἀνακράγοιτ' ἂν οὗτος εἰς ἐχθροὺς* (vel *εἰσιδὼν*) *μέγα· Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ.* Ita isti versus constituendi, qui apud *Scholiastam* Euripidis ad Orest. v. 279. corrupti, apud *Scholiast.* Aristoph. ad Ran. v. 306. corruptissimi leguntur.

Γόης [1], Ἀττικῶς. κόλαξ, Ἑλληνικῶς.

* Γραμματοκύφωνα [2], ἀντὶ τοῦ γραμματέα, ὅτι οἱ γραμματεῖς προσκεκυφότες γράφουσιν. ἢ γραμματοκύφων, οἷον ἐν ἀγορᾷ γραμματεύς, ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κύφωνι μαστιγοῦνται. διὰ τοῦτο δ' αὐτὸν εἶπε περίτριμμα ἀγορᾶς.

Γραψάμενος [3], Ἀττικῶς. γράψας, Ἑλληνικῶς.

Γεγωνεῖν [4] καὶ γεγωνίσκειν, Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. βοᾷν καὶ κράζειν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Γόης*,] Post *Ἑλληνικῶς*. MSS. Coisl. et Reg. addunt, *καὶ κοινόν*. de quo alio loco dicam. *Γόητας* et *κόλακας* conjunxit *Dio Chrysostom*. Or. XXXII. p. 364. *ἀφθονία δὲ κολάκων καὶ γοήτων καὶ σοφιστῶν*. Or. LXXVIII. p. 668. A. *κόλαξ καὶ γόης ἀντὶ γενναίου καὶ ἀληθοῦς φανείς*. *Athen*. l. VI. p. 252. F. Alia hujus nominis exempla dederunt *Wetstenius* ad 2 Timoth. III. v. 13. et *Ruhnkenius* ad Timaeum V. Apud *Hesychium* legitur, *Γοησιόδος. ᾠδὸς, ἀπατεών*. pro quo *Kusterus γοησίῳδος* censet scribendum. Sed reponendum potius, *Γόης ἀοιδὸς*, vel *Γόης ἐπῳδός*. *Euripides* Bacch. v. 234. *Γόης ἐπῳδός, Λυδίας ἀπὸ χθονός*. Similiter Hippol. 1038. *Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε; Γόητες ἐπᾴδοντες Maximo Tyr*. Diss. XXXVI. p. 429. In *Phrynichi* Apparatu Sophistico Bibl. Coisl. p. 466. pro corruptissimo *Γλωτ.... τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλάττοντα. Πλάτων*. nullus dubito, quin scribendum sit *Γοητεύοντα*. Ita *Plato Menone* p. 414. C. *γοητεύεις με, καὶ φαρμάττεις, καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις*. Alia loca dabit *Bu-*
(114) *daeus* in Comment. L. Gr. p. 728. *Ὠιδαῖς γοητεύειν Conon* fab. 45.

2. *Γραμματοκύφωνα, — εἶπε (καὶ) περίτριμμα ἀγορᾶς παρὰ Δημοσθένει*.] Ita locum supplevi ex *Etymologo Magn*. V. *Γραμματοκύφων*. Hudson.

Berglerus in marg. notaverat: „Dele *καὶ* et *παρὰ Δημ*. licet ita „exstet apud *Etymol*. tamen absurde dicitur: *propterea eum* (nempe „Aeschinem) dixit (Demosthenes) *περίτριμμα ἀγορᾶς apud Demosthe-* „*nem*. Vide *Schol*. Aristoph. ad Nub. v. 259." Optime! Sed tota glossa insititia est, et in Coisl. et coll. Schl. non comparet. Descripsit autem eam homo inepte sedulus ex *lexico Rhetorico*, quod eodem codice S. Germani, quo Moeris, continetur. Quod me monuit Amiciss. *Ruhnkenius* in litteris ad me datis. Hoc lexicon expilavit *Etymologus*, apud quem verba *παρὰ Δημοσθένει*, quae *lexicon Rhetor*. non habet, vel una litura sananda sunt, vel statim post *Γραμματοκύφων* ponenda. Locus *Demosthenis* est pro Ctesiph. p. 343. A. *περίτριμμα ἀγορᾶς* est ex Or. de Corona p. 331. B. unde sumsit *Libanius* Opp. t. II. p. 629. D.

3. *Γραψάμενος*,] *Aristoph*. Nub. 1484. Vesp. 875. 889. 902. Pac. 107. Vid. *Thom. Mag*. in *Γράφομαι*. *Stephan*. de D. A. p. 64.

4. *Γεγωνεῖν*] Coll. Gron. *βοᾷν δὲ καὶ κράζειν*. *Moschopulus Π. Σ*. p. 67. *Γεγωνεῖν, τὸ βοᾷν καὶ κράζειν· ὃ καὶ γεγωνίσκειν εἴρηται ὑπὸ Θουκυδίδου*. Libro VII. c. 76. p. 497. Similiter *Euripides* El. 809. [add. Orest. 1218. Aeschyl. Prometh. v. 628.] Sed, quic-

Γέλγη [1] καὶ γελγοπώλης, Ἀττικῶς. ῥῶπος καὶ ῥωποπώλης, Ἑλληνικῶς.

Γηρᾶναι [2] καὶ καταγηρᾶναι, Ἀττικῶς. γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι, Ἑλληνικῶς.

Γηθυλλὶς [3], Ἀττικῶς. ἀμπελόπρασον, Ἑλληνικῶς.

Γάργαλος [4], Ἀττικῶς. γαργαλισμὸς, Ἑλληνικῶς.

Γυμνάσεται [5], Ἀττικῶς. γυμνασθήσεται, Ἑλληνικῶς.

Γνωστῆρας [6], ὡς Ξενοφῶν, τοὺς γνωστάς.

---

quid fere his de verbis dici poterat, occuparunt *G. Arnaldus* Lect. Gr. p. 32. *J. Ph. D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 150 seq. et *A. Heringa* Observ. p. 64. 65. ubi *γεγωνὼς* praeclare *Philostrato* restituit. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 94.] (115)

1. *Γέλγη*] In MS. *Γένη καὶ γεγοπάλης.* dein *ῥωπόλης.* Hudson.

Similiter Leid. in quo multo corruptius *γεγοπάλις.* Coisl. Reg. coll. Schl. et Gron. *Hudsoni* correctiones confirmant. Vid. *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* Il. *N.* p. 896. *Pollux* l. III. 127. l. VII. 198. *Hesych.* et not. Nihil verius doctiss. viri *J. Meursii* correctione in *Luciani* Lexiph. t. II. p. 321. *καί τοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ γέλγη ἀπαντᾷν. Phrynichus* Appar. Sophist. Bibl. Coisl. p. 468. *Ῥωποπώλης. ὁ τὸν ῥῶπον πωλῶν· ὅ ἐστι ξηρὸς χόρτος καὶ ποικίλος.* Reponendum, *φόρτος.* Vid. *Hesych.*

2. *Γηρᾶναι*] *Aeschylus* Choëph. v. 908. *Ἐγώ σ' ἔθρεψα, νῦν δὲ γηρᾶναι θέλω. Sophocles* Oed. Col. v. 920. [874.] *Τοιοῦτον, οἷον κἀμὲ, γηρᾶναί ποτε.* Ad alterutrum horum locorum referenda *Hesychii* glossa: *Γηρᾶναι. γηρᾶσαι.* In *Xenophontis* Memorabil. l. III. [12. 8.] p. 787. C. legitur *γηρᾶσαι.* Vid. *Thomam Mag.* [p. 192.] et *Etymol. M.* p. 230. f. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 97.]

3. *Γηθυλλὶς, Ἀ. ἀμπελόπρασον, Ἑ.*] In MS. *ἀμπελόπρασις.* Hudson.

Sic et Leid. Sed coll. Gronov. Coisl. Reg. et coll. Schl. *ἀμπελόπρασον.* Conf. *Hesych.* V. *Γήθυα. Suidas* V. *Athenaeus* l. IX. p. 372. f. quem cum ipsis librariorum vitiis expilavit *Eustath.* ad Il. *Σ.* p. 1211. l. 11. *Aristophanis* versus apud *Athen.* pag. seq. A. sic scribendus: — *τῶν δὲ γηθύων Ῥίζας ἐχούσας σκοροδοδμήτων τὴν φύσιν.*

4. *Γάργαλος,*] Ita quoque *Thomas M.* Sallier.

Γάργαλος. Aristoph. Thesmoph. v. 140. Conf. praeclaram Summi *Hemsterhusii* ad *Thom. M.* notam. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 97.]

5. *Γυμνάσεται,*] Vid. *Stephan.* de Dial. Gr. p. 147. Hudson. (116) in add. Vide infra *Τιμήσεται.*

6. *Γνωστῆρας,*] *τὸ Ἀττικῶς* et *τὸ Ἑλληνικῶς* in MSS. non reperias; nec immerito desiderantur. Id enim sibi vult *Moeris*, eos, qui *Xenophonti γνωστῆρες* dicuntur, ab aliis *γνωσταὶ* appellari. *Γνωστὴς* autem proprie *sponsor promissorum alicujus*, Graece *ἐγγυητὴς* et *βεβαιώτης*, ut ostendunt haec *Plutarchi* in Flam. p. 370. *προσῆλθον ἄνθρωποι τῶν αὐτόθι νεμόντων, φράζοντές τινα κύκλωσιν ἀμελουμένην ὑπὸ τῶν πολεμίων, ᾗ τὸν στρατὸν ἄξειν ὑπισχνοῦντο, καὶ καταστήσειν μάλιστα τριταῖον ἐπὶ τῶν ἄκρων· γνωστὴν δὲ τῆς πίστεως παρέχοντο, καὶ βεβαιώτην Χάροπα τὸν Μαχάταν, πρωτεύοντα μὲν Ἠπειρωτῶν, εὔνουν δὲ Ῥωμαίοις ὄντα.* Ex quibus

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δακρύοις [1], Ἀττικῶς. δάκρυσιν, Ἑλληνικῶς.
Δοίημεν [2], δοίητε, Ἀττικῶς. δῴημεν, δῴητε, Ἑλληνικῶς.

---

non parva lux accedit *Xenophontis* loco, de cujus explicatione inter doctos minime convenit. SALLIER.

Γνωστῆρας. Pro *γνωστὰς* coll. Gronov. perperam *γνωστοὺς*. *Xenophontis* locus est Cyropaed. l. VI. [2. 39.] p. 163. B. *εἰ δέ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν, γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς, ἦ μὴν πορεύεσθαι σὺν τῇ στρατιᾷ, λαμβανέτω, ὧν ἡμεῖς ἔχομεν.* In quo loco interpretando homines eruditi mirifice dissentiunt. *Leunclavius* interpretatur, *quibus est notus*. Aliter *Stephanus* in Thes. t. I. p. 1832. quem vide. [cf. Fischer. ad illum locum.] *Lipsius*, *P. Faber* et *Hotomannus* eosdem fuisse cum Romanorum *cognitoribus* sive *notoribus* statuunt; quorum sententiae *Moeris* favere videtur. *Γνωσταὶ* enim in *Glossis* explicantur per *cognitores*. Atque ea explicatio omnino probabilis est; nisi praeferenda sit Magni *Hemsterhusii* ad Polluc. l. IX. sect. 151. opinio, qui *γνωστῆρας* dictos existimat, *eos, qui res, de quibus agebatur, cognoscebant, ut de veritate, si quis falleret, testimonium dicere possent.* *Homereum* versum Il. *I.* v. 443. *Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.* ita *παρῳδιάζει* *Synesius* Dione p. 58. D. *Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, γνωστῆρά τε ὄντων.* ubi aliter, quam per *cognitorem* vel *exploratorem*, Latine verti nequit. Inprimis autem hac forma nominum in *ηρ* delectata est apis Attica. Sic *ἐπιτακτὴρ* Cyropaed. l. II. p. 51. D. *ὀπτὴρ* et *φραστὴρ* l. IV. p. 106. A. et l. v. p.
(117) 139. D. quorum prius citat *Pollux* l. II. 59. posterius *Suidas* V. *Θεραπευτήρ.* l. VII. p. 197. A. *προσόδων ἀποδεκτήρ.* l. VIII. p. 202. C. *δαπανημάτων δοτήρ.* ibid. *πεντηκοστῆρες* pro *πεντηκόσται* aliquoties. *ἀλεξητὴρ* Oecon. 827. D. *ἐργαστὴρ* p. 855. D. *Pollux* l. VII. 7. *λυμαντὴρ* Hieron. p. 908. *Σκαπτήρ*, quod tanquam *Xenophonteum* laudat *Pollux* l. VII. sect. 148. in nostris editionibus non legitur. De similibus nominibus in *ηρ* notat *D'Orvillius* V. C. ad Chariton. p. 363. *Δοτὴρ* restituendum *Themistio* Or. XIII. p. 178. B. *καὶ δῆμος ἡρώων καὶ φυλὴ ἑστιούχων δαιμόνων ὄλβον.* — In MS. est *ὀλβουδοξοτέρων*, pro quo *Harduinus* conjicit, *ὄλβων καὶ ἐνδοξοτέρων*, quod tamen ipsi non satisfaciebat. Scribendum: *δαιμόνων ὄλβον δοτήρων*, vel una voce *ὀλβοδοτήρων*. Vid. infra D. p. 191. B. 163. D. 284. A. 340. D. Atque ita Jovem *κτήσιον* [Aeschyl. Agamemn. vs. 1005. ibiq. Blomfield.] dictum quasi *δοτῆρα πλούτου καὶ κτήσεως*, scribit *Dio Chrysostom.* Orat. I. p. 9. A.

1. *Δακρύοις,*] A *Moeride* dissentit *Thomas M.* Utrumque apud poëtas Atticos occurrit. Grammatici certant et adhuc sub judice lis est. Verum *Moeridis* nota videtur referenda ad *Aristoph.* Vesp. 489. *Τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς.* [v. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 192. inprimis vero Buttm. in Addend. Vol. II. p. 404.]

2. *Δοίημεν.*] V. *Phrynichum* v. *Διδῴη.* HUDSON.

Δοίημεν. Habet hac parte *Phrynichum* sibi adsentientem *Moe-*

Διωκάθειν [1], κοινὸν Δωριέων καὶ Ἰώνων. διώκειν, Ἑλληνικῶς.

Δεδιττόμενος [2], Ἀττικῶς. ἐκφοβῶν, Ἑλληνικῶς.

---

ris, quibus se opponere ausus est *Thomas M.* V. *Διδῴη*. Sed veterum Grammaticorum auctoritas apud me quidem praevalet. Vid. *Aristoph.* Plut. 925. Nub. 1252. *Sophocl.* Phil. 328. In *Hesychio* post *Δοίημεν*. *δῴημεν* legitur, *Δοίης*. *δώσεις*. Scribendum *δῴης*. Apud *Thomam* vero, pro *ἀλλὰ βιῴη*, *Ἰωνικῷ ἔθει*, omnino cum cod. Oxon. castigandum *Δωρικῷ ἔθει*. Sic enim recte non tantum *Moschopulus*, sed et eo longe vetustior Grammaticus apud *Suidam*. *Βιῴη*. *ἀντὶ τοῦ βιοίη*. *ὥσπερ καὶ τὸ δῴη*, *ἀντὶ τοῦ δοίη*, *κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω*, *Δωρικῶς*. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 346. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 526. ann. 9. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 397.]

1. *Διωκάθειν κοινὸν* (*Ἀττικῶν*,) *Δ*.] Atticorum esse ostendit (118) *Stephanus* de Dial. Gr. p. 145. Hudson.

Διωκάθειν — *Ἀττικῶν*. Ultima vox desideratur in MSS. Necessariam tamen esse, illud argumento est, quod *διώκειν* inter voces minus Atticas numeret. Sallier.

Διωκάθειν. *Ἀττικῶν* abest ab omnibus codd. quod tamen improbabile non est, aut addi, aut intelligi debere. Vid. infra *Ὦδίν*. Ex Atticis scriptoribus hujus verbi exempla protulit *Ruhnkenius* V. C. ad Tim. p. 64. quibus addi potest *Clemens Alexandrin.* Paedag. I. II. p. 169. l. 27. *τὴν λίχνον διωκάθοντας ζωήν*. In scriptoribus Doricis, quos paucissimos nobis reliquos fecit bonorum librorum pestis barbaries, hoc, aut simile ejusdem formae verbum, non reperi. Verum *εἰκάθειν*, *ἐργάθειν*, *κιάθειν* apud *Homerum*, *Apollonium Rh.* aliosque poëtas Jonicos sunt obvia. His si addatur *ἀμυνάθω* et composita ab *ἐργάθω* et *εἰκάθω*, plura hujus generis verba haud facile reperias, ut observatum a *Ruhnkenio* nostro l. c. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 35.] *Καιάθω* tamen sive *κατακαιάθω* [dubiam dicit hanc formam Passov. s. v.], a *καίω*, formavit Argonauticorum scriptor *Orpheus* v. 570. *Φίτρους δ' αἶψα κόμιζον*, *ἰδ' ἔντομα κορσύνοντες Παμμίλαν' ἐν βόθροις κατεκαίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε Ψυχὴν ἱλασάμην*. — Quod merito inter singularia, quae habet iste auctor, verba referri potest. *Ἑλληνικῶς* in fine scripsi cum Coisl. et Regio. Leid. *Ἕλληνες* pro *Ἑλλήνων*.

2. *Δεδιττόμενος*, *Ἀ. ἐκφοβῶν*, *Ἑλληνικῶς*.] Verbo *ἐκφοβεῖν* utitur *Aeschylus* Pers. v. 608. *Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος. Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας*. et *Euripides* Orest. v. 1270. *Εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι*. Occurrit etiam illa vox apud *Lucian*. t. II. p. 993. *ἔτι με ἐξεφόβησας*, inquit, *τὸν Δία ἐπομοσ'-μενος*. Sallier.

Δεδιττόμενος. Verbum *δεδίσσεσθαι* scriptores post *Homerum* usurparunt duplici *terrendi* et *timendi* notione, observante *Eustathio* ad Il. *N*. p. 943. l. 16. *Τὸ δὲ δειδίσσεσθαι οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ παθητικῶς λέγουσι. — καὶ δεδισσόμενος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲν τὸν ἐμφοβοῦντα*, (f. *ἐκφοβοῦντα*) *ποτὲ δὲ τὸν φοβούμενον*. (119) Priori vero *terrendi* significatione a scriptoribus Atticis usurpatur, ut ad *Luciani* Soloecist. t. III. p. 565. exemplis docuit Vir Politissimus, *J. G. Graevius*. Quibus alia adjiciemus. *Plato*, ad cujus locum *Moeridis* nota videtur referenda, Phaedr. p. 1221. A. *μηδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβείτω, δεδιττόμενος, ὡς πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν*

Διαγράφειν [1], τὸ ἐξαλείφειν. Πλάτων Πολιτικῶν γ'.

σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον. Perperam *Ficinus* interpretatur *ostendens*. Ista autem *Platonis* verba sua fecit *Aristides* t. ɪɪ. p. 16. l. 6. *Demosthen*. Exord. p. 146. B. *Philostrat*. V. A. l. ɪv. c. xɪ. *'δεδιττομένων οὖν τῶν ἑταιρῶν αὐτόν*. *Achill. Tat.* l. ɪɪɪ. p. 199. f. *παῦσαι, δεδιττόμενος αὐτόν*. *Synes*. de Regno p. 17. A. *δεδίττονται ἡμᾶς ἀντιδιαβαίνοντες*. *Clem. Alex*. Protrept. p. 8. l. 18. *καὶ τῷ πυρὶ δεδίττεται τοὺς ἀνθρώπους*. Similiter *Theocrit*. Id. xxv. v. 74. Conf. *Pollux* l. ɪ. 151. ɪv. 29. ɪx. 155. Pari ratione *δεδίσκεσθαι*, quod forma tantum distat, et male a viris doctis ubique in *Hesychio* mutatur in *δειδίσκεσθαι*, adhibuit *Aristophanes* Lys. v. 564. *'Εδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν*. Schol. *ἐφόβει*. *Suidas*: *'Εδεδίσκετο. ἐξεφόβει*. Hoc verbum restituendum censemus auctori praeclari illius in Mercurium Hymni, qui vulgo *Homero* adscribi solet, v. 162. seqq. *Τὴν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι, Μῆτερ ἐμή, τί με ταῦτα τιτύσκεαι, ἠΰτε τέκνον Νήπιον, ὃς μάλα παῦρα κατὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε, Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδείδοικεν ἐνιπάς;* Reponendum videtur: *Μῆτερ ἐμή, τί με ταῦτα δεδίσκεαι, ἠΰτε τέκνον Νήπιον*. *Homerus* Il. *T*. v. 201. *Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς Ἔλπεο δειδίξεσθαι*. *Homerum* imitatur *Plato* Crit. p. 34. E. *ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται*. Lucian. Zeuxid. t. ɪ. p. 842. l. 97. *ὡς δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη*. D. Mer. t. ɪɪɪ. p. 304. *Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις, καὶ μορμολύττει*. *Aristides* Or. t. ɪɪ. p. 376. *τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐκπλήττων καὶ φοβῶν ὥσπερ παιδάρια*. Altera autem significatione *timendi* utitur *Orpheus* Argon. v. 55. *Θέσφατα γὰρ Πελίας δειδίσσετο*. etc. Atque ita videtur poni in *Aristoph*. Pac. v. 312. l. a *Graevio* cit. *Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε*. Sed versus duplici laborat menda, sede tertia spondeum pro trochaeo exhibens, et in fine perturbatus, quod etiam animadvertit *Florens Christianus*, cujus conjecturae improbabiles non sunt: *Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο νῦν, τὸν Κέρβερόν τε δεδίττετε*. Quando *terrendi* significatus omnino retinendus. Vel refingendum: *Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο νῦν, τὸν Κέρβερόν τε δείδετε*. Sed malim a melioribus libris medicinam exspectare. Apud *Suidam* V. *Δεδίσσω*, male legitur *δηδίσσω* pro *δειδίσσω*. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 320. et Ast. in annot. ad Plat. Phaedr. p. 379.]

(120) 1. *Διαγράφειν, — πολιτείων γ'*.] In MS. *πολιτ. γ'*. Hudson.

Διαγράφειν. In MS. Coisl. et coll. Ward. rectius legitur *πολιτικῶν γ'*. Locus est p. 432. D. ed. Laemar. citatus Cel. *Ruhnkenio* ad Timaeum p. 60. qui post Magnum *Hemsterhusium* ad *Thom. M.* multis hoc verbum illuminavit, nihil ut nobis dicendum superesse videatur. Eadem ratione verbum *περιγράφειν* pro *delere*, *e medio tollere*, praeter *Aeschinem* [p. 83 ex. Steph.], de quo vide *Budaeum* Comm. L. Gr. p. 591. et *Polemonem Ponticum* Anth. l. vɪɪ. laudatum *Ruhnkenio*, adhibuit scriptor venustissimus, *Heliodorus* l. x. p. 500. *'Αλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐκεῖνος ἐξαιρεθείη τῆς ἱερουργίας. ἄλλως τε γὰρ οὐκ εὐαγὲς παντάπασι περιγραφῆναι τὸ πάτριον τῆς τῶν ἐπινικίων θυσίας. καὶ ἅμα οὐδ' ἂν ὁ δῆμος ἀνάσχοιτο*. Unde medicinam putabam esse faciendam alteri ejusdem auctoris loco p. 531. *καὶ ἐχώμεθα τῶν εὐαγεστέρων ἱερῶν, τὴν δι' ἀνθρώπων θυσίαν καὶ εἰς τὸν ἑξῆς αἰῶνα παραγράψαντες*. Sed retraxit fere *Hesychii* auctoritas: *Παραγράψαι, ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράψαι, καὶ τὸ ἐκ τραπέζης λαβόντα, διὰ γραμμάτων τῷ τραπεζίτῃ πιστώσασθαι*.

Δρυπέτης [1], Ἀττικῶς. πέπειρος, Ἑλληνικῶς.

Nisi *παραγράψαι* et *διαγράψαι* illic alio significatu accipienda sint, quo *διαγράψαι Dinarchus* usurpavit. Vid. *Harpocration* V. *Περιγράψαι* video etiam placuisse *D'Orvillio* ad Chariton. p. 663. [v. Fischer in Ind. Aeschin. s. h. v. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 374.]

1. *Δρυπέτης*,] Quin illud adjectivum Atticum sit, dubitari non potest. Sed ideo vox *πέπειρος* repudiari non debuit. Hanc enim apud Athenienses *Aristophane* ipso antiquiorem fuisse, illud persuadet, quod in ejus scriptis metaphorice usurpata reperiatur. Metaphoricus autem sensus proprio, ut norunt omnes, sensu semper est aetate posterior. Nunc audiamus *Aristophanem*, cujus haec sunt verba Concion. v. 891. *Οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις*. Hinc lux alteri illius loco, ubi eadem metaphora *δρυπέτεις* appellantur, quas ibi *πεπείρους* vocat. Auctor *Athen*. l. IV. p. 133. *Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Γήρᾳ φησίν· Ὦ πρεσβῦτα, πότερα φιλεῖς τὰς δρυπέτεις Ἑταίρας, ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας; Ἑταῖραι δρυπέτεις* sunt meretrices *aetate provectae*, et ideo *maturae* seu *πέπειροι*, similitudine ducta a fructibus, qui ad maturitatem pervenerunt. Ejusmodi enim fructus proprie *πέπειροι* dicuntur, ut constat ex his *Luciani* t. I. p. 775. *ὁ δὲ καρπὸς*, inquit, *ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι οὔπω πέπειροι. πέπειρος* igitur vox est Attica. *Aristophanes* enim et *Lucianus* in Atticorum scriptorum numerum ab omnibus reponuntur. SALLIER. (121)

Δρυπέτης. In *Montefalconii* biblioth. Coisl. legitur *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες*. *Δρυπετεῖς* dicuntur *fructus*, *qui immaturi in terram deciderunt*, ut *olivae*. *Hesychius*: *Δρυπετεῖς. ἀπὸ δένδρου πεπτωκυίας. ὠμάς.* ubi frustra homines docti conjiciunt *μὴ ὠμάς*. *Alciphron* l. I. ep. XXI. *Σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον, εἴποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη, δρυπετεῖς ἢ φαυλίας.* ubi MS. *Vatican*. *δρυπέπεις*. Sic *μᾶζαι δρυπετεῖς Cratino* in Plutis apud *Athen*. l. VI. p. 267. F. *μᾶζαι δ' ἐν ταῖσι παλαίστραις Αἰγιναῖαι κατεβέβληντο, δρυπετεῖς κολίοις τε κομῶσαι.* (Sic emendat pro *βώλοις* Cl. *Heringa* Obs. p. 175.) *placentae, quae ex arboribus sponte decidebant.* Male *Dalechampius olivas druppas* illic interpretatur. Quanquam non ignoro *Alexin* apud Athen. l. II. p. 56. aliosque ibidem *δρυπετεῖς ἐλαίας* dixisse. Has *Lucianus* Lexiph. t. II. p. 336. l. 41. *ἐλαίας χαμαιπετεῖς* dixit. Cum hoc autem nomine adjectivo ubique librarii permiscuerunt alterum *δρυπέπης*, quod *fructum* notat, *qui in arbore maturuerit sole coctus*, *maturum* [cf. Jacobs. Anthol. II, 2. p. 109.]. Quod *Moeridi* pro *δρυπέτης* sive *δρυπετής* restituendum censet Cl. *Oudendorpius* ad *Thom. M*. p. 251. Verissime. *Eustathius*, et alibi, et ad Il. *B*. p. 160. l. 6. *καὶ τὸ πεπαίτερον, ὅπερ ἐστὶν ὡριμώτερον. Αἰσχύλος· Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. ἔτι δὲ καὶ δρυπέπης, ποτὲ μὲν καταμόνας ἁπλῶς προφερομένη, ποτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν. οἷον δρυπέπης ἐλαία ἢ Ἀττικῶς ἐλάα.* Optime *Kusterus* e MS. Paris. in *Suida* pro *δρυπέτης* reposuit: *Δρυπέπης. ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων. ἡ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία.* (Conf. not. ad *Poll*. l. VI. 45.) Atque ita in *Aristophanis* Lys. v. 564. *Ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέτεις κατέπινεν.* *Scholiastes* veriorem ante oculos habuit lectionem, *τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθείσας*, inquiens, *ἐλάας φασὶ δρυπέτεις*. Utroque loco castigandum, *δρυπέπεις*. *Herodianus* Philetaero MS. *Δρυπεπής, καρπὸς ὁ ὡραῖος.* L. *Δρυπέπης*. In *Aristo-*

Δεδιακόνηκα [1], Ἀττικῶς. δεδιηκόνηκα, Ἑλληνικῶς.
Δέω [2], Ἀττικῶς. δεσμῶ, Ἑλληνικῶς.
Δευσοποιοὶ [3], Ἀττικῶς. βαφεῖς, κοινῶς. δευσοποιὸν δὲ τὸ δυσέκπλυτον.

---

phanis loco a Cl. *Sallierio* adducto, aliisque apud *Athen.* l. II. p. 56. dubitari potest, scribendumne sit *δρυπετὴς*, an *δρυπέπης*.

(122) 1. *Δεδιηκόνηκα, Ἀ. δεδιακόνηκα, Ἑλλ.*] Ita ex *Stephano* de Dial. Gr. p. 37. et 153. In MS. *Δεδιακόνηκα, Ἀττικῶς. δεδιηκόνηκα, Ἑλλ.* Hudson.

Intoleranda haec est audacia, et quaevis pro lubitu mutandi mala libido. *Δεδιακόνηκα, Ἀττικῶς. δεδιηκόνηκα, Ἑ.* omnes habent libri. Et, quanquam Attici nonnunquam augmenta geminare solent, ut in *πεπαρῴνηκα* pro *πεπαροίνηκα*, *δεδιῴκηκα* pro *δεδιοίκηκα*, alia tamen iis in *διακονεῖν* placuit ratio. Schediasma *Veteris Grammatici*, *Πῶς δεῖ κλίνειν εἰς τοὺς παρατατικοὺς τὰ — ῥήματα*; Biblioth. Coislin. p. 499. *Διακονῶ, ἐδιακόνουν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ δεδιακόνηκα. οἱ δὲ κοινολεκτοῦντες, διηκόνουν.* Alius Grammaticus, ibid. p. 482. *Δεδιακόνηκα, Δημοσθένης περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος.* Hoc quidem tempus in ista oratione non reperitur, sed *ἐδιακονήθησαν* statim in initio p. 706. C. Per *η* tamen Or. de Corona praef. nav. 716. B. *δεδιηκονημένων* scribitur, ut *διηκόνηκεν* in *Archedici* fragmento apud *Athen.* l. VII. p. 294. C. Sed librarii talia saepissime pro arbitratu suo mutarunt. In *Hesychio* certe pro *Δεδιηκόνηκε, διῴκηκε, διηκόνησε*, litterarum ordo, in talibus unicus veritatis index, postulat *δεδιακόνηκε* per *α*. *Ἐδιακόνουν* usurpavit *Alcaeus* Endymione. Vid. *lexicon* bibl. Coisl. cit. Quod autem Attici *δεδιακόνηκα* scripserunt, non *δεδιηκόνηκα*, ejus rei haec videtur fuisse causa: quod syllaba secunda in *διακονεῖν* natura esset longa, adeoque augmenti minus capax, similiter plane, ut *ἀνάλωκα* pro *ἀνήλωκα*, quia secunda in *ἀναλοῦν* natura produceretur, de quo vid. Cl. *Valckenaerius* ad Euripid. Phoen. p. 223. supra etiam laudatus. In similibus autem exemplis, in quibus duplex augmentum observarunt *Eustathius* ad Il. Ψ. p. 1148. et *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 453. vel diphthongus est, ut in *παροινέω, διοικέω, διαιτάω*, vel vocalis brevis, ut in *ἀνέχομαι, ἐνοχλέω*, etc. Nullum vero verbum protulerunt, in quibus *α* vocalis natura longa in *η* per augmentum sit mutata. [*Διηκόνουν* invenitur Eur. Cycl. v. 406. cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 303. et 311. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 346.]

2. *Δέω, Ἀττ. δεσμῶ, Ἑλλ.*] In MS. *δεῖσμα*. Hudson.

Sic Leid. Coisl. et coll. Schlaeger. *δεσμῷ*. vel *δεσμῶ*. Vid. infra *Δοῦσιν*.

3. *Δευσοποιοί, — δυσέκπλυντον.*] In cod. Coisl. *δυσέκπλυτον*.

(123) Neque aliter illud adjectivum scriptum reperias apud *Plutarch.* Mor. p. 488. *ἀλλὰ κἀκεῖ φυλακτέον, ὅπως τὰ πράγματα μάχηται καθ' ἑαυτά, μηδὲν ἐκ φιλονεικίας, μηδὲ ὀργῆς πάθος, οἷον ἄγκιστρον, πρόσθηνται, ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ τοῦ δικαίου τὴν ῥοπὴν κοινῶς ἀποθεωροῦνται... ἀποκαθῆραι, πρὶν ἐνδῦσαν ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλίδα, δευσοποιὸν γίνεσθαι καὶ δυσέκπλυτον.* *Plutarcho Philo* praeiverat p. 575. *τὴν ψυχήν*, inquit, *ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀποῤῥύψασθαι καὶ ἐκκαθήρασθαι τὰς δυσεκπλύτους κηλῖδας.* In ipsius tamen scriptis vox *δυσέκπλυντος* occurrit. Vide p. 361. Quare ex his duabus lectionibus, quam quisque voluerit, eliget. Sallier.

Δεκέτες[1], Ἀττικῶς. δεκαετὲς, Ἑλληνικῶς.
Δεδήσεται[2], Ἀττικῶς. δεθήσεται, Ἑλληνικῶς.

Δευσοποιοί. Pro *Ἀττικῶς* Leid. *Ἀττικοί.* Sed Coisl. et Reg. et coll. Gr. pro *Ἕλληνες* habebant *κοινὸν* vel *κοινῶς*. quod reposui. Dein *τὸ* pro *τὸν* ex iisdem codd. recepi, et *δυσέκπλυτον* ex Coisl. coll. Schl. et Gronov. Ita enim plerumque scribitur. De *δευσοποιῷ* et eleganti ejus usu, quae adferri poterant, cum pulvisculo exhausit Cel. *Ruhnkenius* in eruditissimis ad *Timaeum* Animadv. p. 55. seq. [Ast. ad Pl. de rep. IV, 7.]

1. *Δεκέτες,*] In edit. Hudson. est *δεκέτης. δεκαέτης.* In Leid. *δεκέτες* et in marg. *ἴσως δεκέτης.* Verum *δεκετὲς* et *δεκαετὲς* Coisl. Reg. et coll. Gronov. Vid. *Thomam M.* V. Similiter Attici dixerunt *ἐξέτης. Suidas: Ἐξέτει. ἐξαέτει. βαρυτόνως, Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·* v. 860. *Οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος.* Et *ἑπτέτης,* licet in Platonis libris aliquando *ἑπταέτης* scribatur. *ἑπτέτις Aristoph.* ap. *Polluc.* l. III. sect. 42. *Οὗτός με διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν.* Conf. infra *Πεντέτηρις.* [cf. hac de re docte disputantem Bremium ad Aeschin. de fals. legat. Vol. I. p. 212. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 372. Lobeck. ad Phryn. p. 406 sq.]

2. *Δεδήσεται,*]. Paulo post futura Atticis fuerunt in deliciis pro futuris, Vid. infra *Πεπράσομαι*, et *H. Stephan.* de D. A. p. 146. *Δεδήσεται* legitur apud *Platon.* de Republ. l. II. p. 594. B. quo *Moerin* respexisse censeo. *Lucian.* Cataplo t. I. p. 635. l. 95. *Alciphron.* l. III. ep. 24. *δεδήσονται.* ep. 62. *δεδήσομαι Xenoph.* Cyrop. [IV. 3. 18.] l. III. p. 101. C. *δεδησόμενον Lucian.* t. II. p. 544. l. 77. Per *θ δεθήσομαι* scriptum est in *Demosthen.* Or. adversus Timocrat. p. 486. C. [p. 759. R.] Sed hoc forte librariis tribuendum, qui in *Synesio* etiam, loco a *Thoma M.* citato, veram lectionem obliterarunt, et idem alibi videntur commisisse. Alterutrum horum temporum, et cur non magis Atticum *δεδήσομαι?* restituendum *Euripidi* Herc. Fur. (124) vs. 729. — *Ὦ γέροντες, εἰς καλὸν Στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται Ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν.* ubi *Barnesius* intelligendam censet praepositionem *ἐν.* Sed dura nimis ejusmodi ellipsis est. Licet non ignorem *ἔντος ἀρκύων γενέσθαι* locutionem esse optimam, a *Luciano* D. D. t. I. p. 245. l. 77. et de Merc. Cond. p. 677. l. 62. usurpatam, et *ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πεπτωκέναι* dixisse *Sophoclem* Electr. v. 1504. *εἰσπεσεῖν δικτύων βρόχους Euripid.* Or. v. 1315. Reponamus *δεδήσεται*, omnia erunt liquida, et posita in eadem metaphora eleganter persistet. *Dicaeogenes* ap. *Stobaeum* Flor. Grot. p. 261. *Ὅταν δ' ἔρωτος ἐνδεθῶσιν ἄρκυσι. Incertus* Anthol. l. I. c. 27. Ep. penult. v. 4. — *δίκτυον, ᾧ δέδεσαι. Aristoph.* Av. v. 1083. — *δεδεμένας ἐν δικτύῳ. Plato* Gorg. p. 347. B. *Themistius* Or. XXIII. p. 297. A. *καὶ ἐπιδεῖξαι τοὺς βρόχους ὅτι λαγαροὶ ἄγαν καὶ ἀσθενεῖς, καὶ ὑπὸ ἀγνοίας αὐτοῖς οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταδοῦνται.* Ipse *Euripides* Rhes. v. 74. *ἐν βρόχοισι δέσμιοι.* et *Andromach.* v. 556. *Βρόχοισιν ἐκδήσαντες.* ubi praestat *ἐνδήσαντες.* Potest tamen eodem sensu reponi *πεδήσεται*, futurum Atticum pro *πεδηθήσεται*, ut apud *Aeschyl.* Eumen. v. 637. — *ἐν δ' ἀτέρμονι Κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.* Sed *δεδήσεται* mihi quidem maxime placet. Utrique locutioni interpretandae accommodata sunt Atrei, tacite sibi applaudentis, fratrem Thyestem a se dolo esse circumventum, verba in *Senecae* Thyesta v. 491. *Plagis tenetur clusa dispositis fera.*

Διαβιβῶ [1], Ἀττικῶς. διαβιβάσω, Ἑλληνικῶς.

Δυσωπεῖσθαι [2], ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἀττικῶς, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. χρῶνται δὲ αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι.

Διάγνωσιν [3], Ἰσαῖος, τὴν ὑφ' ἡμῶν διαδικασίαν.

---

1. *Διαβιβῶ*,] Vid. *Stephan*. de Dial. Gr. p. 140. Hudson.

Διαβιβῶ. In collat. Gronov. alio loco legebatur, *Διατρίβω*, *Ἀττικῶς*. *διατριβήσω*, *Ἑλληνικῶς*. quod procul dubio hinc corruptum est. Nam ut alia mittam, futura in *ήσω* ab Atticis non contrahuntur, sed tantum in *άσω*, *έσω*, *όσω*. Infra: *Ἐλῶ*. *Ἀναπετῶ*, *Menand*. ap. *Suid*. V. *Κερῶ*. *κεράσω*. *Hesychius*: *Κολῶ*. *κολάσω*. Idem et *Κρεμῶ*. *κρεμάσω*. *Περῶ*. *Sophocl*. Aj. 464. *Euripid*. Phoen. 988. *Σκεδῶ*, *ᾷ*. *Aeschyl*. Prom. 25. 924. *Ἀποσκεδῶ*. *Sophocl*. Oed. Tyr. 138. *διασκεδῶ* Oed. Col. 1405. *διασκεδῶν* Antig. 293. — *ῶσι*. Oed. Col. 646. *διασκεδᾷς* *Herodot*. l. VIII. c. 2. *κατασκεδῶ* *Alexis*
(125) ap. *Athen*. l. III. p. 123. C. *Διαβιβῶ* *Platonicum* est e l. x: de leg. p. 955. D. *διαβιβῶ τὸν πόταμον*. *διαβιβᾶτε* *Demosth*. adv. Aristocr. p. 451. A. *ἐμβιβῶ* *Xenoph*. Anab. l. v. p. 363. D. *Ἀναβιβῶμαι* praeter *Aeschinem* de Fals. legat. p. 266. C. [47. Steph.] *Ameipsias*. *Suidas*: *Ἀναβιβῶμαι, ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσομαι*. *Ἀμειψίας*. *Ἀναβιβάσομαι* *Andocid*. de Myst. p. 19. l. 17. et sic alibi, ut apud *Xenophont*. Anab. l. IV. p. 340. D. *διαβιβάσοντες*. *ἐλάσοντες* l. VII. p. 424. D. Comparandus praeter *Sylburg*. ad Clenardi Grammat. p. 431. et ad Etymol. p. 536. l. 42. et *Hemsterhusium* ad Aristoph. Plut. v. 650. *Rich. Dawesius* Miscell. Crit. p. 74. qui perspicue contra *Kusterum* docuit, revera haec esse futura Attica, et non praesentia pro futuris posita; ac praeterea monuit, hanc contractionem fieri non solitam, nisi in verbis, in quibus penultima post contractionem maneat brevis. Qua in re me quidem omnino habet adsentientem. [Multa hac de re attulerunt Brunck. ad Arist. Ran. 298. Soph. Oed. T. 138. Fisch. ad Veller. II. p. 358. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 323. Bekkeri Anecd. p. 28. Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 402. sq.]

2. *Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ φοβεῖσθαι*,] Lege *ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι*. Dein pro *ἐν Φαίδωνι* emenda *ἐν Φαίδρῳ*. Praeterquam enim, quod illud in Phaedone non legitur, *Thomas Mag*. in Phaedro quaerendum esse aperte declarat: *Δυσωποῦμαι*, inquit, *παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀντὶ τοῦ ὑφορῶμαι, καὶ ὑποπτεύω τίθεται. καθὰ καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ χρῆται*. Id autem quam vere sit ab illo pronunciatum, ostendunt haec *Platon*. in Dial. de quo sermo est, p. 242. *Καί πως*, inquit, *ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακών, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω*. Sallier.

Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι et *ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι*. utroque loco reposui e Coisl. Reg. coll. Schlaeg. *Ἐν Φαίδρῳ* legi debere monuerunt etiam *D' Orvillius* ad Charit. p. 496. et *Oudendorpius* ad *Thom. M.* Locus est p. 1219. C. Conf. *Ruhnkenius* ad Timaeum V. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 190. Ast. ad Pl. de Leg. p. 535 sq.]

3. *Διάγνωσιν*,] Id nomen legitur apud *Isaeum* p. 369. (p. 36. l. 27. ed. Steph.) In ceteris autem, quae sub illius nomine circumferuntur, scriptis legisse non meminimus. Ibi vero *judicium* et *dijudicationem* significat, ut constat ex illius verbis: *ὥστε ἐκ τούτων*

Δυσήριδος καὶ Δύσηρις [1], Ἀττικῶς. καὶ Πλάτων Νόμων θ'. δύσερις, Ἑλληνικῶς.

Δωριάζειν [2], τὸ παραγυμνοῦσθαί τινα μέρη.

Δέσμα [3], οὐδετέρως, Ἀττικῶς. δεσμοί, ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς.

τῶν λόγων ῥᾳδίαν ὑμῖν τὴν διάγνωσιν πεποιήκασιν περὶ αὐτῶν. Quo sensu et alii auctores eam vocem usurpare solent. *Euripides* v. (126)
g. Hippol. v. 926. *Φεῦ χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον Σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν.* Ita quoque *Philo*, *Plutarchus*, aliique plures, quorum testimonia adducere supervacaneum foret, cum ex *Euripide Isaeo*que manifestum sit, inter duas illas voces, *διαδικασία* et *διάγνωσις*, non eam affinitatem intercedere, quae videtur *Moeridi*. Vide lexica in *Διαδικασία*. SALLIER.

Citat hunc locum *Is. Vossius* ad Hesych. V. *Διάγνωσις*. et *Wetsten*. ad A. A. xxv. v. 21. Quid *διαδικασία* apud Atticos sit, docet *Taylorus* ad Lys. p. 312. In *Isaei* tamen loco eo, quo *Sallierius* explicuit, sensu vox *διάγνωσις* sumenda est, quemadmodum ab *Isocrate* quoque Encom. Hel. t. II. p. 134. n. ed. et *Π. Α.* p. 398. *Antiphonte* de Choreuta p. 143. l. 29. *Demosthene*, aliisque usurpatur. *Διαδικασία* legitur apud *Isaeum* de Her. Pyrrhi p. 42. l. 22. *περὶ μὲν οὖν τῆς διαδικασίας ἔχοι ἄν τι ψεῦδος προφασίσασθαι πρὸς ὑμᾶς.* ubi forte *Moeridis* tempore *διαγνώσεως* lectum est. In *Libanio* Opp. t. I. p. 639. legitur, *τήν τε ἀκρασίαν πᾶσι ποιεῖσθαι καὶ τὴν διάγνωσιν.* ubi pro corrupto *ἀκρασίαν* restituendum videtur *διαδικασίαν*. Sed tota res paulo intricatior est, quam doctioribus malim relinquere expediendam. [Legitur v. *διαδικασία* in Aeschin. adv. Ctesiph. p. 74, 19. ed. Steph. Cf. A. W. *Heffter* die Athenaeische Gerichtsverfassung p. 272.]

1. *Δυσήριδος καὶ δύσηρις.*] In nostris *Platonis* editionibus bis per *s* legitur, p. 928. E. [p. 863. B. St.] *δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα* et p. 929. C. [p. 864. B. St.] *δύσερις λόγος*. Pro *δυσήριδος* malim legere *δυσήριτος* vel *δυσήριστος*. Vid. *Hesych.* V. Nisi ad singularem veteris auctoris locum respexerit Noster, ut infra in *Διαφορότητος*. [v. Lobeck. Parerg. c. IV. de prod. voc. ad Phryn. p. 707. Boeckh. ad Pind. Olymp. 6, 19.]

2. *Δωριάζειν,—Ἀττικῶς*, quod addiderat *Hudsonus*, a MSS. abest, nec eo indigemus. In coll. Schlaeger. notatum erat *περιγυμνοῦσθαι* legi posse propter scripturae compendium. Sed *παραγυμνοῦσθαι* unice verum est. Videantur *Dionysius* et *Pausanias* apud *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 963. l. 14. *Etymol.* V. et *Scholiast.* Eurip. ad Hecub. v. 933. *Euripid.* Androm. 595. [Comparandus maxime *Böttiger* Andeutungen zu Vortraegen über die Archaeologie p. 82.]

3. *Δέσμα, — δεσμοί, Ἑλληνικῶς.*] *Thomae M.* cum *Moeride* (127)
convenit. SALLIER. Utrumque apud scriptores Atticos occurrit. [Similiter *σῖτα* pro *σῖτοι*. *Etymologus: Σῖτα, ἢ ἐκ τοῦ σῖτος μεταπεποίηται, ἢ ἀπὸ τοῦ σιτία. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Ex Addendis.*] [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 215. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 208. De *σῖτα* conf. Musgrav. ad Eur. Helen. p. 428. Schaef. ad Soph. Electr. 1366.]

Δεικνῦσι προπερισπωμένως [1], Ἀττικῶς. δεικνύουσιν, Ἑλληνικῶς. δεικνύασι δὲ οἱ δεύτεροι Ἀττικοί.

Δρύφακτος [2], ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, Ἀττικῶς.

Διέφθορεν [3], Ἀττικῶς. διέφθαρκεν, Ἑλληνικῶς.

Δρεπάνη [4], Ἀττικῶς. δρέπανον, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Δεικνῦσιν. προπερισπώμενον*,] In MS. *Δείκνυσιν προπερισπωμεν Ἀττ.* Hudson.

Δεικνῦσιν προπερισπώμενον. Coll. Schl. *δεικνῦσι προπερισπωμένως* Coisl. et Reg. Vide infra *Ζευγνύασι.* [v. Buttm. Gr. Gr. Vol: I. p. 523 sq. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 395.] De duplici Dialecto Attica alibi accurate disputabo.

2. *Δρύφακτος*,] In MS. *δρύφακτον.* Hudson.

Sic et Reg. Leid. coll. Gronov. In Coisl. et coll. Schl. *δρύφακτος*. In coll. Gronov. deest *Ἀττικῶς*. *Δρύφακτοι Aristoph.* Eq. 672. Vesp. 385. 551. 826. ad quae loca vide *Scholiast. Polluc.* l. VIII. sect. 17. *Eustath.* ad Il. *H.* p. 532. Pro quibusvis *asseribus ligneis*, *Libanius* Opp. t. II. p. 376. B.

3. *Διέφθαρεν*, *Ἀ. διέφθαρκεν*, *Ἑ.*] Vide *Graevium* ad *Luciani* Soloecistam. p. 48. Hudson.

Διέφθορεν, *Ἀ.* In Leid. ut in edit. Huds. *διέφθαρεν.* Collatio Gronov. *Διέφθορεν*, *Ἀ. διεφθάρησαν*, *Ἑ.* et super *διεφθάρησαν η. ησαν.* Unde duplex lectio effingi potest, vel, *Διέφθορεν*, *Ἀ. διεφθάρησαν*, *Ἑ.* vel, *Διέφθορεν*, *Ἀ. διεφθάρη*, *Ἑ.* Passiva enim significatione aliquando hoc praeteritum adhiberi, notissimum est. Vide *Thomam Mag.* et notas, ac laudatum *Hudsono*, *Graevium* ad *Luciani* Sol. t. III. p. 557. Sed probanda unice codd. Coislin. Regii, et coll. Schlaeger. lectio, *Διέφθορεν*, *Ἀ. διέφθαρκεν*, *Ἑ.* quemadmodum ad *Hesych.* V. etiam correxit Clarissimus *Albertius.* Praeteritum enim medium pro activo ubique apud scriptores Atticos reperitur, pari ratione, atque *ἀπέκτονα* pro *ἀπέκτακα.* Activum tamen *διέφθαρκα* haud raro etiam occurrit, ut apud *Lysiam* pro Eratosth. p. 10. l. 3. *Aeschin.* in Timarch. p. 192. B. *Euripidem* Med. v. 226.
(128) *Demosthen.* pro Phorm. p. 602. B. in Steph. p. 611. etc. *Platonem*, aliosque. In *Aristophanis* fragmento apud *Ammonium* p. 41. licet *Eustathius* ad Il. *B.* p. 145. et *Moschopulus* eandem retineant lectionem, pro *διέφθαρας τὴν ὄρνιν ἡμῶν*, probabile tamen est, legi debere, *διέφθορας τὸν οἶκον ἡμῶν*, *perdidisti domum nostram.* Literae enim *ρ* et *ι* ubique permiscentur, quod alio loco pluribus exemplis docere conabor. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 249. et de significatione Lobeck. ad Phrynich. p. 160 sq.]

4. *Δρεπάνη*, *Ἀ. δρέπανον*, *Ἑλληνικῶς.*] Temere profecto, cum id nomen legatur apud *Euripidem* in Cycl. v. 393. *Καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέζησεν πυρί*, *Ὀβέλους τ' ἄκρους μὲν ἐγκεκαυμένους πυρί Ξέστους δρεπάνῳ οὐ γ', ἀλλὰ παλιούρου κλάδῳ.* [ubi v. Musgrav.] quem imitatus *Lucianus* t. I. p. 635. ait: *τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις.* Sallier.

Δρεπάνη, *δρέπανον.* Utrumque recenset *Pollux* l. I. 245. l. X. 128. *Δρέπανον* frequentius. *δρεπάνη* adhibuit praeter *Homerum Oppianus* Hal. v. 257. 653. *Aristides* t. I. p. 21. f.

Διαφορότητος [1], Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον.

Δυσεντερία [2], θηλυκῶς, Ἀττικῶς. δυσεντέριον, Ἕλληνες.

Δημούμενον [3], Ἀττικῶς. γελοιάζοντα, Ἑλληνικῶς.

Διανεκεῖ λόγῳ [4], ὡς Πλάτων Ἱππίᾳ, Ἀττικῶς. διηνεκεῖ, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Διαφορότης,*] In MS. *διαφόροτον.* Locus *Platonis* est, p. 209. ed. Paris. Idem fere *Thomas. Mag.* v. *Διαφορά.* HUDSON.

Διαφορότης. Cod. Coisl. habet *διαφορότητος.* Quin autem is locus sic legi debeat, dubitare non sinunt haec *Platonis* in Theaet. p. 209. *λόγος δέ γε ἦν ἡ τῆς σῆς διαφορότητος ἑρμηνεία.* Cum autem scribit hocce nomen alibi sibi non esse visum, id de scriptoribus Atticis intelligendum est. Ab aliis enim saepenumero usurpatum deprehendimus, quos inter *Aelianus* Var. Hist. l. II. c. 21. *εὐφραίνεται γὰρ,* inquit, *καταλυομένου μου τὴν πρὸς αὐτὸν ἔριν. ὁμαλῶς καὶ συνήθως προσιόντος οὐκ εἴσεται τὴν διαφορότητα.* Eam quoque vocem legas apud *Porphyrium* p. 245. *Ὅτι τὴν πᾶσαν ἑτερότητα, διὰ τῆς ταυτότητος ὑπέστησεν, οὐκ ἐν διαφορότητι θατέρου πρὸς τὸ ἕτερον θεωρούμενον, καθάπερ ἐπὶ τῶν σωμάτων.* SALLIER.

Διαφορότητος Coisl. Reg. coll. Schl. quare recepi. Vocabulum *διαφορότης* praeterquam Theaet. l. c. p. 151. E. 152. C. D. occurrit etiam Philebo p. 371. B. 372. A. Polit. IX. p. 789. B. *Platonis* exemplo usus est *Dio Chrysostom.* Or. XXX. p. 305. B. *τὴν μέν τοι* (129)
διαφορότητα οὐκ ἴσην εἶναι. Aelian. H. A. l. III. c. 32. l. VII. c. 9. l. X. c. 31. l. XI. c. 36. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 350.]

2. *Δυσεντερία,*] *Plato* Theaet. p. 108. B. *Herodot.* l. VIII. c. 115. A. A. XXVIII. v. 8. *Cicero* ad Fam. l. VII. Ep. 26. *Δυσεντέριον* nusquam reperi. [cf. Lobeck. Parerg. c. I. de Term. Subst. ad Phryn. p. 518.]

3. *Δημούμενον,*] Si fides *Eustathio* Comm. p. 901. *Plato* hocce verbo usus est. *ἐπεὶ δὲ εὐτέλειά τις,* inquit, *τῷ δήμῳ συνυπακούεται, ἤγουν τῷ ῥηθέντι δημώτῃ ἀνδρί, δοκεῖ ἐντεῦθεν δημοῦσθαι ῥηθῆναι παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Πλάτωνι τὸ παίζειν, ὡς ἑρμηνεύει Αἴλιος Διονύσιος. Δημοῦσθαι* igitur *Aelio Dionysio* et *Moeridi* nihil aliud est, quam *ludere, ridicula coram plebe fundere;* quibus *Hesychius* accedere videtur, cum ait: *Δημοῦσθαι, εὐφραίνεσθαι, δημοσίᾳ παίζειν.* Locus *Platonis* est in Theaet. p. 162. SALLIER. p. 119. C. Conf. *Ruhnken.* ad Tim. V. [p. 78. Hesych. V. explicat per *δημοκοπεῖν, ἀντιπαίζειν, εὐφραίνεσθαι, εὐθυμεῖσθαι, θωπεύειν.*]

4. *Διανεκεῖ λόγῳ, Πλάτωνι Ἱππίᾳ,*] In MS. *Πλάτωνὶι Ἱππια:* Forsan *Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ.* HUDSON.

Διανεκεῖ λόγῳ, Πλάτωνι Ἱππίᾳ. In cod. Coisl. legitur, *ὡς Πλάτων Ἱππίᾳ.* Recte. Locus autem *Platonis*, quem *Moeris* ob oculos habuit, occurrit in Hipp. Maj. p. 301. [B. ibiq. Heindorf. cf. Bekker. comm. crit. in Plat. I. p. 469.] *εἰ δὲ,* inquit, *εἷς ἑκάτερος, ἕνα καὶ ἀμφοτέρους ἀνάγκη. οὐ γὰρ οἷόν τε διηνεκεῖ λόγῳ τῆς οὐσίας κατὰ Ἱππίαν ἄλλως ἔχειν.* Quod si nostro Grammatico fides, *Plato διανεκεῖ* scripserit, necesse est. Eam vero adjectivi, de quo disputatur, pronuntiandi rationem apud veteres obtinuisse, persuadent haec *Hesychii: Διανεκεῖ, διὰ παντός.* Nusquam tamen reperiri compertum est, librariorum procul dubio incuria, quibus voces minus ob-

Δοῦσιν [1], Ἀττικῶς. δεσμεύουσιν, Ἑλληνικῶς.
Δελφὶς [2], ὄργανον ἐν ναυμαχίᾳ μολιβοῦν, ὅθεν καὶ Θουκυδίδης, νῆας δελφινοφόρους.
Δήπουθεν [3], Ἀττικῶς. δηλονότι, Ἑλληνικῶς.
Διῆρες [4], Ἀττικῶς. ὑπερῷον, κοινόν.

---

vias, in alias notiores mutare religioni non fuit. Mirum igitur videri non debet, si vox illa *διανεκεῖ* in editis *Platonis* hodie non compareat. Ex eo tamen nemo colligat, *διηνεκὴς* ab Atticis non usurpatum, utpote quod in eodem dialogo p. 301. legatur: *διὰ ταῦτα οὕτω μεγάλα ὑμᾶς λανθάνει καὶ διηνεκῆ σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα.*
(130) Nec dicat aliquis et ibi *Platonem* emendandum. Quod minime necessarium est, cum vocem *διηνεκὴς* apud Atticos etiam in usu fuisse constet. Testis *Aeschylus*, cujus haec verba sunt Agam. v. 327. *Λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι Διηνεκῶς θέλοιμ' ἄν, ὡς λέγοις πάλιν.* Sallier.

Διανεκεῖ — λόγῳ ὡς Πλάτων Ἱππίᾳ. Ita Coisl. Reg. coll. Schl. Leidensis *ὡς Πλάτωνι Ἱππίᾳ.* p. 1259. B. *Διανεκῶς* in fragmento *Corinnae* apud Hephaest. p. 9. *Ἡ διανεκῶς εὕδεις, οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.* [male negat Moeris *διηνεκὴς* usurpatum ab Atticis; quod falsum esse, poterit etiam ostendi loco Plat. de Leg. l. VIII. p. 839. A. *ὁ δὴ νόμος οὗτος, διηνεκὴς μὲν γενόμενος ἅμα καὶ κρατήσας, — μυρία ἀγαθὰ ἔχει.*]

1. *Δοῦσιν,*] Supra: *Δέω, Ἀττικῶς. δεσμῶ, Ἑλληνικῶς.* Nimirum Atticis saepe verba primitiva prae derivatis placuerunt, ut *κνεῖν* pro *κνήθειν*, *ἀροῦν* pro *ἀροτριᾷν*. *ἕλκειν* pro *ἑλκύειν*, *θέρεσθαι* pro *θερμαίνεσθαι*, etc. Ad *δεῖν* adscribi meretur *Pollux* l. VIII. 72. *Δεῖν, καταδεῖν, δεσμεύειν, ὡς Ἰσαῖος. Δείναρχος δὲ καὶ δοῦσαν, τὴν δεσμεύουσαν.* Quod non absurde *Moeridi* posset restitui. Sed necesse non est. Vid. *Hesych.* V. *Δοῦσι. Δεσμεύειν* occurrit apud *Platon.* p. 1224. C. *Strattin* ap. *Suidam* V. *Τοπεῖον.* Vid. *Glossarium* Bibl. Coisl. p. 182.

2. *Δελφὶς,*] Pro *μολυβδοῦν* ex codd. Coisl. Reg. Leid. et Gronov. coll. *μολιβοῦν.* Quod quidem minus Atticum est, ut infra videbimus; verum, si Atticismum observare voluisset *Moeris*, debuisset etiam *ναῦς*, et non *νῆας*, scribere. Itaque MSStorum auctoritatem secuti sumus. De *δελφινοφόροις ναυσὶ* nihil dici potest, quod non ab aliis, quos laudat Cel. *Albertius* ad Hesych. V. *Δελφίς.* sit occupatum. Locus *Thucydidis* est l. VII. p. 471. l. 7. [cap. 41.]

3. *Δήπουθεν,*] *Eustathius* ad Odyss. *Α.* p. 42. l. 12. *τὸ δήπου νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται· ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δήπουθεν βεβαιωτικά εἰσιν. ὥσπερ καὶ τὸ δηλαδὴ καὶ τὸ πάντως, καὶ τὸ ἀμέλει.* Exempla sunt pervulgata. Vide *Ruhnken.* ad Tim. V. [p. 79.] Recentioribus Sophistis inprimis haec vocula placuit, quos ridet *Lucianus* Lexiph. t. II. p. 346. *Δηλονότι* apud scriptores Atticos frequenter occurrit.

(131) 4. *Διῆρες, Ἀ. ὑπερῷον, Ἑ.*] Pro *ὑπερῷον* e MSS. reposui *ὑπερῷον*, de cujus vocis origine consuli potest *L. Bos* Obs. p. 65. De vocabulo *Διῆρες* videantur viri eruditi ad *Thom. M.* et *Valckenaerius* ad Euripid. Phoeniss. v. 90. *Plutarchus* Op. t. II. p. 77. E. *καταβαλεῖν ἑαυτὸν ἔκ τινος διήρους.*

Δόχμη [1], Ἀττικῶς. σπιθαμὴ, Ἑλληνικῶς.
Διαλέγεσθαι [2], καὶ τὸ πλησιάζειν ταῖς γυναιξὶν, ὡς Ὑπερείδης.

---

1. *Δόχμη.*] In Reg. Leid. et coll. Gron. διόχμη. Coisl. δόχμη. quemadmodum a nonnullis scribi tradit *Eustathius* ad Il. Ψ. p. 1401. l. 23. περὶ ἧς δόχμης Αἴλιος Διονύσιός φησιν οὕτω. Δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει. ὡς δηλοῖ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. ἐν μέντοι φησὶ τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις, ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχμη, ὡς ὄχθη, ὄγχνη. Ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτός, ὅτι δόχμη, ὡς ὄχθη, καὶ στάθμη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ. Παυσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει· Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστήν. Ex quibus abunde patet, ipsos Grammaticos de accentu in hac voce dissensisse. Δοχμὴ legitur in *Aristoph.* Eq. v. 318. καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν. quem locum citant *Suidas* et *Etymologus* V. [de accentu vocis δόχμη vid. Passov. s. v. De σπιθαμή vide Lobeck. ad Phrynich. p. 296. et Parerg. c. II. de Term. Adj. p. 550.]

2. *Διαλέγεσθαι, — Ἀττικῶς.*] Ea vox abest a MSS. neque videtur necessaria, utpote quae non solum ab Atticis, sed et a ceteris scriptoribus usurpata sit. *Hyperidi* enim adjungi potest *Aristophanes*, qui verbo διαλέγεσθαι bis usus est pro *rem habere cum aliqua muliere*. Vid. Clar. *Kusteri* indicem. Eodem sensu διαλέγεσθαι occurrit apud *Plutarchum* in Solon. p. 89. Occurrebat et apud *Hieroclem*, ut testatur *Suidas*. SALLIER.

Διαλέγεσθαι. Elegantem hujus verbi usum, quo pro *consuetudinem veneream cum muliere habere*, *proximus esse*, ponitur, ex *Hyperide* etiam adnotavit *Pollux* l. II. 124. et V. 95. Pari ratione praeter *Aristophanem* Plut. 1083. adhibuisse videtur *Aeschines* Epist. x. p. 126. B. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαιδοποιησάμην, ἔφη, ἅπαξ δὲ διελέχθην παιδὶ ὑπερώρῳ τε ἤδη, καὶ λουομένην αὐτὴν μετὰ μιᾶς γραὸς εἶδον. quanquam eo de loco dubitari potest. Veteres imitatus scriptor elegantissimus *Alciphron* l. I. ep. 35. ubi elegantiam interpreti non (132) perspectam animum advertit Eruditiss. *Berglerus*. Similiter *Libanius* Op. t. II. p. 224. A. ᾔσθην δέ τινος εἰπόντος ἐν μέρει κατηγορίας, ὡς οὗτός ἐστι διειλεγμένος ἑταίρᾳ τινὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς γυναικῶν. *Ridebam vero, cum aliquem audirem in accusationis parte dicentem, hunc rem habuisse cum meretrice quadam e scena.* Male *Morellus* interpretatur *confabulatum esse*. Vid. ib. B. et D. Hinc etiam explanandum esse *Athenaeum* l. I. p. 14. E. F. monuit me Cl. *Valckenaerius*. Ratio significationis videtur repetenda, vel a familiari colloquio, quo amantes omnibus arbitris remotis inter se confabulantur, quemadmodum Belgae pari ratione, een meisje onder vier oogen spreeken, vel ablandis susurris et amabili murmure, τοῖς μὴ πάντως ἀναφροδίτοις cognito. Ita certe *Theocriti* Idyll. II. v. 141. Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ. doctissimus *Scholiastes* interpretatur, καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσυχῶς διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς. Vim verbi Graeci videtur respexisse poëtarum venustissimus *Ovidius*, apud quem Paridi Her. XVI. v. 281. scribenti: *Multa quidem subeunt, sed coram ut plura loquamur, Excipe me lecto, nocte silente, tuo.* respondet Helena Ep. XVII. v. 261. *Quod petis, ut furtim prae-*

Δένδροις [1], Ξενοφῶν. δένδρεσιν, Θουκυδίδης.

Δείλης [2] πρωΐας, τὸ μετὰ ἕκτην ὥραν. δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. κατ' ἰδίαν δὲ δείλης οὐ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. λέγεται δὲ μόνον δείλης καθ' ἑαυτὸ παρὰ τοῖς Ἕλλησι.

Δίαιτα [3], Ἀττικῶς. κρίσις πρὸ δίκης, Ἑλληνικῶς.

---

sentes plura loquamur; Scimus quid captes, colloquiumve voces. Conf. infra *Ὁμιλίαν.*

1. *Δένδροις,*] *Δένδρεσι* legitur apud *Thucydid.* l. II. p. 145. l. 54. *Δένδρη* in fragm. *Euripidis* e Melanippa apud *Diod. Sic.* t. I. p. 11. *δένδρεα* in Phaëthonte apud *Athen.* l. XI. p. 503. D. *Δένδρεσι Plato* p. 769. D. *Philostr.* V. Apoll. l. VII. c. 25. *Aristides* t. I. p. 263. *Libanius*, apud quem t. II. p. 379. male *δένδρασι.* Quin ipse *Xenophon* Oecon. p. 829. D. Eodem metaplasmo *κλάδεσι* apud *Aristophan.* Av. 240. ubi vid. *Schol.* et *Suid.* V. et *κρίνεσι* (a *κρίνεα*) pro *κρίνοις* Nub. v. 908. ubi conf. *Schol.* Hoc restituendum *Chaeremoni* Tragico in fragmento apud *Athen.* l. XIII. p. 608. F. *Ῥόδ' ὀξυφεγγῆ κρίνεσ' ἀργεννοῖς ὁμοῦ.* Cum detrimento versus editur *κρίνοισιν.* [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 230. Schäf. Greg. Cor. p. 61. 62. 265. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 199.]

(133) 2. *Δείλης — κατ' ἰδίαν,*] In MS. *κατ' ἰδίᾳ*, adeo ut forsan delenda sit praepositio. — *Δείλης μόνον λέγειν, ἁπλῶς Ἑλληνικόν. Thom. Mag.* Hudson.

Δείλης — κατ' ἰδίᾳ Leid. male. Dein post *λέγεται δὲ* addidi e Coisl. Reg. coll. Gronov. De utraque hac loquendi forma consule Commentat. ad *Thom. M. Albert.* ad *Hesych.* V. *Ruhnken.* ad Tim. p. 55. [p. 75.] Singulare est, quod habet *Hesychius: Μεγάλης δείλης, οἷον ὀψίας.* [Jacobs. ad Achill. Tat. 59, 13. p. 615. add. Schol. ad Thucyd. III. 74.]

3. *Δίαιτα, Ἀ. κρ. π. δ. Ἑ. καὶ αἱρετὴ κρίσις, Ἑλληνικῶς.*] In MS. *κρίσις πρὸ δίκης, Ἑλληνικῶς. κρίσις Ἑλληνικῶς.* Apud *Ulpianum, Δίαιτα, δίκη παρὰ τοῖς διαιτηταῖς πέρας λαβοῦσα.* Hudson.

Δίαιτα. In cod. Coisl. is locus sic legitur: *Δίαιτα, Ἀττικῶς. κρίσις πρὸ δίκης, Ἑλληνικῶς. κρίσις Ἑλληνικῶς.* Scribendum fortasse: *Δίαιτα, Ἀττικῶς. κρίσις πρὸ δίκης κρίσις, Ἑλληνικῶς.* Ea enim videtur *Moeridis* mens esse, illud quod apud Athenienses *δίαιτα* dicebatur, a ceteris Graecis *κρίσιν* appellatum. Id autem *κρίσιν* inter et *δίαιταν* in Atheniensium republica discrimen, quod ante quam iretur ad judices, res de quibus erat controversia, arbitrorum judicio permitterentur. Arbitri autem Graece *διαιτηταὶ* vocabantur. Sallier.

Δίαιτα. Leidensis similiter ac Pricaeanus, *Δίαιτα, Ἀ. κρίσις πρὸ δίκης, Ἑλλ. κρίσις, Ἑλληνικῶς.* Sic et coll. Schlaeger. Ex qua lectione non absurdam hanc nobis concinnavit Cl. *Sallierius, κρίσις πρὸ δίκης, κρίσις Ἑλληνικῶς.* Verum mallem tum voces *κρίσις πρὸ δίκης* ponere ante *Ἀττικῶς. Δίαιτα, κρίσις πρὸ δίκης, Ἀττικῶς. κρίσις Ἑλληνικῶς.* Vide *Ἅλμην. Ἐμπολὴ*, etc. Sed rectius voces *κρίσις Ἑλληνικῶς* a cod. Reg. et coll. Gronov. absunt, quin et ab ipso Coisl. notante *Stocbero*, adeo ut amanuensis in Cel. *Sallierii* nota a vero aberrasse videatur, et pro cod. Hudson. Coislinianum

Δημοσθένην [1], Ἀττικῶς. Δημοσθένη, τὸ ἀνάλογον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἕλξει [2], Ἀττικῶς. ἑλκύσει, Ἑλληνικῶς.
Ἔχθιστος [3], Ἀττικῶς. ἐχθρότατος, Ἑλληνικῶς.

---

posuisse. Horum itaque Codd. auctoritate e textu abire jussi. De his διαίταις et διαιτηταῖς omnia eruditis sunt notissima. Videri meretur praeter *Petitum* ad L. L. A. A. p. 345. seqq. *Valcken.* ad Ammon. l. I. An. C. 15. [add. Vales. ad Harpocrat. p. 19. Hemsterhus. ad Polluc. VIII, 126. n. 80. et qui singularem libellum de diaetet. Atheniens. scripsit *Hudtwalckerus.*] In *Menandri* fragmento apud *Ammon.* pro Εἴ τις δικαστής, ἢ διαιτητὴς θεῶν. malim Ἤ τις. (134)

1. Δημοσθένην,] In MS. Δημοσθένης. HUDSON.

Similiter Leid. et dein, ut edit. Huds. εἰς τὸ ἀνάλογον. quam voculam praeeuntibus cod. Coislin. Reg. et coll. Gronov. delevi. Δημοσθένην habent Coisl. Reg. coll. Schl. Dein MS. Reg. et Gronov. Δημοσθένεις perperam pro Δημοσθένη. Vide *Auctorem* de Barbar. et Soloec. editum a Cel. *Valckenaerio* post Ammon. p. 194. *Etymol.* p. 152. l. 20. *Demetrius Phalereus* sect. 177. καὶ ὅλως τὸ ν δι' εὐφημίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοὶ Δημοσθένην λέγοντες καὶ Σωκράτην. [Videndus inprimis Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 195. not. a. et Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 210.]

2. Ἕλξω, Ἀ. ἑλκύσω, Ἑ.] Forsan malis Εἷλξα, et dein εἵλκυσα. cum in MS. sit Ἕλξα, et ἕλκυσα. HUDSON.

Ἕλξω. In cod. Coisl. legitur Ἕλξει, ἑλκύσει. quod nullius est momenti. Verum *Moeris* verbum ἑλκύω tanquam minus Atticum repudiare non debuit, cum illud usurpetur ab *Euripide* Androm. v. 108. — τὸν περὶ τείχη εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. SALLIER.

Ἕλξα et ἕλκυσα Leid. e quibus levissima mutatione fieri posset ἕλξαι et ἑλκύσαι. Sed ἕλξει et ἑλκύσει praebent Coisl. coll. Schl. Gron. Ward. ex *Aristophanis*, ni fallor, Pluto v. 956. Ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ' αὐτὸν λαβών. *Aeschylus* Suppl. v. 916. Ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης. Qui locus opponi posset correctioni nostrae, qua in *Euripidis* Androm. v. 402. pro κόμης ἀποσπασθεῖσα reposuimus ἐπισπασθεῖσα Verisim. l. I. c. 6. p. 72. Verum vel reponendum et illic, ἐπισπάσας vel, si quis ἀποσπάσας retinere velit, et intelligere βωμῶν, κόμης referendum ad ἕλξειν. Hoc enim verbum genitivum adsciscit. *rapere coma Ovid.* Met. VI. v. 552. Ἕλκειν restituendum *Philostrato* de Vita Apollon. l. II. c. 32. f. τὸν δὲ εἴσω κηφῆνα πέρι τὸ τεῖχος εἷρξαν, καί τοι ἐμοῦ παραιτουμένου μὴ τοιῷδε τρόπῳ ἀποθανεῖν αὐτόν. *Olearius* interpretatur, *Eum vero, qui fuci ad instar latebat, muris conclusere;* in notis vero ea comminiscitur, quae neque coelum neque terram tangunt. Sed non jubet singulos ejus errores exagitare. Scribendum: τὸν δὲ εἴσω κηφῆνα περὶ τὸ τεῖχος εἷλξαν. Nihil appositum magis *Euripidis* loco a *Sallierio* adducto. *Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros. Virgil.* Aen. I. 487. (135)

3. Ἔχθιστος,] Nihil frequentius apud scriptores Atticos, qui eodem modo pro αἰσχρότατος dixerunt αἴσχιστος, quod et alibi, et

Εὐθύνα [1], τρόπος κρίσεως ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων.

Ἐνετειλάμην [2] παρ' οὐδενὶ πλὴν ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν. ἐπέτελλετο γὰρ ἀέθλους, Ὅμηρος λέγει.

---

apud *Sophoclem* Philoct. v. 1324. cum ἔχθιστος confuderunt Librarii. Nam pro, Ἐλθὼν ἄριστον πατρὸς ἔχθιστος γεγώς. rectius legetur αἴσχιστος. *Optimi parentis filius turpissimus.* His similia sunt κύδιστος a κυδρὸς, μήκιστος pro μάκιστος a μακρός, et οἴκτιστος pro οἰκτρότατος ab οἰκτρός. quod *Euripidi* suspicor restituendum esse Helen. v. 1225. Οἴκτιστον, ὑγροῖς ἐν κλυδωνίοις ἁλός. Editur: Οἰκτρότατον, ὑγροῖσι κλ. ἁ. *Antonin. Liberal.* cap. 14. τελευτήσαντας οἰκτίστῳ θανάτῳ. In ἀρίων, ἄριστος, φιλίων, φίλιστος, καλλίων, κάλλιστος, etc. paulum diversa est ratio. In his enim ρ non abjicitur. Ἐχθρότατος legitur apud *Sophocl.* Oed. Tyr. 1364. verum in choro. [porro Pind. Nem. I, 98. Demosth. p. 237. v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 270.]

1. Εὐθύνα,] Ita etiam *Photius* in Lex. MS. *Εὐθύνη Suidae:* quem videsis. Hudson.

Εὐθύνα. Quae de hoc Atheniensium more, deque voce εὐθύνα dici poterant, doctis notissima sunt. Consulatur praeter ceteros *Petitus* ad L. L. A. A. p. 244. seqq. [Schol. Plat. Ruhnk. p. 243. Ruhnken. ad Tim. p. 125 sq. Boeckh. Ath. Staatshaush. I. p. 204 sq. Tittmann. Darstellung der Griechischen Staatsverfassungen p. 323 sq.] *Qui autem a magistratibus rationem exigebant,* dicebantur *Εὔθυνοι* et *Εὐθυνταί*, ut apud *Platonem* l. XII. de Repub. p. 984. f. et 985. locis a *Photio* apud Cel. *Albert.* ad Hesych. V. citatis. [v. Ast. ad Pl. de Leg. p. 549.] Apud *Harpocrationem* legitur: *Εὐθύναι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου, εἰ γνήσιος. Εὐθύνης, ὄνομα ἀρχῆς.* Similiter apud *Suidam* et *Etymologum,* qui eum expilarunt, *Εὐθύναι.* Sed dubitandum non est, quin reponi debeat *Εὔθυνοι,* vel *Εὐθυνταί,* et dein *Εὔθυνος* vel *Εὐθυντής,* quorum posterius fere praeplacet. [Valde dubitari potest.] Et pari modo in V. *Λογισταί.* — ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν, vel accentus ponendus in εὐθύνων, vel scribendum εὐθυντῶν.

2. Ἐνετειλάμην — ἐπετείλατο γὰρ ἀέθλους, Ὅ. λ.] Ita (pro
(136) ἐπετέλετο γὰρ ἀέθλη ut in MS.) lege hic loci, itidemque apud *Hesiodum* in Scuto Herculis v. 94. ἐπετείλατ' ἀέθλους, pro ἐπετέλλετ' ἀέθλους. — Frustra quaesivi in *Homero*, at simile quid in *Hesiodi* loco, quem modo attuli, exstare monuit me Cl. *Barnesius.* Nolui tamen Ἡσίοδος pro Ὅμηρος reponere: quod *Moeris* forsan poëmation istud, (de cujus auctore dubitarunt Veteres) *Homero* adscribendum censuerit. Hudson.

Ἐνετειλάμην π. οὐ. εὗρον.] Mirum. Legendum, Ἐπετειλάμην παρ' οὐδενὶ εὗρον. πλὴν (παρ' Ὁμήρῳ) ἐπετείλατο γὰρ ἀέθλους. Ὅμηρος λέγει. Illud ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν est admonitio de errore librarii, et ex margine irrepsit. Ἐνετειλάμην est omnibus solutae orationis scriptoribus usitatissimum. Ἐπετειλάμην tantum apud Poëtas occurrit. Bergler. in marg.

Ἐνετειλάμην. παρ' οὐδενὶ εὗρον. εὗρον non est in Coisl. et Schl. coll. In Regio est, sed tamen a posteriori manu, notante Clar. *Stoebero*, qui recte confert V. Εὔκταιον. ἐπετέλετο γὰρ ἀέθλη est in Leid. In Coisl. Reg. coll. Schlaeg. et Gronov. ἐπετέλλετο γὰρ

Ἐῤῥύπηνα [1], ἐκάθηρα, Ἀττικῶς. ἐῤῥύπανα, ἐκάθαρα, λέγουσιν Ἕλληνες.

Εὐκταῖον [2], ἑνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις.

ἀέθλους. (vel ἀέθλιον.) *Homerum* si accuratius consuluisset *Hudsonus*, versum reperisset in Odyss. *Λ*. 621. ad quem *Moeris* respexit. Ceterum, quod scribit *Moeris*, et eum secuti *Thomas M.* et *Phavorinus*, apud veterum neminem occurrere ἐντείλασθαι, difficillimum est, et nodus paene inextricabilis. Nam ἐντείλασθαι saepe apud *Herodotum*, *Xenophontem*, aliosque ab *Albertio* Viro Cl. ad *Hesych.* et Interpretibus ad *Thomam M.* laudatos occurrit. Ἐνετέλλετο apud *Platon.* Charmid. p. 464. F. ἐνετειλάμην *Philostr.* Ep. 36. Ingeniosissima est Cl. *Bergleri* conjectura, et reliquis praeferenda. Sed MSSti nihil juvant. Posset minori cum mutatione scribi: Ἐπετειλάμην παρ' οὐδενί. πλὴν ὅπου ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν. ἐπετέλλετο δὲ ἀέθλους. Ὅμ. λ. Ut *Moeris* indicet, ἐπετειλάμην a se nuspiam repertum, praeterquam ubi librarii errore π loco ν esset positum, *Homerum* autem scripsisse ἐπετέλλετο. Sed cum librorum MSS. auctoritas, tum *Thomae M.* et *Phavorini* consensus huic conjecturae renituntur. Itaque aliis hunc locum expediendum relinquimus. Illud obiter moneamus, in *Hesychio* post Ἐπέτειον ante Ἐπέταξεν, ἐνετέλλετο, excidisse glossam Ἐπετείλατο, Ἐπετέλλετο. Utrumque enim horum seriei litterarum convenit, illud non item. (137)

1. Ἐῤῥύπηνα,] In MS. ἐρύπηνα. HUDSON.

Sic et Leid. Coisl. Schl. collat. et Gronov. Bene, si audias *R. Dawesium* Misc. Crit. p. 159. Sed mihi istiusmodi nova praecepta non arrident. Conf. *Phrynichus* p. 10. [p. 24. ed. Lobeck.] *Thom. M.* V. et *Etymologus* V. Φῆναι p. 791. l. 30. [Recte judicat hac de re Piersonus. v. Valcken. ad Eurip. Hipp. 856. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 72. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 453. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 328.]

2. Εὐκταῖον,] Plenius *Thomas Mag.* Εὐκταῖον ἑνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις. ἀλλὰ εὐκταῖα καὶ εὐκταιότατα. Est igitur haec illorum mens, adjectivum εὐκταῖος in veterum scriptis, si *Platonem* excipias, non occurrere. Id autem a veritate quam sit alienum, compluribus exemplis ostendi potest. Agmen ducat *Aeschylus*, qui Agam. v. 1396. ait: — καὶ πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν. Nec minus diserte *Euripides* Orest. v. 214. Ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν ὡς εἶ σοφὴ Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός. Quam ob rem *Lucianus* utriusque vestigiis insistens hancce vocem singulari numero adhibere non dubitavit. t. I. p. 197. καὶ τὸν τύραννον, inquit, ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ. SALLIER.

Locus *Platonis* est de Leg. l. III. p. 811. A. Λέγειν γάρ μοι δοκεῖς ὡς οὐ τοῦτο εὐκταῖον, οὐδὲ ἐπεικτέον, ἕπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει. Cui similis *Libanii* locus Op. t. I. p. 790. C. Ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ τεθνάναι οὐχ ὅπως οὐ φοβερόν, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον εὐκταῖον τῶν προσόντων κακῶν ἀπαλλάξειν. Sic leg. pro ἀπάλλαξιν. Sed apud *Platonem* dubitari potest, an non εὐκτέον potius scribi debeat propter sequens ἐπεικτέον, et *Moeris* eadem ratione sit castigandus. In *Euripidae* Medea v. 168. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται

Εὐσχολῶ [1], οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ σχολὴν ἄγω.

Εἶεν [2], Ἀττικῶς. ἄγε δὴ, Ἑλληνικῶς.

Ἐγχυτρισμὸς [3], ἡ τοῦ βρέφους ἔκθεσις, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεντο.

* Ἐφεστρὶς [4], τὸ ἐπὶ ἱματίοις ἐπίβλημα. ἣ τὴν μανδύαν, καὶ χλαμύδα καὶ πύρκην καλοῦσι, καὶ σέλαν, καὶ ἀστράβην, καὶ κολύμην.

Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ' ὃς ὅρκων θνατοῖς ταμίας νενόμισται. Themis ista *εὐκταῖα* valde mihi suspecta est; nec quicquam probabi-
(138) lius videtur, quam cum Acutissimo *Ruhnkenio* refingendum esse: *Θέμιν Ἰχναίαν.* Quae de Themide *Ἰχναίᾳ* dici poterant, hujus non sunt instituti. [Piersono *εὐκτέον* scribere tentanti adversatur Herodian. MS. (ap. Bast. Epist. crit. p. 217 sq.): *τὰ διὰ τοῦ εον θετικὰ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον ποιητέον — πλὴν τοῦ εὐκταῖον καὶ ἀπευκταῖον.* vide etiam Scholiast. ad Theocrit. X, 52.]

1. *Εὐσχολῶ,*] In MS. *Ἐνσχολῶ*, et mox *ἀλλ' ἀσχολήν.* Hudson. *Εὐσχολῶ, οὐδεὶς τῶν παλαιῶν,*] Ita codex Coisl. Sallier.

MS. Leid. ut Pricaean. Verum Coisl. Reg. coll. Schl. et Gronov. recte *εὐσχολῶ.* et *ἀλλὰ σχολὴν ἄγω.* E quibus pro *οὐδενὶ* reposui *οὐδείς.* Sic enim, vel *παρ' οὐδενὶ* scribendum. Utitur hoc loco *Wetstenius* ad Matth. XII. v. 44. *Σχολὴν ἄγειν* et alibi, et apud *Menandrum* fragm. e *Πλοκίῳ σ.* p. 156.

[2. *Εἶεν, Ἀττικῶς.*] vide quae disputaverunt de hac particula nuper Reisig. in Comment. exeg. ad Soph. Oed. Col. v. 1303. Ast. in Annot. ad Plat. Protag. p. 27.]

3. *Ἐγχυτρισμὸς, ἡ τοῦ βρέφους ἔκθεσις, Ἀττικῶς.*] Ultima vox deest in cod. Coisl. deinde pro *ἐξετίθετο* legitur *ἐξετίθεντο.* Recte, ut ex his *Thomae Magistri* colligas: *Ἐγχυτρισμὸν ἔλεγον τὴν τοῦ βρέφους ἔκθεσιν, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθουν αὐτά.* Sallier.

Ἐγχυτρισμὸς, — ἐξετίθεντο Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. in qua pro *τοῦ βρέφους* rectius etiam mea opinione *τῶν βρεφῶν.* Ea fuit veterum immanitas, ut foetus, quos tollere nollent, vel trucidarent, vel exponerent, uti omnibus notum. *Ἐγχυτρίσαι* autem proprie videtur poni de illa infantum expositione, quae clam viris, vel parentibus, si quando virgines essent vitiatae, a male sedulis nutricibus et obstetricibus fiebat; quae etiam, infantem si vellent subjicere, in olla, *ἐν χύτρᾳ*, adferebant, ut ita viros lateret. *Aristophanes* Thesmoph. v. 512. *Τότ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον.* ubi in *Scholiis* ad v. 516. pro *καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ παιδία ἐνέφερον καὶ ἐτίθεντο ἐν ταῖς χύτραις*, scribendum *ἐξετίθεντο.* Vid. *Suidam* in *Ἦτρον*, *Aristophan.* Ran. 1221. Vesp. 288. et Schol. Sed haec fere praecepit ad *Suidam* V. *ἐγχυτρίστριαι* Doctiss. *Kusterus.* Illud meretur observari, et apud *Scholiastam* Aristoph. Vesp. 288. et apud *Etymologum* p. 313. et apud *Suidam* l. c. *καταχυτρίσαι* exponi *βλάψαι.* in lexico autem Regio, quod Parisiis evolvit Cl. *Ruhnkenius*, legi *βάψαι.* Quod mihi quidem non temere videtur damnandum. [de *ἐγχυτρίστρια* v. Pl. Min. p. 315. D. et ibi Boeckh. p. 57.]

(139) *4. *Ἐφεστρὶς, — ἣν καὶ μανδύαν, κ. χ. καὶ πυῤῥὴν καλοῦσι*

καὶ στολὴν, καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον.] In MS. ἢ τὴν μανδύαν κ. χ. καὶ πύρκην κ. κ. σέλαν. κ. ἀ. κ. κολύμην. Hudson.

Ἐφεστρίς. Totus is locus a cod. Coisl. abest, nec immerito, cum illud nomen ex eorum sit numero, quod sibi pro suo jure Attici non vindicant. Sallier.

Ἐφεστρίς. Ordo MSti Leidensis hic erat perturbatus hoc modo: Εὐκταῖον. Ἐγχυτρισμοί. Ἐφεστρίς. Εἶεν. Εὐσχολῶ. Εὐπατρίδαι. Ab optimis vero codd. Coisl. Reg. et coll. Schl. tota haec lacinia abest, quam silentio possemus transire, nisi *Hudsonus* multa mutasset sibi non intellecta, et praeterea quaedam hac observatione continerentur scitu non indigna, et vulgo paene incognita. Itaque non alienum videbitur paulo accuratius hunc etiam locum tractasse. Priorem Glossae partem, Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ ἱματίοις ἐπίβλημα. ἣν μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πύρκην καλοῦσι. habet etiam *Etymologus* p. 402. et, qui eum, ut alibi saepe, expilavit, recens admodum Luciani *Scholiastes* ad D. M. t. I. p. 366. Nisi quod corrupte apud hunc legatur πόρση, apud *Etymologum* πορπήν. Nulla harum lectionum videtur probanda. Nec fortasse recedendum ab ingeniosissima Magni *Hemsterhusii* conjectura reponentis βῆῤῥον vel βήῤῥιον, *birrhum*. Cui opinioni maxime favet *Artemidorus* On. l. II. c. 3. p. 85. ubi eadem fere, quae auctor noster, habet verba. Tractanti tamen mihi hunc locum alia incidit conjectura, quam Summi Viri judicio ea, qua par est, modestia subjicere non reverebor. Suspicabar *Etymologi* lectionem proxime ad veritatem accedere. Nam pro πορπὴ in MSS. *Luciani* t. II. p. 38. l. 91. eodem errore scriptum est πόρκη. Πορπὴ pro *chlamyde*, *paenula* poni non putem, nisi quis huc referendam censeat *Hesychii* glossam: Ἐφαπτίδας. πορπάς. Nam ἐφαπτίδες eaedem quae ἐφεστρίδες. *Hesychius:* Ζειρὰ — ὅμοιον ἐφαπτίδι. [ἐφαπτὶς et ἐφαπτρὶς legitur Joseph. Antiq. III. 7. 156.] Lex. Bibl. Coislin. p. 491. Ζειρὰ — ἔνδυμά τι ὃ ἐπενδύονται μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφεστρίδα. Sed nisi aliis locis hic usus fuerit confirmatus, de eo vehementer dubitem. [Recte dubitat Piersonus, neque Hesychii glossa ita, uti voluit, intelligi potest.] Rectius itaque scribetur levissima mutatione πόρπημα. Haec enim vestis, velut ἐφεστρίδες, *fibulis* adstringebatur. Vid. *Callistrat.* Stat. V. p. 895. f. *Euripid* Rhes. 442. πόρπαμα per α Her. Fur. 959. El. 820. Unde apud *Hesychium* pro Πόρπαλλα. χλαμύς. castigandum Πόρπαμα. Litterarum enim ΛΛ et Μ vicinitas errorem peperit. Veteres quamvis *vestem, quae super alias inducbatur*, vocabant ἐφεστρίδα. *Suidas*, e quo emendandum Lexicon Coisl. p. 476. Φαινώλης — οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεστρίδα. Sic *Xenophon* Conv. p. 886. l. a *Stephano* cit. *Lucian.* D. M. I. p. 366. l. 71. Contempl. I. p. 509. ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος. Gall. II. p. 739. l. 2. D. Mer. t. III. p. 301. l. 20. *Philostrat.* de V. S. l. I. c. 20. p. 513. Icon. l. I. c. VI. p. 775. *Alciphron* l. III. ep. 57. *Athen.* l. III. p. 98. A. *Themistius* Or. XXI. p. 253. A. Nec tantum virorum, sed et mulierum. *Aristaen.* l. I. ep. 19. *Heliodor.* l. III. p. 143. l. 21. l. VI. p. 290. l. 4. [v. Intt. ad Xen. Conviv. IV. 38. et Jacobs. ad Anthol. T. XI. 92.] Alio autem usu recentiores Graeci hanc vocem adhibuerunt, pro *ephippio*, *stragulo*, *instrato equorum*. *Scholiastes* Luciani ad Nav. t. III. p. 268. τὸ ἐφίππιον τὴν ἀστράβην φησὶν, ἤτοι τὴν ἐφεστρίδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι. *Hesychius:* Ἐφεστρίδες. ἐπιβλήματα. *Glossae Veteres: Stragulum*, ἐπίβλημα. Hoc significatu, Lexicographis incognito, occurrit apud *Eustathium* ad Odyss. *K.* p. 412. l. 51. τοιοῦτον δέ τι καὶ ἡ νῦν γενεὰ ποιεῖ, ὅτε ὁ κελητίζων οὐ δύναται ῥᾷον ἀναβῆναι εἰς τὴν ἐφεστρίδα. κατακύψαντος γάρ τι- (140)

Εὐπατρίδαι [1], Ἀττικῶς. αὐτόχθονες, Ἑλληνικῶς.
Εὐθὺ [2], Ἀττικῶς. ἐπ' εὐθείας, Ἑλληνικῶς.
Ἐπείσιον [3], Ἀττικῶς. ἐφήβαιον, Ἑλληνικῶς.
Ἐῤῥηφόροι [4], Ἀττικῶς, αἱ τὴν δρόσον φέρουσαι τῇ Ἕρσῃ· ἥτις ἦν μία τῶν Κεκροπίδων.

νος, ἡ ῥάχις αὐτοῦ εἰς ἀναβολέα σχεδιάζεται τῷ κέλητι. Quorum versionem Latinam in minus peritorum gratiam adscribere non poenitebit: *Tale quid et nostra aetate faciunt, quum eques non facile in stragulum possit adscendere: tum aliquo se incurvante, dorsum ejus ex tempore equiti fit stapedae loco.* Ex quibus abunde patet, male *Hudsonum στολὴν* posuisse pro *σέλαν.* Haec enim vox recentioris Graecismi est. Vid. *Rigalt.* et *Meurs.* Glossar. p. 494. *Eustathius* Odyss. *A.* p. 46. l. 28. *ἀστράβη ὃ σημαίνει σέλλαν ἢ σαγμάριον. Schol.* Luciani ad Lexiph. t. II. p. 321. *ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. sella*, unde *jumenta sellaria* apud Romanos. [de *ἀστράβη* v. Buttmanni Excurs. VII. ad Demosth. Or. in Mid. p. 133 — 137. et supra Piers. p. 57 sq.] Pro ultima voce *κολύμην* conjiciebam aliquando *κοσσύμβην.* Vid. *Hesych.* V. *Dio Chrysost.* Or. LXXI. p. 627. D. Sed praestat cum Incomparabili *Hemsterhusio* ad Luciani l. c. legere *κολόβιον.* In initio *ἢ τὴν* mutare nolui, quod tamen facile
(141) fuisset, in *ἦν.* Sed pro *Ἐφεστρὶς* potest et *ἐφεστρίδα* scriptum fuisse; quando nihil mutandum.

1. *Εὐπατρίδαι,*] Coll. Gron. *Εὐπατρίδες.*

2. *Εὐθὺ,*] Vide *Hemsterhus.* ad Luc. D. Mort. t. I. 427. *Valckenaer.* ad Ammon. An. l. II. c. 2. *Wesseling.* ad Diod. Sic. t. I. p. 126. *Ruhnken.* ad Timaeum V. [v. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 203. E.]

3. *Ἐτήσιον,*] In MS. *Ἐπήσιον.* HUDSON.

MS. bene. Vide *Pollucem* l. II. 170. BERGLER. in marg.

Ἐτήσιον. In cod. Coisl. non *ἐτήσιον*, sed *ἐπείσιον* reperias, in Oxoniensi vero *ἐπήσιον.* Scribe: *ἐπίσειον.* SALLIER.

MS. Leid. *ἐπήσιον* Coislin. Reg. coll. Schl. Gron. *ἐπείσιον.* Variatur in hujus nominis scriptura, *ἐπίσειον, ἐπίσιον, ἐπείσιον.* Vid. *Hesych.* V. *Ἐπίσειον. Etymolog. Eustath.* Od. H. p. 274. l. 16. *Michaël Psellus: Ἐπίσιον. τὸ αἰδοῖον.* Comparandus *Foësius* in Oeconom. Hippocrat. Origo vocis obscura est, adeoque et orthographia incerta. [cf. *Bachm.* ad Lycophr. Alex. v. 1385.]

4. *Ἐῤῥηφόροι,*] In MS. *Ἐῤῥηφόρον* et *αὐτὴν.* HUDSON.

Ἐῤῥηφόροι,] Ita noster codex. Ibidem pro *αὐτὴν* legitur *αἱ τήν.* At in voce *δρόσον* ipsi convenit cum Oxoniensi. Eam tamen depravatam esse, perspectum est. SALLIER.

Ἐῤῥηφόροι. Sic Coisl. Reg. coll. Schl. et *αἱ τήν.* Leid. ut et Pricaeanus. In voce *δρόσον* gravissimam haerere maculam cum Celeb. *Sallierio* censeo. Qua autem ratione eluenda sit, nondum video. Variae quidem mihi natae sunt conjecturae; quarum tamen nulla se simplici atque unica veritatis nota commendat. Prae ceteris tamen ea blanditur suspicio, ipsius auctoris, sive is *Moeris* sit, sive alius, cujus nota inter Moerideas irrepserit, esse errorem, qui vocem poëticam *ἔρσην rorem* cum Cecropis filia confuderit. Sed levissima tantum haec est suspicio; quam si quis ita refellerit, ut simul commoda
(142) huic loco succurrat correctione, eum optime de Grammatico nostro meritum esse praedicabo. De *ἐῤῥηφόροις* sive *ἀῤῥηφόροις* et festo

Ἐπίκληρος [1], ἡ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ τρεφομένη κόρη.
Εὔηθες [2], τὸ χρηστὸν, Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. εὔηθες, τὸ ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.
Ἔκδημος [3], Ἀττικῶς. ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς.

Ἀῤῥηφορίων accurata egit diligentia *Jo. Meursius* Graec. Feriat. p. 48. et seqq. Locis veterum ab ipso excitatis addi potest *Platonis* Comici locus apud *Suidam* V. *Ἐπιώψατο. κατέλεξεν. ἐξελέξατο. ἔστι δ' Ἀττικόν. Ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀῤῥηφόρους. οἷον, κατέλεξεν. ἐξελέξατο. Πλάτων ἐν Νήσοις.* Idem fragmentum citat *Etymologus* p. 862. l. 39. hoc modo: *Ἐπιώψατο ἀῤῥηφόρους. Πλάτων ἐ. ν. ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἀντὶ τοῦ κατέλεξεν, ἐξ.* Apud utrumque scriptum est *Πλάτων ἐν Νόμοις.* Verum in *Platonis* Philosophi Legibus nihil simile occurrit. Supersunt etiam manifesta metri comici vestigia: — *ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο Ἀῤῥηφόρους.* vel minima mutatione, *Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀῤῥηφόρους ἐπιώψατο.* Ex isto autem *Platonis* fragmento liquet, puellas nobiles a *Rege* sive *Curatore mysteriorum* (Vid. *Harpocr.* V. *Ἐπιμελητής.*) fuisse electas, quod aliunde non constat. In *Scholiis* Aristophanis ad Lys. v. 943. pusilla menda in *οἶμαι διὰ τοῦ α*, sic tollatur, *οἱ μὲν.* sequitur *οἱ δέ.* Apud *Suidam* est *εἰ μὲν, εἰ δέ.* Placentas his sacris proprias *ἀναστάτους* fuisse dictas, tradunt *Suidas* V. et *Eustathius* a *Kust.* citatus. Quibus accedit *Hesychius: Ἀνάστατοι. πλακοῦντος εἶδος.* Apud *Athenaeum* autem l. III. p. 114. A. scribitur *ναστός. οὐδὲ τὸν ναστὸν καλούμενον, ὃς ταῖς ἀῤῥηφόροις γίνεται.* Quam scripturam altera plane damnata, simulque *Hesychio* ceterisque Grammaticis gravi erroris dica impacta, unice veram censet *Kusterus* V. C. ad *Suidam.* Utramque bona fide recepit, et panem inter et placentam distinxit *Meursius.* Mihi vero *Athenaeus* e reliquis videtur corrigendus, et scribendum: *τὸν ἀνάστατον καλούμενον.* cum, quod librarii facillime vocem sibi incognitam in notissimum placentae genus *ναστὸν* potuerint mutare, tum quod Graeci vulgares eadem analogia placentam quandam vel scriblitam dixerint *καταστατόν. Scholiastes* Theocriti ad Id. IX. v. 21. *ἄμυλον δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν. Ἀνάστατοι* videntur panes fuisse fermentati, atque inde nomen accepisse *ἀπὸ τοῦ ἀνίστασθαι.* [v. Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 398. B.]

1. *Ἐπίκληρος,*] *Ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη. Harpocration.* HUDSON.

Ἐπίκληρος — Ἀττικῶς. Vox *Ἀττικῶς* in cod. Coisl. non legitur; nec est necessaria. SALLIER. Abest ab omnibus codd. [De *ἐπίκληρος* v. Ast. ad Pl. de Leg. p. 32. et qui omnia quae ad illam pertinent explicuit Janus Otto Sluiter. Lectt. Andocc. c. 5. add. Monk. ad Eur. Hippol. v. 1015. *Meier.* Att. Proc. p. 468 sqq.] (143)

2. *Εὔηθες, Θουκυδίδης.* Pag. 196. edit. Oxon. HUDSON.

L. III. c. 83. p. 219. l. 2. ubi vid. not. *Photium* laudatum Cl. *Albertio* ad Hes. V. *Wesselingium* ad Diod. Sic. l. v. p. 383. [v. Blomfield. Gloss. ad Aeschyli Prometh. Vinct. vs. 391.]

3. *Ἔκδημος, Ἀ. ἀπόδημος, Ἑλλ.*] Parum igitur Attice loquitur *Lucianus* t. I. p. 1023. cum ait: *ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατιᾶς ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῷ ζεύγει κατῄειν ἐπὶ θάλασσαν.* Ea quoque vox usurpatur a *Plutarcho* Mor. p. 199. *ὡς Ἀθηναῖοι Φιλίππου γραμματοφόρους λαβόντες ἐπιστολὴν ἐπιγε-*

Ἐπιτροπῆς εἶναι δίκας [1]. τὸ γὰρ κακῆς ἐπιτροπῆς ἀνόητον. ἀγαθῆς γὰρ οὐδεὶς δικάζεται.

Ἐξαληλιμμένον [2], ἀντὶ τοῦ κεχρισμένον, ὡς Θουκυδίδης.

γραμμένην Ὀλυμπιάδι κομίζοντας, οὐκ ἔλυσαν οὐδὲ ἀπεκάλυψαν ἀνδρὸς ἀποδήμου πρὸς γυναῖκα φιλοφροσύνην. Haec autem eo libentius attulimus, quod nulla illius vocabuli exempla legantur in lexicis. SALLIER.

Ἔκδημος. Thucydid. l. II. c. 10. p. 104. l. 5. *Isocrat.* p. 2. C. *Euripid.* Hippol. 37. 281. 659. Androm. 879. 1051. Iph. Aul. 76. 419. Bacch. 215. *Xenoph.* Cyrop. l. VIII. p. 229. C. Inde *Ἐκδημία*, qua voce e veteribus praeter *Platonem* Leg. l. XII. p. 988. E. usus est *Euripides.* Grammaticus biblioth. S. Germani: *Ἐκδημία. οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Ἀπόδημος* in N. F. et apud *Alciphron.* l. III. ep. 21. occurrit.

1. *Ἐπίτροπος εἶναι δίκης.*] In MS. *δίκας.* Pro *κακῆς ἐπιτροπῆς* forsan *κακοῖς ἐπιτρόποις*, et mox *ἀγαθοῖς.* HUDSON.

Ἐπίτροπος εἶναι δίκης. Lege: *Ἐπιτροπῆς εἶναι δίκας. τὸ γὰρ κακῆς ἐπιτροπῆς ἀνόητον.* Subintelligitur *λέγουσιν* aut *λέγεται*, ut in illis locis, quae per accusativum hic efferuntur, sine verbo. BERGLER. in marg.

In Coisl. et Reg. est *ἐπιτροπερ* notante *Stocbero.* Dein *δίκας*, ut et in Leid. *Ἀττικῶς*, quod *Hudsonus* interseruerat, ignorant codd. Verissimam *Bergleri* correctionem confirmat collatio Gronoviana,
(144) *ἐπιτροπῆς εἶναι δίκην.* sive *δίκας*, ut in reliquis est codd. Attici simpliciter dicebant *δίκην ἐπιτροπῆς actionem male administratae tutelae*, eo quod propter bene administratam nemo in jus vocetur. *Plato* de Leg. l. XI. p. 973. D. *ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας. Lysias* in fragm. p. 628. *ὥσπερ νῦν οὗτός σοι ἐπιτροπῆς δικάζεται. Demosthenes* in Aphob. III. p. 560. f. *δίκας ἔλαχον ἐπιτροπῆς.* p. 563. C. In Onetor. I. p. 568. C. adv. Nausim. p. 632. B. *Isaeus* de Her. Apollod. p. 64. l. 19. *καὶ δίκας εἷλεν Εὔπολιν δύο, τὴν μὲν ἐπιτροπῆς, τὴν δὲ, ἡμικληρίου.* Similiter *Suidas* in *Δημοσθένης* p. 544. *Pollux* l. VI. 153. VIII. 31. 35. 89. X. 23. *Κακῆς ἐπιτροπῆς* adhibuit scriptor rerum, quam vocum Atticarum studiosior *Dionys. Halicarn.* in Lys. p. 88. l. 34. Isaeo p. 106. l. 26. *ἐγκαλουμένῳ κακῆς ἐπιτροπῆς.* Et *Scholiasta* Hermogenis in argumento orationis Lysiae contra Diogit. p. 504. *ἐγράψατο Διογείτονα κακῆς ἐπιτροπῆς τῶν παίδων.* In oratorum Atticorum scriptis nuspiam *κακῆς* additur. Quod si observasset *Taylorus*, Vir Doctissimus, titulum orationis *Lysiacae* contra Hippocratem p. 637. suspicatus non esset, fuisse *κακῆς ἐπιτροπῆς*, sed simpliciter *ἐπιτροπῆς*, ut est p. 635. [cf. hac de re Boeckh. Ath. Staatsh. I. p. 378 sq. *Meier.* Att. Proc. p. 293 sq. et p. 453 sq.]

2. *Ἐξαληλιμμένον,*] In MS. *Ἐξαλείμενον*, et mox *κεκρισμένον. Θουκυδ.* pag. 158. Edit. Oxon. (p. 178. l. 87. l. III. c. 20.) HUDSON. Vide *Mattair.* de Gr. L. Dialectis p. 50. IDEM in add.

Ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. A nostro codice abest vox *Ἀττικῶς.* Recte. *Moeris* enim id loci, ut alibi saepe, vocabulum *Thucydidi* vel *Platoni* peculiare interpretatur. SALLIER.

Coisl. Reg. coll. Schl. et Gron. *ἐξαλεμμένον.* Leid. *ἐξαλλεμμένον.* Posset conjici, *ἐξηλειμμένον.* Sed cum ipse *Thucydides*, tum *Hesychius* et *Suidas Hudsoni* conjecturam confirmant. Compositum *ἐξαλείφεσθαι* pro simplici *ἀλείφεσθαι* pari ratione apud LXX. Interpretes,

Εὐλαβεῖσθαι [1], ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικῶς. εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἐξίλλειν [2], Ἀττικῶς. ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς. ἐκβάλλειν, κοινῶς.

Εὐκαιρεῖν [3] οὐδεὶς εἴρηκε τῶν παλαιῶν, Ἕλληνες δέ.

---

ut Levit. xiv. v. 28. quo respexit Lexicon Octateuchi apud *Fabric.* B. G. t. x. p. 64. ubi leg. *χρισθῆναι* pro *χρησθῆναι.*

1. *Εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης.* In cod. (145) Coisl. is locus sic legitur: *Εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικῶς. εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.* Atque eam lectionem alteri praestare ex *Thoma Mag.* perspectum est. Sallier.

Primum *τοῦ* ante *φυλάττεσθαι* e Coisl. et Reg. inserui. In collat. Gronov. est *Εὐλαβεῖσθαι. φυλάττεσθαι.* Dein *ἐν Φιλιππικοῖς* ex Coisl. Reg. et coll. Gronov. reposui. Reliqua e Coisl. et coll. Schlaeg. Utitur hoc modo *Demosthenes* de Falsa legat. p. 240. A. et alibi saepe. *Εὐλαβεῖσθαι* et *φυλάττεσθαι* conjungit adv. Conon. p. 728. A. Similiter *Heliodorus* Aeth. l. vii. p. 351. f. *Εὐλαβήθητι καὶ μῆνιν ἐρωτικήν φύλαξαι καὶ τὸ ἐκ τῆς ὑπεροψίας νεμεσητόν.* ubi male Interpres *vereearis* reddidit. Plura in re nota adferre nihil attinet. *Moeridis* locum ad Hebr. V. v. 7. rectius omisisset Cl. *Wetstenius.* Plane enim est *ἀπροσδιόνυσος.*

2. *Ἐξιλλεῖν.* In MS. *Ἐξίλλειν.* Hudson.

Ἐξίλλειν. Nihil contra MSStorum auctoritatem debuerat mutari. Multiplex enim hujus verbi forma fuit, *ἐξέλλειν, ἐξίλλειν, ἐξειλεῖν.* etc. de quibus consulatur Cl. *Hemsterhusius* in nota ad Timaeum p. 52. [p. 71. s. ed. Ruhnk.] In *Hesychio* scriptum: *Ἐξιλλεῖν. ἀπείργειν. κωλύειν. κτείνειν. ἐκβάλλειν.* ubi videndus *Albertius.* Sed pro *κτείνειν* legendum videtur *κλείειν.* ut *Ἀπίλλειν, ἀποκλείειν.* Verbum *ἐξείλλειν* vel *ἐξίλλειν* adhibuit *Demosthenes* Orat. adv. Pantaenet. p. 628. C. [p. 976. ex. Reisk.] *Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ.* Sed antiquatum verbum ex ipsa lege videtur derivatum, ut *ἀπείλλειν* apud *Lysiam* contra Theomn. p. 179. l. 3. [p. 117. St. p. 360. Reisk.] ubi conf. *Taylorus.* *Ἐξείργειν* et *ἐκβάλλειν* apud scriptores Atticos frequenter occurrunt; est tamen apud *Platonem* locus in Gorgia p. 322. C. [p. 472. B. St.] ubi verbum *ἐκβάλλειν* rarius nostrum expulisse suspicamur: *Ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς.* MSSti fortassis conjecturam nostram *ἐξίλλειν* comprobabunt. [Non comprobarunt,] *Κοινῶς* e coll. Gronov. pro *κοινὸν* scripsi; atque ita citat *Salmasius* de Hellenist. p. 55. [Apud Lysiam l. l. Bekkerus ex codicibus dedit *ἀπίλλει,* uti etiam habet Harpocration, qui *ἀπίλλειν* ex illo Lysiae loco affert. Cf. de his formis Valckenar. ad Theocr. Vol. II. p. 74. ed. Heindorf. et qui omnium optime hac de re disputarunt Buttmann. Lexil. Vol. II. p. 141—159. et Lobeck. ad Phrynich. p. 29 sq.]

3. *Εὐκαιρεῖν.* In coll. Gronov. est *εὐκαίρως.* Vulgatam confirmant *Suidas* V. *Σχολάζειν, Etymologus M.* p. 740. f, *Phrynichus* p. (146)

Ἐκρεμάννυεν [1], Ἀττικῶς. ἐκρέμνα, Ἑλληνικῶς.
Ἐλῶ [2], Ἀττικῶς. ἐλάσω, Ἑλληνικῶς.
Ἐνώτια [3], Ἀττικῶς. ἐνώδια, Ἑλληνικῶς.
Εἰκάθοιμεν [4], Ἀττικῶς. εἴκοιμεν, Ἑλληνικῶς.

---

50. et *Thomas* V. Σχολὴν ἄγω. ad quos conferendi Interpretes, et *Wetstenius* ad Marc. VI. v. 31. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 125.]

1. Ἐκρεμάννυεν,] Κρεμάννυμι cum compositis a scriptoribus Atticis frequenter usurpatur, uti vel e lexicis notum. Ἐκρεμάννυεν a nobis nuspiam repertum est, praeterquam apud *Hesychium* V. Ἤρνα. ἐκρεμάννυεν. In Coisl. pro ἐκρέμνα scriptum est ἐκρίμνα, forte pro ἐκρήμνα. Vid. *Barnes*. ad Eurip. Electr. 1217. Conjici posset: Ἐκεράννυεν, Ἀττικῶς. ἐκίρνα, Ἑλλ. cui conjecturae maxime favet *Pollux* l. VI. sect. 24. καὶ κεραννύναι, καὶ ἐκεράννυ. τὸ γὰρ ἐκίρνα καὶ κιρνάναι ποιητικώτερον. Sed nihil mutandum. Eadem enim in ἐκρεμάννυ et ἐκεράννυ est ratio. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 172.]

2. Ἐλῶ, — ἐλάσω,] In MS. Ἐλάσσω. HUDSON.

Sic et Leid. et Reg. in quo et Coisl. pro ἐλῶ est ἑλῶ cum spiritu aspero. Male. Ἐλῶ est apud *Xenoph*. Cyrop. l. I. p. 19. A. ubi margo habet ἐλάσω. ἐλᾷς *Aristoph*. Eq. 600. περιελῶ v. 290. ἐξελῶ v. 364. Ἐξελῶν *Euripid*. Phoen. v. 610. pro quo corrupte in *Philostrato* de V. A. l. VI. c. 23. ἐξελών. Similiter *Herodot*. l. IV. c. 148. ἐξελῶντα. l. V. c. 63. πέμπουσι Ἀγχιμόλιον τὸν Ἀστέρος — ἐξελῶντα Πεισιστρατίδας ἐξ Ἀθηνέων. Libro III. c. 59. [vid. ad h. l. Schweighaeus.] male scriptum est ἐξελοῦντες pro ἐξελῶντες. οὐκ ἐπὶ τοῦτο πλέοντες, ἀλλὰ Ζακυνθίους ἐξελῶντες ἐκ τῆς νήσου. [*Suidas*: Ἐλῶν, ἐλάσας. Ἡρόδοτος. lege Ἐλῶν, ἐλάσων. *Ex Addendis*.] In Scholiis ad *Aeschyli* Eumen. v. 75. pro ἐλῶσι ἀντὶ τοῦ ἐλάσωσι, edendum fuerat ἐλάσουσι. Conf. supra Διαβιβῶ. [p. 124 sq.]

3. Ἐνώτια, Ἀττικῶς.] Nullum hujusce vocis exemplum in lexicis. Eam tamen reperias in *Platonis* testamento, cujus mentio fit apud *Laërtium* l. III. p. 79. τάδε, inquit, κατέλιπε Πλάτων, καὶ διέθετο δακτύλιον χρυσοῦν, καὶ ἐνώτιον χρυσοῦν ἄγοντα συνάμφω δ' δραχμάς, ὀβόλους τρεῖς. *Platoni* comes addendus *Aelianus*, cujus haec sunt verba V. H. l. I. c. 18. ἐκ δὲ τῶν ὤτων αὐταῖς ἐνώτια μακρὰ ἀπεκρέμαντο. Quod autem uterque ἐνώτια appellat, illud ἐνώτιος κόσμος dicitur *Gregorio Nysseno* t. I. p. 223. Restat vox ἐνώδια, quae a *Moeride* tanquam minus Attica rejicitur, nobis revera nusquam lecta. Illam tamen in usu fuisse, persuadent haec *Etymologi*:
(147) Ἐνώδια σὺν τῷ ι τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ ἐνοιδεῖν τὰ περὶ τὸν τόπον εὐθύτρητα ὄντα. οὕτως Ὠρίων ὁ Μιλήσιος. p. 345. l. 4. SALLIER.

Ἐνώτια. *Aeschylus* apud *Polluc*. l. X. sect. 175. Ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας. *Aelian*. H. A. l. VIII. c. 4. ἥπερ οὖν καὶ ἐνωτίοις καὶ ὁρμίσκοις διαλίθοις κεκόσμητο. Ad ἐνώδιον comparandus *Suidas* V. Ἐνόδιον. τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐνώδιον δὲ, τὸ ἐνώτιον παρὰ τὸ οἰδεῖν τὰ ὦτα. Unde *Etymologi* locus, quem Cl. *Sallierius* protulit, forte sic constituendus est: — παρὰ τὸ ἐνοιδεῖν τὰ ὦτα περὶ τὸν λοβὸν εὐθύτρητα ὄντα. vel εὔτρητα ὄντα, ut apud *Homerum* Il. Ξ. 182. Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι. Conf. *Hesychius* in Τρητοὶ λοβοί. *Aures bene foratas* dixit *Cicero* apud *Macrob*. l. VII. c. 3.

4. Εἰκάθοιμεν, Ἀ. εἴκοιμεν, Ἑ.] In MS. Οἴκοιμεν. Fuit cum mallem, Εἰκάζομεν, Ἀττ. ὁμοιοῦμεν, Ἑλλ. HUDSON.

Εἰσῆχεν [1], Ἀττικῶς. εἰσαγήοχεν, Ἑλληνικῶς.
Εἴξασιν [2], Ἀττικῶς. ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς.
Εἰκὼς [3], Ἀττικῶς. ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς.
Ἐπιμέλου [4], παροξυτόνως, Ἀττικῶς. περισπωμένως, Ἑλληνικῶς.
Ἐπαίσαμεν [5], Ἀττικῶς. ἐπαίξαμεν, Ἑλληνικῶς.

Εἴκοιμεν. Ita codex Coisl. Nec aliter legi debet. *Εἴκω* enim et *εἰκάθω* unum et idem significant. SALLIER.

Leidensis *οἴκοιμεν*. Ceteri MS. recte *εἴκοιμεν*. *Hesychius: Εἰκαθέσοιμεν. παραχωρήσαιμεν.* etc. Recte Viri Docti castigant *Εἰκάθοιμεν.* nisi e poëta Jonico fuerit derivatum. Ita enim *Oppianus* Hal. V. v. 500. *ὑπεικαθέων* dixit. Quod confert in nota Celeberrimus Editor: *Βεικάσθων* vel *Βεικάθων. κατ' ὀλίγον προβάς.* depravatum est ex *Βιβάσθων.* Vide supra *Διωκάθειν.*

1. *Εἰσῆχεν,*] In MS. *εἰσῆχθεν.* HUDSON.

Sic et Leid. Reliqui recte. Vid. *Phrynichus* p. 46. [v. Lobeck. p. 121.] et *Thomas M.* Conferendus *D'Orvillius* ad Charit. p. 481. *Εἰσαγηοχότας* tamen legitur apud *Demosth.* de Cor. p. 318. B. *κατ-αγήοχεν* p. 323. A. Alterum rarius, ac propterea *ἄχρηστον* dixit *Moschopulus Π. Σ.* p. 187. [cf. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 65. et Lexilog. Vol. I. p. 297 sq. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 429 sq.]

2. *Εἶξαν,*] In MS. *Εἶξας.* HUDSON.

Lege *Εἴξασιν.* *Plato* Politico: *πολλοὶ μὲν γὰρ λέουσι τῶν ἀνδρῶν εἴξασι καὶ κενταύροις.* p. 291. t. II. Opp. Occurrit et p. 305. E. l. 1. in eodem Politico. BERGLER. in marg.

Εἶξας Coisl. et Reg. coll. Gron. *ἐείξας.* Leid. Pro *ἐοίκασιν* coll. Gron. *ἐοίκασας.* Certissimam *Bergleri* emendationem, quae Cl. *Ruhnkenium* ad Tim. V. non fugit, in textum recipere non dubitavi. *Aristoph.* Nub. 340. 342. aliique a *Ruhnkenio* laudati. *Εἴκασι* legitur in *Cratini* fragmento e Seriphiis apud *Hesych.* V. *Ἀΐδρυτον κακόν. Εἴκασι φεύγοντές γ' ἀΐδρυτον κακόν.* quae vox *Kustero* aliisque frustra fuit suspecta. [v. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 453. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 118 sq.] (148)

3. *Εἰκὼς, — ἐοικὼς,*] Vide *Thomam Magistr.* in voce *ἀπεικότως.* HUDSON.

Εἰκώς. Aristoph. Av. 698. *εἰκότας* Vesp. 1312. *προσεικέναι* Eccl. 1154. Semel legibus metricis coactus *ἐοικὼς* posuit Vesp. 1404. *Ἐοικέναι* in *Euripidis* fragm. ex Antigona apud *Stobaeum* Flor. Grot. p. 355. *Ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παῖδας ἐοικέναι.* sed rectius sublato Anapaesto scribetur *εἰκέναι.* In *Sophoclis* autem fragmento ibid. p. 395. *Ὡς οὐδὲν ἐσμέν, πλὴν σκιαῖς εἰκότες.* aeque facile erit, reponere *σκιαῖσιν,* (*ιν* enim signo quodam superscriptum fuit, ut modo in *εἶξας,*) quam cum *Grotio ἐοικότες.* Levia haec sunt, fateor: sed in Grammaticis aliquando *λεπτολογητέον.* [v. Matth. l. c. itemque Buttmann.]

4. *Ἐπιμέλου,*] *Thomas Mag.* *Ἐπιμέλομαι κάλλιον ἢ ἐπιμελοῦμαι.* [Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 187.]

5. *Ἐπαίσαμεν,*] Vide *Hesychium* V. *Παῖσαι.* et *Phrynichum* p. 38. (102.) [vid. Lobeck. p. 240 sq.] HUDSON. Infra *Παῖσαι.* Conf. *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. v. 1056. *Ruhnken.* ad Tim. p. 158. [222.] *Hesychius: Παραπείσῃ. παραπαίξῃ.* L. *Παραπαίσῃ.*

Ἔζην [1], Ἀττικῶς. ἔζων, Ἑλληνικῶς.

Ἐκληρονόμησε [2] τῆς οὐσίας, Ἀττικῶς. ἐκληρονόμησε τὴν οὐσίαν, Ἑλληνικῶς.

Ἐπιτροπεῦσαι [3] τὸν παῖδα, Ἀττικῶς. ἐπιτροπεῦσαι τοῦ παιδὸς, Ἑλληνικῶς.

Εὔμορφον [4] παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ. εὐμορφίαν παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· σπάνιον δέ.

---

1. *Ἔζην,*] *Ἔζων, οὐκ ἔζην, ὡς οἴονταί τινες.* **Thomas Magist.** Vide et *Phrynichum.* Hudson.

Ἔζην. Lege ex *Herodiano* et *Thoma Mag.* *Ἔζων, Ἀττικῶς. ἔζην, Ἑλληνικῶς.* Sallier.

Ἔζην. *Etymologus* p. 413. l. 8. *Ἔζην. Κἀγὼ γ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον. ὤφειλεν εἶναι ἔζων. κοινῶς μὲν ἔζας, ἔζα. οἱ Δωριεῖς δὲ τὸ ᾱ εἰς η̄ συναιροῦσιν, ἔζαες, ἔζης λέγοντες, καὶ ἔζαε, ἔζη. πλάνης οὖν γινομένης ἐγένετο πρῶτον πρόσωπον ἔζην, προσθέσει τοῦ ν̄, ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου.* Ultima cassa nuce
(149) non redemerim. Est enim *ἔζην* imperfectum a veteri verbo *ζημί*, unde et *ζῇ, ζῆθι*, ut a *φημί, ἔφην*, a *τίθημι, ἐτίθην*. Sed versus, quem citat *Etymologus*, *Euripidis* est Alcest. 651. ubi librarii sibi notiorem formam *ἔζων* reposuerunt: *Κἀγώ τ' ἂν ἔζων, χἤδε, τὸν λοιπὸν χρόνον.* Quale flagitium alibi etiam saepe videntur commisisse homines illiterati. [cf. Buttmann. Gr. Gr. Vol. II. p. 144. not. **) et p. 433 sq. vid. intpp. ad Eurip. Alc. 805. Lobeck. ad Phryn. p. 457.]

2. *Ἐκληρονόμησε,*] In MS. *Ἐκκληρονόμησε.* Hudson.

Similiter Leidensis. In reliquis bene. Pro altero *ἐκληρονόμησε* coll. Schl. habet *ἐκλαρονόμησε.* Consentiunt *Moeridi Phrynichus* p. 52. [p. 129. Lobeck. qui fusius de hujus verbi constructione disseruit. add. Matth. Gr. Gr. Vol. II. §. 329.] *Thomas* V. *Κληρονομῶ.* *Isaeus* de Hered. Nicostr. p. 47. l. 10. *κληρονομήσων τῆς οὐσίας.* cui multa e *Demosthene* exempla adjici possent. *Demosthenem* alibi semper imitatus *Libanius* semel cum accusat. habet Op. I. p. 806. C. nisi is locus levi manu corrigendus sit. Conf. Interpretes ad *Thomam* et *Wetstenius* ad Matth. V. v. 5.

3. *Ἐπιτροπεῦσαι τὸν παῖδα,*] Sic *Thucydides* l. I. c. 73. p. 85. l. 12. *Demosth.* pro Phorm. p. 601. A. *τὸν δὲ παῖδα ἐπετρόπευεν.* *Plato* Protag. p. 223. D. [p. 320. A. St.] Cum genit. adhibuit *Herodot.* l. I. c. 65. Vid. *Thomas M.* et not. [cf. Matth. Gr. Gr. Vol. II. §. 412. 6. et §. 359.]

4. *Εὔμορφον,*] Eam vocem *Moeris* in veterum scriptis sibi visam non esse tradit. Occurrit tamen apud *Aeschylum* Agam. v. 425. *Εὐμόρφων γὰρ κολόσσων, Ἔχθεται χάρις τ' ἀνδρί.* ibid. v. 463. *Οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος Θήκας Ἰλιάδος γᾶς Εὔμορφοι κατέχουσιν.* Addit idem ille Grammaticus nomen *εὐμορφία*, a nemine, si *Platonem* et *Xenophontem* excipias, usurpatum. Quam recte, ostendunt haec *Euripidae* Androm. 278. *Τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων Ἄγων, τὸ καλ-*
(150) *λίζυγες Ἔριδι στυγερᾷ Κεκορυθμένον εὐμορφίας.* Eandem vocem reperias, Troad. v. 936. *Ἃ δ' εὐτύχησεν Ἑλλάς, ὠλόμην ἐγὼ Εὐμορφίᾳ πραθεῖσα, κὠνειδίζομαι.* Sallier.

Ἐπιτίμιον [1], Ἀττικῶς. πρόστιμον, Ἑλληνικῶς.
Ἐπιτεθυμμένον [2], Ἀττικῶς. ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς.
Ἑταιρίστριαι [3], Ἀττικῶς. τριβάδες, Ἑλληνικῶς.
Ἐθελέχθρως [4], Ξενοφῶν, Ἀπομνημονεύμασιν.

Εὔμορφον. *Εὐμορφίαν* e coll. Gronov. praetuli pro *εὐμορφία.* Dein illa coll. *ἐν νόμοις* male omittit. et pro *σπάνιον* praebet *σπανίως.* Loca *Platonis* sunt Leg. IV. p. 831. F. V. p. 850. C. Similiter Conviv. p. 1204. D. *Xenophontis* Conviv. p. 894. E. quibus addi potest *Euripides* Cyclop. v. 316. — *λόγων εὐμορφίαι.* Adjectivo *εὔμορφος* praeter *Aeschylum*, locis a *Sallierio*, et aliis ad *Thomam* citatis, qui usus sit, e veteribus novi neminem. In *Platone* certe, quem illud adhibuisse ad Chariton. p. 15. scribit *D'Orvillius*, non reperi. *Εὐπρεπὴς* ubique occurrit, et saepe cum *εὐτρεπὴς* confunditur; de qua permutatione alio fortassis loco dicemus. [*Εὐμορφότερος* legitur Lucian. Dial. Mort. 25, 1.]

1. *Ἐπιτίμιον, Ἀ. πρόστιμον, Ἑλληνικῶς.* Parum igitur Attice loquitur *Lucianus*, cum scribit t. II. p. 404. *εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;* Eam vocem alibi ab eodem scriptore usurpatam reperias. SALLIER.

Ἐπιτίμιον] Vox frequenter usurpata *Demostheni*, *Aeschini*, *Lycurgo*, aliis. Quare in *Polluce* l. VIII. sect. 21. pro *προστίμημα, ἐπιτίμημα, καὶ ὡς Ἀντιφῶν, ἐπιτίμιον.* MStorum lectionem praeferendam censeo, *προστίμημα ὡς Ἀντιφῶν, ἐπιτίμιον.* Conf. *Hesychius* V. et notae.

2. *Ἐπιτεθυμμένον. — ἐπικαώμενον,*] In MS. *ἐπικαωμένον. Hesychio ἐκκεκαυμένον.* HUDSON.

Ἐπιτ. — ἢ ἐπικαώμενον. In cod. Coisl. legitur *ἐπικεκαυμένον.* Recte, ut ostendunt haec *Hesychii: Ἐπιτεθυμένων, ἐκκεκαυμένων.* Paucis vero interjectis, *Ἐπιτετυφωμένον, ἐπικεκαυμένον.* Vide quoque *Suidam.* SALLIER.

Ἐπιτεθυμμένον. Ita omnes libri mei. Male *Hudsoni* editio per simplex *μ ἐπιτεθυμένον.* Dein Coisl. R. et coll. Schl. *ἐπικεκαυμένον.* Leid. ut Huds. Respicit *Moeris* ad *Platonis* locum Phaedr. p. 1211. C. [p. 230. A. St.] *θηρίον ὢν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον.* quem locum alii etiam Grammatici explicuerunt, ut *Hesychius* V. et in *Ἀποτεθυμμένοι*, (ubi consul. ὁ πάνυ *Hemsterhusius.*) *Timaeus* V. *Τεθυμμένον.* ubi vide Cl. Editorem. *Ἐπιτύφεται* apud *Philostr.* Ic. l. II. c. 30. Adde Cel. *Valckenaer.* ad Schol. in Eurip. Phoenissas v. 1161. [v. Ast. Annot. in Plat. T. I. p. 237.] (151)

3. *Ἑταιρίστριαι,*] *Plato* Sympos. p. 1186. E. [p. 191. E. St.] e quo loco feliciter *Hesychium* V. *Διεταρίστριαι* castigavit Politissimus *Ruhnkenius* ad Timaeum V. qui conferri meretur. Emendandus hac occasione *Lucianus* Amor. t. II. p. 429. l. 95. *καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι.* Pro *τρυφὴν* reponendum e Scholiis *τριβήν*; pro quo in aliis *τρυβὴν* proxime ad corruptam accedit lectionem. Male ista verba alio fuerunt relata. Alia prudens omitto.

4. *Ἐθελέχθρως,*] In MS. *Ἐθελεχθρῶν.* dein *Ἀπομνημόνευμα*

Εἰς [1] τρίτην ἡμέραν, Ἀττικῶς. εἰς τρίτην καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς.

Mihi libros *Ἀπομνημονευμάτων* evolventi vox ista non occurrebat. HUDSON.

Ἐθελέχθρως. Cod. Coisl. habet *Ἐθελέχθρων.* Melius forte *Ἐθέλεχθρος*, qua voce *Cratinum* usum esse, auctor est *Pollux* l. III. 64. Legitur et apud *Philonem* p. 669. SALLIER.

Ἐθελέχθρων. Coisl. Leid. Gronov. coll. et Schl. Regius *Ἐθελέχθρως.* In ordine cod. Coisl. quem Cl. *Ruhnkenio* debeo, *Ἐθέλεχθρος*, uti forte legendum, vel *Ἐθέλεχθρον. Ἀπομνημόνευμα* Leid. Reliqui videntur plene scriptum proferre. *Ἐθελέχθρως* occurrit apud *Demosthen.* Or. adv. Boeotum p. 640. B. [p. 1005. Reisk.] *μηδαμῶς μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθελέχθρως.* et *Aristidem* Op. t. I. p. 527. *ἐθελέχθρως καὶ φιλονείκως.* In *Xenophontis* Memorabilibus diu hanc vocem obliterarunt librarii, quam sola ope conjecturali restituere difficillimum est. Bina tamen excitabo loca, in quorum alterutro olim lectam fuisse, non improbabile est. Prior locus est l. II. p. 751. A. *Ἀλλὰ καὶ πόλεις αἱ τῶν τε καλῶν μάλιστα ἐπιμελούμεναι, καὶ τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσιέμεναι, πολλάκις πολεμικῶς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας.* Pro *πολεμικῶς* si reponamus *ἐθελέχθρως*, eadem erit constructionis ratio, quae apud *Demosthenem.* Alter locus est l. III. p. 768. A. *Βοιωτῶν μὲν γὰρ πολλοὶ πλεονεκτούμενοι ὑπὸ Θηβαίων, δυσ-*
(152) *μενῶς αὐτοῖς ἔχουσιν.* Est et tertius l. III. p. 781. B. ubi *ἔχθρως βλέπειν* legitur. Sed is huc pertinere non videtur. Verum si *ἐθέλεχθρος* a *Moeride* fuerit scriptum, sponte hae conjecturae dilabuntur. Quare *ἐπέχω.*

1. *Εἰς τρίτην ἡμέραν Ἑλληνικῶς.*] Ita rescripsi ex *Thoma Magistro* et *Stephano* de dialectis Gr. p. 111. In MS. *Ἀττικῶς*, et mox *Ἑλληνικῶς.* HUDSON.

Erravit *Thomas*, secumque in errorem traxit Politissimum *Graevium* ad Luciani Soloecist. t. III. p. 570. Recte *Moeris: Εἰς τρίτην ἡμέραν, Ἀττικῶς. εἰς τρίτην καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς.* in qua scriptura nihil variant codices scripti. *Aristophanes* Lysistr. v. 613. *Ἀλλ' ἐς τρίτην γ' οὖν ἡμέραν πρωΐ πάνυ. Plato* Hippia Maj. p. 1248. E. [p. 286. St.] *Xenophon* Cyrop. l. III. [1. 42.] p. 70. C. qui tamen l. V. [3. 27.] p. 129. C. *εἰς τρίτην* habet. Plene *Herodotus* l. V. c. 49. f. *ἐς τρίτην ἡμέρην.* [Isaeus de Meneclis hered. §. 11.] *Lucianus* D. D. [10. 1.] t. I. p. 229. l. 80. Toxar. t. II. p. 563. bis. *Aristides* I. Op. p. 296. l. 5. a fine. Quorum locorum nonnulla ad *Thomam* refellendum jam protulerunt homines eruditi. Similiter *εἰς ἡμέραν ὡσπερεὶ τετάρτην ἢ πέμπτην. Demosthen.* p. 396. B. *εἰς τριακόστην ἡμέραν. Xenophon* Cyrop. l. 5. [3. 6.] p. 126. C. *Apollodor.* l. II. p. 109. l. 5. ed. F. *εἰς ἑξηκόστην ἡμέρην. Herodot.* l. VI. c. 126. *εἰς ἑβδόμην ἡμέραν. Plutarchus* I. p. 109. A. Conf. *Pollux* l. I. 61. Elliptica autem loquendi forma *εἰς τρίτην* placuit *Euripidae* Alcest. v. 323. *Anaxandridae* apud Athen. p. 263. C. *Menandro* *Ὀργ.* v. 20. (qui et *εἰς τὴν ἑβδόμην* dixit apud *Ammonium* p. 67.) *Dioni Chrysost.* p. 114. D. *Synesio* Enc. Calv. p. 73. *Alciphr.* l. II. ep. 1. p. 200. et l. III. ep. ult. nam pro *εἰς τὴν ἔω* Codex *D'Orvill.* habet *εἰς τὴν τρίτην*, nisi cum Viro Cl. ad Char. p. 146. legendum sit *εἰς ἔνην.* Conf. Idem p. 171. Sed inprimis Grammaticis haec elliptica dicendi ratio arrisit. *Athen.* l. III. p. 100. B. *αὔριον δὲ ἢ ἐννηφι. τὸ γὰρ εἰς τρίτην Ἡσίοδος εἴρηκεν οὕτως. Scholiasta* Aristoph. ad

Εἰς Διονυσίου [1], Ἀττικῶς. πρὸς Διονύσιον, Ἑλληνικῶς.
Ἑτερόφθαλμον [2], Ἀττικῶς. μονόφθαλμον, Ἑλληνικῶς.

Ach. v. 171. εἰς ἕνην interpretatur εἰς τρίτην. Videndus etiam *Hesychius* in Ἔναρ. Ἔνας. *Εἰς ἕνην. Καίτοι γε καὶ τοὺς εἰς ἕνην* (Sic l. pro ἕρης.) *Νῆς.* et *Ἐπέναρ.* et *Ὑπένες.* ubi est *εἰς τετάρτην.* Semel plene posuit V. *Ἐσένας. εἰς τρίτην ἡμέραν. Διὰ τρίτης* dixere (153) *Aelian.* H. A. l. IV. c. 57. et *Heliodor.* l. I. p. 16. l. 5. ubi male Interpres reddit *tertia vice.* [cf. Lamb. Bos. v. *ἡμέρα.* ibq. Schaefer. Monk. ad Eur. Alcest. v. 331. Bernhardy syntax. Gr. p. 187.]

1. *Εἰς Διονυσίου,*] Similiter *Hesychius: Εἰς Διονυσίου. πρὸς Διονύσιον.* Ita fere *εἰς Ἀσκληπιοῦ*, *Aristoph.* Plut. v. 621. *ἐς Τροφωνίου* Nub. 508. ubi notat *Spanhemius. Berglerus* in marg. conjecerat, *Εἰς Διονύσιον.* de qua loquendi ratione ipse notat ad *Alciphr.* p. 21. et 319. *L. Bos* Animadv. Crit. p. 425. *Albertius* Obs. Philolog. p. 254. alii. Sed nihil mutandum.

2. *Ἑτερόφθαλμος, Ἀ. μονόφθαλμος, Ἑ.* Reprehendendus igitur *Lucianus*, a quo hocce adjectivum usurpatur t. II. p. 636. *Ἀντίγονος δὲ υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου, τοῦ μονοφθάλμου.* Ibi de Antigono illo potentissimo rege sermo est, qui casu alterum oculum amisisse fertur. Quam ob rem non sunt audiendi Grammatici, quorum judicio si standum est, is *ἑτερόφθαλμος* appellari debuit, cum *μονόφθαλμος* illos tantum dici contendant, quibus unicum oculum natura dederit. Sic *Ammonius: Ἑτερόφθαλμος καὶ μονόφθαλμος διαφέρουσιν. ἑτερόφθαλμος γὰρ ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς Κύκλωψ.* Verum quam incerta sit haec illorum lex, praeter *Lucianum* ostendit *Artemidorus* p. 30. *ἔδοξέ τις,* inquit, *τὸν ἕτερον τῶν ὤμων ἰδεῖν βουλόμενος μὴ δύνασθαι, μονόφθαλμος ἐγένετο.* SALLIER.

Ἑτερόφθαλμον. Ita codd. Coisl. Reg. et coll. Gron. pro *Ἑτερόφθαλμος. μονόφθαλμος.* Cum *Moeride* consentiunt *Hesychius* et *Photius* Cel. *Albertio* laudatus. Veteres eum, *qui casu alterutrum oculum amiserat*, dicebant *ἑτερόφθαλμον*, qui *natura* tantum *unicum habebat*, *μονόφθαλμον.* ut ad *Ammonium* docuit *Valckenaer.* Vir Celeb. Animadv. l. II. c. 1. Comparandi *Interpretes* ad *Phrynichum* p. 54. [130 ibq. Lobeck.] ad *Thomam M.* p. 578. et *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 621. Eleganter *Aristides* Op. t. I. p. 425. Graeciam dixit *ἑτερόφθαλμον*, respectu Athenarum et Lacedaemonis, duorum Graeciae ocellorum. A reliquis Atticistis non dissentit *Moeris*, adeoque (154) ab omni errore immunis est. Recentiores autem Graeci saepe hanc legem migrarunt, ut in exemplis a *Wetstenio* ad Matth. XVIII. v. 9. et *Wittero* ad Thomam allatis videre licet. Lubet unicum *Apollodori* locum apponere, ut a levi menda, quam non perspexerunt homines eruditi, liberetur. l. II. c. VIII. sect. 3. p. 143. (155 Fabr.) *περιτυγχάνουσιν Ὀξύλῳ τοῦ Ἀνδραίμονος, ἐφ' ἵππον καθημένῳ μονοφθάλμῳ. τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐκέκοπτο τόξῳ.* Recte *Galeus* animadvertit verbum *ἐκκόπτεσθαι* hac in re proprium requiri, (Vid. *Thomam* p. 323.) Sed *ἐκκόπτετο*, quod reponebat, huc non convenit, et potest minore mutatione plusquamperfectum reponi, *ἐκκέκοπτο.* Nimirum augmentum fuit omissum, et errori ansam dedit; de quo augmenti neglectu praeter alios notarunt *Albertius* Obs. Philolog. p. 65. et *Hemsterhusius* Obs. Miscell. Vol. IV. p. 291. qui omnino consuli merentur. In *Heliodoro* l. VIII. p. 375. pro *ἐνεπεπλή-*

Ἐτετάχατο [1], Ἀττικῶς. τεταγμένοι ἦσαν, Ἑλληνικῶς.
Ἐμπολὴ [2], τὰ φορτία, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης· τὴν ἐμπολὴν οὕτως ὅπως ἂν μὴ φέρων κατάξῃ. τὸ δὲ ἐκ τῶν φορτίων συνειλεγμένον, Ἑλληνικῶς.

κει codex apud *D'Orvill.* ad Charit. p. 481. praebet *ἐνπεπλήκει.* Emendandus etiam e MS. Cantabrig. *Polyaenus* l. II. c. II. Sect. 5. *εἰ Λακεδαιμονίους ἀναστάτους πεποιήκειμεν, ἔφη, νῦν ἔχρην πᾶσιν ἂν τούτοις μάχεσθαι. Si Lacedaemonios penitus excidissemus, inquit, jam nunc cum his omnibus pugnandum esset.* Male editur *πεποιήκαμεν*, quod Interpretem fefellit. l. IV. etiam c. III. sect. 24. pro *περιεβέβληντο* e cod. Flor. restituendum *περιβέβληντο*.

1. *Ἐτετάχαντο,*] In MS. *τετάχατο.* HUDSON.

MS. bene. BERGLER. in marg. Lege *ἐτετάχατο.* GESNER. in litt. ad Schlaeg. Cod. Coisl. *ἐτετάχατο*, idque rectius. SALLIER.

Ἐτετάχατο. Sic Coisl. Reg. coll. Gronov. Schlaeger. Leidensis, ut Huds. *τετάχατο.* cui lectioni, licet alias defendi posset, litterarum series adversatur. Utitur, praeter *Herodotum*, *Thucydides* l. v. c. 6. p. 321. l. 25. et l. VII. [c. 4.] p. 469. l. 53. quo *Moerin* respexisse conjicit Vir Doctus Obs. Miscell. Vol. III. p. 307. qui simul vitiosum *ἐτετάχαντο* corrigendum monuit. *Τετάχατο* occurrit apud *Lucianum* Ver. Hist. t. II. p. 80. l. 51. Conf. *Mattair.* de Dial. Gr. p.
(155) 354. [128 sqq.] *Hesychii* Glossae variis maculis defoedatae sunt, *Ἐτετάχαντο. τετραμμένοι ἦσαν, ἢ τεταγμένοι. Ἐτετάχοντο ὁμοίως. Ἐτετεύχατο. πεποίηκεν.* Quas ita castigarunt insignes duumviri, *Kusterus* et *Albertius: Ἐτετάχατο. τεταγμένοι ἦσαν. Ἐτετάχοντο. ὁμοίως. Ἐτετεύχατο. πεποιημένοι ἦσαν.* Sed *Ἐτετάχοντο*, quod e diversa lectione etiam fluxisse videtur, debuerat deleri, et scribi: *Ἐτετεύχατο ὁμοίως. πεποιημένοι ἦσαν.* [cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 378. ann. 1. Schaefer. ad Gregor. Cor. in Ion. 74. Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 438. 6.]

2. *Ἐμπολαὶ,*] In MS. *ἐμπολεῖ. Aristophan.* Acharn. v. 936. *τὴν ἐμπολὴν (οὕτως) ὅπως (ἂν) μὴ φέρων κατάξῃ.* In MS. *μὲν* et mox *κατάξει.* Denique in MS. *συνελλεγμένον.* HUDSON.

Ἐμπολὴν,] Lectionis diversitates, quae se in Oxon. cod. offerunt, in nostro quoque reperiuntur. Clariss. autem *Hudsono Moeridis* locum emendanti non possumus non adsentiri. SALLIER.

Ἐμπολή. Leid. *ἐμπολεῖ.* Coisl. Reg. coll. Gronov. *ἐμπολῇ*, quod, accentu mutato, rectum est. Dein *Ἀττικῶς* abest a coll. Schl. Male. Versus autem *Aristophanis*, quos cum *Hudsono* e Comico emendandos putavi, ita in Coisl. et Leid. et coll. Schl. leguntur, *τὴν ἐμπολὴν ὅπως μὲν φέρων κ.* In R. et Gron. coll. — *ὅπως μὴ καὶ φέρων κατάξει.* Coisl. et coll. Schl. *κατάξῃ. Συνειλεγμένον* Coisl. Reg. coll. Schl. Usi sunt hoc loco *Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 1156. et *Salmasius* Obs. ad Jus Attic. p. 164. et 526. utroque loco e memoria citans, cum quadam varietate, quam describere, operae pretium non est. *Moeridis* scrinia expilasse videtur *Moschopulus Π. Σ.* p. 157. *Ἐμπολή, τὰ φορτία. παρ' Ἀττικοῖς. παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ ἐκ τῶν φορτίων συνειλεγμένον.* Pro *φορτίοις*, *mercibus*, usus est *Xenophon* Hist. Gr. l. v. p. 548. C. l. a *Soping.* ad *Hesych.* cit. *Euripides* apud *Hesychium* in *Αἰγυπτία ἐμπολή. Sophocles*

Ἐμπολήσαντες [1], Ἀττικῶς. ὠνήσαντες, Ἑλληνικῶς.
Ἐπισίξας [2], Ἀττικῶς. ἐπιστίξας, Ἑλληνικῶς.

---

apud *Stobaeum* Flor. Grot. tit. LIX. p. 225. ἐμπολὰς μακράς. In *Euripidis* Cyclope v. 253. quem ad *Hesych.* protulit *Abreschius* Vir Cl. Ἡμεῖς βορᾶς χρήζοντες ἐμπολὴν λαβεῖν Σῶν ἄσσον ἄντρων ἤλθομεν νεὼς ἄπο. fortasse rectius scribetur: Ἡμεῖς βορὰν χρήζοντες ἐμπολῆς λαβεῖν. *Nos cupientes cibum pro mercibus accipere, emere.* Notissima haec est praepositionis ἀντὶ ellipsis, quam v. 255. addidit Poëta: Τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου Ἀπημπόλα. Sic βορὰν δδῆσαι v. 98. σῖτον 133. conf. v. 138. Pro *pecunia* sive ἀργυρεῷ ἀλλαγῇ poni videtur in *Euripidis* Iphig. Taur. v. 1111. Ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς Νόστον βάρβαρον ἦλθον. Pro *lucro* apud *Dionem Chrysostom.* Or. LXXVII. φέρε, πορνοβοσκῷ δὲ οὐ κερδαλεώτερόν τε καὶ ἄμεινον πρὸς τὴν ἐμπολὴν μόνον ἔχειν τοῦτο τὸ ὄνειδος. Conf. *Abreschius* ad Hesychium V. et modo laudati magni duumviri, *Salmasius* et *Spanhemius*. (156)

1. Ἐμπολήσαντες,] Hanc glossam, in *Hudsoni* editione, typothetarum, nescio, an ipsius incuria omissam, e codd. Coisl. coll. Sch. et Leid. qui e Pricaeano descriptus est, restituimus: quam e MS. etiam protulerat Illustris *Spanhemius* l. c. Verbum ἐμπολᾶν duplici *vendendi* et *emendi* significatu in veterum scriptis occurrit. Priore *vendendi* notione legitur in *Aristoph.* Vesp. v. 442. Pac. 447. 1200. Thesmoph. 459. *Sophocles* Antigon. v. 1075. Ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα. sensu figurato. Id. Trachin. 254. *Emendi* vero significatu adhibetur ab *Aristophane* Pac. v. 366. 562. quo *Moeridis* nota referenda videtur: Ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον. *Scholiastes* ad v. 447. Ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον. συνήθως δὲ νῦν τὸ ἐμπολᾷ. ἀντὶ τοῦ πωλῇ. πολλάκις δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν. ὡς ἑξῆς. Ἐμπολήσαντες τ. χ. Similiter *Sophocles* Oedip. Tyr. 1044. *Lucianus* Lexiph. II. p. 324. l. 70. Dein pro *negotiari*, ut in *Sophocl.* Antig. v. 1049. et *lucrum facere* poni coepit. [v. Schol. ad Soph. Aj. 978. Tom. II. p. 468. Brunck.] *Sophocles* Trach. v. 93. κέρδος ἐμπολᾷ. Philoctet. v. 315. Ἐξεμπολήσει κέρδος. *Aeschyl.* Choëph. v. 634. *Lucian.* aliquoties. *Achill. Tat.* l. VIII. p. 523. πλέον ἐμπολήσειν ἐκ τῆς ἐμοῦ πράσεως ἢ τῆς ἐκείνης. ubi notat *Salmasius*. Compositum Ἐξεμπολᾶν adhibuit *Sophocles* Antigon. v. 1047. Ἐξημπόλημαι, *venditus sum.* *Herodot.* l. I. c. 1. Διεμπολᾶν, *coëmere.* *Aristoph.* Ach. v. 972. *vendere.* *Eurip.* Bacch. v. 513. *Sophocl.* Philoct. v. 594. Διεμπολᾷ λόγοισιν. Frequentissimum est Ἀπεμπολᾶν, *vendere.* *Alciphr.* l. III. ep. 3. ep. 47. *Heliodor.* l. I. p. 41. l. 19. *Euripid.* Troad. v. 974. Cycl. 255. et *vendere*, *clam exponere*, Jon. v. 1371. Ἀπεμπολεῖ. πιπράσκει. habet *Hesychius*. Sed potius scribendum, Ἀπεμπολᾷ. In *Pollucis* l. III. 124. ἀπεμπωλῆσαι. et l. VI. 191. ἀπεμπωλῶν. in *Apollodoro* semper per ω scribitur, quasi esset a πωλέω. Quae scribendi ratio *H. Stephano* in Thesauro non fuit suspecta. Mihi librariis tantum videtur deberi. — Ὠνήσαντες pro ὠνησάμενοι singulare est. Activa enim hujus verbi forma, praeterquam in compositis, ὀψωνέω, τελωνέω, etc. non occurrit. Ὠνεῖν *Hesychius* interpretatur per πωλεῖν. Sed *emendi* notio in compositis obtinet. Quare invitis libris nihil mutavi. Praestat tamen ὠνησάμενοι scribere; ὠνήσαντες ex scripturae compendio videtur ortum. [cf. Lobeck. post Phrynich. p. 584.] (157)

2. Ἐπισίξας, Ἀ. ἐπιστήξας, Ἑ.] Ἐπιστίξας in cod. MS. HUDSON.

Ἐπώζειν [1], τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθῆσθαι.
Ἐρεγμία [2], Ἀττικῶς· ἐρεγμὸς, Ἑλληνικῶς.

Ἐπισίξας, *Ἀ*. *ἐπιστίξας*, *Ἑ*. MSS. habent *ἐπιστίξας*, depravate quidem, cum inter *ἐπιστίξας* et *ἐπισίξας* nulla adfinitas sit. Clariss. igitur *Hudsonus* *ἐπιστήξας* esse legendum existimavit. Sed quae vocis illius significatio foret, lectorem monitum oportuit. Nos ne Graecam quidem suspicamur. Scribendum fortasse: *Ἐπιθήξας*. *ἐπισίξας* enim est *incitans*, ut et *ἐπιθήξας*. *Hesychius* quoque in ea voce corruptus. Sallier.

Ἐπισίξας. Utitur *Aristophanes* Vesp. v. 702. ubi vid. *Scholiast. Etymologus* p. 363. l. 57. *Hesychius* V. *Ἀῤῥν*. *Ἐπίσιγμα*, *Ἐπισίξαι*, *Ἐπισιττεῖν*, et not. Alterum *ἐπιστίξας*, (ita enim omnes codices praeferunt), difficultate non caret. Apud *Hesychium* reperias: *Ἐπιστίξας· ἐπαφεὶς ἐπὶ ὁρμήν. ἢ ἐπιστάξας*. et, *Ἐπιστήγματα. ἐπικελεύσματα. Ἐπιστῆξαι. ἐφορμῆσαι. Ἐπιστύξῃ. ἐπαφῇ*. Quae tamen omnia *Kustero* et *Albertio*, Viris Clarissimis, *Hesychii* culpa videntur depravata ex *Ἐπισίξας*, *ἐπισίγματα*, etc. His accedit *Sallierius*. Cui sententiae calculum meum paene adjicio. Sed vide, an non recentiores Graeci vocem Atticam *ἐπισίζειν* corrupte pronunciarint per *ἐπιστίζειν*, ut *στρέμφυλα* pro *στέμφυλα*. Vid. infra. Ita nihil in *Moeride* fuerit mutandum. Ceteroquin Cl. *Sallierii* correctio *ἐπιθήξας* mihi non displicet. *Θωῦξαι* dixit *Euripides* Hippol. v. 219.

1. *Ἐπωάζειν*,] In MS. *Ἐπώζειν*. Hudson.

Ἐπώζειν. Nihil contra MSS. debuerat immutari. Duplex verbi forma fuit *ὠάζειν* et *ὠΐζειν*, pro qua Attici dixerunt *ᾤζειν*, (ut *νῷν* pro *νωῒν* etc. de quibus alio loco.) quae doctissima Magni *Hemster-*
(158) *husii* observatio est ad *Thomam M*. V. *Ἐπωάζειν*, quae tota perlegi meretur. *Aristophanes* Av. v. 266. *Ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην, Ἐμβὰς ἐπῶζε*. *Cratinus* Nemesi apud *Athen*. l. IX. p. 373. F. *Λήδα, σὸν ἔργον. δεῖ σ' ὅπως εὐσχήμονος Ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους, Ἐπὶ τῷδ' ἐπῴζουσ', ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν Ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον*. Ita hos versus emendandos esse docuit Vir Praestantissimus *L. C. Valckenaerius* ad Phoeniss. Euripid. p. 166. quem confer. *Epicharmus* apud Grot. Exc. e Com. et Trag. p. 477. *Aeschylus* Niobe apud *Hesych*. V.

2. *Ἐρεγμία*,] Corrige *ἔρεγμα* ex *Theophrasto*, cujus locum adduxit *Stephanus* in Ind. Sallier.

Ἐρεγμία. Probabilis omnino est Eruditissimi *Sallierii* conjectura. Nam *ἐρεγμὸς* sive *ἐριγμός*, *faba fresa*, alia forma dicitur *ἔρεγμα*, ut apud *Hesychium* V. *Ἐμψιοῦσα*, et alibi. *Ἐρίγμην* habet *Scholiastes* Aristophanis ad Ran. v. 508. *Κατερικτῶν. τῶν κατακεκομμένων ὀσπρίων. λέγει δὲ τὰ σχιζόμενα ὄσπρια, τοὺς κυάμους, τὰ ἐρεικόμενα. Καὶ τὴν ἐρίγμην δὲ ἐντεῦθεν ὁμολογοῦσί* (L. *ἐτυμολογοῦσι*) *τινες*. nisi legendum, *τὸν ἐριγμόν*. Vid. *Etymologus* p. 370. l. 29. et *Stephan*. in Ind. Thes. *Ἐρεγμία* hoc sensu nusquam reperitur. Sed fortasse vulgata lectione, in qua codd. conspirant, servata, *ἐρεγμία* et *ἐρεγμὸς* alio significatu intelligenda sunt, pro *ructatione, ructu*. Non enim solum *ἐρευγμὸς* et *ἐρυγμὸς* veteres dixisse, sed et *ἐρεγμὸς* et *ἐρεχμὸς* liquet ex *Etymologo* p. 371. l. 19. Hoc si minus placeat, potest lenissima mutatione *ἐρευγμὸς* aut *ἐρυγμὸς* scribi. *Ἐρεγμία* in compositis *Ὀξυρεγμία* et *Κρομμυοξυρεγμία* apud *Aristophan*. Pac. v. 528. superest. Pari ratione *βδελυγμία* pro *βδελυγμὸς* positum a *Cratino* in Horis apud *Polluc*. l. x. 70. — *Μῶν*

Ἐρεσχελεῖν [1], Ἀττικῶς. διαπαίζειν, Ἑλληνικῶς.

βδελύγμια σ' ἔχει; πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω. Sic legendum pro, Μῶν βδελυγμίας ἔχει.

1. Ἐρεσχελεῖν,] *Photio* in lexico MS. Ἐρεσχηλεῖν. Hudson.

Ἐρεσχελεῖν. MSS. habent ἐρεσχηλεῖν. male, ut constat ex *Platone*. Quod autem ait Clariss. *Hudsonus*, ita legi in *Photii* lex. MSS. librarii incuria id evenit. In nostro enim diserte reperias ἐρεσχελεῖν. Sallier.

Ἐρεσχελεῖν. In origine verbi suaviter nugantur Grammatici. (159) Audiamus *Etymologum* p. 371. l. 1. Ἐρεσχελία, ἡ φλυαρία. παρὰ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν. et dein: Ἐρεσχελεῖν, σημαίνει τὸ ἀπατᾷν. ἀπὸ τοῦ ἐρᾷν καὶ τῆς λέσχης, πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Ἴωσιν. Similiter fere *Photius* ab *Albertio* ad Hesych. V. laudatus. Malim ignorantiam meam fateri, quam ineptas conjecturas proferendo, doctis me deridendum propinare. In collat. Schlaeger. et Coislin. (in serie Ruhnk.) per η scriptum est Ἐρεσχηλεῖν vel ἐρισχηλεῖν. Quam scribendi rationem et hic et alibi, ut apud *Polluc.* l. x. 20. et *Lucian.* Lexiph. ii. p. 336. damnarunt homines eruditi, altera probata per ε, quae frequentius occurrit. Nos autem ἐρεσχηλεῖν per η, si non unice veram, certe alteri formae non postponendam censemus. [Consentit Bachm. Anecd. gr. II. p. 323, 11: ἐπὶ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχηλεῖν λέγεται. Anecd. Bekk. I. p. 258: ἐρεσχηλεῖν, σκώπτειν cf. Passov. s. h. v.] *Etymologus* p. 374. l. 50. Ἐρίσχηλος. ὁ λοίδορος. ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν διὰ τῶν χειλέων. ἢ ἐριχελές τις ὢν παρὰ τὴν ἔριν καὶ τὴν λέσχην, ὁ ἐξ ἔριδος λεσχαίνων. Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ — ἐρισχήλοις κορυνίταις. καὶ ἐρισχηλεῖν, τὸ εἰς ἔριν προκαλεῖσθαι. ubi, si ε reponas, in leges metricas peccabis. *Parthenium* si excipias, e poëtis, qui hoc verbo usus sit, novi neminem. Sed, quemadmodum origo et scribendi ratio incerta est, ita usus hujus verbi multiplex, et longe elegantissimus. Docte *Hesychius:* Ἐρεσκλεῖ. (L. Ἐρεσχελεῖ cum VV. DD.) ἀηδίζεται. ὀχλεῖται. ἐρεθίζει. ἀδολεσχεῖ. χλευάζει. παίζει. σκώπτει. διαμάχεται. *Jocandi* notione a *Platone* positum Phileb. p. 398. A. ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ νῷν. de Republ. l. viii. p. 712. C. de Leg. x. p. 945. C. ταῦτα τάχ' ἂν ἐρεσχελοῦντες εἴποιεν. Phaedro. p. 1215. Ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σοῦ τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχελῶν σε. [v. Stallb. ad Phileb. p. 172.] quem locum citant *Scholiastes* Aristophan. ad Vesp. v. 1021. *Suidas* V. Παιδικά. et *Lexicon* Coislin. pag. 474. sed corrupta habent ἐρεσχελήσω, vel ἐρεσχελίσω. Imitatur *Platonem Aristides* t. i. 334. Προσπαίζω αὐτὸν καὶ ἅμα ἐρεσχελῶν εἶπον. t. ii. p. 430. ἐγὼ δὲ ἀμφιγνοῶ μὲν εἴτε σπουδάζων ταῦτα λέγεις, εἴτ' ἐρεσχελῶν ἡμᾶς. *Libanius* Op. t. i. p. 311. A. Ἄνθρωπε, σπουδάζων ἢ παίζων τοῦτο λέγεις; εἰ μὲν γὰρ ἐρεσχελῶν, οὐ παιδιᾶς ὁ καιρός. Similiter fere pro *jocando irridere, deludere. Athenaeus* l. vi. p. 223. E. ὅπερ Ἀντιφάνης ἐν Νεόττιδι παιδιὰν θέμενος ἐρεσχελεῖ τόνδε τὸν τρόπον. *irridet hoc modo. Dio Chrysostomus* Or. lxxi. p. 629. A. καὶ οὐδὲν αὐτοὺς ἡ ξυνήθεια ἀποκωλύει, τοῦ μὴ οὐκ ἐρεσχελεῖν, μηδὲ ὑβρίζειν, ἐπειδάν τινα ἴδωσι τοιοῦτον. *Themistius* Or. xiii. p. 174. C. ὥσπερ τὸν λέοντα — ἀῤῥωστοῦντα ἐν τῷ σπηλαίῳ ἡ κερδὼ ἐρεσχελεῖ. *Libanius* t. i. p. 777. C. μηθ' ὑπὸ σοῦ ταυνῦν ἐπ' ἐκκλησίας ἐρεσχελούμενος. *Lucia-* (160) *nus* Lexiph. t. ii. p. 336. τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λάλης θηγάνη γίγνεται. *Gesnerus* interpretatur *invicem nugari;* malim,

Ἔγγυον [1], Ἀττικῶς. ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς.
Εὐφήμει [2], Ἀττικῶς. σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.
Εἴσεται [3], Ἀττικῶς. γνώσεται, κοινόν.
Εἰ γὰρ [4], Ἀττικῶς. εἴθε γὰρ, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

---

jocosis dicteriis se invicem lacessere, et provocare. Onomasticon Vetus: *Ερεσχελέω, occento.* Sic D. M. t. I. 404. l. 70. Demonac. II. p. 382. l. 95. Philops. III. p. 59. l. 8. Musc. Enc. p. 97. l. 45. *Athenaeus* l. XV. p. 685. F. *παύσομαί σε ἐρεσχελῶν. Aelianus* V. H. l. II. c. 13. et H. A. l. XV. c. 22. *Ταῖς κορώναις ἔργον τοὺς ἀετοὺς ἐρεσχελεῖν ἐστιν. irritare aquilas consueverunt cornices.* Eleganter Idem de cane *blande alludente*, et ursam *in pugnam laetis saltibus et mollibus morsiunculis provocante*, H. A. l. IV. c. 45. *Μιᾶς δὲ τυχεῖν ἡμέρας τὸν κύνα προσπαίζοντα τὸν ἄρκτον καὶ ὑπαικάλλοντα καὶ ἐρεσχελοῦντα.* Pro *ὀχλεῖν*, *ἀηδίζεσθαι*, *turbare*, *molestum esse*, idem H. A. l. III. c. 37. *τοὺς δὲ βατράχους βοᾶν καὶ ἐρεσχελεῖν τὸν ἥρωα, καὶ τὸν ὕπνον αὐτῷ διακόπτειν, καὶ λυπεῖν δηλονότι.* l. VI. c. 58. *Nugari*, *φλυαρεῖν*, notat apud *Philostrat.* V. A. l. II. c. 14. p. 64. *Τί οὖν βούλεται τὸ εὔηθες ἐκεῖνο φρόντισμα τοῖς ἐρεσχελοῦσι, φυσικὴν, ἢ μὴ, τὴν πρὸς τέκνα εὔνοιαν εἶναι. Themist.* Or. II. p. 33. C. *Eustathius* ad Il. Φ. p. 1300. l. 35. *ἐμπεσόντων γὰρ τῶν Τρώων τῷ Ξάνθῳ, κεραΐζει τε αὐτοὺς Ἀχιλλεὺς καὶ κατὰ τοῦ Ξάνθου ἐρεσχελεῖ.* pro *τὸν Ξάνθον ἐρεσχελεῖ.* Sed vereor, ne ipsa copia doctis nauseam excitem. Pro *ἀπατᾶν*, quod habet *Etymologus*, non reperi. Et absunt ista verba, *σημαίνει τὸ ἀπατῶ*, in *Photii* loco parallelo. Decedam hinc, si prius *Philoxeni* glossas correxero: *Decudia, ἐρεσχελία.* Scribendum, pro *decudia*, voce nihili, *Delusio.* vel *Deludo*, *ἐρεσχελέω.* Glossae *Cyrilli: Διαπαίζω, καταπαίζω, deludo.*

1. *Ἔγγυον,*] *Xenophon* de Rat. Redit. p. 926. A. *Ὅπως γε μὴν τὰ ὠνηθέντα σώζηται, τῷ δημοσίῳ ἐστὶ λαμβάνειν ἐγγύους παρὰ τῶν μισθουμένων. Aeschines* Epist. XI. p. 128. A. *ἀλλὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἔγγυον δίδωσι τοῦ πολέμου.* quo forte respexit *Moeris.* Auctor Ep. ad Hebr. VII. v. 22. *Ἐγγυητὴς* apud scriptores Atticos longe frequentissimum est. Obiter corrigamus *Hesychium* in *Ἐγγυῶνται. γεννῶσιν.* Varia conjiciunt *Kusterus* et *Albertius*; prae quibus conjecturis mihi arridet *γαμῶσιν. Ἐγγυᾶσθαι* enim est *uxorem desponsatam domum ducere.* Utrumque et *ἐγγυῶνται* et *γαμῶσιν* subjunctivi modi est. *γεννᾶν* autem et *γαμεῖν* saepe fuerunt confusa.

(161) 2. *Εὐφήμει,*] In MS. *Εὔφημα.* HUDSON.

Εὐφήμει. Ita codex Coisl. SALLIER.

Εὐφήμει. Leidens. *εὐφήμα.* Ceteri cod. recte *εὐφήμει.* uti etiam citant *Spanhemius* ad Aristoph. Nub. v. 262. et *Salmasius* de Hellenist. p. 55. Vid. *Aristophan.* Nub. 296. *Tib. Hemsterhusius* ad Lucian. t. I. p. 506. *D'Orvillius* ad Chariton. p. 572. *Archias* Anthol. l. I. c. 35. ep. I. *Εὔφημος γλώσσῃ παραμείβεο τὰν λάλον ἠχώ.*

3. *Εἴσεται,*] In MS. *ἴσηται*, et dein *γνώσηται.* HUDSON.

Similiter in Leid. Reliqui recte *εἴσεται* et *γνώσεται. Εἴσεται* legitur apud *Aristoph.* Nub. 625. et alibi saepe. Conf. Cl. *Valckenaer.* ad Eurip. Phoen. p. 93.

4. *Εἰ γὰρ,*] A Coisl. abest *Ἑλληνικῶς.* Citat hunc locum *Salmasius* de Hellenist. p. 56. ubi pro *κοινὸν* est *κοινῶς. Εἰ γὰρ Aristophan.* Pac. 345. Eccles. 380. *Euripid.* Iph. Taur. 1220. etc. Rarius *εἰ* sine *γάρ.* Vide *Valckenaer.* ad Eurip. Phoeniss. v. 761. Do-

Ἐλιννύων [1], Ἀττικῶς. ἀναπαυόμενος, Ἑλληνικῶς.
Ἐπισκῆψαι [2], Ἀττικῶς. ἐντείλασθαι, Ἑλληνικῶς.

---

rienses dicebant *αἴ γάρ*. Ita enim in *Hesychio* pro *Αἴγαρον*. *εἴθε γάρ*. recte castigarunt viri eruditi. [cf. Matth. Gr. Gr. §. 617. 4. p. 1252. 5. Hermann. ad Viger. p. 757. Monk. ad Eur. Alcest. v. 1077. *εἴθε γάρ* habet Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 563.]

1. *Ἐλιννύων*,] In Coisl. *ἐλινύων*. ut alibi saepe. *Ἐλιννύειν* significat, *cessare*, *quiescere*, *pigrari*, *otiari*, *tempus terere*. Exempla dedit *H. Stephanus* in Ind. Thes. quibus alia adjiciemus. *Aristophanes* Thesmoph. v. 605. — *οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν*. *Aeschylus* Prometh. v. 53. et 529. *Philostratus* V. A. l. II. c. 32. *πολλὰς γὰρ ἐλπίδας εἶναί μοι ἀνακτήσασθαι αὐτὴν (ἀρχὴν) μὴ ἐλινύοντι*. *Lucianus* Lexiph. II. p. 320. l. 40. *ἢ ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι*. *Libanius* Op. t. II. p. 89. C. *ἀλλ' ἐλιννύουσι καὶ προσδιατρίβουσι*. *Aelianus* H. A. l. IV. c. 43. *μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ἐλιννύειν*. l. XIII. c. 14. *μὴ ἐλινύειν, μηδὲ ὀκνεῖν*. et alibi. *Apollonius Rhodius* l. I. v. 589. — *διπλόα δ' ἀκταῖς Ἦματ' ἐλινύεσκον*. *Scholiastes: περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον. ἢ ἐστρεύγοντο ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδοῦ*. et v. 862. — *Δηρὸν δ' ἂν ἐλίννυον αὖθι μένοντες Εἰ μὴ ἀολλίσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν Ἡρακλέης τοίοισιν ἐνιπτάζων μετέειπε*. Vocula (162) enim *ἂν*, quam *Hoelzlinus* deesse statuit, ab *ἐλίννυον* separanda est. *ἀνελίννυον* quidem etiam apud *Suidam* et *Etymologum* V. scriptum est. Sed *ἐλίννυον* edi debuisse, ex *Etymologi* verbis liquet. *Ἐλίννυον*, inquit, *ἀντὶ τοῦ διέτριβον, ἀνεστρέφοντο, περιεφέροντο. ἀπὸ τοῦ λίνου εἴρηται. οἷον, δηρὸν δ' ἀνελίννυον αὖθι μένοντες*. Vid. p. 330. f. et seq. Perperam *H. Stephanus* compositum *ἀνελιννύω* ex isto *Apollonii* loco in Thesaurum suum recepit. *Callimachus* H. in Cerer. v. 48. ubi notat *Spanhemius*. [de vocis scriptura vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 502. Formam per simplex *ν* antiquiorem credit Blomfield. ad Aeschyl. Prometh. Vinct. vs. 53. et Gloss. p. 82. ed. Lips. v. Herm. praef. ad Soph. Antig. p. qui subtiliter de tota hac quaestione disputavit.]

2. *Ἐπισκῆψαι*,] *Harpocration* p. 66. *τῷ ἐπέσκηψεν, ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει*. Nec is tantum, sed et alii bene multi a *Stephano* in Thesauro t. III. p. 861. et seq. laudati: quibus multa addi possent exempla. *Ἐπισκῆψαι* et *ἐπιστεῖλαι*, quae distinxit *Ammonius* p. 55. (*ἐπιστεῖλαι διὰ γραμμάτων· ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων*.) conjunxit *Heliodorus* l. VII. p. 378. *πλέον δὲ ὅτι περ ὁ πατὴρ Καλάσιρις τελευτῶν ἐπέσκηπτε παντοίως προνοεῖν καὶ ὑπερμαχεῖν τῶν ξένων ἐπιστείλας*. *Euripides* Alcest. v. 365. *Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις Σοὶ τούσδε θεῖναι, πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας Πλευροῖσι τοῖς σοῖς*. Ita enim istum locum castigandum esse docui Verisim. l. I. c. v. p. 69. nec poenitet adhuc dum ejus conjecturae. Pro *τάσδε* autem, cujus loco reposui *τούσδε* nempe *liberos*, eodem sensu reponi potest *παῖδε*. bini enim Admeti erant liberi. Sed prior conjectura magis placet. De aliis verbi *ἐπισκήπτειν* significatibus hic non est dicendi locus. Eximam potius hoc verbum e *Polyaeno* l. II. c. 2. sect. 14. *Ὡς δὲ πλεῖστον ἐπανέστησε κονιορτόν, ἐπισκήπτων ταῖς τῶν πολεμίων ὄψεσιν, ὁ μὲν ἔλαθε κατασχὼν τὰ ὑπερδέξια*. Magnus *Casaubonus* conjicit *ἐπισκήπτοντα*, *pulverem*, puto, *irruentem in oculos hostium*. Sed dubitandum vix est, quin restitui debeat, *ἐπισκοτῶν ταῖς τῶν πολεμίων ὄψεσιν*. Sic plane l. III. c. 9. 8. *ὁ δὲ ἀὴρ παχὺς καὶ ὁμι-*

Ἐκπλήγνυσθαι [1], ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττεσθαι, Θουκυδίδης.
Ἐπιπολῆς [2], τὸ ἐπάνω, Ἀττικῶς.
Ἐπίστω [3], Ἀττικῶς. ἐπίστασο, Ἑλληνικῶς.
Ἐπηλυγαζόμενος [4], Ἀττικῶς. ἐπισκιαζόμενος, Ἑλληνικῶς.

χλώδης γενόμενος ἐπεσκότισε (f. ἐπεσκότησε, quanquam alterum ex analogia defendi potest.) ταῖς τῶν πολεμίων ὄψεσιν. l. IV. c. 6. 13. αἴρεται νεφελώδης κόνις ἐπισκοτοῦσα καὶ φιλίοις, καὶ πολεμίοις. [quod ad ἐπισκοτεῖν vid. Schaefer. ad Dionys. de Compos. Verb. p. 148. quemque is affert, Dorvill. ad Chariton. p. 713. de verbo ἐπισκήπτω cf. Blomfield. ad Aeschyl. Pers. glossar. v. 107. Ast. ad Theophr. p. 248 sq.]

1. Ἐκπλήγνυσθαι — Θουκυδ.] p. 284. ed. Oxon. (l. IV. c. 125.
(163) p. 311. l. 95.) HUDSON. τοῦ addidi e codd. Coisl. Reg. coll. Gron.

2. Ἐπιπολῆς,] Vid. *Graevium* in *Luciani Soloecistam* p. 76. (t. III. p. 565.) HUDSON.

Citat hunc locum *Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 1208. Leid. habet ἐπὶ πολῆς. Conf. notas ad *Thomam M.* in Ἐξεπιπολῆς. [add. Lobeck. ad Phryn. p. 126 sq. Jacobs. Append. ad Pors. Advers. p. 295.]

3. Ἐπίστω,] Vide supra Ἀνίστω.

4. Ἐπηλυγαζόμενος, Ἀττικῶς.] Ἐπηλυγάζομαι et ἐπηλυγίζομαι dicunt Attici, quod verbum depravatum legitur apud *Plutarchum* Moral. p. 170. Πλάτων δὲ, inquit, πολλαχοῦ μὲν οἷον ἐπιλυγιζόμενος καὶ παρακαλυπτόμενος τῶν ἐναντίων ἀρχῶν τὴν μὲν ταυτὸν ὀνομάζει, τὴν δὲ θάτερον. Sensus enim postulat, ut scribatur ἐπηλυγιζόμενος. Hinc nomen ἐπηλὺξ, de quo altum in lexicis silentium, tametsi illo utitur *Euripides* Cycl. v. 676. Οὗτοι σιωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες ἑστήκασι. Dein, καὶ ἐπικρυπτόμενος, λύγη γὰρ ἡ σκιά, haec omnia in cod. Coislin. desiderantur, et addita esse, verisimile est. SALLIER.

Ἐπηλυγαζόμενος. Editio *Hudsoniana*, ut et Reg. Leid. et coll. Gronov. habent: Ἐπηλυγαζόμενος, Ἀ. ἐπισκιαζόμενος, Ἑλληνικῶς. καὶ ἐπικρυπτόμενος. λύγη γὰρ λέγεται (hoc abest ab Huds.) ἡ σκιά. A Coisliniano autem haec omnia absunt, e *Timaei* lexico Platonico, aut alio quopiam derivata. Quare e textu abire jussi. In eodem cod. Coisl. scriptum ἐπιλυγαζόμενος, η super τῷ ι scripto, quod monuit me *Ruhnkenius* V. C. qui hoc de verbo, et varia ejus scriptura, ἐπηλυγάζεσθαι, ἐπιλυγάζεσθαι, ἐπηλυγίζεσθαι, ἐπιλυγίζεσθαι fuse ad *Timaeum* p. 85. seq. [p. 118.] disputavit; cujus observatis paucula addamus. Ἐπιλυγίζεσθαι restituendum *Etymologo* p. 571. l. 23. λύγος, τὸ σκότος οὐδετέρως. (Sic et *Schol.* Apoll. Rh. ad l. I. v. 218.) — καὶ κρύπτεσθαι ὑπολυγίζεσθαι λέγουσι. Scribendum, inquam, ἐπιλυγίζεσθαι. In *Luciani* Jove Tragoedo t. II. p. 651. l. 71. ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηνυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι. dubitari potest vulgatane lectio
(164) ἐπηνυγάσθαι, *splendere*, praeferenda sit, an ea, quam codd. et *Scholiastes* praebent, ἐπηλυγάζεσθαι, sive, uti potius tum legendum, ἐπηλυγάσθαι. Mihi tamen codicum lectio haud paulo videtur elegantior, quam sic Latine vertendam putem: ***pauxillum auri refulgens habentes, adeo ut leviter tantum tincti, et velut inumbrati sint.*** In ejus-

Ἐπιτηδείους [1], οὐχ, ὥσπερ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν, μόνους τοὺς ἐκ γένους προσήκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑταίρους, ὡς Πλάτων Φαίδωνι.

Ἔπιον οἴνου, οὐκ οἶνον, Ἀττικῶς.

Ἔφαγον [2] κρέως, οὐ κρέας, Ἀττικῶς.

---

dem *Luciani* libro de non temere credenda calumnia statim initio t. III. p. 125. e *Scholiis* in textum recipiendum fuerat: *καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα καὶ τὸν ἑκάστου βίον ἐπηλυγάζουσα*. Quod editur *ἐπισκιάζουσα*, e glossemate fluxit. [cf. Schaefer. ad Long. Pastoral. p. 349.]

1. *Ἐπιτηδείους — Ὑπομνημονεύμασιν*,] Scil. *Xenophontis*. In MS. *Ὑπομνήμασι*. Pro *ἑταίρους* in MS. *ἑτέρους*. *Πλάτων ἐν Φαίδωνι* sub initium. Hudson.

Ἐπιτηδείους,] Noster codex, ut et Oxon. hic corruptissimus est. Sed omnia Cl. *Hudsonus* feliciter emendavit. Sallier.

Ἐπιτηδείους,] Variis maculis defoedatus hic locus in codd. MSS. legitur. Primo pro *οὐκ* e Leid. coll. Gronov. reposui *οὐχ*, quod leviculum est. *Ὑπομνήμασιν* praeferunt omnes libri, neque tentandum videtur. *Xenophontis* enim libri *ἀπομνημονευμάτων* recte etiam dici possunt *ὑπομνήματα*· quamquam fatendum est, alibi, quod sciam, ita non appellari. [Ita *Caesaris Commentarii Ἀπομνημονεύματα* et *Ὑπομνήματα* adpellantur. *Ex Addendis*.] Pro *μόνους* collat. Gronov. *μόνον*, quod non rejecerim. Pro *ἐκ γένους* codd. Coisl. Reg. coll. Schl. et Gronov. habent *ἀγγέλους*, mendose. Recte Leid. ut Huds. *ἐκ γένους*. Sic *γένει προσήκων* apud *Demosth*. Or. I. in Onet. p. 570. B. MSS. dein *ἑτέρους*· in marg. Leid. *ἴσ. ἑταίρους*. Denique *ἐν* ante *Φαίδωνι* aberat a Coisl. Reg. Leid. quare delevi. *Xenophontis* locus me fugit. *Plato* autem et alibi et in Phaedone p. 44. E. F. 45. F. hoc nomine utitur. *Συγγενεῖς* et *ἐπιτηδείους* conjunxit *Isocrates* Or. t. II. p. 567. Pro *familiari* autem apud quosvis scriptores Graecos occurrit. Quare vix dubitandum puto, quin in *Martyrio Theclae* apud Grab. Spicil. Patr. t. I. p. 103. librarius Christianus pro *ἐπιτηδείων* scripserit *Ἰουδαίων*. *Ὡς δὲ ἐζητεῖτο Θέκλα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ Θαμύριδος*. *Metaphrastes* interpretatur *domesticos*, unde Erudit. *Grabius* conjecit, *οἰκείων*. Sed nostra lectio ad corruptae vestigia propius accedit. Ibidem p. 102. f. *ὡς οὐδὲν ἐδώκει πάσχειν ὁ Παῦλος*, *Grabius* legit *ἐδεδίει*. Quanto facilius fuerat *ἐδεδοίκει?* Sed nolim extra oleas evagari. (165)

2. *Ἔφαγον κρέατος*,] Codex Coisl. habet *κρέως*. Recte. Sallier.

Similiter Reg. coll. Schl. Gronov. In Leid. erat *κρέατος*. Vide *Thomam M.* V. *Κρέως*. Apud *Hesychium* legitur, *Κέρως*, *κέρωτος*. Forte, *κέρατος?* *Sophocles* apud *Scholiast*. Aristoph. Ran. v. 193. *Τοιοῦτος ὤν, ἄρξει σὺ τοῦδε τοῦ κρέως*. Pro *ἄρξει σὺ* male scriptum *ἄρξεις*. Conf. *Thomas Magister* in *Ἔπιον* et *Ἔφαγον* et *Πίνω*. *Chionides* apud *Athen*. l. III. p. 119. F. *Ἀρ' ἂν φάγοιτ' ἂν καὶ ταρίχους ὦ θεοί*. *Lucianus* Musc. Encom. t. III. p. 93. l. 43. *πίνει τοῦ αἵματος, πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος*. *Eustathius* ad Odyss. I. p. 351. l. 9. *τὸ δὲ τυρῶν αἰνυμένους Ἀττικῶς ἐῤῥέθη ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τυρῶν ἄραντες, οὐ γὰρ πάντας ἤθελον ἄρασθαι τοὺς τυρούς. οὕτω*

Εἰκοστολόγον [1], τὴν εἰκοστώνην, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Ἐντρίβεσθαι [2], τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς.

καὶ λέων βοὸς βεβρωκέναι που λέγεται. καὶ μάντις ἀποφοιβάζει φύλλων δάφνης φαγών. Vid. *Stephan.* de D. A. p. 44. f. *Wetsten.* ad Matth. xv. v. 27. Luc. vii. v. 33. [Koen. ad Greg. Cor. p. 123. Matth. Gr. Gr. §. 323.] Pro κρέας in Collat. Gronov. male κρέα.

1. *Εἰκοστολόγον, τὸν εἰκοστωτήν,*] Ita ex istis *Philoxeni* in *Glossario*, *Εἰκοστωτής, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν, Vicesimarius. Εἰκοστῶν συλλέκτης* placuit Celeberrimo *Barnesio*: qui et mox *Βατράχοις* legendum esse monuit. In MS. *εἰκοστώνην, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βάτοις*. Hudson.

Τὸν εἰκοστωτήν. Codex Coisl. habet *εἰκοστωνήν*, quae lectio ex *Polluce* l. vi. sect. 128. defendi potest. Sallier.

Εἰκοστολόγον. τὸν εἰκοστώνην. Collat. Gronov. *εἰκοστῶν*. Reliqui omnes *εἰκοστώνην*. Verissime. Quemadmodum enim *conductor vectigalium*, *τελώνης* dicitur, *conductor decimarum*, *δεκατώνης* apud *Polluc.* l. vi. 128. et ix. 29. qui alias *δεκατευτής* et *δεκατηλόγος*, ita *conductor vicesimarum*, *εἰκοστώνης*. *Arrianus* Epicteto l. iv. p. 535. l. 13. *τοῖς εἰκοστώναις ἐπιθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον.* ubi *Lipsius* in Excursu ad Taciti Annal. l. xiii. c. 1. et *Uptonus* e *Philoxeno* etiam reponere voluerunt *εἰκοστώταις*. Sed recte Vir Graecarum La-
(166) tinarumque litterarum laude florentissimus, *Jo. Aug. Ernestius* in nota ad *Lipsii* excursum monuit, in glossis pro *εἰκοστώτης* castigandum esse *εἰκοστώνης*. Pro *Βατράχοις* codd. abbreviate habent *Βατ.* Versus est 366. *Πεντηκοστολόγοι, τελῶναι, Menandro* apud Photium, et *Demostheni* contra Mid. p. 404. A. *δεκατηλόγοι* adv. Aristocr. p. 454. A. Quum de *publicanis* et *vectigalium conductoribus* ac *redemtoribus* sermo inciderit, lubet *Polyaenum* insigni macula liberare. Sed prius adscribam *Pollucis* verba l. ix. sect. 33. 34. *Τὸ μέντοι τὰ τέλη παραλαμβάνειν, εἴποις ἂν πρίασθαι, καὶ μισθώσασθαι. Καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκδιδόναι τὰ τέλη, πιπράσκειν, καὶ κηρύττειν, καὶ ἀπομισθοῦν.* Priori verborum classi addere potuisset *ὠνεῖσθαι. τέλη ὠνεῖσθαι* et *μισθώματα μισθοῦσθαι* conjunxit *Demosthenes* adv. Timocrat. p. 467. A. *τὴν πεντηκοστὴν ἐωνημένος* idem in Neaer. p. 520. f. *τέλος πριάμενος* adv. Timocr. p. 480. C. Nunc adponam *Polyaeni* locum l. ii. c. 34. de Dinia Cranoniorum tyranno: *Τῆς δὲ πόλεως τὴν τοῦ σίτου δεκάτην ἀπομισθούσης, ἀδελφὸν αὐτοῦ νεώτερον ἀτελῆ καθῆκε μισθωσόμενον, ὑπεράρας εἰς πολὺ τὴν πρόσοδον. οὕτω δὴ τὸν ἀδελφὸν δεκατηλόγον τῆς χώρας ἀποδείξας.* etc. Interpres, *ἀτελῆ* Latine reddens *ab omnibus officiis immunem*, refutari haud meretur. Vel me tacente, nunc vident omnes, emendandum esse, *τὰ τελῆ καθῆκε μισθωσόμενον.* Ad rem ipsam quod attinet, comparandus omnino *Caesar* de B. G. l. i. c. 17. *Dumnorigem summa audacia, magna apud plebem propter liberalitatem gratia, cupidum rerum novarum, complures annos portoria, reliquaque omnia Aeduorum vectigalia, parvo pretio redemta habere; propterea quod, illo licente, contra liceri audeat nemo.*

2. *Ἐντρίβεσθαι,*] Proprie *infricare*, notans, plerumque ponitur pro *cerussa faciem fricare*, *fucare*. Proprio significatu, ita tamen ut ad alterum alludere videatur, *Heliodorus* l. vi. p. 294. l. 25. *ἔπειτα*

Ἐξενώθησαν [1], Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων Νόμων α΄. ἐξενίσθησαν καὶ ἐπεξενώθησαν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι [2], Ἀττικῶς: ζευγνύω, Ἑλληνικῶς.
Ζῶμα [3], Ἀττικῶς. ζῶσμα, Ἑλληνικῶς.

δὲ ἡ Χαρίκλεια τό τε πρόσωπον ἐνύβριζεν, ἀσβόλου τε ἐντρίψει καὶ πηλοῦ καταχρίσαι μολύνασα. Sed longe frequentior cerussa faciem illinendi notio. *Aristophanes* Eccles. v. 727. *Ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς.* et v. 900. Lysistrat. v. 149. *Εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι.* *Athenaeus* l. XII. p. 523. A. de Japygibus, τὸ (167)
πρόσωπον ἐντριψάμενοι. *Lucianus* D. D. t. I. p. 261. l. 28. *ἐντετριμμένην χρώματα.* De Merc. cond. p. 692. l. 76. *φῦκος ἐντετριμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς.* Similiter bis accus. t. II. p. 830. l. 8. de conscr. Hist. t. II. p. 11. l. 97. *φύκιον ἐντρίβοι καὶ ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ.* *Themistius* Or. XXXVII. p. 341. C. *ὑπογεγραμμένους καὶ ἐντετριμμένους.* *Xenophon* Oecon. p. 847. A. Alia exempla dabunt *Perizonius* ad Aeliani V. H. l. XII. c. I. p. 713. *Marklandus* ad Maximum Tyr. p. 718. *Oudendorpius* ad Thomam M. V. In *Hesychio* V. *Ἀγχουσίζεται.* pro *ἐντρίβεται ταῖς παρειαῖς, οἱονεῖ φουκάρῳ.* rectius scribas *τὰς παρειὰς*, ut in exemplis allatis, et apud *Clementem Alexandr.* Paedag. l. III. p. 255. *ψιμμυθίῳ τὰς παρειὰς ἐντριβόμενον.* Rarius *ψιμυθοῦσθαι*, pro *ψιμυθιοῦσθαι*, mutari non debet. Vid. *T. Hemsterhusium* ad Thom. M. 317.

1. *Ἐξενώθησαν — Πλάτων Νόμων α΄.*] p. 642. ed. Paris. Pro *ἐπεξενίσθησαν* in MS. *ἐπεξενώθησαν.* Hudson.

Ἐπεξενώθησαν. Ita MS. Sallier.

Ἐξενώθησαν. Locus *Platonis* est Leg. I. p. 780. F. [p. 634. A.] *τότ' οὖν ἐξενώθησαν ὑμῖν οἱ πρόγονοι ἡμῶν.* Conf. l. XII. p. 990. B. Similiter *Lysias* contra Andocid. p. 127. *βασιλεῦσιν ἐξενώμενος καὶ τυράννοις.* *Herodot.* l. VI. c. 21. *Xenoph.* Anab. l. VII. [8. 6.] p. 425. C. D. H. Gr. l. IV. [1. 29.] p. 410. E. *Sophocl.* Philoct. v. 315. *Euripid.* Hippol. v. 1085. [ubi vid. Monk.] ubi *Scholiasta* notat esse Atticum. Alcest. v. 69. Jon. 820. *Ἐπεξενώθησαν* sine causa ab *Hudsono* mutatum est. Hoc enim eadem structura occurrit apud *Demosth.* adv. Pol. p. 713. C. *Heliod.* l. IX. p. 438. l. 21. alios. In *Palaephato* c. XLVI. pro *ἐξενίζετο* duo codd. praebent *ἐπεξενοῦτο.* ut c. V. *ἐπιξενωθέντες αὐτῷ.* Utrumque *ξενοῦσθαι* et *ἐπιξενοῦσθαι* recenset *Pollux* l. III. sect. 58. *ἐπιξενοῦσθαι* probat *Thomas M.* in *Ξενίζω.* Sed simplex multo rarius est. *Ἐπιξενισθῆναι*, quod *Hudsonus* reposuerat, nondum a me repertum est. [cf. Krueger. ad Xenoph. Anab. l. l. VII. 8. 6.]

[2. *Ζεύγνυμι.* Cf. Thomas Mag. p. 229. *Ἰστέον, ὅτι ἡ τετάρ-* (168)
τη συζυγία τῶν εἰς μι προτιμοτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τῆς βαρυτόνου. δείκνυμι γὰρ καὶ ζεύγνυμι λέγουσιν, οὐ δεικνύω οὐδὲ ζευγνύω. Bast. Epist. Crit. p. 136. ed. Lips. Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 525.]

3. *Ζῶμα, Α. ζῶσμα, Ἑλληνικῶς.* Ad eum ergo lapidem offenderunt *Heliodorus* et *Achilles Tatius.* Ille Aeth. p. 127. *τὸ μὲν ζῶ-*

Ζηλῶ [1], Ἀττικῶς. ζηλοτυπῶ, Ἑλληνικῶς.
Ζήλωσις [2], Ἀττικῶς. μίμησις, Ἑλληνικῶς.
Ζηλῶ [3], Ἀττικῶς. μακαρίζω, Ἑλληνικῶς.
Ζώνιον [4], τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς. ζώνη, ἡ τοῦ ἀνδρός.

σμα ἑκάστῳ χιτῶνα λευκὸν εἰς ἀγκύλην ἀνέστελλε. Hic vero p. 7. τὸ γὰρ ζῶσμα μέχρι γόνατος ἀνεῖλκε τὸν χιτῶνα. Utitur et ea voce libi. SALLIER.

Ζῶμα. Collatio Ward. Ζῶμαι. Vid. *Thom. M.* [p. 411.] *Hesychium* V. *Polluc.* l. VII. 51. Atticum scribendi morem eum non haberet perspectum *Petrus Mollius* in Longi Pastor. l. I. p. 5. l. 8. pro ζῶμα περὶ τὴν ἰξὺν, conjecit ζώνη. Ζῶμα legitur etiam in fragmento *Aristophanis* e Thesmophoriazusis secundis apud *Clement. Alexandr.* Paed. l. II. p. 245. quo forte respexit *Moeris*.

1. Ζηλῶ καὶ παραζηλῶ, Ἀττικῶς.] In cod. Regio et collat. Gronov. desunt verba καὶ παραζηλῶ. In Coisliniani autem margine leguntur, unde in alios codd. temere irrepserunt. In collat. Schlaeg. lego: „καὶ παραζηλῶ, hae voces sunt addititiae, sed eadem manu, „ut videtur." Vid. *Thomam Mag.* et not. *Hesychius:* Ζηλοῖ. φθονεῖ. ἐρίζει. μισεῖ. μιμεῖται. Ζηλοτυποῖ. ζηλοῖ. Ita castigant ultimam vocem ζῆλον *Palmerius* et *Salmasius*. Malim, ea deleta, scribere Ζηλοῖ. φθ. ἐ. μ. μ. ζηλοτυποῖ.

2. Ζήλωσις, Ἀ. μίμησις, Ἑ.] *Plato* Protag. p. 227. B. ζηλῶν μίμηται. Ita ζῆλον καὶ μίμησιν junxit *Libanius* Op. I. p. 721. B. *Dionys. Halic.* Vita Lys. p. 63. ubi vid. *Markland.* Μίμησις est in *Aristoph.* Thesmoph. v. 163. ubi aliquando suspicabar ζήλωσις e *Moeride* debere reponi. Sed hoc admodum incertum est. Conf. *Ammonius* p. 64. *Cyrilli* verba, quae Cl. *Valckenaerius* protulit, Ζῆλος φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίας γενομένη μίμησις δοκοῦντος καλοῦ τινος. Φθόνος δὲ βασκανία τις τοῖς ἄλ-
(169) λοις μὲν οὖσα ἀγαθὴ, ἡμῖν δὲ οὔ. sic videntur castiganda: βασκανία τις ἐπὶ τοῖς ἄλλοις μὲν οὖσιν ἀγαθοῖς, ἡμῖν δὲ οὔ. Vid. *Ammon.* Succurramus etiam hac occasione *Stobaeo* Ecl. Eth. p. 176. Ζῆλος, λύπη ἐπὶ τῷ ἕτερον ἐπιτυγχάνειν, ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, αὐτὸν δὲ μή. Addit: λέγεσθαι καὶ ἑτέρως ζῆλον, μακαρισμὸν ἐνδεοῖς, καὶ τι ἄλλως μίμησις ὡς ἂν κρείττονος. *Jo. Davisius*, Vir Eruditissimus, ad Ciceron. Tuscul. Disp. l. IV. c. 8. p. 249. reponendum censebat: λέγεσθαι καὶ ἑτέρως ζῆλον, μακαρισμοῦ ἔνδειαν, ἤτοι ἄλλου μίμησιν. Leniori medela locus sic videtur posse persanari: ζῆλον, μακαρισμὸν ἐνίοις, καὶ ἔτι ἄλλως μίμησιν ὡς ἂν κρείττονος. *Dio Chrysost.* Or. I. p. 17. C. ζῆλον καὶ μακαρισμοῦ ἄξια.

3. Ζηλῶ. — μακαρίζω. MSS. Coisl. Reg. coll. Gronov. μακαρίσω. Perperam. Utrumque conjungunt *Lysias* Epitaph. p. 68. Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ. *Isocrates* Panathen. t. II. p. 317. Νῦν δὲ ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. *Aristides* Op. t. II. p. 411. Conf. omnino *Stephanus* in Thesauro. [Valck. ad Ammon. p. 65. Blomfield. Glossar. in Aeschyl. Prometh. v. 338.]

4. Ζώνιον,] Hinc forsan apud *Thomam Magistrum* Ζώνιον οὐδετέρως. HUDSON. in add.

Ζώνιον. Vide *Ammonium* et *Thomam M.* Ζώνιον *Aristoph.* Lys. 73. *Alciphr.* l. I. ep. 39.

Ζωπυρεῖν [1], Ἀττικῶς. ἐξάπτειν, Ἑλληνικῶς.

---

1. Ζωπυρεῖν,] Proprie *ignem sopitum suscitare;* metaphorice vero *accendere, inflammare.* Hujusce verbi nulla in *Stephani* Thes. occurrunt exempla. A primis tamen temporibus apud Atticos obtinuisse, ostendunt haec *Aeschyli* Sept. ad Theb. v. 294. *γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι Ζωπυροῦσι τάρβος.* Eadem vox legitur Agam. v. 1043. *Νῦν δ' ὑπὸ σκοτῷ βρέμει Θυμαλγής τε, καὶ οὐδὲν Ἐπελπόμενά ποτε Καίριον ἐκτολυπεύσειν Ζωπυρουμένας φρενός.* Usurpatam quoque videas ab *Aristophane*, cujus locum utpote a *Suida* laudatum praetermittemus. Itaque dubitari non potest, quin illud verbum sit Atticum. Sed addit idem Grammaticus, Atticis *ζωπυρεῖν* de iis metaphorice dici solitum, qui *e morbo convalescerent.* *Ζωπυρῆσαι*, inquit, *ἀναθάλψαι ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ πυρὸς, ἐπεὶ τοὺς ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένους λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.* ubi legendum, *ἐπὶ τῶν ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένων.* Ita etiam emendandi *Etymologus* et *Photius* in lex. MS. Verum, qui verbum eo sensu, de (170) quo disputatur acceperit, legimus neminem. Illo quidem utuntur *Philo*, *Plutarchus*, aliique plures, sic tamen omnes, ut in ipsis *Suidae* effato nihil sit auxilii. Ad *Plutarchum* quod attinet, is adhibet nomen *ἐκζωπύρησις*, cujus nec meminere Lexicographi: *ὑφάντης γὰρ ἂν, οἶμαι,* (ait Moral. p. 156.) *χλαμύδα ποιῆσαι μᾶλλον ἔργον αὐτοῦ καὶ ἱμάτιον, ἢ κανόνων διάθεσιν, καὶ ἀνέγερσιν ἀγνύθων. χαλκεύς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως μᾶλλον ἤ τι τῶν ἕνεκα τούτου γινομένων ἀναγκαίων, οἷον ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν.* Sallier.

Ζωπυρεῖν. Propria significatione usus est Vetus Comicus apud *Etymolog.* p. 413. *Ὦ τρὶς κατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας.* Similiter fere *Achilles Tatius* l. vi. p. 399. *ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Λευκίππην, ἀνεφλέγει* (L. *ἀνεφλέγη*) *τὴν ψυχὴν καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. θρέψας γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ὅσον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κόρης, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης ὕλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θέαν.* Figurata notione *Aristoph* Pac. 309. Lys. 583. *Lucian.* de Calumn. non cred. t. iii. p. 148. l. 30. *Themist.* Or. iv. p. 60. A. *Maximus Tyr.* Diss. xxiii. sect. 8. alii. *Euripides* El. v. 1121. *Ὁρᾷς, νῦν αὖ σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα.* Rarior paulo significatio est *refocillandi aegrotum*, et *paene mortuum resuscitandi;* qua occurrit apud *Maximum Tyr.* Diss. xiii. sect. 4. *Δῃουμένης δὲ τῆς γῆς, καὶ φθειρομένης τῆς πόλεως καὶ ἀπαγορεύοντος τῇ πόλει τοῦ σώματος εἷς ἀνὴρ, οἷον ψυχὴ πόλεως, ὁ Περικλῆς ἐκεῖνος, ἄνοσος καὶ ὑγιὴς μένων, ἐξώρθου τὴν πόλιν καὶ ἀνίστη, καὶ ἀνεζωπύρει.* *Synesius* de Provid. p. 102. A. *οἷον ἀποψύχουσαν ζωπυρήσοντες.* *Plato* Charm. p. 464. C. Conf. *Wetsten.* ad 2 Tim. i. v. 6. Ea autem, qua a se repertum non meminerat Cl. *Sallierius*, notione *revalescendi, ad pristinam sanitatem redeundi, respirandi, mentem recipiendi*, legitur apud *Achillem Tat.* l. i. p. 59. *καὶ ἀνέψυξε μὲν ἡ ψυχὴ τοῦ φυτοῦ. τὸ δὲ σῶμα ἀποθνῆσκον πάλιν ἀνεζωπύρησεν, καὶ ἐξανέστη.* l. iii. p. 197. *Μόλις οὖν ἀναζωπυρήσας λέγω πρὸς τὸν Μενέλαον.* *Athenaeus* l. vii. p. 297. A. *λαγὼν θηράσαι, ὃν λειποθυμοῦντα ὑπὸ τῆς διώξεως ἀπαγαγεῖν ὑπὸ* (l. *ἐπὶ*) *κρήνῃ τινὶ καὶ τῇ παρακειμένῃ πόᾳ ἤδη ὑποψυχόμενον* (l. *ἀποψυχ.*) *ἀπομάσσειν. ἀναζωπυρήσαντος δὲ τοῦ λαγὼ τῇ βοτάνῃ, ἐπιγνόντα τῆς βοτάνης δύναμιν ἀπογεύσασθαι.* LXX Interpretes Genes. xlv. v. 27. *ἀνεζωπύρησε τὸ πνεῦμα Ἰακὼβ τοῦ πατρός.* Male in lexico Octa-

Ζευγνῦσιν [1], Ἀττικῶς, πληθυντικῶς καὶ προπερισπωμένως. ζευγνύασιν, τῆς δευτέρας Ἀτθίδος.

Ζώσαντες [2], ἀντὶ τοῦ ζήσαντες, Πλάτων Νόμων β'.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἤιδεισθα [3], Ἀττικῶς. ᾔδεις, Ἑλληνικῶς.

---

teuchi apud *Fabricium* B. G. Tom. x. p. 62. scriptum *ἀνεζωπύρισεν, ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν καὶ ἀνενεώσατο.* [v. Blomf. Glossar. ad Aeschyl. Theb. 276.]

(171) 1. *Ζευγνῦσιν, Ἀ. κλ. καὶ περισπωμένως. (ζευγνύουσιν.) Ἑλληνικῶς.*] *Ζευγνύασιν Thom. Magist.* Confer ea quae habet *Moeris* in voce *Δεικνῦσιν* et *Ῥηγνύασι*. Hudson.

Ζευγνύουσιν, Ἑλλ. Sequuntur in cod. Coisl. haec verba: *ζευγνύασιν, τῆς δευτέρας Ἀτθίδος.* Sallier.

Ζευγνῦσιν. Pro *περισπωμένως* e coll. Gron. reposui *προπερισπωμένως*. Quae ita habebat, *Ζεύγνυσι, Ἀττικῶς, πληθυντικῶς καὶ προπερισπωμένως, Ἑλληνικῶς.* Reposui verissimam codicis Coisl. et coll. Schl. lectionem. Regius nihil horum habet.

2. *Ζώσαντες,*] Sollemni errore *ἀντὶ* pro *ἀντὶ τοῦ* erat in ed. Huds. et Leid. *Ζώσαντες* a *ζόω* frustra quaesiveris in *Platonis* Legibus. Neque illud mirandum, cum adeo rarum sit, a librariis vel sciolis fuisse obliteratum. Revocandum putem l. II. p. 793. D. *Ζημίαν τε ὀλίγου μεγίστην ἐπιτιθείην ἄν, εἴ τις ἐν τῇ χώρᾳ φθέγξαιτο ὥς εἰσί τινες ἄνθρωποί ποτε πονηροὶ μὲν, ἡδέως δὲ ζῶντες.* Scribendum, *ζώσαντες. Ἐπέζωσε* pro *ἐπέζησε Herodoto* l. I. c. 120. optimo jure restituit *J. Gronovius.* [Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 145.]

3. *Ἤιδησθα, Ἀ.*] In MS. *Ἤιδεισθα,* et mox *ᾔδει.* Hudson.

Ἤιδεισθα. Habent codd. MSS. omnes, praeter Leid. in quo corrupte *ᾔδειδα. Hudsoni* correctio *Ἤιδησθα* placuit Cl. *Valckenaerio* ad Hom. Il. *X.* v. 280. cui inprimis favet *Etymologi* locus a Viro Amicissimo laudatus p. 420. v. 12. *ᾔδεισθα, τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ει. τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ᾔδησθα, Εὔπολις.* Praeferrem hanc scripturam, si MSS. juvarent: sed sine illis nihil temere videtur immutandum. *Ἤιδεισθα* legitur in *Aristoph.* Eccl. v. 547. [Dindorf. *ᾔδησθα*] *Euripidis* Cycl. v. 108. El. v. 926. [Lobeck. de usu apostrophi p. 6. *ᾔδησθα*, quod receperunt Seidler. et Dindorf.] In

(172) *Platonis* libris variatur. *Ἤιδεισθα* Euthyphr. p. 11. C. [?] Euthyd. p. 194. A. [p. 277. E. St.] Menon. p. 414. E. *Ἤιδησθα* de Rep. l. I. p. 578. E. *Ἤιδεις* bis legitur apud *Aristoph.* Nub. v. 928. et Thesmoph. v. 561. ubi *ᾔδεισθ'* cum apostropho potest scribi, sed talia auctoribus potius reliquerim. *Ἤιδεις Soph.* Antig. 458. Pro *ᾔδεις* male omnes MSS. *ᾔδει.* Pro *Ἑλληνικῶς* Coisl. *οἱ Ἕλληνες.* et sic in bibl. Coislin. fere semper, *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες.* [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 237. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 451. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 433. *ᾔδεις* legitur apud Isaeum de Pyrrh. heredit. p. 42. *bis.* Antiphont. p. 712.]

Ἦν [1], Ἀττικῶς. ἤμην, Ἑλληνικῶς.
Ἤιδη [2], Ἀττικῶς. ᾔδειν, Ἑλληνικῶς.

---

1. Ἦν] Editio Huds. et Leid. Ἦν, ἀντὶ ἤμην, Ἀττικῶς. ἤμην, Ἑλλ. Sed a Coisl. Reg. coll. Schl. Gron. absunt ista ἀντὶ ἤμην, quibus non indigemus. In *Montefalconii* B. Coisl. p. 486. editum est Ἦ, Ἀττικῶς. cui lectioni patronos non defuturos opinor. Videatur *Scholiastes* Aristoph. ad Plut. v. 77. et *Kusterus*. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Odyss. Ξ. p. 546. l. 30. *Suidas* etc. [Buttmann. Vol. I. p. 552. Matth. Vol. I. p. 412. 4.] Sed Ἦν est constans MSStorum lectio, neque ab ea recedendum. *Phrynichus* p. 60. [p. 152. Lob.] Ἤμην, εἰ καὶ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ. *Suidas* in Βαῦζων. ἦν ἀντὶ τοῦ ἤμην. Idem: Παρῆν. παρήμην. ἑνικῶς κατ' Ἀττικούς. Ἤμην legitur in *Sophoclis* Aj. v. 694. [v. 664. Herm.] sed ἡμῖν reponendum esse monuit *Kusterus* ad Suid. t. I. p. 66. Verum eo usus est *Euripides*, observante *Etymologo* p. 430. l. 15. ἤμην, ἀπαγορεύεται δέ· πλὴν εὑρήσεις παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, οἷον, Ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνον. ἀντὶ τοῦ ἦν. ζητεῖ. *Barnesius* in Fragm. p. 466. posuit, Ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἤμην, τέκνον, σέθεν. Male ζητεῖ, quod sexcenties apud *Etymol.* occurrit, et alio loco quaerendum esse indicat, mutavit in σέθεν. Sed ecce! versum *Euripidae* ex Helena 937. adeo similem, ut vix ovum ovo sit similius. Ὤλοντ'. ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἄρ' ἦν φίλων. Pro ἄρ' ἦν *Etymologi* auctoritate refingendum ἤμην. [At vide Hippol. vs. 360. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς etc. Plat. Phaed. p. 68. B. οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον, ἔφη, τοῦτο ἀνδρὸς ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος. — ubi v. Heind. p. 54. Schaef. ad Soph. Oed. Col. v. 1697. et quae sunt notata in edit. Lips. ed. Wyttenb. Pl. Phaed. p. 171.] Τέκνων, an φίλων scribatur, parum interest. Hic autem versus unicus est, quem tanquam ex *Euripidis* Ἑλένης ἀπαιτήσει protulit *Barnesius*: nam, quos e *Clemente Alexandr.* adscripserat, postea in addendis ipse agnovit in Iphigenia priore exstare. Alios binos versiculos in add. ex *Aristophanis* Thesmophoriazusis nullo jure ad hanc Tragoediam retulit idem *Barnesius*, et in Helenae argumento multa ex Ἑλένης ἀπαιτήσει loca *Aristophanem* παρῳδιάζειν, veluti ex tripode, pronuntiat. Somnia ex porta eburnea! Nuspiam alibi Ἑλένης ἀπαίτησις *Euripidae* memoratur. Itaque *Etymologum* memoria lapsum (173) esse statuamus, vel Helenam Tragoediam duplici venisse nomine Ἑλένης et Ἑλένης ἀπαιτήσεως. Ἑλένης vero ἀπαίτησις e Catalogo fabularum Euripidearum eximenda est. [Schaefer. ad Long. p. 423. Lobeck. ad Phrynich. p. 152. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 411. Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 548.]

2. Ἤιδειν, Ἀ. ᾔδει, Ἑ.] Male in MS. ᾔδει et dein ᾔδειν. Vide *Schol. Aristoph.* ad Εἰρήνην v. 1182. Alii forsan malint ἤδη ex *Scholiis* ejusdem in Plut. v. 77. et ex *Stephano* de Dial. Gr. p. 44. et 148. Vide *Indicem* ad *Eustathium* in *Homerum*. V. Ἤιδη, et *Etymolog. Magn.* Hudson.

Ἤιδειν. Is locus sic legitur in cod. Coisl. Ἤιδη, Ἀττικῶς. ᾔδειν, Ἑλληνικῶς. Sallier.

Ἤιδειν. Clarissimus *Wetstenius* ad Matth. XXIV. v. 43. hunc locum citans, legit Ἤιδεε, Ἀττικῶς. ᾔδει, Ἑλλ. Vitiose. Verissima est codicum Coisl. Reg. coll. Ward. et Schl. lectio, Ἤιδη, Ἀττικῶς. ᾔδειν, Ἑλληνικῶς. Quemadmodum legi debere monuerat Vir Prae-

stantissimus *L. C. Valckenaerius* ad Il. X. v. 280. ubi praeclara hanc in rem notat, et *Etymologi* p. 419. et *Heraclidae* apud *Eustath.* ad Od. Ψ. p. 813. observatis usus est. Comparandus *Etymol.* p. 386. l. 30. ubi *Aristophaneum* ἐκεχήνη ex Ach. v. 10. citat. Veterum Grammaticorum scrinia expilavit. *Phavorinus.* In *Suida* V. Ἐπεπόνθη. ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει, καὶ ἑωράκη, ἀντὶ τοῦ ἑωράκει, καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδει. Interpres legit ἐπεπόνθειν, ἑωράκειν, ᾔδειν. Quod etsi non improbo, vulgata tamen defendi potest; ἐπεπόνθη enim contractum ex ἐπεπόνθεε recentioris est Atticismi. Atticas verborum formas, quas in *Thucydidis* et *Platonis* libris se reperisse testatur *Panaetius* apud *Eustath.* l. c. in nostris editionibus ubique obliterarunt indocti librarii. Ἤιδη bis *Platoni* restituendum ope *Photii* in Lexico MS. Ἤιδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. inquit, Εὐθυδήμῳ, καὶ τῷ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδόν μέν τε ᾔδη ὁ Κρίτων. In priori loco p. 190. A. sic hodie editur: ὡς ἔγωγε οὐδ' ᾔδειν προτοῦ ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. in posteriori p. 48. E. Ἀλλὰ σχεδὸν μέντοι ᾔδειν, ἔφη ὁ Κρίτων. Eandem medelam *Aristophani* Av. v. 511. e MS. Vaticano attulit *Kusterus*, ᾔδη 'γώ, pro ᾔδειν 'γώ reponendo. In *Euripidis* Hippol. v. 405. typorum puto vitio, in splendida *Musgravii* editione, expressum ᾔδη. In MS. Regio est ᾔδη et *Scholiastes* in-
(174) terlinearis habet ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. Vulgares editiones occupat ᾔδειν. In Cyclop. v. 645. vetustae editiones habent ᾔδει pro ᾔδη. *Barnesius*, ne monito quidem lectore, supposuit ᾔδειν. Ad *Sophoclis* Antigon. v. 18. Ἤιδειν καλῶς. *Scholiastes* notat, ἀντὶ τοῦ ᾔδεα καὶ ᾔδειν. Quis non videt, eum Atticam formam ᾔδη ante oculos habuisse? Multa similia ope codd. MSStorum aliquando restitutum iri speramus. Ἤιδειν tamen 1. persona legitur in *Anaxandridae* fragmento apud *Athen.* l. XIV. p. 642. B. et *Machonis* l. XIII. p. 580. C. ex emendatione *Casauboni*, ubi ᾔδη in metri leges peccaret. Ἤιδειν tertia persona, ex ᾔδεεν contracta, occurrit in *Aristoph.* Vesp. v. 556. 632. Pac. v. 1182. προσῄειν Plut. v. 697. πεποίθειν pro πέποιθεν recte eidem Comico in Nub. v. 1350. redonavit *R. Dawesius* Miscell. Crit. p. 231. seqq. Sed in re levi ita gloriatur, ac si quadrigis vectus Capitolium intrasset, et spolia Jovi Feretrio opima suspendisset. Ἤιδειν 3. pers. reddenda *Euripidi* Jon. v. 1187. Κοὐδεὶς τάδ' ᾔδει. ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ Σπονδὰς μετ' ἄλλων. *Barnesius*, ut hiatui auribus Atticis ingrato, a quo studiose sibi caverunt Tragici, succurreret, refinxit: Κοὐδεὶς τάδ' ᾔδει. χερσὶν.ἐκχέοντι δέ. cui conjecturae vel solus versus 1193. refragatur. Una littera ν addita, res poterat expediri: κοὐδεὶς τάδ' ᾔδειν. ἐν χεροῖν ἔχοντι δέ. [cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 99. et quos hic affert.] Antequam hinc discedam, levem ex *Harpocratione* mendam eluam. Ἤιεμεν, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. Ἀντιφῶν πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. Ἡμεῖς μὲν οὔτε ναυτικὸν ᾔεμεν ὁπόσον δέοι. Pro ᾔεμεν, quod Graecum non est, littera Ε in Σ mutata, castigandum ᾔσμεν. Eximius hanc in rem *Etymologi* locus est p. 438. l. 52. Ἤισμεν. Ἰστέον, ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυϊκὸν ᾔδειτον, ᾐδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ γίνεται ᾔστην. οἷον, Τὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ᾔστην ἄλλο πλὴν δάκνειν. (*Aristoph.* Av. v. 19. ubi v. *Schol.* et *Suid.*) ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. καὶ τὸ πληθυντικὸν ᾔσμεν. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ· (v. 1119. ubi ἴσμεν.) εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾔσμεν. ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις· Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾔστε τὸν Προμηθέα. ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Εὐριπίδης Ῥήσῳ· οὐδ' ἀφιγμένον Τὸ πάμπαν ᾔσαν. ἀντὶ τοῦ ᾔδεισαν. Unde *Euripidis* Rhesum v. 855. emendavi Veris. l. I. c. VI. f. Idem fragmentum, *Euripide* non memorato, citat *Suidas*: Ἤισαν. ᾔδεισαν.

Ἦσθα [1], Ἀττικῶς. ἦς, Ἑλληνικῶς.
Ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην [2], διὰ τοῦ η. (Ἀττικῶς) διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς.
Ἤρεσέ [3] με, Ἀττικῶς. ἤρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.
Ἠχή [4], Ἀττικῶς. ἦχος, Ἑλληνικῶς.

ἐγίνωσκον. Οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. In vetustis autem *Harpocrationis* editionibus *Ἤιεμεν* legitur inter *Ἠοία*, et *Ἠιτημένην*; unde ex ipsa litterarum serie correctio nostra probatur. Hoc etiam restituendum *Euripidi* Cyclope v. 230. *Οὐκ ᾖσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο.* ubi *Barnesius* pro *ἴσαν* male posuit *ἴσαν*. [Et *Aeschylo* Prometh. v. 460. — *Κοὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσείλους ᾖσαν, οὐ ξυλουργίαν.* Prius vitium recte sustulit Dawesius Miscell. Crit. p. 272. *Ex Addendis.*] [cf. hac de re Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 451. et Buttm. Vol. I. p. 432—434.]

1. *Ἦσθα,*] Vid. *Thom. M.* et illic citatos. [Lobeck. ad Phryn. (175) p. 149. Wellauer ad Aeschyl. Choëph. v. 355.]

2. *Ηὐξάμην,*] In MS. *Ηὐξάμεν*, et dein *διὰ δέ*. Hudson.

Ηὐξάμεν etiam est in Leid. Vox *Ἀττικῶς* abest ab omnibus MSS. qua possemus carere. Pro *δὲ* in Leid. est *γάρ*. Abest a Gron. coll. Vid. Auctor de barb. et Soloec. a *Valcken.* post Ammon. editus p. 195. *Herodian. Thom. M.* Multis, quae protulit *Jensius* in Lect. Lucian. exemplis *τοῦ ἔμελλον*, nihil effecit, quam quod nec ipsi Grammatici negaverint, *ἔμελλον* etiam apud Atticos occurrere. [Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 324. *idem* ad Demosth. in Mid. 8. g. de *ηὐξάμην* vid. Herodian. fragm. p. 46. 456. Lob.]

3. *Ἤρεσέ με,*] In Coisl. omissis vocibus *Ἑλληνικῶς καὶ* est, *ἤρεσέ μοι, κοινόν.* Sed alii habent, et saepius in *Moeride* ita *Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς* conjunguntur, de quo alio loco. Vid. *Lesbonax* de Schem. p. 182. *Scholiast.* Theocriti ad Id. I. v. 61. *Herodianus* MS. *Ἀρέσκει αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ.* Cum accusativo frequenter occurrit apud *Aristophan. Platon. Sophoclem*, alios. Cum dativo *Aristoph.* Vesp. 814. Adde *Stephan.* de D. A. p. 123. *Bergler.* ad *Alciphron.* l. III. ep. 51. p. 392. [cf. Koen. ad Greg. p. 66. Valck. et Monk. ad Eur. Hippol. v. 184. Ast. ad Plat. de Legg. p. 196. et quos alios permultos laudat Matth. Gr. Gr. §. 411. 5. ann. 2. p. 752. add. Bernhardy synt. Gr. p. 94.]

4. *Ἠχώ* utitur *Philostratus*, ab amicissimo et doctissimo *Oleario* non ita pridem praeclare editus. *Ἠχὼ* et *ἠχὴ* Attice, quod ostendit *Stephanus* de Dial. Gr. p. 156. Hudson.

Ἠχή, Ἀ.] *Ἠχή*, inquit *Thomas Magister*, *καὶ ἠχώ, οὐκ ἦχος. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ* (123. *καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς*) *ἡ θαυμαστή σου τῶν ἱερῶν λόγων ἠχώ.* Cui loco alterum ex epist. 148. adjecit Cl. *Oudendorpius*. *Ἠχὼ* pro sono occurrere, negare non ausim; in iis tamen *Synesii* locis scribendum potius *ἠχή*. Ita enim *Plato*, quem imitando expressit *Synesius*, Phaedone p. 40. E. *καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ.* Pari ratione in *Euripidis* Troasi v. 1267. pro *ὀρθίαν ὅταν Σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ.* malim *ἠχὴν* legere; quod ita semper apud Tragicum scribatur. Phoeniss. v. 1387. *ὡς Τυρσηνικῆς Σάλπιγγος ἠχή.* et v. 1155. Rhes. 292. Bacch. 1084. *Themistius* Or. XI. p. 153. A. *Σάλ-* (176)

Ἠνέσχετο [1], Ἀττικῶς. ἀνέσχετο, Ἑλληνικῶς.
Ἥρῳ [2], χωρὶς τοῦ ι, Ἀττικῶς. ὡς Ὅμηρος, Ἥρῳ Δημοδόκῳ, Ἥρωϊ δὲ, μετὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶς.
Ἥττω [3], Ἀττικῶς. ἥσσονα, Ἑλληνικῶς.

πτύγγος αὐδῇ. *Eurip.* Rhes. 989. Contrario modo in *Aeschyli* Persis v. 888. *Πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα Μολπηδὸν εὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας Ἠχώ.* pro *ἠχῇ*, cujus loco *ἠχεῖ* apud *Robortellum* est, si scribatur *ἠχοῖ*, omnis difficultas, quam *Pauwius* et *Abreschius* Anim. p. 199. diversa ratione tollere conati sunt, erit sublata. Posset etiam voculis trajectis reponi, *ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων ἅμα Μ. ἑ. ὄρθιον δ' ἄρα.* Sed prius simplicius est, et verius. [In illo Troad. loco v. 1265. non *ἠχή* scribendum esse apparet ex iis, quae monet Seidler. ad hunc locum v. 1276. Ad illum Aeschyli Pers. locum vid. Blomf. v. 394. *ἠχώ* recepit Wellauerus.]

1. *Ἠνέσχετο,*] Huc pertinent, quae de ea voce scribit *Photius* in Lex. MSS. *Ἠνέσχετο, καὶ ἠνώχλει, καὶ ἠντιβόλει. κοινὸν τῶν Ἀττικῶν ἰδίωμα.* Sallier.

Ἠνέσχετο.] Schediasma *Veteris Grammatici* Biblioth. Coisl. p. 499. *Ἀνέχομαι. ἀνειχόμην, καὶ ἠνειχόμην, καὶ ἠνεχόμην.* Ex his *ἠνεχόμην* legitur apud *Aristoph.* Lysist. v. 507. *ἠνεχόμεσθα. Platon.* Charm. p. 468. C. *ἠνέχετο. Ἠνειχόμην* habet *Aristoph.* Thesmoph. v. 601. *Sophocl.* Phil. v. 424. *Aeschylus* Agam. v. 914. [Thuc. V. 45.] *Ἀνεσχόμην Aeschylus* Choëphor. v. 745. ubi tamen etiam *ἠνεσχόμην* reponi potest, quod apud *Aristophan.* Nubib. 1365. 1376. *Aeschylum, Sophoclem, Euripidem*, frequenter occurrit [Thuc. III. 28. Herodot. VII. 159.]. In *Sophoclis* Antigona v. 473. *εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς Μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνεσχόμην νέκυν*, sede quarta Bacchius est pro Jambo. Anapaestorum patroni fortasse reponent *ἀνεσχόμην.* [vid. ad h. l. intpr.] Sed aliam lectionem conservavit *Eustathius* ad Il. E. p. 400. f. *ἀνασχέσθαι. φράζεται δὲ καὶ ἐν ἁπλότητι δίχα προθέσεως ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς Μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην. ἢ καὶ ἄλλως ἠσχόμην διὰ τοῦ ἠ. κατὰ τὸ ἔμελλον, ἤμελλον. Scholiastes* habet *ἠνσχόμην*, quod et quasdam editiones occupavit; sed illud auribus Atticis inauditum fuisse puto. Potest tamen pro *ἠνειχόμην*, vel *ἠνσχόμην* etiam reponi *ἠνεχόμην.* et hoc forte reliquis praeferendum. [cf. Porson. praefat. ad Eur. Hec. p. XVII. Buttmann. Vol. II. p. 142 sq.]

(177) 2. *Ἥρῳ — Ὅμηρος,*] Odyss. Θ. v. 483. In nuperrima tamen et praestantissima editione, *Ἥρωϊ.* Hudson.

Ἥρω. Jota subscriptum delendum putavi. *Ἥρω* dativus rarus est, quem propterea Atticum dicit *Moeris.* Conf. *Etymolog.* p. 437. l. 53. laudatus *Oudendorpio* ad Thom. M. *Spanhemius* ad Aristoph. Nub. v. 314. ubi *Moeridis* locum profert. *Plato* Comicus apud *Athenaeum* l. x. p. 442. A. *Ἥρω Κέλητι δέρμα καὶ θυλήματα.* In *Aristophanis* Avib. v. 1490. *Εἰ γάρ ἐντύχοι τις ἥρωϊ Τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ.* metrum trochaicum postulat *ἥρω.* Sic *Τύφω* pro *Τύφωνι* Lysistr. v. 973. [cf. Lobeck. ad Phryn. p. 158 sq. jota subscriptum jure defendit Buttmann. Vol. I. p. 214.]

3. *Ἥττω, Ἀ. ἧσσον, Ἑ.*] Lege *ἥσσονα.* Bergl. in marg. Ve-

Ἡδῦναι [1], Ἀττικῶς. ἀρτῦσαι, Ἑλληνικῶς.
Ἤνυστρα [2], Ἀττικῶς. χορδαί, ἢ αἱ κοιλίαι τῶν βοῶν, Ἑλληνικῶς.
Ἧλω [3] καὶ ἑάλω, Ἀττικῶς. ἐλήφθη, Ἑλληνικῶς.
Ἦτρον [4], τὴν ὑπὸ τῶν ὀμφαλῶν τόπον, Ἀττικῶς. ὑπογάστριον, Ἑλληνικῶς.

---

rissimam viri eruditissimi correctionem confirmant codd. Coisl. Reg. coll. Schl. Gron. In Leid. est ἧσσον.

1. *Ἡδῦναι,*] *Photio* etiam in *Lexic.* MS. *ἡδύνθαι, ἠρύσθαι.* et *Tho. Magist.* *ἥδυσμα, οὐκ ἄρτυσμα.* Hudson.

Ἡδῦναι. Illud verbum in veterum scriptis saepenumero legi constat. Non inde tamen efficias, *ἀρτῦσαι,* tametsi minus obvium, repudiari debere tanquam minus Atticum, utpote quod a *Theophrasto* usurpatum reperias de Odor. c. 85. *καὶ γὰρ ἐν Θάσῳ ὁ ἐν πρυτανείῳ διδόμενος θαυμαστός τις, ὡς ἔοικε, τὴν ἡδονὴν ἀρτυμένος ἐστίν.* Sallier.

Ἡδῦναι,] *Plato* Theaet. p. 129. A. *μηδὲ ὄψον ἡδῦναι, ἢ θῶπας λόγους.* *Lucianus* Lexiph. t. II. p. 326. *καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν.* *Aelianus* H. A. l. x. c. 30. *τοῖς μὲν ἡδυσμένοις χαίρει, τοῖς δὲ ἀσπουδάστως ἑφθοῖς πάνυ ἄχθεται.* l. XIV. c. 28. *ἐφηδῦναι τὸν λόγον.*

2. *Ἤνυστρα,*] Voculam ἢ ex codd. Coisl. Reg. et coll. Gron. in qua γ, interserui. Utitur *Aristophanes* Equit. v. 355. et 1176. citatus Magno *Bocharto* Hieroz. l. II. p. 505. Comparandus *Albertius* Vir Cl. ad *Hesychium* V. *Ἤνυστρον.* Grammaticorum, quae protulit, locis addatur *Michaël Psellus* in versibus Politicis: *ἤνυστρον δὲ τὸ κῶλον, Ἐχῖνος γὰρ καὶ ἤνυστρον καὶ κρύφαλος* (L. *κεκρύφαλος*) *μέρη Ὁμοῦ γαστρὸς πεφύκασι ταῦτα δὴ μόνα τὰ τρία.* *Aelianus* H. A. l. v. c. 41. *Πυνθάνομαι τῶν ζώων τὰ μηρυκίζοντα τρεῖς ἔχειν* (178) *κοιλίας, καὶ ὀνόματα αὐτῶν ἀκούω κεκρύφαλον, ἐχῖνον, ἤνυστρον.* Praeter *Aristophanem* hoc nomen adhibuerunt *Mnesimachus* apud *Athenaeum* l. IX. p. 403. A. et *Demosthenes Thrax* apud *Eustathium* ad Odyss. Σ. p. 654. f. qui versum *Homeri* Od. Σ. 44. *Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ Κατθέμεθα.* in Attica paraphrasi ita expressit: *αἰγῶν ἤνυστρα ταυτὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀπέκειτο ἡμῖν.* Per ἡ, non per ἑ, in initio debere scribi, monet *Phrynichus* p. 62. et 194. [162. ed. Lob. ibq. Nunnes. et Hoeschel.]

3. *Ἧλω,*] Ita et *Photius* in Lexico MS. Hudson.

Ἧλω,] *Thomas Magister: Ἑάλωκεν οἱ Ἀττικοί, οὐχ ἥλωκε. καὶ ἑάλω, οὐχ ἧλω.* Ad quem refellendum e pedestris orationis scriptoribus exempla protulerunt Commentatores eruditi. *R.* autem *Dawesius,* homo in minutis etiam accuratissimus, Miscell. Crit. p. 323. e poëtis Atticis docuit, *ἥλωκα* et *ἑάλων* dixisse Atticos, ut *ὥρακα* et *ἑώρων.* Quam observationem verissimam puto. In poëtis certe, licet anxie inquirens, nullum locum reperi, qui huic sententiae opponi possit. Fortassis igitur in *Moeride* scribendum, *Ἥλωκε καὶ ἑάλω?* quanquam *ἧλω* in prosaicis scriptoribus occurrit. In *Suida* pro *Ἥλωκεν, ἐκράτησεν,* legendum *ἐκρατήθη.* [cf. Matth. Gr. Gr. §. 161. p. 297. Buttm. Vol. II. p. 72.]

4. *Ἦτρον,*] *τὸν ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν,* in MS. *ὑπὸ τῶν ὀμφαλῶν.* Hudson.

Ἡμεδαπὸς [1], Ἀττικῶς. ἐπιχώριος, Ἑλληνικῶς.
Ἥνυσα [2], δασέως, Ἀττικῶς. ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.
Ἡμωδίαν [3], ἐπὶ τῶν ὀδόντων, διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς. αἱμωδίαν, Ἑλληνικῶς.
Ἠλίθιον [4], Ἀττικῶς. εἰκαῖον, ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.

Ita omnes codd. In sola collatione Gron. ὑπὸ τῷ ὀμφαλῷ, quod recipi potuisset: sed vulgata lectio non mutanda est. Ὀμφαλοὶ in plurali saepe occurrunt, et in *Suida* V. Σκύλλα, pro μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν reponi debent. *Aristoph.* Thesm. v. 517. *Plato* Phaedon. p. 87. C. *Timaeus* V. et illic Cl. *Ruhnkenius.*

1. Ἡμεδαπὸς, Ἀ. ἐγχώριος, Ἑ.] Codex Coisl. habet ἐπιχώριος. Quae lectio nullius est momenti. Utriusque enim eadem est significatio. Attica etiam utraque, ut constat ex lexicis. Sallier.

(179) Ἡμεδαπός. Vid. *Ruhnkenium* ad Timaeum V. p. 97. Ἐπιχώριος, quia in Coisl. Reg. coll. Gron. Schl. erat, recepi. *Hesychius:* Ἡμεδαπόν. — τὸ ἐπιχώριον.

2. Ἥνυσα,] *Eustathius* ad Il. *T.* p. 1296. ἐπὶ τοῦ σπεύδειν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἁνύειν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶ καὶ ὅτι δασεῖα ἡ πρώτη· τουτέστιν ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἁνύειν. Similiter *Suidas* in Ἀνύειν. qui alibi suo ordine turpi errore posuit: Ἀμύειν. τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς. καὶ δασύνεται. Supra *Moeris:* Ἄθυρμα, δασέως, Ἀττικῶς. Spiritus asperi nota in antiquo alphabeto Attico inter litteras locum habuit, unde Latina H. Vid. *Salmasium* de Hellenist. p. 70. Multas vero voces Attici adspirarunt, quas reliqui Graeci cum spiritu leni efferebant; unde δασυνταὶ appellantur *Tzetzae* ad Hesiod. Op. v. 156. et 450. Hujus generis sunt Ἄθροος, ἅδην, ἅμις, ἁραιός, ἁλεαίνειν, ἁλύειν, ἅρκυες, etc. de quibus multis locis *Eustathius.* Vid. Odyss. *A.* p. 14. *E.* p. 223. l. 40. Od. *I.* p. 365. l. 19. et alibi, *Suidas* in Ἁλύειν. Ex quibus abunde patet, haec inter Grammaticorum ineptias non esse referenda, nec meruisse *Moerin* nostrum tam graviter a Celeb. *Oudendorpio* ad Thomam in V. Ἄθυρμα increpari. E contrario Aeoles ψιλωταὶ dicuntur *Tzetzae* l. c. ψιλωτικοὶ *Eustathio* ad Il. *T.* p. 1262. l. 13. [Matth. ad Eur. Hec. 1143. Buttm. Vol. II. p. 78.]

3. Ἡμωδίαν,] Ita in MS. Ἡμώδια et mox ἀμμώδια. Hudson.
Sic et Leid. Coisl. ἡμοδίαν per ο, dein c. Reg. coll. Gron. αἱμωδίαν. Ἡμωδία per η, praeterquam apud Grammaticos, non reperi. Vid. *Hesychium* V. et notas. Sed non possum, quin adscribam elegantissimum *Timoclis* fragmentum, in quo verbum αἱμωδιᾶν, *dentes prurire,* occurrit, apud *Athen.* l. vi. p. 241. A. — οἴμοι, τέτταρας, Χαλκοῦς ἔχων ἄνθρωπος, ἐγχέλεις ὁρῶν, Θυννεῖα, νάρκας, καράβους, ἡμώδια. Καὶ ταῦτα πάντα μὲν περιελθὼν ἤρετο Ὁπόσου, πυθόμενος δ' ἀπέτρεχ' εἰς τὰς μεμβράδας. Cui loco valde adfinis est ille *Pomponii* e Majali apud *Nonium* in *Revortit. Coenam quaeritat; si eum nemo vocat, Domum revortit moestus ad maenam miser.* Μαινίδας et μεμβράδας inter vilissimos fuisse pisces numeratos,
(180) et aliunde, et ex *Athen.* l. vi. p. 244. C. constat.

4. Ἠλίθιον, Ἀ. εἰκαῖον, Ἑλληνικῶς.] Minus recte, cum ea vox legatur apud *Platonem* l. iv. de Leg. p. 706. C. ἀλλ' εἰκαίας αὐτοῖς γίνεσθαι προφάσεις, inquit, καὶ σφόδρα ἑτοίμας, ὅπλα τε ἀπολλῦσι καὶ φεύγουσι δή τινας οὐκ αἰσχράς, ὥς φασι, φυγάς. Usur-

Ἡβᾷν, Ἀττικῶς. ἀκμάζειν, Ἑλληνικῶς. Ἡβάσκειν [1] δὲ, ἐπὶ τῶν παίδων τῶν ἀρχομένων ἡβᾷν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἀττικοί.

---

patur etiam a *Luciano* t. II. p. 177. *ἐκεῖνοι οὖν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν.* Hinc duo nomina *εἰκαιοσύνη καὶ εἰκαιότης*, quorum exempla desiderantur in lexicis. Priore tamen usus est *Timo*, scriptor non contemnendus, teste *Diogen. Laërt.* l. v. p. 116. *ἀλλὰ καὶ Τίμων, αὐτοῦ καθήψατο εἰπών· Οὐδ' ἄρ' Ἀριστοτέλης εἰκαιοσύνης ἀλεγεινῆς.* Alterum *εἰκαιότης* nempe occurrit apud *Philonem* p. 121. *ἐξ οὗ μοι δοκεῖς*, inquit, *εἰκαιότητα καὶ εὐχέρειαν ἀπελέγχειν σεαυτοῦ μᾶλλον, ἢ πρὸς τὸ μαθεῖν ἑτοιμότητα μηνύειν.* Illius praeterea meminit *Diogenes Laërt.* p. 175. *διατείνειν τε τὴν ἐν ταῖς ἀποφάσεσι προπέτειαν, καὶ ἐπὶ τὰ γενόμενα, ὥστε εἰς ἀκοσμίαν καὶ εἰκαιότητα τρέπεσθαι τοὺς ἀγυμνάστους ἔχοντας τὰς φαντασίας.* Si cui autem pluribus exemplis opus sit, adeat *Antonin. Imp.* l. II. c. 2. SALLIER.

Ἠλίθιος. Idem significans, quod *μάταιος*, proprie (ut apud *Theocrit.* Idyll. XIV. v. 9. *ὅτι ἀλιθίην ὁδὸν ἦνθον. Aeschyl.* Agam. v. 374. *βέλος ἠλίθιον.*) eadem elegantia apud Atticos ponitur pro homine *stolido, stupido, inepto.* [v. Blomfield. Gloss. ad Aeschyl. Agam. vs. 357.] Exempla apud quosvis scriptores sunt pervulgata. Rarius, et nescio an alibi obvium, *ἠλιθιώδης*, quod habet *Philostratus* de Vit. Sophist. l. II. c. 1. p. 558. *διεβέβλητο δὲ πρὸς αὐτὸν ὡς ἠλιθιώδη καὶ δυσγράμματον καὶ παχὺν τὴν μνήμην.* ubi aliquando placebat, *ὡς ἠλίθιον δή;* alterum tamen si quis similibus exemplis nominum in *ώδης*, ab adjectivis formatorum, defenderit, loco non moverim. In *Hesychio* legitur, *Ματρίους, τοὺς ἀβελτέρους.* male pro *Mαταίους.* De nostro *ἠλίθιος* vid. *Thom. M. Hesych.* et notas. [de v. *ἠλιθιώδης* vid. Bastii ep. cr. p. 24.]

1. *Ἡβάσκειν*,] Si *Moeridi* fides, *ἡβάσκειν* illi dicebantur Atticis, qui *pubertati* vicini erant. Hinc *Lucianus* t. II. p. 13. *πᾶς δ' ὁ τόνος τοῦ φθέγματος*, inquit, *οἷος ἀπαλώτατος οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτο παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι ἡδύς.* (181) Ea vox tamen in veterum scriptis minus obvia: qua de causa procul dubio *Thomas Mag.* verbum *ἡβᾷν* illi alteri *ἡβάσκειν* praestare pronunciavit. SALLIER.

Ἡβᾷν. Post *ἡβάσκειν* addidi *δὲ* ex Coisl. Reg. coll. Gron. et *τῶν* ante *παίδων.* in fine autem *Ἀττικοὶ* pro *Ἀττικῶς* scripsi. *Ἡβᾷν* et *ἡβάσκειν*, quae vulgo confunduntur, docte distinxit *Moeris.* *Ἡβᾷν* enim apud Atticos plerumque notat *in flore et robore aetatis adultae esse. Aristophan.* Ran. v. 1087. *τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν Ἐστὶ διδάσκαλος, ὅστις φράζει. τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί. Thucyd.* l. III. p. 186. f. *καὶ τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους ὅσοι ἡβῶσι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι.* Ita *ἥβη* in fragmento *Sophoclis* apud *Etymol.* p. 601. f. — *Ὕβρις δέ τοι Οὔ πώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο, Ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν.* Ita versus secundus castigandus, qui sic depravate circumfertur, *Οὐ πώποθ' ἡβήσει τῷ σώφρονι ἵκετο.* Similiter *ἀκμάζειν* adhibetur. *Ἀνὴρ ἀκμάζων, vir robustus, Euripidi* Rhes. 795. *Maturus, mitisque inter juvenemque senemque, Ovid.* Met. l. XV. v. 210. *Plato* de Rep. l. V. p. 656. C. *ἐκ τῶν νεωτάτων, ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων, ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι*

Ἤικασα [1], Ἀττικῶς. εἴκασα, Ἑλληνικῶς.
Ἡρπάσθην [2], Ἀττικῶς. ἡρπάγην, Ἑλληνικῶς.
Ἠδύνω [3], ἠπίστω, Ἀττικῶς. ἐδύνασο, ἐπίστασο; Ἑλληνικῶς.

μάλιστα. Conf. p. 657. D. *Themistius* Or. xxvi. p. 321. C. *νέον τι καὶ ἀκμάζοντα, καὶ πρεσβύτην.* Quae propterea attuli, ut eundem *Themistium* a perversa *Petavii* conjectura vindicarem, Or. ii. p. 34. B. *τοὺς μὲν μείζους, τοὺς δὲ ἐλάττους. καὶ τοὺς μὲν πρεσβυτέρους, τοὺς δὲ ἀκμάζοντας, τοὺς δὲ νέους, τὸν μὲν λόγῳ, τὸν δὲ σιδήρῳ, τὸν δὲ μηδ' αἰσθανόμενον ἐχειρώσατο.* Ibi *Petavius* voces *τοὺς δὲ νέους* e glossemate fluxisse suspicatur; sed nihil abundare, e laudatis locis clarissimum est. Conf. *Heliodor.* l. viii. p. 390. l. 7. et seq. *Ὠμογέροντα Eustathius* ad Odyss. Ξ. p. 547. l. 11. *ἡλικίαν γέροντος*, dicit, *ἄρτι παραλλάξαντος τὸν ἀκμάζοντα. Ἡβάσκειν* vero ponitur de pueris *pubescentibus, gallulantibus. Xenophon* Anabas. l. iv. [6. 1.] p. 333. C. *τοὺς δ' οἰκέτας καταλείπει τῷ κωμάρχῃ, πλὴν τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡβάσκοντος.* [ibd. VII. 4. 7.] *Dio Chrysostom.* Or. lviii. p. 573. C. *ἦν δὲ ἔτι παῖς ὁ Ἀχιλλεὺς, οὐδέπω ἡβάσκων. Maximus Tyr.* Diss. xx. in. *Πρόδικος μὲν Ἡρακλέα ἄγει ἐν τῷ μύθῳ ἄρτι ἡβάσκοντα. cum primum pubesceret, Cicero* de Offic. l. i. c. 32. *Aristaenetus* l. i. ep. xi. *ἡβάσκων ἀμφὶ πρώτην ὑπήνην.* ubi conf. Cl. *Abreschium* in Add. p. 128. [de v. *ἡβάσκειν* vid. Monk. et Hermann. ad Eur. Alc. 1090.]

(182) 1. *Ἤικασα,*] Vide *Eustathium* ad *Homerum* (Il. *Α.* p. 38. in. Hudson.

Ἤικασα. Moeridi convenit cum *Eustathio* p. 150. *ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις*, inquit, *τὴν διὰ τοῦ ε καὶ ι δίφθογγον διὰ τοῦ η καὶ ι προάγειν. καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ ἱερῆς, καὶ βασιλῆς, καὶ ἱππῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων. ὡς ὅτε τοῦ ᾔκαζον τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ η προάγουσιν. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ᾔειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἦλθον. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰκάζω, τὸ ᾔκαζον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι, τὸ ᾔειν προάγεται.* Accedit *Etymol.* Caute tamen, cum id ab Atticis saepe factitatum esse testatur *Eustathius. εἴκασα* enim apud illos non raro occurrere nemo nescit. Sallier.

Ἤικασα. In coll. Gronov. post *Ἀττικῶς* additur *διὰ Hι.* Leid. habet *Ἤκασα, Ἀ. καὶ εἴκασα, Ἑλλ. δφον.* quod quid sit, nescio. [Nisi forte significet *διὰ διφθόγγου.* In Scholiis Aristidis ad Panathen. p. 94. e. *ἐκτείνομεν, τὸ ἐκτείνομεν ὡς ἐπὶ Ἀρέους· τινὲς δὲ καὶ διὰ φόβον γράφουσιν. ἀντὶ τοῦ ἐπαίρομεν.* L. *καὶ διὰ διφθόγγου. Ex Addendis.*] Vid. *Etymol* p. 230. l. 13. p. 400. l. 30. p. 419. l. 28. *Aristoph.* Eq. v. 230. et illic *Kusterus*, et omnino Cl. *Valckenaerius* ad Euripid. Phoeniss. v. 165. ubi *Moeridis* quoque meminit. [*ᾔκασας* pro *εἴκασας* restituit Brunck. Soph. El. v. 662. cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. §. 167. 5. p. 304.]

2. *Ἡρπάσθην,*] In coll. Gronov. et Coisl. est *Ἡρπάσθη*, et *ἡρπάγη.* Forte e *Xenophontis* H. Gr. l. vi. p. 604. B. aut *Platonis* Conviv. p. 1211. B. *Ἡρπάσθην* etiam probat *Thomas Magist.* [p. 424.] Verum hoc esse ex illorum numero, quae plerumquae a librariorum pendeant arbitrio, monuit istic Magnus *Hemsterhusius.* [Buttm. Vol. I. p. 381.]

3. *Ἠδύνω,*] Pro *ἐπίστασο* praestat *ἠπίστασο*, quod bis apud *Sophoclem* occurrit Ajac. v. 1157. El. 896.

Ἠπίαλον [1], τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ψῦχος.
* Ἥκιστα [2], οὐδαμῶς. οὐχ ἧττον, οὐκ ἔλαττον. οὐχ ἥκιστα, πάνυ μάλιστα, ἀλλάγε ἄλλα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θαμὰ, Ἀττικῶς. πυκνῶς, Ἑλληνικῶς.
Θαμινὰ, Ἀττικῶς. πυκνὰ, Ἑλληνικῶς.
Θερόμενος [3], Ἀττικῶς. θερμαινόμενος, Ἑλληνικῶς.
Θαλῆς [4], περισπώμενον, Ἀττικῶς. βαρύτονον δὲ, Ἑλληνικῶς.
Θαλοῦ, τὴν γενικὴν, Ἀττικῶς. Θάλητος, Ἑλληνικῶς.
Θοίνη [5], Ἀττικῶς. θοίνα, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ἠπίαλον,*] *τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἠπίαλόν φασιν. Hesychius.* HUDSON.

Ἀττικῶς ultima vox abest a nostro codice, nec est necessaria. SALLIER.

Aristoph. Vesp. v. 1033. Vid. laudatos ad *Hesychium*, et *Ruhnkenium* ad Timaeum V.

2. *Ἥκιστα,*] *οὐχ ἧττον.* Ita *Suidas* et *Photius* in *Lexico MS.* (183) *πάνυ μάλιστα.* ita iterum *Suidas. ἀλλάγε.* In MS. *ἄλαγε ἀλλά.* quid sibi velint, plane nescio. HUDSON. Pro *ἀλλάγε* lego *μάλαγε*. ID. in *add.*

Legendum: *μάλαγε μάλα.* In cod. Coislin. haec glossa non reperitur. Restitui hanc vocem *Euripidi* Suppl. v. 1098. Verisim. l. I. c. VI. p. 77.

3. *Θερόμενος, Ἀ. θερμαινόμενος, Ἑλλ.*] Atticum tamen esse persuadent haec *Aeschyli* Agam. v. 505. *Φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί. Aeschylo* adjungemus *Euripidem* Alcestid. v. 758. *Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν, Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ Οἴνου.* SALLIER.

Θερόμενος,] *Plato* Philebo p. 393. B. *ῥιγῶν ποτὲ θέρηται, καὶ θερμαινόμενος ἐνίοτε ψύχηται.* ubi fortasse olim etiam scriptum fuit *θερόμενος*, quanquam *θερμαίνεσθαι* alibi apud philosophum occurrit. *Aristophanes* Plut. v. 954. *θέρου.* Utuntur et poëtae post *Homerum* paene omnes. *Moeris* vero hoc Atticum pronunciat, utpote rarius et primitivum; pro quo vulgus Graecorum utebatur derivato *θερμαίνεσθαι.* Conf. *Thom.* et not.

4. *Θαλῆς,*] In Coisl. *περισπωμένως*, et *βαρυτόνως*, quod perinde est. Dein in *Θαλοῦ* coll. Ward. *τῆς γενικῆς* pro *τὴν γενικήν.* Vid. *Thom. M. Scholiast. Aristoph.* ad Nub. v. 180. *Etymol.* p. 442. l. 5. [add. Bekker. Anecd. p. 1380. Fisch. ad Well. II. p. 179. Buttmann. Vol. I. p. 232. Matth. Vol. I. p. 196.]

5. *Θοίνη,*] Littera *η* pro *α* in quibusdam nominibus placuit ve- (184) teribus Atticis. Infra *Moeris: Ῥίνη, Ἀττικῶς. ῥίνα, Ἑλληνικῶς. Θοι-*

Θηράσεται [1], Ἀττικῶς. θηράσει, Ἑλληνικῶς.
Θοιμάτιον [2], Ἀττικῶς. τὸ ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.
Θεωροὶ [3], οἱ τὰς θυσίας ἀπάγοντες εἰς τὰ κοινὰ ἱερὰ καὶ τὰ μαντεῖα, Ἀττικῶς. θεαταὶ, ἢ συνθύται, Ἑλληνικῶς.

νην habet *Plato* Sophist. p. 175. pro quo in *Libro Sapient.* xii. v. 5. est θοίναν. Sic πείνη pro πεῖνα. Eadem ratio in αἴθρη. *Etymologus* p. 32. f. Αἴθρα, τὸ κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν αἴθρη. *Aristoph.* Av. v. 779. νήνεμος αἴθρη. et in ἀθάρη. [de v. αἴθρη vid. Buttmann. Vol. I. p. 143. ann. **)] Vid. *Scholiastam* Aristoph. ad Plut. v. 673. et *Suidam* in Ἀθάρα. Apud *Suidam* in Εἰρεσιώνη, pro χύτρας αἰθάλης καὶ ἔτνους, *Kusterus* legit ἀθάρας. Malim ἀθάρης. Eadem ratione in *Polluc.* l. vi. 58. pro quo recte apud *Athenaeum* ἀθάρης. Θέρμη scribi debere et non θέρμα monet *Phrynichus* p. 146. [331. Lob.] sed θέρμα potuit esse neutrum. Νάρκη apud *Platonem* Menone [p. 80. C. St.] *Eustath.* Il. *Τ.* p. 1236. l. 49. *Menander* dixit νάρκα. Sed inprimis in nominibus in λα hoc obtinuit, pro quo Attici scripserunt λη. *Herodianus* in Philetaero: Ὁμίχλη, οὐχὶ ὁμίχλα, ἀλλὰ ὁμοίως ἡ ὁμίχλη τῷ ἡ τρίγλη διὰ τοῦ η. Quem locum fortasse ante oculos habuit *Eustathius* ad Il. *Α.* p. 88. l. 48. Ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁμίχλη διὰ τοῦ η, οὕτω καὶ κίχλη καὶ ζεύγλη, καὶ τρίγλη, ὡς ἀρέσκον ἐστὶν Ἡρωδιανῷ. Idem ad Odyss. *Χ.* p. 795. κανονίζει δὲ ὁ αὐτὸς ῥήτωρ (*Athenaeus* l. vii. p. 305. B.) καὶ ὅτι Ἀττικοὶ κίχλην διὰ τοῦ η λέγουσι, καὶ ὁ λόγος οὕτως ἔχει. τὰ γὰρ εἰς λα λήγοντα θηλυκὰ πρὸ τοῦ λ ἕτερον λ ἔχει. σκύλλα, κόλλα, βδέλλα, ἅμιλλα, ἄμαλλα, τελέσιλλα. τὰ δὲ εἰς λη, οὐκέτι. ὁμίχλη, χύτλη, (L. φύτλη ex *Athen.*) γενέθλη. οὕτω καὶ κίχλη, ἥτε ὄρνις καὶ ὁ ἰχθύς. — ἀρέσκεται δὲ τῷ τοιούτῳ κανόνι καὶ Ἡρωδιανός. — λέγει δὲ ὁ αὐτὸς (*Athenaeus*) καὶ ὅτι ὡς κίχλη διὰ τοῦ η, οὕτω καὶ τρίγλη. τὰ γὰρ εἰς λα θηλυκὰ ἐπιπλοκὴν ἔχοντα τοῦ γ εἰς η λήγει, τρώγλη, αἴγλη, ζεύγλη. [Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 143. de v. θέρμη, θέρμα et τὸ θέρμα vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 331. de aliis ejusmodi nominibus *idem* p. 438. de v. θοίνη *idem* p. 499. et 204.]

1. *Θηράσεται.*] [*Euripides* Iph. Taur. 1324. *Διωγμὸς, ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται. Ex Addendis.*] Futurum medium saepe Atticis placuit prae activo. Vide supra Ἄξομαι, *Αἴσεται*, *Βοήσεται*, infra *Πράξεται*. Conf. *Thomas* in *Ἀγνοήσομαι*, et illic *Hemsterhusius*. [Buttm. Vol. II. p. 52.]

2. *Θοιμάτιον.*] Vocem *Θηράσεται* in cod. Coisl. sequuntur haec verba: *Θοιμάτιον*, *Ἀττικῶς. ἱμάτιον*, *Ἑλληνικῶς. Moeridis* autem esse constat ex *Thoma Magistro*, qui eadem nos docet: *Θοιμάτιον κάλλιον*, inquit, *ἢ τὸ ἱμάτιον διαλελυμένον*. Recte illi quidem. (185) Nam articulum cum nomine *ἱμάτιον* saepenumero conjunctum reperias. Sallier.

Θοιμάτιον, *Ἀ. ἱμάτιον*, *Ἑλλ.* Sic Coisl. et coll. Schlaeg. sed collatio Gronov. interserit *τὸ*, quod necessarium putem. Quanquam in *Hesychio* pari errore omissum est.

3. *Θεωροὶ*,] Vide Cl. *van Dalei* Diss. vi. c. iv. Hudson.

Θεωροί. In fine pro *θεαταὶ οἱ συνθύται* cum codd. Coisl. et Reg. et coll. Gron. reposui *ἢ*. De *θεωροῖς* multa multi, quos citat

Θύραζε [1], Ἀττικῶς. ἔξω, Ἑλληνικῶς.
Θεμέλια [2] καὶ θεμέλιον, οὐδετέρως, Ἀττικῶς.
Θρυαλλίδα [3], Ἀττικῶς. ἐλλύχνιον, Ἑλληνικῶς. καὶ Ἡρόδοτος κέχρηται.
Θιασῶται [4], διὰ τοῦ ω, Ἀττικῶς. θιασῖται, Ἑλληνικῶς.

Cl. *Albertius* ad Hesych. V. Prae ceteris videatur Cl. *Valckenaerius* An. ad Ammon. l. II. c. 3. Adponam unicum e *Libanio* locum, qui *Moeridi* lucem accendet, et simul ex eo medelam accipiet, Op. t. I. p. 687. A. *πῶς οὖν πέμψετε θεωροὺς εἰς τὰ Πύθια; πῶς οἴσετε πορευθέντες; πῶς εὔξεσθε;* Interpres media ita Latine reddit: *Quomodo ingrediemini profecti?* Sed levi manu reponendum, *πῶς θύσετε πορευθέντες.* Literarum *Θ* et *O* vicinitas errori ansam dedit. [Boeckh. Staatsh. der Athen. Vol. I. p. 229.]

1. *Θύραζε. Aristoph.* Plut. 244. 956. Nub. 632. 1388. 1392. Eq. 604. Vesp. 70.

2. *Θεμέλια. — Ἀ. τ.* (*Θεμέλιον καὶ θεμέλιος, κοινῶς.*) Haec omnia desiderantur in cod. Coisl. et abesse debere illud persuadet, quod *θεμέλιος* vocem esse inprimis Atticam, perspectum sit ex Lexicis. Sallier.

Θεμέλια. Ordo codicis Leidensis hic erat perturbatus: *Θεμέλιον ποιητικῶς. Θρυαλλίδα, Θιασῶται, Θεμέλια καὶ θεμέλιον, οὐδ. Ἀ.* In cod. autem Regio et coll. Gronov. scriptum rectius: *Θεμέλια καὶ θεμέλιον, οὐδετέρως, Ἀττικῶς. θεμείλιον, ποιητικῶς.* Binae tamen postremae voces, quas Coisl. ignorat, ab alia manu videntur profectae. Poëtarum enim nuspiam alibi *Moeris* injicit mentionem. *Θεμείλια Homero* [Il. XII. 28. XXIII. 255.] usurpatum et *Oppiano* in fine Halieuticon, quem versum citans *Suidas* v. *Ἀσφάλιος* habet *θεμέλια. Θεμέλια* et *θεμέλιον* longe rarius masculino *θεμέλιος*. Vid. Cl. *Oudendorp.* ad *Thom. M.* [Thucyd. I. 93. *οἱ θεμέλιοι.*]

3. *Θρυαλλίδα,*] *Aristophan.* Nub. v. 59. 585. Ach. v. 326. 376. (186)
915. *Aelian.* H. A. l. IX. c. 54. Pro *stupa Heliodor.* l. IX. p. 423. l. 26. Vid. *Hesych.* V. *Phrynichus* p. 64. et 190. [p. 162. Lob. ibq. intpp.] *Thom. M. Valesius* ad Philostorg. H. E. l. XII. c. 8. *Herodotum* semel praeter ea citat *Moeris* V. *Λογίους*. Hoc tamen loco, omnino probabile est, verba, *καὶ Ἡρόδοτος κέχρηται*, ab sciolo fuisse adsuta e *Phrynichi* loco posteriore: *Ἐλλύχνιον Ἡρόδοτος κέχρηται. Ἀθηναῖοι δὲ θρυαλλίδα λέγουσι.*

4. *Θιασῶται,*] Vid. *Salmasii* Observat. ad Jus Atticum p. 146. 147. et *Daleum* de Marmorib. Diss. IX. c. 1. Huds.

Θιασῶται. Protulit hunc locum e MS. Illustris *Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 508. quem vide, aliosque laudatos ad *Hesychium* in *Θειασῶται*, et *Θιασῶται. Platonis sectatores Themistius* Or. II. p. 33. C. appellat *Πλάτωνος θιασώτας. Apollinis cultores, Ἀπόλλωνος θιασώτας*, Or. XIII. p. 165. B. loco elegantissimo, quem paulo copiosius describere, fuerit operae pretium: *Ἀλλὰ τοῖς μὲν Ἄρεος θεραπευταῖς, ἀρεϊκόν τε καὶ φιλοπόλεμον, τοῖς δὲ Ἀπόλλωνος θιασώταις, εὔμουσον, καὶ τῷ θεῷ τούτῳ οἰκεῖον. μόνοις δὲ τοῖς φιλολόγοις τὸ Διός τε, καὶ βασιλικόν. Διὸς γὰρ εἶναι τοὺς φιλολόγους συμπεριπόλους. οὕτω δὴ καταλιπὼν τὰ φροντιστήρια, καὶ τὰς παλαίστρας, σπουδῇ ἁπάσῃ ἐπὶ τὰ βασίλεια ᾔϊα, ὡς ἐκεῖ μάλιστα τοὺς δειλοὺς καὶ ἡγεμονικοὺς ἐξευρήσων.* In fine vox *δειλοὺς* turpi

Θράττει [1], Ἀττικῶς. ταράσσει, Ἑλληνικῶς.
Θρεκτικὸς [2], Ἀττικῶς. τροχαστικὸς, Ἑλληνικῶς.
Θαυμάσιον [3], Ἀττικῶς. θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς.

---

macula dehonestat hanc purpuram. *Harduinus* refingebat θείκους. Verum minore mutatione, diphthongo ει in ι mutata, emendari debuerat τοὺς Δίους vel Διΐους, ut statim ib. C. ἀμφοῖν ἀγαθοῖν μὲν καὶ ἀτεχνῶς Διΐοιν. *Plato* Phaedro p. 1226. A. [p. 252. E. St.] quem locum expressit *Themistius*, οἱ μὲν δὴ Διὸς, Δῖόν τινα ζητοῦσι ψυχήν. etc. Pro τὸ Διός τε καὶ βασιλικὸν forte etiam praestiterit, τὸ δῖον τε καὶ βασιλικόν.

1. Θράττει,] *Plato* Theaet. p. 137. A. Θράττει μέ πως νῦν τε, καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. aliisque locis a Cl. *Ruhnkenio* ad Timaeum
(187) V. Ἐνθράττει p. 68. et Θράττει p. 104. prolatis, quem adi, hominesque eruditos ad *Hesychium* V. Θράξαι, et seqq. *Scholiastes* Homeri in cod. Wetstenii MS. Il. *B*. v. 56. Κρατῖνος· θράττει με τὸ ἐνύπνιον. [Heind. ad Pl. Theaet. p. 440. Parmenid. p. 201. Blomfield. Gloss. ad Aeschyl. Prometh. Vinct. vs. 649.]

2. Θρεκτικὸς,] In MS. θρεατικός. Hudson.

MSSti nostri recte Θρεκτικός. A τρέχω tempora secundum analogiam formata θρέξω, θρέξομαι, ἔθρεξα, etc. non tantum apud *Etymologum* et *Hesychium* fuerunt conservata, sed et in veterum scriptis supersunt. Ἔθρεξε legitur in *Euripidis* Iph. Aul. 1563, quo referenda *Hesychii* glossa: Ἔθρεξεν. ἐπῆλθεν, ἔδραμεν. [Lobeck. ad Phryn. p. 719. Buttm. Vol. II. p. 242 sq.] Futurum θρέξεις adhibuit *Lycophron* v. 108. ubi *Scholiastes* notat: κυρίως θρέξαι, τὸ συμπῆξαι γάλα πρὸς τὸ τυροποιῆσαι λέγεται. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ πηδήσεις, ἢ ἄξεις. Forte ἀΐξεις. Sed erravit bonus Grammaticus, et bina verba θρέψαι et θρέξαι confudit. Ἀποθρέξομαι *Lucian*. Lexiph. t. II. p. 323. [c. 3.] Hinc derivata θρεκτός, θρεκτικὸς praeter *Moeridem* solus adnotavit *Hesychius*: Θρεκτικώτατος. ὀξύτατος. Θρακτικόν. (pro Θρεκτικόν.) πορευτόν. (f. πορευτικόν.) Θρέκτος. δρόμος, ταχαῖος etc. recte castigat *Albertius* τροχαῖος vel ταχινός. Paulo post sequitur: Θρεκτοῖσι νόμοις. ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ. ἔνιοι δὲ Κρεκτοῖς. Miror Interpretes pro τραχέσι non correxisse ταχέσι. qui error cum in *Hesychio*, tum alibi frequentissimus est. Sic e. g. in *Hesychio* V. Τροχαλὸν, τροχαῖον, τραχὺ, scribendum ταχύ. Contraria autem ratione peccatum in *lexico de Spiritibus* a Celeb. *Valckenaerio* ad calcem Ammonii edito p. 232. Ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος, καὶ ὁ ταχύς. Lege, φρικώδης καὶ ὁ τραχύς. Vid. *Hesychius* in Ὀκριόεις. Similiter in *Scholiis* Aristophanis ad Nubes v. 123. pro ταχύτερον δὲ αὐτῷ διαλέγεται καὶ ἀπηνέστερον, refingendum haud dubie τραχύτερον. Plura hujus permutationis exempla adjungere possem; sed haec praesenti instituto sufficiant. [cf. Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 308.] Τροχαστικὸς, quo ad vocem Atticam explicandam utitur *Moeris*, in lexicis non reperitur.

3. Θαυμάσιον,] *Hesychius*: Θαυμάσιος. θαυμαστός. Posterius paene frequentius in Atticorum scriptis occurrit. Sed *Moeridis* observatio proderit ad levem ex *Aristophanis* Pluto maculam eluendam,
(188) v. 340. Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστόν, χ' ὅπως Χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμπεται. Codex d'Orvillianus et editio Juntina, monente Virorum summo *Tib. Hemsterhusio*, omittunt litteram χ', ex καὶ ortam, quae etiam metro videtur nocere. Sequens

Θηρίκλειον [1], ἀπὸ τοῦ τεχνίτου προσηγορεύθη, ὡς Εὔβουλος· Καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην, Ἢ Θηρικλῆς τἀκπώματα.

Θάῤῥος [2], Ἀττικῶς. θάρσος, Ἑλληνικῶς.

Θηλάστριαν [3], τὴν τῶν τροφῶν τῶν παίδων θῆλυν.

---

enim brevis per elisam diphthongum apud veteres Atticos fiebat longa. Posset γ' reponi; verum *Moeridis* auctoritate castigandum potius: *Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως X.* Sic Thesmoph. v. 475. *Οὐ θαυμάσιον ἔστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.*

1. *Θηρίκλειον,*] *τὸν κέραμον εἰργαζόμην.* Ita MS. Sed paulo post habet *τὰ ἐκπώματα.* In *Thoma Magistro*, *καθαρώτερον δὲ τῶν κεράμων εἰργάσμην* etc. HUDSON.

Θηρίκλειον, — ὡς Εὔβουλος. *Eubuli* versus reperias etiam apud *Athenaeum* l. XI. p. 471. Sed ibi pro *τἀκπώματα* scribitur *τὰς κύλικας. Καὶ*, inquit, *Εὔβουλος μὲν ἐν Δόλωνι· Διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε, Καθαρώτατον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην Ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας, ἡνίκ' ἦν νέος.* cui lectioni favent veterum loca, qui ejusmodi poculorum meminere. Ab illis enim semper appellantur *Θηρίκλειοι κύλικες.* Parum tamen refert, utrum *τὰς κύλικας,* an *τἀκπώματα* legas. SALLIER.

Θηρίκλειον. In coll. Gronov. pro *ἀπὸ τοῦ τεχν.* est *ἀντὶ.* Dein pro *τἐκπώματα,* quemadmodum ediderat *Hudsonus.* MSS. C. R. et coll. Gronov. rectius *τἀκπώματα.* Laudarunt hunc locum *Salmasius* Exc. Plin. p. 734. in. 1044. et *Du Cangius* Gloss. Gr. V. *Θρύλαιον* p. 501. Uterque cum aliqua varietate. Apud *Salmasium* est *κεράμιον* pro *τὸν κέραμον,* et in fine *τὸ σὴ πῶμα* pro *τ' ἀκπώματα.* Apud *Ducangium* vero, *καθαρότερον γ. τ. κ. εἰργασάμενος ἢ Θηρίκλεια τὰ ἐκπώματα.* Quae nimiae virorum doctissimorum festinationi deberi putem. De Thericleis nihil post aliorum diligentiam adferri potest. Videantur Docti laudati [v. Wagner. ad Alciphr. T. I. p. 303.] ad *Hesychium* V. et ad *Thomam*, inprimis Criticorum princeps *R. Bentlejus* in Dissert. Anglic. de Epistolis Phalaridis sect. III. p. 109. et seq. quas Dissertationes Latina veste donatas una cum absolutissima harum Epistolarum editione, brevi debebit orbis eruditus Viro Cla- (189) rissimo et in primis nobis amico, *Jo. Dan. Lennepio.*

2. *Θάῤῥος,*] Supra *Ἄῤῥενα, Ἀττικῶς. ἄρσενα, Ἑλληνικῶς.* Infra: *Μυῤῥίνη, Ἀ. μυρσίνη, Ἑλληνικῶς.* Quae recentioris sunt Atticismi. Apud veteres enim Atticos *Thucydidem*, *Sophoclem*, *Euripidem* altera scribendi ratio per *ρσ* sola obtinuit. Quanquam librarii, et in his scriptoribus, et alibi haec pro mero arbitrio suo permutarunt. Docta hanc in rem notavit supra etiam laudatus Cl. *Valckenaerius* ad Eurip. Phoeniss. p. 22. Conf. Magnus *Hemsterhusius* ad Lucian. Jud. Voc. t. 1. p. 95. [Ast. ad Plat. Polit. p. 598.]

3. *Θηλάστριαν,*] *Θηλάστριαν, ἣν θηλάζεταί τις ἰδίως. οὕτω Κρατῖνος. Photius* in Lexic. MS. *Τὴν θηλάζουσαν Εὔπολις τιτθὴν, θηλάστριαν ὠνόμασε. Pollux* l. III. c. 3. sect. 50. HUDSON.

Θηλάστριαν, τὴν τῶν τροφῶν, τέκνων, τῶν παίδων θῆλυν. Vox *τέκνων* abest a cod. Coisl. cui in caeteris cum Oxon. convenit. Locus tamen depravatus est, qui fortasse sic emendandus est: *Θηλά-*

Θωμὸν [1], Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. θημῶνα, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἰάλεμος [2], Ἀττικῶς. σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον.

στριαν, τὴν τροφὸν, τὴν παῖδα θηλάζουσαν, vel *τῶν παίδων τιτθήν*. Sallier.

Θηλάστριαν. Vox *τέκνων* abest etiam a cod. Regio, coll. Schl. et Gronov. Vel sic tamen locus unus e difficillimis est; forte autem hoc modo constituendus: *Θηλάστριαν, τὴν τροφὸν τῶν παίδων*, (vel *παιδίων*,) *θηλώ*, vel *τιτθὴν, τροφὸν τῶν παιδίων, θηλώ.* Ultima vox quin vere a me restituta sit, dubitaturum confido neminem. In collatione certe Gronoviana ita exaratum est, ut vix discerni queat, scriptum ne fuerit *θηλώ*, ad *θῆλυν*. in Leid. *θηλήν*. *Plutarchus* Quaest. Rom. p. 278. D. *ὥσπερ ἡμεῖς τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι θηλοὺς ἀπὸ τῆς θηλῆς καλοῦμεν, οὕτως ἡ Ῥουμίνα θηλώ τις οὖσα καὶ τιθήνη, καὶ κουροτρόφος.* Ita enim legi debere, monuit Vir laude mea major *L. C. Valckenaerius* ad Euripid. Phoeniss. p. 168. f. ubi nomen *θηλὼ* veluti ex fuga paene retraxit, duobus aliis *θηλονὴ* et *θηλωτὶς* e Graecia abire jussis. [de v. *θηλώ* vid. Buttm. Vol. I. p. 215. qui in eo autem Valckenaerio non assentitur, quod *θηλόνας* in *θηλούς* mutandum censebat, quum accentu tantum mutato scribendum sit *θηλόνας*.] Pro *παίδων* praestat *παιδίων*. *Παιδία* enim semper denotant *infantes*, *παῖδες* non item. Pro *θηλὼ* Jones et Attici dixere *θηλάστριαν*, ut praeter *Cratinum* et *Eupolin Sophocles* Alexandra. *Hesychius: Θηλάστρια, τροφός. ἔστι δὲ Ἰακόν. Σοφο-*
(190) *κλῆς Ἀλεξάνδρᾳ.* Unde in *Photii* loco, quem Cl. *Albertius* ad Hesych. etiam protulit, pro *ἰδίως* aliquando conjeci reponendum *Ἰακῶς*, quod nondum displicet. *θηλαμὼν* hoc sensu *Lycophroneum* est, v. 31. Vid. *Hesychius* et notae. De verbo *θηλάζω Graevius* ad Luciani Soloecist. [c. 4.] t. III. p. 558. [de verbo *θηλάζειν* vid. praeter Graev. l. l. Zonaras, cujus verba affert Bremius ad Lys. de caede Eratosth. §. 9. Lobeck. ad Phrynich. p. 468. Bekk. Anecd. p. 99. Schaefer. ad Plutarch. Vol. IV. p. 284.]

1. *Θωμὸς,*] In MS. *Θωμὸν* et dein *θημῶν*. Hudson.

Sic et Leid. At in Coisl. Reg. coll. Gronov. bene *θωμὸν* et *θημῶνα*. *Θωμός* legitur apud *Aristoph.* Lysistr. v. 973. in fragm. e *Δαιταλεῦσι* apud *Polluc.* l. x. 158. *Aeschylum* Agam. v. 303. quae loca jam excitavit Cl. *Arnaldus* Animadv. p. 130. *Eustathius* ad Od. *E.* p. 229. l. 13. *δοκεῖ ταυτὸν εἶναι θημὼν καὶ θωμός. φησὶ γάρ τις παλαιός, ὅτι θωμοὶ ἐν τῷ ω, οὐχὶ θημοὶ* (sic) *οἱ τῶν σπερμάτων σωροί.*

2. *Ἰάλεμος,*] Addiderat huic glossae *Hudsonus: Ἰάλεμος, τὸν ἔκλυτον, Ἑλληνικῶς.* quae in MSS. post *Ἴσχειν* demum sequuntur, ubi ea reposui. Alia super hoc loco est Cl. *Oudendorpii* ad Thomam M. conjectura, *σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον, καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον, τὸν ἔκλυτον Ἑλληνικῶς.* vel cum *Hemsterhusio*, *Ἀττ. σημ. μὲν τὸν θ. κ. τ. ψ. ἀ. τὸν δὲ ἔκλυτον Ἑλληνικῶς.* De Ialemo omnia decan-

Ἴκταρ [1], Πλάτων Πολιτείᾳ, οὐδὲ ἴκταρ, ὅπερ ἐστὶν, οὐδὲ ἐγγὺς ἢ βραχέα.

Ἱερεία [2], μακρῶς τὴν τελευταίαν, καὶ παροξυτόνως τὴν παραλήγουσαν, Ἀττικοί. ἱέρεια βραχέως τὴν ἐσχάτην, βαρυτόνως τὴν παρατελευταίαν, Ἕλληνες.

---

tata. In *Apollonii Rh.* l. IV. v. 1304. pro *ἤλεμον* Codex Guelferbyt. habet *ἰάλεμον*, quod potest adscisci. Pro homine autem *molli*, *enervi*, *ἐκλύτῳ*, nuspiam reperi, nisi forte hac significatione sumendum sit in *Menandri* Thesauro v. 7. *Ὅταν δ' ἔρωτος τόλμαν ἀφέλης, οἴχεται, Εἰς τοὺς ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγγραφε.*

1. *Ἴκταρ — οὐδὲ ἴκταρ,*] Vide *Stephanum* de Dial. Gr. p. 227. HUDSON. (191)

Ἴκταρ, Ἀττικῶς. Postrema vox abest a Coisl. cod. nec additam oportuit. In eodem codice caetera sic leguntur: *οὐδὲ ἴκταρ, ὅπερ ἐστιν, οὐδὲ ἐγγὺς, οὐδὲ βραχέα.* Legendum fortasse, *Ἴκταρ, ὡς Πλάτων Πολιτείᾳ, οὐδὲ ἴκταρ βάλλει, ὅπέρ ἐστιν, οὐδὲ ἐγγὺς βάλλει.* SALLIER.

Ἴκταρ. *Hudsonus* hunc locum ita interpolaverat: *Ἴκταρ, (Ἀττικῶς.) Πλάτωνος Πολιτείᾳ, οὐδὲ ἴκταρ (βάλλει,) ὅπερ ἐστὶν, οὐδὲ ἐγγὺς (τοῦ σκοποῦ γίνεται.)* Primum pro *Πλάτωνος* e cod. Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. restitui *Πλάτων.* Pro *πολιτείᾳ* in bibl. Coisl. est *πολιτικῶν*, ut et in coll. Ward. in Gronov. *πολιτ.* Malim *πολιτικοῖς.* Locus enim est Politia. l. IX. p. 720. F. Pro *ὅπερ* coll. Gron. *ἧπερ.* male. In fine voces *ἢ βραχέα* ab *Hudsono* omissas exhibent MSS. Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. Ward. Leidensis *βραχέα* vel *βραχέως.* Vid. *Ruhnkenius* ad Timaeum V. p. 109. et *Heringa* Obs. Crit. c. XX. p. 167. [vid. Pass. lex. s. v. Ast. ad Pl. Polit. p. 598.]

2. *Ἱερεία,*] Diversus abit *Thomas Magist.* Vide *Etymol. Magn.* v. *Θυσία*, v. *Ἐγχείησι*, et *Phavorinum* v. *Ἱέρεια.* HUDSON.

Ἱερεία. *Moeridi* consentit *Aelius Dionysius* apud *Eustathium* ad Odyss. *H.* p. 284. l. 27. *οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας. διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά. ἀγνοία γάρ, φησὶν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία, καὶ ἡ ἱερεία, καὶ ἡ διανοία, καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι καὶ ἡ προνοία. ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· ὦ προνοία καὶ ἀναιδεία.* Conf. *Etymol.* l. ab *Hudsono* cit. Idem p. 774. l. 33. *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ φυλάττουσι τὴν αὐτὴν γραφὴν ὑγιεία, ὥσπερ τὸ ἱερεία.* Haec ad *Moeridem* illustrandum. Nunc breviter lectionum varietates enotemus. Pro *παροξυτόνως* collat. Ward. et in Montef. B. Coisl. *ὀξυτόνως.* Dein *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες* pro *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς* scripsi e Coisl. Reg. coll. Gr. In Gron. coll. secundo loco est *ἱέρειαν.* Pro *παρατελευταίαν* coll. Ward. *παρατέλωτον.* (192) Gronov. et in Montef. B. Coisl. *παρατέλευτον.* quemadmodum apud *Scholiastam* Aristophanis scribi notavit *Stephanus* in Thesauro. Pro *βραχέως* in bibl. Coisl. *βραχεῖαν.* In collationibus nostris nihil horum e cod. Coisl. adnotatum. Et sunt revera levicula. [de voce *ἱερεία* vid. Buttm. Vol. I. p. 142. not. *) Vol. II. p. 328. not. *) et p. 395. in. add. Matth. p. 143. ex. Cum Thom. Mag. consentit Phrynich. p. 456. ed. Lob. Spitzner. pros. p. 17.]

Ἱππέα [1], βασιλέα, ἁλιέα, μακρῶς, Ἀττικῶς.
* Ἱερεῖον [2], πᾶν τὸ θυόμενον τοῖς θεοῖς χωρὶς ὑός.
Ἰσχίον [3], τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται, Ἀττικῶς. οἱ δὲ Ἕλληνες τὰ νῶτα ἰσχία.

---

1. *Ἱππέα, — μακρῶς,*] Cujus rei rationem sic reddunt *Grammatici Veteres:* (Etymol. p. 190. in.) *Ἐπεὶ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, τούτου χάριν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ποιοῦσιν εἰς α μακρὸν, ἵνα ἰσόχρονος γένηται τῇ ἰδίᾳ γενικῇ. Εὐριπίδης·* (Androm. v. 545.) *Καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας.* Vide *Thomam Magistrum* v. *Ἑρμηνέα*, *Phrynichum* v. *Ἡρακλέα*, et Indicem secundum ad *Euripidem* ex Edit. Cl. *Barnesii* sub initium. HUDSON.

Ἱππέα. Collatio Gron. *τὸ ἁλιέα* praeponit *τῷ βασιλέα.* Quae addiderat *Hudsonus βραχέως Ἑλληνικῶς* facile poterant intelligi. Attici accusativum nominum in *ευς* producunt. *Suidas: Ἀτρέα, καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι. τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ ευς συναιροῦσι χοᾶ, καὶ Μηλιᾶ, καὶ Σουνιᾶ. Ἴωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. διὸ καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει.* Idem: *Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνουσι* (Sic leg. pro *ἐκεῖνον*) *τὸ τελευταῖον ἄλφα. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.* Apud Tragicos hujus generis occurrunt *Ἀχιλλέα, Θησέα, Ὀδυσσέα, Ὀρφέα, Πηλέα.* Conf. *Valcken.* ad Eur. Phoen. v. 1258. *βασιλέᾶ* apud *Aeschyl.* Agam. v. 530. *Δέξασθε κοσμῷ βασιλέᾶ πολλῷ χρόνῳ.* *Ἱερέᾶ Aristoph.* Av. v. 850. *Τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.* Plut. v. 1183. *Στροφέᾶ.* Idem Danaisin apud *Suid.* v. *Αὔλειος. Πρὸς τὸν στροφέᾶ τῆς αὐλείας ἐχῖνον κεφαλὴν κατορύττειν.* Ultimam tamen in *φονέα* ter corripuit *Euripides* Hecub. v. 882. *Σὺν παισὶ τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.* Electr. v. 599. *Δέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρός.* et v. 763. Quod forte illi, more Ionum, licuit. Sed idem in *φυγέα* a *φυγεὺς* fecit *Euphorion* Comicus apud *Athenaeum* l. XI. p. 503. A. *Ἐπὰν δὲ καλέσῃ φυγέα τὸν ψυκτηρίαν.* qui eo loco nomen *φυγεὺς* tanquam peregrinum ridet, et ista ratione forte excusari potest. [cf. Etym. M. p. 169, 5. Meinek. ad Phil. fragm. p. 387. Porson. ad illum Hecub. l. v. 876. Seidler. ad El. locum v. 594. Spitzner. prosod. §. 80. p. 24. etc.]

(193) 2. *Ἱερεῖον,*] In cod. Reg. *τοῖς* abest. Sed tota Glossa in cod. Coisl. desideratur, ex *Hesychio*, aut alio quopiam Lexicographo, *Moeridi* adfuta. Infra: *Ἱερεῖον, Ἀ. θῦμα, Ἑλλ.*

3. *Ἰσχίον,*] Vide *H. Stephanum* ind. Thes. et *Foësium* in Oecon. Hippocratis. V. *Scholiasta Theocriti* ad Id. VI. v. 30. — *καὶ γὰρ θὴν ἤρων αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. ἰσχία,* inquit, *τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν* (l. *μηρῶν*) *ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητας τινὰς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι παρὰ τὴν κοιλότητα. Callimachus* H. in Apoll. v. 79. de tauris posuit: *ἦ ἐνὶ πολλοὶ Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.* Qui vero pro *tergo* hoc nomine in plur. fuerit usus, novi neminem, nisi

* Ἰδέ [1], ὀξύτονον, Ἀττικῶς. ἴδε, ὡς τὸ εἰπέ, λαβέ, εὑρέ.
Ἴσθμιον [2], Ἀττικῶς. περιστόμιον ἢ φρεάτιον, Ἑλληνικῶς.

---

forte hoc sensu sumi debeat in *Homeri* Il. *T.* v. 170. de leone ad pugnam se excitante: *Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται.* Sed vulgata explicatio per *femora* fere praeplacet. [Legitur plur. etiam in Homer. Il. *Θ.* v. 340.]

1. *Ἰδὲ,*] In cod. Coisl. eam vocem non reperias. Sallier.

Abest etiam a cod. Regio, ex alio quopiam Atticista, ut videtur, descripta. *Eustathius* ad Il. *B.* p. 258. l. 22. *Τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ καὶ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ.* Quibus similia sunt quae habet *Scholiastes* Homeri in cod. Wetsten. ad Il. *A.* v. 85. *τρία εἰσὶν ὀξυνόμενα εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ· ὁ Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει, ὅτι ταῦτα παραληγόμενα μακρὰ ταύτης ἔλαχε τῆς τάσεως, τὰ γὰρ βραχέως παραληγόμενα βαρύνονται. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἰδὲ καὶ λαβέ.* *Ulpianus* ad Demosth. p. 228. B. *λαβὲ Ἀττικῶς ὀξύνεται.* [In schol. ad Plat. Repub. VII. p. 179. Ruhnk. his adnumeratur *φαγέ.* Cf. Schaefer. ad Gregor. p. 57. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 10. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 463 sq.]

2. *Ἴσθμιον,*] *φρέατος περιστόμιον Photio* in Lex. MS. Hudson.

Ἴσθμιον. — περιστόμιον ἢ φρεάτιον. Paulo aliter *Photius* in lex. MS. *Ἴσθμιον*, inquit, *τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον.* Accedit veterum glossarum auctoritas, ubi haec leguntur: *Περιστόμιον φρέατος, puteale, puteal.* vel *Περιστομὶς φρέατος, puteal;* quasi nempe vox *περιστόμιον* a genitivo *φρέατος* divelli non posset. Illud autem si verum est, *Moeris* emendandus. *ἴσθμιον* autem nihil aliud erit, quam *margo putei,* quo sensu illud nomen alias minus obvium nusquam reperias. Sallier. (194)

In Leid. scriptum *ἴθμιον.* Coll. Gron. *ἰσθνίον* et *ἐλιστόμιον* forte pro *ἐπιστόμιον,* quod idem ac *περιστόμιον capistrum,* qua voce ad *ἴσθμιον* explicandam praeter *Moeridem* utuntur *Hesychius* et *Suidas.* Sed blanditur *Photii* lectio, *περιστόμιον φρέατος.* Quam etiam confirmat *Athenaeus,* licet et ipse corruptus, l. xv. p. 677. C. *Ἴσθμιον* proprie *collare* significans, dein latius poni coepit pro cujusvis rei *collo, margine.* Sic *ἴσθμιον ἀμφιφορῆος, collum amphorae,* apud *Suidam* V. ita enim pro *ἴσθμιον ἀμφιφορῇ, ὁ τράχηλος τοῦ κεράμου διὰ τὸ στενὸς εἶναι,* legendum censeo. Syllaba *ος* compendio scripta, facillime potuit excidere. Adde *H. Stephanum* in Ind. Thesauri. *Στόμιον φρέατος* eadem ratione pro *putei introitu* posuit *Alexander Aetolus* in elegantissima illa Elegia, quam conservavit *Parthenius* apud *Photium* bibl. cap. 14. p. 373. ed. Galei. Adscribam plusculos versiculos, quemadmodum castigandos esse opinor: *Δὴ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον, Μύθοις ἐξαπάφουσα. λόγος δὲ οἱ ἔσσεται οὗτος· Γαυλός μοι χρύσεος φρείατος ἐκ μυχάτου Νεῖον ἀνελκόμενος, διὰ μὲν καλὸν ἤρικεν οὖσον, Αὐτὸς δ' ἐς νύμφας ᾤχετ' ἐφυδριάδας. Πρός σε θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι, ἐπεὶ καὶ παῖσιν ἀκούω Ῥηΐδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίου, Ἰθύσας ἀνέλοιο, τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἴης.* Versu 4. editur, *Νῦν ὄγ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤρικε νοῦσον.* quae omni sensu carent, et Interpretem miserum in modum deceperunt. Ex nostra autem correctione sensus hic oritur egregius: *Mulctra aurea mihi, cum ex profundo puteo nuper attraherem, perrupit quidem pulchrum funem, ipsa autem ad Nymphas Ephydriadas abiit,* id est, *in fundum cecidit.* *Νεῖον* vox poë-

Ἱμονιὰ [1], Ἀττικῶς. ἱμὰς, ὁ λῶρος, Ἑλληνικῶς. λέγεται καὶ τὸ καλώδιον.

Ἰλιγγιᾷν [2], ἀντὶ τοῦ στροβοῦσθαι ἢ περιφέρεσθαι, Ἑλληνικῶς.

---

tica pro *νέον* rectius huc convenit, quam *Νῦν ὄγ'*. Vide, si lubet, de ea *D. Ruhnkenium* Ep. Crit. II. p. 52. *Ἤρικε* ab *ἐρείκω*, *scindo, rumpo*. *Hesychius: Ἤρισεν*, (male pro *ἤρικεν*), *ἔσχισεν*, *ἔῤῥηξεν*. *Οὖσον* eodem *Hesychio* interprete est *σχοινίον*, *funis*. *Οὖσα*, *σχοινία*, *νέως ὅπλα*. Versu 6. pro *πᾶσιν* reponendum omnino *παῖσιν*, cujus permutationis exempla sunt vulgaria. Ultimo denique versu pro *τοι ἀν μέτα* scribo *τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἴης*. *Μέγα* enim sic so-
(195)let superlativis adjungi, ut *ὄχα*, *πολλόν*. *Theocritus* Id. VII. v. 100. — *Οἶδεν Ἄριστις Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος*. Ita enim e *Scholiasta*, *Οἶδεν ὁ Ἄριστις ὁ κιθαρῳδός, ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ, ὁ μέγα ἄριστος*. corrigendum puto pro *μέγ' ἄριστις*. Quasi dicas, *Aristis vir sui nominis*. Conf. *Valckenaer*. ad Eur. Phoen. p. 243 seq. *Ἡρώων ὄχ' ἄριστοι* pro *οἱ ἄριστοι* malim in *Apollonii Rh*. l. IV. v. 1307. [Homer. Odyss. *Α*. v. 477. *μέγα φέρτατε*.] Plura in venustissimis *Parthenii* versibus supersunt emaculanda, quae adponerem: sed modus est adhibendus, nec extra oleas evagandum. Neque tamen hunc excursum hominibus venustis et poëticae suavitatis plane non expertibus ingratum fore opinamur.

1. *Ἱμονιά*,] *τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον Photio* in lex. MS. HUDSON.

Ἱμονιά. In Coisl. cod. desiderantur haec verba: *ἱμὰς ὁ λῶρος*, *Ἑλληνικῶς*. atque *Moeridis* non esse ut suspicemur, illud in causa est, quod *ἱμὰς* in vocum Atticarum censum venire debere constet vel ex solis lexicis. Scribendum igitur: *Ἱμονιὰ Ἀττικῶς λέγεται τὸ καλώδιον*. *Ἱμονιὰ* enim proprie *funis* est, *quo sitellae in puteos aquae hauriendae causa demittuntur*, ut ex his *Philonis* p. 474. perspectum est: *ἑπτὰ δὲ κόραι πατρὸς ἱερέως ποίμνην ἄγουσαι παρῆσαν ἐπί τινα πηγὴν καὶ τῶν ἱμονιῶν ἐκδησαμέναι τοὺς καδίσκους, ἄλλη διαδεχομένη παρ' ἄλλης ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ πονεῖν ἰσομοιρίας, μάλα προθύμως, αἱ πλησίον ἔκειντο, πληροῦσι*. SALLIER.

Ἱμονιά. In Coisl. Reg. Leid. coll. Gronov. est *ἱμονίαν* cum acuto in penultima. In accentu alibi etiam in hac voce variatur. Scribitur et *ἱμωνιὰ* per *ω*, ut apud *Moschopul*. *Π*. *Σ*. p. 16. *Suidam* in *Ἀνιμᾶσθαι* etc. sed per *ο* scribi debere monuit *H. Stephanus* in Thesauro. *Alexis* Pannychide apud *Athen*. l. IV. p. 170. C. *Οὐχ ἱμονιάν, οὐ λακκὸν εἶδον, οὐ φρέαρ*. Dein voces *ἱμὰς ὁ λῶρος Ἑλληνικῶς*, quas cod. Coisl. et coll. Schlaeg. non habent, delendae: et, vel in Cl. *Sallierii* conjectura acquiescendum, vel refingendum: *Ἱμονιὰν Ἀττικῶς. λέγει δὲ* (*δὲ* coll. Schl. praebet.) *τὸ καλώδιον*. id est, *significat*, *notat*. Ab *ἱμονιὰ* derivatum verbum *καθιμονεύειν* servavit *Hesychius: Καθιμονεύει. καθίησι*. pro quibus inferius sua serie posuit,
(196)*Κατιμενεύει* vel *Κατημενεύει. καθιεῖ*. quae ad priorum normam debent corrigi.

1. *Ἰλιγγιᾷν*, *Ἀττικῶς*.] Vox *Ἀττικῶς* abest a cod. Coisl. Ibidem pro *στροβεῖσθαι* legitur *στροβοῦσθαι*. SALLIER.

Vocula *Ἀττικῶς* abest ab omnibus codd., quae forte depravata latet in *ἀντὶ τοῦ*, sed etiam facile intelligi potest. Pro *στροβεῖσθαι* Coisl. Reg. Leid. coll. Schl. Gronov. praeferunt *στροβοῦσθαι*, quod

idem videtur ac στρομβοῦσθαι vel στροφοῦσθαι. Pro περιστρέφεσθαι autem praetuli περιφέρεσθαι ex optimis codd. Coisl. et Regio, non ignarus, alterum defendi posse, aut etiam reponi περιτρέπεσθαι, quod *Hesychius* per εἰλιγγιᾷν interpretatur. Haec ad *Moeridis* verba constituenda. Nunc paulo accuratius de verbo ἰλιγγιᾷν sive εἰλιγγιᾷν dicamus. Nomen ἴλιγγος per ι, verbum per ει scribi debere tradunt *Scholiasta* Aristophanis ad Acharn. v. 581. et *Suidas* in Εἰλιγγιῶ et Ἰλιγγιῶ. Sed audiendi non sunt; utraque enim ratione utrumque scriptum apud quosvis auctores occurrit. [cf. Jacobs. ad Achill. Tat. II. 24. p. 565.] Εἴλιγγος sive ἴλιγγος, pro *vortice*, *gyro* poni videtur in *Apollonii Rhodii* l. IV. v. 139—142. Ὡς δ' ὅτε τυφομένης ὕλης ὑπὲρ αἰθαλόεσσαι Καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἱλίσσονται, Ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρη ἐπιτέλλεται αἰὲν ἐπιπρὸ Νειόθεν εἰλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα. Ita certe explicuit *H. Stephanus* Thes. T. I. p. 1188. G. Sed malim littera mutata scribere vel εἰλιγμοῖσι vel εἰλίγγησι. *Hesychius*: Ἰλίγγη, συστροφή, καὶ τὰ ὅμοια. *Scholiastes* Apollonii interpretatur: ταῖς εἰλήσεσι καὶ συστροφαῖς τοῦ σφοδροῦ καπνοῦ. *Volumina fumi* dixere *Ovidius* Met. XIII. v. 601. et *Lucanus* l. III. v. 505. Pro *intestinorum tormine* ἴλιγγον adhibuit *Nicander* Alexiph. v. 595. atque ita explicari potest in *Themistii* Or. XXII. p. 280. C. de aquis venenatis, σπασμὸν ἐμποιοῦντα καὶ ἴλιγγον τοῖς πιεῖν ἐκ τῆς χρόας ἀπατηθεῖσι. Sed praestat vulgatam sequi interpretationem, *vertiginem*. *Tenuioris* enim *intestini morbus* Graece plerumque dicitur εἰλεος, ἴλεος; (*Hesychius* habet etiam ἴελος) Latine *ileus* [*ileus volvulus.*] Vid. *Foësii* Oecon. Hippocr. V. *Hesychius*: Ἴλιγγος καὶ Ἴλιξ ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός. ὁ γὰρ τῶν ἐντέρων θόρυβος ἴλεος λέγεται ὁ σπαραγμός. Ita optime hunc locum emaculavit *G. Arnaldus* Lect. Gr. p. 73. *Scholiastes* Aristoph. ad Acharn. v. 581. Ἰλιγγιῶ. σκοτοδινῶ, ὑπὸ τῆς γαστρὸς συνέχομαι. Τοῦτο δὲ καὶ Συρακούσιοι εἴλεον λέγουσι. Unde medelam exspectat graviter adfectus (197) *Suidae* locus in Εἰλιγγιῶ. τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι σίελον λέγουσι. Imo, εἴλεον vel ἴλεον. Ἴλιξ autem vel ἴλιγξ de *vorticibus aquarum* poni solitum, eadem, qua ἴλιγγος, significatione reperiri, nondum persuadet *Hesychius*. In *Luciani* certe loco de Merced. Cond. t. I. p. 666. quem protulere *Budaeus* et *H. Stephanus*, non ἴλιγξ legitur, sed ἴλιγγος. Hoc autem nomen adhibetur de *vertigine capitis*, *oculorum*, e prospectu ex alto ad inferna, ex nimia rotatione, ex plaga, e nimio vino aut veneno, aut alia quacunque demum causa, orta. *Plato* de Republ. l. III. p. 623. B. [407. C.] κεφαλῆς τινὰς αἰεὶ διατάσεις καὶ ἰλίγγους ὑποπτεύουσα. *Nicander* Ther. v. 247. Ἀμφὶ καὶ ἰλίγγοις δέμας ἄχθεται. *Achilles Tat.* l. II. p. 119. ἡ δὲ πρῶτον μὲν ὑπὸ εἰλίγγου κατέπεσεν. *Heliodorus* l. VI. p. 289. l. *H.* λύζουσά τε καὶ βρύχιον ἀναστένουσα, ἕως ἂν αὐτὴν ὑπὸ τῆς ἄγαν λύπης ἀχλύς τε καὶ ἴλιγγος ὑποδραμὼν καὶ τὸ νοερὸν τῆς ψυχῆς ζοφώσας πρὸς ὕπνον ἔλαθεν ὑποφέρων. Elegantissimus est *Aeliani* locus H. A. l. VII. c. 20. Lupi εἰς κύκλον ἑαυτοὺς περιάγοντες, εἶτα μέντοι θέουσιν· ὅταν δέ τις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν δρόμον ἰλίγγου σκοτοδινιάσῃ καὶ περιτραπῇ, οἱ λοιποὶ κειμένῳ προσπεσόντες σπαράττουσιν αὐτὸν καὶ ἐσθίουσι. Leviter depravatus est *Etymologus* V. Κώνειον. Κώνειον δὲ αὐτὸ καλοῦσι, διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι. Legendum εἴλιγγον, ut in supra laudato *Themistii* loco. A propria autem significatione facile fluxit figurata, pro *aestu*, *dubitatione*, *haesitatione hominis*, *nescientis*, *quo se vertat*. Vid. *Budaeus* Comment. et *Stephan.* Thes. *Plato* de Leg. l. x. p. 950. B. [893. A.] μὴ δὴ σκοτοδινίαν ἴλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποιήσῃ, παραφερόμενός τε καὶ ἐρωτῶν ἀήθεις ὄντας ἀποκρίσεων. *Themistius* Or. XX.

Ἴσχειν [1], Ἀττικῶς. ἔχειν, Ἑλληνικῶς.
Ἰάλεμον [2], τὸν ἔκλυτον, Ἑλληνικῶς.

---

p. 235. A. Ὥστε ὁ μὲν ἄρτι προσιὼν τοῖς ἀδύτοις, φρίκης τε ἐνεπίμπλατο καὶ ἰλίγγου, ἀδημονίᾳ τε εἴχετο καὶ ἀπορίᾳ συμπάσῃ. quo loco *Platonem* imitatur in Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιῶν τε γὰρ ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν ὑπὸ ἀηθείας, ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν καὶ βαρβαρίζων. ubi fortassis reponendum βατταρίζων ex alio ejusdem *Themistii* loco Or. XXII. p. 278. A. ὄψει γὰρ αὐτὴν (*calumniam*) ἰλιγγιῶσαν εὐθέως καὶ λιγυζομένην καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν ὅ, τι χρήσεται. Pro λιγυζομένην, quod procul dubio depravatum est, quod reponam, non habeo. In *Platonis* loco Cl. *Valckenaerio* placebat καρηβαρῶν. Sed nimis longe hac via a tramite nostro aberraremus. Illuc redeo. Ἰλιγγιᾷν homines dicuntur *vertigine laborantes*, quacumque demum ex causa.
(198) Ita de ebrio *Clemens Alexandr*. Paed. l. II. p. 187. l. 25. ὥστε ὅτῳ (l. οἵῳ) τρόπῳ Ἐλπήνωρ ἀστράγαλον ἐάγη καταπεσὼν ὑπὸ μέθης, οὕτω τούτων ὁ ἐγκέφαλος ἄνωθεν ἰλιγγιάσας ὑπὸ μέθης ἐπὶ τὸ ἧπαρ καὶ τὴν καρδίαν, τουτέστιν ἐπὶ τὴν φιληδονίαν καὶ τὸν θυμὸν καταπίπτει. Comp. p. 185. l. 29. ὁ δὲ κυβερνήτης ὁ νοῦς ὁ ἀνθρώπινος περιφέρεται τῷ κλύδωνι ὑπερεχούσης τῆς μέθης. Ἐνθαλαττεύων τε εἰλιγγιᾷ τῷ ζόφῳ τῆς καταιγίδος. *Plato* Phaedon. p. 60. B. [79. C.] καὶ αὐτὴ (anima) πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ ἰλιγγιᾷ, ὥσπερ μεθύουσα. *Cum jam vertigine tectum Ambulat, et geminis exsurgit mensa lucernis. Juvenal*. Sat. VI. v. 304. ad quem locum appositissimum *Senecae* Ep. LXXXIII. protulerunt Interpretes: *Adjice illam ignoratione sui, dubia et parum explanata verba, incertos oculos, gradum errantem, vertiginem capitis, tecta ipsa mobilia, velut aliquo turbine circumagente totam domum.* De anu, quae venenatum poculum sumpserat, *Heliodorus* l. VIII. p. 389. l. 32. καὶ οὔπω τὸ πᾶν ἐκπέπωτο, καὶ ἰλιγγιᾷν ἐφαίνετο ἡ πρεσβῦτις. *Diogenes Laërtius* l. VII. sect. 184. ἰλιγγίασε βάκχον ἐκπιὼν χανδὸν Χρύσιππος. Similiter post gravem plagam acceptam *vertigine corripi*. *Plato* Protag. p. 236. C. ὥσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, quem locum citat *Pollux* l. II. sect. 41. *Aristophanes* Acharn. v. 1216. Ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος. Quod autem multis hominibus accidit, ut ex alto in profundum despicientes vertigine quadam urgeantur, id Graeci eodem verbo ἰλιγγιᾷν expresserunt. *Lucianus* Icaromen. t. II. p. 763. l. 60. τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ βάθους. qui eadem ratione σκοτοδινιᾷν adhibuit t. III. p. 51. Conf. D. Mar. t. I. p. 313. l. 63. *Platonis* Theaet. p. 128. E. supra laudatum. Sed latius patet hoc verbum. *Aristophanes* Ach. 581. Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ. *Lucianus* Tox. II. p. 529. l. 58. ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ [ubi vid. Jacob. p. 106.]. *Heliodorus* l. V. p. 219. l. 31. ἰλιγγιάσαντες οὖν πρὸς τὴν θέαν, ἐπιπλεῖστον ἀχανεῖς εἱστήκεισαν. Hinc figuratae notiones *dubitandi*, *haerendi*, *aestuandi*, *timendi*, aliae sponte fuerunt natae. De quibus figuratis hujus verbi notionibus accurate se acturum ad Phalaridis Epistolas indicavit mihi *Joan. Dan. Lennepius*. Quare, ne falcem in Viri eruditissimi hominisque amicissimi segetem immisisse videar, hic notae, vel sic nimis fortassis longae, finem imponam. [v. Lennep. ad Phalar. p. 35 — 38.]

1. Ἴσχειν,] *Aristophan*. Nub. v. 979. Eq. 721.
(199) 2. Ἰάλεμον,] Vide supra.

Ἰσοτελὴς [1], ὁ ξένος ὁ μετέχων τῶν νόμων καὶ τῶν πραττομένων πάντων πλὴν ἀρχῆς μέτοχος, Ἑλληνικῶς.

* [2] Ἐκ τοῦ Φρυνίχου τοῦ Ἀῤῥαβίου τῆς Σοφιστικῆς Προπαρασκευῆς. Ἰσοτελεῖς, οἱ ἴσα τελοῦντες τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.

* Ἰαπετὸς [3], ἀντὶ τοῦ γέρων, καὶ Τίθωνος καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων.

---

1. *Ἰσοτελὴς,*] *ὁ ξένος.* articulum *ὁ* e MSS. C. R. coll. Schl. et Gron. restitui. *Ἀττικῶς*, quod *Hudsonus* post *ἀρχῆς* interseruerat, necesse non erat, isto autem loco plane ineptum; *inquilini* enim *ἰσοτελεῖς* nunquam Graece dicti fuerunt *μέτοχοι*. Vox *μέτοχος* potuerat a *Moeride* omitti, ubi praecesserat *μετέχων*, sed commode servabitur distinctione sic posita, *ὁ ξένος ὁ μετέχων τῶν νόμων καὶ τῶν πραττομένων πάντων, πλὴν ἀρχῆς μέτοχος.* Hoc si minus placeat, scribamus *μέτοικος*. Quanquam enim revera magna erat differitas inter *ἰσοτελεῖς* et *μετοίκους*, quam tradidit *Ammonius*, *ἰσοτελεῖς* tamen erant *inquilini μέτοικοι;* et apud *Hesychium* occurrunt *Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη διδόντες.* Adeatur *Ammonius* et omnino Cl. *Valckenaerius* Animadv. l. II. c. VII. qui totam rem clarissima in luce posuit. [inprimis vero Boeckh. Athen. Staatsh. Vol. II. p. 77.] Ceterum, quae hic sequuntur, *Ἐκ τοῦ Φρυνίχου*, ab homine male feriato in *Moeridis* libellum esse intrusa, monuit Amicissimus *Ruhnkenius* ad Tim. p. 110. Ex eodem *Apparatu Sophistico* sequentes aliquot glossae e margine codicis Regii in textum irrepserunt: quas, quod plane a praestantissimo Coisliniano abessent, et spes sit, brevi *Phrynichum*, e Bibliothecarum latebris erutum, *Ruhnkenii* opera lucem adspecturum, omittere maluissem. Sed, ne quid hac etiam parte *Moeridi* deesse videretur, solito *νοθείας* signo distinxi. Hinc autem liquet, quam turpiter se dederit *Hudsonus*, qui hoc loco fultus *Moeridem Phrynicho* esse juniorem statuit. Verum dixi ea de re in Praefat.

2. Hujus operis epitomen dedit *Photius* in bibl. cod. CLVIII. meminitque *Suidas*, V. *Φρύνιχος*. HUDSON. (200)

Ἐκ τοῦ Φρυνίχου. Haec caeteraque omnia in cod. Coisl. desiderantur. SALLIER.

Ita MS. Reg. et coll. Gronov. plane ut in *Phrynichi* Apparatu Soph. MS. legitur. *Ἰσοτελεῖς, οἱ ἴσα τελοῦντες τοῖς πολίταις, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.* In Huds. et Leid. est *τέλος* pro *τέλη*. Unde *Hudsonus* effinxerat, *ὅ ἐστιν ἴσον τοῖς πολίταις τέλος διδόντες.* Praeplacet *Suidae* lectio: *Ἰσοτελεῖς. ἴσα τελοῦντες. ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες.* In *Cyrilli* lexico MS. apud *Valckenaerium* l. c. est *Ἰσοτελεῖς, ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολιτικοῖς, τέλη διδόντες.* Legendum, *πολίταις*. In initio, quod paene monere neglexeram, pro *παρασκευῆς* rescripsi *Προπαρασκευῆς*, ut Reg. et Leid. recte habent.

3. *Ἰαπετὸς,*] Secutus sum in his digerendis ordinem MSti Leidensis. E Regio et coll. Gr. reposui *ἀντὶ τοῦ* pro *ἀντί*. Laudat

* Ἰλιὰς κακῶν [1], ἐπὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος τίθεται.

* Ἱππίδιον [2], οὐ μόνον ἱππάριον.

* Ἰξοὶ [3], ἐπὶ τῶν γλισχρῶν καὶ φειδωλῶν. καὶ ἔοικε παρὰ τοῦ ἰξὸν γεγενῆσθαι τοὔνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλισχρός ἐστι. λέγει δ' Ἀριστοφάνης οὕτως· ἰξοὶ ῥυποκόνδυλοι. ὅπερ σημαίνει καὶ αὐτὸ τοὺς γλισχροὺς, καὶ διὰ τὴν φειδωλίαν μήτε λουομένους, μήτε νιζομένους.

---

hunc locum *Ez. Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 581. *Ἰαπετὸς, ὁ γέρων*. Sic etc. *Ἰαπετὸς* ita usurpatum ab *Aristoph.* Nub. 994. et *Luciano* D. Deor. t. I. p. 206. ubi consule Magnum *Hemsterhusium*. *Κρόνος* valde frequens. Patronymicum Laconicum *Κρονίδαρ*, *πολυετής*. conservavit *Hesychius*. *Libanius* Op. t. I. p. 798. B. *εἰ γὰρ ἀπαλλαγείην τοῦ Κρόνου τούτου ποτε*. *Senem decrepitum Philonides* Comicus *Saturni et Tithoni abavum* dixit apud *Polluc.* l. III. sect. 18. *Νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαππος νενόμισται*. *Martialis* vetulam eadem venustate, *Pyrrhae filiam*, *Nestoris novercam*, l. X. ep. LXVII.

1. *Ἰλιὰς κακῶν.*] *Libanius* Op. t. I. p. 102. B. *καὶ δὴ ὅστις βούλεται μέγα σημῆναι πάθος, Ἰλιάδα προσαγορεύει κακῶν*. *Ovidius* e Ponto l. II. el. VII. v. 34. *Quae tibi si memori coner perscribere versu, Ilias est fatis longa futura meis.* [Demosth. p. 387.] Sed vide Paroemiographos.

2. *Ἱππίδιον, οὐ μόνον τὸ ἱππάριον, (ἀλλὰ καὶ ἰχθὺν ποιόν.)* Ita ex *Hesychio*. HUDSON.

Leid. ut Pricaean. *Ἱππίδιον, οὐ μόνον τὸ ἱππάριον.* Sed in
(201) cod. Reg. et coll. Gron. et *Phrynichi* Apparatu Sophist. abest *τὸ* articulus. In coll. Gronov. *μόνως* pro *μόνον*. Forte scribendum: *Ἱππίδιον. οὐ μὴν ἱππάριον.* Idem *Phrynichus* in Eclog. Voc. Att. p. 76. [p. 180. ed. Lobeck. qui ad.] *Κυνίδιον λέγε. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμῳδὸς ἅπαξ που κυνάριον εἶπεν.* et p. 188. *Λιθάριον πάνυ φυλάττου, λιθίδιον δὲ λέγε.* Eadem ratio in *ἱππίδιον* et *ἱππάριον*. Sed praeter *Xenophontem τῷ ἱππάριον* usus est *Themistius* Or. XXIV. p. 306. D. *οἱ τῶν ἀθλίων ἱππαρίων δρόμοι.*

3. *Ἰξοὶ,*] In MS. *σημαίνειν* pro *σημαίνει*, et *λυομένους* pro *λουομένους*. HUDSON.

Ἰξοί. In coll. Gronov. erat *παρὰ τὸν ἰξὸν γιγονῆσθαι*. male. dein *λουομένου*. Leid. *λυομένους*. E Regio *καὶ* ante *διὰ τὴν φειδωλίαν* interserui, uti in *Phrynichi Προπαρασκευῇ* etiam legitur. Varia, quibus homines *sordide avaros* denotabant Graeci, praecipue Comici, nomina recenset *Eustathius* ad Od. *P.* p. 642. l. 16. et ex eo Magnus *Casaubonus* ad Theophrasti Charact. Eth. p. 228. *Ῥυποκονδύλους* praeter *Hesychium* et *Eustath.* l. c. habet etiam *Suidas* in *Ἄχθομαι*. *Ἰξοὺς Hesychius*. Sed praestat haec *Ruhnkenio* indelibata relinquere. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 899.]

*Ἰσῆλιξ [1] καινότερον τοῦ ἡλικιώτης.

*Ἰδιάζειν [2]. οὐ γάρ μοι σχολὴ ἰδιάζειν· ξενικῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι.

Ἰσότης [3], ὡς ἀρότης, Ἀττικῶς. ἰσοτὴς ὡς βραβευτὴς, Ἑλληνικῶς.

Ἱδρῶ [4], Ἀττικῶς. ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς.

Ἰδιόξενος [5], ὁ μὴ δημοσίᾳ προσκείμενος πόλει τινὶ, ἀλλ' ἰδίᾳ ξένος.

Ἴτρια [6], πλάσματα λεπτὰ σησάμῳ πεπλασμένα. λάγανα, κοινόν.

---

1. *Ἰσῆλιξ*] Is articulus in nostro codice non comparet. Sallier.
Ἰσῆλιξ καινότερον τοῦ ἡλικιώτης. Similiter *Phrynichus* in bibl. Coisl. p. 468. *Πολιτοκοπεῖν καινότερον τοῦ δημοκοπεῖν.* ubi frustra *D'Orvillius* ad Chariton. p. 58. reponit *κοινότερον.*

2. *Ἰδιάζειν.*] Is articulus in cod. Coisl. non comparet. Sallier.
Ἰδιάζειν. In cod. Reg. et coll. Gron. *ἰδιάζειν* post *σχολὴ* abest. In *Phrynichi* autem Apparatu Sophistico apud *Montefalcon.* B. C. p. (202) 267. legitur: *Ἰδιάζειν ἴδιον πρᾶγμα καὶ ἰδίως λέγεται. οὐ γάρ μοι σχολή· ξενικῷ γὰρ ἰδιάζων πράγματι.* Ceterum hunc etiam locum *Davidi Ruhnkenio* expediendum relinquo: id solum per communia Musarum sacra Virum Eruditissimum obtestatus, ut ne diu hunc eximium *Phrynichi* librum, et praeclaras suas in eum Animadversiones, quas ipso *Phrynicho* magis desideramus, nobis invideat.

3. *Ἰσότης,*] In coll. Gron. est *ἰσώτης* et *ἰσωτής*, similiter Leid. et *ἀρώτης.* Vide *Thom. Mag.* Conf. *Etymol.* p. 435. f. 436. et *Suidas* in *Ψάλτης*, qui sibi mutuam praestant opem.

[4. *ἱδρῶ.*] cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 164. ann.]

5. *Ἰδιοξενὴς — ἰδίᾳ ξένος.*] *ὁ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν ξένος ὤν.* *Suid.* Hudson.
Ἰδιοξενής. Corrige *Ἰδιόξενος.* Neque aliter illud nomen adfertur ab *Ammon.* in tractatu *περὶ λέξεων διαφορᾶς*, *Suida*, *Photio* in lex. MS. caeterisque Grammaticis, quorum si valet auctoritas, *ἰδιόξενος* proprie is est, *qui cum aliquo privatum hospitium habet.* Et ita illud nomen accipi debere ostendunt haec *Plutarchi* Moral. p. 576. *ἔγνωμεν ἐνταῦθα τῶν περὶ Μέλωνα καὶ Πελοπίδαν, ὡς οἶσθα ἰδιόξενοι γινόμενοι, καὶ παρ' ὃν χρόνον ἔφευγον, ἀεὶ συνδιατρίβοντες αὐτοῖς.* Sallier.
Ἰδιόξενος pro *ἰδιοξενὴς* corrigit Cl. *Oudendorpius* ad *Thom. M.* et sic praeferunt Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. *ἰδοόξενος.* In sequentibus *ὁ μὴ δημοσίᾳ προσκείμενος πόλει τινὶ Moeridi* plane consentit *Thomas M.* Sed in codd. Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. longe diversa est lectio, *ὁ μὴ δημοσίᾳ προκείμενος πόλεώς τινος.* in qua procul dubio verior latet *Moeridis* scriptura, quam tamen hactenus detegere non potui. Forte scripserat *Moeris: ὁ μὴ δημοσίᾳ πρόξενος πόλεώς τινος.* *Ἰδιόξενοι* occurrunt apud *Parthen.* Erot. c. VIII. p. 358. et *Aelian.* H. A. l. II. c. 6. Confer *Valckenaerium* ad Ammon. An. l. III. c. x.

6. *Ἴτρια,*] In MS. *ἴστρια.* Hudson. (203)

Ἰσηγορία [1], Ἀττικῶς, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἰσολογία, Ἑλληνικῶς.
Ἱστάναι [2], Ἀττικῶς: ἱστάνειν, Ἑλληνικῶς.
Ἱππέας [3], μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Ἴτρια. Codex Coisl. pro *σησάμῳ* habet *σησάμη.* Utrumque autem in usu fuisse ex *Theophrasto* et *Dioscoride* manifestum est. Nihil tamen in *Moeridis* contextu mutandum. *Σήσαμον* enim magis Atticum, quo proinde uti debuit scriptor in conquirendis vocibus Atticis sedulo, tametsi minus accurate versatus. — *Λάγανα*, *κοινῶς.* *Athenaeus* tamen l. III. p. 110. illud nomen in *Aristophanis* scriptis sibi visum esse testatur. SALLIER.

Ἴτρια. MSS. omnes male *ἴστρια.* *Crustula melle et sesamo sparsa ἴτρια* vocantur. Vid. *Aristoph.* Acharn. v. 1091. *Ephippus* apud *Athen.* l. II. p. 58. A. *Athen.* l. III. p. 123. f. *Solon* ib. l. XIV. p. 645. F. Conf. *H. Stephanus* in ind. Thesauri. *Crusta fatalia*, quae socii Aeneae consumserunt, *Dionysius Hal.* appellat *ἴτρια*, A. R. l. I. p. 44. l. 36. *Ἥτρια* male scriptum apud *Erotianum* in *Κόλλικες.* Vid. *Eustath.* ad Il. *Σ.* p. 1188. l. 48. *Ἰτρινέαι πόπαδες* in Epigrammate a *Kustero* ad Suid. V. *Γελγῖθες* edito. Pro *πλάσματα* in coll. Gron. est *πλακ.* Pro *σησάμῳ* codd. C. R. *σησάμη* vel *σησαμεῖ.* Gronov. coll. *σησάμοι.* Pro *πεπλασμένα* conjici posset *πεπασμένα.* Sed nihil mutaverim. Pro *λάγανα* coll. Gron. *λάγγανα.* *Ἀττικῶς* ante hanc vocem MSSti non habent. *κοινὸν* pro *κοινῶς* C. R. et coll. Gronov. [de vocis accentu vid. Fr. V. Fritzsch. in censur. Arist. Acharn. ed. Dind. in Jahn. Annall. an. 1829. II. 1. p. 21.]

1. *Ἰσηγορία,*] Coll. Gron. habet *ἐν τῇ* pro *ἐν τῷ.* Locus *Demosthenis* est Mid. p. 402. C. *Οὐδὲ τὸν ἐξείργοντα δέει καὶ φόβῳ τὸ δίκην, ὧν ἂν ἡμῶν ἀδικηθῇ τις, λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ, ἄλλο τι χρὴ νομίζειν ποιεῖν ἢ τὰς τῆς ἰσηγορίας καὶ τὰς τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν μετουσίας ἀφαιρεῖσθαι.* Utitur et de Rhod. Lib. p. 80. A. *οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως ὀλίγοι πολλοῖς καὶ ζητοῦντες ἄρχειν τοῖς μετ' ἰσηγορίας ζῆν ᾑρημένοις εὖνοι γένοιντ' ἄν.* Or. Funeb. p. 156. A. adv. Leptin. p. 364. A. *Aeschines* in Timarch. p. 194. B. de Falsa Legat. p. 262. B. *Isocrates* Archid. t. II. n. ed. p. 61. *Xenoph.* Cy-
(204)rop. l. I. p. 10. f. de Rep. Athen. p. 693. C. *διὰ τοῦτο οὖν ἰσηγορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς.* *Herodotus* l. V. c. 78. Utuntur et alii. In *Suida* duae glossae conjungendae sunt: *Ἰσηγορεῖ, ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ. Πολύβιος.* In *Polybii* enim fragmento legitur *ἰσηγορία.*

2. *Ἱστάναι,*] *Arist.* Pac. 1248. Conf. *Graevium* ad Luciani Soloecist. t. III. p. 570. *Phrynichus* in Apparatu Sophist. *B.* Coisl. p. 467. *Μεθιστάναι καὶ ἱστάναι, οὐχὶ μεθιστάνειν καὶ ἱστάνειν.*

3. *Ἱππέας,*] Vide *Helladii* Chrestom. cum notis *Meursii* p. 18. et *Graevium* ad *Luciani* Soloecistam p. 109. (t. III. p. 575.) HUDSON.

Docetur illic, Atticos accusativum pluralem nominum in *ευς* efferre per *εας*, non per *εῖς.* Conf. *Thomam* in *Ἑρμηνέας.* Sed alia videtur *Moeridis* mens fuisse, nimirum Atticos ultimam *ας* produxisse. Cujus rei ratio manifesta est. Cum enim *ἱππέα* ultima producta efferrent, pluralem accusativum etiam longum fecisse, omnino probabile videtur. In *Aristophanis* Ran. v. 666. pro *Ἰοὺ, ἰοὺ, τί ἐστιν; ἱππέας γ' ὁρῶ.* *Scholiasta* omisso *γ'* habet *ἱππέας ὁρῶ.* Recte. Ita ultimam in *ἱερέας* produxit *Anaxandrides* apud *Athen.* l. VII. p. 300.

Ἱερεῖον [1], Ἀττικῶς. θῦμα, Ἑλληνικῶς.
Ἰλυσπώμενος [2], Ἀττικῶς. εἰλούμενος, Ἑλληνικῶς.
Ἰλλὸν [3], Ἀττικῶς. στραβὸν, Ἑλληνικῶς.
Ἴσασι [4], Ἀττικῶς. οἴδασι, κοινῶς.

A. Τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ὁλοκλήρους νόμος. Binae voces βραχέως Ἑλληνικῶς absunt a cod. Coisl. et coll. Schlaeg. [Spitzner. de prosod. §. 108. ann. 2. p. 30.]

1. Ἱερεῖον,] *Eustathius* ad Il. *X.* p. 1363. Ἱερεῖον δὲ Ἀττικῶς ὀνομάζει τὸ θυόμενον ζῶον. Odyss. *B.* p. 79. l. 50. ἱερεῖον γὰρ Ἀττικῶς τὸ σφαγιαζόμενον ζῶον. Exempla ubique sunt obvia. Ἱερεῖον etiam saepe notat *omne animal, quod mactatur.* [Xen. Cyr. I, 4, 11. II, 2, 2.] Vid. *Casaubon.* Anim. ad Athen. l. I. c. XI.

2. Ἰλισπώμενος.] Ἰλυσπώμενος *Hesychio*, *Suidae* et *Photio* in lex. MS. Verum et *Hesychio* Ἰλισπῶντες, συνελοῦντες. Lege, συνειλοῦντες. HUDSON.

Ἰλισπώμενος,] Lege Ἰλυσπώμενος, ut scribunt *Plato*, *Philo*, aliique. Hinc *Thomas Mag.* Ἰλυσπώμενος, οὐχ ἰλούμενος. Corrige, (205)
εἰλούμενος. SALLIER.

Ἰλυσπώμενος cum υ recte exhibent Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. *Clemens Alexandr.* Paedag. l. III. p. 274. l. 27. divitias serpenti comparans: δεινὸς δὲ καὶ ὁ πλοῦτος, ἰλυσπώμενος παρὰ τὴν ἔμπειρον ἢ ἄπειρον αὐτοῦ λαβὴν, προσφῦναι καὶ δάκνειν. *Maximus Tyrius* Diss. XXVI. sect. 6. τῷ μὲν διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις, τῷ δὲ ἰλυσπωμένῳ οἱ φωλεοί. De *serpentibus* memini me etiam legere apud *Philonem Judaeum.* De bove in lutum delapso et magna vi eluctari conante *Aelianus* H. A. l. VIII. c. 14. quem locum *Suidam* in Ἰλυσπώμενον respicere, monuit Cl. *Oudendorpius* ad Thom. M. De avi idem *Aelian.* l. IX. c. 32. Κατιλυσπωμένην *Aristophanes* Lysist. v. 723. quo referenda *Hesychii* Glossa: Κατειλυσπωμένην, ὁ μὲν Λυκόφρων, καταρτωμένην, Ἐρατοσθένης δὲ σύγκεῖσθαι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ εἰλεῖν καὶ σπᾶσθαι. Eandem originem adferunt, et proprie de serpentibus et vermibus poni tradunt *Hesychius*, *Etymologus* V. *Eustathius* ad Odyss. *A.* p. 50. l. 49. quos vide. [v. Schneider. lex. sub voc. εἰλυσπάομαι.]

3. Ἰλλὸν,] *Aristophanes* Thesmoph. v. 853. Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν. ὁ δ' οὐδέπω. ubi elegantissima quidem est Celeb. *Kusteri* conjectura αὖος legentis: haud tamen vera, uti e *Luciani* Lexiph. t. II. p. 324. l. 75. liquet, Ἐγὼ δ', ἦ δ' ὅς, σίλλος, (praestat ἰλλός,) ὦ δεσπότα, γεγένημαί σε περιορῶν. Sed quae de ἰλλὸς et ἰλλώπτειν dici poterant, cum pulvisculo exhausit summus Belgii nostri Varro, *Ti. Hemsterhusius* in nota ad *Hesychii* tom. II. quam aliquando apud Virum Eruditissimum et humanissimum, *Jo. Albertium* inspexisse me memini. Liceat hac occasione publicis votis mea adjungere, et prosperam Viro optimo valetudinem adprecari, quo Phidiacum hoc opus, quo in aeternum sibi orbem eruditum devinxit, ad umbilicum perducere et brevi nobiscum communicare possit.

4. Ἴσασι,] In Leid. est οἶδας. in coll. Gron. κοινόν. Ἴσασιν legitur apud *Aristoph.* Nub. 1188. apud Tragicos saepe, et alibi. Vid. *Thom. M.* [οἴδασι legitur Xen. Oecon. 20, 14. Ar. Av. 599. vid. Buttmann. Vol. I. p. 568.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κνησείειν [1], Ἀττικῶς. κνηστικῶς ἔχειν, Ἑλληνικῶς.

Κομψοὺς [2] Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους. κομψοὺς γὰρ τοὺς Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν λέγει Πολιτειῶν γ'.

Καταπτάμενος [3], Ἀττικῶς. καταπτὰς, Ἑλληνικῶς.

Κακκάβη [4], Ἀττικῶς. κάκκαβος, Ἑλληνικῶς.

Κερασὸς [5], Ἀττικῶς, τὸ φυτόν. κερασία, μακρῶς, Ἀττικῶς.

---

(206) 1. *Κνησείειν*,] In MS. *κνησίειν*. Hudson.
Κνησίειν legitur in MSS. Coisl. et Leid. et coll. Schlaeg. forte etiam in Regio. Praestat *κνησείειν* per *ει*, nisi malis *κνησιᾶν*, quo verbo utuntur *Plato* Gorg. p. 337. D. [494. E. St.] et *Aristophanes* Eccles. v. 914. *Κνησιεῖ* apud *Aelianum* H. A. l. VII. c. 35. recte *Gesnerus* castigat *κνησείει*. [de v. *κνησιᾶν* vid. Lobeck. ad Phryn. p. 80.]

2. *Κομψοὺς — Πολιτ. γ'.*] Pag. 405. Ed. Par. Hudson.
Κομψούς. E Coislin. Leid. coll. Gron. et Schlaeg. articulum *τοὺς* ante *Ἀσκληπιάδας* reposui. In Leid. pro *ἐπαινῶν* est *ἐπενῶν*. *Platonis* loca sunt Polit. III. p. m. 622. B. et 623. E. quae etiam produxit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 118. [161.] ubi multis hoc nomen illustrat.

3. *Καταπτάμενος*,] *Aristoph.* Av. v. 1623. *Καταπτάμενος ἴκτινος ἁρπάσας λάθρα*. *Lucian.* D. D. t. I. p. 201. l. 87. p. 258. l. 95. Somn. t. II. p. 726. l. 48. Bis accus. p. 797. l. 23. Fugit. t. III. p. 368. l. 88. Semel *καταπτὰς* Charid. t. III. p. 623. l. 34. quod alibi etiam legitur. Vid. not. ad *Thom.* In Coisl. coll. Schl. et Ward. est *καταπτόμενος*. [Varias virorum doctorum sententias de his formis vid. apud Matth. Vol. I. p. 481. et Buttm. Vol. II. p. 212.]

4. *Κακκάβη*,] In Leid. *κακάβη* et *κάκαβος* cum simplici *κ*. *Κακκάβην* et non *κάκκαβον* Atticorum usu fuisse tritum, magno consensu tradunt Grammatici; *Hesychius* V. *Photius* MS. *Etymol.* p. 485. in. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. Ψ. p. 1399. l. 50. et Od. *Α*. p. 19. l. 34. *Phrynichus* p. 188. ubi vide Interpretes. *Κάκκαβος* tamen etiam occurrit in fragmentis apud *Polluc.* l. x. sect. 106. quem confer. [vid. Lobeck. ad Phryn. p. 428.]

(207) 5. *Κερασὸς*,] Cod. Coisl. habet *κερασόν*, quasi nempe illud nomen Attici neutrum facerent; verum nec Atticos, nec aliorum quemquam neutro usum esse deprehendas. Masculino genere semper usurpatur a *Theophrasto*. Quin igitur edita lectio retinenda sit, dubitari non potest, praesertim cum iis scriptoribus, qui recte emendateque loqui existimantur, inprimis masculinum arrideat. Femininum tamen apud nonnullos obtinuit. Testis *Servius* ad Georg. l. II. v. 18. *Arbor*, inquit, *Graecis ἡ κερασός*, *Latine cerasus*, *fructus* [Plin. H. N. XV, 25.] *τὸ κεράσιον cerasum*. Optime, ut constat ex auctore Geopon. l. IV. p. 98. cujus haec verba: *τῷ γὰρ καιρῷ καθ' ὃν εἴωθεν ἡ κερασὸς φέρειν τὸν οἰκεῖον καρπόν, τῷ αὐτῷ καιρῷ δώσει τὰς στα-*

Κάταντες [1], τὴν πρώτην ὀξυτόνως, Ἀττικῶς. τὴν τελευταίαν ὀξέως, Ἑλληνικῶς.

Καταλεγεὶς [2], Ἀττικῶς. καταλεχθεὶς, Ἑλληνικῶς.

Κίρνη [3], Ἀττικῶς. κίρνα, Ἑλληνικῶς.

φύλας. Non debuisset tamen *Servius* scribere *cerasum* Graecis dictam τὴν κερασόν, cum illorum pars maxima aliter pronuntiaverit. SALLIER.

Κερασόν. Sic MSS. C. Reg. coll. Gronov. pro κερασός. Dein κεράσνα pro κερασία. Gron. κεράσνα. *Κερασὸς* praeferendum. Arborem Attici appellabant τὸν κερασόν, Graeci vulgares τὴν κερασίαν, quod ex addito μακρῶς clarissimum est. ἡ κερασία in *Geoponicis* reperitur locis a *Stephano* in Ind. Thes. citatis. *Thomae M.* lectio depravata est, aut ipse turpiter errat.

1. *Κάταντες, τὴν πρώτην παροξυτόνως, Ἀττικῶς. τὴν τελ. ὀξυτόνως, Ἑλληνικῶς.*] Ita ex iis, quae infra occurrunt in voce *μάντεων*. In MS. *Κάνταντες, τὴν πρώτην ὀξυτόνως, Ἀτ. τὴν τελευταίαν ὀξέως, Ἕλληνες*. HUDSON.

Leid. etiam καύταντες. In reliquis omnes MSSti conspirant, quorum lectionem in textu exhibere malui.

2. *Καταλεγεὶς*,] In diversa sententia est *Thomas Magister*. Sed pro nobis facit *H. Stephanus* de Dial. Gr. p. 147. 156. HUDSON.

Καταλεγείς. Legitur in *Lysiae* Or. adv. Alcib. p. 276. et p. 299. (208) a *Steph.* cit. contra Diogit. p. 506. Conf. pro mil. p. 161. et contra Nicomed. p. 474. *Isaeus* de Her. Ap. p. 63. *Demosthen.* adv. Polycl. p. 707. B. *Plato* de Leg. XI. p. 983. D. etc. Similiter συλλεγείς, συνελέγην, apud *Isocratem*, *Aeschinem*, *Demosthenem* occurrunt. Semel συλλεχθέντες apud *Demosth.* adv. *Midiam* p. 405. A. quod in alterum mutari debere censeo. Apud *Herodotum* vero, veteresque Atticos, inprimis Tragicos, aoristi primi frequentiores occurrunt. Qua de re omnino consulatur Celeb. *Valckenaerius* ad Eurip. Phoeniss. p. 356. seqq. In *Herodoti* libris semper καταλεχθείς, καταλεχθῆναι, συλλεχθείς, συνελέχθην etc. bis tantum aoristus 2. reperitur συλλεγῆναι, l. IX. c. 27. et συλλεγέντες c. 29. Sed aliorum verborum aoristi secundi saepe. Haec enim fere a librariorum arbitrio pendent, ut ad *Thom.* in Ἡρπάσθην monuit ὁ πάνυ *Hemsterhusius*.

3. *Κίρνη, Ἀττικῶς. κιρνᾷς, Ἑλληνικῶς.*] Ita pro κίρνα, ut in MS. cum in *Thoma Magistro* sit, *Κίρνημι, Ἀττικοὶ, οὐ κιρνῶ*. HUDSON.

Κίρνη. Si *Hudsoni* conjectura κιρνᾷς esset recipienda, pro κίρνη etiam debuisset reponi κίρνης, uti Cl. *Gesnerus* in litteris ad *Schlaegerum* scribendum censet. Sed emendatione haud opus est. *Κίρνη, Ἀττ. κίρνα, Ἑλλ.* omnium MSStorum lectio est longe optima. Attici enim imperativum verborum in ημι efferunt non per ηθι vel αθι, sed per η, ut ἵστη, ἐμπίπλη etc. Quod iam monuit *Mattairius* de Dial. A. p. 66. A. *Scholiasta* Aristoph. ad Av. v. 1310. ibid. laudatus: ἐμπίπλη, Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν πίμπλαθι, ὡς ἵσταθι, ἀπὸ πίμπλημι. ὅμοιον δέ ἐστι καὶ τὸ τῆ πίε, παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἀττικοὶ γὰρ τελείαν ἀποβολὴν τῆς μι ποιούμενοι πίμπλη καὶ ἵστη λέγουσι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι τῆ. Conf. *Etymol.* p. 348. l. 5. Idem p. 637. l. 34. Κρήμνη. Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος. ὡς ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ὁ παρατατικὸς ἵστην, ἵστης, ἵστη. καὶ

Κάλλη [1], τὰ ἄνθη, Ἀττικῶς.
Κάλλαια [2], τὰ ὑπὸ τὰ γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων, οὓς κάλλωνας οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

τὸ προστακτικὸν ἵστη. οὕτω ἀπὸ τοῦ κρημνῶ γίνεται κρήμνημι, ὁ παρατατικὸς κρήμνην, κρήμνης, κρήμνη, καὶ τὸ προστακτικόν, κρήμνη. Idem Euripidis fragmentum citat Etymologus p. 112. l. 26. ubi depravate scriptum, Κρημνίσαι αὐτήν. Eustathius vero, ter laudans, bis corrupte habet Il. Θ. p. 575. l. 30. Κρήμνει σεαύτην. (209) et Il. M. p. 863. l. 41. Κρήμνισεν αὐτήν. Semel emendate ad Il. O. p. 1001. l. 10. Κρήμνη σεαυτήν. ἔνθα τὸ κρήμνη κανονίζεται κατὰ τὸ ἵστη. Καθίστη Aristoph. Eccles. v. 738. 1057. Προσίστη Euripid. Troas. v. 103. ἀνίστη Helen. v. 1260. Πίμπρη recte scriptum in Euripidis Ion. v. 974. Πίμπρη τὰ σεμνὰ λοξίου χρηστήρια. Male v. 527. πίμπρῃ cum iota subscripto. In fragmento Sylei v. 10. πίμπρα, κάταιθε σάρκας. L. πίμπρη. Sic itaque a κίρνημι, κίρνη, pro κίρνα. [Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 396. 5.]

1. Κάλλη, τὰ ἄνθη, A.] In MS. Leid. hae voces praemittuntur praecedenti observationi κίρνη; dein sequitur κάλλεα. Sed in MS. Coisl. haec verba, Κάλλη τὰ ἄνθη, praemittuntur τοῖς Κάλλαιά, et unam constituere videntur observationem. Recte. Distinguit enim noster, quae vulgo solent confundi. Vide Ammon. p. 30. Thom. M. et notam sequentem.

2. Κάλλεα,] Alii κάλλαια. Pro γένεια in MS. γένη. Hudson.

Κάλλεα. In cod. Coisl. legitur κάλλαια. Nec aliter illud nomen apud caeteros scriptum reperitur, si Thomam exceperis, qui forte ex aliis emendandus est. Quod autem ait galli gallinacei barbam ab Atticis κάλλωνας appellari, minus certum videtur. Certe eam vocem nusquam legere contigit, cum contra κάλλαιον saepius in Atticorum scriptis occurrat. Sallier.

Κάλλαια, non κάλλεα, habent Coisl. Reg. et coll. Schl. Pro γένεια Leid. γένη, sed in margine γένεια. Κάλλαια dicuntur gallorum gallinaceorum barbae vel palcae, ut apud Aristophan. Equit. v. 394. aliosque, quorum loca in Thesauro laudat H. Stephanus. [v. Schneid. Index Eclog. Phys.] Apud Aelianum quidem in Histor. Animalium quater scriptum καλλίοις, κάλλεα, κάλλη, unde Thomae et vulgatam Moeridis lectionem defendendam censet Cel. Oudendorpius. Verum vel statuendum, Aelianum κάλλη et κάλλαια, quae Grammatici recte distinxerunt, confudisse, vel, quod malim, librarios solemnem sibi errorem commisisse. Quemadmodum apud Eustath. ad Il. Υ. p. 1280. l. 39. κάλλεα posuerunt in loco ex Athenaei l. IX. p. 398. f. ubi bene κάλλαια. Sed perdifficile est, et valde suspe-(210) ctum, quod Moeris addit, hos gallos ab Atticis dictos fuisse κάλλωνας. A κάλλαιον enim nulla ratione formari potest καλλών. Sed malim librariis culpam tribuere, quam Moeridi, et coniecturam periclitari. Scribendum suspicor: οὓς χειλῶνας οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Hesychius: Χειλῶνες, τῶν ἀλεκτρυόνων τινές, a χείλεσι sic dicti. Ita a cristis in capite κοττοὺς dictos tradit Hesychius V. Προκόττα. Alio nomine κρόκη, sive κρόκητοι appellati sunt. Vide eundem Grammaticum in Κρόκος. Verum locus est mendosus. Κάλλη autem pro coloribus floribus, occurrunt in Eupolidis fragmento apud Polluc. l. VII. sect. 63. quod et Etymol. citat V. Κάλλαια, et Aeschylum Agam. v. 933. [v. ibi Blomf. in Gloss. ad vs. 896.] Confer egregie

Κόψιχος [1], ἀντὶ τοῦ κόσσυφος, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.
Κεραία [2] πλοίου, Ἀττικῶς. κέρας, Ἑλληνικῶς.
Κόπτει [3] τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ, Ἑλληνικῶς.

---

de his disputantem *Dukerum* Obs. Miscell. Vol. III. T. I. p. 92. In lexico MS. Regio *Etymologi* locus sic legitur: *Εὔπολις· Βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ θεῷ. καὶ Αἰσχύλος· Ἐν ποικιλογράμμασι θνητὸν ὄντα κάλλεσιν.* Prius recte, posterius *Aeschyli* fragmentum vitiose.

1. *Κοψυχὸς,*] In MS. *κομψυχὸς,* et dein *κόσυφος.* Hudson. Leid. *κόψυχος* et *κόσυφος*, posterius habet etiam coll. Gronov. Sed pro *κόψυχος*, *κόψιχος* cum *ι*, et sic Coisl. Cum *ι* scribitur etiam apud *Moschopulum Π. Σ.* p. 61. et *Hesychium* V. Sed librarii haec et similia, ut *μόλυβδος*, *μόλιβδος*, *ἀμβλίσκειν*, *ἀμβλύσκειν*, etc. ubique permutarunt. Gravius huic loco vulnus videtur inflictum in ultimis *Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.* Clarissimus *Hemsterhusius* ad Luciani Judic. Vocal. T. I. p. 93. ubi copiose de variis huius nominis formis disserit, vocibus transpositis refingere tentabat: *Κόψυχος, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ κόσσυφος, Ἑλληνικῶς.* Cui coniecturae facile adsentirem, si ista ratione alibi loqueretur *Moeris*. Nunc autem pace Viri Maximi legere malim, vel, deletis ultimis *καὶ Ἑλληνικῶς, Κόψιχος ἀντὶ τοῦ κόσσυφος, Ἀττικῶς.* ut, *Χολὴν, ἀντὶ τοῦ μανίαν, Ἀττικῶς.* et alibi apud Atticistas frequenter: vel, *Κόψιχος, ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἀττικῶς. κόσσυφος Ἑλληνικῶς.* ut, *Πλέω, ἀντὶ τοῦ πλήρεις, Ἀττικῶς. πλήρεις, Ἑλληνικῶς.* Prior tamen coniectura, utpote simplicior, maxime placet. Ceterum vide modo laudatum *Hemsterhusium*. Adponam, occasione invitante, suavissimum ex Anthologia inedita Epigramma, quod *Rhiani* nomen praefert. *Ἰξῷ Δεξιόνικος ὑπὸ χλωρῇ πλατανίστῳ Κόσσυφον ἀγρεύσας εἷλε κατὰ πτερύγων. Χ' ὁ μὲν ἀναστενάχων ἀπεκώκυεν ἱερὸς ὄρνις. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ φίλ' Ἔρως καὶ θαλεραὶ Χάριτες, Εἴην καὶ κίχλη καὶ κόσσυφος· ὡς ἂν ἐκείνου Ἐν χερὶ καὶ φθογγὴν καὶ γλυκὺ δάκρυ βάλω.* (211)

2. *Κεραία πλοίου,*] *Michaël Psellus: Κεραία δὲ τὸ πλάγιον πρὸς τὸ ἱστίον ξύλον.* Vid. *Salmasium*, Virum summum, ad Achill. Tat. l. II. p. 133. et l. V. p. 295. ac notas ad Thomam.

3. *Κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν,*] F. *ὁ ἔξωθεν.* Protulit hunc locum e MS. Illustris *Spanhemius* ad Arist. Plut. v. 1098. quo cum comparandus *Hemsterhusius*, *Graevius* ad Luciani Soloecist. t. III. p. 579. *Meursius* ad Helladii Chrestomath. p. 25. aliique ad *Thomam* laudati. Pro *κροτεῖ* probabile videbatur *Moerin* scripsisse *κρούει*, quo verbo a *Phrynicho* p. 74. [p. 177. Lob.] reprobato, utuntur praeter S. Scriptores, *Aristophanes*, *Plato* Protag. p. 217. A. 220. B. [ibq. Heindorf. p. 479.] *Wetstenio* ad Matth. VII. v. 7. laudatus, *Xenophon* Conviv. p. 873. E. [1, 11.] *Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη, καὶ διότι κατάγεσθαι βούλοιτο.* Verum apud *Thomam* etiam scriptum est *κροτεῖ*, et in *Platonis* Convivio p. 1200. B. [212. C.] *καὶ ἐξαίφνης τὴν αὔλειον θύραν κρουομένην πολὺν ψόφον παρασχεῖν, ὡς κωμαστῶν καὶ αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν.* Quare ἐπέχω. Cum *Platonis* loco comparandum *Leonis* epigramma, apud *D'Orvillium* ad Charit. p. 31. *Ἡ φιλέρως Σατύρη δὲ τὸν ἕσπερον*

Κρατις [1], διὰ τοῦ κ, Ἀττικῶς. γράτις, διὰ τοῦ γ, Ἑλληνικῶς.

Κυκεῶ [2], Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς.

Καθεδεῖ [3], Ἀττικῶς. καθίσεις, Ἑλληνικῶς.

Καθότι [4], Ἀττικῶς. καθώς, Ἑλληνικῶς.

οἰνοπετήρων, Σύγκωμον, κηρῷ τευξαμένη, δόνακα, Ἡδὺν συριστῆρα, σὺν ᾧ πανεπόρφνιος ἠῶ Ηὔγασεν, αὐλείοις ἐγκροτέουσα θύραις. Cl. tamen *Valckenaerio κρούει* in *Moeride* unice verum videtur. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 177.]

1. *Κράστις,*] In MS. *κράτις*, et dein *γράτις*. HUDSON.

Κρᾶστις, cum *στ*, scribitur apud *Harpocration*. V. *Κρᾶστις, Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. κρᾶστίς ἐστιν ἡ πόα, ὡς καὶ*
(212) *Ἀριστοφάνης.* [*κράτις* in Aristotel. H. A. VIII, 8. ubi aliae editiones *κράσις*.] Similiter apud *Etymol. M.* p. 535. et *Hesych.* V. *Γοῖται. γράστις.* apud *Eustath.* ad Il. Z. p. 490. l. 29. *ἡ ἀλόγοις φίλη γράστις, ἣν καὶ κράστιν λέγουσιν οἱ παλαιοί, φάμενοι τὸν ἡμίξηρον χόρτον οὕτω καλεῖσθαι. ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κραστίζεσθαι.* ad Il. *Λ*, p. 792. l. 31. ad Il. *Φ.* p. 1301. l. 45. *γράω τὸ ἐσθίω, ἐξ οὗ καὶ γράστις ἡ* (forte excidit *πόα*) *ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένη. — Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ Λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ, οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως. φησὶ γὰρ κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένες.* In *Pollucis* autem l. VII. sect. 142. MSSti pro *κράστις* habent *κράτις*. *Hesychii* etiam ordo litterarum ostendit, ipsum scripsisse, non *Κράστις*, sed *Κράτις, Ἀττικοί. διὰ τοῦ γ οἱ νῦν γράτιν φασίν. ἔστι δὲ ὁ χλωρὸς χόρτος. Κρατίζεσθαι* in fragmento *Sophronis* apud *Scholiastam* Nicandri ad Ther. p. 89. *Ἀεὶ δὲ πρὸς φύλλοις ῥάμνον κρατιζόμεθα.* quanquam ex parvo apospasmatio sensus elici nequit. *Moeridis* autem MSSti omnes praebent *κράτις* et *γράτις*, quam lectionem retinere placuit, donec aliunde maior lux voci obscurae, et praeterquam apud Grammaticos, non obviae affulgeat.

2. *Κυκεῶ,*] Leid. *κυκέω* et *κυκρῶνα*. Vid. *Thom.* et not. [Buttmann. Vol. I. p. 202. Matth. Vol. I. p. 164. *κυκεῶνα* legitur Plat. de rep. III. p. 408. B. omnibus libris addicentibus.]

3. *Καθεδεῖ,*] *Hudsonus* ediderat, *Καθεδεῖται, Ἀ. καθίζει, Ἑλλ. Berglerus* in marg. castigat *καθίσει*. Nam ait „et *καθεδεῖται* est futurum." Similiter Cl. *Albertium* emendare monuit *Oudendorpius* ad Thom. In codd. vero Coisl. Reg. Leid. coll. Schlaeg. et Gron. exaratum est, *Καθεδεῖ, Ἀττικῶς. καθίσει, Ἑλλ.* quod leviter in *καθίσεις* mutavi. *Aristophanes* Ran. v. 202. *Οὐκοῦν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ γάστρων.* et ubique. Conf. *Phrynichum* [p. 269. Lob.] et *Thom. M. Καθίσω* tamen usus est vetus Comicus, quisquis sit, in Glossario Sangermanensi Bibl. Coisl. p. 482. *Καθίσω, καθεδοῦμαι. ἀπολέγων Διαμαρτανούση.* In voce *ἀπολέγων* latet menda, quam eluendam aliis relinquo. Idem *Glossarium*: *Καθιζησόμεθα, ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα. Πλάτων Φαίδρῳ.* quod fortassis, inter legendum, me effugit. *Παρακαθιζησόμενος* legitur Lysid. p. 499. C.

4. *Καθότι,*] Coisl. Reg. coll. Gron. delent *δὲ* post *καθώς*.
(213) Pro *Ἕλληνες, Ἑλληνικῶς.* Vid. *Phrynich. Devarium* de Particulis V. [Lobeck. ad Phrynich. p. 425 sq. Bremi ad Aeschin. adv. Tim. c. 46. Vol. I. p. 84 sq. Schaefer. melet. p. 73.]

Κάχρυς [1], Ἀττικῶς. κριθαὶ πεφρυγμέναι, Ἑλληνικῶς.
Κακκαχεῖν [2], Ἀττικῶς. κιχλίζειν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Κάχρυς,*] Ita *Photio*, aliisque. *Καγχρὺς* in MS. Hudson. Similiter Leid. Reliqui *κάχρυς.* Utroque modo scribitur apud Grammaticos. *Κάχρυς* tamen in *Aristoph.* Vesp. 1298. et *Cratini* fragmento apud *Schol.* Aristoph. ad Nub. v. 447. ubi *κάγχρυς* in leges metricas peccat, uti observatum *G. Arnaldo* Lect. Gr. l. I. c. 18. p. 125. qui post *H. Stephanum* in Ind. Thes. quaedam ad illustrandum hoc nomen et verbum *κατακαχρύσαι* attulit. Tentat ibidem *Suidae* locum: *Κατακαχρύσαι, ῥῆξαι, ψοφῆσαι, ποιῆσαι.* pro *ποιῆσαι* legendum existimans *ψόφον ποιῆσαι.* Malim *πτίσαι. Κάχρυς,* tanquam obsoletam vocem, ridet *Lucianus* Lexiph. T. II. p. 322. Ad hanc autem vocem explicandam Grammatici paene omnes adhibent *κριθὰς πεφρυγμένας·* unde in eam facile suspicionem quis incidat, in *Thucydidis* l. VI. c. 22. p. 393. glossema vocis genuinae locum occupasse, et pro, *τὸν δὲ καὶ αὐτόθεν σῖτον ἐν ὁλκάσι, πυροὺς καὶ πεφρυγμένας κριθὰς ἄγειν.* scriptorem gravissimum reliquisse *κάχρυς.* Verum levissima tantum haec est coniectura.

2. *Καναχεῖν, Ἀ. κιγχλίζειν, Ἐ.*] In MS. *Κακάχειν* et dein *κιχλίζειν.* Hudson.

Καναχεῖν. In Oxon. cod. legitur *κακαχεῖν.* In Coisl. vero *κακκαχεῖν.* Quae cum Clar. *Hudsonus* depravata esse intelligeret, correxit *καναχεῖν.* Minus recte, nisi nos nostra fallit opinio. Ac primum quidem vox est poëtica, nec Atticorum peculiaris: deinde *καναχεῖν* significat *sonitum edere*, et proinde nullam cum verbo *κιχλίζειν* affinitatem habet. Scribendum fortasse *καγχάζειν.* Praeterquam quod enim illud verbum apud Atticos obtinuisse constat ex *Aristophane*, aliisque pluribus, eodem sensu ac *κιχλίζειν* a Graecis scriptoribus usurpari solet. Etenim *κιχλίζειν*, non *κιγχλίζειν*, *Moeridis* codices MSS. exhibent. At *κιχλίζειν* de eo dicitur, qui *ridet immodeste*, ut ostendunt haec *Suidae: Κιχλίζειν, τὸ λιπαροὺς ὄρτυγας ἐσθίειν, ἢ τὸ γελᾷν ἀτάκτως.* Nec aliter *Hesychius: Κιχλίζουσι, γελῶσι, μειδιῶσι.* In editis vulgo *Κιχλήσκουσι*, quae lectio nemini probari potest. A verbo *κιχλίζω* fit *κιχλισμός*, id est, *risus, qui honestam minime decet.* Testis *Etymol. Κιχλισμὸς, πορνικὸς* (214) *γέλως, πολὺς καὶ ἄκοσμος.* Accedit *Suidas*, adductus procul dubio veterum exemplis, qui verbo *κιχλίζω* pro *meretricie ridere* usi videntur. Disertus in eam rem *Philonis* locus p. 667. ubi de voluptate verba faciens ait: *ἡ μὲν οὖν προσέρχεται πόρνης καὶ χαμαιτύπης τρόπον τεθρυμμένη, κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι ὑπὸ τρυφῆς τῆς ἄγαν καὶ χλιδῆς σαλεύουσα τὼ ὀφθαλμώ, οἷς τὰς τῶν νέων ἀγκιστρεύεται ψυχὰς, θάρσος μετ' ἀναισχυντίας ἐμβλέπουσα, τὸν αὐχένα ἐπαίρουσα, πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν ἐνορθιάζουσα, σεσαρυῖα, καὶ κιχλίζουσα.* Eadem vox occurrit apud *Aristoph.* Nub. v. 979. *Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἔχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.* ubi *Scholiasta* duas affert huiusce vocis interpretationes. *Κιχλίζειν*, inquit, *ἀντὶ τοῦ λιπαροὺς ὄρτυγας τρώγειν, κίχλας ἐσθίειν, ἢ ἀτάκτως γελᾷν καὶ ἀμέτρως.* Sed prior parum arridet, cum vox, de qua disputatur, eo sensu nusquam se obtulerit. *Κιχλίζω*, ut iam antea e *Philone* observatum, nihil aliud est, quam *in risus nimios solvi. Philoni* praeiverat auctor Epigrammatis a *Suida* laudatus. Quis enim hunc illius versum aliter exponat? *Κιχλίζεις, χρεμέτισμα*

γάμόν προκέλευθον ἵεῖσα. Utrique vero dux *Aristophanes* ipse, qui, si fides *Athenaeo* p. 117. in priori Thesmoph. editione eodem ac *Philo* modo acceperat. Cur ergo inter huncce Thesmoph. locum, et illum, quem e Nub. adduximus, aliquod discrimen statuendum sit, non videmus; praesertim, quum de risu aeque recte intelligi posse omnibus sit perspectum. Haecce de verbo κιχλίζειν dicenda habuimus, quibus ostenditur, quanta sit illius cum καγχάζω affinitas. Καγχάζειν enim ii dicuntur, qui *in ridendo modum non tenent*, ut meretrices consuevere. Hanc enim esse vocis illius vim patet ex Crobyles verbis apud *Lucianum* T. II. p. 719. quae Corinam docet, quibus potissimum artibus Lyra meretrix dives evaserit: πῶς δὲ, inquit, ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; Κρω. τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλὴς οὖσα, καὶ φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν. ait enim Crobyle, Lyram non ut caeteris mos est, in cachinnos effundi solitam, sed blando quodam risu amicos sibi quaesivisse. SALLIER.

Κακκαχεῖν,] Leid. κακαχεῖν. Gronov. coll. κανκαχεῖν. Coll. Schl. κακκαχεῖν et Coisl. sive potius κακκαχ᾿. quod monuit me *Ruhnkenius* V. C. *Hudsoni* lectio plane tolerari nequit. Scribendum vel (215) καγχαλᾶν, (littera enim Λ cum signo superscripto facillime in x potuit mutari;) vel cum Cl. *Sallierio* καγχάζειν, sive κακχάζειν, aut καχάζειν. Triplex enim huius verbi a sono ficti forma fuit. Καγχάζω frequentissimum; exemplis in re nota parcam. Κακχάζω in *Glossis Vet. cachinnor. Hesychius:* Κακχάζει, ἀτάκτως γελᾷ, ἀσμένως, ἀθρόως, ἀπαιδεύτως. ubi pro ἀσμένως legendum videtur ἀσέμνως, *inhoneste. Lexicon* Coislinian. B. C. p. 472. Κακχάζει, ἀθρόως γελᾷ. ubi necesse non est, ut cum *Montefalconio* reponamus Καγχάζει. In *Clementis Alexandr.* Paedag. l. II. p. 202. l. 23. pro καγχάσαντες MSS. habent βακχάσαντες, pro κακχάσαντες. Καχάζω, proxime accedens ad Latinorum *cachinnor*, Poëtis fuit in usu. *Anacreon* Od. III. v. 29. Ἀνα δ᾿ ἅλλεται καχάζων. *Theocritus* Idyll. v. 142. — κἠγὼ γὰρ ἴδ᾿ ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ Κανθῶ Λάκωνος. *Scholiasta:* Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος. τὸ δὲ καχαξῶ, ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον. Hoc restituendum *Aristophani* Eccles. v. 844. Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα, καὶ κονίποδα Ἔχων, καγχάζων μετ᾿ ἑτέρου νεανίου. *Kusterus* ob metrum scribendum censebat κιχλίζων. Sed, littera tantum extrita, versus sanabitur, καχάζων. Quae praeterea huius verbi formae reperiuntur librariorum stupori deberi censeo. Apud *Hesychium* reperias: Καγχᾶται. γελᾷ ἀτάκτως. Lege, Καγχαλᾷ vel Καγχάζει. Mox, Καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ. Littera λ eximenda videtur: nam καχλάζειν et καγχλάζειν, quanquam origine fortasse non differunt, de *fluctuum leni murmure et cachinnis maris, cum placidi ridet pellacia ponti*, poni solent, et saepe cum παφλάζειν confunduntur, ab ipsis etiam aliquando scriptoribus; qua de re hic non est agendi locus. Idem *Hesychius* erroris culpa absolvi nequit in Κατκάσαι, καταγελάσαι. pro quo scribere debuerat Καγχάσαι. Dein, Καφάζειν. γελᾷν. Καφάζοι. κακχάζοι. γελῷ. Litterarum series docet legendum esse: Καχάζειν, et Καχάζοι. Mox, Καχλάζει, κιχλίζει, ἀθρόως γελᾷ. et, Καχνάζει. κακχάζει. ipsius *Hesychii* culpa sunt depravata. Κακάζειν et κακκάζειν dicitur *gallina glociens*, sive *glocitans*. *Onomasticum Vetus: Glocido*; κακκάζω. Lege, κακκάζω. Vide *Festum* V. *Glocire. Hesychium.* V. Κακκάζειν, et *Zenodotum* apud *Valcken.* An. ad Amm. l. III. c. 18. Cum κιχλίζειν comparanda ταγατίζειν et τριγλίζειν, quae conservavit *Hesychius.*

Κάταγμα [1], Ἀττικῶς. μήρυμα, Ἑλληνικῶς.

Καλῶ [2], καὶ ἐπὶ τοῦ καλέσω, Ἀττικῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος μόνων τῶν Ἑλλήνων τὸ λεγόμενον καλῶ.

Κατεσκέδασε [3] τὴν ἀμίδα, Ἀττικῶς. κατέχεεν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Κάταγμα,*] *Aristophan.* Lysistr. v. 583. *Sophocles* Trach. (216) v. 708. *Μήρυγμα* habent ed. Huds. et Leid. Sed Coisl. et Reg. *μήρυμα*, quam scribendi rationem probat *Valckenaerius* Anim. ad Ammon. l. II. c. 9. *Ruhnkenio* ad Timaeum V. p. 112. laudatus.

2. *Καλῶ,*] Vide *Stephan.* de Dial. Gr. p. 140. Pro *μόνων*. forsan *μόνως*, ut paulo infra. HUDSON.

Καλῶ. coll. Gron. *Ἀττικῶν*. Vide supra *Ἀλεῖς*, *Διαβιβῶ*, *Ἐλῶ*. *Καλέσω* reperitur in *Aristoph.* Plut. v. 965. Lysistr. 864. ubi forte *Moeris* legit *καλῶ*, quod legitur Nub. v. 632. [cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 323.]

3. *Κατεσκέδασε — κατέχεεν.*] In MS. *κατέχε εν*. HUDSON.

Κατεσκέδασε,] Collat. Gron. *κατέσχεεν*. *Κατασκεδάσαι τί τινος* Attica elegantia notat *effundere aliquid in aliquem*. Cuius usus nulla in *H. Stephani* Thesauro reperiuntur exempla. Est tamen satis frequens. *Aristophanes* Avib. v. 536. *Κᾆπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν Τοῦτο καθ' ὑμῶν Αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων.* *Alexis* Aliptria apud *Athen.* l. III. p. 123. C. *Ἐὰν δὲ τοὐργαστήριον ποιῆτε περιβόητον, Κατασκεδῶ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεγίστην Ἀρύταιναν ὑμῶν, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος Ζέοντος ὕδατος· εἰ δὲ μή, μηδέποθ' ὕδωρ πίοιμι Ἐλευθέριον.* Quos versus ab Interpretibus non intellectos recte explicuit Magnus Interpres Anim. c. XXXV. sed male Trochaicos appellat: sunt enim jambi octonarii. *Καταφέρειν* in re simili posuit *Alciphron.* l. III. ep. 48. *ἡ Φενεάτις Ὑακινθὶς, κύστιν αἵματος πληρώσασα, καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς.* *Aelianus* H. A. l. I. c. 58. *καὶ ὕδωρ δ' ἂν αὐτῶν κατασκεδάσας, ῥᾷον διαφθείραις ἂν αὐτοὺς (σφῆκας), καὶ πῦρ ἐξάψας καταπρήσαις.* *Lucianus* Nigrin. t. I. p. 41. *τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν.* Apolog. pro Merced. Cond. p. 710. l. 66. *Εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον πολλὴν λήθην κατασκεδάσαι.* Epist. Saturn. t. III. p. 404. l. 74. *Χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι.* Conviv. p. 440. l. 22. *καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἥμισυ σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν.* Singularis plane et omni (217) animadversione dignus est *Xenoph.* locus de Expedit. Cyr. l. VII. [3. 32.] p. 406. B. *ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε καὶ συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας.* ubi *Leunclavius* scribendum censet *συγκατεδάσατο*, cui coniecturae calculum adiecit Celeb. *Oudendorpius* ad Thom. Mag. Verum non tantum *Athenaeus* l. IV. p. 151. E. *Oudendorpio* laudatus, sed et *Suidas* V. *Κατασκεδάζειν*, receptam stabiliunt lectionem, *συνέπιε* (sic uterque) *καὶ συγκατεσκέδασε τῷ μ. α. τ. κ.* apud *Suidam* est *συγκατεσκεδάσατο τὸ μ. α. τ. κ.* Observat autem istic loci *Suidas*, Thracum fuisse morem in conviviis, ut, postquam convivae tantum vini bibissent, quantum potuissent, reliquum in compotorum vestes effunderent. *Platonis* loco, quem adfert, Leg. I. p. 777. D. [p. 637. E. St.] nihil disertius. Quare in *Xenophonte*, nondum ad-

ducor, ut verbum *συγκατεσκέδασε* expellendum censeam. Si quid mutandum, scribam potius: *ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνέπιε* (vel *σὺν ἔπιε*) *καὶ συγκατεσκέδασε τῶν μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας*. [vid. ad h. l. Krueger.] Cum genitivo enim frequenter; cum dativo, quocum etiam construi posse tradit *Thomas*, aut semel aut nusquam occurrit. *Kusterus* ad *Suidam* legit, *συγκατεσκεδάσατο εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας*. Eodem sensu; sed forma media suspecta est, et constructionis ratio non usitata. Haec de *Xenophontis* loco. *Κατασκεδάσαι τὰς ἀμίδας* legitur in *Demosthenis* Orat. adversus *Cononem* p. 727. C. *Φήσαντες γὰρ καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας ἢ κακῶς λέγειν, ὅ, τι τύχοιεν, ἔτυπτον καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον καὶ προσεούρουν*. *Eustathius* ad Odyss. *P*. p. 642. l. 44. citans, memoriae vitio posuit *ἐνεούρουν τε ἡμῖν, καὶ τὰς ἀμίδας κατεῤῥήγνυον*. *Dionysius Halicarn*. p. 170. l. 8. *κατεσκεδάννυσαν*. Haec autem locutio restituenda scriptori elegantissimo, et veterum strenuo imitatori, *Dioni Chrysostomo* Or. XXXVII. in qua quaedam valde obscura, quae *Casauboni* aciem effugerint, superesse merito pronuntiavit Vir Magnus *Henr. Valesius* Emend. l. II. c. 5. Isto in loco de statuis quum egisset Rhetor, easque in universum rem fragilem esse et valde caducam docuisset; pergit, et nonnulla statuarum virorum Graeciae principum, vel eversarum, vel mutilatarum, vel captarum, vel quarum inscriptiones erant adulteratae, exempla profert. p. 465. D. inquit, *ἕτερον δὲ* (*Ἀλκιβιάδην*) *περικεκομμένον τὼ χεῖρε, ὃς ἐλέγετο τῆς Πολυκλέους τέχνης εἶναι. ὅραμα δεινόν, ὦ γῆ καὶ ἥλιε, Ἀλκιβιάδης πεπηρωμένος. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ Ἁρ-*
(218) *μόδιον καὶ Ἀριστογείτονα δουλεύοντας ἐν Πέρσαις· καὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως πεντακοσίους ἀνδριάντας καὶ χιλίους ὑπὸ Ἀθηναίων μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πάντας καθῃρημένους. Ἐτόλμησαν δὲ καὶ Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκευάσαι. Ἀθηναῖοι μὲν οὖν τῆς εἰκόνος οὖρον κατέχεον, ἐκεῖνος δὲ τῆς πόλεως αἷμα, καὶ τέφραν, καὶ κονίαν*. Interpres ista, *ἐτόλμησαν δὲ καὶ Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκευάσαι*, vertit, ut potuit, *ausi sunt et Philippi regis matulas comparare*. E Demetrii Phalerei statuis Athenienses matulas conflasse tradunt *Strabo* l. IX. p. 610. et *Diogenes Laërt*. l. V. 77. e Demadis *Plutarchus* t. II. p. 820. *E Sejani facie toto orbe secunda Factos urceolos, pelves, sartaginem, patellas*, canit *Juvenalis* Sat. X. v. 63. Sed ista machina nihil proficitur. Sensit vitium *Anonymus* in Anecd. Gr. *Wolfii* t. I. p. 266. et tollere conatus est scribendo *καταχεῦσαι*. Quanto nos lenius et verius! *ἀμίδας κατασκεδάσαι*. Verborum *σκεδάσαι* et *σκευάσαι* tanta similitudo est, ut vix discerni queant, et ubique confundantur, ut apud *Suidam* in *Διεσκεδασμένον* pro *διεσκευασμένον*, *Hesychium Διεσκεδασμένως*, ubi vide notas, et alibi frequentissime. Exemplo sit *Polyaenus* l. IV. c. III. sect. 25. *Τὸ τῶν ἐλεφάντων ἄγημα διεσκεδασμένον ἐφεστήκει. Hinc inde dispersum*, Interpres. Imo *διεσκευασμένον*, *armis instructum*, *ornatum Cornelio Nep*. Hann. 3. Hoc enim isti splendori, quo Alexandrum Magnum in judiciis apud exteras nationes fuisse usum scribit *Polyaenus*, unice convenit. Similiter plane apud *Athen*. l. IV. p. 194. f. pro *εἵποντο ἐλέφαντες διεσκεδασμένοι τριάκοντα καὶ ἑξ*. refingendum *διεσκευασμένοι*, quod monuit me Cl. *Valckenaerius*. Eodem verbo saepe utitur *Polyaenus* l. VI. c. 21. p. 650. ubi etiam semel male scriptum fuerat pro *διεσκεδασμένην*, quod recte *Casaubonus* et *Maesvicius* castigarunt. In ejusdem l. VII. c. 15. in. *Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύων, πολλὰ ἔθνη συνήγαγεν, λογοποιοὺς διασκεδάσας, ὡς οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἑλλήνων ὡμολογήκασι προδοσίαν τῆς Ἑλλάδος. Λογοποιοὺς*

διασκεδάσαι erit *rumigerulos quaquaversum dimittere*, ut διασκεδαννύναι φήμην apud *Herodianum*. Sed praestat λογοποιοὺς διασκευάσας vel κατασκευάσας, *adornans*, *subornans*, ut apud *Dinarchum* contra Demosth. p. 96. C. ἀλλὰ περιήεις κατασκευάζων λογοποιούς. Pari autem, atque apud *Dionem*, ratione peccatum in *Libanii* Op. Soph. t. I. p. 754. D. Εἰ μὲν οὖν μὴ χεῖρω μοι δόξαν ὁ πατὴρ κατεσκευάκει διὰ τοῦ νόμου, τὸν ἐμὸν τοῦτον εὐθὺς ἂν ἐπεχείρουν λυσιτελοῦντα δεικνύειν. Refingendum: εἰ μὲν οὖν μὴ χεῖρω μοι (malim μου) δόξαν ὁ πατὴρ κατεσκεδάκει. A propria enim ista loquendi ratione sponte fluxerunt figuratae, eaeque longe venustissimae, κατασκεδάσαι τινὸς ἀτιμίαν, ὕβριν, δόξαν κακὴν etc. (219)
Proxime ad propriam significationem *Demosthenes* de Corona p. 320. A. [p. 242, 12.] αἴτιος δὲ οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας. et *Demosthenem* imitatus *Lucianus* Conviv. p. 420. καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων. *multa contumelia*, veluti *hesternae coenae reliquiis*, *philosophos perfundens*. Mos enim erat Athenis adolescentulorum, ut coenantes et pernoctantes in eos, qui somno gravati pocula sua non evacuassent, pridianae coenae juscula, lusus gratia commixta effunderent: quemadmodum e *scholiis* ad istum *Luciani* locum aliisque lexicographis abunde doctis cognitum est. *Plato* Apologia p. 15. A. [p. 18. C.] ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες, οἱ δεινοί εἰσί μου κατήγοροι, ubi forte μοῦ post φήμην excidit. *Libanius* Op. t. I. p. 637. A. Διαβολή τις κατεσκέδασται Σωκράτους. *Plutarch.* de lib. educ. t. II. p. 10. C. Ἀριστοφάνους δέ, ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, παντοίως πᾶσαν ὕβριν αὐτοῦ κατασκεδαννύντος. Iterum *Plato* Minoë p. 569. A. Αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασται τοῦ Μίνω, ὡς ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος. *Plutarch.* Thes. t. I. p. 7. de eodem Minoë loquens: οἱ τραγικοὶ πολλὴν ἀπὸ τοῦ λογείου καὶ τῆς σκηνῆς ἀδοξίαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν, ὡς χαλεποῦ καὶ βιαίου γενομένου. *Libanius* t. I. p. 762. A. καὶ τοῦτο πραττόμενον καὶ δοκοῦν ἐσχάτη συμφορᾷ δεξαίμην ἂν μᾶλλον, ἢ μοιχείας δόξαν οὐκ οὔσης, κατασκεδάσαι τῆς οἰκίας. Unde correctio nostra in altero loco unice probatur. *Synesius* ep. LXVI. p. 207. B. καὶ ὑπὲρ ἀσαφοῦς ὑπονοίας ἀτιμίαν σαφῆ τοῦ ξένου κατασκεδάσαντες. *Lucianus* de Saltat. II. p. 270. l. 21. λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου. Lexiphan. p. 338. l. 85. περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. Eunuch. p. 351. l. 16. ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων. *Philostatus* V. A. l. IV. c. XX. p. 157. τὸ μειράκιον κατεσκέδασε τοῦ λόγου πλατύν τε καὶ ἀσελγῆ γέλωτα. Eundem huius verbi usum e Patrum disertissimo *Joanne Chrysostomo* illustravit *J. C. Suicerus* in Thes. Eccl. V. Unum tamen ex Homilia XXX. in Genesin locum protulit, ubi κατεσκέδασε τὴν ἀτιμίαν notat, *ignominiam depulit*. Sed dubitandum vix est, quin levi manu refingi debeat ἀπεσκέδασε. *Epigramma* apud *Demosthen.* de Cor. p. 353. C. Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο Ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν. *Libanius* Op. I. p. 783. B. *Palladas* Anthol. l. II. p. 175. Δὸς πιέειν, ἵνα Βάκχος ἀποσκεδάσεις μερίμνας. Καταχέαι autem eodem usu metaphorico non raro ponitur, ut apud *Synesium* de Provid p. 112. (220)
D. καταχέαι τινὰ λοιδορίαν Ὀσίριδος ἐνηρμοσμένην κομψείᾳ. Ad similem locum respiciens *Hesychius*, Καταχέει interpretatur κακολογεῖ. Idem *Synesius* epist. CXXXI. p. 267. C. δόξαν καταχεῖν τούτων ἀνθρώπων γένους. *Liban.* t. I. p. 335. B. ἐπεὶ δὲ καθεύδοντος κατέχεέ τις εὐδαιμονίαν. p. 752. C. ὁρᾶθ', ὁπόσων ἀτιμίας εἷς ἀνὴρ κατέχεε. T. II. p. 205. A. δεινὴν κατέχεε τῆς Ἀσίας ἀμορ-

Καρυκεία [1], Ἀττικῶς. περίεργος ζωμὸς, Ἑλληνικῶς.
Κατακώχιμα [2], τὰ κατεσχημένα ἐνέχυρα, Ἀττικῶς.

φίαν. p. 214. D. καταχεῖ τῶν πεπονθότων ἀτιμίαν. p. 408. A. κατέχεαν μὲν τῶν ἑαυτῶν κεφαλῶν ὕβρεις. et p. 585. B. Ἑνὸς κατεχέατε τὴν ὕβριν, τῶν δ' ἄλλων ἀπέσχετε. Ita enim omnino reponendum pro κατέχετε. Tantilla menda densissimas interpreti *Morello* tenebras offudit. Sequuntur plura etiam depravata. Sed recordor veteris dicti, μηδὲν ἄγαν. [Matth. Gr. Gr. Vol. II. p. 695. Bernh. synt. Gr. p. 242.]

1. Καρυκεία,] *Hesychius:* Καρυκεία, ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν, ὀψοφαγία. Pro qua supra vitiose posuit: Κακύκια. ὀψοφαγία. et Κακῦναι, ὀψοφαγῆσαι, pro Καρυκεῦσαι. Conf. in Καρυκκείαις. Καρυκκευμάτων. Καρύκκη, περίεργος ζωμός. etc. [Aelian. H. A. IV, 40.] *Erotianus* V. Καρυκοειδία, et *Foësius* in Oeconomia. Levi macula liberandus *Hesychius* in Ἑρμῆς. p. 1439. in. καὶ πέμματος εἶδος κηρυκοειδές. Scribendum, καρυκοειδές. Nam *Kusteri* coniectura, κηρυκειοειδές, *caduceo simile*, nimis ingeniosa est. Καρυκοποιῆσαι *Aristoph.* Eq. v. 342. Conf. *Schol.* et *Suid.* inprimis *Etymologus* p. 492. V. Καρυκευμάτων, ubi pro καρυκεύειν δὲ τὸ πράττειν, e reliquis Grammaticis facile est reponere ταράττειν. Vetus *Comicus* apud *Athen.* l. XIV. p. 642. D. Τούτοισι χαίρω, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις Ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ', ὦ θεοί. ubi *Casaubonus* legendum putat, ἀηδοῦμ', ὦ θεοί. Sed forte δὲ in τε mutato nihil praeterea tentandum, vel pro ἥδομαι reponendum ἄχθομαι.

2. Κατακώχιμα,] Singularem plane glossam e MS. suo primus protulit Theologus eruditissimus, *Stephanus le Moynius* Var. Sacr. p. 479. In *Hudsoni* editione et MS. Leid. frustra quaesiveris. In coll. Gron. est Κατακώχομα. In ordine vero cod. Coisl. quem
(221) *Ruhnkenio* debemus, Κατακώχημα per η. *Pignora*, quae *capiuntur*, Graece dicuntur, κατέχεσθαι, ut et *ii qui tenentur*. *Hesychius:* Ῥύσιον — τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸν κατεχόμενον. A κατέχεσθαι κατοχὴ et κατοκωχή, ut ἀνοκωχὴ διοκωχὴ aliaque, de quibus praeclare *Valckenaerius* Animadv. ad Ammon. l. I. c. 5. Κατοκωχή, κατοχή. servavit *Hesychius*. Idem: Κατοκώχημα, κάτοχον, ἐχυρόν. Legendum haud dubie, ἐνέχυρον. A κατοκωχὴ formatur adiectivum κατοκώχιμος, ut a κατοχή, κατόχιμος. Κατοκώχημα singulare probumne sit, dubito. Quod autem nominibus ἀνοκωχή, διοκωχή accidit, ut ubique perverse scribantur cum α ἀνακωχή, διακωχή, ita nostra κατοκωχή, κατοκώχιμος, (perpetuone librariorum errore, an ipsorum scriptorum culpa, qui linguae suae rationem saepe minus perspectam habuerunt, non dixerim,) male exarantur κατακωχή, κατακώχιμος. Κατακωχὴ in *Platonis* Jone p. 365. E. [536. C.] mutari debet in κατοκωχή, *adflatus*. Κατοχὴ Phaedr. p. 1220. f. [p. 245. A.] ἡ ἀπὸ Μουσῶν κατοχὴ καὶ μανία. In *Zenonis* Cittiei verbis apud *Clem. Alex.* Paed. l. III. p. 297. pro καὶ κατοχὴ τῶν ὀρθῶς εἰρημένων. MSS. κατακωχή. Κατακώχιμοι pro κατοκώχιμοι *Synesius* Dione p. 62. B. Μένουσι χρόνον ὑπόσυχνον τοῖς αὐλήμασι κατακώχιμοι. quem locum citat *Suidas* V. ubi et κατακωχή. Sed ista, aliaque omnia, quae habet *Stephanus* in Thesauro, ad analogiae rationem castiganda sunt. [vide Ast. ad Plat. Phaedr. p. 375.]

Κατεδήδοκεν [1], Ἀττικῶς. καταβέβρωκεν, Ἑλληνικῶς.
Κατιτήριον [2], τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολον.

---

1. *Κατ. Ἀ. καταβέβρωκεν, Ἑλληνικῶς.*] Cave *Moeridi* credas, cui quantum in eiusmodi rebus tribuendum sit, patet ex *Theophrasti* Hist. Plant. l. II. c. 4. *ἐν δὲ τῇ Βοιωτίᾳ*, inquit, *καταβρωθέντων τῶν ἔργων ὑπ' ἀττελέβων, πάλιν ἀνεβλάστησε.* Idem verbum usurpatur a *Luciano* t. I. p. 654. *ἀδελφοῦ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου, μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη.* Sallier.

Κατεδήδωκεν. Lege, *Κατεδήδοκεν.* Gesner. in litt. ad Schl. Sic Coisl. et *Oudendorp.* ad Thom. M. *Κατεδήδοκε Aristophanes* Vesp. 834. *Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδοκε.* ubi metri causa scribendum *Σικελικὴν*, ut v. 892. nam prima in *Σικελὸς* semper est brevis, quae in *Σικελικός* producitur. *Κατεδηδοκὼς* Pac. v. 386. *Alexis* apud *Athen.* l. III. p. 118. A. *Κατεδηδόκασιν τὰ λάχανα τρωξάλλιδες.* *Anaxilas* ib. l. VII. p. 307. D. *Leucon* apud *Hesych.* (222)
V. *Παάπις.* *Incertus* apud *Stobaeum* Flor. Grot. p. 481. *Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω γέρων κατεδήδοκε.* Similiter *Aeschines* in Timarchum p. 175. et sqq. [p. 5. 6. St.] *Ἀπεδήδοκε Aristoph.* Ran. 1015. *Ἐξεδήδοκε* Vesp. v. 920. *Καταβέβρωκε* usus est *Hyperides* apud *Pollucem* l. VI. sect. 39. *τὰ ὄντα καταβέβρωκε.* *Antiphanes* apud *Athen.* l. III. p. 127. E. *Hegesippus* ib. l. VII. p. 290. E. *οἱ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.* *Machon* l. XIII. p. 583. B. Rarius *κατηρίστηκε* a *καταριστᾶν* adhibuit *Antiphon*, teste *Athenaeo* l. X. p. 423. A. *Καταριστᾶν δὲ εἴρηκεν ἐν τῷ Πολιτικῷ Ἀντιφῶν οὕτως· ὅτ' ἄντι* (L. *ὅταν τις*) *πράγματα τὰ ἑαυτοῦ, ἢ τὰ τῶν φίλων κατηρίστηκεν.*

2. *Καττιτέριον τ. τ. ν. ὀ.* (*Ἀττικῶς. κασσιτέριον, Ἑλληνικῶς.*) In MS. *κατιτέριον.* Hudson.

Κατιτήριον,] *Hudsoni* commentum vel Heracliteae severitatis homini risum excutiat. Stannea, credo, moneta, prae auri, argenti, aeris inopia, in inferno uti coacti sunt mortui, quos tamen aere fuisse usos ex *Propertio*, et aliunde constat. Sed extra jocum. *Κατιτήριον, τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολον.* exhibent codd. Coisl. Reg. coll. Gr. et Schl. Pulcherrime! De obolo mortuorum ori imponi solito plenissime Summus *Hemsterhusius* ad Luciani D. M. t. I. p. 422. Nos tantum paucula ad nomen *κατιτήριον*, quod solus conservavit *Moeris*, illustrandum proferemus. A verbo *ἔξειμι*, *exeo*, derivatur nomen adiectivum *ἐξιτήριος.* *Ἐξιτηρίους εὐχὰς Suidas* et *Etymologus* interpretantur *ἐφοδίους τοῖς πρὸς ἔξοδον ἔχουσιν* (*Suid. ἰοῦσιν*) *ἢ πρὸς θάνατον.* Addit *Etymologus: ἴμεν, ἴτε, ἴτος, ἰτήριος καὶ ἐξιτήριος.* *Ἐξιτηρίους λόγους* e *Gregorio Nazianz.* ad Suid profert *Kusterus*, quem vide. *Ἐξιτήρια, Hesychio* interprete, *ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἀπετίθεντο Ἀθήνησιν.* ubi conf. notas, et *Suicerum* in Thes. V. *Ἐξιτήριος.* Similiter ab *εἴσειμι, εἰσιτήριος.* *Εἰσιτήρια* sacrificia apud *Demosth.* de Falsa legat. p. 225. A. [400, 25. R. ibiq. Taylor.] adv. Mid. p. 401. B. *quae fiebant, senatu in curiam ingressuro.* Vide *Ulpianum* et *Suidam* V. [Bekk. Anecd. p. 187, 22. 245, 20.] *Εἰσιτήριοι θυσίαι, sacrificia in introitu sacerdotii*, apud *Heliodor.* l. VII. p. 309. in. *Τοῦ δὲ Θυάμιδος, ὡς ἂν πρεσβυτέρου παιδός, ἐπὶ τὴν προφητείαν κληθέντος καὶ τὰς εἰσιτηρίους θυ-*

Καλιὰ [1], τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα.

Καταγλωττίσματα [2], τὰ περίεργα φιλήματα. καὶ καταγλωττίζειν [3], τὸ βλασφημεῖν.

σίας πανδημεὶ τελοῦντός. Coenam aditialem, quam Pontifices praebebant, cum munus adirent et inaugurarentur, recte Graece dixeris
(223) εἰσιτήριον. In Glossis vetustis legitur: Εἰσιτήριον. per introitum. Nullus dubito, quin reponi debeat; pro introitu, ut apud Suetonium Claud. c. IX. pro introitu novi sacerdotii. Ad hanc lucem si spectemus κατιτήριον, facile patebit, derivari a κατιέναι, descendere. Ὄβολος κατιτήριος, vel νόμισμα κατιτήριον, nummus, qui solvebatur pro descensu ad inferos. Similiter sacrificia, quae pro descensu sive ad inferos, sive in antrum Trophonii, vel pro reditu in patriam, (hoc enim sensu κατιέναι et κάθοδος non raro occurrunt,) fiebant, Graece appellantur κατιτήρια. Hesychius: Κατιτήρια, ἡ ἐπὶ καθόδῳ θυσία. Editur quidem κατικτηρία, quod H. Stephanus in Ind. Thes. ab Jonico καθικνεῖσθαι sive καθίκεσθαι deducit; sed κατιτήρια legi debere, alterumque a librariis esse profectum, ipsa series litterarum docet. Sed hoc nihil est ad incredibilem ipsius Hesychii stuporem; is enim suo loco pro Κατιτήρια posuit Καπητήρια. καταβατήρια. ubi notari meretur nomen καταβατήρια, ad eandem normam formatum, ad quam διαβατήρια, sacrificia pro transitu, quod e Thucydide aliisque protulerunt Lexicographi. Quibus addi possunt ἐκβατήρια, ἐμβατήρια, ἐπιβατήρια, ὑπερβατήρια, Lexicographis incognita. Ἐκβατήρια Philostratus de Vit. Sophist. l. II. c. 1. p. 562. θύσας ἐκβατήρια τῆς νόσου. Ἐμβατήρια Idem V. A. l. V. c. 43. ἐμβατήρια πλοῦ θύσαντες. Her. cap. II. p. 687. ἐμβατήρια τοῦ λόγου. Θυσίαν ἐμβατήριον Heliodor. l. IV. p. 196. l. 24. quod ante D'Orvill. ad Charit. p. 662. observavit Sopingius ad Hesych. V. Ἐπιβατήρια. Synesius Encom. Calv. p. 70. D. Ἄγοιτ' ἂν οὖν ἐν δίκῃ μυστήρια κεφαλῆς ἀνακαλυπτήρια, διὰ μὲν τοὺς βεβήλους οὑτωσί πως καλούμενα, οἱ σοφοὶ δ' ἂν εἴδεῖεν, ὅτι νοῦ ταῦτα ἐπιβατήρια. Ὑπερβατήρια Polyaen. l. I. c. X. Ἡρακλεῖδαι μὲν δὴ ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ τῶν ὀρείων ὑπερβατήρια. Scribendum, ὁρίων. His et nostro κατιτήριον et κατιτήρια augeantur lexica.

1. Καλιὰ, — Ἀττικῶς. Deest ultima vox in cod. Coisl. Recte, cum illud nomen a primis temporibus non Attici solum, sed Graeci omnes usurpaverint. SALLIER.

Καλιὰ, τὸ ἐκ τῶν ξύλων οἴκημα. Τῶν non habent Coisl. et Reg. Similiter plane Moschopulus Π. Σ. p. 149. Hesychius: Κάλιος, τὸ δεσμωτήριον, καὶ ξύλον ᾧ ἐδέοντο, καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι καλιαὶ καὶ καλίδια. Conf. Pollux l. x. sect. 161. Suidas V. Καλιά.

(224) 2. Καταγλωττίσματα,] Aristophan. Nub. v. 51. Γλωττισμοὶ Anthol. l. VII. p. 470. v. 4. Automedon in Anthologia inedita: Γλωττίζει, κνίζει, περιλαμβάνει, ἢν δ' ἐπιτρίψῃ Τὸ σκέλος, ἐξ ᾅδου τὴν κορύνην ἀνάγει. Poëtarum Latinorum loca dederunt Pricaeus ad Apuleji Metam. p. 87. et 301. et V. D. ad Thomam, quibus addatur Tibullus l. I. el. IX. v. 39. Et dare anhelanti pugnantibus uvida linguis Oscula, et in collo figere dente notas. Sed nemo suavius suavissimam rem depinxit Achille Tatio l. II. p. 147. quem locum hominibus venustis totum perlegendum relinquimus.

3. Καταγλωττίζειν, τὸ βλασφημεῖν.] Aristoph. Acharn. v. 379. Διέβαλλε καὶ κατεγλώττιζέ μου. ut ἐπιγλωττήσομαι Lysistr. v. 37.

Κάκη [1], ὡς Πλάτων, Ἀττικῶς. κακία, Ἑλληνικῶς.

Κατωνάκη [2], τοῖς εἰς χρόνον φεύγουσιν, ὅτε κατίοιεν, νάκος τι τοῖς ἱματίοις προσέῤῥαπτο, ὡς καὶ ὁ Θεόπομπος, ἠναγκάσθησαν δὲ ὑπὸ τῶν τυράννων, ἵνα μὴ κατίωσιν εἰς ἄστυ, κατωνάκην φορεῖν.

Κεκτῆσθαι [3] καὶ ἡ κεκτημένη, ἡ δέσποινα, παρ' Ἀττικοῖς.

---

quod adnotarunt *Pollux* l. II. sect. 109. et *Hesychius* *Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.* Alium huius verbi usum docuit, et *λέξεις κατεγλωττισμένας* *Eunapio* recte interpretatus est per *dictiones obscuras et peregrinas*, *κατὰ γλῶτταν εἰρημένας*, *Thomas Reinesius* Var. Lect. l. III. p. 428. Confer. *Salmasius* ad Spartianum p. 44. A.

1. *Κάκη, οὕτω Πλάτων,*] Ita ex *Suida*. In MS. *ὁ Πλάτ.* HUDSON.

Κάκη, ὡς Πλάτων. Sic MSS. Coisl. Reg. coll. Gr. In Leid. *ὁ.* Vim exemplorum e *Platone* aliisque scriptoribus Atticis dedit *D. Ruhnkenius* ad Timaeum V.

2. *Κατωνάκη. — νάκους τὶ τοῖς ἱμ.*] In MS. *κνάκου*. Dein pro *ἵνα μὴ κατίωσιν εἰς ἄστυ*, in MS. *κατιών*. HUDSON. In Coisl. cod. legitur *νάκουστι*. Lege *νάκος τι*. SALLIER.

Κατωνάκη. Leid. ut Huds. *κνάκου τι*. Placuit Cl. *Sallierii* cor- (225)
rectio, *νάκος τι*. *Hesychius*: Κατωνάκη, *ἱμάτιον ἔχον ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος προσεῤῥαμμένον, ὅ ἐστι μηλωτή. δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσασθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πεισίστρατον τυράννων ἐπαναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται.* Conf. *Suidam*, qui *Aristophonis* loca ex Eccl. 713. et Lys. 1153. citat. Dein pro *προσεῤῥάπτετο* e sola coll. Gronov. praetuli *προσέῤῥαπτο*, quemadmodum apud *Polluc.* l. VII. sect. 68. e MSS. etiam reponendum. in verbis *Theopompi* cum *Hudsono* *κατίωσιν*. *κατιὼν* in omnibus MSS. Sed gravior menda latet in initio, in *τοῖς εἰς χρόνον φεύγουσι*. Pisistratidarum tempore plerique Argos aut Thebas concesserunt: sed ista nomina nimis a corruptae lectionis vestigiis recedunt. Quare, donec aliunde certius quid adferatur, legendum coniicio, *τοῖς εἰς χωρία φεύγουσι*, *in agros*, *in praedia*, *in villas*, ut apud *Aristoph.* Pac. v. 561. *ἐς τὰ χωρία*. Nisi *εἰς χρόνον* interpretari velis, *ad certum tempus* vel *in annum*. Athenis non tantum, sed et Sicyone hoc vestimenti genus aliquando fuisse in usu monet *Pollux* l. c. Unde emendandus *Athenaeus* l. VI. p. 271. D. *Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ κἀν τῇ τριακοστῇ καὶ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν παρὰ Σικυωνίοις κατανακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινάς, παραπλησίους ὄντας τοῖς ἐπευνάκτοις. Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Μέναιχμος ἐν τοῖς Σικυωνιακοῖς, καταναкοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινὰς π. ο. τ. ἑ.* *Dalechampii* errorem, *Catanancophoros* bis exhibentis, recte castigat *ὁ πάνυ* *Casaubonus* Anim. c. XX. sed non animum advertit Vir summus, littera mutata scribi oportere *κατωνακοφόρους*, cujus nominis ratio e dictis clarissima est.

3. (*Κέκτημαι*) *καὶ κεκτῆσθαι*,] In MS. haec adiuncta erant *τοῖς κατωνάκην φορεῖν* in voce *Κατωνάκη*." HUDSON.

Κεραμεοῦν [1], Ἀττικῶς. ὀστρακινὸν, Ἑλληνικῶς.

Κέοιντο [2], μόνως Ἀττικῶς.

Κεκλείσεται [3], μόνως Ἀττικῶς.

Κεκραγμὸς [4], Ἀττικῶς. κραυγὴ, Ἑλληνικῶς.

Similiter Leid. Sed male habet κηκτῆσθαι. In Coisl. et coll. Gronov. sine καὶ sic scriptum, ut exprimi curavimus. Vid. *Thom. M.* et *Spanhem.* ad Aristoph. Plut. v. 4. *Etymol.* p. 501. l. 25. *Eustathius* ad Iliad. I. p. 662. l. p. 662. l. 40. τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. Utrumque coniunxit *Plato* Theaet. p. 144. E. ἡ μὲν (θήρα) πρὶν ἐκτῆσθαι, τοῦ κεκτῆσθαι ἕνεκα. [cf. Wessel. ad Herodot. I. 49. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 572.]

(226) 1. *Κεραμεοῦν*,] *Hesychius:* Κεραμεοῦν. ὀστρακινόν. *Pollux* l. x. sect. 30. τεῦχος κεραμεοῦν. conf. sect. 190. *Nicon* Citharoedo apud *Athen.* l. xi. p. 487. C. Καὶ πάνυ τις εὐκαίρως, προπίνω, φησί, σοι Πατριῶτα. μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἁδρὸν, Χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην. Ita hos versus recte constituit Vir Amicissimus *A. Heringa* Obs. c. iii. p. 29. *Philostrat.* V. A. l. vi. c. 22. f. ἄγαλμα — κεραμεοῦν τε καὶ φαῦλον. *Libanius* Op. t. i. p. 372. C. ἀγγεῖον μικρὸν κεραμοῦν. L. κεραμεοῦν. Conf. *Thom. M.* [Lobeck. ad Phryn. p. 147 sq. et quae egregie notavit Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 248 sq.]

2. *Κέοιτο*,] *Κέοιντο* in cod. MS. Certum est κέοιντο Jonicum esse. Nec scio, quomodo verum esse potest, quod hic asseritur; nisi de Atticorum lingua veteri intelligatur, quae multa cum Jonica communia habuit. Fuit, cum legendum existimarem, *Κέοιτο*, ἀντὶ ὑπάρχοι, μόνως Ἀττ. κείσεται, ἀντὶ ὑπάρξει μ. etc. eo quod voces nonnullae in certa duntaxat significatione Atticae sunt. Hudson.

Κέοιντο. MSS. omnes. προσκέοιντο *Thucydides* l. iv. p. 259. l. 74. διακέοιντο *Lysias* contr. Agorat. p. 262. [Plat. de Repbl. X. p. 616. D. *Κέοιτο* habet Herodot. I. 67. med.]

3. *Κεκλείσεται*,] *Hudsoni* editio καὶ κείσεται. Leid. κείσηται. Reg. et coll. Gron. κεκλείσεται. In Coisl. et coll. Schl. *Κεκλείσεται*. *Aristophanes* Lysistr. v. 1073. Ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται.

4. *Κεκραγμὸς*,] In MS. κεκραγώς. Hudson.

Κεκραγμός. In eadem cum *Moeride* sententia sunt *Phrynichus* et *Thomas Mag.* nec immerito, cum hocce nomen legatur apud *Euripidem* Iph. in Aul. v. 1357. Ἀλλ' ἐνικώμην κεκραγμοῦ. Idem dixeris de nomine κέκραγμα, cui inter Atticas voces locum esse debere ostendunt haec *Aristophanis* Pace v. 625. Οἱ δὲ γινώσκοντες εὖ Τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κἀποροῦντας ἀλφίτων Τήνδε μὲν δίκροις ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν. Illius tamen, ut et vocis κραυγασμὸς in lexicis exempla non occurrunt, quam in usu apud veteres fuisse persuadent *Phrynichi* et *Photii* testimonia, a quibus

(227) vocem κραυγασμὸς expositam legas. Equidem prior Attica civitate donandam non iudicat, eumque sequitur *Thomas Mag.* Sed neutri ut assentiamur, facit *Diphili* auctoritas, a quo illud vocabulum adhibitum esse e veteri quodam lexico discimus. Sallier.

Κεκραγμός. Leid. *Κεκραγώς*. *Hudsoni* emendationem probant Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. *Vetus auctor* apud *Suid.* V. κεκραγμὸν γάρ τινα σκαιὸν ὁ χοῖρος ἠρτημένος ἀφίει.

Κηδεστὰς [1], καὶ τοὺς διδόντας καὶ τοὺς λαμβάνοντας τὰς κόρας, Ἀττικῶς. πενθεροὺς καὶ γαμβροὺς, Ἑλληνικῶς.

Κῆχος [2], ἀντὶ τοῦ δη, Ἀττικῶς.

Κλισιάδες [3], αἱ δίθυροι πύλαι, Ἀττικῶς. κλισία δὲ, ὅπου τὰ ζεύγη ἵστατο.

---

1. *Κηδεστὰς,*] Vid. *Thom. Mag.* V. *Wesseling.* ad Diod. Sic. l. XIV. p. 645. *Valckenaer.* ad Eurip. Phoeniss. v. 431. Pro *affine* etiam *Andocides* p. 7. l. 36. *τὸν κηδεστὴν, ὃς ἔχει σου τὴν ἀδελφήν.* Hi alias *συγκηδεσταὶ* dicti *Eustath.* Il. Ξ. p. 957. l. 33. In fine voces *πενθεροὺς καὶ γαμβροὺς Ἑλλ.* sic transposui pro *πενθεροὺς Ἑλληνικῶς καὶ γαμβροὺς* cum cod. Coisl. Ceterum, quam huic glossae adjunxerat *Hudsonus*, *Κηδεύομεν*, infra demum legitur in littera, *T*, *Τινὶ κηδεύομεν*, quo eam redire jussi. [vid. de v. *Κηδεστής* Bremi ad Aeschin. de fals. legat. c. 43. p. 228.]

2. *Κῆχος ἀντὶ γῆ, Ἀ.*] Ita pro *δὴ* in MS. rescribere visum est, cum in *Hesychio* sit, *Ποῖ κῆχος, ποῖ γῆς.* Hudson.

Κῆχος ἀντὶ γή. Cod. Coisl. habet *δή*, sed in margine eadem manu legitur, *Ποῦ κῆχος, Ἀττικῶς. ποῦ δή, Ἑλληνικῶς.* Scribendum tamen videtur, *Ποῖ κῆχος.* Ea enim loquendi ratione *Aristophanem* et *Pherecratem* usos esse *Etymologus* testatur p. 682. f. Sallier.

Κῆχος ἀντὶ τοῦ δή. Sic MSS. C. R. et coll. Gron. Vid. *Stephanum* in Ind. Thes. Mihi non liquet. [Passov. s. v.]

3. *Κλισιάδες — κλισίαι.* In MS. *κλυσία.* Hudson.

Κλισιάδες, αἱ δίθυροι πύλαι. Eodem sensu *δίπτυχοι Hesychio* et *Photio* dicuntur, id est, *bifores.* Videntur autem sic appellatae januae aedium interiores, ut colligas ex his *Philonis* p. 333. *ὥσπερ γὰρ ἐν μὲν οἰκίαις αὔλειοι πρόκεινται κλισιάδων, ἐν δὲ πόλεσι τὰ* (228) *προάστεια, δι' ὧν εἴσω βαδίζειν ἔνεστιν.* quo referendus alter ejusdem scriptoris locus, ubi de Pharaonis filia, quam ait moerore ob sterilitatem confectam, ad Nili ripas se contulisse, cum hactenus ne januam, seu *κλισιάδας* quidem praetergressa esset. *Κατηφοῦσαν δὲ ἀεὶ*, inquit, *καὶ στένουσαν, ὡς μάλιστα ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῷ βάρει τῶν φροντίδων ἀπαγορεῦσαι, καὶ δι' ἔθους ἔχουσαν οἴκοι καταμένειν, καὶ μηδὲ τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνειν, ἐξορμῆσαι μετὰ θεραπαινίδων ἐπὶ τὸν ποταμόν, ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο.* Quis vero nescit, feminas in interiorem aedium partem abdi solitas? Interim mirari subit, hujusce vocis exempla in lexicis desiderari, cum praeter *Philoncm* usurpata sit a *Plutarcho* Mor. p. 160. *ὀκνῶ δὲ*, inquit, *μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν — καὶ τιμὴν καὶ πίστιν ὀλίγου δεῖν ἁπᾶσιν ἐκ πρώτης γενέσεως ἐνδεδυκῦναν ἐξιστάναι, καὶ ἀναλύειν, μεγάλας τῷ ἀθέῳ λεῷ κλισιάδας ἀνοίγοντας καὶ ἐξανθρωπίζοντι τὰ θεῖα.* Ea quoque occurrit apud *Clem. Alex.* p. 160. Pro *κλισίαι* cod. Oxon. habet *κλυσία.* Coisl. vero *κλισία*, quod rectum est. Sallier.

Κλισιάδες. Triplex nominis scribendi ratio est, *κλησιάδες, κλεισιάδες, κλισιάδες*, quarum ultima unice vera videtur, probata etiam *D'Orvillio* V. C. ad Chariton. p. 124. ubi nonnulla hujus vocis exempla dedit. Alia *Wetstenius* ad I Corinth. XVI. v. 9. *Dionysius Halicarn.* A. R. l. I. p. 53. l. 45. et l. V. p. 307. l. 26. — Pro

Κλάσαι [1], Ἀττικῶς. κλαδεῦσαι, Ἑλληνικῶς.

κλισίαι vero reposui κλισία e MSS. Coisl. Reg. coll. Schl. et Gronov. In Leid. erat κλυσία. Κλισία singulari numero pro *stabulo* in Homeri Iliade Π. sumit *Eustathius*. Vide *H. Stephan.* Thes. t. II. p. 260. E. Sed hoc loco κλισία sive κλίσια plurale videtur a singulari κλίσιον sive κλισίον. [de vocis accentu vid. Pass. s. v.] *Hesychius*: Κλισίον, παραστάς. προβάτων καὶ βοῶν στάσις. etc. Alio loco: Κλειόων, πυλῶν, ὅπου ζεύγεσιν ἦν τόπος εἰς στάσιν. pro κλεισίων: nam in hoc etiam nomine eadem scribendi varietas. *Eustathius* ad Il. A. p. 58. l. 39. et plenius ad Odyss. Ω. p. 830. l. 12. Κλίσιον δὲ οἰκετικὸς οἶκος ἐστὶν εὐτελὴς καὶ οἷόν τις κλισία, περὶ ἣν δμῶες ἴαυον. παρὰ μέντοι Ἀττικοῖς, τὸ κλίσιον ἁμαξῶν καὶ ζευγῶν ἐστι δεκτικόν. ὃ λέγεται τοὺς Ῥωμαίους παρὰ τὴν στάσιν σταῦλον καλεῖν. Δίωνι μέντοι τῷ καλῷ τὴν γλῶσσαν δοκεῖ κλίσιον εἶναι, τὸν σταθμὸν τῶν προβάτων. ὁποῖα ἡ κοινῶς λεγομένη σκεπαστή. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς, παρ' οἷς καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ μόνου δὲ διχρόνου ἡ τῆς λέξεως ἄρχουσα εὕρηται, κεῖνται καὶ ταῦτα. Κλείσιον, θυρεών, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵσταται. καὶ κλεισίαι, αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Αἴλιος δὲ Διονύσιος κλεισίον φησὶν ὡς κλειδίον, καὶ ὅτι θυρῶν τοῦτο μέγας. καὶ κλεισίαι αἱ τούτου θύραι πλατεῖαι, καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς ἀνοιγόμεναι. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλίσιον Ἀμερίας
(229) τὸ πρόσστῳον ἴσως παρὰ Ἴωσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη. (Od. Ω. v. 207.) παρὰ δὲ Ἀττικοῖς, κλείσιον, ὁ μέγας θυρών. καὶ μήποτέ φησι τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλλεται, καὶ προπαροξύνεται. *Dionis Chrysostomi* locus, quem *Eustathius* innuit, est Or. XL. p. 488. C. ἐρείπια πολὺ ταπεινότερα τῶν κλισιῶν, (sic) οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα. Videndi etiam *Porphyrius* in Scholiis ad Homer. ineditis apud *Valckenaerium* Dissert. de Schol. in Hom. ined. p. 100. *Moschopulus* Π. Σ. p. 99. *Etymologus* p. 520. cuius locum etiam indicavit *Stephanus* in Thesauro. *Pollux* l. IV. 125. τὸ δὲ κλίσιον ἐν κωμῳδίᾳ, παράκειται παρὰ τὴν οἰκίαν παραπετάσματι δηλούμενον, καί ἐστι μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων, καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μείζους δοκοῦσι, καλούμεναι κλισιάδες, πρὸς τὸ καὶ τὰς ἁμάξας εἰσελαύνειν, καὶ τὰ σκευοφόρα. ἐν δὲ Ἀντιφάνους Ἀκεστρίᾳ, καὶ ἐργαστήριον γέγονε τὸ καλούμενον κλίσιον. τὸ κλίσιον, Ὃ πρὶν ποτ' ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βουσὶ σταθμὸς Καὶ τοῖς ὄνοις, πεποίηκεν ἐργαστήριον. Codex Falckenburg. quaedam verba addit, quorum sensum prope perspicio, sed versum nondum redintegrare possum. In *Lysiae* Orat. contra Eratosth. p. 197. τριῶν ἡμῖν οἰκιῶν οὐσῶν, οὐδεμιᾶς εἴασαν ἐξενεχθῆναι, ἀλλὰ κλίσιον μισθωσάμενοι, προὔθεντο αὐτόν. interpretantur *tuguriolum*: malim, *stabulum*; et similiter in *Demosthenis* Or. de Corona p. 331. [270.] ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωϊ χρωμένη. ubi *Wolfius* dedit *in fornice*; *Aretinus*, *in claustro*; alii aliter, ut e *Wolfii* adnotationibus videre est. Sed, ut dixi, interpretandum, *in stabulo*. [Copiose de tota hac re egit Schneiderus in lex. s. v. Κλισία. adde s. v. Κλεισίαι.]

1. Κλάσαι,] Κλαδᾶσαι vel κλαδῆσαι scribendum censet *Pauwius* ad Phrynichum p. 72. [172. Lob.] quam coniecturam refellit Magnus *Hemsterhusius* in praeclara nota, quam ex reconditis eruditionis suae thesauris depromsit in Addend. ad *Thom. M.* Apud

Κνέφαλον [1], Ἀττικῶς. τύλη, Ἑλληνικῶς.
Κνισσᾶν [2], τὸ θύειν, Ἀττικῶς.
Κυρίττειν [3], Ἀττικῶς. κερατίζειν, Ἑλληνικῶς.

Hesychium reperias, *Κλαδᾶσαι. σεῖσαι.* et, *Κλαδεῖ, σείει, κινεῖ.* pro quo series litterarum postulat *Κλαδάει.* sed ea videntur depravata ex *Κραδᾶσαι* et *Κραδάει*, ut et sequens *Κλαδαρῶν* ex *Κραδαλῶν, κλάδων.* quae suo loco videri possunt. Sic *κλαδαίνεται* pro *κραδαίνεται* in *Πτύρεται* apud eundem *Hesychium*. Gravius peccavit idem Lexicographus in *Κλαδεῖ. λοιδορεῖ, φθέγγεται.* pro quibus scribere debuerat, *Κηκαδεῖ. λοιδορεῖ. Κελαδεῖ. φθέγγεται.* [Lob. ad Phryn. l. l.]

1. *Κνέφαλον,*] De nominibus *κνέφαλον* et *τύλη* quid sentiendum sit, disces ex *Polluce*, et virorum doctorum notis ad illum (1. VII. 192. X. 35. et seq.) SALLIER. (230)

Κνέφαλον, Ἀ. ἡ τύλη, Ἑ. In cod. Regio et coll. Gron. est *κτύλη*, unde κ in κ mutata fluxit Huds. et MS. Leidensis lectio *ἡ τύλη.* Sed articulum recte omittit codex Coislin. Vid. not. ad *Thom. M.* [Lobeck. ad Phryn. p. 173 sq.]

2. *Κνισσᾶν,*] MSS. C. R. Leid. coll. Gr. Schlaeg. per unum σ *κνισᾶν.* quemadmodum alibi etiam scribitur. *Κνισσᾶν ἀγυιάς, βωμούς.* Veterum loca excitavit *H. Stephanus* in Thes. quibus adde *Themistium* or. XIII. p. 179. A. [Favorinus: *κνίσσα. καινότερον μὲν διὰ δύο σσ γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ θέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω δι᾽ ἑνός τε γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ι.* Cf. quae praeclare notavit Hermann. ad Eur. Alcest. v. 1161. Add. Blomfield. ad Aeschyl. Prometh. v. 505. Dindorf. ad Aristoph. Paç. 1040. Schneider. ad Plat. Polit. t. I. p. 180. qui omnes formam per simplex σ probant.]

3. *Κυρίττειν, Ἀ. κερατίζειν, Ἑ.*] Cod. Coisl. habet *κερματίσειν.* Parum recte. *Κερατίζειν* enim legendum esse obscurum est nemini, quae vox a compluribus est usurpata, v. g. a *Vet. Test.* interpretibus, *Justino* p. 318. *Eusebio* Demonstr. p. 281. *Gregorio Nyss.* t. II. p. 871. SALLIER.

Κυρίττειν. *Plato* Gorg. p. 351. E. de Republ. p. 738. A. *Dio Chrysost.* or. XXXIX. p. 485. B. or. LXXVIII. p. 658. C. *Maximus Tyr.* Diss. VI. p. 53. l. 10. *Aelianus* H. A. l. XV. c. 15. apud quem l. XVI. c. 20. etiam occurrit inde derivatum *κύριξις.* *Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἄῤῥεσιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην.* *Κυρίττιλος, qui cornu petit*, conservavit *Hesychius*, quod pro *κορύπτιλος* *Theocrito* [id. 5, 147.] restituendum suspicatur Cl. *Valckenaerius* in Epist. ad Röver. p. 52. [immo 42.] quem vide et *Hesychium* V. *Κυρίττειν* et *Διακυρίττεσθαι*, ac notas. A *κυρίσσω, κυρίττω, κυρίπτω* forma tantum distant *κορύσσω, κορύπτω.* *Εἰς μάχην κορύσσεται, Simonides* apud *Stobaeum* Floril. Grot. p. 315. A *κορύπτω* formantur *κορύπτης, κορυπτίλος* et *κορυπτόλης*, qui vulgo *κερατιστής. Hesychius: Κορυπτόλης. κερατιστής.* unde praecedens glossa, *Κορυπτόληπτον. κερατιστήν.* ita leviter emendanda: *Κορυπτόλην. τὸν κερατιστήν.* De qua nominum forma in *όλης* infra ad *Ὀπυίειν* quaedam notabo. *Κερατίζειν* corruptum latet apud *Hesychium* in *Καιρατιοῦσι. τοῖς κέρασι πλήξουσι.* ubi solito sibi errore lexicographus αι et ε confudit.

Κλεῖν [1], Ἀττικῶς. κλεῖδα, Ἑλληνικῶς.
Κλάειν [2], καὶ κάειν μετὰ τοῦ ᾱ, Ἀττικῶς. μετὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶς.

---

3. *Κλεῖν*,] Imo utrumque dicitur apud Atticos, *κλεῖν* nempe et (231)*κλεῖδα*, sed diverso sensu. Vide *Spanh.* ad Callim. p. 183. Sallier. Vide notas ad *Thomam* [p. 586.] et ad *Herodianum.* [p. 460. Antiatt. Bekk. p. 101.]

1. *Κλάειν, καὶ κάειν*] *Hudsonus* edidit: *Κλάειν, Ἀττικῶς. κλαίειν, Ἑλληνικῶς.* atque ita reliqui MSS. et citat *Spanhemius* ad Aristoph. Nub. v. 58. sed *κλᾴειν* cum jota subscripto. Verum eam, quam restitui, lectionem exhibet optimus Coislinianus, et coll. Schlaeg. Attici pro *αἰετὸς* dicebant *ἀετός*, pro *ἐλαίαι*, *ἐλάαι*, sic *κλάειν* et *κάειν* pro *κλαίειν* et *καίειν*. *Etymologus* p. 31. l. 49. *ἀναλογώτερον οἱ Ἀττικοὶ ἀετὸς λέγουσι, χωρὶς τοῦ ἰῶτα, ὡς κλαίω, κλάω. οὕτως Ὠρίων.* Conf. eundem in *Κλαίω* p. 497. l. 40. et *Ποιῶ* p. 679. l. 23. *Suidas* V. *Κλαίειν. Eustathius* ad Il. *Α.* p. 21. f. *Ἀθηναῖοι μὲν τὸ κλαίει, κλάει λέγουσιν. οὕτω δὲ καὶ καίει, κάει. αἰεί, ἀεί. αἰετός, ἀετός.* In his autem, si *ἀεὶ* excipias, cujus penultima anceps est, *α* manet longa. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. § 27. n. 8. p. 98. Koen. ad Greg. Corinth. p. (30) 75.] Vid. *Etymol.* p. 679. l. 26. quod non perspexit Cl. *Kusterus* ad Aristoph. Ran. v. 1026. qui *ἐλαῶν* in metri leges peccare censebat. [v. Ast. ad Theophr. p. 114.] Similiter Illustris *Grotius* in *Epicratis* Antilaide, in Exc. e Com. p. 667. v. 4. pro *ἀετοῖς* ob metrum reponendum existimabat *αἰετοῖς*. Verum ista correctione non indigemus. Placuit quidem plerisque hominibus eruditis *κλᾴειν* et *κᾴειν* scribi debere cum jota subscripto. Verum non immerito *D'Orvillius* Vir Celeb. ad Chariton. p. 288. hanc scribendi rationem in dubium vocavit: quod Attica scriptura in litteris majusculis, quibus solis utebantur, non potuerit distingui a vulgata, *ΚΛΑιΩ* a *ΚΛΑΙΩ*. Quare omnino ipsi adsentior, litterae *ἰῶτα* hic locum non fuisse: et praeeunt nobis hac in parte veteres Grammatici. [cf. Buttm. Vol. II. p. 162. qui hac in re assentitur. Stallb. ad Plat. Phaed. p. 195.] Sed vocat ibidem *D'Orvillius Euripidae* versum sub examen, e Rheso 97. *Ἀλλ' ἐκκαίοντες πῦρ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν.* et cum *Scaligero* praefert *ἐκκάαντες*. Nollem, hoc viris eruditissimis excidisset. *Αι* in *ε* mutata, debuerat scribi: *ἐκκέαντες*. et similiter apud *Hesychium* e litterarum serie, *Ἐκκέας. ἐκκαύσας* pro *Ἐκκαίας. Aeschylus* Agam. v. 858. *Ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων Παιωνίων, Ἤτοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως Πειρασόμεσθα πήματος τρέψαι νόσον.* ubi miror, Cl. *Abreschio* placere potuisse, *κέαντες* a *κέω*, *findo*, *tero*, *contero*, esse deducendum, Animadv. ad Aeschyl. p. 351. cum nihil frequen-(232)tius sit, quam *καίειν* et *τέμνειν* ita coniungi. Sic *Maximus Tyr.* Dissert. xii. sect. 2. *ἢ καύσας, ἢ τεμών. Lucianus* Apolog. t. i. p. 709. *καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον καὶ καιόμενον.* Idem Dem. t. iii. p. 517. *ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παῤῥησίᾳ χρώμενος. Isocrat.* de Pace p. 381. n. ed. *τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Cicero* Philippicis: *In corpore, si quid eiusmodi est, quod reliquo corpori noceat, uri secarique patiamur. Themistius* Or. xi. p. 149. A. *τὸ δὲ ἀνάγκῃ ἐκτεμεῖν, ἢ ἐπικόψαι.* Lege: *ἐπικαῦσαι.* Vid. p. 148. C. Or. xxii. p. 277. A. Haec de *Aeschyli* loco, *Κείαντες* est in *Sophoclis* El. v. 759. ubi

Κέδρον [1], οὐδετέρως, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

---

aliae editiones habent *κῆαντες*. [Hermannus cum Erfurdt. *κέαντες* dedit, quod improbat Buttmann. Vol. II. p. 161. not.] Postrema haec non multum ad *Moeridem* faciunt, sed, quod ambulantibus accidit, ut, per virides et grata florum varietate distinctos agros spatiantes, aliquanto latius evagentur, locorum amoenitate illecti, quam primum secum constituerant, illud etiam nobis fatemur hic evenisse. Nec doctis hunc excursum nostrum ingratum fore opinamur.

1. *Κέδρον*,] In MS. *Κοῦδρον*. Hudson.

Κέδρον, — *κέδρος θηλυκῶς*. In cod. Coislin. vox *κέδρος* desideratur, eaque carere possumus. *Moeridi* vero, hancce de nomine, *κέδρον* legem ferenti, *Aelium Dionysium* praeivisse persuadent haec *Eustathii* Comm. p. 1390. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησὶν οὕτω· κακκάβη θηλυκῶς, ὁ κάκκαβος. ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται ἐν τῷ κακκάβη ζέουσα. οὕτω καὶ ἡ ἁρπαγή, δι' ἧς ἐκ φρεάτων κάδδους ἀνάγουσιν. — ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς, ὁ ὄροφος, ὁ θὶς — οὐδέτερα δὲ τὸ νῶτον, τὸ ζυγὸν, τὸ κέδρον — δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται*. Quibus assensum, cave, praebeas. Etsi enim *Dionysium* magna cum doctrinae laude in grammaticis rebus versatum nonnulli prodiderint, plus tamen apud nos valere debet Atticorum auctoritas, a quibus eam vocem feminino genere semper usurpatam deprehendimus. Sic *Euripides* Alcest. v. 365. et *Theophrastus*, qui ea voce saepe utitur, sed nunquam, nisi feminino genere. Atticos ceteri omnes secuti sunt, si *Aristotelem* excipias, in cujus Admirandis legitur genitivus *κέδρου*, cum articulo *τοῦ*, ubi tamen *τῆς* scribendum esse suspicamur; cum *Aristotelem* ab ea loquendi ratione, quae vulgo obtinebat, discessisse (233) parum probabile sit. Certe neutrum nusquam reperias. Hinc *Thomas Mag.* nisi nostra nos fallit opinio, docet femininum genus tunc locum habere, cum de *arbore* sermo est, neutrum vero, cum de fructu. *Κέδρος θηλυκῶς*, inquit, *τὸ δένδρον. κέδρον δὲ οὐδετέρως, ὁ καρπός*. Ita quoque *Etymologus*, cujus haec sunt verba: *Κέδρος θηλυκῶς λέγεται τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός. ἀλλὰ θύε τὰς κέδρους*. Emendandus igitur *Ammonius*, qui fructum masculino genere efferri solitum esse tradit: *Κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, ἀρσενικῶς δὲ ὁ καρπός. ἀλλὰ θύε τὰς κέδρους*. Lege, *οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός*. Aliter ipsi cum nemine conveniret. In eo enim grammatici omnes consentiunt, nomen, de quo controversia est, neutro genere legi. Masculini vero apud ipsos ne mentio quidem fit. *Hesychius* v. g. ait: *Κέδρον Ἀττικοὶ οὐδετέρως δανεῖον*. quae depravata esse nemo non videt; ea nempe de causa, quod incuria librariorum particula *ὡς* post adverbium *οὐδετέρως* interciderit. Nam huncce locum sic scriptum fuisse opinamur: *Κέδρον Ἀττικοὶ οὐδετέρως ὡς δανεῖον*. Id quippe vult *Hesychius* nomen *κέδρος* neutrum esse velut *δανεῖον*. Quod autem tradunt, nomen illud, cum neutrum est, debere de fructu intelligi, non ita certum videtur. A quibus enim scriptoribus eo sensu usurpatum sit, nescire nos ultro fatemur. Cedri fructus *κεδρίδες* appellantur, cum ab *Aristoph.* Thesmoph. v. 494, tum a *Dioscoride* duobus aut tribus in locis. Alterum nomen nobis se nondum obtulit. Sallier.

Κέδρον. Leid. *κοῦδρον. κέδρος*, quod *Hudsonus* interseruerat, facile possumus carere. Conf. notas ad *Thomam Magistrum*.

Κατέαξα [1] τῆς κεφαλῆς, Ἀττικῶς. κατέαξα τὴν κεφαλὴν, Ἑλληνικῶς.
Κάθησο [2], Ἀττικῶς. κάθου, κοινῶς.
Κνεῖν [3], Ἀττικῶς. κνήθειν, Ἑλληνικῶς.
Κοροπλάθοι [4], Ἀττικῶς. κοροπλάσται, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Κατέαξε,*] In MS. *Κατεάξαι τῆς κ.* et dein *κατέαξε τὴν κ.* Vide *H. Stephan.* de Dial. Gr. p. 44. HUDSON.
Κατεάξαι. Sic et Leid. Verum Coisl. et coll. Gron. utroque loco *κατέαξα. Herodianus* Philetaero MS. *Κατεαγὼς τῆς κεφαλῆς, οὔτε μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὔπολις· Οὐ γὰρ κατάξεις τῆς κεφαλῆς τὰ ῥάμματα.* Rarior et Attica construendi ratio occurrit in *Aristoph.* Vesp. v. 1419. *Platonis* Gorg. p. 320. D.
(234) Similiter *ξυνετρίβην Aristoph.* Pac. v. 70. etc. Altera cum accusativo, apud *Lysiam* semper, *Andocid.* p. 9. l. 5. *Demosthen.* adv. Conon. p. 732. A. et alios, quos ad *Thomam* [p. 499.] excitarunt Interpretes. [cf. quae nuperrime hac de re copiosius monuit F. Volckm. Fritzschius in censur. Aristoph. Acharn. ed. Guil. Dindorf., quae inserta est in Jahnii Annall. ann. 1829. Vol. II. P. I. p. 21 sq. add. Ast. ad Theophr. p. 235 sq.]

2. *Κάθησο,*] *Aristophan.* Ach. v. 59. *Euripid.* Iph. Aul. v. 627. *Κάθου* usi sunt *Alexis* et *Diphilus. Vetus Grammaticus* bibl. Coisl. p. 482. *Κάθου. Ἄλεξις Ταραντίνοις. Δίφιλος Εὐνούχῳ. Κάθησο* et *κάθεσο,* Jonice *κάθεο,* Attice *κάθου.* quod vulgus Graecorum etiam recepit. [Thom. Mag. p. 485.]

3. *Κνεῖν,*] MS. Leid. *Κνεῖν, ἀντὶ τοῦ κνήθειν, Ἀττικῶς. γνήθειν, Ἑλληνικῶς.* quod tamen mutatum erat in *κνήθειν.* Reliqui MSS. *Hudsoni* lectionem praeferre videntur; quae proba est. *Hesychius: Κνεῖν, κνήθειν,* post *κνηστήρ,* et *Κνεῖ, κόπτει.* ubi *Homericum κνῆ* reponendum. *Photius* in Ind. Menandri. *Κνύειν, ξύειν καὶ κνήθειν. Μένανδρος.* Forte, *Κνεῖν.* quanquam *Hesychius* etiam habet, *Κνύειν, κνήθειν, ξύειν.* et alii ita usurpant. *Ἐπικνεῖν* apud *Suidam* V. *Ξυνηλῇ. — κνήστει χαλκείῃ. οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσι, κἀπικνεῖν κἀπεσθίειν.* quae e veteri Comico videntur deprompta. *Κνεῖν* autem dixere Attici pro *κνήθειν,* ut *ἀλεῖν* pro *ἀλήθειν,* de quo vide supra, *νεῖν* pro *νήθειν. Hesychius: Ἔνει, Ἀττικοί. ἔνηθεν. Pollux* l. VII. sect. 32. *ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν, ἢ νῶσιν, (οἱ Ἀττικοὶ γὰρ τὸ νήθειν νεῖν λέγουσιν,) ἐπίνητρον καλεῖται.* Similiter *νῶσιν* l. X. sect. 125. quasi a *νάω,* ut apud *Hesych. Νῶντα. νήθοντα.* quibus simile *σῶσι* pro *σήθουσι* apud *Herodot.* l. I. c. 200. Ut a *κνέω, κνήθω, νέω, νήθω,* sic a *πλέω,* quod in compositis *impleo,* etc. apud Latinos superest, *πλήθω.* Conf. *Suid.* v. *Νεῖν.* [Lobeck. ad Phryn. p. 254. Buttm. Vol. I. p. 504.]

4. *Κοροπλάθος,*] *Thomae Magistro κουροπλάθος.* Sed pro nobis faciunt *Harpocration* et *Suidas.* HUDSON.
Κοροπλάθος, Ἀ. κοροπλάστης, Ἑ. MSS. Coisl. Reg. Leid. coll. Gron. in plurali *κοροπλάθοι,* et *κοροπλάσται.* Consulendus omnino *D. Ruhnkenius* ad Timaeum V. p. 120. *Κόραι* Atticis *puppae ex cera argillave factae,* quae et *νύμφαι,* de quibus notavit *Ruhnkenio* etiam laudatus Magnus *Casaubonus* ad Persii versum Sat. II. 70. — *Veneri donatae a virgine puppae.* Quem versum simul et veterem
(235) morem, quo virgines, ante quam nuberent, Veneri aliive Deae par-

Κατὰ χειρὸς [1], Ἀττικῶς. κατὰ χειρῶν, Ἑλληνικῶς.

---

tus praesidi, puppas aliaque puellaria ludicra consecrare solebant, mirifice illustrant duo Epigrammata in Anthologia inedita, quae non alienum videtur, hac occasione cum doctis communicare, et eadem opera paucis illustrare. Prius *Persae* est. *Πότνια κουροσόα ταύταν ἐπὶ ποντίδα νύμφαν Καὶ στεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων, Ὄλβια Εἰλείθυια, πολυμνάστοιο φύλασσε Τισίδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα.* Ita legitur in optimae notae apographo, quod in itinere Gallico comparatum Vir Eruditissimus idemque humanissimus, *Davides Ruhnkenius* mihi dono dedit. Nec quicquam est, quod quempiam possit offendere, praeterquam v. 1. *ἐπὶ ποντίδα*, quod etiam habent apographa Scaligeri et Vossii. *Salmasius* vel *Gujetus* (Utrique enim notae margini adscriptae debentur, quas apographi auctor distinguere neglexit.) in MS. Paris. conjicit *ἔχε* pro *ἐπί*, quod tamen ipsi non satisfaciebat; et videtur aliud quid latere, quod aliis indagandum relinquo. Alterum Epigramma *ἄδηλον* est, et non una labe inquinatum. *Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τάν τ' ἐρατεινὰν Σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον, Τάς τε κόρας, Λιμνᾶτι, κόρα κόρᾳ, ὡς ἐπιεικές, Ἄνθετο καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρτεμίδι. Λητῷα, σὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας Θηκαμένα, σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.* Versu 1. Doricam scripturam *τάν τ' ἐρατεινὰν* conservavit MS. Paris. In Scal. et Voss. est, *τήν τ' ἐρατεινήν*. v. 2. *τόνδε* Voss. et Scal. pro *τόν τε*. Verum iidem libri v. 3. recte *Τάς τε κόρας*. In Paris. perperam *κόμας*. Versu enim 4. sequuntur, *καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματα*. Sic legendum. In Parisino est, *καὶ τὸ κ. ἐκδύματ'*, in Scal. et Voss. *κάτα κ. ἐνδύματ'*. v. 5. pro *παιδὸς* male in Paris. *παιδί*. v. 6. recte *Θηκαμένα*. In Scal. et Voss. *Θήκαμεν ἅ*. Verum in versu 3 superest difficultas quaedam. *Salmasio* vel *Gujeto* in MS. Paris. legendum videbatur: *Λιμνάτι κόρᾳ κόρα. Λιμνάτι* pro *Λιμνάτιδι*, ut *δαΐ λυγρῇ* pro *δαΐδι λυγρῇ* apud *Homer*. Quae sententia si vera est, omnia erunt plana et perspicua. Sin minus, pro *Ἀρτεμίδι* v. 4. scribendum, *Ἄρτεμί σοι*. quod tamen durum est. Idem vir doctus „*Λιμνάτις κόρα*, inquit, an Proserpina „Athenis culta *ἐν Λίμναις*, loco celebri, ubi et Bacchi erat templum.“ Sed nihil certius, quam hoc esse epitheton Dianae, quae variis in locis hoc nomine colebatur. Adeundus Illustris *Heinsius* ad Ovid. Met. V. v. 48. *Scholiasta* Euripidae ad Hippol. v. 1133. *Λίμνη, τόπος* (236) *Τροιζῆνος, ἔνθεν — Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται.* (*Ἄλλως*) *παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λίμνης τρόχον. τὸν τρεχόμενον τόπον, Ἀττικοῖς.* Ita istum *Scholiastae* locum sibi constituendum videri monuit me *Valckenaerius* meus. Ipse *Euripides* v. 228. *Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι λίμνας.* ubi *Barnesius* in *Scholiis* recte castigat, *Λιμνᾶτις ἡ Ἄρτεμις*. Versu 5. *Λητῷα* mutari non debet. Sic saepe Epigrammatarii. Possem epigramma similibus poëtarum locis illustrare; sed haec praesenti instituto sufficiant, ad *κόρας*, *puppas*, quas una cum *pupparum vestimentis* Dianae dicaverat Timarete, vindicandas; et Dianam *Λιμνάτιδα*, quam paene obscuraverant librarii, in majore luce ponendam.

1. *Κατὰ χειρὸς, Ἀ. κατὰ χειρῶν, Ἑλληνικῶς.*] Ita quoque *Thomas Magister*. Utrique autem convenire videtur cum *Aristophane* celeberrimo quondam Grammatico, cujus haec verba apud *Athen.* l. ix. p. 408. *Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς*, inquit, *ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ κατὰ χειρὸς, καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι. παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς*

Κοχώνη [1], ἡ ὑπογλουτίς.
Κομψεία [2], Ἀττικῶς. πανουργία, Ἑλληνικῶς.
Κότινος [3], Ἀττικῶς. ἀγριέλαιος, Ἑλληνικῶς.

τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου λέγεσθαι κατὰ χειρός, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι. ἔοικε δὲ ὁ γραμματικὸς τοῦτο πεφυλακέναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Equidem negari non potest, quin ea loquendi ratio saepius in Atticorum scriptis occurrat. Alteram tamen ab ipsis repudiatam non esse, illud argumento est, quod *Philyllius* et *Menander* ea uti non dubitaverint. Testis *Athenaeus* ibid. Hanc quoque reperias apud *Apollodor.* l. II. p. 133. ubi de Hercule: *γενομένων δὲ τούτων*, inquit, *εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, καὶ κονδύλῳ παῖδας ἀπέκτεινεν Ἀρχιτέλους παῖδα Εὔνομον κατὰ χειρῶν διδόντα.* id est, *aquam manibus infundentem.* SALLIER.

Κατὰ χειρός,] *Aristophan.* Vesp. v. 1211. Avib. v. 463. *Alexis* apud *Athen.* l. II. p. 60. A. et alii. Conf. notas ad Thomam Magistrum. [p. 510. Lobeck. ad Phrynich. p. 327.]

1. *Κοχώνη,*] In MS. *Κοχάνη ἡ ὑπογλωττίς.* HUDSON.
Similiter Leid. Reliqui MSS. recte, sine *Ἀττικῶς*, quod addiderat *Hudsonus.* Vid. *Aristoph.* Eq. v. 422. *Schol.* v. 482. *Pollux* l.
(237) II. sect. 183. et *Foësius* in Oecon. Hippocrat. V. [v. Schneider. lexic. s. h. v.]

2. *Κομψεία, Ἀττικῶς.*] Ita quoque *Erotianus: Κομψευόμενος,* inquit, *πανουργευόμενος, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανουργίαν κομψείαν καλοῦσιν.* Haec vox usurpatur a *Luciano* t. I. p. 109. sed ibi *κομψεία* de *facetiis* et *salibus* intelligi debet, ut ostendunt haec ejus verba: *ἢν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καταλιπόμενόν ἐστι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπή.* Itaque illud nomen a *Suida* recte exponitur *ἐλαφρία, ἀστειότης, πιθανολογία, ἀλαζονεία.* quibus varias ejus acceptiones complectitur: *πιθανολογίᾳ* enim *πανουργίαν* includi non temere quis pronuntiet, cum nemo, nisi oratione ad persuadendum accommodata, decipi soleat. Quo pertinere videntur haec *Antonini* Imp. l. III. p. 73. *μήτε ἀκούσιος ἐνέργει, μήτε ἀκοινώνητος, μήτε ἀνεξέταστος, μήτε ἀνθελκόμενος, μήτε κομψεία τὴν διάνοιάν σου καλλωπιζέτω.* — *Πανουργία, Ἑλληνικῶς.* Parum recte. Illa enim voce utitur *Aeschylus* Sept. ad Theb. v. 608. *Ἢ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ Ναύτῃσι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινὶ Ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει.* SALLIER.

Κομψεία. Plato Phaedone p. 75. E. [101. C. St.] Pro *πανουργίᾳ Libanius* Op. t. I. p. 166. D. *θαυμάσαντας δὲ τὴν Ὀδυσσέως κομψείαν, οὐδαμοῦ θέντας τὰς ἐμὰς ἀριστείας.* Ajacis verba sunt, quibuscum comparari debent haec ejusdem apud *Sophoclem* Aj. Flagell. v. 448. *Νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Ovidius* Met. XIII. v. 9. *Tutius est igitur fictis contendere verbis, Quam pugnare manu.*

3. *Κότινος,*] Vide notas ad *Thomam*, ubi *Trillerus* propterea inprimis vocem *ἀγριέλαιον* a *Thoma* fuisse improbatam existimat, quod ab Apostolo *Paulo* fuerit usurpata: et alibi etiam saepissime acerbe in *Thomam* invehitur, ac si malo animo voces vulgares, quibus *S. Scriptores* usi sunt, reprehendisset. A qua calumnia *Magistrum* vindicare conati sumus in Praefatione. *Moeridis* institutum

Κομμώτριαν [1], Ἀττικῶς. ἐμπλέκτριαν, Ἑλληνικῶς.
Κατεκαύθη [2], Ἀττικῶς. κατεκαύσθη, Ἑλληνικῶς.

---

longe fuit diversum. Is enim voces Atticas per vulgares solet interpretari.

1. *Κομμώτριαν*, *Ἀ*. *ἐμπλέκτριαν*, *Ἑ*.] Unde forsan apud *Pollucem* pro *πέκειν* aut *πέκτειν* legendum *πλέκειν*. (l. VII. 165.) HUDSON. (238)

Κομμώτριαν. In Leid. *κομμήτριαν*, sed *η* dein in *ω* mutata. Pro *ἐμπλέκτριαν* coll. Gron. *ἐκπλέκτριαν*. *Ornatores*, *mangones*, Graece *κοσμηταὶ* et *κομμωταὶ*, quae voces in libris permutantur, ut apud *Xenoph.* Cyrop. l. VIII. p. 241. E. Vid. *Oudendorp.* V. Cl. ad Thom. V. *Ἐντρίβεται*. *Κομμωταὶ* apud *Themist.* Or. XX. p. 238. A. leviter depravati leguntur in *Aeliani* H. A. l. v. c. 39. p. 283. f. *Καὶ Βερενίκη λεὼν πρᾶος συνῆν, τῶν κομμώντων διαφέρων οὐδέν. ἐφαίδρυνε γοῦν τῇ γλωττῇ ἡσυχῇ τὸ πρόσωπον αὐτῆς* etc. Legendum *κομμωτῶν*; alias enim deberet scribi *κομμούντων*. Mulieres *ornatrices* *κοσμήτριαι* et *κομμώτριαι*, ut ad *Festum* V. *Acus* monuit Virorum summus *Jos. Scaliger.* Perperam *Hesychius* in *Κομίστρια*. *ἐπιμελήτρια*, *τροφός*, *ἐμπλέκτρια*, voces sono vicinas confudit: a quo errore sibi etiam non satis cavit eruditissimus *Th. Reinesius* Inscript. I. 89. p. 125. qui ceteroquin conferendus. In *Cyrilli* glossis bis legitur, *Κοσμήτρια*, *ornatrix*, quorum alterutrum mutandum censeo in *Κομμώτρια*. Apud *Etymolog.* p. 526. l. 26. pro *κομμωτικὴν λέγουσι τὴν κοσμοῦσαν*, et in *Rigaltii* Glossario MS. ad Artemid. p. 8. *κομμωτικτὴν λέγουσι τὴν κοσμοῦσαν, καὶ ἐμπλέκουσαν*. etiam reponendum *κομμώτριαν*. *Κομμώτρια* occurrit apud *Aristoph.* Eccles. v. 732. *Platon.* de Republ. l. II. p. 601. E. *Synes.* de Provid. p. 105. B. *ἡ γυνή, διὸλύγιον ἄλλο κακόν, ἑαυτῆς κομμώτρια*. *Scholiast.* Hom. ad Il. Ξ. apud *Valcken.* Diss. de Schol. Hom. p. 130. et *Eustath.* Il. Ξ. p. 953. *Helladius* Chrestomath. p. 4. *Ὅτι τὰς νῦν λεγομένας κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομμωτρίας ἐκάλουν*. De his mulieribus multa multi, quos laudat *Trillerus* Observ. l. IV. c. XV. Alio nomine etiam dicebantur *δημιουργοί*, *αἳ τὰς κόμας εὐθέτιζον*, teste *Pausania* apud *Eustath.* ad Odyss. *P.* p. 638. l. 6. et *καλλωπίστριαι*. Sed aenigmatis instar est, quod praebet *Hesychius*: *Στάτρια*, *ἐμπλέκτρια*. quod aliis solvendum relinquo. *Κομμωτίσασθαι* legas apud *Synesium* Enc. Calv. p. 83. C. cujus verbi nulla exempla dedit *Stephanus* in Thes. ubi de reliquis accurata egit diligentia. [voc. *Κομμώτρια* derivatur Schol. Plat. p. 151. a *Κόμμι*.]

2. *Κατεκαύθη*, *Ἀ*. *κατεκαύσθη*, *Ἑ*.] In MS. *Κατακαυθήσεται*. (239)
Apud *Thomam Magistr.* *Κατεκαύθη*, *Ἀττικῶς*. *κατεκάη*, *Ἑλληνικόν*. Forsan tamen, *Κατακαύσεται*, *Ἀττ*. *κατακαυθήσεται*. *Ἑλλ*. ut supra, *Γυμνάσεται*, *Ἀττικῶς*. *γυμνασθήσεται*, *Ἑλλ*. Vide *Steph.* de Dial. Gr. p. 147. HUDSON.

Κατεκαύθη, *Ἀ*. *κατακαυθήσεται*, *Ἑλλ*. Sic MSS. omnes C. R. L. coll. Gron. In coll. Schl. sola *κατεκαυσθήσεται*. Cl. *Wetstenius* ad I Cor. III. v. 15. citat hoc modo: *Κατεκαύθη*, *Ἀττικῶς*. *κατεκάη*, *Ἑλληνικῶς*. Malui *Hudsonianam* lectionem retinere, donec aliunde melior adferatur. *κατεκαύθη* aliquoties legitur apud *Thucydidem*; *κατακαυθήσομαι* apud *Aristophan.* Nub. v. 1507. [Buttm. Vol. II. p. 161. Matth. Vol. I. p. 467.]

Κίβδωνες [1], Ἀττικῶς. μεταλλευταὶ τῶν λίθων, Ἑλληνικῶς.

Κίβδηλος [2], οὐχ ὑγιὴς τὸν τρόπον, δοκῶν δὲ ὑγιής.

Κατόπιν [3], Ἀττικῶς. ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Κίβδωνες, Ἀ. μεταλλεῖς τῶν λίθων, Ἑ.*] In MS. *μετὰ τελευταίων λίθων.* Sed in *Photii* Lexico MS. *κιβδῶνες, οἱ μετάλλειοι.* unde cum Cl. *Barnesio μεταλλεῖς τῶν λίθων*, aut simile quid reponi debere existimo. HUDSON.

Pro *μετὰ τελευταίων λίθων*, in qua depravata lectione codices conspirant, reposui proxime ad litterarum ductus, *μεταλλευταὶ τῶν λίθων. Μεταλλευταὶ* vocabulum quidem lexicographis incognitum, probum tamen; quodque non tantum analogia comprobetur; (ut enim *βραβεὺς* et *βραβευτής*, *πρεσβεύς*, *πρεσβευτής*, *προβατεός*, *προβατευτής*, *ἀσπαλιεὺς* et *ἀσπαλιευτής*, sic *μεταλλεὺς* dicitur et *μεταλλευτής*.) sed et *Manethonis* auctoritate confirmetur l. IV. v. 259. *Ἀνθολόγοι, γαίης τε μεταλλευταὶ καὶ ὑπουργοὶ Δυσπονίης.* Similiter *μετάλλευσις* vox lexicographis etiam ignota apud *Palaephat.* de Incred. c. 10. ubi MSS. Ox. Lond. et Cant. *μεταλλεία.* Ad ipsam vocem *Κίβδωνες* quod attinet, eam praeterquam apud Grammaticos nuspiam reperias. In *Polluce* l. VII. sect. 99. editum: *τὴν δὲ σκωρίαν, καὶ κίβδηλον ἐκάλεσαν, ἀφ' ἧς καὶ οἱ μεταλλεῖς κιβδωλοί.* Verum in MSS. *Kuhnii* et *Jungermanni*, *κίβδον, ἀφ' ἧς οἱ μεταλλεῖς κιβδόνες.* in Falckenburgiano pro *κιβδωλοί*, *κιβδηλῶνες. Metallorum scoriam κιβδηλὶν* fuisse dictam tradunt *Etymologus* V. et *Hesychius* V. *Κιβδηλιῶντας, ὠχροὺς ὑπὸ τῆς κιβδήλεως. ἐνοχλουμένους. ἔστι δὲ κιβδηλὶς ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία, ἀφ' ἧς Παμφύλιοι κίβδηλον, μοχθηρόν, φαῦλον, ψεῦσμα, νόθον, ἀδόκιμον.* Recte quidem is, adjectivum *κίβδηλος*, in cujus origine ceteri Gram-
(240) matici mirifice nugantur, a *scoria*, quocunque tandem nomine veniat, derivari, perspexit. Sed analogiae rationes si consulamus, non improbabile videbitur, duplex praeterea fuisse nomen, quo *scoria* designabatur, *κίβδος*, sive *κίβδον*, quod in MSS. *Pollucis* est, et *κίβδην.* A. *κίβδος*, *κιβδών*, eadem fere ratione atque a *κόπρος κοπρών*, *χεῖλος χειλών*, *οἶνος*, *οἰνών*. A *κίβδη* vero, (*Hesychius* habet *Κίβδης*, — *πηλός.*) *κίβδηλος*, ut a *σιγή*, *σιγηλὸς*, ab *ἀπάτη*, *ἀπατηλός*. Sunt haec non admodum certa, fateor; sed his in tenebris si quodammodo offenderim, facile me veniam ab aequis harum rerum arbitris impetraturum confido.

2. *Κίβδηλος, οὐχ*] Vid. *Dav. Ruhnkenius* ad Timaeum V. p. 115. *Herodianus* Philetaero: *Ὑπόχαλκον νόμισμα, τὸ μὴ δόκιμον καὶ κίβδηλον. ἐρεῖς δὲ καὶ τὸν πονηρὸν οὕτως. κίβδηλος ἄνθρωπος καὶ ὑπόχαλκος.* ubi paucula notabo. Pro *οὐκ ὑγιὴς* MSS. recte *οὐχ ὑγιής.* [Monk. ad Eur. Hippol. v. 612.]

3. *Κατόπιν, Ἀ. ὄπισθεν, Ἑ.*] Forsan *κατόπισθεν*, ut in *Thoma Magistro.* HUDSON.

Nihil mutandum. Vide Illustrem *Spanhemium* ad Aristoph. Plut. v. 13. ubi hunc locum citat; *Ruhnken.* ad Tim. p. 112. *Aristophan.* apud *Photium* cit. ad Hesych. V. *Ἔρειδε.* [*κατόπιν* legitur Lucian. Herodot. c. 5.]

Κωμῳδοποιοὶ [1], Ἀττικῶς. κωμῳδιοποιοὶ, Ἑλληνικῶς.
Κατορώρυκται [2], Ἀττικῶς. κατώρυκται, Ἑλληνικῶς.
Καταγώγιον [3], καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς. κατάλυμα, καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς.
Κυρβασία [4], πῖλος Περσικὸς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Κωμῳδοποιοὶ, Ἀ. κωμῳδιοποιοὶ, Ἐ.*] Ita ex *Th. Magistro.* In MS. *κωμοδοιποοί.* Hudson.

Collatio Gronov. *κωμῳδοποιὸς* et *κωμῳδιοποιός.* In *Platonis* libris utramque formam reperias, et alibi in scriptoribus Atticis. Sed formam vulgarem librariis deberi putem. *Κωμῳδοποιητὴς* in *Aristoph.* Pac. 733. *Κωμῳδοδιδάσκαλος* Equit. v. 504. Pac. v. 736. *Κωμῳδοδιδασκαλία* Eq. v. 513. *Τραγῳδοδιδάσκαλος* Thesmoph. v. 94. quibus in locis librariorum licentiam metrum coërcuit.

2. *Κατορώρυκται,*] *Suidas: Ἀνορωρυγμένον λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον. Μένανδρος Ὑδρείᾳ· Εὐθὺς καταχρήσασθαι τὸν ἀνορωρυγμένον, Ταύτην ἰδόντα. Κατορώρυκται Plato* Euthyd. p. 201. B. quo *Hesychii* glossa, *Κατορώρυκται. κατακέχωσται* referenda. Conf. *Phrynichum* p. 12. et *Thomam M.* V. *Ἀλήλιπται.* (241)

3. *Καταγώγιον,*] Ea vox a *Moeride* inter Atticas numeratur. Nullum tamen ejus exemplum occurrit in lexicis. Scilicet a praestantissimis scriptoribus usurpatam esse constat: quos inter *Xenophon* p. 923. *ὁποτέ γε μὲν ἀφορμὴ ὑπάρχοι,* inquit, *καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν ναυκλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια περὶ λιμένας πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι, καλὸν δὲ καὶ ἐμπόροις ἐπὶ προσήκοντας τόπους ὠνῇ τε καὶ πράσει, καὶ τοῖς εἰσαφικνουμένοις δὲ δημόσια καταγώγια.* bis, ut vides, nomen illud ibi legitur. Eo quoque utitur *Machon* Comicus apud *Athen.* l. VIII. p. 337. D. *Ὁ Δωρίων δὲ, πῶς ἂν οὖν ἐνταῦθ', ἔφη, Δύναιτο καταγώγιον ἐξευρεῖν τις.* Recte igitur *Moeris,* qui hocce vocabulum Atticum esse tradit. Sallier.

Καταγώγιον. Vox usurpata *Thucydidi* l. III. p. 210. l. 89. *Platoni* Phaedro p. 1230. A. [p. 259. A. St.] *Antiphani* apud *Stobaeum* Floril. Grot. p. 511. aliisque, inprimis scriptoribus Eroticis, qui veterum exemplo *κατάγεσθαι* etiam frequenter adhibuerunt. *Xenophonti Ephesio* restituit *Tib. Hemsterhusius* Obs. Misc. Vol. VI. t. II. p. 351. *Καταλύειν* etiam occurrit apud scriptores Atticos, et *κατάλυσις, Platon.* Protag. p. 220. D. *Euripid.* El. v. 393. *Machon.* apud *Athen.* l. a *Sall.* cit. C. *Κατάλυμα* vero apud scriptores vere Atticos non reperitur, et a *Pollucis* codd. nonnullis l. I. 73. abest, qui tamen eam vocem videtur non plane improbasse: sed ibidem *καταυλίσασθαι,* ex praecedente *καταλύσασθαι* ortum, cum codd. C. A. omnino debet deleri. *Moeridis* loco usus est Cl. *Wetstenius* ad Marc. XIV. p. 14. [*καταλύειν εἰς πανδοχεῖον* Aeschin. de fals. legat. p. 41. St.]

4. *Κυρβασία, Ἀττικῶς. τιάρα, Ἐ.*] Duae illae voces in Coisl. cod. desiderantur, quas tamen addi debuisse, constat ex orationis serie. Sallier.

Κυρβασία. Voces *Ἀττικῶς. τιάρα,* quas *Hudsonus* interseruit, ab omnibus codd. absunt. Quare, vocibus transpositis, legere malim: *Κυρβασία, ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν. πῖλος Περσικὸς, Ἑλληνικῶς.* Similiter supra sine *Ἀττικῶς. Γνωσιμαχῆσαι, ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν. μετανοῆσαι, Ἑλληνικῶς.* et alibi cum *Ἀττικῶς* eodem fere modo, V. *Εὐλαβεῖσθαι, Κάκη,* etc. *Aristophanis* versus est ex (242)

Κρεμάθρα [1], Ἀττικῶς. κρεμάστρα, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαμβάνειν [2] ἀπαρεμφάτως οἱ Ἀττικοὶ, ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· ἐάν τις ἀποκτείνῃ τύραννον, τιμὰς λαμβάνειν. τὸ δὲ λαμβανέτω, Ἑλληνικῶς.

Λέμμα [3], ἀντὶ τοῦ λέπισμα, Ἑλληνικῶς. λέπος, κοινόν.

Avib. 487. De Persarum *Curbasia* omnia protrita, et notarunt multi, quos nominare longum foret. [Demetr. Phaler. de elocut. 91.]

1. *Κρεμάθρη, Ἀ. κρεμάθρα, Ἑ.*] Vide in *Θοίνη*. Forsan *Κρεμάθρα* et dein *κρεμάστρα*. Hudson.

Κρεμάθρα, Ἑλλ. In cod. Coisl. legitur *κρεμάστρα*. quae vera est lectio, ut ostendunt lexica, e quibus disces, praeterea illud nomen Atticum esse. Sallier.

Κρεμάθρα, Ἀ. κρεμάστρα, Ἑ. Hudsoni conjecturam praeferunt MSS. C. R. coll. Schl. Gronov. Vid. *Aristophan.* Nub. v. 218. ubi tamen *Pollux* l. x. 157. *κρεμάστρας* legit, nisi id librariis tribuendum sit. Ibid. v. 867. quem citat *Eustath.* ad Il. *Ψ.* p. 1450. l. 45. Eadem fere ratione *Κοροπλάθον* Attici dixere pro *κοροπλάστην*, *ἀγαθὸν* pro *ἀγαστὸν*, si fides *Etymologo* p. 5. l. 22.

2. *Λαμβάνειν — Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν.*] v. 1074. — *ἤν τε τῶν τυράννων τις τινὰ Τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.* in MS. *λαμβάνεται*. Hudson.

Λαμβάνειν. In MS. Leid. pro *ἀποκτείνῃ, ἀποκλίνῃ*, et *λαμβάνηται* pro *λαμβανέτω*. Vid. praeter alios ὁ *πάνυ Hemsterhusius* ad *Luciani* t. I. p. 260. et *Aristophanis* Plut. v. 597. *Aristophanis* loco similis est *Alexidis* apud *Athen.* l. VI. p. 227. E. — *εἶτ' ἐάν τις ἐκδυθῇ Τηρεῖν ἕωθεν εὐθὺς ἐν τοῖς ἰχθύσιν. Ὃν δ' ἂν ἴδῃ πρῶτον πένητα καὶ νέον Παρὰ Μικίωνος ἐγχέλυς ἀνούμενον, Ἀπάγειν λαβόμενον εἰς τὸ δεσμωτήριον. Τηρεῖν* pro *τηρείτω* et *ἀπάγειν* pro
(243) *ἀπαγέτω*. *Moeridis* observatione usus est ad Vigerum *Hogeveenius* p. 173. [Viger. p. 206. ed. Herm. III. v. Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 277. Lys. p. 21. Interpp. ad Gregor. Corinth. p. 423 sqq. ed. Schaefer. Matth. Gr. Gr. §. 546. quosque VV. DD. hic affert.]

3. *Λέμμα,*] Quae sit nominis *λέμμα* vis, ex lexicis notum. Est tamen quaedam illius significatio hodie minus obvia, cujus praeter *Photium* in lex. MS. nemo meminit. Ait enim eam vocem in *Platonis* Timaeo de corio quolibet, etiam humano, usurpatam. *Λέμμα*, inquit, *κυρίως μὲν ὁ φθοιός.* (Lege, ὁ *φλοιός.*) *καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ δέρματος καὶ τοῦ ἀνθρωπείου ἐν Τιμαίῳ.* Sallier.

Λέμμα, ἀντὶ τοῦ λ.] Sic C. R. coll. Gr. Ward. pro *ἀντὶ*, quae in MSS. vix a se invicem discerni possunt. Hoc autem in loco vel pro *Ἑλληνικῶς* legendum cum Viro Docto *Ἀττικῶς*, vel, *ἀντὶ τοῦ* in *Ἀττικῶς* mutato, refingendum: *Λέμμα, Ἀττικῶς. λέπισμα, Ἑλληνικῶς. λέπος, κοινόν.* ut supra: *Ἐξίλλειν, Ἀττικῶς. ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς. ἐκβάλλειν, κοινόν.* Infra, *Οἰδίπουν. Λέμμα* pro *testa ovi*, *Aristophanes* Avib. v. 675. *Ἀλλ' ὥσπερ ᾠὸν, νὴ Δί' ἀπολέψαντα*

Λαχεῖν δίκην [1], Ἀττικῶς. ἔγκλημα ἀποδιδόναι, Ἑλληνικῶς.

Λογοποιὸν [2], τὸν λογογράφον οἱ Ἀττικοὶ, καὶ συνήγορον διὰ τῶν λόγων.

χρὴ Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, καθ' οὕτω φιλεῖν. Similiter *Aelianus* H. A. l. IV. c. 12. Pro *siliqua Alexis* apud *Athenaeum* l. II. p. 55. C. (*Alexidis* enim esse fragmentum, liquet ex *Polluce* l. VI. sect. 45.) qui ibidem ὀσπρίου λέπος habet, ut a *Stephano* in Thes. notatum. Pro *gluma Anaxilas* apud *Athen.* l. VI. p. 254. D. et *Eustath.* ad Il. *N.* p. 931. l. 20. quem locum *Stephanus* etiam laudat. Sic quoque *Synesius* Calvit. enc. p. 70. B. Dicitur et λόπος, et λόβος, quanquam de posteriore voce, hoc sensu, non immerito potest dubitari.

1. *Λαχεῖν δ. Ἀ. ἔγκλημα ἀποδιδόναι, Ἑ.*] Cod. Coisl. habet ἔγκλημα ἀποδιδόσθαι. Sallier.

Λαχεῖν δίκην. Nihil frequentius hac formula apud Oratores ceterosque scriptores Atticos. Vide *Taylorum* ad Lys. p. 316. et *Ruhnkenium* ad Timaeum V. Sed *Moeridis* explicatio difficultate non caret. ἔγκλημα ἀποδιδόναι habet *Ez. Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 277. Similiter Leid. Verum coll. Wardiana, Coisl. et coll. Schl. ἀποδόσθαι. Reg. et coll. Gronov. ἀποδιδόσθαι. in quibus, quanquam manifeste corruptis, (ἀποδιδόσθαι enim in Medio semper notat *vendere*,) verior *Moeridis* scriptura videtur latere. Forte scribendum, ἔγκλημα ποιήσασθαι, qua loquendi formula utuntur *Demosthenes* pro Phorm. p. 601. C. et *Lysias* Apol. adversus Sim. p. 70. ut λῆξιν ποιεῖσθαι *Demosth.* adv. Phorm. p. 583. C. ἔγκλημα λαχεῖν, γράφειν, idem ib. p. 587. A. (244)

2. *Λογοποιὸν — καὶ συνήγορον δ. τ. λ.*] Id est, τὸν δίκας ἢ λόγους δικανικοὺς γράφοντα, ut habet *Photius* in lexico MS. Hudson.

Λογοποιὸν, τὸν λογογράφον] Λογοποιοὺς et λογογράφους distinguit *Ammonius*: Λογογράφος καὶ λογοποιὸς διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων. Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς. Rectius mea sententia. Λογοποιὸς enim sumitur vel pro *fabularum scriptore*, ut apud *Herodot.* l. II. c. 134. σύνδουλος δὲ Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ. *Philostrat.* V. A. l. V. c. 14. *Max. Tyr.* Diss. XXI. p. 251. vel pro *Historico*, ut apud *Herodotum*, (quem laudat *Harpocration* V.) l. II. c. 143. l. V. c. 36. Ἑκαταῖος ὁ λογοποιός. quem imitantur *Arrianus* de Exped. A. l. V. c. 6. *Aelianus* H. A. l. IX. c. 23. *Aristides* t. II. p. 359. Similiter *Xenoph.* Cyrop. l. VIII p. 229. D. *Maxim. Tyr.* Diss. XXIX. p. 341. Pro *quovis scriptore Themist* Or. XV. p. 184. f. *Aristid.* t. I. p. 200. fin. 205. f. 257. ποιηταὶ καὶ λογοποιοὶ καὶ συγγραφεῖς. p. 270. p. 335. *Plato* de Rep. l. III. p. 613. B. Pro *rumigerulo*, *Dinarch.* contra Demosth. p. 96. C. *Demosthen.* adv. Timocr. p. 463. C. *Philostr.* Heroic. c. VIII. *Polyaenus* l. VII. c. 15. 1. *Chariton* l. VI. p. 110. l. 17. nisi illic corruptum sit. Pro λογογράφῳ, *causarum forensium scriptore*, nuspiam observavi, nisi ita interpretari velis *Platonem* Euthydemo p. 201. E. Ὁρῶ τινας λογοποιούς, οἳ τοῖς ἰδίοις λόγοις, οἷς αὐτοὶ ποιοῦσιν, οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι. Conf. *Stephanum* in Thes. et *Valesium* ad Maussaci notas in Harpocrat. *Hesychius* tamen: Λογοποιὸν, συνήγορον. et, Λογοποιὸς, λογογράφος, ὁ δίκας γράφων. [v. Plat. Phaedr. p. 257. C.

Λυχνοῦχος [1], Ἀττικῶς. λαμπὰς ἢ φανὸς, Ἑλληνικῶς.
Λίσφους [2], Ἀττικῶς. ἀπύγους, Ἑλληνικῶς.
Λοπίδες [3], Ἀττικῶς. λεπίδες, Ἑλληνικῶς.
Λῆμμα [4] διὰ δύο μ, τὸ θάρσος. διὰ δὲ τοῦ ἑνὸς τὸ λαμβανόμενον, ἀδιαφόρως Ἕλληνες.

---

ibique Ast. in Annot. p. 500 sq. Heindorf. ib. p. 285. et ad Euthydem. p. 360.] Nomen enim *Λογοποιὸς* ante *λογογράφος* e serie litterarum restituendum est, quod supra p. 79. jam monui. Obiter hanc vocem eximamus ex *Etymologo* p. 469. l. 5. *Δημοσθένης ἐν*
(245) *Φιλιππικῶν τετάρτῳ, οἱ λογοποιοὶ τὰς πομπὰς πομπεύουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν.* Reponendum e *Demosthenis* Or. I. in Philippum, p. 17. B. *οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑ. μ. τ. ἱ.* Unde simul liquet pro *τετάρτῳ* scribendum esse *πρώτῳ*, littera *Δ* in *Α* mutata.

1. *Λυχνοῦχος,*] Adeundus Cl. *Valckenaer.* Animadv. ad Ammon. l. II. c. XVI. Conf. Interpretes ad Thomam, et *Wetstenius* ad Joan. XVIII. v. 3. Pro *λαμπὰς* malim scribere *λαμπτὴρ*, ut apud *Scholiastam* Aristoph. Acharn. v. 936. ceterosque Grammaticos. [At vide Phryn. p. 59. ed. Lobeck. *Φανός· ἐπὶ τῆς λαμπάδος ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ Κερατίνου λέγε. τοῦτο δὲ λυχνοῦχον.* ubi v. Nunnes. Bekker Anecd. Vol. I. p. 50.]

2. *Λίσπους, Ἀ. καταπύγους, Ἑ.*] In MS. *Λίσχους, Ἀττικῶς. καταπήγους, Ἑλλ.* HUDSON.

Καταπύγους. Cod. Coisl. habet *ἀπύγους* et ita legi debere, patet ex illius vocis significatione, quam fuse interpretatur *Suidas.* SALLIER.

Λίσχους, Ἀ. ἀπύγους, Ἑ. Praeferunt cod. Reg. et coll. Gr. In Leid. *καταπήγους.* Coisl. et coll. Schlaeg. *Λίσφους, Ἀ. ἀπύγους, Ἑ.* Optime. Attici enim pro *λίσπος* dixere *λίσφος.* *Tzetzes* ad Hesiod. Ἔργ. v. 156. *δασυνταὶ γὰρ οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς λίσπους λίσφους λέγοντες, καὶ τὰ σπέτλα σφέτλα.* Similiter ad v. 450. *Etymologus: Λίσφοι τὰ ἰσχία, οἱ Ἀττικοί.* Putide apud *Suidam* editur: *Λίσφοιτα. τὰ ἰσχία* pro *Λίσφοι τὰ ἰσχία depuges.* ut paulo supra, *Λίσποι τὰ ἰσχία.* Apud *Hesychium* reperias ejusdem originis verbum, *Λισφώσασθαι, ἐλαττώσασθαι.* Reliqua, quae de voce *λίσπος* possent notari, occupavit *Ruhnkenius* V. C. ad Timaeum p. 126. De Atticorum more litteras *π* et *κ* in adspiratas *φ* et *χ* mutantium, praecipue post litteram *σ*, notabimus quaedam infra [p. 350.] ad *Σχινδαλμὸς, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς. σκινδαλμὸς, Ἕλληνες.* [Lob. Phryn. p. 113.]

3. *Λοπίδες,*] Ita legendum coniicio ex *Schol. Aristophanis* ad Vespas v. 785. *Λοπίδας δὲ καλεῖ, ἃς ἡμεῖς λεπίδας καλοῦμεν.* In MS. *Λοπίδαν, Ἀττ.* HUDSON. Leid. *Λοπίδαν.* Reliqui recte *λοπίδες.*

(246) 4. *Λῆμα, δι' ἑνὸς μ, τὸ θάρσος· διὰ δὲ δύο, τὸ λαμβανόμενον. ἀδιαφόρως, Ἕλληνες.*] Ordinem mutavi, verbum refinxi, sensumque interpunctione juvi. Prius in MS. *Λῆμμα διὰ δύο μ, τὸ θάρσος. διὰ δὲ τοῦ ἑνὸς τὸ λαμβάνω ἀδιαφόρως Ἕλληνες.* Vide *Graevium* ad *Luciani* Soloecistam, p. 66. t. III. p. 563. HUDSON.

Vellem, MSSti addicerent. Sed absque horum auctoritate nihil in *Moeridis* verbis mutandum esse censeo; quae etiam, hac ratione

Λάγυνος [1], ἀῤῥενικῶς, Ἀττικῶς. θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.
Λίτρον [2], Ἀττικῶς. νίτρον, Ἑλληνικῶς.
Λεχὼ [3], Ἀττικῶς. λοχὸς, Ἑλληνικῶς.
Λαγῶα [4], τὰ μέρη τοῦ λάγου, Ἀττικῶς. λάγεια, Ἑλληνικῶς.

---

si distinguantur, quemadmodum feci, commode possunt explicari; *Graecos*, *vulgum Graecorum*, λῆμα et λῆμμα *non distinxisse*, quae Attici recte distinguunt: quemadmodum Pseudologista *Luciani* λῆμμα posuit pro λῆμα, *Hesychius* ista bina saepe confudit, et librarii ubique. Adeundus omnino praeter laudatum *Graevium* summum Frisiae nostrae decus, *Valckenaerius* ad Ammon. An. l. II. c. 15. et conferendi praeterea *Wesseling*. ad Diodor. Sicul. t. I. p. 170. ac *D'Orvillius* ad Charit. p. 87. *Herodianus* in MS. Parisino: *Λῆμα δι' ἑνὸς μ τὴν παράστασιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω θελήσω. Λῆμμα ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου διὰ τοῦ η, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήβω, τὸ λαμβάνω.* [cf. Ast. ad Plat. de Legg. t. II. p. 502. et 518.]

1. *Λάγηνος,*] In cod. Coisl. *Λάγυνος* scribitur; et ita veterum nonnulli, ut docet *Athenaeus* l. XI. p. 499. C. D. ubi, quod de hocce *Mocridis* effato sentiendum sit, discere poteris. SALLIER.

Λάγυνος, cum *υ*, praeferunt codd. Coisl. Reg. coll. Schl. et Gron. In iisdem pro *ἀρσενικῶς* erat *ἀῤῥενικῶς*. Vid. *Athenaeus* l. a *Sallierio* laudato, ubi plura depravata sunt, quae aliis castiganda relinquimus, illud unum veteris Comici, nescio cujus, hac occasione corrigentes: *τὸν λάγυνον τινὲς τριχοῦν*. Pro *τινὲς* legendum puto *θὲς*, *τὸν λάγυνον θὲς τριχοῦν*. Verba heri sunt, servo jubentis, *lagenam trium congiorum apponere*. Secunda in *λάγυνος* ubique producitur. [de secunda correpta v. Jac. Anth. P. p. LXXIX. 705.]

2. *Λίτρον,*] Citat hunc locum *Salmasius* de Hellenist. p. 48. quem vide, et *Kusterum* ad Aristoph. Ran. v. 724. *Λίτρον* pro *νίτρον* e MSS. etiam debet recipi in fragmento *Aristophanis* apud *Pollucem* l. VII sect. 95. [Lob. ad Phryn. p. 305.]

3. *Λεχώ.*] *Aristoph.* Eccles. v. 526. *τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι.* (247) *Eupolis* Taxiarchis apud *Polluc.* l. X. sect. 63. *Ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων καὶ χαλκίον, Ὥσπερ λεχὼ, στρατιῶτις ἐξ Ἰωνίας.* *Euripid.* El. v. 652. 654. 1108. *Λεχὼ, νεοχμῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη.* Sic legere malim, quam *νεογνῶν*. *Lucian.* D. D. t. I. p. 229. l. 78. *Aelian.* H. A. l. I. c. 14. l. XII. c. 14. *ὅταν γοῦν θήλεια ἀποκυήσῃ, ἡ μὲν ἀφεῖται τῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων φροντίδος, οἷα δήπου λεχῶσα.* Scribendum, *λεχὼ* vel *λεχὼ οὖσα*. c. 34. *τεκοῦσαν δ' ἄρα αὐτὴν οἷα δήπου λεχὼ θεραπεύουσιν.* *Chariton* l. III. p. 56. l. 8. ubi vid. *D'Orvillium*, et *Casaubon.* ad Charact. Theoph. c. 17. p. 300. Pro *λόχος* accentu mutato reposui *λοχός*. Vid. *Salmasium* Plin. Exercit. p. 716. Hoc recte *Manethoni* restituit *D'Orvillius* ad Charit. p. 229. In *Orphei* Hymno I. v. 2. *λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι.* et v. 10. *Μαύνην γάρ σε καλοῦσι λεχοί.*

4. *Λαγῶα, Ἀ. λαγώνεια, Ἑ.*] In MS. *λάγεια*. HUDSON.

Λαγώνεια. Oxon. et Coiss. legunt *λάγεια*, cui lectioni favent haec *Eustathii* p. 1821. *λέγεται δὲ καὶ κρέα λαγῶα μὲν παρὰ τὸν ἐκτεταμένον λάγων, λάγεια δὲ παρὰ τὸν ἕτερον.* Ne quid tamen

Λοῦται[1], Ἀττικῶς. λούεται, Ἑλληνικῶς.

Λευκὴ σταθμὴ[2], ἡ μὴ κεχρισμένη μίλτῳ, ἀλλ' ἄχριστος.

Λυσιτέλειαν[3] οὐδεὶς λέγει, λυσιτελὲς δὲ καὶ λυσιτελεῖν.

---

mutemus, facit *Hesychii* auctoritas, apud quem vox λαγώνεια reperitur. Λαγώνεια, inquit, λάγου κρέα. SALLIER.

Λαγῷα. *Herodianus* Philetaero: Τὰ λαγῷα οὕτως ἔλεγον οὐ προστιθέντες κρέα. Ita *Aristophanes* Equit. v. 1189. 1190. 1196. Acharn. v. 1005. Pac. 1150. 1195. 1312. Eccles. v. 838. aliique *Comici* apud *Athenaeum* l. x. p. 141. F. l. xiv. p. 642. D 648. E. conf. Magnus *Casaubonus* Animadv. l. ix. c. 14. Semel *Aristophanes* addidit κρέα, Acharn. v. 1109. Κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν. quem versum citat *Pollux* l. vi. sect. 86. ad λεκάνιον probandum, ubi δὸς librariorum culpa excidit. Interpretes loci *Aristophanei* non memores, aliena comminiscuntur. Scribitur autem et cum jota subscripto λαγῷος, ut ab ἥρως ἡρῷος. Sed in alphabetho veteri Attico jota subscriptum locum non habuit; quare, sive addas, sive non, perinde est. Λάγεια praeferunt omnes MSS. Rectissime.
(248) *Glossae Veteres*: Λαγεῖον κρέας. *leporina*. conf. *Casaubonus* l. c. Vox λαγώνεια, quam ex *Hesychio* arripuit *Hudsonus*, nuspiam alibi occurrit, et merito *H. Stephano* Thes. t. ii. p. 548. fuit suspecta, mutarique debet in Λαγῷα. [Jacobs. Addit. Anim. in Athen. p. 211.]

1. Λοῦται,] Vid. *Phrynichus* p. 80. et *Thomas Magister* V. Λοῦμαι. Formam Atticam saepissime librarii in sibi notiorem mutarunt, ut apud *Hesychium*, ubi inverso ordine scribendum: Λοῦται, λούεται. quod monuit ad Thomam cl. *Oudendorpius*. Λοῦται legitur in *Aeschyli* fragmento apud *Pollucem* l. vii. 167. Λοῦταί γε μὴν λουτήριον τὸ δεύτερον. (Sic lege pro αὐτὸ δεύτερον.) et *Antiphanis* ap. *Athen*. l. xii. p. 553. D. reponendum in ejusdem versibus apud *Clementem Alexandr*. Paedag. l. iii. p. 255. Λοῦται, σκοπεῖται, στέλλεται, μυρίζεται. Illustris *Grotius* in Excerpt. e Com. p. 615. cum detrimento versus retinuit λούεται, et plura etiam, quam necesse erat, mutavit. Ἔλουμεν *Aristophan*. Plut. 657. λούμενος 658. ἀπέλου Vesp. 118. etc. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 189.]

2. Λευκὴ σταθμή, οὐ μὴ κ.] Ita, vel μὴ κεχρισμένη μίλτῳ, legendum censeo. In MS. ἡ μὴ κεχρισμένη. HUDSON.

In cod. Coisl. legitur ἡ μὴ κεχρισμένη, quod rectum est. SALLIER.

Λευκὴ σταθμή, ἡ μὴ κ. Sic omnes MSS. recte. Dein pro ἀλλὰ χριστὸς collatio Gron. ἀλλ' ἄχριστος, quod unice amplectendum. Λευκὴ σταθμή, *alba linea*, legitur apud *Platonem* Charmide p. 462. E. [p. 154 B. St. ibiq. Heindorf. p. 58.] Ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ σταθμὴ εἰμὶ πρὸς τοὺς καλούς. quem imitantur alii. Vid. omnino *Casaubonus* ad Theophrasti Charact. p. 130. et *Davisius* ad Max. Tyr. Diss. xxiv. sect. 4. ut et *Sopingius* ad *Hesychium* V. qui ex *Suida* et *Eustathio* emendandus est.

3. Λυσιτέλειαν οὐδεὶς λέγει,] *Pollux* l. v. sect. 136. φαῦλον ἢ λυσιτέλεια. Nec in scriptoribus Atticis a me observatum. Τὸ λυσιτελὲς *Alciphron* l. i. ep. 38. de meretricibus, πρὸς τὸ λυσιτελὲς βλέπουσαι μόνον. Similiter τὸ λυσιτελοῦν, *Isocrates* Panegyr.
(249) p. 145. n. ed. τοῖς κρείττοσι τοῦ λυσιτελοῦντος ἕνεκα συναδικεῖν. *Thucyd*. l. vi. p. 431. l. 35. *Demosthen*. Olynth. ii. p. 8. C. in Phil. ii. p. 26. B. *Aeschin*. in Timarch. p. 183. C. Atque hoc paene opi-

Λογίους [1], τοὺς πολυΐστορας, Ἀττικῶς, καὶ Ἡρόδοτος. λογίους, τοὺς λεκτικοὺς, Ἕλληνες.

Λάσιος [2], ὁ παρηβηκὼς, καὶ λάσιον τὸν ταῦρον ἔχων, Ἀττικῶς. πρόχειρος καὶ τολμηρὸς, Ἑλληνικῶς.

---

narer *Moeridi* debere restitui, nisi apud *Thomam* eodem modo *λυσιτελεῖν* esset scriptum, quo utitur *Aristophanes* Plut. v. 509. Paulo aliter *Herodianus* Philetaero: *Λυσιτελὲς μὲν λέγουσιν, λυσιτελῶς δὲ οὐκέτι, ἀλλὰ λυσιτελούντως.*

1. *Λογίους*,] Plenius aliquanto *Thomas Magister:* quem vide sis. Hudson.

Λογίους τοὺς πολυΐστορας — Ἡρόδοτος.] lib. I. c. 3. l. II. c. 3. 77. l. IV. c. 46. Similiter *Aristides* Or. t. I. p. 51. l. 4. *Josephus* de B. J. l. v. c. 5. §. 3. Vid. *Phrynichus* p. 84. et *Thomas Magister* V. et ad eum Interpretes: ut et ibidem laudatus *Wetstenius* ad Act. XVIII. v. 24. (ubi *ἀνὴρ λόγιος* est *vir eloquens.*) qui multa huius nominis exempla dedit, sed diversas notiones tamen non recte discrevit. Male autem *Hudsonus* pro *λεκτικοὺς* reposuit *διαλεκτικούς.* *Ῥήτορες Hesychio* sunt *λεκταί.* In *Glossis: Dicentarius, λεκτής.* A *λεκτὴς λεκτικὸς*, (ut a *ποιητὴς*, *ποιητικὸς*, a *κριτὴς κριτικὸς*,) non tantum *dicacem* notat, ut in *Glossis* explicatur, sed et *eloquentem.* Ea enim adjectivorum in *ικος* indoles est, ut peritiam ejus rei, quae designatur ea voce, a qua proxime oriuntur, habitum, aptitudinem, significent. *Pollux* l. IV. sect. 25. *ῥήτωρ*, *ῥητορικὸς*, *λεκτικός.* et l. II. sect. 122. *λεκτικὸς παρὰ Δημοσθένει, καὶ λεκτικώτατος παρὰ Ξενοφῶντι. Demosthenis* locus est Erot. p. 157. C. *Xenophontis* Cyropaed. l. v. p. 148. A. [V, 5, 14]. *λεκτικώτατος τε καὶ πρακτικώτατος.* Recte Memorab. l. IV. p. 800. A. [IV, 3, 1.] reposuerunt *λεκτικούς. τὸ μὲν οὖν λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς καὶ μηχανικοὺς γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπευδεν.* [ante fuit *δεκτικούς.*] In *Thoma M.* quanquam *διαλεκτικοὺς* defendi potest, malim tamen e *Moeride* restituere *λεκτικούς.*

2. *Λάσιος — καὶ λάσιον τὸν ταῦρον ἔχοντα.*] In MS. *ταῦρον ἔχων.* Vide *Schol.* ad Aristoph. Ran. v. 224. Hudson. (250)

Melius Codices MSS. ubi legitur *ἔχων.* Sallier.

Λάσιος. Lege *Λάσταυρος.* MS. bene *λάσιον τὸν ταῦρον ἔχων.* Bergler. in marg.

Λάσιος omnes MSS. quod pro *exoleto, catillone* occurrit in *Aristophanis* Nub. v. 338. *Κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷον τὸν Ξενοφάντου, Σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις εἴκασαν αὐτάς.* Nihilominus *Bergleri* correctionem *λάσταυρος* ambabus ulnis amplector, cum propter sequentia *λάσιον τὸν ταῦρον ἔχων*, quemadmodum in omnibus MSS. recte habetur: tum *Phrynichi* auctoritate permotus p. 84. [p. 195. Lob.] *Λάσταυρος μὲν οἱ νῦν χρῶνται ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀξύου σταυροῦ. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καταπύγωνος.* Posteriorem hunc usum, qui Atticis proprius est, multis illustravit Cel. *Valckenaerius* Animadv. ad Ammon. l. I. c. 9. Alterius notionis, qua recentiores pro *homine pravo, digno cruce, audaci* et *temerario* posuerint, exempla ad manum non sunt, nisi ita a *Theopompo* adhibitum sit loco a *Suida* aliisque etiam

Λάσανον[1], καὶ τοὺς χυτροπόδας καὶ τοὺς δίφρους, ὡς Εὔπολις Πόλεσιν·

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσανον ὅπου χέσω.

Λέμφος[2], ἡ πεπηγυῖα (μύξα,) Ἀττικῶς.

---

laudato, apud *Athen.* l. IV. p. 167. B. λάσταυρος, ἢ βδελυρὸς, ἢ θρασὺς τὸν τρόπον. quod minime absurdum est. *Λάσιτος* huc non pertinet. Cum hoc autem *Moeridis* loco, quem vir eruditus non recte percepit, comparandus idem in *Ἀπάτη*, *Ἄρτι*, *Δυσωπεῖσθαι*, *Εὐλαβεῖσθαι*, *Παρασίτους*, etc.

1. *Λάσανα*,] In MS. *Λάσανον. Πόλεσιν.* Ita ex conjectura. in MS. πολ. Pro λάσανον in MS. λάσανος. Paullo ante γ' forsan pro γὰρ legendum. Hudson.

Λάσανα. Cod. noster habet λάσανον, quod discrimen nullius est momenti; in *Eupolidis* fragmento scribe χέσω, non σχέσω. Sallier.

Λάσανον in initio omnes MSS. quare retinui. Dein in Leid. πόλ. Ceteri recte, ut et λάσανον. Pro σχέζω coll. Gron. χέζω, Coisl. et Reg. σχέσω. Reposui cum Cl. *Sallierio* χέσω. Pro ἔστιν autem, metri gratia, refinxi ἔστ'; ita enim Jambus constituetur, in cuius quarta sede est tribrachys, penultima anapaestus. *Nicarchus*
(251) Anthol. l. II. c. 9. Epigr. 6. v. 7. de anu surda: — ἂν λάχανόν μοι, Εἴπω, δὸς, πεινῶν, εὐθὺ φέρει λάσανον. *Aristophanis* locum e Pace v. 893. aliorumque Comicorum jam dedit *H. Stephanus* in Ind. Thesauri. *Etymologi* verba non unam labem contraxerunt: *Λάσανον*, ἐφ' οὗ οἱ δασεῖς τόποι οἴζουσιν. ὡς λαισήϊά τε πτερόεντα. λάσεα δὲ τὰ περὶ τὸν φόρτον. Pro οἴζουσιν legendum ἵζουσιν. Dein verba λαισήϊά τε πτερόεντα male e sequentibus huc fuisse illata, recte perspexit *Sylburgius*, pro quibus versus *Aristophanis*, aut alius excidisse videtur. Ultima autem sic castiganda sunt: δασέα δὲ τὰ περὶ τὸν ὄῤῥον. Eum usum nobis praestant Grammaticorum nugae, ut aliquando ingenium acuant. *Λάσανα Hesychius* inter alia interpretatur τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν ἀπὸ τῆς δασύτητος. *Scholiastes* Aristoph. l. c. τοὺς δασεῖς μηρούς. *Δασέα* vero τὰ περὶ τὸν ὄῤῥον, ut apud *Hesychium*, *Λάσταυροι*, οἱ περὶ τὸν ὄῤῥον δασεῖς. Sed nolim haec pluribus explicare.

2. *Λέμφος*,] In MS. λέφος, ἡ πεπηγη . . . Ἀττικῶς. *Μύξα.* Scil. ἐκ μυκτήρων, ut habet *Eustathius* ad *Homer.* p. 1761. Ed. Rom. (Od. Ξ. p. 545. l. 45.) Hudson.

Λέμφος, ἡ πεπηγυῖα μύξα. Ultima vox in cod. Coisl. desideratur, idque parum recte, cum salvo sensu abesse non possit. *Λέμφος* autem videtur ex illorum nominum fuisse numero, quae ad Comicos originem referebant. Certe a *Menandro* usurpatum *Ammonius* docet, qui praeterea *Moeridi* hancce vocem Atticis adserenti praebet adsensum, ut constat ex his illius verbis. *Λέμβος*, inquit, καὶ λέμφος διαφέρει. λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς εἶδος. λέμφοι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις. Praeter varias illius vocis significationes, de quibus Lexicographi, ejus etiam meminisse operae pretium est, quae a *Photio* in Lex. MS. adducitur, cui si fides, λέμφοι dicuntur et *morticina pecorum caro, et pecora macie confecta.* *Λέμφοι*, τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων, καὶ ξηρὰ ὑπὸ νόσου. Sallier.

Λογιεῖται[1], Ἀττικῶς. λογίσεται, Ἑλληνικῶς.

Λευκόχρως[2], Ἀττικῶς. λευκόχρους, Ἑλληνικῶς.

Λαύρας[3] καὶ τὰς ἀμάρας, Ἀριστοφάνης. λαῦραι δὲ καὶ τὰ ἄμφοδα.

Λητουργεῖν[4], διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς. διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου, Ἑλληνικῶς. λήϊτον γὰρ τὸ δημόσιον.

Λέμφος. Leid. *Λέφος ἢ πεπήγηται, Ἀ.* Reliqui MSS. *λέμφος ἡ πεπηγυῖα*, sine *μύξα*. quae vox, etsi commode intelligi potest, tamen hoc loco a me in textu relicta est: quod alii Grammatici ita explicent, ut *Hesychius* et *Moschopulus Π. Σ.* p. 72. qui *Moeridem* expilasse videtur. Conf. notas ad *Thomam M.* et ibidem laudatum *Hemsterhusium* ad Luciani Dial. Sel. p. 25—30. et 120. (252)

1. *Λογιεῖται,*] Vid. supra *Βαδιοῦμαι.*

2. *Λευκόχρως,*] *Alexis* apud *Athen.* l. XIII. p. 568. C. *Λευκόχρως λίαν τίς ἐστι. παιδέρωτ' ἐντρίβεται.* In *Pollucis* l. IV. sect. 136. pro *λευκόχρους* MS. *λευκόχρως*. Recte. In *Hesychio* V. *Λευκόσυρος. Βαβυλώνιος. λευκόχροος.* excidisse videtur *Λευκόχρως.*

3. *Λαύρας καὶ τὰς ἀμάρας,*] In MS. *ἀμεράς*. Cui non placet *ἀμάρας*, per me licet, reponat *ῥύμας* ex *Schol.* Aristophanis ad *Εἰρήνην* v. 98. HUDSON.

Leid. et coll. Gron. *ἀμέρας*. Sed Coisl. et coll. Schl. recte *ἀμάρας*. Dein pro *ἀμφόδια* Coisl. et Reg. *ἄμφοδα*. melius, atque ita scribendum apud *Etymol.* p. 557. l. 46. pro *ἄφοδα*. In *Glossis* tamen *Herodoteis* scriptum est *ἀμφόδια*. Pro *ἀμάραις*, *cloacis*, utitur *Aristophanes* Pac. v. 157. *ποῖ παρακλίνεις Τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;* *Eustathius* ad Od. *χ.* p. 777. l. 49. *ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα ἡ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι, ῥύμαι, κῶμαι, στενωποί.* Posteriorem glossae partem citat *Du Cangius* Gloss. Gr. p. 792.

4. *Λητουργεῖν δ. τ. η, Ἀ. διὰ δὲ τῆς ει*] In MS. *τῆς ι διφθόγγου.* HUDSON.

Reliqui MSS. recte *ει*, et sic citat *Salmasius* de Hellenist. p. 52. omissis tamen ultimis, *λήϊτον γὰρ τὸ δημόσιον.* *Λητουργεῖν* sive *ληιτουργεῖν* in scriptoribus Atticis penitus obliterarunt librarii, ubique forma vulgari supposita *λειτουργεῖν*. Sed habet *Moeris* sibi consentientes *Ammonium* p. 89. *Λητουργεῖν διὰ τοῦ η, καὶ λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρειν φησὶ Δίδυμος — τὸ μὲν γὰρ λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν. λήϊτον γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον. λήϊτον ἀμφεπένοντο.* et *Hesychium*: *Ληϊτουργεῖν, λήϊτον γὰρ δημόσιον, λειτουργεῖν.* His accedit *Thomas M.* Nec dubitandum, quin veteres Attici ita pronunciarint. A *λεὼς* formatur *λέϊτος* et *λεῖτος*. *Ulpiani* locum hanc in rem protulit Cl. *Valckenaerius* ad Ammon. (253)
An. l. II. c. 16. Pro *λέϊτος* Iones dixere *λήϊτος*, quod Attici contraxerunt in *λῇτος* sive *λῆτος*. Eadem plane ratione, qua pro *κλεῖδας* Iones scripsere *κληῗδας*, Attici *κλῇδας*. A *λεία, ληΐη, ληΐζω, ληϊστὴς, λῃστής* et similia, in quibus tamen Iota subscriptum addidisse, mihi probabile non videtur: qua de re alio loco. Apud *Hesychium*, *Λητὸν, δημόσιον.* quod accentu mutato rectum est. Comparandi praeterea *Valckenaerius* l. c. et *Kusterus* ad Suidam V. *Λειτουργία*. Ve-

Λαταγὰς[1], τοὺς ψόφους τοὺς ἐκ τῶν ποτηρίων.
Λιθουργοὺς[2], Θουκυδίδης. λιθοκόπους. Ἀντιφῶν.

---

rum, antequam ad alia pergamus, *Plutarcho* succurramus Romulo p. 34. B. ubi quidem de Lictorum nomine suaviter nugatur: *πρότερον γὰρ λιτώρεις, Ἑλληνιστὶ δὲ λειτουργοὺς ὄντας.* addit: *λήϊτον γὰρ τὸν δῆμον ἔτι νῦν καὶ Ἕλληνες, καὶ λαὸν τὸ πλῆθος ὀνομάζουσιν.* Pro *τὸν δῆμον* refingendum *τὸ δημόσιον.* Ipse *Plutarchus* Q. Rom. t. II. p. 280. B. *ὅτι γὰρ λῆτον ἄχρι νῦν τὸ δημόσιον ἐν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων νόμων γέγραπται, οὐδένα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, λέληθε.* [v. Wolf. Proleg. ad Demosth. Or. adv. Leptin. p. LXXXVI.]

1. *Λαταγὰς,*] *Ἀττικῶς* deest in cod. Coisl. neque est necessarium. SALLIER.

Λαταγάς. Cod. Reg. et coll. Gron. *λατταγάς.* Dein *τοὺς ψόφους τοὺς* ex iisdem et Coisl. reposui. In Huds. et Leid. posterius *τοὺς* deest. De *Cottabismo* multa *Meursius* de Ludis Graec. et praeter eum alii: quibus, si id ageremus, longe plurima possent adjici, et simul veteres Grammatici ex se invicem multis locis nova luce perfundi atque emaculari. Sed ista via nimis longe nos duceret. E multis bina tantum seligam *Hesychii* loca e difficilioribus. Alter locus est in *Κοτταβία* — *ἄμεινον δὲ νοεῖν ἔπαθλον τῷ ἄριστα κοτταβίσαντι. Ἔπεται γὰρ τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἐκχέοντες καὶ πειρώμενοι ψόφον ἀποτελεῖν. ὁ δὲ ἐπιτυχὼν μάλιστα τῷ ψόφῳ ἐνίκα.* In his omnia satis plana, si excipias *τὸ ἔπεται,* quod omni sensu caret. Pro quo reponendum sine ullo dubio, *ἔπαιζον γάρ, ludebant enim.* Cum diphthongus *αι* male in *ε* esset mutata, ultima syllaba *ζον*, quae per compendium scribi solebat, facile in *ται* potuit converti. Alter locus est in *Κορίνθιος ξένος. ἐπὶ τῶν τὰς ἀλλαγὰς ῥιπτούντων.* (*Κορίννουσι, κονιορτὸν ἐγείρουσι.* haec alio loco ponenda sunt.) *ἀπὸ τῆς παρ' Εὐριπίδου Σθενεβοίας τῷ Βελλεροφόντῃ ἐπιχενούσης. κ. τ. λ. Euripidis* e Steneboea versus, quos conservavit *Athenaeus* l. x. p. 427. E. attulit *Sopingius.*
(254) Sed quid, quaeso, est *ἀλλαγὰς ῥιπτεῖν?* Legendum unice: *ἐπὶ τῶν τὰς λαταγὰς ῥιπτούντων. Cratinus* in fragmento *Athenaei* apud *Casaubonum* Animadv. l. XI. p. 782. l. 43. *Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ. Ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκρατοῦ δύο χοᾶς Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης, ἐπονομάζουσά τε Ἵησι λαταγὰς τῷ Κορινθίῳ πέει.* Ita isti versus constituendi sunt. *Ῥίπτειν λαταγὰς Athenaeus* l. xv. p. 666. C. *βάλλειν.* ib. D. p. 667. E. 668. B. *ΛΑΤΑγὰς* et *ΑΛΛΑγὰς* majusculis litteris si scribantur, erroris caussa facillime apparebit.

2. *Λιθουργοὺς Θουκυδίδης.*] l. IV. c. 69. p. 278. l. 20. l. V. c. 82. p. 366. l. 52. Similiter *Aristophanes* Avib. v. 1134. *Λιθοκόπος* in superstitibus *Antiphontis* Orationibus non legitur, sed utitur eo *Demosthenes* adv. Euergum p. 687. B. quem laudat *Pollux* l. VII. sect. 118. Conf. notas ad *Thomam* V. *Λάτομος.* et *Hemsterhusium* ad Luciani Somn. t. I. p. 18. In *Pollucis* l. I. sect. 161. pro *λιθοδόμοι* MSS. habent *λιθοδότοι*, quam vocem esse corruptam scripturam sequentis *λιθολόγοι* suspicor. *Λιθοδόμοι* e *Xenophonte* citat idem *Pollux* l. VII. sect. 118. e Cyropaed. l. III. p. 72. C. [2, 11.] sed et illic *λιθολόγοι* reponi debere censet. Cl. *Valckenaerius.* Nam *Polluci* utrum *λιθοδόμοι*, an *λιθοτόμοι* in *Xenophonte* reperti sint, incertum est: illud certum, ex uno *Xenophontis* loco receptam in lexi-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μελίκρατον[1], Ἀττικῶς. οἰνόμελι καὶ ὑδρόμελι, Ἑλληνικῶς.

Μητρυιὸν[2], τὸν πατρυιόν.

---

ca fuisse λιθοδόμος, mirae compositionis vocem. Τέκτονες καὶ λιθολόγοι junguntur apud *Xenophontem* Ἑλλ. l. IV. p. 525. A. et 537. B. In Symposio p. 881. C. τέκτονές τε καὶ οἰκοδόμοι.

1. *Μελίκρατον*. *Mulsum*, sive ex melle et vino, sive ex aqua et melle, apud quosvis scriptores Graecos obvium est. Ex melle et lacte mixtum apud *Homerum* Od. *K.* v. 519. *Λ.* v. 27. Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ. *Eustathius* ad Od. K. p. 411. l. 12. μελίκρατον δὲ οἱ παλαιοὶ μίγμα φασὶ μέλιτος καὶ γάλακτος (255) ἐνταῦθα. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον μέχρι καὶ ἐσάρτι, κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ μελίκρατον οἴδασι. Similiter *Euripid.* Orest. v. 115. Μελίκρατ' ἀφὲς γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην. quem locum cum Homereo contulit *D. Heinsius* ad Sil. Ital. l. XIII. v. 434. quem vide. *Μελίκρατα* in plurali, ut apud *Lucian.* Necyom. t. I. p. 467. l. 96. quod frustra *Solano* fuit suspectum. Atque hanc lectionem longe pulcherrimam in *Apollonio Rhodio* l. IV. v. 712. praebet cod. Guelferbytanus: Ἡ δ' εἴσω πελάνους μελίκρατά τε νηφαλίῃσι Δαῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος. quod iam monui *Verisim.* l. II. c. VI. p. 214. Aquam mulsam enim Eumenisin libatam fuisse e *Sophocle* Oed. Colon. v. 495. et *Pausania* Corinth. l. II. p. 136. aliisque, quos excitavit *Stanlejus* ad Aesch. Eumen v. 107. certissimum est. [v. Reisig. Enarr. Soph. Oed. Col. p. XLIV. et L.] Quanquam, ne quid dissimulem, vulgata in *Apollonio* scriptura μείλικτρα recte defendi potest. Sunt enim μείλικτρα eadem, quae *Aeschylo* Eumen. v. 107. νηφάλια μειλίγματα. Choëph. v. 13. Μειλίγματα χύτλων. *Orpheo* Argon. v. 571. *Antonin. Liber.* C. 25. f. Θελκτήρια *Euripid.* Iphig. Taur. v. 166. Ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται. *placamina.* Μείλικτρον alibi non occurrit, quod sciam, sed linguae analogia comprobatur: ut enim a λύω, λύτρον, et λυτήριον, a θέλγω, θέλκτρον et θελκτήριον, sic a μειλίσσω, μείλικτρον, et μειλικτήριον. Quare lubens fateor, me dubium haerere, utram harum lectionum praeferam. Utraque proba, utraque elegans, utraque Poëta digna. Sed in *Apollonio* quid moramur?

2. *Μήτροιον* (καὶ) τὸ πάτροιον, (Ἀττικῶς.) Ita forsan κατὰ παλαιὰν Ἀτθίδα. Vide *Schol.* ad Aristoph. Plut. v. 6. Juxta Atticos recentiores Μητρῷον, καὶ πατρῷον, Ἀττικῶς. μητρικὸν καὶ πατρικὸν, Ἑλληνικῶς. HUDSON.

Vereor, ut rem acu tetigerit *Hudsonus*. MSS. Coisl. Reg. coll. Schl. et Gron. habent Μήτροιον, τὸν πάτροιον. Leid. ut Huds. τὸ pro τόν. Legendum censeo levissima mutatione: Μητρυιὸν, τὸν πατρυιόν. *Vitricum*, quem Graeci πατρυιὸν, πατρυὸν, sive πατρωὸν appellabant, Attici dixère μητρυιόν. *Eustathius* ad Il. E. p. 425. l. 28. loco ab *H. Stephano* citato in Thes. t. II. p. 827. G. καὶ Μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρυιὸν, ἀῤῥενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν. *Pollux.* l. III. sect. 27. ἐπιπάτωρ. βέλτιον γὰρ

Μετέπεμψε[1], Θουκυδίδης. μετεπέμψατο, Δημοσθένης.
Μετέγγυος[2], Ἀττικῶς. μεσίτης, Ἑλληνικῶς.
Μύλη[3], Ἀττικῶς. μύλος, Ἑλληνικῶς.
Μόλυβδος[4], Ἀττικῶς. μόλυβος, Ἑλληνικῶς.

---

(256) *τοὔνομα τοῦ πατρῳοῦ* (Sic et in *Glossis: Πατρῳὸς, vitricus.*) *εἰ καὶ Κερκίδας αὐτῷ κέχρηται. τοῦτον δὲ Ὑπερίδης ἐπὶ προαγωγίᾳ κατηγορῶν Πατροκλέους, μητρυιὸν κέκληκε, καὶ Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἐν Εἰρήνῃ.* Ita locus distinguendus. Vulgo post *κατηγορῶν* comma perperam ponitur. *Hyperidem* Patroclem lenocinii accusasse, ex multis *Harpocrationis* locis, in quibus Oratio *κατὰ Πατροκλέους* laudatur, facile potest colligi. Solet autem *Moeris*, more Grammaticorum, articulum *τὸν*, adhibere, explicandis nominibus rarioribus, ut *Εἰκοστολόγον, τὸν εἰκοστώνην. Κατιτήριον*, et alibi saepe. Quare jure quodam meo mihi licere putavi, facillimam correctionem in ipsum textum recipere.

1. *Μετέπεμψε.* Coisl. *μετέπεμψεν.* Vid. *Thomas M.* et illic laudatus *Berglerus* ad Alciphr. p. 114. et *Abreschius* ad Aristaen. l. I. ep. 25. *Moeridis* loco etiam utitur *Wetstenius* ad A. A. X. v. 5. Ubi eandem rem iisdem paene verbis narrant *Scholiastae* Aristophanis ad Nub. v. 1064. et Apollonii Rhodii ad l. IV. v. 816. hic posuit *μεταπέμψασθαι*, ille *μεταπέμψαι.* [Heindorf. ad Plat. Protag. p. 498.]

2. *Μετέγγυος. Pollux* l. VIII. sect. 28. *μεσέγγυον, τὴν μείρακα καταθέσθαι Ἀριστοφάνης λέγει.* et sic alii Grammatici cum σ *μεσέγγυος.* Codices tamen Coisl. Reg. coll. Gron. Ward. praeferunt *μετέγγυος* cum τ quae lectio non videtur aspernanda. Eadem enim in hoc ratio est, quae in *μέταυλος* pro *μέσαυλος, μεταίχμιον* pro *μεσαίχμιον. Ἀττικῇ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ.* ut verbis *Eustathii* utar Il. *Γ.* p. 291. l. 23. Laudat *Moeridem* ad Gal. III. v. 19. *Wetstenius.* [Fischer. ad Weller. p. 201.] In Leid. pro *μεσίτης* e sequenti Glossa irrepsit *μύλος.*

3. *Μύλη,*] Coisl. et coll. Ward. *Μώλη.* pro *μύλος* coll. Gron. *μύλοι.* Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 646. et *Schol.* [v. Sturz. lex. Xen. s. v. *ὄνος* t. III. p. 292.]

4. *Μόλυβος, Ἀ. μόλυβδος, Ἑ.*] Ita ex conjectura. In MS. *Μόλυβδος, Ἀττικῶς. μόλυβος, Ἑλληνικῶς.* Hudson.

Μόλυβος. Is locus in cod. Coisl. sic legitur: *Μόλυβδος, Ἀττι-*
(257) *κῶς. μόλυβος, Ἑλληνικῶς.* nec aliter Oxoniens. cod. exhibet. Nihil itaque a Clar. *Hudsono* mutatum oportuit, cujus emendationem funditus evertunt haec *Eustathii* Comm. p. 1340. (ad Il. *Ω.* p. 1469. l. 17. ed. Bas.) *Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν παραλήγουσαν τοῦ μόλυβδος διὰ τοῦ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τοῦ βύβλου. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος, ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ υ καὶ δ. ὅθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος ἡ μολύβδαινα. ἐν δὲ τῷ, μόλιβος ὡς ἐτράπετ' αἰχμή, διὰ μέτρον φασὶν οὕτω γέγραπται. ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀττικοῖς μόλυβδον λέγουσιν.* ubi observandum est, hanc *Dionysii* esse sententiam, *μόλυβδον*, non *μόλυβον*, ab Atticis quondam scriptum; illudque non temere, ut constat ex *Theophrasto* de Lapid. sect. 68. *Ψυχρὸν γὰρ*, inquit, *καὶ πυκνὸν καὶ ὁ μόλυβδος, καὶ ὁ λίθος ὁ τοιοῦτος καὶ ἄριστος τοῖς μύροις μάλιστα τοιοῦτος.* ibid. sect. 71. *τίθεται ὁ μόλυβδος ὑπὲρ ὄξους ἐν πίθοις.* At in lib. de Igne *μόλιβδος* reperitur, quam scribendi rationem Atticam esse, dubitare

Μισογύνης[1], Ἀττικῶς. μισογύναιος, Ἑλληνικῶς.

Μᾶζαν[2], προπερισπωμένως καὶ μακρὸν, Ἀττικῶς. βαρυτόνως καὶ βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Μάμμην[3] καὶ Μαμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικοί. Ἕλληνες τὴν μάμμην.

---

non sinit *Euripides*, qui Androm. v. 266. *καὶ γάρ εἰ πέριξ σ' ἔχει Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ.* *Euripidi* accedunt *Aristophanes* et *Lucianus*. Sallier.

MSStorum lectionem *Moeridi* etiam vindicarunt *Wassius* ad Thucyd. l. I. c. 92. p. 62. et *Wesselingius* ad Diodor. Sicul. l. II. p. 125. Accedit Poëtarum Atticorum auctoritas, *Aristophanis* Nub. v. 910. Pac. 1241. 1245. Eccles. 1102. *Pherecratis* Agriis apud *Schol.* Arist. ad Eq. v. 759. quibus in locis, si *μόλυβος* sive *μόλιβος* scribas, metri leges violabuntur. Pro *μόλυβδος Du Cangius* Glossar. Gr. p. 945. habet *μόλιβδος*. Eadem in his ubique varietas, quae in *κόψυχος* et *κόψιχος*, *ἀμβλίσκειν* et *ἀμβλύσκειν*, etc. In solutae orationis scriptoribus praeterea librarii saepe *μόλυβον* et *μόλιβον* posuere, et contra in Poëtis *μόλυβδον*, ubi praestabat *μόλυβον*. Vid. Obs. Miscell. Vol. IV. p. 207. 208. Verum singularis est *Etymologi* locus p. 590. l. 8. *Μόλιβος καὶ μόλυβδος. εἰ μὲν ῐ ἐστίν, τὸ δ̄ οὐκ ἔστιν. οἷον, Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον κατῆγε. Σοφοκλῆς. ἐὰν δὲ τὸ ῡ, τὸ δ̄. Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη. Ἰλιάδος ω.* Unde forte apud *Suidam* pro *Μόλιβος*, *μόλιβδος δέ*, scribendum *μόλυβδος δέ*. Sed erravit *Etymologus*. Nam idem fragmentum, *Sophoclis* nomine suppresso, integrius exstat apud *Plutarchum* t. II. p. 75. B. — *ἀλλ' ἴσῳ σταθμῷ Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.* quem locum cum *Etymologo* contulerat, et amice mihi suggessit Cl. *Valckenaerius*. Pro *Μολιβδὶς* autem cum eo Viro eruditissimo malim *Μόλιβδος*. [cf. Passov. in lex. v. *μόλυβδος*.]

1. *Μισογύνης, Ἀ. μισογύναιος, Ἑ.*] In MS. *μισογύναικος*. (258) Hudson.

Μισογύναιος. Ita cod. Coisl. quam vocem usurpatam reperias a *Proclo* in Ptol. l. III. p. 224. *ὁμοίως πάλιν μετὰ δόξης ὤν, ποιεῖ μισογυναίους.* Sallier.

Μισογύναιος praeferunt c. Reg. coll. Schl. et Gronov. quo etiam utitur *Alciphron* l. I. ep. 34. p. 142. Infra: *Φιλογύνης, Ἀ. φιλογύναιος, Ἑ.* In *Ciceronis* Tuscul. Disp. l. IV. c. XI. *Davisius* edidit, *quale in μισογύνῳ Atili est.* quasi esset a *μισόγυνος*. Sed praestat *μισογύνῃ* vel *μισογυναίῳ*, quo MSStorum lectio *μισογυνείᾳ* sponte ducit. Leid. *μισογύναικος*.

2. *Μᾶζαν*,] Pro *βραχέως* coll. Gron. *βραχύ*. *Moeridis* observatum ad veterum pronunciationem tantum referendum est. Attici dicebant *μᾶζα* prima longa, Graeci vulgares *μάζα* prima brevi. Conferendus ipse *Moeris* in *Ἀγοράζειν*, et *Βαδίζειν*.

3. *Μάμμην καὶ μαμμαῖαν, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς.*] In MS. *μαμμία*, et mox *μάμην*. *Ἕλληνες τὴν (τῆς μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα) μάμμην (καλοῦσιν.)* Vide *Phrynichum* et *Nunnesii* addnott. et *Stephanum* de Dial. Gr. p. 223. Hudson.

Μάμμην. In nostro codice *μαμμίαν* legere est pro *μαμμαῖαν*. Neque aliter veteres omnes Grammatici, illudque recte. Matres

Μαχαιρίδες[1], αἱ μάχαιραι τῶν κουρέων, Ἀττικῶς. μάχαιραι, κοινῶς.

---

enim *μαμμίας* a puerulis apud Atticos appellatas ostendunt haec *Aristophanis* in Lysistr. v. 878. — *Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν. Παῖς, μαμμία, μαμμία, μαμμία.* Equidem vocis eo sensu acceptae exempla minus obvia sunt. Unum tamen legitur apud *Plutarch.* t. II. p. 858. *τὴν δὲ παῖδα πρὸς τὴν μητέρα φράσαι τὴν ἑαυτῆς, ὅτι ὦ μαμμίδιον ὁρᾷς, οὐ μίγνυταί μοι κατὰ νόμον Πεισίστρατος.* Ab eodem scriptore nomen *μάμμη* usurpatum, videlicet t. I. p. 797. et 804. t. II. p. 704. Sed ubique de *avia* dicitur. SALLIER.

Μάμμην. Protulerunt hunc locum e MSS. *Ez. Spanhemius* et *Du Cangius. Spanhemius* ad Aristoph. Nub. v. 1386. hoc modo exhibet: *Μάμμην καὶ μαμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς. Ἕλληνες τὴν* (259) *μάμμην. Du Cangius* Gloss. p. 859. *Μάμμαν καὶ μάμαν, τὴν μητέρα, Ἀττικοί. Ἕλληνες τὴν μάμμαν.* Sic. *Μάμμαν* in initio habent et Coisl. et coll. Gron. et in fine eadem, e qua etiam *Ἀττικοὶ* prae *Ἀττικῶς* praetuli. Utuntur praeterea hoc loco *Wetstenius* ad 2 Tim. I. 5. et *Pauwius* ad Phrynichum p. 55. ubi *Moeridem* recte explicat, et *Hudsoni* additamentis opus non esse monet. Attici *ὑποκοριζόμενοι matrem* dicebant *μάμμην* et *μαμμίαν*; Vulgus Graecorum *aviam* hoc nomine appellabat. *Hesychii*, *Helladii*, *Phrynichi* et *Eustathii* loca hanc in rem protulerunt *Nunnesius* ad Phrynich. p. 54. et *Wetstenius* l. laudato. Sed *Eustathii* locus ad Il. Ξ. p. 957. paulo accuratius examinari meretur. lin. 33. *Ὅτι τηθαλλαδοῦς,* (*τηθελὰς* mendose legitur in Aristoph. *Schol.* ad Ach. v. 49) [quin imo et apud *Suidam* et *Etymologum. Ex Addendis.*] *ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι παρὰ τὴν τήθην Ἀττικῶς τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν. ἣν, ὡς δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην καλεῖν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων.* Pro *τῶν πολλῶν* legendum videtur *τῶν παλαιῶν*. Veteres enim, *οἱ παλαιοὶ μάμμας τὰς αὐτῶν μητέρας καλεῖν εἰώθασιν*, inquit *Helladius* p. 4. Contrario modo paulo post l. 40. et seqq. erratum: *Περὶ δέ γε τήθης καὶ μάμμης, καὶ οὕτω φασί τινες. Τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα, οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαῖαν τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα, μαῖαν δὲ, ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον.* Pro *οἱ παλαιοὶ ἀκύρως* reponendum *οἱ πολλοί*. Non enim veteres improprie solebant loqui, sed vulgus Graecorum saepe, propterea a veteribus Grammaticis non raro notatum. [Lobeck. ad Phryn. p. 135.]

1. *Μαχαιρίδες,*] Similiter *Ammonius*, *Herodianus*, *Thomas M.* et *Moschopulus. Μαχαίρας* dixit *Cratinus* Dionysalexandro apud *Pollucc.* l. x. sect. 140. *Ἔνεισι δ' ἐνταυθοῖ μάχαιραι κουρίδες, Αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας. Eupolis* ibidem *μαχαιρίδας*. Sola autem collatio Gron. pro *μαχαιρίδες* praebet *μαχαιρίδια*, quod pro *laneonum cultro* ponitur in *Aristoph.* Eq. v. 410. ubi tamen *Pollux* l. x. sect. 104. *μαχαιρίδες* legit. *Μαχαιρίδια* de *tonsorum cultellis* Lucianus adv. indoct. t. III. p. 124. l. 82. [cap. 29.] (260) *τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας καὶ κάτοπτρα μεγάλα.* ubi pro *μαχαιρίδας* in priore membro in qui-

Μονομάχης[1], Ἀττικῶς. κατὰ δὲ τὴν ἀναλογίαν, μονομάχος.

Μάντεων[2], τὴν πρώτην προπαροξυτόνως, Ἀττικῶς. τὴν δευτέραν παροξυτόνως, Ἕλληνες.

Μέθυσον[3] τὸν ἄνδρα, μεθύσην τὴν γυναῖκα, Ἕλληνες.

Μασχάλη[4], Ἀττικῶς. μάλη Ἑλληνικῶς.

---

busdam editionibus est *μαχαιρίδων;* pro quo scribendum *μαχαιρίδιον*, quando aptius omnia cohaerebunt.

1. *Μονομάχης*] — *μονομάχος*. In MS. *μονομάχη*. Hudson.

Μονομάχης, *Ἀττικῶς*. Ea vox nusquam in veterum Atticorum scriptis occurrit, quos voce *μονομάχος* semper usos esse deprehendimus. Sic *Aeschylus* Sept. adv. Theb. v. 801. *Στένει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις Ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις*. *Aeschylum* sequitur *Euripides* Phoen. v. 1335. *Ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Εἰς ἀσπίδ᾽ ἥξειν.* Utrumque vero *Lucianus*, in cujus scriptis vox, de qua disputatur, saepenumero occurrit. Ab eodem usurpatur nomen *μονομάχιον*, quod in lexicis desideratur. *Μονομάχιον* autem significat *singulare certamen*, ut ostendunt haec illius verba T. II. p. 719. *ᾤμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι, καὶ σὺ προσαπολώλεκάς με, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλών.* Sallier.

Μονομάχης. *δὲ* e MSS. C. R. et Gron. interserui. In iisdem et coll. Schl. bene est *μονομάχος* pro *μονομάχη*, quod est in Leid. *Μονομάχης* nuspiam reperi. Sed *ὁπλομάχης* legitur apud *Platon.* Euthyd. p. 208. B. pro quo *ὁπλομάχος* apud *Xenoph.* de Rep. Lac. p. 686. D. Similiter *Διμάχης*, *λιμνομάχης*, et alia. [*Ὀφιομάχης Suidae*, qui *Hesychio Ὀφιομάχος. Ex Addendis.*] [de vv. *μονομαχία* et *μονομάχιον*, quas Sallier commemorat, vid. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 518.]

2. *Μάντεων*,] *Scholiasta* Aristoph. ad Ach. v. 93. *πρέσβεως. Προπαροξύνεται, ὡς μάντεως.*

3. *Μεθύσην τὸν ἄνδρα, Ἕλληνες. μεθύσην τ. γ. Ἀττικοί.*] Ita ex conjectura. In MS. *Μέθυσον τὸν ἄνδρα, μεθύσην τὴν γυναῖκα, Ἕλληνες.* Varie refingi potest locus ex iis, quae collegit Cl. *Graevius* ad Luciani Soloecistam p. 65. Forsan, *Μέθυσον τὸν ἄνδρα,* (261) *Ἕλληνες. μέθυσον τὴν γυναῖκα, Ἀττικοί.* Hudson.

Μεθύσην. τ. ἀ. cod. Coisl. habet *μέθυσον*. Recte. Sallier.

Μέθυσον. MSSti omnes eam, quam restitui, exhibent lectionem, a qua recedendum non videtur. Vulgus Graecorum virum dicebat *μέθυσον*, quem Attici *μεθυστικὸν*, *ἔξοινον*, *οἰνόφλυγα*, *φιλοπότην*. Vid. *Graevius* l. c. t. III. p. 562. *Casaubon.* ad Athen. l. XV. c. 10. *Wetsten.* ad 1 Cor. V. v. 11. et Interpretes ad Thomam. *Herodianus* Philetaero: *Ἡ μεθύση ἐπὶ γυναικὸς λέγεται, καὶ Ἀριστοφάνης· Θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλακτεῖ κύων. Οἰνόφλυξ δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ φιλοπότης.* [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 107, 9. *Μέθυσον οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ μεθύσην τὴν γυναῖκα.* Lobeck. ad Phrynich. p. 151. sq.]

4. *Μασχάλη*,] Vide *Thomam* voce *μάλη*. Hudson.

Μασχάλη. Clarius *Phrynichus* p. 32. *μάλη οὐκ ἐρεῖς, ὑπὸ μάλην μέντοι.* ubi legendum *ὑπὸ μάλης*. Sic enim loqui consuevere

Μειράκια [1], τοὺς ἄῤῥενας, Ἀττικῶς. μείρακας, τὰς θηλείας, Ἕλληνες.

Μύλος [2], ἡ τράπεζα τοῦ μύλου. ὄνος, τὸ ἄνω τοῦ μύλου.

---

scriptores Graeci. Exempla suppetunt apud *H. Stephan.* in Thes. cui alia plura addi possent, si res postularet. Sallier.

Μασχάλη, Ἀ. μάλη, Ἑ. Cl. *Wesselingius* Obs. l. I. cap. ult. p. 134. transpositis vocibus legendum coniicit: *Μάλη, Ἀττικῶς. μασχάλη, Ἑλληνικῶς.* Cui conjecturae adsensum praebere nequeo. *Μάλη* enim, praeterquam in sollenni formula *ὑπὸ μάλης*, quam explicant *Suidas* V. *Etymolog.* p. 283. l. 8. et *Phrynichus* in Appar. Soph. B. C. p. 490. apud scriptores Atticos non occurrit. *Helladius* Chrestom. p. 3. *Ὅτι ὑπὸ μάλης λέγουσι συντιθέντες, αὐτὴν δὲ καθ' ἑαυτὴν μάλην οὐ λέγουσι. Pollux* l. II. sect. 139. *ἡ δὲ μασχάλη, ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτικῶν καλεῖται μάλη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀττικῶν οὐχί. ἀλλὰ τὸ ὑπὸ αὐτῇ φερόμενον, ὑπὸ μάλης φέρεσθαι λέγουσι. Μασχάλη* apud *Philostrat.* Icon. l. I. c. XV. p. 786. f. *μασχάλη δὲ ἡ δεξιὰ φανερά.* Sic *αἴρειν μασχάλην*, et *μασχάλαι* in plur. apud *Aristoph.* Ach. v. 852. Eccl. 60. conf. *Suidam* l. c. *Ὑπὸ τῇ μασχάλῃ Xenophon.* de Re Eq. p. 952. C. *Heliodor.* l. II. p. 71. l. 36. *ὑπὸ τὴν μασχάλην.* l. x p. 519. l. 36. *Ὑπὸ μάλης* ubique obvium est. *Ὑπὸ μάλην Polyaenus* l. v. c. 19. et *Hesychius* in *Μασχαλίττει.* ubi tamen *ὑπὸ μάλης* reponendum puto. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 196. et in Addendis p. 759.]

1. *Μείρακας, τοὺς ἄῤῥενας, Ἕλληνες. μείρακας, τὰς θηλείας,*
(262) *Ἀττικοί.*] Ita iterum ex conjectura. In MS. *Μειράκια, τοὺς ἄῤῥενας, Ἀττικῶς. μείρακας, τὰς θηλείας, Ἕλληνες.* quod omnino falsum esse, constat ex notis ad *Luciani* Soloecistam, jam memoratis, p. 69. Forsan ejicienda vox *Ἕλληνες*, et scribendum, *Μειράκια, τοὺς ἄῤῥενας, Ἀττικῶς. καὶ μείρακας, τὰς θηλείας.* vel, *Μειράκια, τοὺς ἄῤῥενας, μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικοί.* Hudson. MS. bene. Bergl. in marg.

Μειράκια. MSS. omnes cum Pricaeano conveniunt. Ex *Hudsoni* conjecturis secunda placet, *Μειράκια, τοὺς ἄῤῥενας, Ἀττικῶς. μείρακας, τὰς θηλείας.* Vox *Ἕλληνες* ab imperito librario vel sciolo profecta est, qui, cum ubique fere (Aliter est in *Ζώνιον. Κλισιάδες.*) *Ἀττικοὺς* et *Ἕλληνας* opponi videret, hoc etiam loco *τὸ Ἕλληνες* necessarium putavit. Eadem manus stulte sedula *Ἑλληνικῶς* liberaliter addidit in *Τειχίον.* Atque hanc lectionem confirmat *Moschopulus Π. Σ.* p. 131. *Μειράκια καὶ μειρακύλλια, τοὺς ἄῤῥενας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, μείρακας δὲ τὰς θηλείας.* De re ipsa vid. *Graevius* l. c. t. III. p. 564. *Phrynichus* p. 90. *Ammonius* p. 93. *Thomas M.* V. et notae. *Μείρακες* masculinum legitur in *Cratini* fragmento apud *Suidam* V. *Ἁμαρτεῖν. Ποδαποὺς ὑμᾶς, ὦ μείρακες, εἶναι φάσκων, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν.* Jocone Comico, an librariorum errore, qui *ποδαποὺς* posuerint pro *ποδαπάς*, non dixerim. [Lobeck. ad Phrynich. p. 212.]

2. *Μύλος,*] Citat hunc locum *Salmasius* Exercit. Plin. p. m. 659. C. quem vide, et *Is. Vossium* ad Catull. p. 326. ut et *Jo. Meursium* ad Lycophr. v. 233. qui tamen *μύλον* et *ὄνον* non recte distinxit. [v. supra p. 256. Krueger. in ind. ad Xen. An. v. *ὄνος.*]

Μειδίου[1], Ἀττικῶς. Μειδία τό τε ἀναλογικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικόν.

Μελάγχρως[2], Ἀττικῶς. μελάγχρης, Ἑλληνικῶς.

Μελαίνεσθαι[3], Ἀττικῶς. βάπτεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Μῶν[4], Ἀττικῶς. μὴ ἄρα, Ἑλληνικῶς.

Μαθητρὶς[5], Ἀττικῶς. μαθήτρια, Ἑλληνικῶς.

Μυῤῥίνη[6], Ἀττικῶς. μυρσίνη, Ἑλληνικῶς.

Μαλάχη[7], Ἀττικῶς. μολόχη, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Μειδίου*,] In MS. *ἀνατολικόν*. HUDSON.

Sic et Leid. In Coisl. Reg. coll. Gr. Schl. bene *ἀναλογικόν*.

2. *Μελάγχρως*,] Pro *μελάγχρους* in MS. *μελάγχρος*. HUDSON. Coisl. Reg. coll. Gr. Schl. *μελάγχρης*. In Leid. *Μελάγχρως*, *Ἀττικῶς*. *βάπτεσθαι*, *Ἑλληνικῶς*. *Μελάγχρως* Atticum. Vide supra *Λευκόχρως*, et *Valckenaer*. ad Phoen. v. 140. *Μελάγχρος*, et *μελάγχρους*, quod restituendum censet *Hudsonus*, vulgo Graecorum recepta. *Μελάγχρης*, quod codd. praebent, item *Philoxenus*: *Fuscus*, *μελάγχρης*, non mutandum. *Etymologus* p. 576. l. 15. *Μελάγχρης ἀπὸ τοῦ μελαγχρόης συνεκόπη*. Accusativus *μελαγχρῆ* bis legitur apud *Athen*. l. I. p. 60. C. *Μᾶζαν μελαγχρῆ*. et p. 161. A. *Μάζης μελαγχρῆ μερίδα*. (263)

3. *Μελαίνεσθαι*,] nempe *τριχάς*, quod addit *Thomas*. *Aristophanes* Eccles. v. 731. *τὸ φάρμακον Ἔψουσ' ἔτυχες, ὦ Λυσικράτης μελαίνεται*. conf. *Wetstenius* ad Matth. V. v. 36. Eleganter *Nicolaus* apud *Stobaeum* Floril. Grot. p. 87. *Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις, ἢ καὶ βάπτεται Θέλων καλὸς εἶναι*. *Tibullus* l. I. el. IX. v. 41. *Heu sero revocatur Amor, seroque juventas, Cum vetus infecit cana senecta caput. Tum studium formae: coma tum mutatur, ut annos Dissimulet viridi cortice tincta nucis*. ubi pro *mutatur* reponendum putem *fucatur*; quod *Broukhusio*, homini elegantissimo, qui illud ipsum verbum ibidem illustrat, in mentem non venisse miror. Comae color mutatur, non ipsa coma, nisi quis emtis utatur capillis.

4. *Μῶν*,] Citat *Salmasius* de Hellenist. p. 52. Apud *Hesychium*: *Μῶν, μὴ οὐ δὴ ἄρα*. Lege, *Μῶν, μὴ οὖν, μὴ ἆρα*. et dein pro *Μωνεστὴ, ἀρετή*. scribe, *Μῶν ἐστιν; ἆρ' ἐστί; Suidas*: *Μῶν ἐστιν; ἆρ' ἐστί*; Hoc apud *Aristophanem* non reperi, *ἆρ' ἐστὶν* saepe. Recentiores Sophistas, qui ad nauseam usque hac vocula uterentur, ridet *Ammianus* Anth. l. II. c. 11. [v. Bekk. Anecd. Vol. II. p. 494, 26.]

5. *Μαθητρὶς*,] Coll. Gron. male *μαθητίς*. Vid. infra *Ὀρχηστρίς*. [Lobeck. ad Phrynich. p. 256.]

6. *Μυῤῥίνη*,] In MS. *μυρήνη*. HUDSON.

Sic et Leid. Ceteri *μυῤῥίνη*. conf. *Ἄῤῥενα* et *Θάῤῥος*. [Koen. ad Gregor. Cor. p. 153. sq. ed. Schaef.]

7. *Μαλάχη*, *Ἀ*. *μολόχη*, *Ἑ*.] Vid. Magnus *Hemsterhusius* ad Aristophan. Plut. v. 544. Ex *Athenaeo* l. II. p. 58. D. emaculandus (264) *Eustathius* ad Od. A. p. 41. l. 10. *μολόχη* usus est Interpres Jobi

Μυσκέλενδρον[1], Ἀττικῶς. μυόχοδον, Ἑλληνικῶς.
Μέταυλος[2], ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ τῆς γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικῶς. μέσαυλος, Ἑλληνικῶς.
Μεταβολεὺς[3] καὶ μεταβολεῖς, Ἀττικῶς, μετάβολος καὶ μετάβολοι, Ἑλληνικῶς.
Μανεῖται[4], Ἀττικῶς. μανήσεται, Ἑλληνικῶς.
Μεριμνῶν[5], Ἀττικῶς. φροντίζων, Ξενοφῶν.

---

c. xxiv. v. 24. citatus jam *Mattairio* de Dial. p. 8. [Koen. ad Gregor. Cor. p. 455. ed. Schaefer.]

1. *Μυσκέλενδρον, Ἀ. μυόχοδον.*] In MS. *μυόσχοδον*. Hudson.

Μυόχοδον. Sic cod. Coisl. Eam vero vocem Atticam esse persuadent lexica. De priore non audemus pronuntiare, cum de illa altum sit apud veteres, si Grammaticos excipias, silentium. Sallier.

Μυσκέλενδρον. Coll. Gr. *Μυσκέλενδον*. dein *μυόχοδον* C. R. coll. Schl. Gr. Leid. *Hesychius: Μυσκέλενδρα, ἃ ἡμεῖς μυόχοδα. Μισκέλενδρον* apud ipsum scriptum. V. *Κελένδρυνον*. *Pollux* l. v. 91.

2. *Μέταυλος,*] In coll. Gronov. deest *θύρα*, pro qua voce *Du Cangius* Gloss. p. 910. legit *ὁδός*. Male. *Lysias* pro Eratosth. p. 11. [93. St.] *ἐψόφει ἡ μέταυλος*. ubi vide *Taylorum*, et ibidem laudatum *Valesium* ad Harpocrat. V. *Θύραι μέσαυλοι* apud *Euripidem* Alc. v. 548. Sed is *σ* praetulit *τῷ τ*. uti notum. [cf. Monk. et Wuestem. ad Eur. Alc. v. 565. Lobeck. ad Phryn. p. 195.]

3. *Μεταβολεὺς,*] *Demosth.* c. Aristogit. p. 496. f. Apud *Hesychium* reperias: *Λάγγων, μετάβολος, ἔμπορος*, ubi graviter lapsus est lexicographus. Pro *Λάγγων* enim scribere debuerat, *Μάγγων, mango*. *Glossae: Mango, μετάβολος*. [cf. de his formis disputantem Lobeck. ad Phryn. p. 315.]

4. *Μανεῖται,*] *Synes.* Ep. 72. p. 219. Similiter *μαχεῖται Plato* p. 489. F. Conf. *Moschop. Π. Σ.* p. 134. [vid. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 184.]

5. *Μεριμνῶν,*] In MS. *φροντίζω*. qua lectione servata legendum *μεριμνῶ*. Hudson.

Coisl. et coll. Sch. *φροντίζων*. et sic citat *Spanhemius* ad Arist.
(265) Nub. v. 101. *Μεριμνᾶν* quater legitur apud *Xenoph.* Memor. l. i. p. 710. C. l. iii. p. 771. B. l. iv. p. 815. B. et Oecon. p. 869. D. ubi, *οὔτε μεριμνῶν εὗρεν*. quo *Moeris* videtur respexisse. Ita enim ejus verba intelligenda censeo, *Xenophontem μεριμνᾶν* pro *φροντίζειν* adhibuisse. Pro *Ἀττικῶς* autem reponendum videtur *ἀντὶ τοῦ*, de qua coniectura eo minus dubito, quod eadem in mentem venerat *Ruhnkenio* V. C. Conf. supra ad *Λέμμα*, infra *Προὔπτον*. *Ψυχῆται*. Utitur et *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 1144. *Φροντίζειν* apud *Xenophontem* aliosque scriptores etiam occurrit.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νεὼς [1], τὴν εὐθεῖαν ἑνικῶς καὶ ὀξυτόνως, Ἀττικῶς. ναὸς, Ἑλληνικῶς.

Νῷ [2], δυϊκῶς, Ἀττικῶς. ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς.

Νῷν [3], μὴ συνεκφωνουμένου τοῦ ι, ἡμῖν.

Νῆες [4], ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. ναῦς, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Νεὼς*,] Res etiam tironibus notissima. Tantilla tamen res non observata elegantissimum *Lycurgi* locum obscuravit contra Leocrat. p. 185. ed. Tayl. [153. St.] *Ὅτε ἡ μὲν χώρα τὰ δένδρα συνεβάλετο, οἱ δὲ τετελευτηκότες τὰς θήκας, οἱ δὲ νέοι τὰ ὅπλα. Juvenes autem arma conferebant*, dedit Interpres. Scribendum unice: *οἱ δὲ νεὼ τὰ ὅπλα.* Arma in honorem Deorum in templis suspensa, belli tempestate coacti, veteres non raro tholis detraxere, iisque usi sunt, periculo defuncti, Diis reddituri. Exemplo sit Iolaus apud *Euripid.* Heraclid. v. 695. *Ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα Τοῖσδ', οἷσι χρησόμεσθα, κἀποδώσομεν Ζῶντες. θανόντας δ' οὐκ ἀπαιτήσει θεός.* et quae sequuntur. Atque hoc est, quod *Nepos* in simili re ait Themistocl. c. 6. Athenienses *nulli loco pepercisse, sive sacer esset, sive privatus, sive publicus, — ut muri ex sacellis sepulchrisque constarent.* Sed nihil appositum magis loco *Flori* l. II. c. VI. 23. *Arma non erant, detracta sunt templis.* ubi vid. omnino *Freinshemius.*

2. *Νῷ*,] Cod. Coisl. *Νὼ*, sine jota. Vide *Graevium* ad Luciani Soloecist. t. III. p. 567. In *Aristophanis* Equit. v. 72. pro *ποίαν ὁδὸν νῷ τρεπτέον*, reponendum, *νῷν*, *nobis.* conf. not. seq.

3. *Νῷν*,] Scilicet, ut sit *Νῶϊν.* Hudson. (266)

Νῷν. Codex Coisl. habet *Νῶϊν.* Sallier.

Νῷν. Coisl. Leid. coll. Schl. *Νῶϊν*, quemadmodum saepe apud poëtas Atticos scribitur, in quibus tamen semper vocula monosyllaba est. Cum jota subscripto scribine debeat, an non, difficile est definitu. Vide ea de re disputantem *Etymologum* p. 609. f. et infra ad *Πρῴ* [p. 300.]. Certius, quod dixi, apud poëtas Atticos voculam esse monosyllabam. Ex *Aristophan.* Nub. v. 891. levem mendam recte sustulit *R. Dawesius* Misc. Crit. p. 240. In *Euripidis* Iphig. Aul. v. 1207. duplicem commiserunt errorem librarii: *Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε κτάνῃς. Νῶϊ* enim nominativus est vel accusativus, ut *Graevius* l. c. docet, et praeterea nusquam haec vocula apud *Euripidem*, aliumve poëtam Atticum, disyllaba est. Scribendum, ni fallor: *Εἰ δ' εὖ λέλεκται ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κτάνῃς.* Pro *συνεκφωνουμένου* male in Hudsoni editione *συνεκφωνημένου.* *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς* praeeuntibus MSS. omisi. [cf. Buttmann. in lexilog. Vol. I. p. 48. sqq.]

4. *Νῆες*,] Protulit hunc locum e MS. Illustris *Spanhemius* ad Aristoph. Ran. v. 49. sed *Moeridis* mentem non recte percepit, quam optime explicuit Cl. *Wesselingius* Observ. p. 134. et ad Diodor. Sicul. l. II. p. 130. *Νῆες* Attici in nomin. dicebant, *ναῦς* in accusativo. Vid. *Phrynichus* p. 68. et *Thomas M.* V. Grammaticorum ob-

Νεῖν[1] καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς. κολυμβᾶν, Ἑλληνικῶς. Νῶτα[2] καὶ τὸ νῶτον, Ἀττικῶς. νῶτος, καὶ τοὺς νώτους, Ἑλληνικῶς.

---

servatio scriptorum Atticorum auctoritate confirmatur. Semel apud *Aristophan.* Acharn. v. 924. legitur *αἱ νῆυς*, quod inde recepit *Mattairius* in utilissimo de Dial. Gr. libro p. 406. D. *Κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ, Σελαγοῖντ᾽ ἂν αἱ νῆυς. Ὦ κάκιστ᾽ ἀπολούμενε, Σελαγοῖντ᾽ ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος.* Sed quaenam, quaeso, causa est, cur Jonica forma *νηῦς* uteretur poëta? cum aeque *ναῦς* potuisset ponere, pro *νῆες*, metri legibus coactus. Neutrum a Comico videtur profectum, sed *αἱ νῆες* vel *αἱ ναῦς* ex glossa interlineari in textum irrepsisse. Probabile autem est, scribi debere: *Κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ, Σελαγοῖντ᾽ ἂν*
(267) *εὐθύς. Ὦ κ. ἀ. Scholiastes* ad v. 923. *Ἐὰν ἅψηται, φησί, μόνον, εὐθὺς καίονται.* et ad v. 925. *Σελαγοῖντ᾽ ἂν αἱ ναῦς δηλονότι.* [Recepit hanc Piersoni emendationem G. Dindorfius. De re cf. Lobeck. ad Phryn. p. 170.]

1. *Νεῖν,*] Vid. *Hemsterhusius* ad Luciani D. Mar. t. I. p. 306. *Κολυμβᾶν* legitur apud *Platonem* Lach. p. 490. A. aliosque scriptores Atticos.

2. *Νῶτον καὶ τὰ νῶτα,*] In MS. *Νῶτα καὶ τὸν νῶτον.* HUDSON.

Νῶτα καὶ τὸ νῶτον. Adhibui faciliorem medicinam et pro *τὸν* tantummodo reposui *τὸ*, et ita plane collatio Schlaegeriana. *Aristophan.* Eq. v. 289. *Κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.* Vesp. v. 1285. *Κεράμῳ τὸ νῶτον.* Avib. 497. — *παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον.* Atque ita in *Machonis* fragmento apud *Athen.* l. XIII. p. 580. B. et apud *Alciphr.* l. III. p. 368. *παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους.* legere malim *τὸ νῶτον.* Vid. *Phrynichus* p. 126. et *Thomas M.* et notae. *Herodianus* Philetaero *τὸ νῶτον* inter et *τὸν νῶτον* distinxit. *Τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα οὐδετέρως ἐπὶ ἀνθρώπων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀλόγων τὸν νῶτον ἀρσενικῶς. καὶ ξένον τὸν* (Leg. *Ξενοφῶν*) *περὶ ἱππικῆς, τὸν νῶτον τῆς ἵππου. Xenophontis* locus est p. 936. B. ubi Cl. *Oudendorpius* ad Thom. pro *ἐπὶ τὸν νῶτον* legere malebat *ἐπὶ τοῦ νώτου*, et similiter in *Aeliani* H. A. l. XIII. c. 14. *κατὰ τοῦ νώτου*, pro *κατὰ τὸν νῶτον.* Sed *Herodiani* observatio non videtur contemnenda. Recentiores tamen, et poëtae hanc regulam neglexerunt; ut *Apollonius Rh. Stephano* laudatus, *Achilles Tatius* l. VIII. p. 513. *εἶχεν ἡ ἔλαφος εἰς τὰ νῶτα τὸ βέλος. Aelianus* H. A. l. I. c. 31. *ὕστριξ — τὰ νῶτα κυρτώσασα. Apollodor.* l. I. c. VIII. sect. 2. p. 35. ed. Fabr. de apro Calydonio: *Τὸν δὲ κάπρον πρώτη μὲν Ἀταλάντη εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε.* nisi illic reponendum *τὰ ὦτα.* Ita enim *Ovidius* Metam. l. VIII. v. 380. — *celerem Tegeaea sagittam Imposuit nervo, sinuatoque expulit arcu. Fixa sub aure feri summum destringit arundo Corpus. Νῶτα βοὸς* etiam legas in *Sophoclis* senario apud *Etymolog.* p. 26. l. 18. *Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.* addit *Etymologus: ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ᾽ ἣν ἡ τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει.* Similia fere habet
(268) *Plutarchus* t. II. p. 935. f. quem locum mihi indicavit *Valckenaerius* meus: *Ἄθως καλύψει πλευρὰ Λημνίας βοός. ἐπιβάλλει γὰρ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους (ὡς ἔοικε) χαλκέῳ τινὶ βοϊδίῳ, μῆκος ἀποτείνουσα διὰ*

Νέατον [1], Ἀττικῶς. ἔσχατον, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.
Νέωτα [2], Ἀττικῶς. τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς.
Ναυτιᾷν [3], Ἀττικῶς. ναυσιᾷν, Ἑλληνικῶς.
Νυμφεύτριαν [4], Ἀττικῶς. παράνυμφον, Ἑλληνικῶς.

τῆς θαλάττης οὐκ ἔλαττον ἑπτακοσίων σταδίων. ubi καλύφει vitiosum est, πλευρὰ minime contemnendum. Sed praeferenda videtur *Scholiastae* Theocriti lectio ad Id. VII. v. 76. νῶτα Λημνίας ἁλός. Hanc enim metaphoram poëtae Attici etiam adhibuere, ut *Euripid.* Iph. Taur. v. 1245. Hel. v. 780. Βοὸς ab aliis putem substitutum, ἁλὸς a tragico profectum. [vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 290. Schweigh. ad Athen. Vol. VII. p. 135.]

1. *Νέατον*,] Pro κοινὸν coll. Gron. κοινῶς, et sic citat *Salmasius* de L. Hellenist. p. 56. ubi typorum errore pro νέατον scriptum est σχέατον, vocabulum Graecis auribus inauditum. *Νέατος* autem et νείατος Attice *ultimum* denotant. Vid. *Hesychius* V. et *H. Stephanus* Thes. t. II. p. 1031. et 1038. Commodior locus dari non poterat *Euripidem* emaculandi, Rheso v. 794. Καί μ' ἔγχος αὐγάζοντα καὶ θηρώμενον Παίει παραστὰς νείαιραν εἰς πλευρὰν ξίφει Ἀνὴρ ἀκμάζων. *Scaliger*, sive alius potius, cujus conjecturas *Scaligero* tribuit *Barnesius*, versui laboranti succurrere tentabat, scribendo πάρος pro παραστάς. Quam conjecturam [illegible] amplectendam censuit *Barnesius*, quin in ipsum textum invexit. Nollem factum. Παραστὰς enim optimum est, πάρος valde frigidum. Sed praeterea νείαιρα γαστὴρ pro *imo ventre* Graecis scriptoribus usu tritum est, quod optimo jure *Hippocrati* restituit Medicorum literatissimus, *A. Heringa* Observ. p. 8. Νείαιρα πλευρὰ nusquam, praeterquam hoc loco, occurrit. Scribendum censeo: Παίει παραστὰς πλευρὰν ἐς νεάτην ξίφει. vel, Παίει παραστὰς νειάτην πλευρὰν ξίφει. Expressit Poëta *Homericum* Νείατον ἐς κενεῶνα, Il. Κ. v. 857. Ne vero de emendationis veritate dubites, en! inepti quidem istius, sed saepe tamen ad *Euripidem* emendandum utilissimi, Auctoris Tragoediae Christi Patientis, quae vulgo *Gregorio Nazianzeno* tribui solet, versum 1220. Νύσσει παραστὰς νειάτην πλευρὰν ξίφει Ἀκμαῖος ἀνήρ.

2. *Νέωτα*,] *Hesychius*: Ἐπὶ νέωτα, εἰς τρίτον ἔτος. Forte: εἰς τὸ ἐπιὸν ἔτος. [Bekk. Anecd. Vol. II. p. 607, 21.]

3. *Ναυτιᾷν*,] In collat. Gronov. est Ναυτιᾷν ἐν τῷ τ. Ἀττικῶς. ut Πεπράγως ἐν τῷ γ. Σιγηλὸς ἐν τῷ λ. Pulchre hoc verbum (269)
Luciano Necyom. t. I. p. 461. [c. 5.] restituit ὁ πάνυ *Hemsterhusius*. Apud *Hesychium* pro Ναυτιᾶσθαι, πλέειν, reponendum Ναυτίλλεσθαι ex *Hom.* Od. Ξ. v. 246. [Lobeck. ad Phryn. p. 194.]

4. *Νυμφεύτριαν*,] Quid sit νυμφεύτρια, norunt omnes. Idem dixeris de nomine παράνυμφος, qua non solum *pronuba* intelligebatur, sed et *ille*, *qui sponsum domum una cum sponsa deducebat*. Is νυμφευτὴς appellatur a *Platone* Polit. p. 268. τόδε δὲ ἴσμεν, inquit, ὅτι τῷ βουκόλῳ γε οὐδεὶς ἀμφισβητεῖται περὶ τούτων οὐδενός. ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βούφορβος, αὐτὸς ἰατρός, αὐτὸς οἷον νυμφευτής. Sunt et alia multa ejusdem originis, quae hic ad examen revocare alienum non erit. Ordiemur a voce νυμφίδιος, qua utitur *Orpheus* Hymn. LIV. v. 10. Νυμφιδία, συν-

Νῆστις[1], Ἀττικῶς. νήστης, Ἑλληνικῶς.
Νεῖα[2], τὰ εἰς παρασκευὴν πλοίου ξύλα.
Νουθέτησις[3], Ἀττικῶς. νουθεσία, Ἑλληνικῶς.

Φαιτὶ θεῶν, σκηπτοῦχε, λύκαινα. Interpres Latinus convertit *sponsalis*. Melius fortasse, *nuptiarum conciliatrix* vel *praeses*. Priore tamen sensu vulgo occurrit apud scriptores Graecos, *Euripid.* Med. v. 999. *ἃ φονεύσεις Τὰ τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν Λεχέων.* Illud itaque nomen inter Attica numerandum est, quod ab *Apollonio* etiam usurpatur Argon. l. I. v. 1031. *Οὐδ' ὅγε δηϊότητος ὑπὲρ μόρον αὖτις ἔμελλεν Οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἵκεσθαι.* [alia hujus vocis exempla sunt Eur. Alc. 256. Androm. 859.] Eodem sensu accipitur adjectivum *νύμφειος*, ut ostendunt haec *Euripidis* Iph. Aul. v. 131. *Οὐδ' ὅτι κείνῳ, παῖδ' ἐπέφησα Νυμφείους εἰς ἀγκώνων Εὐνὰς ἐνδώσειν λέκτροις.* At *νύμφαιος* de *sponsa* ipsa dicitur. Sic *Euripides* Iphig. in Taur. v. 216. *Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν Νύμφαιον.* Minime enim audiendus *Scaliger*, qui legendum putat *νύμφαν* vel *νυμφαίαν*. Vid. *Jos. Barnes.* Nec alio sensu usurpatur vox *νύμφευμα*, quae legitur Troas. v. 421. *ἕπου δέ μοι Πρὸς ναῦς, καλὸν νύμφευμα τῷ στρατηλάτῃ.* Ab illo enim adhiberi solet, cum de *nuptiis* sermo est. Ita Phoeniss. v. 1210. *Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων Τῶν δ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν.* Quodsi plura exempla desideres, consule Androm. v. 20. 192. 887. 1231. Iphig. in Aul. v. 831. Iph. in (270) Taur. v. 365. Ex iisdem fontibus, *Euripidis* scil. petenda vox *νυμφευτήριον*, cujus significationem haec ostendunt Troas. v. 252. *Ἑκα. Ἦ τᾷ Λακεδαιμονίᾳ νύμφᾳ δούλαν; Ἰώ μοι, μοί. Ταλθ. Οὐκ ἀλλὰ λέκτρων σκότια νυμφευτήρια.* SALLIER.

Νυμφεύτριαν. *Aristoph.* Ach. v. 1055. Vid. not. ad *Thom. M.*

1. *Νῆστις, Ἀ. νήστης, Ἑ.*] In MS. *νήστεις*. HUDSON.

Sic et Leid. Coisl. vero coll. Schl. et Gron. recte *νήστης*. *Phrynichus* p. 142. *Νήστης βάρβαρον, τὸ δ' ἀρχαῖον νῆστις διὰ τοῦ ι.* Unde satis refellitur infelix *Wetstenii* conatus ad Matth. xv. v. 32. scribentis: *Νῆστις, Ἀττικῶς. νήστιας, Ἑλληνικῶς. Νῆστις*, correpta posteriore syllaba, apud Poëtas Atticos occurrit. e. g. *Antiphanem* apud *Athen.* l. XIV. p. 662. C. *Ὁ σπλὴν σεσάχθω νῆστις, ἀπολεῖ μ' οὑτοσί.* E contrario *νήστης* in *Matronis* Parodi versibus l. IV. *Athen.* p. 134. F. ubi *Eustathius* ad Odyss. A. p. 48. *νῆστις* habet, quod *Casaubono* placebat, sed invito metro. [de *νήστης* v. cod. Paris. 2630 apud Bekk. Anecd. Vol. III. p. 1402. Lobeck. ad Phryn. p. 326.]

2. *Νεῖα,*] In ed. Huds. *τοῦ* erat ante *πλοίου*, quam voculam praeeuntibus MSS. C. Reg. Leid. delevi. *Hesychius: Νεῖα, ξύλα τὰ εἰς κατασκευὴν νεῶν ἐπιτήδεια.* et, *Νήϊον, ναυπηγήσιμον ξύλον τὸ εἰς νεὼς χρείαν εὔθετον. Δόρυ νήϊον* hoc sensu *Homereum* est Od. I. v. 384. conf. *Moschopul. Π. Σ.* p. 173. Verum, *νεῖα* qui usurpaverit, novi neminem. [Bekker. Anecd. Vol. I. p. 283, 12. Nemo, exceptis grammaticis, hac voce usus est. vid. Lobeck. ad Phryn. p. 432.]

3. *Νουθέτησις,*] Utitur *Wetstenius* ad 1 Cor. x. v. 11. *Νουθεσία* quidem etiam reperitur apud scriptores Atticos, ut *Aristophan.*

Νάπυ[1], Ἀττικῶς. σίνηπι, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξενοδοκῶ[2], Ἀττικῶς. ξενοδοχῶ, Ἑλληνικῶς.

Ran. v. 1041. aliosque, (Conf. *Pollux* l. III. 100. et IX. 109.) sed *νουθέτησις* rarius est, ipsisque solis proprium. *Glossarium Sangermanense* in B. Coisl. Montefalc. p. 483. *Νουθέτησιν*, *Εὔπολις Αὐτολύκῳ*. *Plato* Protag. p. 225. F. et alibi. In *Euripidis* Hercule Fur. v. 1256. in vetustis editionibus legitur: *Ἄκουε δὴ νῦν, ὡς ἁμιλληθῶ λόγοις Πρὸς νουθεσίας σάς. ἀναπτύξω δέ σοι.* *Barnesius*, ne monito quidem lectore, edidit, *πρὸς νουθεσίας τὰς σάς*, secumque in levem errorem traxit eruditissimum Juvenem *J. J. Struchtmeyerum* Anim. p. 142. qui eo ex loco etiam Anapaestis patrocinium quaesivit. Revocata voce Attica scribendum: *Πρὸς νουθετήσεις σάς. ἀναπτύξω δέ σοι.* [cf. Lobeck. ad Phrynich. pag. 512. sq.]

1. *Νάπυ*, *Ἀ.* *σίνηπι.*] In MS. *σίνηπα*. Hudson. (271)
Sic et Leid. In aliis *σίνηπι* cum *α* super *η*, id est, *σίναπι*. *Alexis* Lebete apud *Athen.* l. IV. p. 170. *Μάραθρον, ἄνηθον, νάπυ, καυλὸν, σίλφιον.* Sed *Moeris* respicere videtur ad *Aristophanis* Eq. v. 628. *Κἄβλεψε νάπυ.* ubi alii legerunt, *καὶ βλέπε σίναπι.* Vid. *Kusterum*, et notas ad Phrynich. p. 126. *Wetsten.* ad Matth. XIII. v. 31. [Lobeck. ad Phrynich. p. 288.]

2. *Ξενοδοκῶ*, *Ἀ.* *ξενοδοχῶ*, *Ἑ.*] In MS. Coisl. *Ξενοδοκῶν*, *Ἀ.* *ξενοδοκῶ*, *Ἑ.* Reg. et coll. Gr. *Ξενοδοκῶν*, *Ἀ.* *ξενοδοκεῖν* vel *ξενοδοκῶν*. In *Montefalc.* vero Bibl. Coisl. p. 487. scriptum est *Ξενοδόκειον*, *Ἀ.* *ξενοδοχεῖον*, *Ἑ.* quemadmodum ad Thom. V. *Ξενοδόκος* citat Cl. *Oudendorpius*. Atque ita legendum putem, si quis a vulgata recedere velit. Similiter *πανδοκεῖον* scribendum pronunciat *Phrynichus*, non *πανδοχεῖον*, p. 134. [p. 307. Lob.] *Οὐρεδόκην* in *Xenophonte* reperit *Photius* laudatus *Albertio* ad Hes. V. *Βίκος.* Eadem in aliis compositis a *δέχομαι* scripturae varietas, uti doctis notissimum. *Θυοδόκοι οἶκοι* restituendi *Euripidi* Jone v. 1549. *Ἔα, τίς οἴκων θεοδότων ὑπερτελὴς Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν.* *Scaligeri* conjecturam recepit *Barnesius* *θεοδόκων*, vocem *Nonno* usurpatam. Sed praestat *θυοδόκων*, quod epitheton templo ipse *Euripides* tribuit Jon. v. 511. conf. *Hesych.* V. Pro *ὑπερτελὴς* autem, quod *Hesychius* explicat *ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη*, legendum, vel *ὑπὲρ τέγος*, auctore *Hesychio*: *Ὑπὲρ τέγος, ὑπεράνω τῆς στέγης*, vel, quod verius puto, *ὑπερτενής*, eodem *Hesychio* fidejussore: *Ὑπερτενής, ὑπερανατείνουσα, ὑψηλή.* cui consentit *Suidas*: *Ὑπερτενὲς, ὑψηλὸν, ὑπερανέχον.* Pro *Ξενοδόκος* perperam apud *Hesychium* scriptum *Ξυνοδόκος*, *ξενοδόχος*. solenni permutatione τοῦ *εν* et *υν*. Contrario modo plane peccavit *Suidas* in *Ξεναλίζω.* *τὸ συναθροίζω.* ubi *Kusterus* e MS. Parisino reponendum putabat *Ξεναγίζω*, verbum ne Graecum quidem. *Ξεναλίζω* habet etiam *Lexicographus* B. C. p. 237. Debuerat autem uterque scribere *Ξυναλίζω*. *Ξυναλίζω* (272)
Atticum pro *συναλίζω*, cujus verbi multa exempla dederunt homines

Ξυμφώνως[1], Ἀττικῶς. συμφώνως, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.

Ξυνωρὶς, Ἀττικῶς. συνωρὶς, Ἑλληνικῶς.

Ξύμμαχοι[2], Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.

Ξυρὸν[3], μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὀρθρεύει[4], Ἀττικῶς. ὀρθρίζει, Ἑλληνικῶς.

Ὁμόσε[5], ἅμα, ὁμόθεν, τόπου δηλωτικά. τὸ μὲν γὰρ ἅμα ἐν τῷ αὐτῷ δηλοῖ. τὸ δὲ ὁμόσε εἰς τὸ αὐτό. τὸ δὲ ὁμόθεν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

Ὁμόδουλος[6], Ἀττικῶς. σύνδουλος, Ἑλληνικῶς.

---

eruditi ad Act. I. v. 4. [cf. Lobeck. ad Phrynich. l. l. p. 307. et Apollon. Dyscol. a Schaefero laudatus ad Gregor. Cor. p. 399.]

1. *Ξυμφώνως*,] Pro *κοινὸν* e C. R. coll. Gr. *κοινῶς*. De Atticorum more *ξὺν* pro *σὺν* ponentium consulendus inprimis Summus *Hemsterhusius* ad Luciani Jud. Voc. t. I p. 94. [cap. 9. p. 345. ed. Lehm.] laudatus etiam *Valckenaerio* ad Eurip. Phoen. v. 539.

2. *Ξύμμαχος*.] In cod. Coisl. legitur *ξύμμαχοι*, deinde desunt duae illae voces *Ἀττικῶς*, *σύμμαχος*. SALLIER.

Similiter coll. Schl. Gron. et Leid.

[3. *Ξυρὸν*,] At vid. Spitzner. de prosod. p. 95.]

4. *Ὀρθρεύει*,] Citat *Salmasius* de Hellen. p. 101. *Wetstenius* ad Luc. XXII. v. 38. *Euripides* Troas. v. 181. *Ὦ τέκνον ὀρθρεύουσαν ψυχὴν Ἐκπληχθεῖσ' ἦλθον φρικᾷ*. [Bekk. Anecd. Vol. I. pag. 54, 11.]

5. *Ὁμόσε*,] *Ὁμοῦ* rescripsi ex *Photii* Lexico. In MS. *Ὁμόσε*, et dein *εἰς τὸ αὐτό*. Vid. *Lamb. Bosii* Observ. Crit. p. 15. HUDSON.

Ὁμοῦ. Is locus sic scribitur in cod. Coisl. *Ὁμόσε*, *ἅμα*, *ὁμόθεν*, *τόπου δηλωτικά. τὸ μὲν γὰρ ἅμα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. τὸ δὲ ὁμόσε εἰς τὸ αὐτό. τὸ δὲ ὁμόθεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου*. Atque hanc lectionem alteri esse praeferendam, nemo non videt. SALLIER.

(273) *Ὁμόσε*. *Hudsonus* ediderat, *Ὁμοῦ*, *ἅμα*, *ὁμόθεν*, *τόπου δηλωτικά. τὸ μὲν γὰρ ἅμα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ δηλοῖ. τὸ δὲ ὁμόσε εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. τὸ δὲ ὁμόθεν*, *ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου*. Revocavi omnium MStorum lectionem. Sunt autem haec non tantum loci, sed et temporis adverbia. Vide ceteros Grammaticos.

6. *Ὁμόδουλος*.] Quid de hocce *Moeridis* effato sentiendum sit, disces ex his *Pollucis* l. III. sect. 81. *Σύνδουλος δὲ λέγει Λυσίας καὶ Εὐριπίδης. Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐκλείδης ὁμόδουλον λέγουσι*. Utrumque igitur Atticum *ὁμόδουλος* et *σύνδουλος*. Prius certe usurpatur ab *Euripide* Hecub. v. 60. *Ἄγετ' ὦ παῖδες τὴν γραῦν πρὸ*

Ὀρικὸν[1] ζεῦγος, Ἀττικῶς. ἡμιονικὸν, Ἑλληνικῶς.
Ὄψον[2], Ἀττικῶς. προσφάγημα, Ἑλληνικῶς.

δόμων, Ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον. Altero idem utitur Med. v. 65. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν. Quem locum fortasse *Pollux* ob oculos habuit. Quae cum ita sint, eam vocem Atticam esse pronuntiare non veremur, praesertim cum occurrrat Androm. v. 65. Legitur quoque apud *Lucianum* t. II. p. 160. SALLIER.

Ὁμόδουλος. Citat *Du Cangius* Gloss. p. 1042. *Wetstenius* ad Matth. XVIII. v. 28. Ὁμόδουλος Atticorum proprium, σύνδουλος ipsis cum vulgo Graecorum commune. Σύνδουλος legitur et in *Eurip.* Ion. v. 1109. et *Theopompi* fragm. apud *Athen.* l. XI. p. 471. A. Conf. *Oudendorpium* ad Thom. V.

1. Ὀρεικὸν,] In MS. Ὀρικόν. HUDSON.

Ὀρεικόν. Uterque cod. Coisl. et Oxon. habet ὀρικόν, quae scribendi ratio Graecis scriptoribus non paucis placuit. Nam, ut omittam *Aeschinem* et *Synesium* ab *Henr. Stephano* laudatos, non aliam secuti sunt *Lucianus* t. I. p. 123. et *Plutarchus* t. I. p. 459. et 686. SALLIER.

Ὀρεικόν. Sic cod. Reg. Reliqui omnes ὀρικόν, quemadmodum apud *Harpocrationem*, *Moschopulum*, aliosque scribitur. Atque hanc scripturam, licet parum intersit, veriorem puto; ut enim a βασιλεὺς βασιλικός, a Μεγαρεὺς, Μεγαρικός, sic ab ὀρεὺς, ὀρικός. Exempla dedit *Hemsterhusius* ad Poll. l. VII. 183. et *Oudendorpius* ad Thom. Apud *Pollucem* l. X. sect. 53. pro λέγοιτο δ' ἂν ζεύγη ὀνικὰ, καὶ ζεύγη ἡμιονικά scribendum videtur ὀρικά. Eandem medelam Diodoro Siculo e MSS. attulit Cl. *Wesselingius* lib. II. p. 125. f. Occasione invitante duplicem notemus *Hesychii* errorem, (274) qui sua serie posuit Ὀτρέα, ἡμίονον pro Ὀρέα, vel Οὐρέα et Ὄρεσι, προβάτοις, pro Οἴεσι. ubi *P* et *I* confudit. Ut vero is oves in mulos convertit, ita hi contra in aves mutati sunt in *Dionis Chrysost.* Or. V. p. 147. D. Καὶ οὐ μόνον περὶ κυνῶν καὶ ἵππων ἔχει οὕτως· ἀλλὰ καὶ βοῶν καὶ ὀρνέων, καὶ ὃ μᾶλλον θαυμάσαις ἂν, οὐδὲ ὄνῳ ἢ προβατίῳ χρῆσθαι πάρεστι τοῖς ἀπείροις. Pro ὀρνέων legendum ὀρέων. [Piersono formam ὀρικός praeferenti assentitur Schaefer. ad Plutarch. Vol. V. p. 128.]

2. Ὄψον,] προσφάγιον. In cod. Coisl. legitur προσφάγημα, quae vox ibi consistere nequit. Retinenda igitur edita lectio, praesertim cum nomen προσφάγιον reperiatur apud *Joann.* Evang. c. ult. Ea quoque utitur *Palladius* Hist. Laus. p. 975. SALLIER.

Ὄψον, Ἀ. προσφάγιον, Ἑ. Codd. Coisl. Reg. coll. Schl. et Gron. praebent προσφάγημα. Quam vocem, licet alibi non obviam, damnare non ausim. Simplex φάγημα, praeterquam apud *Suidam* V. legitur apud *Athenaeum* l. III. p. 91. D. *Eustath.* Od. Z. p. 249. l. 50. et T. p. 688. l. 3. De voce ὄψον multa collegit *Wetstenius* ad Joann. VI. v. 9. quem vide. Haec autem vox restituenda *Alexidi* apud *Athen.* l. IX. p. 379. C. Τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον Δεῖ τοῦτον. ἄλλο δ' οὐδέν. ἂν μὲν οὖν τύχῃ Ὁ ταῦτα μέλλων ἐσθίειν τε καὶ κρίνειν Εἰς καιρὸν ἐλθὼν ὠφέλησε τὴν τέχνην. Eandem lectionem sequitur Illustris *Grotius* Excerpt. e Com. p. 581. Sed quid, quaeso, versu 2. est τοῦτον? Noli dubitare, quin castigandum sit: Τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον Δεῖ

Οἷς[1], μονοσυλλάβως, Ἀττικῶς. πρόβατα, Ἑλληνικῶς. Οἰστὸς[2], δισυλλάβως, Ἀττικῶς. βέλος, Ἑλληνικῶς.

τοὖψον, ἄλλο δ' οὐδέν. Τοὖψον Attica crasi pro τὸ ὄψον, ut in *Aristoph.* Eq. v. 1103. et ubique. *Lucianus* Musc. Enc. t. III. p. 97. l. 23. οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι.

1. Οἷς — πρόβατον.] In MS. πρόβατα. Hudson.

Salmasius hunc locum citans, de Hellen. p. 53. memoriae vitio dedit, Οἷς μονοσύλλαβον, Ἀττικόν. πρόβατον, Ἑλληνικόν. MSS. omnes habent πρόβατα. *Scholiastes* Aristoph. ad Pac. v. 929. Οἱ γὰρ Ἴωνες δισσυλλάβως λέγουσι ὄϊς. οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς οἷς. καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦντες, τὸν ὄϊν, τὸν οἶν. Conf. *Hesychium* V. Οἶν. Hoc legitur in *Eurip.*
(275) El. v. 513. [ubi vid. Seidler. v. 508.] et *Aristoph.* Pac. v. 1076. — πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. ubi in *Scholiis*, ut illud obiter moneam, pro Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄνδρες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι reponendum Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁ. θ. ἔ. ex *Homer.* Il. x. v. 263. Alia huc pertinentia dabo nota sequenti.

2. Ὀϊστὸς, τρισυλλάβως. Cod. Coisl. habet δισυλλάβως, melius nostro iudicio. Prius enim poëticum est. Ad βέλος quod attinet, vox est inprimis Attica. Sallier.

Οἰστὸς δισυλλάβως cod. Coisl. et coll. Schlaeg. Pulchre et vere! *Photius* MS. Οἰστός δισυλλάβως Ἀττικοὶ λέγουσι βέλος. Ita *Euripides* Androm. v. 1132. — ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη, Οἰστοί, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι. Herc. Fur. v. 196. Ἓν μὲν τὸ λῷστον, μυρίους οἰστοὺς ἀφείς. Conf. Med. v. 635. Vetus *Tragicus* apud *Stobaeum* Floril. Grot. p. 325. Ὅστις δὲ μόχλοις καὶ διὰ σφραγισμάτων Σώζει δάμαρτα, τ' ἀνδρὶ δὴ δοκοῦν σοφόν, Μάταιός ἐστι καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ. Ἥτις γὰρ ἡμῶν καρδίαν θύραζ' ἔχει, Θᾶσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται, Λάθοι δ' ἂν Ἄργον τὰς πυκνοφθάλμους κόρας. Qui versus vulgo *Menandro*, cujus fragmentum praecesserat apud *Stobaeum*, solent tribui, et male cum praecedentibus fuere conjuncti, etiam a *Clerico* Fragm. Men. p. 236. Sed longe supra soccum adsurgunt, nec recte cum prioribus cohaerent. Vox πυκνόφθαλμος etiam plane tragica est, cui similis πυκνόπτερος apud *Sophocl.* Oed. Colon. v. 17. Apud *Joannem Stobaeum* autem in auctorum nominibus vel male positis, vel omissis, singulis paene paginis erratum est. Huic nostro οἰστὸς similia sunt, quae habet *Moeris*, οἷς et φθοῖς monosyllaba. *Καταπροΐξεται. Phrynichus* p. 68. [p. 169. Lob.] Καταπροΐξεται οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, δέον καταπροίξεται ἀδιαιρέτως. Male et contra metrum in *Aristoph.* Nub. v. 1242. ἐμοῦ καταπροΐξει. et alibi semper, ut Eq. v. 433. ubi *Archilochi* versus, qui similiter depravatus apud *Suidam* V. Καταπροΐξεται, prostat, Εὖ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. ita ex *Etymologo* V. Προΐκτης p. 689. init. castigandus est: Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Similiter διπλοίζειν pro διπλοΐζειν, (ut ἀθροίζειν pro ἀθροΐζειν, quod vulgo receptum est.) ab *Aeschylo* positum Agam. v. 844. Ἄχθος διπλοίζει τῷ πεπαμμένῳ νόσον. quod ejus interpretes non perspexerunt. In Eumen. v. 1016. ἐπιδιπλοΐζω indicat versum repetendum esse, scribendumque ἐπιδι-
(276) πλοΐζει. Pariter διπλοΐδα pro διπλοΐδα dixere Attici. Levi manu corrigendus *Hesychius*: Διπλόϊδα, διπλοΐδα. Lege: διπλοΐδα, δι-

Ὀμοῦμαι[1], ὀμεῖ, ὀμεῖται, Ἀττικῶς. ὀμόσω, (ὀμόσεις,) ὀμόσει, Ἑλληνικῶς.

Οὐκ ἐπράττου[2], Ἀττικῶς. οὐκ ἔπραττες, Ἑλληνικῶς.

Ὁμιλίαν[3], οὐ τὴν διάλεξιν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν πρὸς γυναῖκας, Ἀττικῶς. λαλιὰν, Ἑλληνικῶς.

πλοΐδα. Sic *Εὐβοΐδα* pro *Εὐβοΐδα* apud *Sophocl.* Trach. v. 74. et alibi. *Διπλοΐδιον*, et *Ἡμιδιπλοΐδιον*. *Aristoph.* Eccles. v. 318. *Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον.* Male scriptum *ἡμιδιπλοΐδιον.* Sic enim Proceleusmaticus pro Anapaesto sede quinta esset. Ita et *νοΐδιον*, *βοΐδιον*, *προχοΐδιον* scribi debent. *Phrynichus* p. 108. [p. 86. Lob.] *Ῥοΐδιον διαιροῦντες λέγουσιν οἱ ἀμαθεῖς, ἡμεῖς δὲ ῥοΐδιον.* Eadem ratio in *γραΐδιον*. Vid. *Hemsterh.* ad Aristoph. Plut. v. 674. In Thesmophor. v. 1206. *Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο. Ναὶ γραΐδιον.* lege, *Ναίχι γραΐδιον.* *Οἰζυρὸς* pro *ὀϊζυρὸς Ion* apud *Athen.* l. III. p. 91. E. *Ἢ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας.* In *Aeschyli* Eumen. v. 897. L. *πάσης ἀπήμον' οἰζύος. δέχου δέ συ.* *Οἰζυρὸς* etiam alii poëtae trisyllabon fecere, ut *Leonidas* Anth. l. IV. c. XII. Ep. ult. *Ὡς ἐξ οἰζυρῆς ἠπίστατο δωροδοκῆσαι Ἐργασίης*, et *Apollonius Rh.* l. I. v. 285. in *προεκδόσει*. *Οἰζυρὴ ἀχέεσσι δυσάμμορος.* Paulum diversa ratio in *αΐσσειν*, *ἤθεος*, *ἠρῷναι* etc. de quibus alio loco. *Moeridis* loco utitur *Wetstenius* ad Eph. VI. v. 16. loco alienissimo. [vide docte hac de re disputantem Lobeckium ad Phrynich. p. 86. sqq.]

1. *Ὀμοῦμαι, ὀμεῖ,*] *Aristoph.* Nub. v. 245. 246. Male apud *Hesych.* et *Suidam* est *ὀμῇ*. *Ὀμόσομεν* legitur Lys. v. 197. pro *ὀμόσωμεν*. *Ὀμόσεις*, quod cum *Hudsono* interserui, ab omnibus MSS. abest. [Herodian. fragm. ad Lob. Phryn. p. 461.]

2. *Οὐκ ἐπράττου,*] Forte locus, quo respexit *Moeris*, inter legendum me effugit. *πράττεσθαι μισθὸν* reperias apud *Aristoph.* Nub. 244. *ἀργύριον* Ran. 569.

3. *Ὁμιλίαν,*] In coll. Gron. *μόνως* pro *μόνον* et *γυναῖκα* pro *γυναῖκας*, quod et Leid. habet, ut monitum a Cl. *Albertio* Obs. Phil. p. 357. *Ὁμιλίαν* Attica elegantia inter alia *consuetudinem* et *concubitum Venereum* notare, dudum exemplis docuit *H. Stephanus* t. II. p. 1308. B. cujus observatis paucula e multis veterum locis addamus. Sed prius adscribam *Scholiastae* Sophoclis ad Elect. v. 420. verba, *Moeridis* observationi plane similia: *ἡ ὁμιλία λέγεται καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ ἐπὶ διαλέξεως.* *Νυμφικαὶ ὁμιλίαι Eurip.* Hel. v. 1416. *Ἐς ἀνδρῶν ὁμιλίην φοιτᾶν*, *Herodot.* l. I. c. 182. Similiter *Achilles Tatius* l. VIII. p. 511. *ἥκειν εἰς ὁμιλίαν.* *Philostrat.* V. A. l. I. c. 13. *μήτ' ἂν γῆμαι, μήτ' ἂν εἰς ὁμιλίαν ἀφικέσθαι ποτὲ Ἀφροδισίων.* ubi forte legendum *Ἀφροδισίου*, ut apud *Aelian.* H. A. l. IX. c. 21. Alias enim videtur addi debuisse *τῶν*, ut apud *Heliod.* l. IV. p. 201. l. 7. *ὁμιλήσῃ τὰ Ἀφροδίτης.* *Παραβάλλειν ἑαυτὰς ἀνδρῶν ὁμιλίαις* Vetus Auctor apud *Suid.* V. *Παραβάλλειν.* *Ὁμιλίας γυναικὸς ἀπείρατος εἶναι.* *Heliodor.* l. III. p. 159. *γάμου καὶ ἀνδρὸς ὁμιλίας ἀπείρατος* l. X. p. 521. l. 28. Utuntur eadem ratione *Aelianus* saepissime, ut monuit Cl. *Albertius* l. c. *Conon* (277)

Ὀπύειν[1], Ἀττικῶς. συγγίνεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Narr. 48. *Ptolemaeus Hephaestio* p. 319. 323. *Pollux* l. I. 218. et III. 46. *Scholiastes* Apoll. Rh. l. II. v. 475. quocum comparandus *Etymolog*. p. 75. l. 39. Ὁμιλεῖν similiter quibusvis scriptoribus usurpatum. *Glossarium Sangermanense* B. C. p. 483. Ὁμιλεῖν, τὸ συγγενέσθαι ἄνδρα γυναικί. *Achilles Tat*. l. II. p. 145. πρωτόπειρος ὢν εἰς γυναῖκας, ὅσον ὁμιλῆσαι ταῖς εἰς Ἀφροδίτην πωλουμέναις. *Alciphron*, *Heliodorus*, qui bis eodem sensu compositum προσομιλεῖν adhibuit l. I. p. 22. l. 17. l. VII. p. 376. l. 11. *Aelianus*, alii. Atticas Veneres saepe non intellexerunt Interpretes, ut in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1209. Ὅστις πέφασμαι φύς, ἀφ᾽ ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς Τ᾽ οὐ χρῆν μ᾽ ὁμιλῶν, οὕστέ μ᾽ οὐκ ἔδει κτανών. *Cum quibus non oportuit, habito.* dedit Interpres. Debuerat, *cum quibus non oportuit, consuescens*, cum matre Jocasta nimirum. Σὺν τοῖσι φιλτάτοις Αἴσχισθ᾽ ὁμιλοῦντα dixerat supra v. 375. ubi rectius Interpres. Simili imperitia *Morellus* in *Libanio* t. I. p. 263. B. Achillis verba de Agamemnone, qui Briseïda ipsi eripuisset, Ἀλλ᾽ ὁμιλήσας τῇ κόρῃ, φησίν, ὅρκῳ σεφίζεται τὴν ἐγκράτειαν, Latine vertit, *potitus puella*. Tu mecum redde, ut omnis tollatur ambiguitas, *cum rem habuerit*, aut, *consuetudinem Veneream cum puella*. Adponam venustissimos *Ovidii* versiculos, qui *Libanio* non parum luminis accendunt, Rem. Amor. v. 777. *Hoc et in abducta Briseïde flebat Achilles, Illam Plisthenio gaudia ferre toro. Nec frustra flebat; mihi credite, fecit Atrides, Quod si non faceret, turpiter esset*
(278) *iners. — Nam sibi quod nunquam tactam Briseïda jurat Per sceptrum; sceptrum non putat esse Deos.*

1. Ὀπυίειν. In MS. Ὀπυεῖν. HUDSON.

Ὀπύειν. Ita cod. Coisl. SALLIER.

Ὀπύειν. Leid. Ὀπυεῖν, sed correctum ὀπύειν, quemadmodum et Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. Ὀπύειν sine jota etiam scriptum apud *Polluc*. l. V. 92. *Suidam* V. Ὤπυεν. *Dionem Chrysost*. Or. XIII. p. 226. ὀπύειν ἐν τῷ φανερῷ. *Lucian*. de Merc. Cond. t. I. p. 701. et alibi, ut t. II. p. 255. l. 2. p. 359. l. 90. p. 731. l. 13. quibus in locis ὀπυίειν cum jota reponendum esse censuit Erud. *Reitzius*. Sed frustra. Ὀπύσω enim futurum secunda producta legitur in *Aristoph*. Ach. v. 254. Ὦ μακάριος Ὅστις σ᾽ ὀπύσει κἀκποιήσεται γαλᾶς. qui locus vel solus sufficit ad refutandum *Etymolog*. p. 72. l. 24. et *Eustathii* ad Il. Θ. p. 601. l. 39. errorem, quo ὀπύειν futuro aliisque temporibus carere statuunt; nisi hoc de verbo ὀπυίω intelligendum sit. Certe praeter bina ista ἀλυίω, (pro quo tamen plerumque dixere ἀλύω,) et ὀπυίω, quae profert *Etymologus*, nulla verba in υίω mihi cognita sunt. Origo verbi, in qua valde fluctuant *Etymologus* et *Scholiasta* Apollon. Rh. ad l. I. v. 46. incerta. Forte in ὀπυίειν apud *Homerum* aliosque Poëtas jota remansit ex signo digammatis Aeolici, ut in οἰετέας pro ὀετέας, aliisque. Sed levis res momenti est, et vix digna, quae tot verbis tractetur. Ὀπύειν sive ὀπυίειν pro συγγίνεσθαι satis frequens est. *Palladas* apud *Stobaeum* Flor. Gr. p. 41. πολλάς δ᾽ ἐστὶ γυναῖκας ἰδεῖν Οὐχὶ καλὰς τὴν ὄψιν, ὀπυιομένας ἀκορέστως. Perperam. *Planudes* Anth. l. I. c. LXXVIII. p. 109. supposuit ὁπλιζομένας. Epigramma ineditum εἰς κλυστῆρα. Μούνῳ μοι θέμις ἐστὶ γυναικῶν ἐν φιλότητι Μίσγεσθαι φανερῶς λισσομένων ποσίων. Μοῦνος δ᾽

Ὀρχηστρὶς[1], Ἀττικῶς. ὀρχήστρια, Ἑλληνικῶς.
Ὀττεύεσθαι[2], Ἀττικῶς. κληδονίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

ἠϊθέοισι καὶ ἀνδράσιν ἠδὲ γέρουσιν Παρθενικαῖς τ' ἐπέβην ἀχνυμένων τοκέων. Μαχλοσύνην δ' ἤχθηρα, φιλεῖ δέ με Παιονίη χεὶρ Ἀμφιτρυωνιάδην ἐκτελέοντα πόνον. Ἀμφὶ δ' ὀπυιομένοισι καὶ ἂν Πλουτῆϊ μαχοίμην Αἰὲν ὑπὲρ ψυχῆς τῶν ὁπόσοις ἐμίγην. Εὔρινον δέ με παῖδα καὶ ἀγριόδοντα (L. *ἀργιόδοντα* cum Cl. *Heringa.*) *τίθησιν Ἰδρείῃ μερόπων αἰγὶ μιγεὶς ἐλέφας.* De legitimis nuptiis ab *Homero* etiam positum *ὀπυίειν* adnotavit *Eustathius* ad Od. B. p. 90. Similiter *Apollon. Rh.* l. I. v. 46. ubi vid. *Schol. Theocritus* Idyll. XXII. v. 161. *Τάων εὔμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε.* Atque hoc sensu reponendum videtur in *Aeliani* Hist. An. l. III. c. 9. *Οἵ* (279)
τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες, οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύουσιν εἶναί φασιν, εἰ ὑπακούσαιτο κορώνη μία. Activum *ὀττεύειν*, nescio, an alibi occurrat [non invenitur.]; certe huic loco, ubi praecessit *εἰς μαντείαν*, convenire non videtur. Quare refingo: *οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀπυίουσιν εἶναί φασιν, εἰ ὑπαντήσαιτο κορώνη μία. Malum omen esse nubentibus, si una cornix occurrat.* Vide praecedentia. *Hesychius: Κρέξ. — ὄρνεον, ὃ τοῖς γαμοῦσιν οἰωνίζεται.* Ab *ὀπυίω* formatur nomen *ὀπυιόλης*, quod solus conservavit *Hesychius: Ὀπυιόλαι, γεγαμηκότες.* ubi *Salmasius* refingendum putabat *ὀπυιῶλαι* per ω, ut *σκωπτῶλαι, σιφῶλαι.* Sed non meminerat Vir maximus, a *σκώπτω*, formari *σκωπτόλης*, *Aristoph.* Vesp. v. 784. a *μαίνω, μαινόλης*, (In Bibl. Coisl. p. 473. *Μαινόλης. μαντικός.* l. *μανικός.*) a *κορύπτω, κορυπτόλης.* Vid. *Hesych.* V. ab *οἴφω, οἰφόλης*, quod idem *Hesychius* conservavit. Quibus adde propria *Μισγόλης, Πυθόλης, Φειδόλης.* [Cum Piersono formam *ὀπύω* non addita littera *ι* probante facit Porson. ad Hom. Od. IV. v. 798.]

1. *Ὀρχηστρὶς, Ἀ. ὀρχήστρα, Ἑ.*] In cod. Coisl. legitur *ὀρχήστρια*, quam lectionem veram esse nemo non videt. SALLIER.

Ὀρχηστρὶς, Ἀ. ὀρχήστρα Ἑ. Ὀρχήστρια castigarunt Cl. *Valckenaerius* ad Schol. in Hom. Il. x. p. 62. et *Oudendorpius* ad Thom. M. V. *Ὀρχηστρίς.* quos consule. Atque ita MSS. C. R. Leid. coll. Gr. Schl. Supra: *Μαθητρὶς, Ἀ. μαθήτρια, Ἑλληνικῶς.* [v. Lobeck. ad Phryn. p. 256.]

2. *Ὀπτεύεσθαι,*] Lege *ὀττεύεσθαι* per ττ. BERGL. in marg.

Ὀπτεύεσθαι,] Locus corruptus. Quid enim *ὀπτεύεσθαι* cum altero illo *κληδονίζεσθαι* rei est? Legendum fortasse *ὀπεύεσθαι*, id est, *vaticinari. Ὀπεύομαι* enim et *ὀττεύομαι* idem omnino significant. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* p. 964. *δῆλον δὲ*, inquit, *ὅτι μαντική ποτε λέξις τὸ ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν καὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. τοιαύτη δὲ λέξις ἐστὶν ὅτε καὶ ἡ ὄψ, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται, λέγων ὄπα τὴν κληδόνα, καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· ὀπευόμενος κάθηται.* Ex quibus colligas, huncce Grammaticum etymologiae ab ipso propositae *Aristophanis* auctoritatem praetendere voluisse, quasi nempe verbum *ὀπεύομαι* ab eo poëta fuisset usurpatum. Verum nihil simile hodie in Lysistrata comparet. Edita enim locum, quem *Dio-* (280)

nysius ob oculos habuit, sic exhibet: Τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός. κἂν τούτου μὴ 'πιλάβηται, Οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην. ὀττευομένη δὲ κάθηται. Id autem librariorum culpa fieri potuit, qui voces minus notas in alias notiores mutare consueverunt. Non deerunt tamen, qui apud *Mocridem* malint ὀττεύεσθαι, nobis minime contradicentibus. Illius autem verbi variae sunt significationes. Ac primum quidem sumitur pro *auguror*. Sic *Aelianus* l. I. de Anim. cap. 48. ubi de corvo. ταῦτά τοι καὶ μαντικῆς συμβόλοις ἀγαθὸν ὁμολογοῦσι τὸν αὐτόν, καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς, καὶ πτήσεις αὐτῶν ἢ κατὰ λαιὰν χεῖρα, ἢ κατὰ δεξιάν. Ita quoque *Plutarchus* Mor. p. 356. ἐκ τούτου, inquit, τὰ παιδάρια μαντικὴν δύναμιν ἔχειν οἴεσθαι τοὺς Αἰγυπτίους καὶ μάλιστα ταῖς τούτων ὀττεύεσθαι κληδόσι παιζόντων ἐν ἱεροῖς, καὶ φθεγγομένων, ὅ, τι ἂν τύχωσιν. Scribe ὀττεύεσθαι. Praeterea significat *ominor*. Eo sensu usurpatur a *Porphyrio* de antro Nymph. p. 270. ὅθεν, inquit, καὶ ἐν ταῖς λιτανίαις καὶ ἱκετηρίαις τὰς τῆς ἐλαίας θαλείας προτείνουσιν, εἰς τὸ λευκὸν αὐτοῖς τὸ σκοτεινὸν τῶν κινδύνων μεταβάλλειν ὀττευόμενοι. Tandem ὀττεύομαι non incommode vertas, *mali ominis instar aversari, abominari*, ut argumento sunt haec *Dionysii Halic.* l. II. p. 89. οὕτως εὐλαβῶς ἡ πόλις ἔχει πρὸς τὰ οὐκ ἐπιχώρια ἔθη περὶ θεῶν, καὶ πάντα ὀττεύεται τύφον, ᾧ μὴ πρόσεστι τὸ εὐπρεπές. SALLIER.

'Οττεύεσθαι. Sic codd. Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. atque ita emendandum esse monuit etiam Cl. *Ruhnkenius* ad Tim. p. 143. [p. 198.] In *Eustathii* autem loco malim librariis culpam tribuere, quam eruditissimum Grammaticum *Aelium Dionysium* erroris accusare. Sic autem scribendum: ὄττα, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται, λέγων, ὄτταν τὴν κληδόνα, καὶ ὀττεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Α. Δ. ὀττευόμενος δ. κ. Sed potuerunt *Dionysii* libri *Eustathii* iam tempore fuisse depravati. In *Timaeo* pro "Οττα. φήμη, μαντεία καὶ διὰ κληδόνος. Clar. Editori e *Suida* placuit, "Οττα. φ. μ. καὶ θεία κληδών. cui obloqui nolim. Mihi tamen *Photii* lectio, μαντεία διὰ κληδόνος, non plane adspernanda videtur. Ita in *Plutarchi* loco κληδόσιν ὀττεύεσθαι. Similiter *Hesychius* v. Συμβόλους. — τὰς διὰ τῆς φήμης γιγνομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Pari ratione μαντεῖαι διὰ θυσιῶν, διὰ σπλάγχνων, διὰ πυρὸς dicuntur. *Hesychius*: Ἱερεύς. ὁ διὰ θυσιῶν μαντευόμενος.
(281) Levi menda liberandus *Apollodorus* l. I. c. VIII. II. p. 47. ed. Fabr. l. 12. προσέλαβε δὲ καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἱερείων μαντικήν. Lege: διὰ τῶν ἱερείων μ. Cum vero de re augurali et haruspicina sermo inciderit, eadem opera *Ammonium* emaculabo p. 72. Θύεσθαι τοῦ σφάττεσθαι διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ. καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων θύεσθαι φαμέν. Deletis vocibus ἐπὶ τιμῇ male repetitis, scribendum: καὶ τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχνων θύεσθαι φαμέν. Sic statim *Ammonius*: Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι. Sed gravius vulnus inflictum est *Cyrillo*, cujus verba in notis protulit *Valckenaerius* meus: Θύεσθαι τοῦ σφάττεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Θύεσθαι διὰ σπλάγχνων θύεσθαι φασί. τὸ δὲ Σφάττεσθαι, τὸ φονεύεσθαι καθ' ἥντινα αἰτίαν. Hoc autem modo sanandum est, pro μὲν θύεσθαι refingendo μαντεύεσθαι. Apud *Hesychium*: Θύεται. ἱεροσκοπεῖται· malim ἱεροσκοπεῖ. Hoc autem verbum ubique fere Interpretes male fuerunt interpretati. Sed nimium a via deflectimus.

Ὀξίδας[1], οἱ Ἀττικοὶ τὰ μικρὰ λαγύνια.

Ὀλλύασιν, ὀμνύασιν, Ἀττικῶς. ὀλλύουσιν, ὀμνύουσιν, Ἕλληνες.

Οὐχ ἥκιστα[2], Ἀττικῶς. μάλιστα, Ἑλληνικῶς.

Ὀμνύναι, Ἀττικῶς. ὀμνύειν, Ἑλληνικῶς.

Ὀσφρόμενος[3], Ἀττικῶς. ὀσφρησάμενος, Ἑλληνικῶς.

Οἰδίπουν[4], Ἀττικῶς. Οἰδίπουν καὶ Ἕλληνες. Οἰδίποδα, κοινῶς.

Ὀλέκρανα[5], Ἀττικῶς. ἀγκῶνας καὶ πήχεις, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ὀξίδας,*] In MS. *Ὀξύδας. Λαγύνια* In MS. *καλύγια.* Hudson. Leid. *Ὀξύδας*, et *μακρὰ καλύγια.* Coisl. coll. Schl. et Gron. bene *ὀξίδας, μικρὰ λαγύνια.* Vid. *Aristoph.* Plut. v. 812. Ran. 1488. 1501. *Thom. M.* V. In *Nicostrati* fragmento apud *Athen.* l. vi. p. 230. D. *Λοιπή τις ὀξίς ἐστι καὶ ψυκτήριον Τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον.* forte scribendum, *Λεπτή τις.*

2. *Οὐχ ἥκιστα,*] Vide *Ruhnkenium* ad Tim. p. 145. et V. *Ἥκιστα* p. 95. In *Luciani* Encom. Musc. t. III. p. 97. l. 28. *καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυίαις καὶ ἀνθρώποις ἐργάζεται.* Male Interpres vertit *non minus.* *Solanus* vero pro *καὶ* perperam posuit *ἤ.* Debuerat ita Latine reddi: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Quando nulla mutatione opus. [cf. Zeun. ad Viger. p. 465.]

3. *Ὀσφρόμενος, Ἀ. ὀσφρησάμενος, Ἑλλ.*] At *Thomas Mag.* (282) *Ὄσφρομαι καλλίον, ἢ ὀσφραίνομαι.* Aliter tamen se rem habere ostendunt haec *Euripidis* Cycl. v. 154. *Εἶδες γὰρ αὐτήν. Σιλ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὀσφραίνομαι.* Ea quoque utitur *Theophrastus* Hist. Plant. l. IV. c. 20. *οἷον ἡ ῥάφανος, καὶ ἡ δάφνη τὴν ἄμπελον. ὀσφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν.* Sallier.

Ὀσφρόμενος,] Respexit *Moeris* ad Aristoph. Vesp. v. 788. *Κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα.* unde emendandus idem Thesmoph. v. 502. *ἵν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους ἰών.* uti recte emaculavit Doctiss. *Dawesius* Miscell. Crit. p. 327. quem consule. *Hesychius:* *Ὄσφρεσθαι, τὸ ὀσφρανθῆναι.* *Ὀσφρησάμενος* legitur in *Aeliani* H. A. l. v. c. 49. [Thom. Mag. p. 660. Lobeck. ad Phrynich. p. 741. sq. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 478.]

4. *Οἰδίπουν, Ἀ. Οἰδιπόδην δὲ Ἕ.*] In MS. *Οἰδίπους δὲ, Ἑλλ.* Hudson.

Οἰδίπουν, Ἀ. Οἰδίπουν καὶ Ἑλλ. Sic codd. Coisl. Reg. collatio Gronov. *Οἴδιπον καὶ*, Leid. ut Huds. Forte scribendum *Οἴδιπον δέ.* *Tzetzes* ad Hesiod. *Ἔργ.* v. 162. *ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα εὐθεῖα, ὁ Οἴδιπος, καὶ τὸ Οἰδίπους, καὶ ὁ Οἰδιπόδας.* Nisi ista *Οἰδίπουν καὶ Ἕλληνες* ab alia manu *Moeridi* inserta videantur. Pro *κοινὸν* e coll. Gron. *κοινῶς.* [cf. Fischer. ad Well. II. p. 181. sq. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 236.]

5. *Ὀλέκρανα,*] MSS. C. R. coll. Sch. Gron. *ὀλέκτρανα.* male, ut liquet ex *Aristoph.* Pace v. 443. *Ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.* ad quem locum vide *Scholia*, et *Suidam* V. Add. *Poll.*

Ὀῤῥοπύγιον [1], Ἀττικῶς. ὀρθοπύγιον, Ἑλληνικῶς.
Οἶσθα [2], χωρὶς τοῦ σ, Ἀττικῶς. οἶδας, Ἑλληνικῶς.
Οἰκότριψ [3], Ἀττικῶς. οἰκοτραφὴς, Ἑλληνικῶς.
Ὀξυθύμια [4], Ἀττικῶς. καθάρσια τὰ εἰς τριόδους ἐκβαλλόμενα, ἢ τὰ περικείμενα τοῖς ἀγχονιμαίοις νεκροῖς, Ἑλληνικῶς.

---

l. II. sect. 140. *Hesych.* V. et *Λέκρανα*, et *Ὠλέκρανα.* qui etiam in interpretationibus adhibet V. *Ἀγοστοὺς*, et *Κυρώδα.* Pro *ἀγκῶνα καὶ πῆχυν* e MSS. C. R. coll. Schl. Gron. reposui *ἀγκῶνας καὶ πήχεις.* [Bekker. Anecdot. Vol. I. p. 286, 22.]

1. *Ὀῤῥοπύγιον*,] *Aristoph.* Nub. v. 158. 162. Vesp. v. 1069. *Lucianus* Musc. Enc. t. III. p. 93. *Moschopulus* p. 28. *ὀῤῥοπύγιον Ἀττικῶς, τὸ κοινῶς ὀρθοπύγιον. Eustathius* ad Od. T. p. 705. l. 19. *ὀροπύγιον* (L. *ὀῤῥοπύγιον*) *ὀρνέων, οὐ μὴ κατά τινας ὀρθοπύγιον, ἀνάλογον καὶ κοινότερον. Philoxenus: Clunis, ὀρθοπύγιον.*
(283) Conf. *Valcken.* ad Amm. p. 25.

2. *Οἶσθα*,] Ex *οἶδας* Attici fecerunt *οἴδασθα*, deinde *οἶσθα* per syncopen. Hudson.

Οἶσθα. χωρὶς τοῦ σ addunt codd. Coisl. Reg. coll. Gron. Schlaeg. Rectissime. *Suidas: Οἶσθα ἀντὶ τοῦ οἶδας. λέγεται χωρὶς τοῦ σ. μετὰ δὲ τοῦ σ ποτὲ ἢ διὰ μέτρον, ἢ διὰ τὸ συγκροῦσαι φωνήεντα, οἶσθας. Eustathius* ad Odyss. *O.* p. 563. l. 19. *τὸ δὲ οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς, ἐλέγχει Ζηνόδοτον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν κακῶς γράφοντας τὸ οἶσθας παρὰ τῷ ποιητῇ. ἐν τέλει μὲν γὰρ στίχου ἢ καὶ ἐπιφορᾷ φωνήεντος, εἴη ἂν γενέσθαι συγχωρηθεῖσαν τοιαύτην γραφήν. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἂν γένοιτο διὰ τὸ κακομέτρητον. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας, ἄμφω Ἑλληνικὰ, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας.* Pro *Ἑλληνικὰ* forte scribendum *Ἀττικά.* Nisi per *Ἕλληνας* illic *Veteres Graeci* sive *Attici* intelligendi sint, ut apud *Photium* in nota *Albertii* ad Hes. t. I. c. 1647. *Ἠπητὴν οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ ἠπήτριαν, ἀλλ' ἀκέστριαν.* Sed prius praeplacet. Utrumque *οἶσθα* et *οἶσθας* Atticum pronunciat *Hesychius: Οἶσθα, οἶδας, γινώσκεις. Οἶσθας*, (sic lege pro *οἶσθα*) *οἶδας, ἑκατέρως Ἀττικῶς.* Similiter loquitur in *Πλεῖον. Πλεῖον, πλέον, Ἀττικοὶ ἑκατέρως λέγουσι.* Conf. infra ad *Ὑπόγυον: Οἶσθα* frequenter in Poëtarum Atticorum scriptis occurrit, reponendum in *Aeschyli* Pers. v. 341. pro *οἶδα. Οἶσθας Menandro* restituit *Bentlejus* Emend. p. 47. et alibi saepe, ubi vel *οἶσθα γ'*, vel *οἶσθα* sequente vocali scriptum reperitur, revocandum videtur, ut in *Posidippi* fragm. ap. *Athen.* l. IX. p. 372. C. *Αὐτοῖς ὁ Σεύθης. οἶσθας ὦ βέλτισθ' ὅτι.* [Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 570. Matth. Vol. I. p. 365. et 450. de forma *οἶσθας* vide etiam Meinek. ad Menandr. p. 122.]

3. *Οἰκότριψ*,] Vid. Cel. *Valckenaerius* ad Amm. An. l. III. c. 3. et notae ad Thom. M. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 286, 18. Lobeck. ad Phryn. p. 203.]

4. Ὀξυθύμια,] In MS. *Ὀξύμια.* Pro *ἀγχομένοις* in MS. *ἀγχινομαίοις.* Hudson.

Leg. *ἀγχονιμαίοις* omnino. Mortui non strangulantur, aut suf-

Ὀστοῦν [1], Ἀττικῶς. ὀστέον, Ἑλληνικῶς.
Οἶμαι [2] καὶ οἴομαι, Ἀττικῶς. νομίζω, Ἑλληνικῶς.
Ὄῤῥος [3], τὸ ἐπάνω τοῦ πρωκτοῦ, Ἀττικῶς.
Ὁσημέραι [4], Ἀττικῶς. καθημέραν, Ἑλληνικῶς.
Οἶσε [5], Ἀττικῶς. φέρε, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.
Ὀστρία [6], διὰ τοῦ ι μακροῦ, Ἀττικῶς. ὀστρέα, Ἑλληνικῶς.

---

focantur, sed strangulati seu suffocati sunt mortui. Bergl. in marg.

τοῖς ἀγχομένοις νεκροῖς. In cod. Oxon. legitur *ἀγχινομαίοις*, (284) in nostro vero *ἀγκονιμαίοις*. Scribe, *ἀγχονιμαίοις*, quam vocem Graecam esse constat ex his *Bardesanis* apud *Euseb.* Praep. Evang. p. 277. *Γερμανῶν οἱ πλεῖστοι ἀγχονιμαίῳ μόρῳ ἀποθνήσκουσι.* Sallier. [de v. *ἀγχονιμαῖος* v. Bast. ep. cr. p. 155.]

Ὀξυθύμια. Leid. *Ὀξόμια.* C. Reg. coll. Gron. *ὀξύμια.* Male, ut ex *Harpocratione*, *Hesychio*, aliisque notum. Nec improbabilis Magni *Valesii* sententia, ita dicta fuisse a *θύμῳ* arbore infelici. Veterum locis ab *Harpocratione* laudatis addendus Incertus apud *Hesychium* V. *Ῥαφανιδωθῆναι. Τίς γὰρ ἀντὶ τῆς ῥαφανίδος ὁρῶν ὀξυθύμια ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς.* Sic l. pro *ὀξυθυμίαν.* Quem locum recte explicat *Is. Vossius* ad Catull. p. 43. *si pro raphano moechis crux statuatur, nemo nos accedet.* sed frustra in jambos digerere conatus est. Quanquam facile adsentior, Comici esse verba, sed e quibus nonnulla videntur intercidisse. Pro *ἐν τριόδοις* e Coisl. Reg. Leid. coll. Gron. reposui *εἰς τριόδους. Eustath.* ad Od. x. p. 796. f. *καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγένοντο.* Nescio, an huc pertineat, quod e Lexicis Rhetoricis habet *Etymologus: Φάνιον, τόπος εἰς ὃν τὰ καθάρματα ἐξέβαλον.* Pro *ἐκβαλλόμενα* et *περικείμενα* coll. Gron. *ἐμβαλ.* et *παρακείμενα.* Pro *ἀγχονιμαίοις* Coisl. *ἀγκονιμ.* Reg. et Leid. *ἀγχινομαίοις.* coll. Gron. *ἀγχονιμάροις*, ubi ρ pro ι. [De v. *ὀξυθύμια* v. Bekk. Anecd. Vol. I. p. 287, 24. 288, 7.]

1. *Ὀστοῦν, Ἀττικῶς.*] *Moeridi* accedit *Photius* in Lex. MS. *Ὀστοῦν δισυλλάβως, οὐκ ὀστέον λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.* Sallier.

Ὀστοῦν Achilles Tat. l. iv. p. 271. [p. 101, 19. ed. Jacobs. quem vide ib. p. 747.] ubi in aliis *ὀστέον*, quod Illustris *Salmasius* comparat cum *χειλέων, ἀνθέων*, quibus alibi utitur *Achilles.* Parum recte. *Ὀστέα* legitur in *Menandri* fragm. Inc. v. 688. ubi *ὀστᾶ* in metri leges peccaret, quod in Moroso v. 27. obvium est. *Ὀστέων Euripid.* Orest. v. 403.

2. *Οἶμαι καὶ οἴομαι*] *καὶ* e MSS. c. Reg. et coll. Gron. inserui. *Οἴω* utitur Lacaena apud *Aristoph.* Lys. v. 156.

3. *Ὄῤῥος,*] In MS. *ὄρος.* Hudson.

Sic et Leid. Verum Coisl. Reg. coll. Sch. recte *ὄῤῥος.* Vid. (285) *Scholiastam* Aristoph. Ran. v. 224. et inprimis *Valckenaerium* An. ad Ammon. l. i. c. ix.

[4. *Ὁσημέραι Ἀ.*] cf. Bekk. Anecd. Vol. I. p. 54, 2.]

5. *Οἶσε,*] *Aristoph.* Ran. v. 485. Acharn. 1098. ubi utrumque et *οἶσε*, et *φέρε* dein recurrit. *κοινῶς* pro *κοινόν* e coll. Gron.

6. *Ὀστρία,*] *Thomae Magistro Ὄστρεια, οὐκ ὄστρεα.* Hudson.

Ὄφελον [1], ἐπὶ δύο προσώπων καὶ ἀπαρεμφάτων. ἐξ ἀνάγκης ῥῆμα ἀκολουθήσει ῥήματι ἀπαρεμφάτῳ. Ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι. — Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος εὐκτικῶς κέχρηται.

Οὐκ ἀπήρκει [2], ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Ὀστρία. Scribe ὀστρεία ex *Athenaeo* l. III. p. 92. ὀστρεία δὲ μόνως οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Hinc *Photius* in Lex. MS. Ὀστρεία σὺν τῷ ι μᾶλλον. Veteres igitur Attici, si fides *Athenaeo*, nomen, de quo controversia est, per ι efferebant; aliter *Plato*, ut ex eodem discimus: ὀστρέον δὲ, inquit, ὡς ὀρνέον. Πλάτων ἐν Φαίδρῳ [p. 250. C.], ὀστρέου τρόπον φησὶ δεδεσμένοι. καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ, τὸ τῶν ὀστρείων γένος συμπάντων. ἐν δὲ τῷ τῆς Πολιτείας δεκάτῳ, ὄστρεά εἶπε συμπεφυκέναι, ὄστρεά τε καὶ φυκίας. Platonem sequitur *Theophrastus* lib. de igne, sect. 57. Καθάπερ σίδηρος, χάλκος, λίθος, ὄστρεα κενὰ τῇ φύσει σχεδὸν ψυχρότατα. Sed ita tamen, ut utrumque sua aetate adhuc in usu fuisse ostendat. Legitur enim cum diphthongo in tractatu de Lapid. sect. 45. γίνεται δὲ ἐν ὀστρείῳ τινὶ παραπλησίῳ ταῖς πίνναις. Sallier.

Ὄφελον. ἐ. δ. π. καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου. ἐξ ἀ. ῥήματι ἀκολουθήσει ῥῆμά τι ἀπαρέμφατον.] In MS. καὶ ἀπαρεμφάτων. ἐξ ἀνάγκης ῥῆμα ἀκολουθήσει ῥήματι ἀπαρεμφάτῳ. *Homeri* locus est Iliad. Φ. v. 279. *Demosthenis* p. 835. ed. Francof. Hudson.

MSS. omnes in ea, quam exhibui, lectione conspirant. Placent
(286) tamen *Hudsoni* correctiones, nisi minore mutatione velis, ῥῆμα ἀκολουθήσει ῥήματι ἀπαρέμφατον. Pro δύο προσώπων legendum τριῶν. Ὄφελον apud *Homerum* ceterosque poëtas et scriptores Atticos verbum est, ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, cui plerumque praefigi solent particulae ὡς, εἰ, εἰ γάρ. *Photius* Lex. MS. in indice Menandri: Ὄφελον, καὶ ὄφελες, καὶ ὄφελε, τοῖς προσώποις συσχηματίζουσι, ὡς ῥῆμα, καὶ διὰ τοῦ ω, ὤφελον ἐγὼ, καὶ ὤφελές συ, καὶ ὤφελεν οὗτος. Vide *Luciani* Soloecist. t. III. p. 554. et *Graevium*. [Formam per augmentum ὤφελον nuper praetulit Schneiderus ad Pl. Polit. T. I. p. 384.] *Scholiastes* Homeri ad Il. Α. v. 414. in Cod. Wetsten. Ὤφελες ῥῆμά ἐστι καὶ κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ φερόμενον. Καλλίμαχος δὲ ἐπίῤῥημα εὐκτικόν φησι. (Ep. XVIII.) Ὤφελον μηδ' ἐγένοντο νῆες θοαί. Similiter fere *Etymol.* p. 643. et *Scholiasta Euripidae* ad Med. v. 1. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος. Apud vulgares autem scriptores ὄφελον adverbialiter pro *utinam* positum est, ut in N. F. *Demosthenis* locus est Or. contra Aristogitonem, (quam tamen *Demosthenis* non esse censet *Dionysius Halicarnasseus*) p. m. 496. C. ὤφελε γὰρ μηδεὶς ἄλλος Ἀριστογείτονι χαίρειν. unde liquet, pulchre in codd. Coisl. Reg. et coll. Gronov. pro Ἀττικῶς legi εὐκτικῶς, quod recipere non dubitavi. [Meinek. ad Menandr. p. 287.]

2. Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤρκει.] Ita ex *Thoma Mag.*

'Ορρωδεῖν[1], 'Αττικῶς. φοβεῖσθαι ἢ ἀθυμεῖν, 'Ελληνικῶς.
'Οβελίας[2], ἄρτος, ὁ ἐπὶ τῶν ὀβελῶν ὠπτημένος.
"Οαν[3] καὶ ὤαν ἐν τῷ ω μεγάλῳ, 'Αττικῶς. μηλωτὴν, 'Ελληνικῶς.

---

qui habet, *'Απαρκεῖ κάλλιον ἢ ἀρκεῖ.* Si quis malit *οὐκ ἀπέχρη,* per me licet. Hudson.

Ab omnium MSStorum lectione recedendum non videtur. *Οὐκ ἀπαρκεῖ* usurpatum *Euripidi* apud *Athen.* l. IV. p. 158. F. et *Stobaeum* Flor. Grot. p. 35. Similiter *Acschylus* Pers. v. 474. — *κ' οὐκ ἀπήρκεσαν Οὓς πρόσθε Μαράθων βαρβάρων ἀπώλεσεν. Οὐκ ἐξήρκεσε* bis *Isocrates* Panathen. t. II. n. ed. p. 227. 233. *Οὐκ ἀπέχρη* vel *ἀπόχρη Aristides* Op. t. I. p. 40. l. 4. *Alciphr.* l. I. ep. 2. *Lucianus* Prom. t. I. p. 30. l. 98. [cap. 5.] et D. M. p. 336. l. 86.

1. *'Ορρωδεῖν,*] Laudat glossam *Ez. Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 122. omissis duabus vocibus *ἢ ἀθυμεῖν*, quas *Hudsonus* in suo codice etiam non reperisse videtur. Eas tamen exhibent codd. Coisl. Reg. Leid. coll. Schl. et Gronov. Nec aliter *Moschopulus Π. Σ.* p. 78. *ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι, ἢ ἀθυμῶ.* De ipso verbo, post Cel. *Valckenaerii* curam Anim. ad Ammon. l. I. c. 9. [p. 36. sq.] aliquid addere, plane foret inutile. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 284, 30.] (287)

2. *'Οβελίας ἄ. ὁ ἐ. τ. ὀ. ὀπτώμενος.*] Ita ex *Hesychio.* in MS. *ὀπτήμενος.* Hudson.

Cod. Coisl. habet *ὠπτημένος*, quod est anteponendum. Sallier.

'Οβελίας — ὠπτημένος praeferunt etiam codd. Coislin. Reg. coll. Schl. Gron. Leid. *ὀπτημένος.* De pane *ὀβελίᾳ* ita *Athenaeus* l. III. p 111. B. *ὁ δὲ 'Οβελίας ἄρτος κέκληται, ἤτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, ὡς ἐν τῇ 'Αλεξανδρείᾳ ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὀπτᾶται. 'Αριστοφάνης Γεωργοῖς· Εἶτ' ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.* (Sic l.) *Φερεκράτης 'Επιλήσμονι· ὤλεν ὀβελίαν σποδιῇ, ἄρτον δὲ μὴ προτιμᾶν. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ ὀβελιαφόροι οἱ ἐν ταῖς πομπαῖς παραφέροντες* (L. *περιφέροντες*) *αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ὤμων. Σωκράτης ἐν ἕκτῳ ἐπικλήσεως, τὴν ὀβελίαν φησὶν ἄρτον Διόνυσον εὑρεῖν ἐν ταῖς στρατείαις. Pherecratis* locum misere laceratum peritioribus medicis persanandum relinquo. *Athenaei* loco usus est *Eustathius* ad Il. N. p. 930. l. 2. Fuisse autem hos panes Baccho oblatos, docet *Pollux* l. VI. 75. *ὀβελίαι δὲ ἄρτοι, οὓς εἰς Διονύσου ἔφερον οἱ καλουμένοι ὀβελιαφόροι, ἐκ μεδίμνου ἑνὸς ἢ δυοῖν, ἢ τριῶν τὸ μέγεθος, δι' ὀβελῶν τινῶν εἰρημένους, ἀφ' ὧν καὶ τοὔνομα.* Interpretes legunt *ἠρημένους*, *obeliscis quibusdam sublatos.* Malim *πειρομένους*, *verubus transfixos*, ut apud *Tzetzen*, qui *Pollucem* excripsit, *ἐμπεπαρμένους ὀβελοῖς.* Conf. *Athen.* l. VIII. p. 333. f. *'Οβελίαν* habet etiam *Nicochares* apud *Athen.* l. XIV. p. 645. C. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 111, 7. *ὀβολίας ἄρτους: τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους. 'Αριστοφάνης Πελαργοῖς.* Cf. Boeckh. Oecon. Athen. Vol. I. p. 106. sq.]

3. *"Οα ἢ ὤα ἐν τῷ ω μεγάλῳ, 'Α. μηλωτή, 'Ε.*] Ita haec emendari, et hic loci (ante *ὀβελίας*) collocari volui. In MS. subiuncta erant voci *ὀβελίας* hoc modo: — *ὀπτημένος ὠόαν καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ* etc. Hudson.

Similiter Leid. Verum Coisl. Reg. et coll. Gronov. ita ut re-

Οἰσυπηρὸν[1] ἔριον, Ἀττικῶς. ῥυπαρὸν, Ἑλληνικῶς.
Ὀπτήρια[2], Ἀττικῶς. ἀνακαλυπτήρια, Ἑλληνικῶς.
Οὖς[3], Ἀττικῶς. ὠτίον, Ἑλληνικῶς.
Ὄφεις[4], Ἀττικῶς. τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι ψέλλια.
Ὅρμος[5], Ἀττικῶς. περιτραχήλιος, Ἑλληνικῶς.

---

posui: nisi quod pro *μηλωτὴν* male esset scriptum *μηλωτόν*. De
(288) vocibus *ὄα* et *ὦα* nihil, quod poterat dici, neglexit *H. Stephanus* t. II. p. 1252.

1. *Οἰσυπηρὸν*,] In MS. *οἰσυπηρό*. Hudson.

Reliqui recte. Quod post *ῥυπαρὸν* interseruerat *Hudsonus*, *ἔριον*, necesse non erat. *Οἰσυπηρὰ ἔρια* leguntur in *Aristophanis* Ach. v. 1176. et alibi. Sed et hic *Stephani* diligentia nobis otium fecit. Vid. Thes. t. II. p. 1250. seq. In *Herodoto* frustra hanc vocem indagavi. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 56, 7. *Οἰσωπηρὰ δεῖ λέγειν τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἄπλυτα ἔρια. παρὰ τὸν οἴσωπον οἰσωπηρὰ, ὡς παρὰ τὸν ὄλισθον ὀλισθηρά.* Koen. ad Gregor. Cor. p. 543. ed. Schaef. Apud Herodot. IV, 187. legitur *οἴσπη*.]

2. *Ὀπτήρια*,] Cod. Leid. *Ὀπτῆρι, Ἀττικῶς. τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι ψέλλια.* Vid infra *ὄψεις*. De *ὀπτηρίοις* et *ἀνακαλυπτηρίοις* consulendi praeter alios *Meursius* Exercit. Crit. P. II. p. 184. et *Spanhemius* ad Callim. H. in Dian. p. 180. Alio nomine dicta fuerunt *ἀθρήματα*. *Hesychius*: *Ἀθρήματα, δῶρα πεμπόμενα παρὰ τῶν συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένοις, παρὰ Λεσβίοις.* [cf. Stanlej. ad Aeschyl. Eumen. v. 7.]

3. *Οὖς*,] In poëtarum Atticorum scriptis frequentissimum. Vid. *Valck.* ad Euripid. Phoen. p. 712. *Hesychius*: *Οὖς, ὠτίον.* unde post *Ὦ τύμπανα*, pro *τῶν ὠτίων* legendum: *Ὤτων, ὠτίων.* *Ὠτίον* legitur Matth. XXVI. v. 51. ubi *Moeride* usus est *Wetstenius*. [Lobeck. ad Phrynch. p. 211.]

4. *Ὄφεις*,] *Hesychius*: *Ὄφεις, τὰ δρακοντώδη γενόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκῃ, τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶς γέ μοι Ἠγόρασας.* *Pollux* l. V. sect. 99. *Nicostratus* apud *Clement. Alexandr.* Paedag. l. II. c. 14. p. 245. *Philostratus* Epist. XL. *καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι.* *Lucianus* Amor. t. II. p. 442. l. 80. *ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας.* Hinc forte medicina facienda est loco *Aristaeneti* varie tentato, l. I. ep. 15. p. 39. *Σὲ δὲ ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ τῆς εὔφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας, οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πόλεων τὸ πολύτιμον, οὐ περιδέῤῥαιον, οὐ Λύδιός τε καὶ ποδήρης χιτών κ. τ. λ.* Voces *οὐ πόλεων* diversa ratione nuper castigare tentarunt viri docti, quorum conjecturas recensere longum foret. Ceteris accedat nostra, *οὐκ ὄφεων τὸ πολύτιμον*, quae cum sensui optime satisfaciat, tum omnium proxime ad depravatae
(289) lectionis ductus accedit. Eadem ratione *fasciae, quibus mulieres scrura ad malleolos usque vincire solebant*, *δράκοντες* appellabant in *Antipatri Sidonii* et *Archiae* Epigrammasin, quae Clar. *Kusterus* edidit ad Suid. t. II. p. 292. quaeque alia occasione illustrare conabor.

5. *Ὅρμος, Ἀ. περιτραχήλιον, Ἑ.*] Minus ergo Attice loquitur *Plutarchus*, a quo ea vox usurpatur t. I. p. 684. *συνήρμοστο δὲ αὐτῷ περιτραχήλιον ὁμοίως σιδηροῦν.* Sallier.

Ὀπὴν[1], Ἀττικῶς. τρύπημα, Ἑλληνικῶς.
Ὄχλον[2], ἐπὶ πλήθους, Ἀττικῶς. τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι λεγομένην ὄχλησιν.

Ὅρμος. *Eustathius* ad Odyss. Ω. p. 843. l. 36. ὅρμος μὲν λιμήν. ὁρμὸς δὲ περιτραχήλιος κόσμος. Verum hanc differentiam scriptores non observarunt. Pro περιτραχήλιον codd. Coisl. R. et coll. Gron. praeferunt περιτραχήλιος, quod aeque probum est; intelligitur enim κόσμος, ut κόσμημα in περιτραχήλιον, quod observatum *L. Bos.* de Ellips. Gr. Ἐπιτραχήλιος, κόσμος *Suidae* V. [vid. de v. ὅρμος Buttm. lexilog. Vol. I. p. 111. et Passov. lexic. s. v.]

1. Ὀπὴν,] Accedit *Photius* in Lex. MS. Ὀπὴν λεκτέον, οὐχὶ τρώγλην· ὀπὴ δι' ἧς ἔστιν ἰδεῖν, ἔνθεν καὶ ὀπήτιον. SALLIER.

Ὀπὴ de quovis *foramine* ponitur. Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 349. 351. Lys. v. 721. *Sannurion* apud *Schol.* Eurip. ad Or. v. 279. *Alciphr.* l. III. ep. 9. *Heliodor.* l. VIII. p. 414. l. 24. etc. Conf. *Wetsten.* ad Hebr. XI. v. 38. Aliquando notat *fenestram*. *Hesychius*: Ὀπή. θυρίς. Unde Cl. *Kusterus* emendandum censet *Suidam* V. Ὀπή, νυκτερὶς, ἡ διάτρησις. reponens, θυρίς. bene; sed malim minore mutatione, νῦν θυρίς. Ita *Achilles* Tat. l. II. p. 107. f. [p. 42, 7. ed. Jac.] ἔξωθε δέ τις ἕτερος ἀπέκλειε καὶ τὰς κλεῖς ἔβαλλε διὰ τῆς ὀπῆς. Interpres dedit *per foramen*, minus recte. [v. ib. Jacobs. p. 551.] Τρύπημα sensu nequam ponitur in *Aristoph.* Eccles. v. 620. — ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν. cui loco similis est ille *Eupolidis* apud *Etymolog.* p. 726. l. 55. Οὐδὲν κενὸν τρύπημα γ' ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕρῃς. Ita enim pro καινὸν, vel ipso metro docente, scribendum. γ' post τρύπημα inserui.

2. Ὄχλον — ὄχλησιν.] Minus igitur Attice loquuntur *Lucianus* (290) t. II. p. 353. *Porphyr.* cap. 42. *Antonin. Imp.* l. IV. c. 3. Monere vero non alienum erit, verbi παροχλῶ ejusdem ac ὄχλησις originis nullum exemplum reperiri in lexicis, tametsi usurpatur a *Theophrasto* de Caus. Plant. l. III. c. 15. καὶ φανερὸν, inquit, ὅτι μᾶλλον παροχλοῦσιν αἱ ῥίζαι ταῖς σκιαῖς. σκιὰν γὰρ πολλὴν ποιεῖ ἡ πεύκη. Huc etiam quodammodo pertinet ὀχλολοίδορος, vox optimae notae, utpote qua *Timon* quondam usus est. Testis *Proclus* Comm. MS. in Alcib. cujus locum adduxit Praestantiss. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 397. Ταῦτα μὲν Ἡράκλειτος, inquit, διὸ καὶ σιλλογράφος ὀχλολοίδορον αὐτὸν απεκάλεσεν. SALLIER.

Ὄχλον, ἐπὶ πλήθους, Ἀττικῶς.] Cl. *Abreschius* Dilucid. Thucydid. p. 595. punctum censet ponendum post ἐπὶ πλήθους; colon autem post Ἀττικῶς debere deleri. Mihi vero paene dubitandum non videtur, quin voces ἐπὶ πλήθους a mala manu *Moeridi* fuerint adsutae, iisque omissis, scribi debeat: Ὄχλον, Ἀττικῶς, τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι λεγομένην ὄχλησιν. Similiter plane, atque in Ὄφεις, Ἀττικῶς, τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι φέλλια. Conf. Διάγνωσιν. Πελάτην. Πόρκους. Σωδάριον. *Moschopulus*: Ὄχλος, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἡ ὄχλησις· παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. Vid. et *Lex. Coisl.* p. 483. De Attico nominis ὄχλος usu pro ὀχλήσει consulendus praeter *Ammonium* p. 114. et *Thomam M. Valckenaerius* ad Eurip. Phoeniss. v. 883. qui tamen ἐπὶ πλήθους etiam ab Ἀττικωτάτοις poni observat, ibid. v. 204. conf. *Abresch.* l. c. *Etymol.* p. 645. l. 36. Ὄχλησις legitur apud

Ὀπὸς[1], Ἀττικῶς. πυτία, Ἑλληνικῶς.
Ὀμόρξασθαι[2], ἐξομόρξασθαι, Ἀττικοί. ἐκμάξασθαι, Ἕλληνες.

Lucian. Paras. t. II. p. 849. l. 52. et Dionem Chrys. or. XL. pag. 493. B. Apud Hesychium male scriptum, Ὄχθησις. θόρυβος, τάραχος. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 110, 9. ὄχλος: ἐπὶ τῆς ὀχλήσεώς φασι θετέον εἶναι, οὐκ ἐπὶ πλήθους. ib. p. 287, 30. v. Henr. Stephan. ad Plut. Coriolan. c. 30.]

1. Ὀπὸς, Ἀ. πυτία, Ἑλ.] In MS. πυτίς. Non alia vox tantam habet scripturae varietatem. Nam dicitur πυτία, πυετία, πιτυά, et πιτύα. Hudson.

Ὀπὸς, Ἀ. πυτία. Ita cod. Coisl. idque recte, ut ostendunt haec Eustathii Comm. p. 619. (Il. E. p 472.) ὥστε ὀπὸς οὔτε γάλα ἐστὶν, ὡς μανθάνουσιν οἱ τρόφιμοι τῶν σχεδικῶν αἰνιγμάτων. οἷα τοῦ ὀποῦ τούτου καθὰ γάλακτος παραβάλλοντες ἰδιωτικώτερον. ἀλλὰ ὀπὸς κυρίως καλεῖται ἡ τὸν τυρὸν συμπήττουσα πυετία. Accedit Hesychius: Ὀπὸς, inquit, πυτιὼν, βοτάνη τις, δι' οὗ πή-
(291) γνυται τὸ γάλα. Ibi enim legendum est πυτία. Nec cuiquam scrupulum injicere debet discrimen illud, quod in scribendi ratione Eustathium inter et Hesychium intercedit: nam tribus modis nomen, de quo disputatur, a veteribus efferri solet. Sunt, qui coagulum πυετίαν nominent, aliis interea πιτύαν vel πυτίαν appellantibus. Eustathio praeivit Aristoteles, in cujus scriptis vox πυετία semper occurrit, nempe Hist. An. l. III. p. 80. de anim. part. l. III. p. 81. de cor. gener. l. II. p. 215. Alteram vocem, πυτίαν nempe, anteposuerunt Dioscorides ubique, Aëtius Tetrab. I. serm. 2. Alex. Trall. l. 8. c. 8. Nonn. Medicus p. 309. et 316. et Plut. p. 86. Nec defuere qui nomine πιτύα uterentur, e quorum numero idem Nonn. p. 234. Plut. p. 552. et Clem. Alex. p. 105. Hinc colligas a Graecis scriptoribus duo haec postrema vocabula indiscriminatim usurpata esse: quod cum Glossarum auctores animadverterent, utrumque sua serie collocatum sibi exponendum esse judicarunt. Sed antequam ad alia veniamus, operae pretium est emendare locum Plutarchi Moral. p. 100. Θεοφράστου δὲ αἰνιττομένου τὸν λόγον ἐν οἷς πολλὰ συναγήοχε καὶ ἱστόρησε τῶν τὴν αἰτίαν ἀνεύρετον ἡμῖν ἐχόντων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τέκωσι, περικαρφισμὸς, ἥτε καταπίνουσα φώκη τὴν πίτυν ἀναλισκομένη. Emenda πιτύαν; praeterquam quod enim id sensus postulat, nostrae huic conjecturae favet inprimis alter ejusdem scriptoris locus p. 552. ὥσπερ γὰρ, inquit, ὑαίνης χολὴ, καὶ φώκης πιτύα, θηρίων τἄλλα μιαρῶν ἔχουσι πρός τὰς νόσους χρήσιμον. Sallier.

Ὀπός. Aristoph. Pac. 1184 Eccl. 404. Aelianus H. A. l. XIV. c. 11. καὶ πῆξαι γάλα παρέξει ὀπὸν δούς. Sed vide Stephan. Thes. t. II. p. 1374. 1375. Pro πυτία Leid. πυείς. Coisl. coll. Schl. Gr. πυτία. Πιτεία scriptum in Scholiis Theocriti ad Id. XI. v. 63. πιτύα apud Hesyth. v. Τάμισος.

2. Ὀμόρξασθαι,] MSS. Coisl. Reg. coll. Gron. ὀμύξασθαι, quemadmodum apud Hesychium: Ὀμάξασθαι, ἐκμάξασθαι, ὁμοιωθῆναι. Utrumque vitiose. Ὀμόρξασθαι praeter alios Grammaticos confirmat Moschopulus Π. Σ. p. 184. ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι, τὸ ἐκμάξασθαι. Adeundi Oudendorpius ad Thom. M. V. et Ruhn-

Ὀπαῖα[1] κεραμὶς, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἔξεισιν, Ἀττικῶς. καπνία, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πεπαύσομαι[2], Ἀττικῶς. παύσομαι, Ἑλληνικῶς.

---

kenius ad Tim. V. *Ἐξομοργνύμενος*. Apud *Hesychium* reperias: (292) *Ἀμοργέαι. ἀποψῆσαι, ἢ ὀμόρξαι.* Lego: *Ἀμόρξαι*. Utriusque verbi et *ὀμόρξασθαι* et *ἐξομόρξασθαι* exempla sunt satis vulgata. *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες* pro *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς*, Coisl. Reg. etc.

1. *Ὀπαῖα*] *Moeridi* adsentitur *Pollux* l. II. sect. 54. *ὀπαῖαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν κεραμίδα ἐκάλουν, ἣ τὴν ὀπὴν εἶχεν*. Uterque recte, cum *Diphilum* ea voce usum esse constet ex *Photio* in Lex. MS. *Ὀπαῖα κεραμὶς, ἡ τὴν καπνὴν ἔχουσα. Δίφιλος Χρυσοχόῳ·— διακύψας ὁρῶ Διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα.* Hinc non temere quis colligat, coniunctim legendum esse *ὀπαῖα κεραμίς*. Ad nomen *καπνία* quod attinet, illud eo sensu videre nusquam contigit. Scribendum fortasse *κάπνη*. *Ὀπαῖα* enim et *κάπνη* unum et idem significant, scilicet *foramen illud, per quod fumo exitus patet*. Testis *Eustathius* Comm. p. 419. *Οἱ δέ φασιν, ὅτι διέπτατο ἀνοπαῖα, ἤγουν ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, ἣν καὶ κάπνην καὶ καπνοδόκην ἐκάλουν.* Nomen *κάπνη* ab *Aristophane* usurpatur Vesp. v. 143. Sallier.

Ὀπαῖα] *Hesychius*: *Ὀπαία· θυρὶς ἡ ἐκ τοῦ κεράμου.* et, *Ὀπαία. κεραμὶς ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα.* Nescio autem quo casu, apud eundem V. *Ὀργητὸς, ὀργὴ*, haec verba fuerint adjecta *κάπνη, διάδυσις*, quae procul dubio ad *Ὀπαῖα* debent referri. *Καπνία*, quanquam alibi non occurrit, non mutaverim: analogia enim satis videtur tutum. In *Onomastico Vetere: Fumarium, καπνειών*. Sic. Praestaret *καπνεών*, sed verum videtur *καπνεῖον*, quod etiam reponendum puto in *Scholiis* Aristophanis ad Acharn. v. 278. *Ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται. ἐν τῷ καπηλείῳ. Φέψαλοι γάρ εἰσιν οἱ σπινθῆρες, ὡς Καλλίας δηλοῖ. Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ. — παρὰ τὸ Ἡσιόδειον· Ἔνθα κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. Καπηλείῳ* quod bona fide recepit *Suidas* V. *Φεψάλῳ*, quae interpretatio *Kustero* fuit suspecta. Apud utrumque scribendum, ni fallor, *καπνείῳ*. Sed quis, quaeso, iste *Callias* est *Scholiastae* citatus? Apage mihi istum hominem, et corrige, *ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῖ*. *Aristophanes* nempe, cujus versus subjectus est e Lysistr. 107. Ita *καὶ ἀλλαχοῦ* occurrit in his *Scholiis* ad Ach. v. (293) 519. 894. 960. Verissimam hanc correctionem debes Praestantissimo *Valckenaerio*.

1. *Πεπαύσομαι*,] Pro *παύσομαι* Leid. *παύσωμαι*. Perperam. Paulo post futura ab Atticis saepissime poni pro futuris primis passivis notissimum: sed rarius, pro futuris mediis adhiberi. Nostro *πεπαύσομαι* simile *Homereum δεδέξομαι*, quod *Hesychius* explicat per *δέξομαι*. *Πεπαύσομαι* legitur in *Sophoclis* Antig. v. 91. Trach. v. 595. *Eurip.* Epist. v. p. 528. l. 5. *Alciphr.* l. I. ep. 36. et forte restitui debet in *Eupolidis* fragmento apud *Stobaeum* Flor. Grot.

Πράξομαι[1], Ἀττικῶς. πράξω, Ἑλληνικῶς.
Πράξεται[2], Ἀττικῶς. πράξει, Ἑλληνικῶς.
Παῖσαι[3], Ἀττικῶς. παῖξαι, Ἑλληνικῶς.
Πεπραγὼς[4], ἐν τῷ γ, Ἀττικῶς. πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς.
Πλέων[5] καὶ καταπλέων, Ἀττικῶς. πλήρη, Ἑλληνικῶς.
Πεπράσομαι[6], πεπράσῃ, πεπράσεται, Ἀττικῶς. πραθήσομαι, πραθήσῃ, πραθήσεται, Ἑλληνικῶς.

---

p. 141. Καὶ τοῦ μὲν ἐν κύκλῳ πεπαύσομαι λόγου. Pro γε παύσομαι. [v. Matth. Gr. Gr. Vol. II. p. 940. sq.]

1. Πράξομαι,] Leid. πράξαμαι.

2. Πράξεται, Ἀ. πράξει,] In MS. πάρξει. Hudson.

3. Παῖσαι—παῖξαι,] Vide *Nunnesium* ad Phrynichum p. 47. Hudson. Supra: Ἐπαίσαμεν. [Sic Plat. Phaedr. p. 265. C. pro προσεπαίσαμεν quidam libri et Hermias exhibent προσεπαίξαμεν. v. Lobeck. ad Phrynich. p. 240. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 381. Etiam Lucianus Atticae dictionis caeteroquin observantissimus ἔπαιξα habet Dial. Deor. VI, 4.]

4. Πεπραγώς,] Ἐν τῷ γ̄ addunt Coisl. Reg. coll. Gron. Ward. In Leid. ἐν τῷ τριτ', Vid. in Πελιτνόν. Πέτομαι. Σιαλόν. Σιγηλός. Ναυτιᾶν. et sic saepe Grammatici. Vid. *Gavellus* V. D. in Obs. Misc. Vol. x. p. 431. *Moeridis* observato usus *Wetstenius* ad A. A. xxv. v. 11. ubi est πέπραχα. Verum in *Xenophonte* aliisque etiam scriptoribus Atticis saepe per χ scriptum est a librariis. In *Euripidis* Supplic. v. 644. roganti choro, salvusne esset Theseus, respondet nuncius, Σῶς, καὶ πεπραγμέν', ὡς Ἄδραστος ὤφελε Πρᾶξαι ξὺν Ἀργείοισιν. Scribendum: Σῶς, καὶ πέπραγεν, ὡς Ἀ. ὤ. [Apud Plutarch. Philopoem. ed. Teubner c. 16. Schaeferus de suo dedit πεπραγόσιν, et ibid. c. 20. πεπράγαμεν. Cf. Buttmann. Gr. Gr. Vol. II. p. 222.]

(294) 5. Πλέων — πλήρης,] L. πλήρη, debet enim accusativus esse. Bergl. in marg.

In Montef. Bibl. Coisl. est Πλέονα καὶ καταπλέονα, Ἀττικοί. πλήρη, Ἕλληνες. Sed in ordine cod. Coisl. quem a Cl. *Ruhnkenio* accepi, bene est Πλέων καὶ καταπλέονα. πλήρη habet etiam collatio Ward. In *Hesychio* etiam pro Πλέων, πλήρης legendum πλήρη vel πλῆρες. Πλέων neutrum est in *Aristoph.* Ran. 1420. [1368.] πλέων accusat. masc. Nub. v. 1370. ψόφου πλέων. et *Philostr.* V. A. l. iii. c. 10. et alibi.

6. Πεπράσομαι,] Pro πεπράσῃ praestat πεπράσει, ut est in *Aristoph.* Vesp. v. 179. ὅτι πεπράσει τήμερον. In *Moschopulo* Π. Σ. p. 135. male scriptum πεπράσσομαι. Pro πρασθήσομαι, πρασθήσῃ, πρασθήσεται, ut erat in ed. Huds. et Leid. recte Coisl. et Reg. πραθήσομαι, πραθ. πραθ. uti correxit quoque *Oudendorp.* ad Thom. p. 704. Πεπράσομαι *Xenophon* Anab. l. vii. [1, 36.] p. 397. C. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 217.]

Πλεῖν[1] ἢ μύριοι, Ἀττικῶς. πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς.
Πλημμελεῖν[2], Ἀττικῶς. ἐξυβρίζειν, Ἑλληνικῶς.
Προτέλεια[3], ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα.
Περίστῳον[4], Ἀττικῶς. περίστυλον, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Πλεῖν ἢ μ. Ἀ. πλέονες ἢ μ.*] Ita, vel *πλείους ἢ μύριοι.* In MS. *πλέον ὅσῃ μύριοι.* v. *Aristoph.* Plut. v. 1185. Hudson.

Leid. *πλέον ὅσῃ.* Verum Coisl. et coll. Schl. recte *πλέονες ἢ.* *Spanhemius* ad Aristoph. Ran. v. 91. citat *πλέον ἢ.* Vid. *Aristoph.* Nub. v. 1037. 1061. Ran. 90. 1160. Eq. 442. 831. Ach. 858. Av. 6. 1251. [1306.] ubi l. *πλεῖν ἢ 'ξακοσίους.* 1305. Eccl. 803. [836.] Lys. 589. Semel *πλεῖον ἢ* Eccl. 1124. [1167.] *Πλέον ἢ Xenophon* Cyrop. l. II. p. 39. C. *Antiphon* de Chor. p. 146. [Bekk. Anecd. Vol. II. p. 543, 1. V. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 274. et 510. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 410.]

2. *Πλημμελεῖν, Ἀττικῶς. ἐξυβρίζειν, Ἑλλ.*] Aliter *Thomas Mag.* *καὶ πλημμελεῖν*, inquit, *καὶ ἐξυβρίζειν ἐρεῖς.* atque ita se rem habere, patet vel ex *Stephani* Thes. Sallier.

Πλημμελεῖν.] Recte *Moschopulus Π. Σ.* p. 186. *Πλημμελεῖν, τὸ ἁμαρτάνειν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ ἐξυβρίζειν.* Vid. *Lysias* (295) p. 164. *Isocrat.* Paneg. n. ed. p. 296. *Lucian.* Jud. Voc. t. I. p. 96. l. 57. alii. Pro *ἁμαρτάνειν* praeter alios bene multos posuit *Libanius* Op. t. I. p. 296. D. *ἑκάστου τοίνυν πρὸς τὰ τῆς ἀξίας πλημμελήσαντος μέτρα.* Haec enim lectio temere in margine posita est, pro qua glossema *ἁμαρτήσαντος* in *Libanii* verba receptum est. *Thomae Magistri* locus haud dubie corruptus est; ultima enim, *καὶ ἐπὶ πλημμυροῦντος ποταμοῦ* etc. pertinent ad *πλήμας.* Leid. hic *πλημελεῖν.*

3. *Προτέλεια,*] Vide *Meursii* Graeciam Feriatam. Hudson. et *Ruhnkenium* ad Tim. p. 159. seq. cujus perdocta est observatio. [adde Blomfield. Gloss. ad Aeschyl. Agamemn. vs. 64. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 524. Bekk. Anecd. Vol. I. p. 293, 5.]

4. *Περίστοον,*] In MS. *περίστωον.* Hudson.

Περίστοον.] cod. Coisl. habet *περιστώϊον*, quam scribendi rationem nonnullis placuisse argumento sunt haec *Etymologi* p. 665. *Περίστωον, σὺν τῷ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ῳον. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στοία γένεται τοῦ σημαίνοντος τὸ στόα, περίστοιον, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω περιστώϊον.* Quod autem ea vox a *Moeride* Atticis adscribatur, in eo praeeuntem *Pollucem* habuit l. I. sect. 78. Sallier.

Περίστῳον. In Leid. et coll. Gron. erat *περίστωον* sine jota subscripto, quemadmodum et *Moschopulus Π. Σ.* p. 135. exhibet: *Περίστωον ὁμοίως παρ' αὐτοῖς* (*Ἀττικοῖς*) *τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις περίστυλον.* Verum Coisl. et coll. Schl. *περιστώϊον*, quare jota subscripsi, quod forte tamen veteres Attici non adposuerunt, qui procul dubio *περίστῳον* pronunciarunt, ut *πατρῷον, ὑπερῷον*, pro quibus poëtae Iones *πατρώϊον* etc. adhibuerunt. Apud *Hesychium* *Περιστόων, περιστύλων.* et *Περίστοον, περίστυλον.* quorum posterius mutari debet in *Περίστωον.* Legitur enim post *Περίστροφος.* In *Pollucis* loco l. I. sect. 78. pro *στοὰ* e MSS. recipiendum *στοιά.*

Πεποιθέναι[1] λέγεται Ἀττικῶς. πεποίθησιν, Ἑλληνικῶς.
Πρόχους[2], Ἀττικῶς. κατάχυσις, Ἑλληνικῶς.

[vid. Elmsl. ad Ar. Ach. v. 548. et Lobeck. ad Phryn. p. 495.] Eadem enim in hoc nomine ratio, quae in ῥοιά pro ῥοά. Vid. infra Ῥοιά. In *Philoxeni* Glossis: *Atrium*, περίστωον. Scribe προτῷον. Vid. *Eustath.* ad Odyss. Ω. p 830. Antepenultimam in περίστῳον acui tradit *Etymologus* l. c. [v. Lobeck. l. c.]

(296) 1. *Πεποιθέναι*,] In MS. πεποιθέν. Hudson.

Πεποιθέναι. Cod. MS. πέποιθεν. Sed πεποιθέναι rectum est. Vide *Phrynichum* p. 130. a quo etiam repudiatur nomen πεποίθησις, quod revera apud scriptores Atticos nusquam occurrit. Utitur tamen *Chrysost.* in Paul. p. 795. ἐν πεποιθήσει, τουτέστι μετὰ τοῦ θαῤῥεῖν. *Joseph.* p. 74. *Gregor. Nyss.* t. ii. p. 188. Sallier.

Quid si pro πεποιθέναι legendum sit πεποιθός? Gesner. in litt. ad *Schlaeg.*

Gesneri conjectura minime contemnenda est. Sic *Dio Chrysostom.* Or. i. de Regno p. 6. A. τῷ γε μὴν ἡμέρῳ καὶ ἀβλαβεῖ τοὺς μὲν προσλιπαροῦντας μετὰ τοῦ πεποιθότος περιγίνεται βιοῦν. Πεποιθὲν omnes codd. sola coll. Gron. πεποιθένε. Πεποιθέναι tamen unice videtur verum. *Plato* Menex. p. 525. C. Οὔτε γὰρ χαίρων, οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι. Alterius πεποίθησις exempla dedit *Wetstenius* ad ii. Cor. i. v. 15. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 205.]

2. *Πρόχους*,] *Aristophanes* Nub. v. 270. Εἴτ' ἄρα Νείλου προχόαις ὑδάτων χρυσέαις ἀρύεσθε πρόχουσιν. ubi *Thomas Magister* pro πρόχουσιν perperam legit προχόησιν, sed optime χρυσέαις exhibet pro χρυσέοις, quod *Aristophanis* editiones commaculavit. Πρόχους enim et πρόχοος feminini generis sunt, ut simplex χοῦς, quod exemplis docuit Cl. *Oudendorpius* ad Thom. p. 917. qui χρυσέῃς e MSS. praefert euphoniae gratia, a quo nolim dissentire. Similiter *Euripides* Ione v. 434. — ἀλλὰ χρυσέαις Πρόχουσιν, ἐλθὼν εἰς ἀποῤῥαντήρια Δρόσον καθήσω. *Barnesius* sine causa dedit προχόοισιν. *Etymolog.* p. 689. l. 18. ἀπὸ τῆς πρόχου, ἣν ἔχουσα συνήντησε τοῖς Μιλησίοις. Hinc opem feramus *Sophocli* Antigon. v. 436. Ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέως ἄρδην πρόχου Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. Levis macula densissimas Interpreti obduxit tenebras, qui ita Latine vertit: *Et celebris e fabri vasculo copiose* etc. Scribendum: Ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου. *Ex aereo vase bene conflato.* [Confirmata iam est haec coniectura a codicibus. vid. VV. DD. ad h. l. v. 426. ed. Herm.] Atque ita in *Hedyli* Epigrammate Anth. l. vi. c. ult. pro χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόην, forte reponendum πρόχοον. hunc enim versum adfert *Suidas* V. Προχόῳ, ad probandum πρόχοον etiam poni pro *vase aquario.* Sed προχόη, πρόχους, πρόχοος, προχοΐς, προχοΐδιον, et

(297) προχύτης [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 294, 32. προχοΐς: ἡ ἐπίχυσις καλουμένη.] parum differre monuit ad Alciphron. p. 379. Vir eruditiss. *Stephanus Berglerus*, quem vide. Κατάχυσις ad nostrum πρόχους interpretandum adhibuit etiam *Hesychius*. [In Aristoph. Nub. v. 272. Hermannus dedit πρόχοισιν, summo iure formam πρόχουσιν inauditam dicens. Vide Viri Summi notam ad Eur. Ion. v. 449. Miro autem modo Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 238. utitur forma βουσίν ad πρόχουσιν probandum. Accusativum τὰς πρόχους affert Buttmann. in Addend. ad Gr. Vol. II. p. 406. ex Aelian. H. A. V, 23.]

Παρουσίαν[1], καὶ τὴν οὐσίαν, Ἀττικῶς.

Παροψίδα[2], τὴν ποιὰν μᾶζαν, Ἀττικῶς. παροψίδα, τὸ σκεῦος, Ἑλληνικῶς.

Παῖδα[3], τὸν δοῦλον, κἂν ᾖ γέρων, Ἀττικῶς.

---

1. *Παρουσίαν*,] In MS. *παρουσίας*. Vide *Harpocrat.* et *Hesychium*. Hudson.

Παρουσίαν. Coisl. coll. Schl. Gr. In Leid. *παρουσίας*. In coll. Gron. post *Ἀττικῶς* perperam *Ἑλληνικῶς*. *Harpocrationis* locus adscribi meretur: *Παρουσία ἀντὶ τοῦ περιουσία, ἢ αἰτία πλούτου. οὐσία. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεώς, καὶ Κράτης Θηρίοις. — ἔχοντες εὐπαθῆ βίον Παρουσίαν τε χρημάτων.* Sic versus distinguendi. *Harpocrationem* expilavit *Suidas*, qui ex alio Grammatico addit: *Παρουσία, λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλάτωνος Φαίδωνι· ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας. καὶ πολύ ἐστιν ἐπὶ τούτου παρ' αὐτοῖς κ. τ. λ.* *Platonis* locum ab aliis velim mihi indicari. Videntur autem librarii saepe notius sibi nomen *περιουσίαν* in scriptoribus Atticis substituisse. [Omnino *παρά* et *περί* saepe confunduntur. Cf. Bast. Comm. Palaeogr. ad Greg. Cor. p. 830.]

2. *Παροψίδα*,] Pro *Ἀττικῶς* male in Leid. *Ἑλληνικῶς*, et ultima a nova linea incipiunt, quasi aliam constituerent glossam. Forte librarius voluit *παραψίδα*. Ita enim aliquando male hoc nomen scriptum reperitur. De utroque hujus nominis usu post *Athenaeum* l. ix. p. 367. C. egerunt Interpretes ad *Phrynichum* p. 74. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 176.] et ad *Thomam M.* V. aliique illic laudati, ut *Albertius* Obs. Phil. ad Matth. xxiii. v. 25. et *Wetstenius*. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 60, 3.]

3. *Παῖδα*.] *Aristophanes* Vesp. v. 1288. *Τί δ' ἐστὶν ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων, Καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.* *Pollux* l. iii. sect. 78. *Ammonius* p. iii. et not. Apud *Suidam*: *Παῖδες. οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι. Δαβίδ· αἰνεῖτε παῖδες Κύριον. ἀντὶ τοῦ, οἱ δοῦλοι.* vocibus transpositis scribendum *οὐ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δοῦλοι.* Nihil frequentius apud quosvis scriptores Atticos, aliosque. Vid. *Wetstenius* ad Matth. viii. (298) v. 6. Hoc autem sensu reponendum videtur in *Menandri* fragmento ex Adsentatore apud *Athenaeum* l. x. p. 659. E. fragm. Men. p. 106. quod post *Grotium* ita constituit singulare nostrarum litterarum decus, *A. Heringa* Obs. Crit. p. 247. seq. *Σπονδή. δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν. ποῖ βλέπεις; Σπονδή. φέρω πλείω σωσια. σπονδή. καλῶς. Εὔχου. θεοῖς Ὀλυμπίοις εὐχώμεθα, Ὀλυμπίαισι, πᾶσι, πάσαις, λ.* Versu secundo pulchre *Heringa* restituit servi nomen *Σωσία, φέρε πλείω Σωσία.* Verum priora, quae sensum non optimum habent, sic malim castigare: *Σπονδή. φέρ' ὦ παῖ, Σωσία. πλεῖ* tantummodo mutavi in *παῖ*, quae levissima est mutatio et valde frequens in *κλεινὸς*, et *καινὸς*, et similibus. Tertio autem versu pro *Εὔχου*, quod eo loco plane ineptum est propter sequens *εὐχώμεθα*, unice refingendum, *Ἔγχει*. Sic *Aristophanes* Pac. v. 1102. 1105. quem locum imitatus est *Menander*, *Ἔγχει δὴ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.* Conf. *Suidam* V. *Ἐγχεῖν*.

Πρώτως[1] καὶ πρῶτον, τὸ μὲν ποσότητος, τὸ δὲ ποιότητος δηλωτικόν.

Παραιρήματα[2] τῶν ἱματίων, Θουκυδίδης, Ἀττικῶς.

---

1. *Πρότερον.*] In MS. *πρωτὸν* et *πρῶτον*. Hudson.

Similiter Leid. Coisl. et Reg. *πρώτως καὶ πρῶτον*. coll. Gron. *πρότως*. coll. Schlaeg. *πρότερον καὶ πρῶτον*. atque ita in Coisl. exstare testatur *Sallierius*. Verum in serie cod. Coisl. quam Cl: *Ruhnkenius* in meam gratiam exscripsit, clare legitur *Πρώτως καὶ πρῶτον*. Atque ita sine dubio scriptum reliquerat *Moeris*. Eodem enim modo alii Grammatici haec bina distinxerunt. *Πρῶτον* ponitur *de numero*, *de quantitate*, *ἐπὶ ποσότητος*, *πρώτως de qualitate rei*, *ἐπὶ ποιότητος*. Sic intelligenda verba. *Thomas M.* p. 764. *Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ, πρῶτός μόνον ὄνομα εὕρηται. οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπίῤῥημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ᾧ ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα. ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν, πρώτως ἔχειν, φησί, τὴν δὲ ὑστέρως. δηλονότι, ἡ μὲν προηγεῖται τῇ ποιότητι, ἡ δὲ ἕπεται.* Cum *Thoma* comparandus, quem expilavit, *Ammonius*, cujus locum totum adscribam: *Πρῶτος καὶ πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ ἐπὶ πολλῶν. πρότερος δὲ ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος. τῷ δὲ προτέρῳ ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν ἐπὶ*
(299) *τάξεως, πρῶτος δὲ ἐπὶ ποιότητος, ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γοῦν δ. τ. π. τ. μ. π. ἔ. φ. τ. δ. ὕ. δηλονότι, ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἕπεται. εἰ δέ τις εἴποι, πρώτως* (sic ex *Ascalonita* legi debere monuit *Valcken.* pro *πρότερον*) *ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει. πρῶτον γὰρ χρή.* Ubi vel quaedam exciderunt, quae habet *Thomas*: *καὶ πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποιότητος, ὡς ὅταν λέγωμεν, πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην, καὶ πρώτως.* Vel, quod mihi paene verius videtur, pro *καὶ Πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ ἐπὶ ποιότητος*, legendum: *πρῶτον μὲν ἐπὶ τάξεως. πρώτως δὲ ἐπὶ ποιότητος.* quando sequentia optime cohaerebunt. *Πρώτως* autem pro *πρῶτον* adhibuerunt *Aristoteles* et *Chrysippus*, propterea a *Phrynicho* reprehensi p. 138. *Πρώτως Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει. ἔστι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοὔνομα. οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμέν, λέγε οὖν πρῶτον.* [v. Lobeck. ibi p. 311 sq.]

2. *Παραιρήματα,*] In MS. *Παραιρεματα. Thucyd.* p. 242. edit. Oxon. Hudson.

Παραιρήματα. Sic coll. Schl. Verum Coisl. in serie Ruhnk. Leid. et coll. Gronov. *παραιρέματα* per ε. Per η scriptum apud *Thucydidem* l. iv. c. 48. p. 267. l. 76. *καὶ ἐκ κλινῶν τινων, αἳ ἔτυχον αὐτοῖς ἐνοῦσαι, τοῖς σπάρτοις, καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες. ἀπαγχόμενοι — διεφθάρησαν.* [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 112, 12.] *Hesychius Παραιρήματα* explicat *παραράμματα ἱματίων*. Similiter *Pollux* l. vii. 64. *Θουκυδίδης δὲ ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα, τὰ πρὸς ταῖς ὤαις, ἃς παραιρεῖσθαί φησιν, ὡς ἰσχυρὰ εἰς ἀγχόνην. Suidas* V. *Παραιρήσεται* interpretatur *ἀφαιρήματα.* Vid. *Stephanum* Thes. t. i. p. 199. C. Illud certum videtur, si *παραιρήματα* pro *vestium fimbriis* ponantur, aliud verbum, quam *ποιεῖν*, requiri, quod tamen *Suidas* confirmat. Sin *παραιρή-*

Πρῷ[1] καὶ πρωΐας, καὶ ὀψὲ καὶ ὀψίας.

ματα pro *restibus* posuerit *Thucydides*, MSStorum lectionem παραιωρήματα esse praeferendam.

1. Πρωῒ οὐ πρωΐας, (Ἀττικῶς.) καὶ ὀψὲ, οὐκ ὀψίας. In MS. πρωῒ καὶ πρωΐας, καὶ ὀψὲ καὶ ὀψίας. Hudson.

Πρωΐ. Codices Coisl. et Oxon. inter se consentiunt: sed recte is locus a Cl. *Hudsono* emendatus. Sallier.

Placent *Hudsoni* correctiones οὐ, οὐκ pro καὶ, καὶ. Verum sine MSStorum auctoritate mutare non sustinui. Videatur *Thomas M.* et *Interpretes*, ut et Cel. *Ruhnken.* ad Tim. p. 161. Pro πρωῒ (300) autem e MSS. C. et Reg. reposui magis Atticum πρῷ. *Hesychius:* Πρῷ, ἀντὶ τοῦ πρωΐ. et, Πρωΐ, Ἀττικώτερον τὸ ὑφ' ἕν. *Suidas:* Πρῷ. οὕτω μονοσυλλάβως, ἔτι ὄρθρου βαθέος. ἴσον τῷ, ἐν ὥρᾳ· τοῦ πρωῒ συναίρεσίς ἐστι τὸ πρῷ. διὸ ὀξύνεται· τὸ δὲ πρῷ περισπᾶται. Sic pro πρῷν cum Cl. *Ruhnkenio* legi debere, liquet ex *Scholiasta* Aristoph. ad Av. v. 132. Cum autem Attici veteres litteris tantum majusculis uterentur, et jota, quod nunc subscriptum vocant, ad latus debuerit poni, qua ratione ΠΡΩΪ et ΠΡΩι vix discerni possunt, ut et alia bene multa; probabile videtur, ipsos Jota, quod non pronunciarent, in scribendo etiam plane neglexisse. Hujus autem generis, in quibus Jota non pronunciarunt, sunt Νῷν, quod vide supra, Σφῷν. Ἐπῴζειν. Ἡρῷναι. *Aristoph.* Nub. v. 314. ut Ἥρω pro Ἥρωϊ supra. Πρῷμος pro πρώϊμος. In *Aristoph.* Vesp. v. 264. leg. πρῷμα pro πρώϊμα, metri causa. Pac. v. 1164. Τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει. *Schol.* πρῷον, πρώϊμον δισυλλάβως. Scribe πρῷμον sive πρῶμον. Similiter Λῷστος pro λώϊστος, quod tamen reperitur in *Euripidis* fragmento apud *Stobaeum* Flor. Grot. p. 311. Θησεῦ· παραινῶ καὶ τὸ λώϊστον φρονεῖν. et *Sophoclis* e Creusa ibid. p. 427. Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι, Λώϊστον δὲ ζῆν ἄνοσον. ἥδιστον δ' ὅτῳ Πάρεστι λῆψις, ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν. Sed in priore loco refingendum: καὶ τὸ λῷστον νῦν φρονεῖν, vel simile quippiam; in posteriore autem *Sophoclis* loco unice scribendum: Λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον. quod vel propterea moneo, ne quis Ionicum ἄνουσον poëtae Attico obtrudat. Conf. *Theognidis* fragmentum ibidem apud *Stobaeum.* Par ratio in Ἤθεος pro ἠΐθεος. Vid. *Valcken.* ad Phoeniss. p. 348. Ἠών pro Ἠϊών. *Thomas M.* Ἦα pro ἤϊα. *Pherecrates* apud *Eustath.* ad Od. *Α.* p. 96. Τὴν γαστέρ' ἤων κἀχυρῶν σεσαγμένος. Κλῄζεσθαι pro κληΐζεσθαι, χρῄζειν pro χρηΐζειν. Λελῃσμενος *Eurip.* Med. v. 256. Ἀδῇον, sic leg. *Sophocl.* Oed. Col. v. 1602. ut Δῃάνειρα saepe, Trach. v. 49. 409. Δῃάλωτος *Aeschyl.* Sept. Theb. v. 72. Γῄτης pro γηΐτης *Sophocl.* Trach. v. 32. *Hesych.* Γηΐτης. Δῃδάριον, non Δηϊδάριον, *Aristoph.* Av. v. 716. ut v. 916. Θρῇξ, Θρῄκιος pro Θρηΐξ, Θρηΐκιος. Litera transposita emaculandus *Euripides* Alcest. v. 1021. Ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρῄϊκας ἄγων. *Barnesius* legit Θρηκίους. Praestat. in femin. Θρηκίας. Vetus oraculum apud *Scholiastam* Theocriti ad Id. xiv. v. 48. Ἵπποι Θρηΐκιαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες. ubi nihil mutandum. Προσῆκται *Eurip.* Alc. 1063. pro quo *Hesychius* habet Προσῄϊκται. προσέοικε. His adde Νηρῆδες, (301) *Suid.* V. Βρισῆδες. Καδμῆδες. Θησῆδος. Vid. *Valcken.* ad Phoen. p. 95. Παρῆδες pro παρηΐδες. Δωδεκῆδες *Pausanias* ap. *Eustath.* Od. *Α.* p. 14. l. 6. Κερχνῆδες, sive Κεγχρῆδες apud *Aristophanem*, aliaque similia. Conf. supra Λῃτουργεῖν. In quibus tamen si quis

Πομφόλυγας[1], τὰ δερμάτια, ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Προὔτρεψεν[2], οὐ προετρέψατο.

---

jota subscriptum mordicus retinere velit, per me licet. Sed antequam hinc discedam, pauca de verbo αἴσσω, pro quo Attici ᾄσσω et ᾄττω dixere ad eandem normam, addenda sunt. Ἀΐσσω prima producta saepissime apud poëtas occurrit, correpta apud *Apollon. Rh.* l. III. v. 1301. *Nicandr.* Ther. v. 694. *Arat.* Phaenom. v. 335. *Poëtam* de Virib. Herb. in *Fabricii* B. G. Vol. II. v. 185. sed illic legendum ὑπαλύξαι, ut versu ultimo. Verum apud Atticos αἴσσω sive ᾄσσω et ᾄττω disyllabum est, apud *Sophoclem* semper, apud *Aeschylum*, si unicum, apud *Euripidem*, si bina loca excipias, quae levi manu castiganda esse, vis quispiam dubitet. *Aeschyli* locus est Pers. v. 470. Xerxes Πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι, Ἤιξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. ubi forte scribendum Ἔπτηξ', vel Ἀπῇξ'. *Euripidis* loca sunt Hecub. v. 30. Νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν. et Iph. Aul. v. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις. Utroque loco prima correpta. In priore repono ἀνάσσω, in posteriore ἐκτοσθ' ᾄσσεις. Conf. *Valckenaer.* ad Eurip. Phoeh. p. 467. — Haec a Grammatico non videntur aliena. [Quod ad verbum ἀΐσσω attinet, alia docet Porson. ad Eur. Hecub. v. 31. Apud Eur. Troad. v. 157. (Elmsl. ad Bacch. v. 147.) adeo prima producta invenitur. vid. ad hunc l. Seidler. — Πρῴ scribendum jubet Buttmann. lexilog. I. p. 49. et ad Plat. Crit. p. 79. ed. IV. de πρῴ vid. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 74. et ad Criton. in. Bekker. apud Andoc. de Myster. §. 38, 2. dedit πρῴ.]

1. Πομφόλυγας,] In ea, quae exstat, fabula non reperitur haec vox. Hudson.

Πομφόλυγας, τὰ δέρματα. In cod. Coisl. legitur δερμάτια. Itaque si *Moeris* audiendus, πομφόλυγες sunt *pelles, quas capitibus mulieres imponebant.* Addit praeterea eo sensu usurpatam ab *Aristophane* in Thesmophoriazusis, illis nempe, quae temporum injuria ad nos usque non pervenerunt. Ibi certe πομφόλυγας muliebris supellectilis partem fecisse, auctor est *Clemens Alexandr.* p. 210. (Paedag. l. II. c. XII. p. 245.) Ita quoque proditum a *Polluce* l. VII. sect. 95. Sallier.

Πομφόλυγας. τὰ δερμάτια pro δέρματα Coisl. coll. Schlaeg. (302) Gron. *Onomasticon Vetus. Pellicale:* δερμάτιον. Leg. *Pellicula. Aristophanis* locum reperiri in fragmentis *Coddaei* e Thesmophoriazusis secundis, monuerat etiam Cel. *Albertius* Obs. Philol. p. 349. Quod fragmentum egregie restituit Vir Magnus *Claud. Salmasius* in Exercit. Plinianis. De duplici Thesmophoriazusarum Aristophanis editione quaedam notavit *G. Arnaldus* Animadv. p. 140. Secundae etiam videntur intelligi debere apud *Erotianum* V. Ἀνθοσμίας, ubi *Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 809. pro ἐν Θεσμοφοριαζούσαις reponere tentabat ἐν Ἐκκλησιαζούσαις. *Moerin* autem nostrum secunda ἐκδόσει fuisse usum, praeterquam ex hoc loco, liquet e V. Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι. p. 6. ubi vide.

2. Προὔτρεψεν, οὐ προέτρεψεν (Ἀττικῶς.) καὶ προὐτρέψατο, οὐ προετρέψατο.] In MS. προὔτρεψεν οὐ προετρέμψατο, καὶ προὔτρεψεν, οὐ προετρέψατο. Hudson.

Παρῳκισάμην[1], οὐ παρῳκίσθην.
Πλειστηριάζειν[2], τὸ ὑπερβάλλειν τῇ τιμῇ.

Similiter Leid. Verum C. Reg. coll. Schl. Gron. depravatis προὔτρεμψεν, οὐ προἔτρέμψατο omissis, recte Προὔτρεψεν, οὐ προετρέψατο. Duo simul voluit monere *Moeris*, Atticos activum προτρέπειν usurpare, non autem medium προτρέπεσθαι; deinde προὔτρεψεν Attica synaloepha debere proferri. Quod ad prius attinet, προὔτρεψεν legitur in *Sophoclis* Antigon. v. 276. προὔτρεψας *Alciphr.* l. III. ep. 1. Verum medium προὔτρέψω eodem sensu in *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 366. similiter apud alios scriptores Atticos, quorum loca videre est apud *Stephan.* in Thes. ut paene adsentiar *Thomae M.* καὶ προὔτρεψε καὶ προὔτρέψατο scribenti: nisi προτρέπειν solis Atticis proprium fuisse, statuere velimus. De Attica autem synaloepha hac videndus *Stephanus* in App. de D. A. p. 16. et in Ind. Thes. in Προὔβη et sequentibus. [Koen. ad Gregor. p. 116.] Librarii saepe eam neglexerunt, ut in *Thucydide*, in quo προεχώρησε et προὐχώρησε, etc. aliisque. In *Menandri* Δημιουργῷ v. 2. pro προελήλυθας legendum προὐλήλυθας, vel προσελήλυθας. Verum in *Stephani* Comici fragmento apud *Athen.* l. XI. p. 469. B. reperias, Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά, ubi προὔπιεν in metri leges peccaret; et προέβη in *Machonis* apud eund. l. XIII. p. 580. C. Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καί. At vero in priore scriptum oportuit, Τούτῳ δὲ προὔπιεν, in posteriore, Ἐπεὶ δὲ προὔβη τοῖς ἔτεσι Γνάθαινα, καί. *Hesychius*: Προὔβη. προσέβη. L. προέβη, ut Προὔθηκα, προέθηκα. aliaque ibidem. Sed gravius corruptum, Προὔξένεις. ξενίζεις. reponendum: Προὔξένεις, ἐξένιζες. e *Demosthene* pro Corona p. 324. B. τοῦ Φιλιστίδου τότε πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι παρά σοι κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὔξένεις αὐτῶν. Vid. *Thomam* in Προξενῶ. (303)

1. Παρῳκησάμην, οὐ παρῳκίσθην (Ἀττικῶς.)] *Thomae Magistro* Παρῴκισμαι Ἀττικοί, οὐ παρῳκίσθην. HUDSON.

Παρῳκησάμην. Sic et Leid. Coisl. autem coll. Schl. et Gron. παρῳκισάμην. Sic ἐξῳκίσαντο Aristoph. Pac. v. 202. ἀνῳκίσαντο v. 206. κατοικίσηται *Thucydid.* l. II. p. 167. l. 96. Παρῳκισάμην non reperi. Apud *Thomam* vero pro Παρῴκισμαι eadem ratione scribendum videtur Παρῳκισάμην. Ἀττικῶς necesse non erat. Vid. Προὔτρεψεν, et Προσωρμίσαντο.

2. Πλειστηριάζειν, τ. ὑ. τῇ τιμῇ. Ita ex *Thoma Magistro*. In MS. τὴν τιμήν. HUDSON.

Similiter Leid. Coisl. coll. Sch. Gr. recte τῇ τιμῇ. Πλειστηριάζειν Grammatici explicant, vel per ὑπερβάλλειν τῇ τιμῇ, *plurimo licitari*, *pluris liceri*, *quam ceteri.* vel πλείονος πωλεῖν οὗ τις ὠνήσαιτο, *pluris vendere*, *quam quis emerit*, *summo*, *immenso pretio vendere.* Vid. *Stephanum* Thes. t. III. p. 486. G. *Pollux* l. VII. sect. 14. καὶ τῷ πλέον δόντι θέλειν πιπράσκειν, πλειστηριάζειν ἂν λέγοιτο, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην εἰπών· οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν, ἀλλ' ὡς ἂν δύνανται πλειστηριάσαντες, πλείστου ἀπέδοντο. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 296, 17.] Apud *Harpocrationem* vero pro *Isaeo* laudatur *Lysias* ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην· apud *Suidam* simpliciter Λυσίας· quod nomen *Polluci* restituendum censet Cl. *Taylorus* in fragm. p. 622. *Lysiae* enim oratio adversus Andocidem alibi citatur, *Isaei* non item. Πλεονάζειν eodem fere sensu, pro *maximo pretio vendere*, adhibuit *Aristides* Op. I. p. 170. Οὐδ'

Πύραυνος[1], καὶ πύραυτος, τὸ περιπετάμενον ζῶον τοῖς λύχνοις.

Προνομεύειν[2], τὸ κατατρέχειν, καὶ κατασύρειν.

Προσωρμίσαντο[3], οὐ προσώρμισαν.

Πρότροπος[4] οἶνος, ὁ πρὸ τοῦ πατηθῆναι τὴν σταφυλὴν ῥεύσας.

ἂν ἀποδόσθαι τις ἀξιώσῃ, τῆς ἀξίας τιμήσαιντ' ἄν, ἀλλὰ τὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν προστιθέντες, πλεονάζουσιν.

1. *Πύραυνος — τὸ περιπιπτόμενον,*] Ita ex *Thoma Magistro*, qui eadem fere habet cum *Atticista* nostro. In MS. *περιτετάμιον*.
(304) Aliis *πύραινος*, sive *πύρανος*, sive *πύραυνος* diverso plane sensu. Nonnullis forsan magis placeret *Πυραύστης, τὸ προσιπτάμενον ζῶον τοῖς λύχνοις*. HUDSON.

Πύραυνος καὶ πύραυτος. Ita cod. Coisl. Ita quoque *Thomas Magister*, *Πύραυνος*, inquit, *τὸ περιπεττόμενον τοῖς λύχνοις ζωΰφιον*. *Moeris* habet *περιπιττόμενον*, sed in nostro codice legitur *περιπετάμενον*, neque aliter scribi debet cum in *Moeride*, tum in *Thoma*. Quae autem de eo animalculo uterque tradit, cadunt in *πυραύστην*, animal ex veterum scriptis notissimum, apud quos *πύραυνος* nihil aliud est, quam *instrumentum, quo prunae ardentes mensis inferuntur*. SALLIER.

Πύραυνος. Sola coll. Gron. *πύρανος*. Pro *περιπετάμενον* vero, ut bene Coisl. coll. Schl. exhibent, Reg. *περιτετάμενον*. Leid. *περιπετάμιον*. Coll. Gron. monstrose *περὶ τεραμιον*. Utitur noster forma Graecorum vulgo recepta per *α*, pro qua *Thomas* Atticam adhibuit *περιπετόμενον* per *ο*. Animalcula autem haec ceteris scriptoribus omnibus *πυραύστας* vocari monuit Cel. *Oudendorpius* ad Thom. quem consule, aliosque ipsi laudatos. Alio nomine appellantur *φάλαιναι Nicandro* Ther. v. 760. conf. *Scholiasta*.

2. *Προνομεύειν,*] Male apud *Moschopulum Π. Σ.* editum p. 91. *προνομεύω, τὸ κατατρύχω*. *Προνομεύειν* non tantum non apud rhetores, apud quos non reperiri monet *Thomas Mag.* sed et apud veterum reperi neminem. E recentioribus usus eo *Synesius* ep. LXVII. p. 212. A. *ὅταν οἱ πολέμιοι προνομεύσωσιν*. ep. CXXII. p. 259. B. *Polyaen.* l. III. c. X. 5. *ἀφώριζε τὸν τόπον τοῖς στρατιώταις, ὅθεν δὴ προνομεύσουσι*. Recte autem *Suidas προνομείαν*, *praedationem*, distinxit a *προνομία*, *privilegio*. A *προνομεύω* enim *προνομεία*, ut a *λατρεύω*, *λατρεία*, ab *ὑδρεύω*, *ὑδρεία*, a *στρατεύω*, *στρατεία* etc. Atque ita omnino apud *Thomam* e MSS. reponendum pro *προνομία*, quanquam et alibi, et apud *Hesychium* V. *Λῃΐη*, et V. *Προνόμια* male scriptum est.

3. *Προσωρμίσαντο,*] *Ἀττικῶς* aberat a MSS. Medium *ὁρμίζομαι* saepe adhibet *Thucydides*. *Προσωρμίσατο Themistius* or. I. p. 3. A. male *προσωρμήσατο*. or. X. p. 133. B. Activum *προσορμίζω* adhibuit *Heliodor.* l. V. p. 237. l. 17. Passivum *D. Marcus* c. V. 53.

(305) 4. *Πρότροπος, οἶνος,*] *Οἶνος παρθενικός*. HUDSON.

Πρότροπος. *Pollux* l. VI. sect. 17. *καὶ πρότροπος δὲ ἦν τις οἶνος, ὁ πρὶν ἀποθλίβεσθαι ἐκρυείς*. *Hesychius*: *Πρότροπος, οἶνός τις, τοῦ γλεύκους τὸ πρόρυμα*. Add. *H. Stephanum* Thes. t. III. p. 1633. C. et t. IV. p. 502. A. *Etymologus* p. 162. l. 25. *Ἀτρα-*

Πεπολέμωται[1], ὁ εἰς ἔχθραν προαχθείς.
Πίτυρα[2], Ἀττικῶς.
Πεττύκια[3], τὰ λεπτὰ περιτμήματα τῶν δερματίων· ἀφ' οὗ ἡμεῖς πιττάκια λέγομεν.

πὸς, ὁ οἶνος. τραπεῖν γάρ ἐστι τὸ πατῆσαι. ὅθεν καὶ τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀτραπὸς οἶνος. καὶ ἀπότροπος λέγεται. οὕτως Ὧρος. Legendum cum eodem *Stephano* in Ind. Th. *πρότροπος* pro *ἀπότροπος*, vel *ἄτροπος*.

1. *Πεπολέμωται,*] *Hudsonus* in fine addiderat *τινί.* qua vocula tamen non indigemus. *Moschopulus Π. Σ.* p. 135. *Πεπολέμωται, ἀντὶ τοῦ, εἰς ἔχθραν προήχθη.* Conf. *Thomas* et *Ammonius* in *Ἐκπολεμῶσαι*, atque ibi Cl. *Valckenaerius* An. l. I. c. XVIII. [Blomfield. ad Aeschyl. Agamemn. v. 131.] Ceterum paene suspicarer, hanc glossam et aliquot praecedentes a *Προὔτρεψεν*, *Moeridi* aliunde esse adsutas, nisi in optimo codice Coisl. quem alibi interpolatum non deprehendi, similiter legerentur.

2. *Πίτυρα, Ἀττικῶς.*] Sic MSS. *Hudsonus* ediderat: *Π. Ἀ. τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιὰ, Ἑλληνικῶς.* ex *Hesychio. Demosthenes* de Coron. p. 350. A. *καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις.* quem locum citat *Suidas* in *Ἀπομάττεσθαι. Lucianus* Lucio t. II. p. 597. l. 34. alii bene multi. Forte excidit *μακρῶς*, ut *Ξυρὸν, μακρῶς, Ἀττικῶς. Πάπυρος, μακρῶς, Ἀττικῶς.* Secundam in *πίτυρα* etiam produxit *Theocritus* Id. II. v. 33. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 293, 18. *πηλοὶ καὶ πίτυρα: μυστικά εἰσι ταῦτα, ὁ πηλὸς καὶ τὰ πίτυρα.*]

3. *Πεττύκια,*] Is articulus in Oxon. codice non comparet, quem tanquam minus sincerum nonnulli fortasse ideo repudiabunt, quod in Graecorum scriptis vox *πεττύκια* non occurrat. Nobis saltem nondum inter legendum se obtulit. Idem dicendum de nomine *περιττήματα.* Quid? si scribas *περιτμήματα.* Atque *πεττύκια* eo sensu nihil aliud fuerint quam *parvulae pelles in frusta concisae.* Nec ob- (306)
iiciat aliquis nomen *περίτμημα* in lexicis non reperiri. Graecum esse persuadent *Plato* et *Epiphanius.* Quorum prior ait in Hipp. Mai. *κνίσματά τοί ἐστι καὶ περιτμήματα τῶν λόγων κατὰ βραχὺ διῃρημένα.* Alter vero adversus Haereses l. I. p. 251. *ἔτι μὴν καὶ τὴν περιτομὴν ὀκταήμερον γενομένην τὸ περίτμημα τῆς ἄνω ὀγδοάδος δηλοῦν.* Nunc ad *πεττύκια* redeamus, quae, si *Moeridi* fides, non sunt a *πιττακίοις* diversa. *Πιττάκια* autem exponi solent *indices* vel *tituli pice illiti; pix* enim Graece *πίττα*, unde *πιττάκιον.* Quare emendandus *Celsus*, apud quem ea vox cum uno *t* scribitur l. III. c. 10. *Si capitis dolores sunt*, inquit, *rosam cum aceto miscere oportet, et id ingerere, deinde habere duo pitacia, quae latitudinem frontis longitudinemque aequent.* Cui loco non parum lucis accedit e *Moeride*, cum *Celsi pittacia* nihil aliud videntur esse, quam *περιτμήματα τῶν δερματίων.* SALLIER.

Πεττύκια. Ex cod. Coisl. et coll. Schlaeg. hanc glossam *Moeridi* restitui, valde obscuram. *Moschopulus Π. Σ.* p. 135. qui *Moerin* expilavit: *Πεττύκια Δωρικῶς, τὰ λεπτὰ περιτμήματα τῶν δερματίων· ἀφ' οὗ ἡμεῖς πιττάκια λέγομεν.* Unde Cl. *Sallierii* conjectura *περιτμήματα* confirmatur. De *πεττύκιον* mihi non liquet. *Πιττάκιον* recentiorum inprimis Graecorum usu celebratum, Latinisque receptum, antiquis Graecis non fuit incognitum. Grammaticus

Προελόμενος[1], Ἀττικῶς. προθέμενος, Ἑλληνικῶς.
* Πόπανα[2], πέμματα πλατέα, καὶ λεπτὰ, καὶ περιφερῆ.
* Πεττεία[3], ἡ διὰ ψήφων παιδιά. ἔστι δ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει.

MS. Biblioth. S. Germani, cujus editionem a *Ruhnkenio* nostro exspectamus: *Πιττάκιον εἶπε Δεινόλοχος Τηλέφῳ.* [apud Bekk. Anecd. Vol. I. p. 112, 28.] De *pittaciis* omnium plenissime egit *J. Gothofredus* ad l. II. cod. Theod. de erog. milit. ann. p. 303. eodem *Moschopuli* loco usus. Sed adponam, quae Cel. *Valckenaerius* mecum communicavit: „*Πεττύκια*, legendum suspicor *Πτυκτία*. In clypeis „*πτύχες* erant *τμήματα δερμάτων. πτύχες* etiam *pugillares, πτυκτία* „vel *πιττάκια. Eustath.* Il. Z. p. 489. 46. *Πίνακα πτυκτόν, ὃ* „*φαμὲν ἡμεῖς δέλτον ἤτοι βιβλίον, ἢ πιττάκιον.* — infra *Πιττά-* „*κιον, ἰδιωτικώτερον διὰ τὸν τρόπον καὶ αὐτὸ τῆς πτύξεως, ἤτοι* „*διπλώσεως. Sallierio* memorata *Celsi pittacia*, fronti adplicanda, „*πιττάκια* dixit *Diogenes Laërt.* VI. 89. *προσθεὶς πιττάκιον τῷ με-* „*τώπῳ.* ubi *Celsi* locum dedit *Menagius. Moschopuli* verbis praeter „*Jac. Goar* utitur *G. Beveregius* in Can. Apost. p. 467. b."

(307) 1. *Προελόμενος,*] *Moschopulus Π. Σ.* p. 91. *Προελόμενος, ἀντὶ τοῦ προθέμενος.* Emendandus *Hesychius*: *Προέλοιτο, προτιμήσειε, προθέμενος. Προελόμενοι, ὁμοίως.* Restitue glossam, quae exciderat: *Προελόμενος, προθέμενος. Lycurgus* c. Leocr. p. 160. *τοῦτον τὸν ἀγῶνα προελόμενος. Demosth.* de Foed. Alex. p. 87. A. 89. C. *Plato* Protagora p. 227. F. *ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων ὁτιοῦν καὶ μαθημάτων προελόμενος.* quo *Moerin* respexisse puto. *Isocrates* Euag. t. II. p. 83. 85. *Ἐὰν δὲ προελόμενοι τοὺς εὐδοκιμωτάτους, ἐπὶ τούτων σκοπῶμεν. Aristides* t. I. p. 56. etc.

2. *Πόπανα,*] Is articulus non legitur in cod. Coislin. nec injuria fortasse, cum ea vox non sit Atticorum peculiaris. SALLIER.

Πόπανα. E cod. Regio et coll. Gron. restitui voces *καὶ λεπτὰ*, quae in Huds. et Leid. exciderant, quae etiam leguntur in *Timaei* lexico Platonico p. 156., e quo homo inepte sedulus hanc glossam aliasque in *Moerin* invexit, ut monitum etiam a Cl. *Ruhnkenio*. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 294, 27.]

3. *Πεττεία,*] In MS. *Πελτία*, et mox *ψόφων.* Pro *γεωμετρίαν* forsan *γραμματείαν.* HUDSON.

Πεττεία — καὶ γεωμετρίαν. Cl. *Hudsonus* malit *γραμματείαν*, cui tamen non possumus adsentiri, cum vox *πεττεία* iisdem omnino verbis in lexico Platonis inedito exponatur; nec immerito, si veteres *Platonis* interpretes audiendi sunt, qui *πεττείας* nomine ludos a *Platone* non intelligi contendunt: atque de hac illorum opinione *Eustathius* ad Homer. p. 1397. *καὶ ὅτι Πλάτων τὴν τῶν πεσσῶν εὕρεσιν Αἰγυπτίοις ἀνατίθησιν ἐν Φαίδρῳ, λέγων, αὐτοὺς πρῶτον ἀριθμὸν καὶ λογισμὸν εὑρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν· ἔτι δὲ πεττείαν τε καὶ κυβείαν, καὶ δὴ γράμματα. καὶ ὅτι οἱ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματισταὶ οὐ τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι πεττείαν σημανθῆναί φασι ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου. καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι.* Hinc pag. 228. Philosophiae adscribit: *καὶ οὐ παικτική*, inquit, *ἀλλὰ φιλόσοφος*

Πεντηκόντορος[1] ναῦς, ἀπὸ τοῦ πεντήκοντα ἔχειν ἄνδρας, ὅπερ ἦν ἀριθμὸς λόχου. ἡ δὲ τριήρης προσηγορεύετο ἀπὸ τοῦ τρεῖς ἔχειν εἰρεσίας· τέτταρας μέντοι λόχους· ἡ γὰρ ἀρχαῖα σύνταξις διακοσίους εἶχε τοὺς ἐμπλέοντας.

Πλεύμων[2], Ἀττικῶς. πνεύμων, Ἑλληνικῶς.

ἡ Αἰγυπτιακὴ πεττεία λέγεται. Parum considerate illi quidem, cum (308) locus Phaedri, [p. 274. D.] quem interpretes ob oculos habuere, de ludo accipiendus esse videatur. Ibi enim *πεττεία* et *κυβεία* a *Platone* conjunguntur. *Κυβείαν* autem in ludorum censum venire debere, nemo inficias iverit. Est alter *Platonis* locus ad *Moeridis* aliorumque scopum magis accommodatus, Polit. p. 299. ubi sic ille: *ἢ καί τινα ἱπποφορβίαν αὖ κατὰ συγγράμματα θεασαίμεθα γιγνομένην, ἢ σύμπασαν ἀγελαιοκομικήν, ἢ μαντικήν, ἢ πᾶν ὅτι μέρος διακονικὴ περιείληφεν, ἢ πεττείαν, ἢ σύμπασαν ἀριθμητικὴν ψιλήν, εἴτε ἐπίπεδον, εἴτε ἐν βαθέσιν, εἴτε ἐν παχέσιν οὖσάν που.* A *Platone* enim memorantur artes et scientiae, quibus hominum vitae consultum est, et quarum nulla ne minimam quidem habet cum *πεττεία* adfinitatem. SALLIER.

Iisdem *Eustathii* et *Platonis* locis, nec non aliis ex eodem philosopho prolatis, *Hudsoni* conjecturam refellit Amicissimus *Ruhnkenius* ad Timaeum, e cujus fonte haec quoque Glossa fluxit. Coisl. plane non habet. Leid. et coll. Gr. *Πεττία*, ut apud Tim. *ψόφων* Leid. in marg. *ψήφων*. Pro *ὅτε* coll. Gr. *ὅπου*. Eadem *γεωμετρίας λεγ''*. *λέγει* pro *λέγειν* scripsi cum *Ruhnkenio*.

1. *Πεντηκόντορος*,) Pro *προσηγορεύετο* coll. Gron. *προσηγόρευται*. Pro *ἐκπλέοντας* in fine e Coisl. coll. Schl. et Gronov. reposui *ἐμπλέοντας*. *Πεντηκόντοροι* apud *Thucydid.* l. I. p. 13. l. 4. l. VI. p. 444. l. 65. *Platonem* Lysid. p. 512. C. aliosque occurrunt. Videndus *Schefferus* de re Navali. Paucula notat *Galeus* ad Apollod. Bibl. l. I. p. 24. quae exscripsit *Barnesius* ad Eurip. Iph. Taur. v. 1124. De *τριήρεσι* vid. idem *Schefferus*. Obiter succurramus *Etymologo* V. *Δίκροτος ναῦς, ἡ δύο τοίχους ἐρετῶν ἔχουσα, ὥσπερ τριήρης ἡ τρεῖς.* Lege *στίχους* sive *στοίχους*. *Aristides* t. I. p. 539. *δικρότους καὶ τρικρότους καὶ εἰς ἑπτὰ καὶ εἰς ἐννέα στοίχους.*

2. *Πλεύμων*,] In eadem cum *Moeride* sententia sunt *Scholiasta* (309) Aristoph. Pac. v. 1069. *Eustathius* ad Homer. p. 1436. (Odyss. *B*. p. 83. l. 41.) et *Thom. M.* quorum judicio quantum tribuendum sit, ostendunt haec *Aeschyli* Sept. ad Theb. v. 60. *Ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατός, Χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργήστης ἀφρὸς Χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων.* Vox igitur *πνεύμων* etiam apud Atticos in usu fuit, raro tamen, cum praeter *Aristotelem*, cujus testimonium a *Thoma M.* adducitur, nomen *πλεύμων* ab Atticis scriptoribus vulgo usurpatum esse constet. Sic *Aristophanes* Pace v. 1069. *εἴθε ὤφελεν εἶναι Ὤφελεν ὤ 'λαζὼν οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.* nec aliter in Ranis. In tanto autem veterum consensu, erunt fortasse, qui in eo *Aeschyli* versu, de quo antea, *πλευμόνων* legere malint. SALLIER.

Πλεύμων,] Laudat hunc locum *Spanhemius* ad Aristoph. Ran.

Πειρῶν[1] τὴν παῖδα, Ἀττικῶς. πειράζων, διαφθείρων, Ἑλληνικῶς.

---

v. 853. Multa notarunt homines eruditi ad *Thomam M.* Quis autem non videt, haec et similia a mero librariorum arbitrio dependere? *Πλεύμων* procul dubio Atticum; sed *πνεύμων* a scriptoribus Atticis usurpatum fuisse, negare non ausim. Par ratio in *Λίτρον* pro *νίτρον*. *Eustathius* autem et *Suidas* V. *νεογιλὸν* eadem norma pro *νεογονόν* dictum volunt; a quibus tamen dissentit *Pollux* l. II. sect. 8. *τὸ δὲ νεογιλὲς, ἢ νεογιλαῖον, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστομάχου, οὐ δόκιμον. ἄμεινον δ᾽ αὐτοῦ τὸ παρ᾽ Ἡροδότῳ νεογιλόν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν.* Sic enim pro *νεογονὸν* correximus Veris. l. II. p. 234. tum temporis ignari, Magnum *Hemsterhusium* ad Luciani t. I. p. 180. aliter castigasse, hoc modo: *τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλὸν*, etc. *τῷ νεογιλαῖον* e Graecia abire jusso. Qua in re, uti Maximo Viro unice adsentio, *νεογιλαῖον* Graecum non esse, forte e corrupta lectione praecedentis *νεογιλὲς* ortum, ut saepissime apud *Pollucem*, ita in fine *νεογιλὸν* omnino necessarium esse judico, secus atque existimavit Celeb. *Oudendorpius* ad Thom. M. V. *Νεόγονος*. Praecesserant enim jam apud *Pollucem νεόγονον* et *νεογνόν*. *Νεογιλὸς* autem, quanquam et eo usi sunt *Lucianus* et *Synesius* de Provid. p. 102. C. saepius apud poëtas Ionicos occurrit. Verum quisque fruatur judicio suo: res enim tanti non est. [de vocibus *πνεύμων* et *πλεύμων* v. Lobeck. ad Phrynich. p. 305. Hermann. ad Soph. Trach. v. 564. et Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 50.]

(310) 1. *Πειρῶν τὴν παῖδα,*] In ed. Huds. et ceteris MSS. *Πειρῶν παῖδα*. Verum in collatione cod. Coisl. *Πειρῶνται παῖδα.* in serie autem *Ruhnkenii*, *Πειρῶν τ. π.* Sic. Quare non dubitavi reponere *τὴν παῖδα.* *Hesychius: Πειρῶν τὴν παῖδα. πειράζων, διαφθείρων.* Quem locum uterque respexerit, non dixerim. Est autem hic usus verbi *πειρᾶν* Atticis satis frequens, ab *Hemsterhusio* ad Luciani D. D. t. I. p. 217. *Ruhnkenio* ad Timaeum V. p. 151. *Interpretibus* ad Thomam M. illustratus. Exemplis a Viris Cl. prolatis addo *Lysiam* or. I. p. 7. [p. 14. Reisk. ubi v. Bremi.] *Ἵνα σύγε ἐνταῦθα πειρᾷς τὴν παιδίσκην. Euripid.* Cyclop. v. 577. *Machon.* apud Athen. l. XIII. p. 583. C. *Heliodor.* l. I. p. 21. f. *Achill. Tat. Philostrat.* alios. [v. Ast. ad Plat. Phaedr. Annot. p. 222.] Observat autem *Eustathius* ad Il. *Δ.* p. 338. l. 31. et ad Odyss. *Δ.* p. 185. activum *πειρᾶν* hoc sensu ab Atticis adhiberi. Ita ille ad priorem locum: *τὸ πειρᾶν ἐνεργητικῶς Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσιν· οἷον πειρᾷ ὁ δεῖνα τὴν δεῖνα. τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι ἀπόπειραν.* Similiter *Moschopulus* in Eclogis: *Πειρᾷ ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ συνεύει.* et *Scholiasta Pindari* ad Pythion. II. v. 60. *Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. τὸ ἐπειρᾶτο, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐστιν. Thomas M. Πειρῶμαι — ἅπαξ καὶ τὸ συννεύω, ὡς παρὰ Πινδάρῳ.* Nec alibi medium *πειρᾶσθαι* ita usurpatum reperi, praeterquam apud *Libanium* Op. t. I. p. 158. B. *ἐκεῖνος ἐπειρῶντο τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν παῖδα ἔσπευδον ἀνελεῖν.* Sed probabile est scribi debere, *ἐπείρων τε τὴν γυναῖκα.* Alia constructionis ratione cum genitivo *Antoninus Liberalis* c. XXXIX. *καὶ πλεῖστα δῶρα πέμψας, ἐπειράθη τῆς παιδός, εἴ πως αὐτῷ* (L. *αὐτῇ*) *δύναιτο κρύφα μιχθῆναι τῶν γονέων. Achilles Tatius* l. II. p. 125. *ἀποπειρασθῆναι τῆς κόρης.*

Πέλεθος[1], Ἀττικῶς. σπέλεθος, Ἑλληνικῶς.
* Πόρκος[2], κύρτος θαλάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.
* Πλέθρον, ἕκτον μέρος σταδίου.
* Πνὺξ[3], χωρίον ἐν ᾧ ἀπόῤῥητα ἐκκλησιάζουσιν.
Πάπυρος[4], μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς.
Πέτομαι[5] ἐν τῷ ο̄, καὶ πέτεται, Ἀττικῶς. πέταμαι ἐν τῷ ᾱ, καὶ πέταται, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Πέλεθος*,] In MS. *πόλεθος*, et dein *σπόλεθος*. Hudson.
Πόλεθος est in omnibus MSS. *σπόλεθος* in Leid. coll. Gronov.
verum *σπέλεθος* in Coisl. notante *Sallicrio* et coll. Schlaeger. Ob-
secutus sum *Hudsono* *πέλεθος* reponenti. Ita enim scribitur apud
Pollucem l. V. 91. et *Aristophanem* Acharn. v. 1169. *Τῇ χειρὶ πέ-* (311)
λεθον ἀρτίως κεχεσμένον. ubi *σπέλεθον* e *Scholiis* Aristoph. ad Ec-
cles. v. 591. reponendum conjiciebat *H. Stephanus* in Ind. Thes. Ve-
rum non perspexerat ita syllabam ultimam in *χειρὶ* contra versum
produci. *Πέλεθος* etiam Atticum est. In Eccles. v. 591. perinde
est, sive *σπέλεθον*, sive *πέλεθον* scribas: versu 592. *σπελέθων* re-
tinendum, nisi pro *δὲ* malis *δὴ*, *Τῶν δὴ πελέθων κοινωνοῦμεν*. In
Scholiis ad Acharnens. l. c. pro *πέλεθον δὲ βῶλον* legendum *βόλι-
τον*. Vid. *Suidam* V. *Βόλιτον* et *Σπέλεθος*, ubi male etiam *σπέλε-
θον* exhibet. A *πέλεθος* vox composita apud *Hesychium*, *Πελεθό-
βαψ*. *Θεόδωρος ὁ κωμικὸς ὁ ὑποκριτὴς οὕτως ἐπεκαλεῖτο. τινὲς δὲ
ποιητὴν αὐτόν φασι γεγονέναι*. Idem Lexicographus: *Πελλία, ἐπε-
λέθοι*. Leg. *σπέλεθοι*. Infra: *Σπέλληξι, σπελέθοις*. *Succerda*, *ὑσπέ-
λεθος* apud *Pollucem* l. c. *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 533. l. 12. *παρὰ
τοῖς παλαιοῖς ὑσπελέθρος κυρίως ἡ τῶν ὑῶν κόπρος λέγεται*. et
P. p. 633. l. 6. *ὑπελέθρος, ὑὸς ἀπόπατος*. L. *ὑσπέλεθος*, et *ὑπέ-
λεθος*. Nostro *πέλεθος* simile *πύραθος* pro *σπύραθος*.

2. *Πόρκος. Πλέθρον. Πνύξ*.] *Timaei* glossae sunt, a manu inepte liberali *Moeridi* donatae, uti etiam notavit Cl. *Ruhnkenius* ad Tim. Praestantissimus Coislinianus interpolatoris manus passus non est.

[3. *Πνὺξ*, v. Bekk. Anecd. Vol. I. p. 292, 30. 299, 12.]

4. *Πάπυρος, μακρῶς*,] Secundam in *πάπυρος*, Atticorum more, produxit *Anacreon* Od. iv. v. 5. *Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας, Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ*. Corripuit *Antipater* Anthol. l. vi. c. x. ep. 3. v. 2. [XIII, 2.] *Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγόμενον παπύρῳ*.

5. *Πέτομαι καὶ πέτεται, Ἀ. πέταμαι καὶ πέταται, Ἑλλ.*] Huncce
articulum debemus codici Coislin. qui ut Oxon. litterarum seriem (312)
non semper servat. *Moeridi* accedit *Thomas Mag*. cujus haec ver-
ba: *Πέτταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέττομαι*. Lege,
Πέταμαι et *πέτομαι*. Hinc apud *Platonem* de Rep. p. 467. [V.
p. 467. D. VIII. p. 567. D. *διαπετομένων* legitur Theaet. p. 199.]
reperias *πετόμενοι*. apud *Euripidem* vero *πετόμαν* Cycl. v. 71.
Recte igitur *Moeris* et *Thomas* verbum *πέταμαι* e finibus Atticis
exulare jubent, neque aliter *Lucianus* in Pseudol. p. 448. (t. iii.
p. 186. f.) *ἐῶ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνέμια, καὶ
τὸ πέταμαι*. ubi vide illius *Schol*. Sallier.

Πέτομαι, καὶ πέτεται. Ἀ. πέταμαι, καὶ πέταται, Ἑλλ. Ita quoque coll. Schlaeg. et Gronov. nisi quod male *πέτεμαι* exhibeat

Πνῖγος[1], μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς.
Πλαίσιον[2], Ἀττικῶς. πλινθίον, Ἑλληνικῶς.
Παρασημαίνεσθαι[3], Ἀττικῶς. παρασφραγίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

---

pro πέτομαι. In collatione autem codd. C. et R. a *Stoebero* ad marginem *Moeridis* facta legitur: Πέτομαι ἐν τῷ ω̄, καὶ πέτεται, Ἀ. πέταμαι ἐν τῷ ᾱ, καὶ π. Ἑ. Mutavi ω̄ in ο̄. *Moschopulus Π. Σ.* p. 135. Πέτομαι παρὰ τοῖς αὐτοῖς διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ etc. Πέτομαι longe usitatius esse τῷ πετῶμαι, monuit *Hemsterhusius* ad Luciani D. M. p. 326. [15, 3.] cum quo conferendus *Wesselingius* ad Diod. Sic. l. IV. p. 321. Πέτομαι saepe apud *Aristophan.* ut Pac. v. 92. Av. 1230. 1344. etc. Πέταται semel Av. v. 573. sed leviter emendandum. ’πέπτετο recte restituit Avib. v. 48. *R. Dawesius* Miscell. Crit. p. 294. Conf. not. ad Thom. [v. Lobeck. in parerg. ad Phryn. p. 581. Schneider. ad Plat. Polit. t. I. p. 132. Struv. Lectt. Lucc. in Fridem. et Seebod. Miscell. Vol. II. P. II. p. 235. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 212.]

1. Πνῖγος, μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς.] Is articulus desideratur in Oxon. cod. *Moeridis* tamen esse, illud argumento est, quod eadem omnino apud *Phrynichum* p. 38. reperias. Sallier.

Πνῖγος. E Coisl. et coll. Schlaeg. hac particula auxi *Moerin.* In coll. Gron. erat, Πῦγος, μακρῶς, Ἀττικῶς. quod hinc depravatum. Comparandus praeter *Phrynichum Etymologus* p. 677. Prima producta πνῖγος legitur in *Aristoph.* [Avv.] v. 727. et 1091. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 107.]

2. Πλαίσιον] Videndus *Thomas* et ad eum *Oudendorpius.* Conf. *Glossar. Tacticum* B. C. p. 512. Noster vero respicere videtur ad *Aristoph.* Ran. v. 812. Καὶ πλαίσια ξύμπηκτα ποιήσουσί γε. In *Moschopulo Π. Σ.* p. 187. pro πλαίσιον est πλέσιον, librariine errore, an mala pronunciatione seculi, quo vixit *Moschopulus*, incertum est.

(313) 3. Παρασημαίνεσθαι, Ἀ. παρασφραγίζεσθαι, Ἑ.] Ex *Thoma Magistro* legendum ἐπισφραγίζεσθαι. Hudson.

Περισημαίνεσθαι, Ἀ. περισφραγίζεσθαι, Ἑλλ. Illud omne in editis desideratur, ideo forte, quod utrumque verbum raro a scriptoribus Graecis sit usurpatum. Prius nusquam reperire contigit: altero utitur *Gregorius Nyssen.* t. III. p. 199. Interea vereri subit, ne vox περισφραγίζομαι nimium fidenter a *Moeride* tanquam minus Attica repudietur; σφραγίζομαι enim in Atticorum scriptis reperiri constat. Sallier.

Similiter in coll. Schlaeg. est, Περισημαίνεσθαι, Ἀττικῶς. περισφραγίζεσθαι, Ἑλληνικῶς. Verum in omnibus codicibus meis est παρασημαίνεσθαι et παρασφραγίζεσθαι. Praepositiones περὶ et παρὰ compendio scriptae discerni vix possunt. [cf. Bast. comment. palaeogr. ad Greg. Cor. p. 830.] Cave autem aliquid mutes, vel cum *Hudsono* pro παρασφραγίζεσθαι reponas ἐπισφραγίζεσθαι. Σημαίνεσθαι cum compositis, Atticis ponitur pro σφραγίζεσθαι, *obsignare.* Insignis est *Platonis* locus de Leg. l. XII. p. 990. E. [p. 954. A. St.] Ὁ δὲ παρεχέτω τὴν οἰκίαν, τά τε σεσημασμένα καὶ τὰ ἀσήμαντα φωρᾶν. ἐὰν δέ τις ἐρευνᾶν βουλομένῳ φωρᾶν μὴ διδῷ, δικάζεσθαι μὲν τὸν ἀπειργόμενον, τιμησάμενον τὸν

Παρακαταθήκην [1], Ἀττικῶς. παραθήκην, Ἑλληνικῶς.
Πωλητήριον [2], Ἀττικῶς. πρατήριον, Ἑλληνικῶς.
Πρόσευξαι [3] τὸν θεὸν, Ἀττικῶς. πρόσευξαι τῷ θεῷ, Ἑλληνικῶς.

ἐρευνώμενον. ἂν δέ τις ὄφλη, τὴν διπλασίαν τοῦ τιμηθέντος βλάβην ἐκτίνειν. ἐὰν δὲ ἀποδημῶν οἰκίας δεσπότης τυγχάνῃ, τὰ μὲν ἀσήμαντα παρεχόντων οἱ ἐνοικοῦντες ἐρευνᾶν, τὰ δὲ σεσημασμένα παρασημηνάσθω, καὶ ὃν ἂν ἐθέλῃ φύλακα καταστησάτω. Conf. *Harpocration* V. Ἀσήμαντα, et Σεσημασμένα. et *H. Stephanus* in thes. Doricum σαμαίνεται ex *Epicharmo* adnotavit *Hesychius*: Σαμαίνεται, σφραγίζεται, παρὰ Ἐπιχάρμῳ. In *Platonis* autem loco παρασημαίνεσθαι in bonam partem sumitur pro *juxta obsignare*, ut in *Demosthen*. Or. adv. Phaenippum p. 653. C. 654. B. C. 656. C. quae loca jam dedit *Jungermannus* ad *Polluc*. l. VIII. sect. 27. τὸ γὰρ παρασημηνάμενος ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τοῦ παρατυπώσασθαι τὴν σφραγίδα λέγει. ubi vid. not. Utro sensu *Moeris* acceperit, non dixerim; nam παρασφραγίσασθαι aeque in bonam ac malam partem adhibetur.

1. *Παρακαταθήκην*,] E MS. hunc locum laudavit *Pricaeus* ad 1 Timoth. VI. v. 20. ubi vid. *Wetstenius*, et alii. In vulgaribus (314) haerere, nobis non lubet. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 313.]

2. *Πωλητήριον*,] Hancce vocem Atticam esse nemo post *Hyperidem* dubitaverit, quem illa usum esse testantur *Suidas* et *Photius* in Lex. MS. Usurpatam quoque reperias a *Luciano* t. I. p. 360. σὺ δὲ, inquit, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνήτας ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ita quoque p. 405. Sed nomen πρατήριον quod attinet, legitur apud *Herodotum* [VII, 23], ut jam a viris doctis observatum est. Occurrit praeterea in *Plutarchi* libello de Solert. Anim. p. 972. ἔφερε γὰρ αὐτῇ τῆς ὀπώρας ἀεὶ πρατήρια διαπορευόμενος. Neque illius vestigiis alii insistere dubitarunt. SALLIER.

Πωλητήριον. Pro πρατήριον Coisl. παρατήριον, Schlaeg. coll. περιτήριον. *Πωλητήριον* legitur apud *Demosthen*. c. Aristogit. pag. 498. B. *Xenoph*. de R. Red. p. 923. C. *Synesium* de Regno p. 22. D. 30. C. de Prov. p. 112. C. *Liban*. Op. II. p. 334. C. *Themist*. Or. XXXIII. p. 367. B. Nec dubito, quin idem nomen *Demostheni* vere restituerit Cl. *Valckenaerius* adv. Boeotum Or. II. p. 644. A. [p. 1014. Reisk.] δημευθείσης τῆς Παμφίλου οὐσίας — τὰ περιγενόμενα χρήματα ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔλαβεν ἐκ τοῦ πωλητηρίου. Editur βουλευτηρίου.

3. *Προσεῦξαι*,] L. *Πρόσευξαι* vel *Προσεύξασθαι*. BERGLER. in marg.

Πρόσευξαι mutato accentu reposui e MS. Coisl. Alioquin potuisset scribi προσεύξῃ ex *Aristophanis* Plut. v. 959. Νῷ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν. Vetus Grammaticus apud *Suidam*: Προσεύξῃ τὸν θεόν. οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Usus est *Moeridis* observatione *Wetstenius* ad Matth. VI. v. 6. πρόσευξαι τῷ πατρί σου. Verum praeter *Aristophanem* dativum huic verbo junxerunt Attici tantum non omnes. Alia iis in προσκυνεῖν placuit ratio. [Bernhardy synt. Gr. p. 86.]

Πειραιῶς [1], Ἀττικῶς. Πειραιέως, μετὰ τοῦ ε̄, Ἑλληνικῶς.

Πλάνος [2], Ἀττικῶς. πλάνη, Ἑλληνικῶς.

Παροίξας [3] τῆς θύρας, Ἀττικῶς. παρανοίξας τὴν θύραν, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Πειραιῶς,*] In MS. *Πειρέως.* Hudson.

(815) Sic et Leid. Verum reliqui recte. Ex codd. C. R. coll. Gron. etiam post *Πειραιέως* addidi *μετὰ τοῦ ε̄. Etymologus* p. 189. l. 50. *Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ως (L. ευς) ἐὰν μὴ ἔχῃ πρὸ τοῦ ε̄ σύμφωνον, συναιροῦνται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἷον Ἐρετριεὺς, Ἐρετριέως, καὶ Ἐρετριῶς. Πειραιεὺς, Πειραιέως, καὶ Πειραιῶς. τοῦ ε̄ καὶ ω̄ εἰς ω̄ κιρνωμένων. ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ καθόλου τὸ ε̄, οὐ κιρνᾶται, οἷον Βασιλέως, Ἀχιλλέως* etc. Conf. p. 669. f. aliique laudati *Mattairio* in utilissimo de Dial. Gr. libello p. 27. B. C. Multa hujus generis dari possent, *Μηλιῶς, Μηλιᾶ. Θεσπιῶς, ᾶ. Εὐβοιῶς, ᾶ. Πλαταιῶς, ᾶ. Σουνιῶς, ᾶ. Ἀγυιῶς, Ἀγυιᾶ.* etc. [vid. p. 6.] Emendandus *Hesychius: Αἰγιαλῶς, ἀντὶ τοῦ Αἰγιαλέως, Ἀττικῶς.* Glossa legitur post *Αἰγίλουρος. Salmasius* legit: *Αἰγιλῶς. ἀντὶ τοῦ Αἰγιλέως.* Verum sic etiam consona erit ante *ῶς*, contra Grammaticorum regulam, et, quod majoris momenti est, veterum consuetudinem. Scripserat autem, ni fallor, Vir Magnus: *Αἰγιλιῶς, ἀντὶ τοῦ Αἰγιλιέως, Ἀττικῶς.* Ita certe legendum. Ab *Αἰγιλιεὺς, Αἰγιλιῶς.* Aegilienses autem incolae fuerunt *Αἰγιλίας* pagi sive populi Atticae tribus Antiochidis, uti e *Meursio* de Pop. Att. p. 5. doctis notissimum. *Πυθαιῶς* et *Μηλιῶς Thucydidi* restitui debere monuit *Abreschius* in Praef. ad Cattierii Meth. adm. p. 6. a Cel. *Valckenaerio* edoctus. [Cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 183. ann. 1. Bekkerus in Pl. de rep. IV. p. 439. E. scripsit *Πειραιῶς* secundum unum Paris. K. vid. ibi Schneider. p. 412. Andoc. de Myst. p. 11. St. *Πειραιέως* omnes codd. exhibent, et ita dedit quoque Bekker. Cf. F. A. Wolf. ad Dem. Leptin. p. 229.]

2. *Πλάνος,*] Pro *πλάνη* sola coll. Gronov. *πλάνης.* uti et in *Moeride* et apud *Thomam* legendum censet Cel. *Oudendorpius* ad Thom. Atque in *Thoma* non dubitandum est, quin *πλάνης* sit reponendum, ex *Isocratis* loco citato, qui *πλάνος* pro *errone* etiam posuit in Aegin. t. II. p. 521. Alia hujus nominis *πλάνος* de homine positi exempla dedit *Wetstenius* ad Matth. XXVII. v. 64. *Πλάνης* et alii adhibuerunt et *Euripides* Bacch. v. 716. Quare a reliquorum MSStorum auctoritate in *Moeride* recedendum non puto. *Πλάνος* enim in masculino pro *πλάνη* saepissime reperitur, ut in *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 67. Oed Colon. v. 1174. *Eurip.* Hippol. v. 283. *πλάνον φρενῶν*, ubi MS. Regius exhibet *πλάνην.* Alcest. v. 482. Hel. v. 540. 780. etc. [vid. Monk. ad Euripid. Hippol. v. 283.]

3. *Παροίξας τὰς θύρας,*] Leg. *τῆς θύρας*, ut apud *Aristophanem.* (316) Bergler. in marg.

Παροίξας τὰς θύρας. Legendum fortasse *τῆς θύρας.* Sic *Thomas Mag. Παροίξας τῆς θύρας, Ἀττικοί. τὴν δὲ θύραν ἁπλῶς Ἕλληνες.* Uterque enim ob oculos videtur habuisse hunc *Aristophanis* locum in Pac. v. 30. *Ἀλλ᾽ εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι Τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ᾽ ἴδῃ.* Quid autem verbum

Πάρνοπες[1], εἶδος ἀττελέβων, τὰς καλουμένας ἀκρίδας λέγουσιν.

Πόλιν[2], τὴν ἀκρόπολιν, καὶ Πολιάδα, Ἀττικῶς. τῆς ἀκροπόλεως, Ἑλληνικῶς.

---

illud significet, aperit *Scholiastes*, cujus haec verba: *Παροίξας, ὀλίγον διανοίξας τὴν θύραν, ὥστε ἰδεῖν μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα· μὴ ὁραθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ.* Sed et apud Atticos occurrit cum accusativo. Testis *Euripides* Iph. in Aul. v. 857. *Τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ.* Itaque lis nobis cum iis non erit, qui nihil in *Moeride* mutandum esse existimabunt. Ad *παρανοίξας* quod spectat, vocem Lexicographis prorsus incognitam, ea utitur, tametsi a *Moeride* parum probata, *Lucianus*, scriptor inter Atticos numerandus, t. II. p. 337. *καὶ τὰ πολλὰ*, inquit, *ἡ παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων ἀκούουσα τραχεία τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θυρίδας ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν.* SALLIER.

Παροίξας τῆς θύρας exhibent MSS. Coisl. Reg. coll. Gron. sic etiam emendat Cl. *Oudendorpius* ad Thom. *Παρανοίγειν* usus est *Alciphron* l. III. ep. 30. ubi notat *Berglerus*, *Chariton* l. I. p. 7. l. 23. et l. VIII. p. 129. l. 15. *Libanius* Op. t. I. p. 811. A. *παρανοίξασαι τὰς θύρας.* [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 60. *παρεωγμένης τῆς θύρας: οἱ ἰδιῶται παρανεῳγμένης. ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν.*]

1. *Πάρνοπες. — ἀττελάβων.*] Codex Coisl. habet *ἀττελέβων.* Utraque scribendi ratio in usu est. SALLIER.

Πάρνοπες. Pro *ἀττελάβων* MSS. C. R. coll. Schl. Gron. *ἀττελέβων*, ut apud *Suidam* V. *Herodotum*, aliosque. Pro *λέγει* Coisl. et Reg. *λέγουσιν.* *Hesychius: Ὀκορνοὺς, τοὺς ἀττελάβους καὶ τὰ ἀκριώδη οὕτω λέγουσιν.* Leg. *τὰ ἀκρίδια.* *Πάρνοπες* obvii sunt in *Aristoph.* Acharn. v. 150. ubi in *Scholiis* pro, *εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀττέλαβοι Ἀττικοὶ πάρνοπες*, scribe, *Ἀττικοῖς.* Idem Vesp. v. 1303. Avib. 185. 589. *Nicophon Ἀφροδίτης γοναῖς* apud *Schol.* ad Av. v. 82. *Ἅπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πόνηρ' ὀρνίθια, Σέρφους ἴσως, σκώληκας, ἀκρίδας, πάρνοπας.* *Aelian.* H. A. l. VI. c. XIX. l. XVII. c. XIX. Oetaeos hos appellasse *κόρνοπας* et Herculem *Κορνοπίωνα*, *locustarum abactorem*, tradit *Eustathius* ad Il. *A.* p. 26. l. 18. (317)

2. *Πόλιν.*] Recte *Moeris*, ut ostendunt haec *Thucydidis* l. II. [c. 15.] *καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην κατοίκησιν καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπὸ Ἀθηναίων πόλις.* Sed de illa appellatione pluribus *Meursius.* SALLIER.

Πόλιν. *Hudsoni* editio praefert: *Πόλιν, τὴν ἀκρόπολιν. καὶ πόλεως τῆς ἀκροπόλεως, Ἀττικῶς.* Verum MSS. mei omnes, *καὶ Πολιάδα, Ἀττικῶς. τῆς ἀκροπόλεως, Ἑλληνικῶς.* Solus Leid. *πολιαδ.* Forte in fine excidit, *τὴν τῆς ἀκροπόλεως*, Minervam *arcis praesidem.* *Aristophanes* Avib. v. 829. *Τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα.* Adeundus omnino ὁ *θαυμάσιος* Τι. *Hemsterhusius* ad Aristoph. Plut. v. 772. Ex priore glossae Moerideae parte commode emaculabis *Hesychium: Πολίετον. ἀκρόπολιν.* scribendo: *Πόλιν. τὴν ἀκρόπολιν.* [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 295, 5. *Πόλις: οὐ μόνον τὸ ἄστυ ἀλλὰ ἰδίως Ἀθηναῖοι πόλιν ἔλεγον τὴν ἀκρόπολιν.* v. Aristoph. Lysistr. v. 759. Bergler. ad Plut. v. 772. Göller. in Act.

Ποῖ [1], Ἀττικῶς. ποῦ, κοινόν.
Πρῶτον [2], πρότερον, Ἑλληνικῶς.
Πεττεύειν [3], Ἀττικῶς. διαγραμματίζειν, Ἑλληνικῶς.
Πρανεὺς [4], Ἀττικῶς. κατάβασις, Ἑλληνικῶς.

Monac. t. II. fasc. II. p. 229. Wyttenb. ad Plut. praec. conj. p. 897. ed. Oxon. Krueger. ad Xen. Anab. VI, 1, 27.]

1. *Ποῖ, Ἀττικῶς.*] Editio Huds. et Leid. *Πῇ, ποῖ, Ἀττ.* quae lectio potuisset servari. Verum coll. Schl. et Coisl. in serie *Ruhnk.* habent *Ποῖα, Ἀττικῶς.* Coll. Gronov. *Ποι* (cum η superscripto,) *Ἀττικῶς. ποῦ, κοινῶς.* Reposui *Ποῖ.* Vide *Phrynichum* p. 14. *Thomam* V. *Ὅποι. Etymol.* p. 669. l. 10. aliosque ad Thomam laudatos. [Lobeck. ad Phryn. p. 43. sq. Stallbaum. ad Plat. Euthyphr. p. 94. sqq.]

2. *Πρῶτον,*] Haec debentur codici Leidensi, in editione omissa. E reliquis codd. nihil fuit enotatum. Sola cod. Coisl. series, quam *Ruhnkenio* debemus, hoc etiam loco exhibet *Πρῶτον.* Quare hunc locum aliis, quibus ipsos *Moeridis* codices inspiciendi erit copia, commendamus.

3. *Πεττεύειν, Ἀ. διαγραμματίζειν, Ἑ.*] Parum recte: legendum videtur *διαγραμμίζειν.* cui conjecturae favent haec *Eustathii* ad Homer. p. 633. *δοκεῖ δὲ καὶ παρὰ τὸ γράμμα καὶ ῥῆμα εἶναι γραμμίζειν, ἀφ' οὗ παιδιά τις ὁ διαγραμμισμός· ἐγίνετο δὲ, φασὶν, αὕτη κυβείας οὖσα εἶδος, διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἑξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελαινῶν. χρῆσις τοῦ παιγνίου τοῦδε παρὰ Φι-*
(318) *λήμονι ἐν τῷ, Μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει.* ex quibus colligas, duas illas voces *πεττεύειν* et *διαγραμμίζειν* sibi respondere, quod de verbo *διαγραμματίζειν* dici nequit. Cum autem vox *διαγραμμίζειν* a *Philemone* quondam sit usurpata, non deërunt, qui *Moeridem* sibi minime audiendum esse existiment. Sallier.

Πεττεύειν. MSS. *διαγραμματίζειν.* Sed de *Sallierii* emendatione vix dubitandum esse censeo. Vid. *Pollux* l. IX. 97. 99. *Hesychius* V. *Πέσσα.* Idem *Hesychius* *Πεττεύει* interpretatur *διαπαίζει, μεταστρέφει, κυβᾷ.* Sed vide, an potius scripserit, *διὰ κύβων παίζει.* ut *Πεττεία, ἡ διὰ κύβων παιδιά. Κυβᾷν* alibi certe non occurrit.

4. *Πρανὲς, Ἀ. κατάβασις, Ἑλληνικῶς.*] Ea tamen voce, si *Laërtio* fides, usus est *Anaxagoras*, qui cum Pericle aliisque Atheniensium optimatibus diu vixisse fertur. Sic autem *Diogen.* p. 35. *πρὸς τὸν δυσφοροῦντα ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ, πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοιά ἐστιν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις.* Usus est etiam *Lucianus* t. II. p. 142. *καὶ ἄνωθεν,* inquit, *ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν.* Quare mirum videri debet, nullum hujusce nominis exemplum in lexicis reperiri, quod tamen pervulgatum fuisse constat. Nam praeter scriptores antea adductos usurpatur ea vox a *Plutarcho* p. 30. et 67. *Josepho* p. 11. Sallier.

Πρανὲς,] Sic ed. Huds. et Leid. Coisl. autem, Reg. coll. Schl. Gron. *πρανεὺς* praebent vocem alibi non obviam. *Hesychius* exhibet: *Πρανὲς, κατάβασις, καὶ πρανίς.* Loca *prona* et *declivia* saepe Atticis dicuntur *πρανῆ.* *Pollux* l. I. sect. 187. *Xenoph.* Cyrop. l. II. p. 49. f. Anab. l. III. p. 310. E. *ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπὶ τὸ πρανές.* l. IV. p. 343. *κατὰ τοῦ πρανοῦς.* Similiter *Heliodor.* l. II. p. 95. l. 9. *Philostr.* V. A. l. II. p. 59. *Τόπος πρανής,* Incertus apud

Πρόσταξις [1], Ἀττικῶς. προσταγὴ, Ἑλληνικῶς.
Πειράσαντες [2] τοῦ χωρίου, ὡς Θουκυδίδης. ἀποπειρασθέντες, Ἑλληνικῶς.
Πλέων [3] οἴνου, Ἀττικῶς. πλήρη οἴνου, Ἑλληνικῶς.
Παιδίσκην [4], καὶ τὴν ἐλευθέραν, καὶ τὴν δούλην, Ἀττικῶς. τὴν δούλην μόνον, Ἑλληνικῶς.
Πάντοτε [5], οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν.
Παρασχήσομαι [6], Ἀττικῶς. παρέξομαι, Ἑλληνικῶς.

Suidam V. *Ἐμάλθαξαν. Πρανὴς ὁδὸς*, *Lucian.* Rhet. Praec. t. III. p. 28. f. *πρανὴς ἦν ἡ κατάβασις*, *Xenoph.* Anab. l. v. p. 348. E. Verum *πρανεὺς*, de quo altum apud ceteros Grammaticos silentium, nusquam reperi, nisi forte apud *Suidam* pro *Πρανὴς*, *ὁδὸς κατωφερής. ἐν δέ τινι πρανεῖ στενῷ καὶ ἐπιμήκει καὶ ὀλίσθου γέμοντι πολλοὶ παρεφέροντο.* scribendum *Πρανεὺς*, a quo dativus *πρανεῖ.* Ceteroquin *ὁδὸς* subintelligendum. [De *πρανής* et *πρηνής* vide Lobeck. ad Phryn. p. 431.]

1. *Πρόσταξις*, *Ἀ. προσταγὴ*, *Ἑλληνικῶς.*] Quod verissimum (319) est. Interea illud observare operae pretium est, eam vocem usurpari ab *Epiphanio* p. 140. ubi de Ebionaeis verba faciens ait: *λέγουσι .... τὸν διάβολον τοῦτον πεπιστεῦσθαι τὸν αἰῶνα ἐκ προσταγῆς δῆθεν τοῦ παντοκράτορος κατὰ αἴτησιν ἑκατέρων αὐτῶν.* Utuntur etiam *Josephus* p. 16. *Africanus* in Cestis p. 292. Sallier.

Πρόσταξις,] *Thucyd.* l. VIII. p. 508. l. 75. *Lysias* Orat. Fun. p. 27.

2. *Πειράσαντες — ἀποπειρασθέντες*,] Forsan *ἀπόπειραν ποιοῦντες* ex *Thoma Magistro.* Hudson.

Πειράσαντες. Ἀττικῶς quod *Hudsonus* addiderat post *Θουκυδίδης*, MSSti non agnoscunt. *Thucydidis* locus est l. I. [c. 61.] p. 41. l. 44. *Eustathius* ad Il. *Δ.* p. 338. l. 37. *Θουκυδίδης δὲ τῶν τειχῶν ἡμῶν πειρᾷν λεγει.* Conf. *Thomam* et Cl. *Abresch.* Dil. Thucyd. ad l. IV. c. 22. p. 393. *Ἀποπειρασθέντες*, quod et aliis viris eruditis suspectum fuit, omnino rectum est. Sic *Philostratus* l. II. de V. A. c. 33. p. 86. *μηχανάς τε παλαμήσασθαι καὶ τοῦ χωρίου ἀποπειρᾶσθαι.* et l. III. c. 13. p. 103. *τὸν Διόνυσον, ὅτε ξὺν Ἡρακλεῖ ἀπεπειρᾶτο τοῦ χωρίου.* Activum *ἀποπειράσαι* frequentarunt alii, et ipse *Thucydides* l. II. p. 160. l. 24. *ἀποπειράσαι τοῦ Πειραιῶς.* l. VII. p. 472. l. 63. *ἀποπειράσαι τοῦ ἀποτειχίσματος.*

3. *Πλέων — πλήρης*,] L. *πλήρη.* Bergler. in marg. vel *πλῆρες.*

4. *Παιδίσκην.* Pro *μόνην* e coll. Gron. praetuli *μόνον.* Videndi *Ammonius* p. 109. 110. *Phrynichus* p. 102. *Pollux* l. VII. sect. 76. *Thomas*, aliique ibidem a V. D. laudati. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 239. Bremi ad Lys. or. de caede Eratosth. §. 12.]

5. *Πάντοτε*,] Addiderat *Hudsonus*, *ἑκάστοτε δέ.* quae voces cum a MSS. abessent, necesse non videbatur, ut *Moeridi* obtruderentur. *Ἑκάστοτε* saepissime apud *Aristophanem* legitur. *Πάντοτε* apud veterum neminem, quod et *Phrynichus* et *Thomas M.* observarunt, ubi vide Interpretes. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 103.]

6. *Παραθήσομαι*,] In MS. *παραχρήσομαι.* Hudson. (320)

Παραθήσομαι. In cod. Coisl. legitur *Παρασχήσομαι*, quod re-

Πανοικησίᾳ[1], Ἀττικῶς. πανοικὶ, Ἑλληνικῶς.
Πόρκους[2], οἱ Ἀττικοὶ, οὓς κύρτους λέγουσιν οἱ Ἕλληνες.
Προστυχὴς[3] ἐγενόμην, ἀντὶ τοῦ ἐνέτυχον. Πλάτων.

---

ctum esse nemo non videt. Nec aliter *Thomas Mag.* *Παρασχήσομαι, ἢ παρέξομαι ἢ παρέξω.* Scribe, *οὐ παρέξομαι, ἢ παρέξω.* Sed hanc illius legem evertunt *Aeschylus* et *Euripides.* Prior Agam. v. 1520. — *ὅποι δὲ καὶ προβαίνων Πάχνα κουροβόρῳ παρέξει.* Alter vero Iph. in Aul. v. 783. *Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.* Sallier.

Παρασχήσομαι exhibent codd. C. R. L. coll. Schl. Gronov. et ita corrigendum esse monuerunt etiam *Abreschius* Diluc. Thucydid. p. 426. et *Oudendorpius* ad Thomam V. *Παρασχήσομαι* adhibuit *Lysias* pro Milite p. 164. *Demosthenes* adv. Leptin. p. 377. C. *Λεπτίνην αὐτὸν ἡμῖν ἐγὼ παρασχήσομαι μάρτυρα.* adv. Theocrin. p. 513. B. c. Apatur. p. 582. A. *Παρέξομαι* saepissime in eadem formula. Confer supra *Ἀνασχήσεται.*

1. *Πανοικεσίᾳ, Ἀ. πανοικὶ, Ἑ.*] In MS. *Πανοικίᾳ.* Hudson.

Pro *Πανοικίᾳ* uti Leid. et coll. Gron. etiam, Coisl. Reg. et coll. Schl. *Πανοικὶ*, quod recepi cum *Hudsono*, licet alterum non plane reiiciendum sit. Sic *πανοικίῃ Herodotus* aliquoties. Pro *πανοικεσίᾳ* per ε, e cod. Coisl. et coll. Gron. scripsi *πανοικησίᾳ* cum η. uti etiam apud *Thucydidem* l. III. p. 109. l. 18. scriptum est. Vid. et p. 203. l. 88. et notas, et ad *Thomam M.* qui utrumque *πανοικεσίᾳ* et *πανοικησίᾳ* laudat. In scriptoribus utraque scriptura occurrit, ut apud *Aristid.* t. I. p. III. f. per ε, t. II. p. 71. per η. Analogiam si spectes, per ε praestiterit, ut *μετοικεσία, ἀποικεσία*, quae poëtis fuerunt in usu. Sed per η forte placuit Atticis; ut in *ἀνυπόδητος, ἀνάθημα.* Vide supra. In *Hesychio* V. *Παννυχὶς, ἑορτὴ νυκτερινὴ, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ.* excidit glossa, *Πανοικησίᾳ*, vel *Πανοικί. σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ.* [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 112, 15. *Πανοικίᾳ: ἀντὶ τοῦ πανοικί. Φιλήμων Νόθῳ.* De *πανοικί* vide Lobeck. in parerg. ad Phryn. p. 515.]

2. *Πόρκους,*] *Moeris* ut et *Thomas Mag.* duo illa nomina *πόρκος* et *κύρτος* confundunt, quibus tamen res omnino diversas significari ostendit *Suidas* ex *Platone* in Soph. p. 150. Sallier.

Πόρκους. Pro *τοὺς* e MSS. reposui *οὓς*. Conf. *Ruhnkenius* V.
(321) C. ad Tim. V.

3. *Προστυχὴς ἐγενόμην,*] Is articulus debetur cod. Coisl. quem *Moeridis* esse ex *Thoma Mag.* colligas. *Προστυχὴς ἐγενόμην*, inquit, *ἄμεινον, ἢ ἐνέτυχον.* Nec immerito: cum ea vox sit inprimis Attica, utpote quae legatur in *Platonis Politico* p. 264. (p. 522. E.) *Οὐ γὰρ δὴ προστυχὴς γε αὐτὸς οἶδ᾽ ὅτι γέγονας ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασσείαις τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ἐν ταῖς βασιλικαῖς λίμναις.* Sallier.

Προστυχὴς ἐγενόμην. Praeter Coisl. hanc etiam glossam exhibet collatio Gronov. *Platonis* loco e Politico similis fere est alter, Epinom. p. 1011. C. [p. 973. St.] *ὅπῃ τινὲς ἐνέτυχον ἡμῶν, ἢ καθ᾽ ὕπνον ἐν ὀνειροπολίᾳ προστυχόντες. ἢ κατὰ φήμας τε καὶ μαντείας λεχθεῖσιν ἐν ἀκοαῖς ὑγιαίνουσιν ἢ καὶ κάμνουσιν, ἢ καὶ τελευτῇ βίου προστυχέσι γενομένοις.* Pro *ἐντυχεῖν Cratinus* posuit *ἐγκυρῆσαι. Suidas: Ἐγκυρῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, οὕτω Κρατῖνος.*

Παιδάριον [1], καὶ τὸ θυγάτριον, Ἀττικῶς. παιδάριον, μόνως τὸ ἄῤῥεν, Ἑλληνικῶς.

Πεντετηρὶς [2], πεντέκλινον, πεντέμηνον, Ἀττικῶς. πενταετηρὶς, καὶ τ' ἄλλα ὁμοίως, Ἑλληνικῶς.

Πίομαι [3], πῖθι, Ἀττικῶς. πιοῦμαι, πίε, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Παιδάριον τὸ ἄῤῥεν καὶ τὸ θ.*] Ita ex *Clem. Alexandr.* Paedag. l. I. c. 4. p. 84. *Ταύτῃ μοι δοκοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ παιδάριον ἐπικοίνως οὐ μόνον τὸ ἄῤῥεν, ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ κεκληκέναι.* HUDSON.

Nihil opus emendatione. Eae enim voces commode possunt intelligi, et *καὶ etiam* significat, quod notaverat quoque Cl. *Gesnerus* in Ep. ad Schlaeg. Grammatici autem hanc ellipsin amant. Noster, *Διαλέγεσθαι, καὶ τὸ πλησιάζειν γυναιξί. Λαύρας, καὶ τὰς ἁμάρας. Παρουσίαν.* etc. *Hesychius: Δανειστὴν, καὶ τὸν δανεισάμενον.* *Moeridem* expilavit *Thomas M.* Conferendus *Suidas* V. *Παιδάριον, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀῤῥένων κέχρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν παρθένων. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Τίμανδρον κ. τ. λ.* *Demosthenes* c. Neaer. p. 523. B. *παιδάρια τρία,* quos inter unam filiam fuisse constat ex p. 522, C. Pro *μόνον* C. et R. *μόνως.* [Lobeck. ad Phrynich. p. 240.]

2. *Πεντετηρὶς,*] Ed. Huds. et Leid. *Πεντετηρὶς, καὶ τ' ἄλλα ὅμοια Ἑλληνικῶς.* Quae festinantis librarii incuria exciderant, revocavi e codd. Coisl. R. coll. Gron. Schl. Pro *πενταετηρὶς* erat *πενταετηρής.* E *Moeridis* fonte hortulos suos irrigarunt *Thomas M.* V. *Πεντετηρὶς*, et *Moschopulus Π. Σ.* p. 185. quibus adde *Phrynichum* p. 80. et 82. *Polluc.* l. IX. sect. 97. 126. *Eustath.* ad Odyss. *A.* p. 56. l. 24. *Αἴλιος Διονύσιος λέγει. οὕτω δέ φησι καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε, οἷον πεντέπηχυ. πεντέκλινον. πεντέχαλκον. πεντέμηνον. πεντεσύριγγον ξύλον, ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ α λέγεται πεντάπηχυ καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.* [v. Lobeck. ad Phryn. p. 412. sq. *πεντετάλαντος* Ar. Nub. 757. ubi vid. Hermann. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. in Add. ad pag. 286.] *Suidas* V. *Πεντετάλαντος. — τὸ πέντε ἄτρεπτον τηρεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.* [Sic *πεντεναΐα*, *classis quinque navium*, pro quo apud *Polyaenum* l. III. c. IV. p. 225. *πενταναΐα.* Interpres *pentanacam* dedit: cuius errorem castigavit *Wesselingius* ad Diod. Sic. t. I. p. 721. qui *πεντεναΐαν* scribendum censuit. Sed per *α* corruptae seculi, quo scripsit *Polyaenus*, pronunciationi tribuendum videtur. *Ex Addendis.* De *πεντεναΐα* vide Lobeck. ad Phryn. p. 432.] (322)

3. *Πίομαι,*] Vid. *Phrynich.* p. 12. *Thomas M.* V. et imprimis *Athenaeus* l. x. p. 446. [E.] *πῖθι* scripsi mutato accentu. *Etymologus* p. 671. l. 41. *Πῖθι Πακτωλοῦ ῥοάς. ἀντὶ τοῦ πίε. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ.* [vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 31. qui *καταπιούμενος* affert ex Lucian. Dial. Mar. XIV. 3. ubi tamen duo Belini codices iustam formam *καταπιόμενος* exhibent; illam enim nunquam admisit Lucianus. Cf. Struv. Lectt. Lucc. in Seebod. et Friedem. Misc. Critt. V. II. P. II. p. 234. sq. Add. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 216. et Matth. Vol. I. p. 484.]

Παρασίτους [1], τοὺς τὰ δημόσια σιτουμένους ἐν τῷ Πρυτανείῳ, Ἀττικῶς. τοὺς κόλακας, Ἑλληνικῶς.

Πρόσωπα [2], τὰ τῶν ὑποκριτῶν, Ἀττικῶς. προσωπεῖα, Ἑλληνικῶς.

Πὺξ [3], Ἀττικῶς. γρόνθος, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Παρασίτους*,] Vide *H. Stephani* Thes. Gr. L. voce *Παράσιτος*. Hudson.

Παρασίτους τοὺς τὰ δημόσια. Ita C. et R. pro *δημοσίᾳ*, quod est in Ed. et Leid. et apud *Thomam M.* V. ac *Scholiastam* Aristoph. Eq. 167. 281. 571. *Herodot.* l. vi. p. 349. *οἱ δὲ Πύθιοι — σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια.* τῷ omittit Leid. Solita sibi brevitate *Moeris* duplicem nominis *παράσιτος* usum explicat. Attici veteres sacros *epulones*, qui in prytaneo publicis sumtibus alebantur, *παρασίτων* nomine appellabant; Graeci autem vulgares et recentiores etiam Comici, *adsentatores*, *τοὺς κόλακας*, eadem voce in contemtum adhibita, indigitarunt. Eadem ratione loquitur *Moeris* in *Ἀμφορία*, *Ἀπάτη*, *Ἄρτι*, *Λάσιος*, etc. Conf. *Phrynichus* p. 56. *Thomas M.* et notae, et inprimis *Athenaeus* l. vi. c. vi. p. 234. ac sequentibus: e quo ceterisque scriptoribus integra de his *παρασίτοις* publicis dissertatio posset conscribi. Sed multa jam praeceperunt alii, et modus adhibendus est. E multis adscribam *Clearchi Solensis* locum apud *Athen.* l. c. p. 235. in. *ἔτι δὲ παράσιτον νῦν μὲν τὸν ἕτοιμον, τότε δὲ τὸν εἰς τὸ συμβιοῦν κατειλεγμένον.* *Delechampius* in versione plane ab auctoris mente aberravit; *ἕτοιμον* autem interpretatur *promtum paratumque hominem.* Reponendum, nisi fallor,
(323) *τὸν ἄτιμον. Parasitum nunc quidem inhonestum, tum vero ad convictum electum.* *Crates* paulo post C. *ὁ παράσιτος νῦν ἐπ' ἄδοξον μὲν κεῖται πρᾶγμα.* Conf. p. 234. E. *Phrynichus*, *ἐπὶ ὀνείδους.* [p. 139. ed. Lobeck. cf. Passov. s. v.]

2. *Πρόσωπα — προσωπεῖα*,] Fallitur, ut vel ex ipsis Lexicis constare potest. Melius *Thomas Mag.* Sallier.

Πρόσωπα. Recentiores Graeci *πρόσωπον* inter et *προσωπεῖον* distinxerunt, hoc pro *larva*, illud pro *facie* adhibentes. Notissimi hanc in rem *Lucilii*, sive *Luciani*, (ita enim cod. Palat. monente *Hemsterhusio* ad Arist. Plut. p. 394.) versus Anthol. l. ii. c. ix. ep. 9. *Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, Ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.* *Lucilium* imitatus *Gregorius Nazianzenus* Carm. p. 147. C. *Μηδὲ θεοῦ μόρφας ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰσχροῖς Ὥστε προσωπεῖα, κοὐχὶ πρόσωπα φέρειν.* Veteres autem Attici utrumque de *larvis* comicis posuerunt. Vid. *Pollux* l. ii. sect. 48. *Ulpianus* ad Demosth. de Fals. Leg. p. 116. A. *Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ νεώτεροι λέγουσιν αὐτὸ προσωπεῖον, ἐν δὲ τοῖς ἀρχαιοτέροις βιβλίοις εὑρίσκεται τὸ πρόσωπον.* Numquam vero veteres *πρόσωπον* de dignitate, *ἐπὶ ἀξιώματος*, adhibuerunt [?], quemadmodum observavit Magnus *Salmasius* Ex. Plin. p. 655. A. ubi *Moeridem* laudat: nec etiam de personis in judicio; quo sensu a Rhetoribus caussidicis usurpatum reprehendit *Phrynichus* p. 166.

3. *Πύξ*,] *Πύξ*, *πυγμὴ* et *γρόνθης* unum et idem significant. *Hesychius*: *Πυγμὴ*, *γρόνθος*, *πυκτὴ*, *ἤγουν τὸ συγκεκλεῖσθαι τοὺς δακτύλους.* Sed ibi pro *πυκτὴ* legendum videtur *πὺξ* vel *πάλη*, ut

Παρηγγύησεν[1], Ἀττικῶς. παρήγγειλεν, Ἑλληνικῶς.
Πελάτην[2], τὸν ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον.
Πελιτνὸν[3] ἐν τῷ τ, Ἀττικῶς. πελιδνὸν ἢ πέλιον, Ἑλληνικῶς.

---

apud *Photium* scriptum reperitur in Lex. MS. *Πυγμὴ, πάλη, σύγκλεισις δακτύλων, γρόνθος*. Atque postremum illud nomen minus Atticum *Moeris* judicat, cui libenter adsentimur; cum in eorum tantum scriptis occurrat, qui post Christum natum floruere. Etenim qui hacce voce usus sit, si bene meminimus, *Apollodoro Mechanico* p. 46. antiquiorem habemus neminem: nunc illius locus in manibus non est. Adducemus locum *Polycarpi* ex ejus epist. ad Philipp. p. 185. ubi *γρόνθος* occurrit: *μὴ ἀποδίδοντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας, ἢ γρόνθον ἀντὶ γρόνθου*. Respicit (324) procul dubio auctor ad illud Christi dictum, quo discipulos hortatur, ut ferienti maxillam alteram praebeant, ex mente *Polycarpi*: *ἀλλ' ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην*. Ibi quaerunt Interpretes, quid *ῥαπίζειν* sibi velit. Alii aliter exponunt. Nos *Polycarpum* secuti de colaphis sermonem esse arbitramur, qui in eo discrepant ab alapa, quod alapa porrecta manu, colaphus vero compressis digitis impingitur. *Γρόνθος* enim proprie *colaphus*, ut *Hesychii* et *Photii* testimonia ostendunt. Neque aliter intelligendus Homeri *Scholiastes* Il. *B*. v. 219. qui de Thersite ab Achille interfecto verba faciens ait: *ὁρῶν δὲ δυσφοροῦντα αὐτὸν Θερσίτης συνήθως ἐλοιδόρει. ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ Ἥρως γρόνθῳ παίσας αὐτὸν ἀναιρεῖ, παραυτίκα τῶν ὀδόντων αὐτοῦ καταχυθέντων χαμαί*. SALLIER.

Πύξ. *Aristoph*. Ran. v. 556. *πὺξ πατάξας*. ubi *Moerin* citat Ill. *Spanhemius*, simulque alterum *γρόνθος* paucis illustrat, cujus nominis plura exempla dedit *ὁ πάνυ Hemsterhusius* ad Luciani t. I. p. 491. [Bekk. Anecd. Vol. II. p. 551, 13. 941, 19. 942, 8.]

1. *Παρηγγύησεν*,] Hanc particulam, quae in Huds. et Leid. desideratur, praebent codd. C. R. coll. Gron. in qua *παρηγγύησαν*. Coll. Schl. *Παρεγγυήσας*, *Ἀ. παραγγείλας*, *Ἑ. Sophocles* Oed. Colon. v. 95. *Σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα*. *Menander* Supposit. v. 16. *Alciphr*. l. III. ep. XI. alii. Conf. *Hesychium* V. *Παρεγγυᾶται*.

2. *Πελάτην*,] *Hudsonus* pro more suo in fine addiderat *Ἀττικοί*, inconsiderate. Vide supra *Διάγνωσιν*, infra *Σωδάριον*. *Ἐργολάβον* vulgus Graecorum, *ἡ συνήθεια*, appellare solebat *τὸν ὑπέρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνοντα, καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους*. *Suidas* V. Latine *Mancipem*. Vid. *Glossas* et Magnum *Hemsterhusium* ad Poll. l. VII. sect. 182. Eodem fere sensu *πελάτης* usurpatum videtur a *Platone* Eutyphr. p. 3. [4. Steph.] C. *πελάτης τις ἦν ἐμός. καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν*. Quanquam ceteri Grammatici paulo aliter explicant per *hominem pauperem, qui inopiae sublevandae causa operam suam mercede collocat*. Vid. *Timaeus* V. et illic Politissimus *Ruhnkenius*. [Vid. ad Plat. l. l. Fischer. in edit. Stallb. p. 26.]

3. *Πελιτνὸν*,] Ex MSS. Coisl. Reg. coll. Gron. addidimus *ἐν* (325) *τῷ τ*, et dein ex iisdem, ut et Leid. *ἢ πέλιον*. *Moeridi* consentiunt *Aelius Dionysius* apud *Eustath*. ad Il. I. p. 629. l. 45. *ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ πελιδνοῦ. αὐτὸ γὰρ καὶ πελιτνὸν διὰ τοῦ τ παρὰ*

Ποιοίην [1], Ἀττικῶς. ποιῴην, Ἑλληνικῶς.
Περιδέῤῥεα [2], Ἀττικῶς. περιτραχήλια, Ἑλληνικῶς.

Θουκυδίδῃ εὕρηται, ὡς καὶ *Διονύσιος Αἴλιος* παρασημειοῦται. *Photius* et *Suidas* ex emendatione Cl. *Albertii* Misc. Crit. p. 284. Πελιδνόν. μέλαν. λέγεται δὲ καὶ πελιτνὸν παρὰ Θουκυδίδῃ. Per δ tamen scriptum est in nostris *Thucydidis* exemplaribus, ut et in fragmento *Sophoclis* apud *Polluc.* L. IV. sect. 141. πελιδνὴ τὰς παρειάς. et *Alexidis* apud *Athen.* l. III. p. 107. D. Αἰσχύνεται γὰρ πελιδνὸν ὂν τῷ χρώματι. Sic versus restituendus, repetito ὂν ex ultima syllaba τοῦ πελιτνόν. [ita versum quoque restituit Bergler. ad Alciphr. p. 76.] Alia exempla dedit Cl. *Arnaldus* Lect. Gr. p. 112. ubi *Hesychii* Glossam, Πελιδνὸς μέλανος μόλυβδος, ἢ ὕφαιμον. sic recte constituit: Πελιδνόν. μέλαν ὡς μόλυβδος. Pro πέλιος dixerunt et πέλος et πέλλος. *Theocrit.* Idyll. V. v. 99. et *Schol. Erotianus* V. Πέλον. cum quo comparandus *Etymologus* p. 659. l. 35. et forte *Sophoclis* versus poterit restitui. In *Hesychio* V. Πέλιοι, μέλανες, ὡς ὠχροὶ ἢ χλωροί. suspicor post ὡς excidisse nomen μόλυβδος, ut in loco paulo ante laudato. Verum, quemadmodum hunc errorem librariis tribuendum censeo, ita ipse *Hesychius* erroris absolvi nequit in Πένον, μεμελανωμένον. pro quo scribere debuerat Πέλιον. Similitudo litterarum ΛΙ et Ν hominem non valde acutum decepit. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 293, 14. Πελινὸν τί ἐστι: τὸ πελιδνόν, ὅτι μέλαν ἐστίν, ἢ τὰ πελιώματα λεγόμενα, τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν.]

1. Ποιοίην,] Occurrit vox ποιοίην in *Aristoph.* Vesp. v. 347. Vide *Henr. Stephan.* de Dial. Gr. p. 148. HUDSON.

Ποιοίην. In *Aristophanis* loco legitur ποιοίμην. Verum ποιοίην in *Platon.* Hipp. p. 252. C. Charm. p. 478. A. et alibi saepissime. Pro ποιῴην Vir quidam eruditus reponebat ποίοιμι. Verum receptam lectionem satis confirmant haec *Phrynichi* p. 152. [p. 343. Lob. qui vid.] Γαμῴη μὴ λέγε, ἀλλὰ γαμοίη διὰ τῆς οι, ὡς νοοίη, φιλοίη. τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τρίτης, τῶν περισπωμένων ῥημάτων εὐκτικὰ διὰ τῆς οι διφθόγγου λέγεται, οἷον τελοίη.
(326) τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τοῦ ῳ, οἷον νικῴη, γελῴη. Conf. Noster V. Δοίημεν. Plura, quae huc pertinent, collegit Eruditissimus *Mattairius* de Dial. Gr. p. 60. 61. Levi menda liberandus *Sophocles* Aj. v. 313. Εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος. Legendum φανοίην. quod non monerem, nisi nuper homo quidam doctus conjecisset φαναίμην. In novissima *Luciani* editione frequentissime hae formae fuerunt confusae; φανείη etiam pro φανοίη positum Pseudom. t. II. p. 217. l. 2. Formas vulgo Graecorum usitatas in μι, non tantum poëtae ποιητικῇ ἀδείᾳ, (uti monet *Scholiasta* Soph. Aj. v. 540.) sed et alii scriptores Attici adhibuerunt. Apud *Platonem* reperias τύπτοιμι, λέγοιμι, ἀποθνήσκοιμι, et alia bene multa. [cf. Fischer. ad Weller. II. p. 345. sq. et 384.]

2. Περιδέραια,] Alii περιδέῤῥαια. In MS. Περιδέρια. HUDSON.

Περιδέραια. In cod. Coisl. legitur περιδέῤῥεα, nec aliter *Aristophanis* in versibus, quos ex illo adducit *Clemens Alexandr.* Paedag. l. II. SALLIER.

Περιδέῤῥεα Coisl. R. coll. Gr. Schl. περιδέρεα Leidens. Περιδέραια videtur metrum poscere in *Aristophanis* versu apud *Clem. Alexandr.* et ita plerumque scribitur, eamque scribendi rationem probat *Orus Milesius* apud *Etymol.* p. 662. l. 45. Περιδέῤῥαιον,

Πολιτεύειν[1] καὶ πολιτεύεσθαι λέγεται, πολιτευτὴς οὐ λέγεται, ἀλλὰ δημαγωγὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. πολιτευτὴς, Ἑλληνικῶς.

Πηχέων[2], Ἀττικῶς. πηχῶν, Ἑλληνικῶς.

Ποτνιώμενος[3], Ἀττικῶς. δυσφορῶν, Ἑλληνικῶς.

περιτραχήλιος κόσμος· ἀπὸ τοῦ δέῤῥη Αἰολικῶς, ὃ σημαίνει τὸν τράχηλον. ὁ δὲ Ὦρος Μιλήσιος διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφει, καὶ δι' ἑνὸς ρ. ῷ μᾶλλον πειστέον. In *Xenoph. Eph.* p. 45. pro *περιδέραια D' Orvill.* ad Charit. p. 144. e MS. exhibet *περιδέῤῥεια.* Exempla ubique reperiuntur. *Ὑποδερὶς* scribendum, apud *Hesychium* pro *Ὑποδερὲς, ὁρμίσκος.* [v. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 519.]

1. *Πολιτευτὴς, Ἑλληνικῶς.*] Nemo, si bene meminimus, *Artemidoro* antiquior ea voce usus est. Sic autem ille Oneir. p. 171. *πᾶσι δὲ τοῖς ἐξ ὄχλου ποριζομένοις καὶ πολιτευταῖς καὶ δημαγωγοῖς μετὰ πολλῆς εὐκλείας πορισμὸν οὐ τὸν τυχόντα προαγορεύεις.* ubi *πολιτευτὰς* et *δημαγωγοὺς*, ut et apud *Moeridem* conjunctos videas. Sallier.

Πολιτεύειν. In coll. Gron. *πολιτευτὴς οὐ λέγουσι.* Cum *Moeride* consentit *Thomas M.* Utriusque verbi *πολιτεύειν* et *πολιτεύεσθαι* (327) usus pro *rempublicam administrare*, satis notus; *δημαγωγεῖν* usi etiam Attici. De nomine *πολιτευτὴς* notat *Valesius* ad Euseb. V. C. l. III. c. I. Reponendum hoc in *Scholiis* Aristoph. ad Eq. v. 161. — *τοσοῦτον δείκνυσιν αὐτὸν τῆς πολιτείας ἀνάξιον, οὐ τὸν ἀλλαντοπώλην διαβάλλειν βουλόμενος, ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τῶν Ἀθηναίων καθαπτόμενος, οἳ τοιούτων ἀνέχονται πολιτῶν.* Leg. *πολιτευτῶν.* Vide ad v. 2. etc.

2. *Πηχέων,*] Similiter *Phrynichus* p. 104. *Thom. M.* V. et *Hesychius. Machon* apud *Athen.* l. VIII. p. 341. D. *Φιλόξενός ποθ' ὥς λέγουσ' ὁ Κυθήριος Εὔξατο τριῶν ἔχειν λάρυγγα πηχέων.* *Euangelus* ib. l. XIV. p. 644. E. *Τὸ πέρας ὕψος τῆς τραπέζης πηχέων ἐστὶν τριῶν.* *Πηχέων* disyllabum in *Eurip.* Cycl. v. 390. ut *τειχέων*, Attica synizesi. *Πηχῶν* apud *Xenoph.* Anab. l. IV. [7, 16.] p. 338. C. librariorum culpa. Comparandum *Ἀνθέων* pro *ἀνθῶν.* Vid. *Herodiani* fragmentum, ubi quaedam notabimus. [Lobeck. ad Phrynich. p. 245. sq. qui rem fusius tractat. Poppo ad Xen. Cyrop. III, 3, 58. et Buttm. Vol. II. p. 402. in Add. ad pag. 191.]

3. — *ἢ ὁ μετ' οἰμωγῆς παρακαλῶν.* Haec omnia in cod. Coisl. desiderantur. Ne tamen delenda judicemus, facit *Photii* auctoritas, cui illa vox in lex. MS. sic exponitur: *Ποτνιώμενος, δυσφορῶν, μετ' οἰμωγῆς παρακαλῶν.* Sallier.

Ποτνιώμενος,] In Huds. et Leid. post *Ἑλληνικῶς, ἢ ὁ μετ' οἰμωγῆς παρακαλῶν.* In Reg. et coll. Gron. sine *ἢ*. Coisl. autem eas voces plane non habet, e *Suida* aut *Photio* temere adscriptas; quare e textu abire jussi. *Ποτνιᾶσθαι* de viro positum apud *Eunapium* Aedes. p. 59. *ἐπὶ φορείου φέρεται ποτνιώμενος* *Lucian.* Somn. t. II. p. 733. l. 80. Macrob. t. III. p. 226. in. et alibi. Conf. omnino *Ruhnkenius* ad Tim. V. p. [221.] 157. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 299, 11.]

* Πότνα [1], δέσποινα.
* Πότνια [2], σεμνή, ἔντιμος.
* Ποτνιᾶται, παρακαλεῖ, ἐπικαλεῖται.
* Ποτώμεναι [3], διατρίβουσαι.
* Πορφύρει [4], ταράσσεται.
* Πόσις [5], ἀνήρ.
* Πότερον, ἆρα, ὁποῖον, ποταπόν.
* Πολλοῦ γε καὶ δεῖ [6], οὐδὲ ὅλως.
Πλυνεῖς [7], κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα. κναφεῖς, κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα.

---

1. *Πότνα, δέσποινα.*] Hanc glossulam in Huds. et Leid. omissam praebent coll. Gronov. et Regius, e quo sequentes etiam glossae in reliquos codd. videntur derivatae. Solus autem Coislinianus ab omni interpolatione immunis mansit. [cf. de hac voce Buttmann. Vol. I. p 261.]

2. *Πότνια,*] Similiter plane *Suidas: Πότνα, δέσποινα. Πότνια, σεμνή, ἔντιμος.* Sequens *Ποτνιᾶται* forte ex *Hesychio* sumtum est.

(328) 3. *Ποτώμεναι,*] Similiter *Photius* MS. *Suidas*, *Hesychius*, apud quem etiam *Πωτόμεναι, διατρίβουσαι, διακινοῦσαι.* et *Πατῶσας, διατριβούσας.* In *Aristoph.* Pac. v. 830. *Τί δ' ἔδρων; Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι.* ubi tamen rectius interpreteris, *volantes, praepetes. Hudsonus* pro more interseruerat *Ἀττικῶς*, et *Ἑλληνικῶς*, ut et in *Πορφύρει. Πόσις.* In reliquis non item. Cl. *Berglerus* in marg. adscripserat: „Si hic addis, cur non et mox“ etc.

4. *Πορφύρει, ταράσσεται.*] *Hesychius ταράσσει.* Hudson.

Πορφύρει. Is articulus desideratur in cod. Coisl. neque illa vox in Atticarum censum venire debuit, utpote quae sit poëtica. Locus igitur esse nequit adverbio *Ἀττικῶς*, quod Cl. *Hudsonus* excidisse suspicatur, praesertim cum verbum *πορφύρω* raro in Atticorum, saepissime vero in aliorum scriptis occurrat. *Mocridi* exponitur *ταράσσεται*, et ita legendum apud *Hesychium*, non *ταράττει.* Intelligendum enim de mari tumido. Hinc *Artemidorus* Oneirocr. p. III. *ἀεὶ δὲ ἀγαθὸν ἠρέμα πορφύρουσαν καὶ κυμαίνουσαν θάλασσαν ἰδεῖν.* Quod autem Cl. Vir, *ταράσσεται, Ἑλληνικῶς* tantum dici pronuntiat, in eo minime audiendus est, cum illud verbum in Atticorum scriptis saepenumero reperiatur. Sallier.

Πορφύρει, ταράσσεται. E *Suida*, aut alio quopiam lexico, quo etiam usus est *Suidas*, glossa huc illata, ut et sequentes. Pro *ὁποῖον* in *Πότερον* apud *Suidam ποῖον.*

5. *Πόσις, Ἀττ. ἀνὴρ, Ἑλλ.* Quam recte, ostendunt plurima scriptorum Atticorum loca. Verum is articulus, ut et sequentes in cod. Coisl. non comparent, et abesse debere illud argumento est, quod eorum nullum pro suo jure Attici sibi vindicare possint. Sallier.

[6. *πολλοῦ γε καὶ δεῖ, οὐδὲ ὅλως.* v. Schneider ad Plat. Polit. T. I. p. 245. Viger. p. 468.]

(329) 7. *Πλυνεῖς,*] In alia omnia discedere videtur *Thom. Magister: Πλυνεὺς οἱ ὕστερον λέγουσιν ἀδοκίμως, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κναφεύς.* ubi forte per *τοὺς ὕστερον* intelligendi non *οἱ ὕστερον Ἀττικοί,*

Προὔπτον[1], Ἀττικῶς. προφανὲς, Ἑλληνικῶς.
Πασπάλη[2], Ἀττικῶς. κέγχρος, ἢ τὸ τυχὸν, Ἑλληνικῶς.

---

recentiores Attici, verum *οἱ ὕστερον*, *recentiores* in genere, qui alias *οἱ νῦν* appellantur. Ita amice conspirabunt Atticistae. Nam nomen *πλυνεύς*, quanquam apud Atticorum, quos habemus reliquos, occurrit neminem, apud veteres tamen in usu fuisse, cum e *Polluce*, magistrorum Atticorum principe, qui illud l. VII. sect. 37. recenset, liquet, tum, quod verbum *πλύνω* aliaque inde derivata apud *Homerum*, *Platonem*, ceterosque satis sint frequentia. Quum autem *πλυνεὺς* apud recentiores Atticos cecidisset, quibus vocabulum *κναφεὺς* in honore fuit, dein apud vulgum Graecorum veluti renatum est. Recentiores autem Graecos voces antiquatas in usum revocasse, exemplo esse potest verbum *ἀφροντιστεῖν*, quo et veteres Attici, et recentiores Grammatici delectati sunt. Vide supra *Ἀφροντιστεῖν*. Haec ad *Moeridem* illustrandum. De dialecto Attica duplici infra dicemus ad *Χόλαδας*.

1. *Προὔπτον*,] In MS. *προὔπτον*. HUDSON.

Προὔπτον, *ἀντὶ πρόϋπτον*,] Haec verba desunt in cod. Coislin. neque sunt necessaria. Deinde cave *Moeridi* assentiaris vocem *προφανὴς* tanquam minus Atticam repudianti. Usurpatur enim a *Theophrasto* l. II. de Caus. Plant. c. 18. *ὥστε ἂν*, inquit, *καὶ προφανῆ μὴ δύνασθαι τελειοῦν. ἡ δὲ ἀσθένεια καὶ τῇ αἰσθήσει φανερά.* eam quoque reperias l. I. de Lapid. c. 48. *ἔνιαι γὰρ ἅμα χρυσὸν ἔχουσι καὶ ἄργυρον, προφανῆ δὲ μόνον ἄργυρον.* Itaque hoece nomine uti non dubitavit *Lucianus* t. I. p. 251. et 668. SALLIER.

Προὔπτον. In Huds. et Leid. est *Πρόϋπτον*, *ἀντὶ*, *προφανὲς Ἑλληνικῶς*. *Hudsonus* refinxit, *Προὔπτον*, *ἀντὶ πρόϋπτον*, *Ἀττικῶς*. Perperam. Nam debuerat scribere *πρόοπτον*, (uti correxerat *Berglerus* in marg.) quod *Hesychius* explicat per *προφανές*. pro quo Attica crasi est *προὔπτον*, ut *τοὔψον*, pro *τὸ ὄψον*, *φροῦδος* pro *πρόοδος* et multa alia. In coll. Gron. est *Προὔπτον*, *ἀντὶ Ἀττικῶς. προφανὲς*, *Ἑ.* Verum Coisl. et Reg. ita, ut reposui, et *ἀντὶ* pro (330)
Ἀττικῶς, et contra vidimus supra in *Λέμμα*, et *Μεριμνῶν*. *Προὔπτος*, *ον*, legitur in *Sophocl.* Oed. Colon. v. 1503 *Aeschyl.* Sept. Theb. v. 854. *Aristophanis* apud *Athen.* l. XIII. p. 559. D. *Phoenicidis* apud *Stobaeum* Flor. Grot. p. 45. *προὔπτον κακόν*. etc. [Eur. Hippol. v. 1366. Bekk. Anecd. Vol. I. p. 288, 26. 297, 7.] Compositum *ἀπρόοπτος* in *Aeschyli* Prom. v. 1074.

2. *Πασπάλη*,] Praeter varias nominis illius interpretationes ab *Henr. Stephano* adductas, discimus ex *Photio* in Lexico MS. *voracem scrofam* ab *Hipponacte πασπάλην* appellatam. *Πασπάλη*, inquit, *τὸ τυχόν. οἱ δὲ κέγχρον. οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα. ὁ δὲ Ἱππῶναξ πασπάλην φάγον γρομφίν.* SALLIER.

Πασπάλη,] *Πάλη*, *παιπάλη* et *πασπάλη* Atticis significant *tenuissimam farinam*, *pollinem*. Videndi *Hesychius*, *Etymologus* p. 650. l. 3. p. 661. l. 10. *Eustath.* Il. *K.* p. 698. f. et Il. *M.* p. 855. l. 30. *H. Stephanus* in Ind. Thes. V. *Παιπάλη* et *Πασπάλη*. *Foësius* Oecon. Hipp. V. *Πάλη*. *Suidas* V. *Πασπάλη*, *ἡ ἀλευρότησις*, *τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου. πασπάλη δὲ παρὰ πολλοῖς λέγεται.* Pro *πασπάλη δὲ* scribi potest *παιπάλη*. Sed tota glossa ab optimo cod. Leidensi abest, ab homine male sedulo ex *Ἀλευρότησις* repetita, quod animadvertit *Kusterus*. *Παιπάλη* et *παιπάλημα* pro *homine ver-*

Πέδη [1], Ἀττικῶς. περισκελὶς, Ἑλληνικῶς.

---

suto posita huc non pertinent. In ambigua vocis *παιπάλη* significatione ludit *Aristophanes* Nub. v. 259. 261. ubi vide *scholia*. In *Photii* autem loco, quem Cl. *Sallierius* attulit, valde mihi suspecta est scriptura *πασπάλην φάγον γρομφίν*. Suspicor *Hipponactem* reliquisse, *πασπαληφάγον γρομφίν*, *scrofam polline pastam*. *Πασπαληφάγος* enim eadem ratione componi potuit, qua *ποιηφάγος*, *τρυγηφάγος*. etc. *Γρομφὶς* vocabulum *Hipponacteum* est. Vid. not. ad *Hesych.* V. *Γρομφάς*. Dein *πασπάλη* usurpari coepit de *re minima*. *Aristophanes* Vesp. v. 91. *Ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην. Ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην.* Optime *Flor. Christianus* interpretatur, *Noctuque somni ne quidem ciccum videt*. Similiter in Eccles. v. 284. pro *Ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον*. nonnullos *πάσπαλον* vel *πασπάλην* legisse testatur *Bisetus*. Sed
(331) illic loci nihil mutandum; eandem enim lectionem agnoscit *Suidas* V. *Πάτταλον*. et similiter *Lucianus* Jud. Voc. t. I. p. 94. *ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν*. Multa apud scriptores Graecos occurrunt similia. *Οὐδ' ἀκαρῆ* vidimus supra V. *Ἀκαρῆ* p. 43. *Οὐδὲ γρῦ* notissimum; nec minus *Callimachium Οὐδ' ὅσον ἀττάραγον*. Apud Comicos occurrunt, *Οὐδ' ἔγκαφος, Οὐδὲ ῥανίδα, Οὐκ ἄξιον τριχός, Οὐδὲ φεψάλυξ*. [*Μηδὲ ψάκας*. (*Aristoph.* Pac. v. 120.) *Ex Addendis*.] Rarius, quod e *Parthenio* conservavit *Etymologus*, *Οὐδὲ δρύψελα*. *Δρύψελον, τὸ λέμμα, ὁ φλοιός. Παρθένιος· Οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύψελα ποντιάδος.* Apud *Hesychium* non pauca hujus generis reperias. *Κόαρον, ἐλάχιστον. Κικκάβινον, ἐλάχιστον, οὐδέν. Κνῦ, τὸ ἐλάχιστον. Κόκκυ, τὸ ἐλάχιστον.* (*Etymol.* p. 524. l. 52. *Κόκκυ, Ἀττικοί, τὸ ταχύ*. malim *βραχὺ*, et eodem modo *Suidam* castigandum censeo.) *Κύκαρος, τὸ ἐλάχιστον. Σμώγη. ῥανὶς, τὸ τυχόν.* alia. Sed ne nimii simus, unico erimus contenti: *Ταγύρια, τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα.* Pro *ταγύρια*, cujus originem nos latere fatemur, *Photius* MS. *Suidas* et *Etymologus* p. 743. l. 55. habent *τάγυρι*. Ita *Suidas*: *Τάγυρι. τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον. οἷον ψιλὰ λέγουσιν. Εὔπολις Αἰξί· Καὶ ζῆν μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς.* *Eupolidis* fragmentum apud *Etymologum* depravatum est. Verum uterque, ut et *Photius*, teste Cl. *Kustero* ad Suid. exhibent *οἷον ψιλά*. Grammaticus, quem expilarunt, ni fallor, scripserat, *ὃ νῦν ψίχα λέγουσιν*. [Valde dubitari potest de hac emendatione.] Sic *Hesychius* in *Ἀττάραγος. τὸ ἐλάχιστον. οἱ δὲ τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας. οἱ δὲ τὰς καλουμένας ψίχας.* *Glossae*: *Ψίξ. mica.* *Α* pro *Χ* saepissime fuit posita.

1. *Πέδη. Ἀ. περισκελὶς, Ἑ.*] In MS. *περισκελής*. Hudson.

Πέδη. Pro *περισκελὶς* MSS. omnes male *περισκελής*. Coll. Gron. *περισκέλη*. *Πέδαι* pro quibusvis *pedicis*, *compedibus* leguntur in *Aristoph.* Vesp. v. 433. *Aeschyl.* Prom. v. 76. Pers. v. 749. Choëph. v. 491. 982. Eum. v. 647. etc. Unde servi *πεδότριβες, πέδωνες, ὀψιπέδωνες. τριπέδωνες.* *Hesychius*: *Ὀψιπαίδωνας, τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας παῖδας βράδιον.* Castigandum: *Ὀψιπέδωνας, τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας πέδας. Ὄψιμον, βράδιον.* *Photius* in ind. Menandri: *Ὀψιπέδων, ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς. σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα.* Sic l. pro *ὄνος*. *Eustath.* ad Il. Θ. p. 616. l. 42. *τριπέδων ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος, ὁ καὶ*

Πλέω [1], ἀντὶ τοῦ πλήρεις, Ἀττικῶς. πλ ῥεις, Ἑλληνικῶς.
Πιαίνειν [2], Ἀττικῶς. σιτεύειν, Ἑλληνικῶς.
Πεπαρῴνηκεν [3], Ἀττικῶς. παρῴνηκεν, Ἑλληνικῶς.
Πομπεῖα [4], Ἀττικῶς, τὰ θυμιατήρια καὶ τὰς χέρνιβας, ὡς Θουκυδίδης.

πέδων. ad Odyss. E. p. 234. l 8. male τριπαίδων. Πέδαι vero pro aureis pedum *vinculis* in ornatu muliebri leguntur in *Aristophanis* fragm. apud *Clem. Alex.* Paed. l. II. p. 246. *Philostr.* ep. XL. et LXVII. et alibi. (332)

1. *Πλέω*,] Coll. Gron. ἀντὶ τοὺς. male. Vid. supra *Πλέων*, et *Thom. M.*

2. *Πιαίνειν*,] *Synesius* de Regno p. 6. B. πιαίνειν τὴν ἀγέλην. *Aelianus* Hist. A. l. v. c. 27. l. vi. c. 11. etc. alii. Conf. not. ad Thom.

3. *Πεπαρῴνηκεν*, *Ἀ.* *παρῴνηκεν*, *Ἑ.*] In MS. παροίνηκεν. Hudson.

Sic et Leid. Reg. coll. Gron. In Coisl. et coll. Schlaeg. παροίνικεν. Vid. *Eustath.* ad Il. Ψ. p. 1448. *Etymol.* p. 385. l. 10. *Schediasma* Veteris Grammatici B. C. p. 499. etc. [v. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 310. sq.]

4. *Πομπεῖα* — *Θουκυδίδης*.] P. 270. ed. Oxon. Hudson.

Πομπεῖα, *vasa sacra in pompis ostendi et circumferri solita, ut phialae, malluvia, thuribula.* Ita enim interpretantur *Hesychius* V. *Harpocration* p. 150. *Eustathius* Il. E. p. 438. l. 21. et Il. I. p. 666. l. 9. *Etymologus* p. 682. l. 44. etc. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 290, 4.] Leguntur apud *Demosthen.* adv. Androtion. p. 424. C. 427. C. (conf. p. 428. B.) 428. C. adv. Timocrat. p. 462. C. p. 482. C. 484. C. 486. A. *Andocidem* Or. adv. Alcib. p. 32. f. [§. 29. ed. Bekk.] quam tamen orationem *Phaeacis* esse contendit Cl. *Taylorus*, argumentis usus minime contemnendis, Lect. Lys. p. 695. *Τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος ὡς εἰς τἀπινίκια τῇ προτέρᾳ* (lego *προτεραίᾳ*) *τῆς θυσίας χρησόμενος ἐξηπάτησε καὶ ἀποδοῦναι οὐκ ἤθελε, βουλόμενος τῇ ὑστεραίᾳ πρότερος τῆς πόλεως χρήσασθαι τοῖς χρυσοῖς χερνιβίοις* [codd. *χερνίβοις*] *καὶ θυμιατηρίοις. Ὅσοι μὲν οὖν τῶν ξένων μὴ ἐγίνωσκον ἡμέτερα ὄντα, τὴν πομπὴν τὴν κοινὴν ὁρῶντες ὕστερον οὖσαν τῆς Ἀλκιβιάδου, τοῖς τούτου πομπείοις χρῆσθαι ἐνόμιζον ἡμᾶς.* Ita rectissime eum locum emaculavit *Taylorus*, et ante eum erudítiss. *Meursius* Graec. Fer. p. 111. et Panathen. p. 38. [Vide etiam Valckenar. in Sluiteri lectt. Andocc. p. 231. sq.] Occurrunt πομπεῖα praeterea apud *Plutarch.* l. a. *Tayl.* cit. *Maximum Tyr.* Diss. XXII. sect. 3. et singulare πομπεῖον in *Aristide* Op. t. II. p. 38. *πομπεῖον τυχὼν ἐν Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις.* *Pollucis* verba lib. x. sect. ult. ubi de vasis sacris agit, vehementer sunt depravata: *τὰ δὲ ἐπίπομπα, παραπομπεῖα καλεῖται.* Sic MS. ἐπίπομπα pro παδόπομπα. Videntur autem hoc modo commode posse redintegrari: *τὰ δὲ εἰς* vel *πρὸς πομπὰς παρὰ . . . . . πομπεῖα καλεῖται.* Exciderat scriptoris nomen, forte *Demosthenis*, cujus mox injicitur mentio: hinc ce- (333)

tera corrupta. *H. Stephanus* nulla alia auctoritate *παραπομπεῖα* et *ποδόπομπα* in Thesaurum suum recepit. Majoris pretii non sunt *ἀποπομπεῖα*, quae habet Grammaticus Bibl. Coisl. p. 488. *Ἀποπομπεῖα. ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ποτήρια ἐπέμπετο εἰς τὴν ἑορτήν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τριακοστὴν ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν.* pro *ἀποπομπεῖα* debuerat scribere *πομπεῖα* vel *τὰ πομπεῖα;* et praeterea duas veteris scholiastae, cujus scrinia expilavit, adnotationes confudit. Revertor ad *Moeridem. Πομπεῖα* in nostris *Thucydidis* exemplaribus hodie non comparent. *Moeridi* consentit *Thomas M*, qui tamen forte solam *Moeridis* auctoritatem secutus fuit. Cel. *Oudendorpius* ad Thom. ipsorum magistrorum esse errorem, qui pro *Demosthene*, *Thucydidem* laudaverint, opinatur. Alia via instituit Clariss. *Valckenaerius*, qui inter familiares sermones mihi indicavit, pro *Θουκυδίδης* se reposuisse *Ἀνδοκίδης*. Eandem orationem, e qua supra pluscula adscripsi, ut *Andocidis*, laudat *Harpocration* V. *Εὐανδρία*. Verum, cum gravissimus scriptor jam olim frequentes passus sit interpolationes, malim hanc vocem in ipso *Thucydide* quaerere, et indagare. *Dukerus*, Vir Praestantissimus, in praefat. ad Thucyd. suspicatur, Grammaticos respicere ad lib. II. c. 13. p. 106. *καὶ ὅσα ἱερὰ σκεύη περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας.* Sed vide, an non rectius statuamus, *Moeridem* ante oculos habuisse l. VI. c. 46. p. 407. *ἐπέδειξαν τὰ ἀναθήματα, φιάλας τε καὶ οἰνοχόας καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην.* Conf. seq. Alia etiam, de quibus ibidem in praefatione agit *Dukerus*, quae tanquam Thucydidea veteres laudant magistri, suis sedibus conjecturali opera possunt restitui. Verum nonnulla, (aperiam enim suspicionem,) videntur non *Thucydidi*, sed *Thugenidi*, scriptori non librariis tan-
(334) tum, sed et ipsis paene hominibus eruditis incognito, tribuenda. *Thugenides* ille citatur a *Photio* in Lex. MS. et *Suida* V. *Τριαχθῆναι. Τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν. ἢ τὸ τρὶς τροχάσαντας νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δολιχόν. οὕτω Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς.* Hinc eum *Fabricius* in Bibl. Gr. Vol. I. p. 693. in Tragicorum classem retulit. In *Suida* V. *Μὴ νόμισον. ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. οὕτως Θαγενίδης. Kusterus*, Thagenidem auctorem obscurum et sibi incognitum professus, conjicit *Θουκυδίδης*, quemadmodum plane exhibere *Photium* MS. testatur Cel. *Albertius* in Miscell. Crit. in Suid. p. 281. Verum *μὴ νόμισον* nusquam a nobis in *Thucydide* observatum est. *Μὴ ψεῦσον* et similia apud *Aristophanem* et *Sophoclem* sunt plurima. Libenter itaque reponam *Θουγενίδης* sive *Θεαγενίδης*, quod idem nomen est, et quo Athenis Archon fuit. Conf. not. ad *Thucyd.* l. IV. p. 255. Eidem *Thugenidi* fragmentum adscribendum censeo, quod conservavit *Pollux* l. VI. sect. 38. *Θουκυδίδης δὲ ἔφη, εἰς ὀψώνιον ᾔτησε τριώβολον.* MStus enim *Falckenburgianus* clare exhibet *Θουγενίδης*. In aliis autem MSS. fragmentum ita legitur: *Ἤιτησεν εἰς ὀψώνιον τριώβολον*, qui integer est senarius, quocum comparare soleo illum *Eubuli* apud *Athen.* l. III. p. 108. E. de homine sordide avaro: *Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωβόλου.* Ex isto autem apospasmatio colligas, *Thugenidem* istum, cujus adeo rara occurrit mentio, fuisse poëtam Comicum, non Tragicum. Sed tandem desino hariolari: praevideo enim fore, qui haec, tanquam nimis incerta, ceris potius fuisse relinquenda judicent. Ego vero mihi satis magnum operae pretium tulisse videbor, si aliis, qui majore sunt eruditione et ingenio, quique MSStorum inspiciendorum habebunt copiam, accuratius de hoc homine cogitandi et anquirendi praebuerim occasionem.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥαΐσας[1], Ἀττικῶς. ὑγιάνας, Ἑλληνικῶς.
Ῥικνοῦσθαι[2], τὸ ἀσχημόνως κινεῖσθαι, Ἀττικῶς.

---

1. *Ῥαΐσας,*] Vide *Salmasium* ad Achillem Tatium p. 622. Hudson.

Conf. *Valesium* ad Harpocrat. V. et ad Philostorg. H. E. l. vii. c. 10. et not. ad Thom. M. Exempla satis sunt frequentia. (335) *Aeschin. Socrat.* p. 1804. A. *Aristid.* t. i p. 304. med. p. 436. *Libanius* Op. t. i. p. 52. C. etc., quibus tamen in locis non *ὑγιαίνειν*, sed *meliuscule habere*, *revalescere* significat. Accusativum huic verbo addidit auctor epistolarum, quae sub *Euripidis* nomine circumferuntur, ep. ii. *ῥαΐσας τὸ σῶμα.* tua lingua te prodit, o bone!

2. *Ῥικνοῦσθαι,*] In MS. *Ῥιμνοῦσθαι.* Hudson.

Ῥικνοῦσθαι. Ita cod. Coisl. Nec aliter legendum esse persuadent haec *Suidae*: *Ῥικνοῦσθαι, τὸ διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ καὶ ῥικνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Σοφοκλῆς Ἰχνευταῖς. Ῥικνοῦσθαι* igitur, teste *Suida*, is dicitur, qui *inter saltandum motus edit turpes et inhonestos.* Hoc ipso sensu usurpatur a *Luciano* in Lexiph. t. i. p. 961. *ἄλλος ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν.* Vulgo *ἐῤῥικροῦτο*, sed *ἐῤῥικνοῦτο* scribi debere, jam pridem a Viris doctis est animadversum. At praeter significationes, quarum *Suidas* meminit, *ῥικνοῦσθαι* accipitur pro *corpus amittere.* Hinc *Hesychius*: *Ῥικνοῦται, λεπτύνεται ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων.* Atque huic illius interpretationi non parum lucis accedit ex *Oppiano*, qui l. v. Halieut. v. 593. de ostreis verba faciens, ait: *Ἔθνεα δ' ὀστρακόρινα, τά τ' ἐρπύζουσι θαλάσσῃ, Πάντα φάτις μήνης μὲν ἀεξομένης κατὰ κύκλον Σαρκὶ περιπλήθειν, καὶ πλείονα ναίεμεν οἶκον. Φθινούσης δ' ἐξαῦτις ἀφαυροτέροις μελέεσσι Ῥικνοῦσθαι.* ubi *Scholiastes* infinitivum illud interpretatur *ἐλαττοῦσθαι.* Cujus significationis non multum absimilem apud *Epiphanium* reperias. Is enim vestes *attritas ῥικνουμένας* appellat in Ancor. p. 65. *πῶς δὲ*, inquit, *τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ λαοῦ οὐκ ἐῤῥικνώθη.* Nunc ad *Moeridem* ut revertamur, ex his, quae dicta sunt, manifestum est, verbum *ῥικνοῦμαι* ab hocce Grammatico non injuria in vocum Atticarum numero esse collocatum, utpote quo *Sophocles* et *Lucianus* usi deprehendantur. Sallier.

Ῥικνοῦσθαι. Leid. *ῥιμνοῦσθαι.* Ceteri bene. *Ῥικνοῦσθαι* et compositum *διαῤῥικνοῦσθαι* turpi hoc sensu solis Atticis proprium est. Vid. *Hesych.* V. *Διαρικνοῦσθαι.* et *Διερικνοῦντο. Etymol.* p. 270. l. 5. *Pollux* l. iv. sect. 99. Conf. not. ad *Thomam M.* Ceteris Graecis *ῥικνὸς, ῥικνοῦσθαι* de homine *rugoso* vel *incurvato* adhibentur. (336) *Timaeus*: *Ῥικνόν. ἐπικαμπὲς, ἢ ῥυσόν.* ubi adeundus elegantissimus *Ruhnkenius.* Add. V. D. in Obs. Miscell. Vol. ii. p. 360. Suavissimum est *Agathiae Scholastici* Epigramma Anthol. l. vii. p. 463. ed. Steph. *Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας Σειομένη πεκτὰς, καὶ σοβαρευομένη, Ἡ μεγάλ' αὐχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώνης Χεῖρας ἐρικνώθη, τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν. Μαζὸς ὑπε-*

Ῥιγῶντος[1], Ἀττικῶς. ῥιγοῦντος, Ἑλληνικῶς.

Ῥύπτεσθαι[2], ῥύμμα, Ἀττικῶς. σμήχεσθαι, σμῆγμα, Ἑλληνικῶς.

Ῥηγνύασι[3] διὰ τοῦ α, Ἀττικῶς. ῥηγνύουσιν ἢ ῥήσσουσιν, Ἑλληνικῶς.

κλίνθη, *πέσον ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται, Χείλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ. Τὴν πολιὴν καλέω νέμεσιν πόθου, ὅττι δικάζει Ἔννομα, ταῖς σοβαραῖς θᾶσσον ἐπερχομένη.* ubi versu 4. *Χεῖρας ἐριχνώθη* de vitio non suspectum fuit Clar. Observationum Miscell. Editori. Sed, ne de constructionis ratione dicam, e multis veterum poëtarum locis, in quibus vetulas depingunt, cedo tu mihi unum, ubi *manus curvari* aut *rugis arari* dicuntur. Praeterquam quod sequenti demum disticho corporis partes, quae senectutis vitio pristinum decus amiserant, recenseantur. Legendum puto: *Γήρα ἐριχνώθη, senectute incurvata est, aut rugis foedata.* Ex utriusque linguae poëtis multa ad hanc sententiam illustrandam possent excitari; verum sufficiant duo plane similia loca. *Apollon. Rh.* l. I. v. 699. *Γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν. Gregor. Nazianz.* Carm. p. 148. v. 62.— *ἥν ποτε γῆρας Ῥικνώσῃ μορφὴν τὴν πάρος ἀνθοφόρον.* Pronunciationis similitudo τῶν ει et η ante ρ errorem peperit. Levis menda ex *Hesychio* eluenda : *Ῥικνώσεται. ῥισσωθήσῃ.* l. *ῥυσσωθήσῃ.* Nec deneganda hac occasione *Libanio* medicina, Op. t. II. p. 297. A. *ἐῴκεσαν οὖν οὐσοῖς γραϊδίοις ἠσθημένοις ῥάκια. Morellus* conjicit *οἷς τισιν.* Miror hominem non perspexisse, rugas vetulis debuisse reddi. Reponendum *ῥυσοῖς γραϊδίοις.*

1. *Ῥιγῶνται,*] In MS. *Ῥιγνῶνται.* conf. *Lamb. Bosii* Observ. Crit. p. 47. Hudson.

Ῥιγῶνται. Suspectum. Bergler. in marg. *Ῥιγῶντος.* Leid. *Ῥιγνῶνται* et *ῥιγοῦνται.* Reg. *Ῥιγνῶντος,* sic et coll. Gron. quae etiam *ῥιγνοῦντος.* Coislin. *Ῥιγῶντος, Ἀ. ῥιγοῦντος, Ἑλλ. Ῥιγῶντι* pro *ῥιγοῦντι* legitur in *Aristoph.* Ach. v. 1145. *Σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν.* Vid. infra *Ῥιγῶν.*

(337) 2. *Ῥύπτομαι,*] *Aristophan.* Ach. v. 17. ubi vid. *schol. ῥύμμα* Lys. v. 377. *schol. Lucian. Lexiph.* t. II. p. 320. l. 36. Adeundi *Commentat.* ad Thomam, et *Ruhnkenius* ad Timaeum V. *Ῥύμμα.* [v. Jacobs. Addit. Animadv. ad Athen. p. 348.] *Antiphanes* in fragm. apud *Clement. Alexandr.* Paedagog. l. III. p. 255. — *Ἔρχεται, Μετέρχετ' αὖ, προσέρχετ' αὖ, μετέρχεται. Ἥκει, πάρεστι, ῥύπτεται, προσέρχεται. Σμᾶται, κτενίζετ', ἐκβέβηκε, τρίβεται, Λοῦται, σκοπεῖται, στέλλεται, μυρίζεται, Κοσμεῖτ', ἀλείφετ'· ἂν δ' ἔχῃ τι, ἀπάγχεται.* Ita versus, vix duabus vocibus mutatis, facillime possunt constitui, in quibus multa mutavit Illustris *Grotius* Exc. e Com. p. 615. Vid. infra ad *Σμώμενος.* Pro *σμῆγμα* in coll. Gron. est *σμῆμα* Atticum, quod in *Hesychio* male deletum iverunt *Gujetus* et alii, altero *σμῆγμα* substituto. Vid. *Ti. Hemsterhusius* ad Polluc. l. x. 127. et not. ad Thom. p. 802.

3. *Ῥηγνύασιν — ῥήσσουσιν,*] In MS. *ῥύσσουσιν.* Hudson.

Similiter Leid. Coisl. Reg. coll. Schlaeg. *ῥήσσουσιν.* Coll. Gron. *ῥήγνυσιν.* pro *ῥηγνῦσιν.*

Ῥύσιον[1] καὶ ἐνέχυρα, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς. ἐνέχυρον, Ἑλληνικῶς.
Ῥέγκει[2], ἐπὶ τῶν κοιμωμένων, Ἀττικῶς. ῥέγχει, Ἑλληνικῶς.
Ῥίνη[3], Ἀττικῶς. ῥίνα, Ἑλληνικῶς.
Ῥοιά[4], Ἀττικῶς. ῥοά, Ἑλληνικῶς.

---

1. Ῥύσιον. — ἐνέχυρον, Ἑλληνικῶς.] Fallitur *Moeris*: qua de re vide disserentem *Spanhemium* ad Aristoph. Plut. v. 451. Sallier.

Ῥύσιον καὶ ἐνέχυρα, πληθυντικῶς. Hanc vocem addunt Coisl. Reg. coll. Gron. Schl. Ward. Ῥύσιον *Suidas* explicat per λυτήριον, ῥυπτήριον, καθαρτήριον. ubi doctiss. *Kusterus* pro ῥυπτήριον legendum suspicatur ῥύτρον. Verum videntur duae fuisse glossae, quas male confudit lexicographus, sic discernendae: Ῥύσιον, λυτήριον. Ῥυπτήριον, καθαρτήριον. a ῥύπτομαι, ῥυπτήριον. *Hesychius*: Ῥυπτικόν. καθαρτικόν. Ῥύσιον, paulo rarius, praeterquam locis a *Stephano* laudatis, legitur in *Sophocl.* Oed. Colon. v. 905. *Aeschyl.* Agam. v. 543. Suppl. v. 320. 417. 736. quibus tamen in locis ejus significatio obscurior est. Pro ἐνεχύροις, *pignoribus*, *Apollon. Rh.* l. I. v. 1357. Οὓς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιπροέηκαν ἄγεσθαι. ubi vid. schol. A ῥύσιον, ῥυσιάζειν. *Hesychius*: Ῥυσιάζει. ἀντενεχυράζει. Medium ῥυσιάζεσθαι, quemadmodum ἐνεχυράζεσθαι apud Atticos, (338) non dubito, quin eidem Lexicographo restitui debeat V. Ποινᾶσθαι, ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντέκτισίν τις λάβῃ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥυσιάζεσθαι. Editur συριάζεσθαι. Ἐνέχυρα in plur. pro *pignore* adhibuit *Aristophan.* Eccl. v. 750. et alii. Singulare ἐνέχυρον Plut. v. 451. ad quem locum *Spanhemius*, *Moeridis* immemor, *Thomam Magistrum* refellit, exemplis e *Demosthene* petitis, ubi ἐνέχυρον singulare occurrit: quibus alia ex eodem Oratore, et *Alexide* apud *Athen.* l. VI. p. 223. f. *Antiphane* ib. l. XI. p. 459. B. possent addi. Confer. homines eruditi ad *Thom. M.* V. Ἐνέχυρα p. 308. Eadem in his ratio, quae in Ἀντίγραφα, et ἀντίγραφον, ubi vide, quae notavimus, ut et *Hemsterhusium* ad Thom. in Ἀντίγραφα.

2. Ῥέγκει,] Coll. Gron. Ῥέγκειν et ῥέγχειν. Laudat *Moeridem Spanhemius* ad Aristoph. Nub. v. 5. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσι. quo in loco apud *Suidam* V. Οἰκέται est in MSS. ῥέγχουσι. similiter ῥέγχων pro ῥέγκων V. Ἐπίπαστα. Atque ita saepe librarii χ pro κ substituerunt. In *Libanio* Op. t. I. p. 302. D. ῥέγχειν, ipsine *Libanio*, an exscriptoribus tribuendum sit, non definiverim. Verum illud certum, hoc verbum eidem Sophistae debere restitui Op. t. II. pag. 431. B. ἤδη γάρ τις καὶ κυβερνήτης τραύματι ναύτην ἀφυπνίσας, εἰς κρίσιν καταστὰς μίαν ἔσχεν ἀπολογίαν τὴν κατηγορίαν. καὶ τὸ, οὐ γὰρ ἤλαυνεν, οὐδ' ἦν ἔργον τῆς κώπης οὐδέν. ἀλλ' ἡ μὲν χεὶρ τηνάλλως ἦν ἐπὶ τῆς λαβῆς, αὐτὴ δ' ἠκολούθει τῇ νηΐ. ὁ δὲ ἔρεσχεν ἀσυντελής. *Morellus* ultima latine vertit: *hic autem instabat nequicquam.* Qua ratione si Graeca liceat interpretari, nihil jam erit adeo depravatum, cui non aliquis color possit conciliari. Scribendum: ὁ δὲ ἔρεγχε, sive ἔρεγκε, ἀσυντελής. *Ille vero stertebat inutilis.* Adjectivo ἀσυντελής, quo lexica possunt augeri, utitur et *Themistius* Or. XXXI. p. 352. C.

3. Ῥίνη,] Vid. supra Θοίνη.

4. Ῥοιά, Ἀττικῶς.] Accedit *Thomas Magister.* Ut aliter ta-

Ῥιγῶν[1], Ἀττικῶς. ῥιγοῦν, κοινῶς. ῥιγοῖ, Ἑλληνικῶς.
*Ῥαψῳδοί[2], ὑποκριταὶ ἐπῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σέες[3], Ἀττικῶς. σῆτες, Ἑλληνικῶς.
Σείραιον[4], Ἀττικῶς. ἕψημα, Ἑλληνικῶς.

---

(339) men sentiamus, facit *Theophrasti* auctoritas, apud quem infinitis prope locis *ῥοά*, nusquam vero *ῥοιά* scriptum reperitur. Nec deërunt fortasse, qui ordine mutato legere malint: *Ῥοά, Ἀττικῶς. ῥοιά, Ἑλληνικῶς.* Sallier.

Ῥοιά,] Videndus *Oudendorpius* ad Thom. M. Similiter *στοιά* pro *στοά* bis legitur in *Aristoph.* Eccles. v. 672. 680. ubi metrum *στοάν* non admittit. [v. Brunck. ad ejusd. fab. vs. 676. maxime comparandus Lobeck. ad Phryn. p. 495.]

1. *Ῥιγῶν, Ἀ. ῥιγοῦν, κοινῶς καὶ Ἑλλ.*] In MS. *ῥιγοῖ Ἑλληνικῶς.* Hudson.

Ῥιγῶν, Ἀττικῶς.] *Aristophanes* Vesp. v. 444. *Ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτε.* *Scholiastes*: *ῥιγῶν ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς.* Avib. v. 936. *Ἔχε τὴν σπόλαδα. πάντως δέ μοι ῥιγῶν δοκεῖς.* *Schol.* *τὸ ῥιγῶν δὲ, Δωρικόν ἐστι, κατὰ τροπὴν τοῦ ο (l. ου) εἰς ω, ῥιγοῦν, ῥιγῶν.* *Ὑπνῶν* Lys. v. 143. *Schol.* *Ἀττικὸν τὸ ὑπνῶν. τὸ γὰρ κοινὸν ὑπνοῦν.* Verum illic loci loquitur Lacaena. *Ῥιγοῦν* Nub. v. 442. *Ῥιγοῖ* est in Leid. coll. Schl, Gronov. In Regio *ῥιγοῖν*, quod Cl. *Stoebero* vitio videtur pronunciatum pro *ῥιγεῖν*. a qua conjectura non abhorreo. Vide *Thomam M.* [Infinitivus *ῥιγοῦν* legitur etiam apud Lucian. in Catapl. 15. Vol. III. p. 210. in. ed. Lehm. ad quem locum vid. Car. Ludov. Struve Lectt. Lucc. in Miscell. Critt. a Friedem. et Seebod. editis Vol. II. P. II. p. 223., qui *ῥιγῶντα* affert ex Eudoc. Villois. Anecd. t. I. p. 202. *ῥιγώῃ* ex Hippocr. de salubr. diaet. c. 1. t. I. p. 627. Alia affert Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 506. add. Brunck. ad Aristoph. Av. v. 935.]

2. *Ῥαψῳδοί;*] Abest *glossula* ab optimo Coislin. ex *Hesychio*, *Timaeo*, aut alio quopiam lexicographo derivata.

3. *Σέες,*] *Moeridi* cum *Thoma Mag.* [p. 790.] convenit, quorum vestigia premens *Photius* in Lex. MS. ait: *Σέες, οὐχὶ σῆτες.* Recte, si vocem *σέες* spectes, quae apud *Aristoph.* occurrit Lys. v. 731. *Οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.* ubi *Schol.* *ὑπὸ τῶν σέων, τῶν σήτων. πρὸς τὴν κλίσιν δὲ τῶν σέων ὅτι ἀπὸ τῆς σεὺς εὐθείας.* Occurrit etiam apud *Lucianum.* Non ideo tamen repudiandum nomen *σὴς* tanquam minus Atticum, utpote quo *Theophrastum* bis usum esse deprehendimus, videlicet Hist. Plant. l. I. c. 16. et l. IX. c. 12. Quin et usurpatum reperias a *Luciano* t. II. p. 807. Sallier. Conf. not. ad Thomam.

(340) 4. *Σίραιον,*] In MS. *Σήραιον.* Hudson.

Σίραιον. Codex Coisl. habet *σείραιον*, quae scribendi ratio veterum nonnullis placuit. Priorem tamen anteponendam esse judicamus, praesertim cum *Aristophanes*, aliique plures, hocce nomen non aliter efferre soleant. Recte autem *ἕψημα Moeridi* parum probatur.

Σφεῖς[1], Ἀττικῶς. αὐτοὶ, Ἕλληνες.
*Σφίσιν[2], Ἀττικῶς. αὐτοῖς, Ἕλληνες.
*Σφῷν[3], Ἀττικῶς. αὐτοῖς, Ἕλληνες.
Σφῶν[4], Ἀττικῶς. αὐτῶν, Ἕλληνες.
Σφᾶς, Ἀττικῶς. αὐτοὺς, Ἕλληνες.
*Στερίφαι[5], Ἀττικῶς. αἱ στεῖραι, παρὰ τοῦ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.
Σκιὰς[6], Ἀττικῶς. ἀναδενδρὰς, κοινῶς.
Σοβεῖν[7], Ἀττικῶς. ἀποτρέχειν, Ἕλληνες.

Galenus enim Meth. I. 12. *defrutum* ab Asiaticis *ἕψημα* appellari auctor est. Sallier.

Σείραιον. Ita C. R. Leid. coll. Schl. Gronov. Similiter apud alios Grammaticos. Sed perperam. Nam *σίραιον* prima brevi est in *Aristoph.* Vesp. v. 873. *Alex.* ap. *Poll.* l. VI. sect. 66. *Antiphan.* apud Athen. l. II. p. 68. A. etc. *Ἕψημα* usus est *Plato* Comicus apud Polluc. l. VI. sect. 16. Videndi omnino viri eruditi ad *Hesych.* V. *Ἕψημα, ὅπερ ἔνιοι Σείραιον καλοῦσιν.* et quos illic laudat Cel. *Albertius.*

1. *Σφεῖς, Ἀ. αὐτοὶ, Ἑ.*] E Coisl. et coll. Ward. Leid. *Σφεῖς, Ἀ. αὐτοῖς, Ἑλληνικῶς.*

2. *Σφίσιν,*] Is articulus, ut et sequens desideratur in cod. Coisl. Sallier.

3. *Σφωΐν,*] In MS. *Σφῶ.* Hudson. Leid. *Σφῶν* et ita vel *Σφῷν* scribi debere, monitum supra. conf. Cl. *Valcken.* ad Phoen. v. 463. Levis menda in *Herodici* Epigrammate apud *Athen.* l. v. p. 122. A. — *οἷσι μέμηλε Τὸ σφὶν καὶ σφωΐν, καὶ τὸ μὶν, ἠδὲ τὸ νίν.* Leg. *Τὸ σφὶν καὶ τὸ σφῶν.*

4. *Σφῶν, Ἀ. αὐτῶν, Ἑλλ.*] Huds. et Leid. addunt, *σφέων καὶ αὐτέων, ποιητικῶς.* quas voces, a studioso lectore margini additas, Coisl. non habet, nec etiam coll. Schlaeg.

5. *Στερίφαι,*] In MS. *Στερίφους.* Hudson.

Sic et Leid. *Timaei* glossa est, quod monuit Cl. *Ruhnkenius* (341)
[p. 239.]. Coisl. Reg. coll. Schl. et Gron. etiam non habent.

6. *Σκιὰς, Ἀ. ἀναδενδράδας,*] In MS. *ἀναδενδράδες*, ac si scriptum fuerit *σκιαὶ* in casu recto. Hudson.

Lege *ἀναδενδράς.* *Σκιὰς* enim est nominativus singularis. Sallier.

Σκιὰς, Ἀ. ἀναδενδρὰς, Ἑ. Leid. *ἀναδένδρακες.* Coisl. *ἀναδενδρ. . .* Coll. Gron. *ἀναδενδραδία.* Ex eadem *κοινῶς* pro *κοινόν.* *Ἀναδενδράδες* leguntur apud *Demosth.* p. 725. A.

7. *Σοβεῖν,*] *Moeris* interpretatur *ἀποτρέχειν*, quae illius interpretatio etsi nullis testibus idoneis hodie nitatur, fuisse tamen scriptores, a quibus verbum *σοβέω* eo sensu usurpatum sit, non absurde quis colligat ex his *Etymologi* (p. 270. l. 34.) *Διασεσοβημένος, τεταραγμένος, ἄτακτος, τεθορυβημένος. σοβεῖν γὰρ τὸ τρέχειν, παρὰ τὸ σεύω ῥῆμα, ἢ σοῖ, ὃ σημαίνει ὁρμῶ.* Alibi vero (p. 104. l. 34.) *Ἀνεσόβεον. σοβῶ τὸ τρέχω. ἔνιοι δὲ τὸ διώκειν. τὰ μὲν οὖν ἀνεσόβουν, ἀντὶ τοῦ ἀνέτρεχον πρὸς τυραννίδα.* *Hesychio* quoque *σοβεῖν* exponitur *τρέχειν.* Sallier.

Σταθεῦσαι[1], Ἀττικῶς. στατεῦσαι, Ἕλληνες.
Σφάκελος[2], Ἀττικῶς. σῆψις ὀστέων, Ἕλληνες.
Στιφρὸν[3], Ἀττικῶς. στριφνὸν, Ἕλληνες.
Σχορδινᾶσθαι[4], Ἀττικῶς. διατείνεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Σοβεῖν et *ἀποσοβεῖν* Attice *contento cursu ire, abire, aliquo se proripere*. Vid. omnino ὁ *πάνυ Hemsterhusius* ad Thom. M. V. *Ἀποσοβῶ*. Obiter *Hesychio* succurramus in verbo composito *Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ. Ταραντῖνοι*. Similiter *Michael Psellus* MS. *Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ*, Est autem is usus verbi *ἀνασοβεῖν* non Tarentinis, sed quibusvis scriptoribus Graecis, etiam Atticis, familiaris. Adi not. ad Thom. l. c. Quare non dubito, quin vox *Ταραντῖνοι* apud *Hesychium* loco suo mota sit, et ad sequentem glossam *Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι*. retrahenda. *Ἀνασεῖν* Laconum more pro *ἀναθεῖν*, uti observavit *L. Kusterus*. Tarentini autem majorum suorum Laconum dialecto fuerunt usi.

1. *Σταθεῦσαι, Ἀ. στατεῦσαι, Ἑ.*] In MS. *στρατεῦσαι*. Hudson.
Coislin. *στατεῦσαι*. Revera quidem eam vocem per τ nusquam scriptam reperias. Sallier.

Σταθεῦσαι. *Thomas M.* V. et not. *Photius* cit. *Albertio* ad Hesych. V. *Ἐσταθευμένος*. *Hesychius: Στατεύει. θάλπει*. Leid. coll. Gron. *στρατεῦσαι*. [v. Blomfield. ad Aeschyl. Prometh. Vinct. v. 22. ed. Lips.]

(242) 2. *Σφάκελος,*] In MS. *Σφάκελλος*. Hudson.
Sic et Leid. Reliqui recte. Pro *σῆψις* in coll. Gron. *στύψις* obscure scriptum. *Michaël Psellus: Σφάκελος, τὸ φλεγμαῖνον. Ammonius: Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. — Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός*. ubi praeclara est *Valckenaerii* animadversio l. III. c. XVI. *Aristides* t. I. p. 309. *Σφάκελοι πυρώδεις ἐχώρουν εἰς τὴν κεφαλὴν ἄνω. Σφακελίζειν* apud *Conon*. Fab. XVIII. *τρωθεὶς δὲ ὑπὸ φάσματος τὸν μηρὸν ἀπετράπη καὶ ἐσφακέλιζεν*. ubi *ἀπετράπη* videtur depravatum. [forte mutandum in *ἀπεσάπη*. *Ex Addendis*.] Recte *Moeris* infra: *Φάκελος, Ἀττ. φορτίον, ἔκκαυμα*. [Bekk. Anecd. Vol. I. p. 305, 5. *Σφάκελος: οἱ μὲν τὸν σπασμόν, οἱ δὲ τὸ ἀπόστημα, οἱ δὲ τὴν σῆψιν*. p. 304, 17. *Σφακελίσαι: κατασαπῆναι καὶ ἀπονεκρωθῆναι*.] Librarii non tantum haec bina confuderunt, sed et ipsi Graeci recentiores, ut *λῆμα* et *λῆμμα*, aliaque.

3. *Στιφρὸν,*] Coll. Gronov. *Στιφόν*. Male. *Xenophon* de Venat. p. 977. D. *σκέλη στιφρά*. Vid. *Pollux* l. v. sect. 58. 70. ubi MSS. *στρυφνά*. Idem *Xenophon* p. 990. C. *βρόχος στιφρός*. p. 991. *ῥαβδοὶ στιφραί*. Sed plura de his, et vicino *στρυφνὸς*, dedit Cl. *Ruhnkenius* ad Tim. p. 169. 170. quem omnino consule. In *Philostr.* Icon. l. I. c. 10. *ξύλα δὴ, ὅσων δεῖ τῇ λύρᾳ, πυξοῦ πάντα στρυφνοῦ καὶ λείου τὸν ὄζον*. etiam praestat *στριφνοῦ*. *Στιφρότης, corporis torositas*, in *Timoclis* fragm. apud *Athen*. l. XIII. p. 570. f.

4. *Σχορδινᾶσθαι, Ἀ. διατείνεσθαι, Ἑ.*] id est, *pandiculantem*, ut ait *Plautus*, *oscitare*: quo sensu usurpatur a *Chrysost*. in Paul. p. 513. *ἀνίστασθαι*, inquit, *καὶ διατείνεσθαι*. Sallier.

Σκορδινᾶσθαι,] Coisl. et Leid. *Σχορδίνασθαι*, quemadmodum in *Polluce* l. v. sect. 168. MSSti praeferunt. Sed praestat *Σκορδινᾶσθαι*, ut liquet ex *Aristophane* Ran. v. 953. Acharn. v. 30. Vesp.

Σκιραφεῖον[1], Ἀττικῶς. κυβευτήριον, Ἑλληνικῶς.
Σιγηλὸς[2] ἐν τῷ λ, Ἀττικῶς. ἐν τῷ ρ, Ἕλληνες.

---

v. 640. *Hesych.* Ἐσκορδινήθη. *Σκορδινᾶσθαι Hesychius* explicat, *τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅτε χασμώδεις ὄντες, ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας. ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλους πῶς βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους ἔξω μελῶν γίνεται.* Similiter plane *Etymologus* p. 719. ex *Oro*, sed pro *περὶ* bis male scriptum *παρά*. Idem vitium in *Hesychio* relictum V. *Ἀσκορδίνωτος. ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη. Σκορδινᾶσθαι γὰρ λέγουσιν, τὰ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγειρομένοις ἐξ ὕπνου.* (343) Legendum, *περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, quod expergiscentibus accidit.* Pro *Ἀσκορδίνωτος* vero malim *Ἀσκορδίνητος*. Nam de verbo *Σκορδινοῦσθαι* altum apud Grammaticos silentium est. Cum *Hesychio* et *Etymologo* conspirant *Scholiastes* Aristoph. ad Ran. v. 953. et *Suidas* V. Sed utrumque turpissima inquinat macula in *Τινὲς δὲ περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου.* E laudatis aliorum locis vel tironi nunc appareat, reponendum esse, *γίνεται δὲ π. τ. ἐ.* Verbo mutato statim addunt: *ὅπερ συμβαίνει καὶ περὶ τοὺς ἄλλους.* Similem permutationem *τῶν Τινὲς* et *Γίνεται* memini me alibi observare; sed locus jam non succurrit. *Σκορδινᾶσθαι* recentioribus Sophistis usu tritum ridet *Lucianus* Lexiph. t. II. p. 346. l. 72. Conf. praeterea *Foësius* in Oecon. Hippocrat. V. *Σκορδίνημα*. Origo vocis obscura: Grammaticorum enim derivationes merae nugae sunt. Pro *διατείνεσθαι* Leid. *διατείνασθαι*.

1. *Σκιράφιον,*] Alii *Σκιραφεῖον*. In MS. *Σκιρνάφιον* et mox *σκυβευτήριον*. Hudson.

Σκιράφιον. Cod. Coisl. habet *Σκιραφεῖον*, quam scribendi rationem *Suidas* sequitur: altera magis arrisit *Harpocrationi* et *Photio* in lex. MS. Sed utram amplectaris, parvi refert. Sallier.

Σκιραφεῖον. Coisl. Reg. coll. Schl. Coll. vero Gron. *Σκιῤῥάφιον*, Leid. ut Huds. De *σκιραφείοις* nihil post *Meursium* de Pop. Att. p. 120. et *Hemsterhusium* ad Polluc. l. IX. sect. 96. potest adferri Conf. tamen *D'Orvillius* Vann. Crit. p. 312.

2. *Σιτηλὸς,*] Ita codices MSS. Scribe *σιγηλός*. Deinde pro *διὰ τοῦ λ* legitur in cod. Coisl. *ἐν τῷ λ*, quod rectum videri potest. Mirari vero subit, nullum vocis *σιγηλὸς* exemplum reperiri in lexicis, quam tamen inprimis esse Atticam constat ex *Euripide*, a quo usurpatam reperias Suppl. v. 367. *Λέγ' εἴ τι βούλει, καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.* Ad *σιγηρὸς* quod attinet, hoc occurrit apud *Basil.* t. II. p. 238. Sallier.

Σιτηλὸς MSS. omnes. Tamen non dubitavi verissimam lectionem *Σιγηλὸς* reponere. Litterarum *Τ* et *Γ* similitudine, credi vix potest, quam frequenter librarii fuerint decepti. Sic paulo ante (344) *Τινὲς* pro *Γίνεται*. *Λίταινον, ἐκήρυσσον.* apud *Hesychium* pro *Λίγαινον*, et ubique. *Moschopulus Π. Σ.* p. 54. *Σιγηλὸς, ὁ ἄφωνος, Ἀττικῶς διὰ τοῦ λ. παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι διὰ τοῦ ρ.* Conf. *Etymol.* p. 135. l. 20. Noster in *Ἀπατηλός*. *Σιγηλὸς* legitur et in *Sophoclis* Trach. v. 421. Philoct. 752. *Euripid.* Bacch. v. 1046. *Grammaticus Vetus* MS. Bibl. S. Germani: *Σιγηλός. Νικοφῶν. Σιωπηλός. Ἀριστώνυμος Ἡλίῳ ῥιγοῦντι* [apud Bekk. Anecd. Vol. I. p. 113, 23.]. Ex Coisl. et coll. Schl. *ἐν τῷ λ* recepi pro *διὰ τοῦ λ.*

Στῖμις[1], Ἀττικῶς· στίμι, Ἕλληνες.
Σμινύη[2], Ἀττικῶς· σκαφεῖον, ἀξινοπλατεῖαν.
*Στειλειὴ[3], τοῦ πελέκεος ἡ ὀπὴ, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον.

Vid. *Πεπραγὼς*, *Πελιτνὸν*, *Πέτομαι*. *Σίαλον*. In Huds. MS. erat *ἐντὼρ* pro *ἐν τῷ ρ*.

1. *Στίμμις*,] In MS. *Στιμὶς*, *Ἀττ. στίμη*, *Ἑλληνικῶς*. Hudson.

Στίμμις. *Στῖμις* et *στίμι* legitur in cod. Coisl., quam scribendi rationem sequitur *Photius* in lex. MS. *Στίμην καὶ στίμιν*, *οἵτινες στίμην*. *Ἀντιφάνης Παροιμιαζομένοις· στίμιν*, *κάτροπται*, *κρομύλους*. Locus inprimis depravatus, qui fortasse sic emendandus est: *Στίμην καὶ στίμιν*, *ὅ τινες στίμι*. *Ἀντιφάνης Παροιμιαζομένοις· στίμιν*, *κάτοπτρα*, *κρωβύλους*. Ac primum quidem ex *οἵτινες στίμην* fecimus *ὅ τινες στίμι*. Id enim sibi vult, fuisse nonnullos, qui hocce nomen neutro genere efferre maluerint, e quorum numero *Dioscorides* l. v. c. 99. ideo a *Moeride* in scriptorum parum Atticorum numero reponendus: illudque non immerito, cum Atticos in hacce voce scribenda femininum anteposuisse, ex *Antiphanis* fragmento manifestum sit. Nec aliter *Ion* Tragicus, de quo *Eustath.* Comm. p. 1671. (Od. p. 546. l. 8.) *ἔτι καὶ τὸ στίμμι*, *περὶ οὗ ἀλλαχόθι ἐγράφη θηλυκῶς προάγει*, *εἰπὼν ὅτι στίμμις ἡ εἰς τὰ ὄμματα χρήσιμος Αἰγυπτίων μέν ἐστι φωνή. κεῖται δὲ ὅμως καὶ παρὰ Ἴωνι τῷ ποιητῇ ἐν τῷ*, *Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον*. Ex quibus illud praeterea colligas, vocem *στίμμιν* cum duabus *μ* pronunciari debere. Deinde vero, (ad alteram enim *Photiani* loci partem veniendum est,) pro *κάτροπται* et *κρομύλους*, quae voces sunt prorsus incognitae, legimus, *κάτοπτρα*, *κρωβύλους*. cum a vero non abhorreat, nonnullos a Comico derideri, qui munditiei nimis studebant. Certe de re non absimili sermonem esse, vox *στίμμιν* argumento est. Sallier.

Στῖμις et *στίμι* MSS. C. R. coll. Schl. Gron. *στῖμις* et *στιμή*. sic et Leid. Per duplex *μμ* scriptum apud *Pollucem* l. v. sect. 101.
(345) Conf. *H. Stephanum* in Ind. Thes. [Bekk. Anecd. Vol. III. p. 1208.]

2. *Σμινύη*, *Ἀ. σκαφεῖον*, *ἀξίνη πλατεῖα*. In MS. *ἀξινοπλάτειαν*. Hudson.

Σμινύη — *ἀξινοπλάτεια*. Ita cod. Coisl. Rectius tamen legitur *ἀξίνη πλατεῖα*. Sallier.

Σμινύη. *Aristoph.* Nub. v. 1488. 1502. et alibi. *Eustath.* Od. B. p. 164. l. 42. *ζμινύη ὅ, τε τὸ σκαφεῖον, ὅ, τε ἀξινάριον*. *Xenophon* Cyrop. l. vi. p. 162. C. *ἄμην καὶ σμινύην*. [v. Schol. ad Plat. Polit. lib. ii. p. 370. D.] Conf. *Ruhnkenius* ad Tim. V. [p. 233.] et not. ad Thom. In voce *ἀξινοπλάτειαν* conspirant codices. Sola coll. Gron. monstrosum praebet vocabulum *κηνοπλατείσας*. Fortassis *ἀξινοπλάτειον* recentioris Graecismi vox est, ut *ἀξινορύγιον*, *securis*, *ascia*, *qua simul fodi potest*, apud *Meursium* in Glossar. Ceteroquin in *Hudsoni* coniectura acquiescendum. Vid. *Hesych.* V. *Μακέλλη*, *Ἑλληνικῶς* aberat ab omnibus codd. quare omisi.

3. *Στειλειὴ*, *τοῦ πελέκεος*] In MS. *πέλεκος*. *Στελεὴ* *Apollonio* in Argon. l. iv. p. 957. Hudson.

Στειλειή. Is articulus desideratur in cod. Coisl., nec ea vox, si bene meminimus, ab Atticis est unquam usurpata. Utuntur *Homerus* et *Apollonius*. *Homeri* locum *Stephanus* adduxit. Sic autem *Apol-*

*Σηκὸς[1], ἔπαυλις στριγγῷ περιεχομένη.

*Σισύρα[2], αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.

*Σμινύην[3], οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν.

*Σκυτάλη[4], βακτηρία ἀκροπαχής, ἢ φραγγέλιον. Λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ σκυτάλη Λακωνική, καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπιστολή.

---

lonius l. IV. v. 957. Ὀρθὸς ἐπὶ στελέῃ τυκίδος βαρὺν ὦμον ἐρεί- Ἥφαιστος θηεῖτο. SALLIER.

Στειλειή. Attici vocant τρήμην vel τρῆμα, aut etiam τρύπημα. *Etymol.* p. 726, l. 52. Pro πελέκεος in R. coll. Gron. et Leid. est πέλεκος. Apud *Hesychium* vero, unde haec glossa in *Moeridem* videtur intrusa, πελέκνος. Coisl. autem et coll. Schl. non agnoscunt. ὀτὴν in Leid.

1. *Σηκός.* Leid. *Συκός.* Pro ἔπαυλις στριγγῷ coll. Gron. ἐπαλῆ τριχῶν. Cl. *Berglerus* in marg. corrigit ἔπαυλις θριγκῷ. Apud *Timaeum* est τριγχῷ, e cujus lexico hanc iterum glossam, duasque sequentes, in *Moeridem* intulit manus inepte sedula, uti iam animadvertit Amicissimus *Ruhnkenius.* Solus Coisl. interpolatore antiquior est, aut ex alio vetustiore descriptus.

2. *Σισύρα,*] Leid. αἴγιον et τετρυχωμένον. ἔστι δ' pro δὲ ex eodem L. et *Timaeo.* Locus *Aristoph.* est Nub. v. 10. ubi nostrum locum producit *Spanhemius.* Vid. modo laudatus *Ruhnkenius.* (346)

3. *Σμινύην,*] Coll. Gron. — ύνη. Leid. σμινύη et δύκελλαν. [v. Sturz Lexic. Xen. Vol. IV. p. 62. Lobeck. ad Phryn. p. 302]

4. *Σκυτάλη, ἡ βακτηρία,*] In MS. καὶ βακτηρία ἀκροπαχής. Pro ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπ. Forte ἐφ' οὗ. HUDSON.

Σκυτάλη — ἀκροπαγής. Cod. Oxon. habet ἀκροπαχής, neque aliter *Suidas* et *Photius* in lex. MS. Sequitur λέγεται οὖν κ. ἡ. ἐπ. quae sic legenda esse suspicamur: λέγεται οὖν καὶ σκυτάλη ἡ ἐπιστολὴ Λακωνική. SALLIER.

Σκυτάλη, βακτηρία ἀκροπαχής, ἢ φραγγέλιον. Leid. ut Huds. καὶ β. Collatio autem Gron. καὶ non habet, uti nec *Suidas*, e quo prior hujus glossae pars videtur depromta. Pro φραγγέλιον coll. Gron. φραγέλλιον, quemadmodum exhibet *Du Cangius* in glossar. Med. et Inf. Gr. voc. Φραγέλλιον. Φραγγέλιον est apud *Suidam*, et multiplex hujus vocabuli est scriptura. Vid. *Du Cang.* Ἀκροπαχὴς mutari non debet. Posteriorem partem, Λέγεται οὖν κ. unde arripuerit, quisquis tandem *Moeridem* invitum hoc articulo donavit, ignoramus: nisi forte omnia e *Photio* MS. expilaverit, aut e *Scholiastae* verbis ad Aristoph. Aves v. 1283. paucis mutatis. *Scholiastes* habet: Λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ, καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον. *Suidas* V. addidit, ἐφ' ᾧ ἡ ἐπιστολή. unde *Hudsoni* coniectura robur acquirit. Ἀφ' οὗ tamen potest defendi, *a quo* scil. *ligno epistola etiam ita dicta est.* Cum coll. Gron. delevi ἡ ante Λακωνική [?]. De *scytala* omnia pervulgata. [v. Intt. ad Corn. Nep. Paus. III, 4.]

Σεισάχθειαν [1], Ἀττικῶς. χρεῶν ἀποκοπὴν, Ἑλληνικῶς.

Σίαλον [2], ἐν τῷ α, καὶ οὐδέτερον, Ἀττικῶς. σίελον ἐν τῷ ε, καὶ ἀρσενικὸν, Ἕλληνες.

Σπάδων [3], κοινόν. εὐνοῦχος, Ἑλληνικῶς.

Σᾶ [4], περισπωμένως, Ἀττικῶς, τὰ σῶα.

---

(347) *Hesychii* locus, in quo frustra fuerunt *Stephanus* et *Gujetus*, sic constituendus: ἔθος γὰρ ἦν ἀρχαῖον τὸ χρήσασθαι ταῖς σκυτάλαις ἀντὶ τῶν παρ' Ἕλλησι γραμματείων καὶ βιβλίων. Excidit ἀντί, ut liquet ex *Etymol.* p. 740. l. 50.

1. *Σεισάχθειαν,*] Leid. χρεῶν ἀποκοπήν. Videndus, praeter ceteros Grammaticos, *Diogenes Laërtius* l. I. 45. et illic Politissimus *Menagius*, qui *Moeridem* citat, hoc modo: *Σεισάχθειαν, Ἀττικοῖς. χρεῶν ἀποκοπήν, Ἕλλησι. Χρεῶν ἀποκοπὰς* reperias apud *Demosth.* de Foed. Al. p. 88. B. adv. Timocrat. p. 481. B. *Isocrat.* t. II. p. 316. et alios. Quibus locis si quis uti vellet ad *Moeridem* refellendum, is opera sua ne hilum quidem efficeret. *Σεισάχθεια* enim vox Atticis peculiaris et plane glossematica est.

2. *Σίαλον,*] Coll. Gron. διὰ τοῦ α καὶ οὐδετέρως. Pro *σίελον* Cl. *Oudendorpius* ad *Thomam*, qui cum *Moeride* consentit, legendum censet *σίελος*. Sed commode *σίελον* pro accusativo habebimus. Vid idem *Oudendorp. Moschop. Π. Σ.* p. 54. *Eustath.* ad Od. A. p. 19. *τὸ σίαλον.* [vid. Passov. v. *σίαλος.*]

3. *Σπάδων,*] Pro *κοινὸν* coll. Gron. *κοινῶς*. Nullus codicum *Ἀττικῶς*. Vid. *Thom. M.* et *Wetsten.* ad Matth. XIX. v. 2. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 273.]

4. *Σᾶ — τὰ σῶα, Ἑλληνικῶς.*] Ita etiam *Thomas Mag.* Sallier.

Σᾶ. Pro *τὰ σῶα* coll. Gron. inepte *τὸν Δία. Ἑλληνικῶς* frustra addiderat *Hudsonus*. *Suidas: Σᾶ. τὰ σῶα λέγουσιν μονοσυλλάβως. ἀπὸ τοῦ σῶα συναιροῦντες. καὶ τὸ σῶον, σῶν, καὶ σῶοι, σοῖ. παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ δισυλλάβως σῶοι.* quo cum loco si quis contulerit eundem *Suidam* V. *Σῶι. μονοσυλλάβως, οἱ σῶοι, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσι σῶοι. Etymologum* p. 742. in. *Σῶ μονοσύλλαβον, οἱ σῶοι, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. ἡ δὲ συνήθης γραφὴ, σῶος* (l. *σῶοι.*) *λέγει δὲ Ὦρος ὁ Μιλήσιος*
(348) *ἔχειν τὸ ι προσγεγραμμένον*, et *Eustathii* locum, a multis excitatum, ad Il. *N.* p. 940. l. 15. *τὸ δὲ σῶς εὕρηταί φασι καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης· Παρ' οὕτω ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη. λέγουσι δὲ καὶ σᾶ τὰ σῶα οἱ παλαιοί. παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σῶα. Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ· Εὔφημα* (hoc susp.) *καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Ἀριστοφάνης· Ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ, καὶ τὰ κρέα, χ' ὁ κάραβος. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπών τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει ὅτι καὶ σῶοι σοῖ. καὶ σῶ δέ φησι μονοσυλλάβως οἱ σῶοι καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ.* Si quis, inquam, haec cum priore *Suidae* loco contulerit, facile videbit, aut errasse Lexicographum, aut, quod ego censeo, medela indigere. Ita autem secum in concordiam redibit *Suidas*, si scribamus: *παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ μονοσυλλάβως Σῶι.* vel deleto *δισυλλάβως*, quod videri possit a sciolo additum, postquam *Σῶ* sive *Σῷ* in *Σῶοι* mutatum esset, *παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ Σῷ.* In *Hesychio* pro *Σῶ, σώω* praestat etiam *Σῶ, σῶοι.* [cf. Matth. Gr.

Σωδάριον[1], Ἕρμιππος, τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον.

Gr. Vol. I. p. 246. sq. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 250. et Vol. II. Add. p. 408. Bekker. Anecd. Vol. I. p. 302, 20.]

1. *Σωδάριον*,] *Σουδάρια, τὰ τῶν κεφαλῶν σιμικίνθια, τὰ ἐγχείρια. Gloss.* MS. Hudson.

Σωδάριον. Locus perdifficilis, qui jam olim Viro Illustri, hominique longe eruditissimo, *Claudio Salmasio* mirus fuit visus. Ita is Plin. Exerc. p. 1211. D. (p. 852. nov. edit.) „*Sudarium* a *su-„dore?* Et cui non ita visum est? *Firmicus sudarios* vocat, qui ex „palaestra Veneria sudant l. III. c. VII. Ita enim vetustissimus liber „legit: *faciet infames, libidinosos et puerorum amatores et ex coitu „sudarios. Moeris* tamen *Atticista* in lexico notat apud Hermippum „veteris comoediae poëtam *σωδάριον* reperiri eo sensu, quo *σουδά-„ριον* vulgo tum in Graecia sumebatur: *Σωδάριον, Ἕρμιππος, τὸ „ὑφ' ἡμῶν σουδάριον.* Quae profecto mira sunt. *Salmasio* paria „scribit *Jo. Ger. Vossius*, Vir inter primos numerandus, in Etymol. „V. *Sudarium. Sudarium*, linteum, quo *sudorem* detergimus. Po-„steriores Graeci itidem *σουδάριον* vocant. Veteres dixere *καψι-„δρώτιον, ἀπὸ τοῦ κάπτειν ἱδρῶτα. Pollux* l. II. c. XVI. *Εἴη δ' ἂν „κατὰ τὸ ἐν μέσῃ κωμῳδίᾳ καψιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδά-„ριον ὀνομάζεται.* Non refugit *σουδαρίου* vocem *Nonnus* in para-„phrasi c. XI. et XX. Mirum vero, cum *Pollux* clare indicet esse poste-„rioris aevi vocem; *Moerin* tamen *Atticistam* scribere: *Σωδάριον, „Ἕρμιππος, τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον.* Ubi si intelligendus *Hermippus,* (349) „veteris comoediae poëta, sane necesse sit Latinos *sudarium* ex Grae-„co *σωδάριον* fecisse. Sed metuo, ne *Moeris* fallat fallaturque. Ana-„logia enim comprobat, a *sudando* vel *sudore* esse *sudarium*, ut a „*pomo pomarium*, ab *auctu auctarium*, ab *admissu admissarius.* „Similiaque *armarium*, *apiarium*, *rosarium*, et alia. Eo minus „*Nonno* credendum, qui locis ante memoratis Syriacam esse vocem „dicit. Scio legi apud Chaldaeum interpretem Exodi XXXIV. v. 33. „34. et Ruth. III. v. 15. item apud Syriacum interpretem, Act. XIX. „v. 12. Verum eo tempore, ut alia multa, ita hoc vocabulum etiam „Oriens acceperat a Romanis. De hoc judicium ferre non poterat „*Nonnus*, quia Latine nesciret.“ Haec *Vossius.* Praestaret fortassis post *Salmasii* et *Vossii* haesitationem nihil adferre, et glossam intactam silentio praeterire: sed instituti ratio non patitur. Itaque cogitata exponam. Athenienses olim prae ceteris Graecis et victu et dialecto usi sunt e reliquis Graecis et barbaris mixta. Testis locupletissimus *Xenophon* de Republ. Athen. p. 696. C. [II. 8. Cf. Matth. Gr. Gr. p. 7 sq.] *καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται. Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.* Hinc multa in linguam suam receperunt vocabula Persica, multa Aegyptia, multa Macedonica, nonnulla Sicula. De Persicis et Macedonicis insignis locus est *Athenaei* l. III. p. 121. f. *Ἐπὶ τούτοις λεχθεῖσιν ὁ Κυνοῦλκος πιεῖν ᾔτησε δικόνταν, δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν. πρὸς ὃν ὁ Οὐλπιανὸς σχετλιάσας καὶ τύψας τῇ χειρὶ τὸ προσκεφάλαιον ἔφη, μέχρι ποτὲ βαρβαρίζοντες οὐ παύσεσθε; ἢ ἕως ἂν καταλιπὼν τὸ συμπόσιον οἴχωμαι, φέρειν τοιούτους λόγους οὐ δυνάμενος; καὶ ὅς, ἐν Ῥώμῃ τῇ βασιλευούσῃ διατρίβων τὰ νῦν, ὦ λῷστε, ἐπιχωρίῳ κέχρημαι κατὰ τὴν συνήθειαν φωνῇ. Καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφό-*

Συρμαίαν[1], Ἀττικῶς, τὰ λεπτὰ λάχανα.

ἆρα Ἑλληνίζουσιν ἔστιν εὑρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας καὶ τοὺς ἀγγάρους, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον. μέτρον δ' ἐστὶ τοῦτο ὁδοῦ μέχρι νῦν, οὕτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. Μακεδονίζοντάς τ' οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. Persicum vocabulum est *κυρβασία*, quo utitur *Aristophanes*: *Κανδύταλις Menandro* et *Diphilo* usurpatum. Vid. *Pollux* lib. x. sect. 138. *Παράδεισος*. *Pollux* l. IX. sect. 13. ἥκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικήν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν. Multa peregrina vocabula recenset *Eustathius* ad Od. Σ. p. 680. Aegyptia quaedam,
(350) quae Athenienses civitate donarunt, *Pollux* l. VII. sect. 71. *καλάσιρις, φώσων, ἡμιτύβιον*, etc., quibus adde, quod paulo ante apud *Moeridem* occurrit, *Στίμμις*. *Βατάνιον* sive *πατάνιον*, vocem Siculam, teste *Hesychio*, *Eubulus* adhibuit apud *Athen.* l. IX. p. 396. A. Sic itaque *Hermippus*, veteris comoediae poëta, vocem usurpare potuit Latinam. Quanquam enim Romani tum temporis non valde frequens cum Graecis aut cum Atheniensibus commercium habuerunt, tamen hoc ipso tempore, quo floruit *Hermippus*, aut paulo antea legatos Athenas miserant, legum describendarum causa. *Hermippus* cum ceteris veteris comoediae poëtis floruit Olympiad. LXXXV. et seqq. Unde liquet, vocem Latinam ipsi potuisse innotescere, quam vel per jocum adhibuisse censendus est, vel hominem Siculum aut Doriensem ea utentem introduxisse. In *Epicharmi* certe Siculi, Hermippo antiquioris, fragmentis non paucae reperiuntur voces Latinae. *Νοῦμμοι*, *nummi*, apud *Polluc.* l. IX. sect. 79. ὁ δὲ νοῦμμος δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τοὔνομα τοῦ νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικόν, καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων. ὁ Ἐπίχαρμός τε γὰρ ἐν ταῖς Χύτραις φησίν· Ἀλλ' ὅμως καλαὶ καὶ πῖοι ἄρνες, εὑρήσουσι δέ μοι καὶ νούμμους, πωλατιᾶς γὰρ ἔντι τᾶς ματρός. καὶ πάλιν· Κάρυξ ἰὼν εὐθὺς πριῶ μοι δέκα νούμμων μόσχον καλήν. *Ὀγγία*, *uncia*, *ἡμίνα*, *λίτρα*, ex eodem *Eustathius* laudat, ad Il. x. p. 1389. l. 11. ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγγίαν λέγει, καὶ λίτραν. *Πόλτον*, *pultem*, *Athenaeus* l. XIV. pag. 648. B. Καὶ Ἐπίχαρμος δὲ οὕτως λέγει ἐν γᾷ καὶ θαλάσσῃ· πόλτον ἕψειν ὄρθριον. Verum tamen harum vocum omnium origo in Italiane, an in vicina Sicilia quaerenda sit, obscurum est: neque eadem omnibus licentia. *Epicharmo* Siculo vocabula Siciliensibus nota licuit usurpare; *Hermippo* Atheniensi vix videtur fuisse licitum, vocem Latinae originis in theatrum Atticum inferre, quam nemo fortassis spectatorum intellexisset. Sed forte hominem, ut dixi, Doriensem in scenam introduxit: hi enim *ου* mutant in *ω*, ut notissimum. *Moeris* autem hoc nomen, utpote singulare et rarissimum, adnotandum et explicandum sibi sumsit. Haec mea de difficillimo hoc loco sententia est; quam, licet veri specie non carere putem, tamen non negaverim, pluribus et validioribus argumentis indigere. Viderint alii: nos et refellere sine pertinacia, et refelli sine iracundia parati sumus. Coll. Gron. τὸ ἐφ' ἡμῆν.

(351) 1. *Συρμαία*,] Vide *Meursii* Graeciam Feriatam. HUDSON.

Συρμαία,] In cod. Coisl. legitur *συρμαίαν*. Ibi quoque desideratur vox *Ἑλληνικῶς* post *τὰ λεπτὰ λάχανα*, nec necessaria videtur. SALLIER.

Συρμαίαν e Coisl. praetuli ob *Aristophanis* locum, quo respexit *Moeris*, Pac. v. 1253. Ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν·

Συγγενήσεσιν[1], ἀντὶ τοῦ συνουσίαις. Πλάτων Νόμοις. παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον.

Σήσαμα[2], καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος, οὗ ἐπωλεῖτο.

---

ubi vid. *Scholia*, *Poll.* l. I. 247. ceterique Grammatici. *Συρμαίαν βλέπων* e vetere Comico pro *ναυτιῶν* conservavit *Etymologus* p. 736, l. 34.

1. *Συγγενήσεσιν — συνουσίαις.*] Ita quoque *Hesychius*: *Συγγενήσεις. τὰς συνουσίας.* Sallier.

Συγγενήσεσιν,] *ἀντὶ τοῦ* pro *ἀντὶ* repositum e Coisl. R. coll. Gron. Dein ex iisdem *Πλάτων Νόμοις.* In edit. *ὡς Πλάτων ἐν N.* Leid. *Πλάτωνος Νόμοις.* In marg. *ὡς Πλάτων N.* Locus Platonis est Leg. lib. XII. p. 987. C. *καὶ ἐν ἄλλαις συνουσίαις τε καὶ ἰδιωτικαῖς συγγενήσεσιν ἑκάστων.* [Lobeck. ad Phryn. p. 352.]

2. *Σήσαμα.*] Attici loca iisdem nominibus denominare solebant, quibus res significabantur, quae iis in locis aut magno numero erant, aut venibant. Res nota etiam iis, qui nondum aere lavantur. Consulendi *Is. Vossius* ad Catull. p. 128. *L. Kusterus* ad Suid. V. *Δεῖγμα*, et *Τοὔψον*, ad Aristoph. Eq. v. 1372. aliique, quos laudat Cl. *Taylorus* Lect. Lys. cap. ult., qui et ipse quaedam protulit. Nos, ne aliis jam dicta repetamus, paucis simus contenti. *Ἰχθύες*, ut alibi saepe, pro *foro piscatorio* occurrunt in *Antiphanis* fragmento apud *Athen.* l. VII. p. 287. E. *Ἄτοπόν γε κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν Κήρυγμα.* male *Dalechampius*, *de piscibus*. *Μεμβράδες*, pro *foro*, *ubi membrades*, vilissimum piscium genus, *vendebantur*, *Timocles* ibid. l. VI. p. 241. B. *Λάχανα*, *Alexis* ib. l. VIII. p. 338. *Σ.—ὥστε γίγνεται Ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.* *Dalechamp.* iterum *de oleribus*, imo, *in foro olitorio*. *Οἶνος* in *Aristophanis* versibus apud *Suidam* t. I. p. 156. *Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον.* Male latine vertitur, *curre ad vinum*. Rectius apud *Polluc.* l. x. sect. 75. idem fragmentum fuerunt interpretati. *Κενέβρεια*, *forum, ubi morticina venditur*. *Erotianus*: *Κενέβρεια. τὰ νεκριμαῖα κρέα* (352) *οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἔσθ' ὃ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι καλεῖ με.* (Vid. de hoc versu Cl. *Heringa* Obs. Cr. p. 164. coll. *Schol.* Aristoph. Av. v. 538.) *καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, κενέβρεια καλεῖται.* Similiter *Νίτρον*, *forum, ubi nitrum, aliaque sicca condimenta venibant. Hesychius*: *Ταχτονίτου.* (Leg. *Τἀκ τοῦ νίτρου.*) *τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα διὰ τὸ ἐνταῦθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι.* Recte omnino *Scholiastes* interpretatur versum *Euripidae* Med. 68. *Ἤκουσα τοῦ λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν, Πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι Θάσσουσι. Ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γὰρ νῦν, τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν, ὡς ὄψον καὶ μύρα.* quo loco jam alii fuerunt usi; neque ab ista *Scholiastae* explicatione recedendum. Pro *παλαίτατοι* vero malim *παλαίτεροι* e Tragoed. Christ. Pat. v. 1186. ut *πρεσβύτεροι*, *γεραίτεροι*. Comparativi enim pro positivis Atticis fuerunt in deliciis. [Nemo hoc hodie credet. v. Matth. Gr. Gr. Vol. II. p. 853. sqq. et Nitzsch. de compar. L. Gr. modis ad calcem Plat. Ion.] *Hesychius*: *Νεώτερον, οὐ μόνον συγκριτικῶς, ἀλλὰ καὶ νέον Ἀττικοί.* Vid. *Steph.* de D. A. p. 38. [de *νεώτερον*, quod vulgo existimant pro *νέον* positum v. Stallb. ad Pl. Euthyphr. p. 3. Heindorf. ad Protag. p. 461.] Hoc obiter. Verum ex eadem hac synecdoches specie explicandus alter *Euripidis* locus,

Σαπρὸν [1], τὸν παλαιὸν οἶνον, Ἀττικῶς.

---

plane insignis, ab interpretibus non intellectus, Iphigen. Taur. v. 968. seqq. Ὅσαι μὲν οὖν ἕζοντο πεισθεῖσαι δίκῃ, Ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὡρίσαντ' ἔχειν. Ὅσαι δ' Ἐριννύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ, Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί. Orestae verba sunt, judicium in Areopago narrantis, in quo ope Minervae victor evaserat. Audiamus interpretem. Ita ille: *Quaecunque igitur Furiarum sedebant, acquiescentes judicio, Suffragia prope ipsa me pro sancto et pro puro statuerunt habere.* etc. Nihil vidi magis. Ψῆφος hic est, *locus, ubi suffragia data sunt, aut solent dari*, ὅπου αἱ ψῆφοι τίθενται, *Areopagus.* Debuerat autem ita Latine verti: *Quotquot igitur Furiarum consederunt, victae judicio, Juxta* vel *Prope ipsum locum, ubi suffragia data sunt, templum*, sive *sacellum, constituerunt habere.* Ne dubites, en! alterum ipsius *Euripidis* locum, Electr. v. 1270. Δειναὶ μὲν οὖν θεαὶ τῷ δ' ἄχει πεπληγμέναι Πάγον παρ' αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονὸς, Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον. Idem liquet ex *Aeschyli* Eumenisin, non uno loco. Diserte *Pausanias* in Atticis p. 68., postquam de Areopago et Orestae judicio egisset: Πλησίον δὲ ἱερὸν θεῶν ἐστιν, ἃς καλοῦσιν Ἀθηναῖοι Σεμνὰς, Ἡσίοδος δὲ Ἐριννῦς ἐν Θεογονίᾳ. Vid. *Meursius* de Areopago c. 2.

(353) 1. Σαπρὸν, τὸν π. οἶνον, Ἀ.] Usus est *Moeridis* observatione Illustris *Spanhemius* ad *Aristoph.* Plut. v. 1087. Ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά. Σαπρὸν Atticis dicitur *vetustum.* Vid. *Phrynichus* p. 166. [p. 377. ed. Lob.] *Suidas* V. *Salmasius* de L. Hellen. p. 110. *Casaubon.* ad Theophr. Charact. p. 249. alii ad Thomam laudati. Conf. *Wetsten.* ad Matth. VII. v. 18. Οἶνος σαπρίας occurrit apud *Hermippum* ap. *Athen.* l. I. p. 29. F. Sed *Moeridi* illustrando unice accommodatus est *Alexidis* locus e Saltatrice apud eundem *Athen.* l. X. p. 441. D. Γυναιξὶ δ' ἀρκεῖ πάντ' ἐάν γ' οἶνος παρῇ Πίνειν διαρκής. ἀλλὰ μὴν νὴ τὼ θεὼ, Ἔσται γ' ὅσον ἂν βουλώμεθ', ἔσται καὶ μάλα Ἡδύς γ'.. ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρός. Λέγων γέρων γε δαιμονίως. ἀσπάζομαι. ubi versu ultimo Magnus *Casaubonus* vel Ἄγαν γέρων γε, vel Οἶνον γέροντα legit. Prius praeplacet. Verum versu 4. aliam lectionem conservavit *Eustathius* ad Odyss. *B.* p. 100. l. 47. Οἶνον δὲ παλαιὸν Ὁμήρου εἰπόντος, οἱ ὕστερον ἀστείως μεταλαβόντες, γερόντα τὸν τοιοῦτον εἶπον. οἷον γέρων Θάσιος οἶνος. ὅπερ ἡδύτερον ὁ Κωμικὸς Ἄλεξις φράζων, φησίν· οἶνος καὶ μάλα Πολύς γε ὀδόντας οὐκ ἔχων. ἤδη σαπρὸς, γέρων δαιμονίως. Τοιοῦτον δέ φασι παλαιὸν ἡδύποτον οἶνον τοῖς καθωνιζομένοις δίδωσιν Ὅμηρος. εἰκὸς δὲ τὸν εἰρημένον γέροντα καὶ σαπρὸν οἶνον καὶ σαπρίαν ἀρσενικῷ γένει λεχθῆναι. οὗ χρῆσις ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κ. τ. λ. Pro ἡδὺς *Eustathius* praebet πολὺς, quae vox nauci est: sed leviter mutata, elegantissimam exhibebit lectionem et Comico dignam: Πολιός γ', ὀδόντας οὐκ ἔχων. aut, si quis ita velit, utraque servata: Ἡδύς γ', ὀδόντας οὐχ ἔχων. ἤδη σαπρός, Πολιὸς, γέρων γε δαιμονίως. *Vinum vetustum* primo joco dictum οἶνος πολιὸς, dein etiam extra jocum in consuetudine usurpari coepit. Vid. *Eustathius* ibid. p. 101. l. 4. *Firmus* Epist. X. apud *Muratorium* in Anecd. amico mittit στάμνον οἴνου πολιοῦ. Recte *Scaliger* in *Euripidis* Electr. v. 497. pro Παλαιὸν reposuit Πολιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε. Nisi praeferendum, Πολιοῦ τε θ. Διονύσου τόδε. [vid. ad h. Eur. l. Seidler. v. 492.]

Σκυτοτόμον[1], Ἀττικῶς. σκυτέα, Ἑλληνικῶς.
Σαλπικτής[2], Ἀττικῶς. σαλπιστής, Ἑλληνικῶς.
Σάκος[3], Ἀττικῶς. σάκκος, διὰ δύο κ, Ἑλληνικῶς.
Σκίμπους[4], Ἀττικῶς. κράβατος, Ἑλληνικῶς.
Σκότος[5], οὐδετέρως, Ἀττικῶς. σκοτία, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Σκυτοτόμον, Ἀττικῶς.*] Recte, cum ea vox usurpetur a *Platone* in Theaet. p. 130. *παρὰ δὲ τῶν ὑστέρων ἅτε σοφωτέρων, ἀναφανδὸν ἀποδεικνυμένων, ἵνα καὶ οἱ σκυτοτόμοι αὐτῶν τὴν σοφίαν μάθωσιν ἀκούσαντες.* Atticam igitur esse nemo negaverit. Non ideo tamen nomen *σκυτεὺς* damnandum est, quo constat usum esse *Aristoph.* Avib. v. 491. *Ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυτοδέψαι, Σκυτῆς.* Sallier. (354)

Σκυτοτόμον. Laudavit *Menagius* ad Diog. Laërt. l. II. sect. 122. *Σκυτοτόμον, Ἀττικοί. σκυτέα, Ἕλληνες.* Sic *Moschopulus Π. Σ.* p. 193. *Σκυτοτόμος παρ' Ἀττικοῖς ὁ σκυτεύς. ἤγουν ὁ κοινῶς τζαγκάριος.* Utrumque et *σκυτοτόμος* et *σκυτεὺς* pro *sutore* satis frequens. Recentiores videntur haec duo distinxisse. In *Hesychio* tamen forte distinctio tollenda, et glossae jungendae: *Σκυτοτόμος. λωροτόμος, σκυτεύς, σκυτόῤῥαφος.* Apud *Michaëlem Psellum* est *σκυτόμος. Ῥάδαμνος κλάδος καὶ βλαστός. σκυτόμος. λωροτόμος.* Sed suus homini error relinquendus est; e versus politici enim dimensione liquet, ipsum non aliter scripsisse.

2. *Σαλπικτής,*] Is articulus debetur codici Coislin. Nec abesse debere, illud ostendit, quod eadem doceant *Phrynichus* p. 80. et *Thomas M.* Sallier.

Σαλπικτής. Sic Coisl. Coll. Gron. *Σαλπιγκτής.* quae sincerior scriptura videtur *D'Orvillio* ad Charit. p. 660. Conf. *Wesseling.* ad Diod. Sic. t. II. p. 203. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 191.]

3. *Σάκος, Ἀ. σάκκος διὰ δύο κ, Ἑ.*] Sic voces transponunt MSS. C. R. coll. Gron. In *Hudsoni* edit. est, *σάκκος, Ἑλληνικῶς, διὰ δύο κ. Aristoph.* Acharn. v. 822. *Κλάων Μεγαρεῖς· οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον.* ubi vid. *Schol.* et ad Lys. v. 1213. *Eustath.* ad Il. E. p. 447. l. 27. *καὶ μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ δι' ἑνὸς γράφεσθαι κ.* Add. not. ad Thom. et Cl. *Heringam* Obs. p. 170. [vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 257. Phrynichi praeceptum: *σάκκος: Δωριεῖς διὰ τῶν δύο κκ, Ἀττικοὶ δὲ δι' ἑνός* probat F. V. Fritzschius in censur. Arist. Acharn. ed. Dindorf. in Jahn. Anall. *a.* 1829. Vol. II. P. I. p. 12.]

4. *Σκίμπους,*] *Aristoph.* Nub. v. 253. Coll. Gron. *σκίμπη. Κράβατος* C. Reg. coll. Gron. Schl. non *κράββατος*, ut supra in *Ἀσκάντης.* Vid. *Phrynich.* p. 20. [62. ed. Lob.] et *Thom. M.*

5. *Σκότος,*] At *Thomas Magister* masculinum et neutrum in usu fuisse ait: *ὁ σκότος, καὶ τὸ σκότος. τὸ δὲ σκοτία οὐκ ἐν χρήσει. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις· σκότον δεδορκώς. Photius* Lex. MS. *Σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως. οὕτως Ἀμειψίας.* ubi scribendum, *ὁ σκότος, καὶ τὸ σκότος ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας.* Nusquam enim (355) *τὸ σκότον* reperias. Nec dubitandi locum relinquit *Eustathii* locus ad Homer. p. 953., e quo praeterea discimus, scriptores illos, qui post *Homerum* vixerunt, masculino et neutro genere promiscue usos: *ὅρα δὲ ὡς καὶ νῦν ἀρσενικῶς ὁ σκότος ἐγράφη. οὕτω γὰρ οἶδεν Ὅμηρος, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον διαφορεῖται, ὁμοίως τῷ ὁ*

Σμώμενος[1], Ἀττικῶς. σμηχόμενος, Ἑλληνικῶς.
Συβωτεῖν[2], Ἀττικῶς. ὑοβοσκεῖν, Ἑλληνικῶς.
Σαίρειν[3], Ἀττικῶς. σαροῦν, Ἑλληνικῶς.
Σμικρὸν, Ἀττικῶς. μικρὸν, κοινόν.
Σφαδάζειν[4], Ἀττικῶς. δυσθανατᾶν, Ἑλληνικῶς.

ὄνειδος et τὸ ὄνειδος. Aliter tamen *Aelius Dionysius*, teste eodem *Eustathio* p. 1390., qui solum masculinum genus ab Atticis usurpari solitum ostendit: illudque ab *Aeschylo*, *Sophocle* et *Euripide* constanter observatum, plurimis exemplis ostendi posset. Neutrum tamen semel occurrit in *Eurip.* fragmento p. 489. Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος. sed ibi legendum videtur τοιοῦτος. Praeterquam enim, quod nullum ejusce nominis neutro genere sumti exemplum in illius tragoediis legitur, *Dionysio* tutius, quam *Moeridi* et *Thomae* creditur. Sallier.

Σκότος. Utroque genere, et neutro, et masculino apud scriptores Atticos, et Tragicos etiam, legi notavit Cl. *Valckenaerius* ad Euripid. Phoen. v. 380. ubi *Athenaei* locum excitavit l. ix. p. 498. A. Conf. *Eustathius* ad Il. *A*. p. 55. l. 35. seqq. Πολύ τι σκότος apud *Demosth.* de Coron. p. 336. A. Contra Eubul. p. 537. A. τὸ σκότος ἤδη εἶναι. In MSS. etiam saepe variatum, ut apud *Thucydidem* l. ii. p. 99. l. 71. pro σκότῳ MS. σκότει. σκότους apud eundem l. iii. p. 181. l. 78. et alios scriptores Atticos. Σκότος et σκότον in accusativo dixit *Ameipsias* apud *Photium*: Σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως. οὕτως Ἀμειψίας. ubi nihil mutandum. [cf. Schol. ad Eur. Hec. v. 1. Bast. ad Greg. Cor. p. 22. et 615. ed. Schaef. Pors. ad Eur. Hec. v. 825. Monk. ad Eur. Hippol. v. 192.]

1. Σμώμενος,] *Hesychius*: Σμώμενος. σμηχόμενος. *Aristophanes* Lemniis apud *Pollucem* l. vii. sect. 166. Ἀλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην Ἐν τῇ πυέλῳ. In *Antiphanis* fragmento apud *Clementem Alexandr.* quod supra V. Ῥύπτεσθαι emaculavi, legitur quidem, Σμήχεται, κτενίζετ', ἐκβέβηκε, τρίβεται. et verbum σμήχεσθαι alibi in scriptoribus Atticis occurrit: sed, nisi cum *Grotio* multa transponere velimus, reponendum Σμᾶται, cujus alterum glossema est. Diphthongum enim αι ante consonam non posse corripi, nemo paulo humanior est, qui hodie dubitet. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 253. sq. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 229.]

2. Συβοτεῖν,] Coisl. Leid. coll. Gron. per ω Συβωτεῖν, ut
(356) apud *Thomam* V. *Etymol.* p. 81. l. 23. Passim in hac voce ο et ω variari notavit Cl. *Oudendorpius* ad Thom. Verbum συβωτεῖν apud veterum reperi neminem, συβώτην apud *Platon.* p. 128. A.

3. Σαίρειν, Ἀ. σαροῦν, Ἑ.] In MS. σαίρειν. Hudson.

Similiter Leid. Verum C. R. coll. Gron. Schl. σαροῦν. Σαίρειν reperias apud *Euripidem*, praeterquam Hecuba a *Thoma* laudata, Androm. v. 166. Cyclop. v. 29. 33. Ione v. 795. *Sophocl.* Antigon. v. 415. Adi et *Wetst.* ad Matth. xii. v. 44. [Lobeck. ad Phrynich. p. 83. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 226.]

4. Σφαδάζειν, Ἀ. δυσθανατεῖν, Ἑ.] Cod. Coisl. habet δυσθανατᾶν, quod est fortasse praeferendum: δυσθανατέω enim in censum vocum Atticarum venire debet, cum ea utatur *Plato* Reipubl. l. iii. p. 406. Equidem verbum δυσθανατάω nusquam reperire

Στέμφυλα[1], Ἀττικῶς. στρέμφυλα, Ἑλληνικῶς.
Στύρακα[2], θηλυκῶς, Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.
Σκευωρία[3] καὶ σκευωρήματα, Ἀττικῶς. συσκευή, Ἕλληνες.

---

contigit. Verum cum simplex *θανατάω* saepissime occurrat, compositum *δυσθανατάω* locum habere posse quis dubitet? SALLIER.

Σφαδάζειν,] Multis hoc verbum ornarunt *Stephanus* in Thes. t. III. p. 1155. J. *Tollius* ad Longin. c. XXV. p. 150. et Amicissimus *Ruhnkenius* ad Tim. p. 173. Eo autem sensu, quo *Moeris* hic explicat, pro *moribundum palpitare*, *calcitrare*, non admodum frequens est. Eam autem vim habet in composito *ἀσφάδαστος* apud *Sophocl.* Aj. v. 849. et *Aeschyl.* Agam. v. 1302. Saepissime hoc sensu *σπαίρειν* et Attice *ἀσπαίρειν* occurrunt. Utrumque *ἀσπαίρειν* et *σφαδάζειν* conjunxit *Eustathius* ad Il. *N.* p. 922. l. 48. *καί τις ἀσπαίρων σφαδάζει.* Atque hoc quidem loco nefas ducerem, si ingeniosissimam *Valckenaerii*, Viri supra meas laudes positi, correctionem negligerem in *Euripidis* Electr. v. 842. de Aegistho ab Oresta percusso: — *Πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω Ἤσπαιρεν, ἠλάλαξε δυσθνήσκον φόνῳ.* Pro *ἠλάλαξε* Vir Cl. reponendum censet *ἐσφάδαξε*· qua conjectura nihil excogitari potest elegantius. — *Δυσθανατᾶν* pro *δυσθανατεῖν* recepi e Coisl. et coll. Schl. Hanc enim verbi formam agnoscit *Etymologus* in *Θανατῶ*, *Auctor Vetus* apud *Suidam* V. *Δυσθανατῶντα*, *Agathias* apud *Jungerm.* ad Polluc. l. III. sect. (357) 106. *Δυσθανατεῖν Philostrat.* V. A. l. V. c. 16. *Δυσθανατοῦν Hesychius* in *Σφαδάζει. δυσθανατοῖ.* nisi velis *δυσθανατεῖ.* [cf. Blomfield. gloss. ad Aeschyl. Pers. v. 199.]

1. *Στέμφυλα, τὰ τῶν ἐλαιῶν, Ἀ. στέμφυλα, τὰ τῶν βοτρύων, Ἑ.*] In MS. *στρόμφυλα.* HUDSON.

Στέμφυλα. Quae *Hudsonus* interseruit *τὰ τῶν ἐλαιῶν*, et *τὰ τῶν βοτρύων*, e *Phrynicho* p. 180. [p. 405. ed. Lob.] aut *Thoma Magistro* sunt petita. MS. Leid. praebet, *Στέμφυλα, Ἀττικῶς. στράμφολα, Ἑλληνικῶς.* In Marg. *σταφυλαί.* Coislin. autem, Reg. coll. Gronov. et Schlaeg. *Στέμφυλα, Ἀττικῶς. στρέμφυλα, Ἑλλ.*, quam lectionem confirmat *Moschopulus Π. Σ.* p. 198. *Στέμφυλα, τὰ κοινῶς στρέμφυλα. ἤγουν τὰ τῶν ἐλαῶν ἀποπιέσματα, καὶ τὰ τῶν βοτρύων ἀποπιέσματα.* Pari ratione recentiores Graeci pro *σταχύδιον* corrupta pronunciatione dixere *στραχύδιον.* Vide *Meursii* Glossar. De *στεμφύλοις Ruhnken.* ad Tim. V.

2. *Στύρακα,*] Ibi sermo est de lacryma styracis arboris, quam masculino genere *Moeris* efferri negat, in ea re minime audiendus, cum *Aristoteles* masculinam fecerit Hist. An. l. 4. p. 106 ed. Sylburg. *καὶ ἐλαφείου κέρατος θυμιωμένου, τὰ πλεῖστα φεύγει τῶν τοιούτων. μάλιστα δὲ φεύγουσι θυμιωμένου τοῦ στύρακος. Aristotelem* vero secuti omnes, quos legisse contigit. v. g. *Dioscorides* l. I. c. 7. *Galenus* l. IV. Meth. c. 4. Meminit quoque styracis *Theophr.* Hist. Plant. l. I. c. 9., sed cum ibi nec articulus nec adjectivum occurrat, quid senserit, divinare non ita facile est. SALLIER.

Στύραξ. Vid. *Ammonius* p. 132. et Cl. *Valckenaerius.* [Thom. Mag. p. 811.]

3. *Σκευωρία. — συσκευή, Ἑ.*] Aliis *κατασκευή.* HUDSON.

Σκευωρία καὶ σκευωρήματα,] Coisl. Reg. et coll. Gron. habent *σκαιωρήματα*, ut apud *Suidam: Σκαιωρία, ἡ κακὴ βουλή.* Prae-

Συνέριθοι[1], Ἀττικῶς. συνυφαίνουσαι, Ἑλληνικῶς.
Στρωματόδεσμος[2], Ἀττικῶς. στρωματεὺς, Ἑλληνικῶς.
Στασιώτης, Ἀττικῶς. στασιαστὴς, Ἑλληνικῶς.

---

stat autem cum Cel. *Oudendorpio* ad Thomam legere *σκευώρημα*
(358) in singulari: quod pro *dolosa machinatione*, ut et alterum *σκευωρία*, legitur apud *Demosthenem* locis a *Budaeo* Comm. p. 582. excitatis, quem vide, et *Tib. Hemsterhusium* ad Poll. l. IX. sect. 133. Post *συσκευὴ* in ed. et Leid. erat *δὲ*, quam voculam, praeeuntibus C. R. et coll. Gron. delevi. Noster enim non opponit vocem *συσκευὴν* nominibus *σκευωρία* et *σκευώρημα*, sed per eam explicat. *Ἕλληνες* et hic et saepe. Sed in codd. haec vox compendio est scripta *Ἑλλην.* et sic coll. Gron. hoc loco.

1. *Συνέριθοι*,] Leid. *Σκυέριθοι* et *συνηφαίνουσαι*. *Hesychius*: *Συνέριθοι*, *συνυφαίνουσαι*, *συνεργοί*. Posterioris significationis e *Platone* aliisque scriptoribus Atticis exempla dedit Cl. *Ruhnkenius* ad Timaeum V. Prioris, quam propriam esse scribit *Eustathius* ad Odyss. Z. p. 244., apud Atticos exempla nondum reperi. Verum occurrit hoc sensu in *Leonidae* Epigrammate, quod inter Jensiana est CXXIII. v. 3. *Καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον Ἤισεν*. Sic l. pro *συνερίθον*. Simili ratione *Theocritus* Idyll. XXVIII. v. 1. *colum φιλέριθον* dixit, *Antipater* Anthol. l. I. c. LXXVIII. ep. I. v. 3. *συνεργὸν ἠλακάτην*. *Incertus* Anth. l. VI. c. VIII. ep. 6. v. I. *Κερκίδα — φιλοεργόν*. Ita forte etiam *συνέριθος* intelligendum in *Callimachi* Epigr. XVII. v. 3. *Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον.* et in alio apud *Gruterum* Inscript. p. 1031. x. *Βιττὼ καὶ Φαινὶς φίλη ἡμέρη αἱ συνέριθοι Αἱ πενιχραὶ γραῖαι τῇδ' ἐκλίθημεν ὁμοῦ.* Verum in *Philippi* Epigrammate Anthol. l. I. c. LXXIV. I. v. 3. *συνέριθοι* sunt *mulieres, quae una spicas legebant*. *Λιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη πολυγήρως Νικὼ σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας. Ὤλετο δ' ἐκ θάλπους. τῇδ' ἐκ καλάμης συνέριθοι Νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων.*

2. *Στρωματόδεσμος, Ἀ. στρωματεὺς, Ἑλλ.*] Hancce vocem tamen reperias apud *Theophrastum* Hist. Plant. l. IV. c. 2. *ἐξ οὗ τοὺς κρίκους διατορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους.* Sallier.

Στρωματόδεσμος. Vid. *Phrynichus* p. 178. *Thomas M.* V. et notae. *Pollux* l. VII. 79. et x. 138. *καὶ στρωματεῖς δὲ Ἀπολλόδωρός*
(359) *τε ὁ Γελῷος ἐν Ψευδαίαντι ἔφη· μάχαιρα, λόγχη, στρωματεύς. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος Καρύστιος ἐν Ἀντευεργετοῦντι· Τοὺς στρωματεῖς ἔλυον. κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἀποκαρτεροῦντι.* ubi consule Cl. *Hemsterhusium*. *Στρωματόδεσμον συσκευάσασθαι Plato* Theaet. p. 129. A. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 401.]

1. *Στασιώτης, Ἀ. στασιαστὴς, Ἑλληνικῶς.*] Quod longe verisimillimum est; nullum enim illius exemplum in Atticorum scriptis legisse meminimus, quin et apud lexicographos frustra conquiras, tametsi illud nomen interdum occurrat. Utitur v. g. *Josephus* p. 469. *Φίλος δέ τις Ὑρκανοῦ Ἰδουμαῖος Ἀντίπατρος λεγόμενος, πολλῶν μὲν εὐπορῶν χρημάτων, δραστήριος δὲ τὴν φύσιν ὢν καὶ στασιαστής.* Utitur et *Ptolemaeus* in Tetrab. p. 165. Sallier.

Στασιώτης,] *Herodot.* l. I. c. 13. c. 59. etc. Apud *Platonem* Theaet. p. 132. D. *οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται*, philosophi sunt, *qui*

Στερίφη[1], Ἀττικῶς. ἡ στεῖρα, στεῤῥά, Ἑλληνικῶς.
Σκιμαλίσαι[2], Ἀττικῶς. καταδακτυλίσαι, Ἑλληνικῶς.
Σιτίζειν[3] τὸ παιδίον, Ἀττικῶς. ψωμίζειν, Ἑλληνικῶς.
Σχινδαλμὸς[4], ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς. σκινδαλμὸς, Ἕλληνες.

---

universum stabile ponunt. Utitur *Moeride Wetstenius* ad Marc. xv, v. 7. ubi *συστασιασταί.*

1. *Στερίφη, Ἀττικῶς. στεῤῥὰ, Ἑλληνικῶς.*] Ita cod. Coislin. quae lectio defendi potest. Etenim vocis *στέριφος* duae sunt significationes, *firmus* nempe et *sterilis.* Cum autem *Moeris* alteram supra attingit, de priore ibi agere voluisse verosimile est. At, inquiet aliquis, vox *στεῤῥὸς* ab *Aeschylo* et *Euripide* saepenumero usurpatur; non igitur a *Moeride* inter voces parum Atticas amandari potuit. Sed cui compertum non est, ad eum lapidem Grammaticos saepe offendere? Deinde vero eadem est ratio nominis *στεῖρα*, utpote quae ab *Onomacrito* Atheniensi cive usurpata deprehendatur. Sic enim ille, ubi de Ostrita v. 115. *Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν ὀρείτην Ὅστε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἡρώεσσι κομίζει Καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσι.* Accedit *Euripides* Andromach. v. 711. *Ἡ στεῖρος οὖσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται.* Sallier.

Στερίφη, Ἀ. ἡ στεῖρα, στεῤῥά, Ἑλλ.] Ed. et Leid. pro *στεῤῥὰ* habent *στερά*, quam vocem una litura sanandam censet Cel. *Ruhnkenius* ad Tim. V. *Στερίφαι.*, cujus sententia non videtur adspernanda. Verum Coisl. Reg. coll. Sch. Gron. exhibent utrumque *στεῖρα* et *στεῤῥά.* Respicit *Moeris Aristophanis* Thesmoph. v. 648. *Στερίφη γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε. Moschopulus Π. Σ.* p. 198. (360)
Στερίφη, ἡ στεῖρα. Γῆ ἄγονος et *στερίφη Aelian.* H. A. l. ii. c. 49: *pecudes στερίφαι* l. iii. c. 33. Plura dabit modo laudatus *Ruhnkenius.*

2. *Σκιμαλίσαι, Ἀ. καταδακτυλίσαι, Ἑ.*] *Hesychius: Σκιμαλίσαι. καταδακτυλίσαι. Aristoph.* Acharn. v. 443. *Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.* ubi vid. *Scholia* et *Suidam* V. Pace v. 548. *Καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν* ubi etiam adi *Schol.* et *Menag.* ad Diogen. Laërt. l. vii. c. 17. *Hesych. Σιφνιάζειν.*

3. *Σιτίζειν τὸ παιδίον,*] Is articulus debetur codici Coisl. (et coll. Gron.) Sed pro *ψωνίζειν* scribendum est *ψωμίζειν.* et ita *Thomas Mag. Σιτίζειν, Ἀττικοί, οὐ σιτεύειν, οὐδὲ ψωμίζειν.* Sallier.

Σιτίζειν. Aristophan. Eq. v. 713. *Καθ᾽ ὥσπερ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς. Xenophon* Conviv. p. 882. B. *ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσι. Herodot.* l. vi. c. 52. *Moschopulus Π. Σ.* p. 54. *Σιτίζω τὸ παιδίον, ἀντὶ τοῦ ψωμίζω. Hesychius: Σιτήσας. θρέψας.* L. *Σιτίσας.* Conf. not. ad *Thom.* V.

4. *Σχινδαλμὸς,*] Aliis *Σχινδάλαμος.* Minus recte forsan apud *Aristophanem σκινδαλμὸς* cum *κ.* Vid. *Lamb. Bosium* in Observ. Crit. p. 186. Hudson.

Σχινδαλμός. Apud *Aristophanem* tamen *σκινδαλμὸς* scriptum semper reperias. Ita quoque *Lucianus* t. ii. p. 602. Hinc non injuria quis suspicetur, *Moeridem* scripsisse: *Σκινδαλμὸς ἐν τῷ κ, Ἀττικῶς. σχινδαλμὸς, Ἕλληνες.* Sallier.

Σχινδαλμός. De ipsa voce, quam *Scholiasta* Aristophanis et *Suidas* aliique satis explicuerunt, nihil dicam; pauca de diversa

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Ταινία[1], Ἀττικῶς. στηθοδεσμὶς, Ἑλληνικῶς.
Τεύτλιον[2], Ἀττικῶς. σεῦτλον, Ἑλληνικῶς.

---

scribendi ratione. *Hesychius*: *Σκινδάλαμος*, *σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ*, *σχινδάλαμος. ἄλλοι σκινδαλμός.* Apud *Aristophanem* bis per *κ* scriptum, Nub. v. 130. Ran. 835., sed *Moeridis* auctoritate *χ*
(361) pro *κ* ponenda est. Atticis enim in quibusdam verbis et nominibus placuit post sibilum *σ* litteras *κ* et *π* mutare in *χ* et *φ*. Ita *Λίσφος* dixerunt pro *Λίσπος*, quod supra e *Tzetze* monuimus. *Ἀσφάραγος* pro *Ἀσπάραγος*. Vid. not. ad *Phrynich.* p. 40. [110. ed. Lob.] *Σφόνδυλος* pro *σπόνδυλος*. *Σχελίδες* pro *Σκελίδες*, uti ad *Euripidis* Phoeniss. v. 1422. monuit Cl. *Valckenaerius*, ubi *Moeridem* etiam excitavit. [Koen. ad Gregor. p. 398.] Eadem varietas in *Σφονδύλη* et *Σπονδύλη*, *Σχέραφος* et *Σκέραφος* apud *Hesychium*. Pro *ἀνασκινδυλευθῆναι* apud *Platonem*, *Timaeus* et *Phrynichus*, *Ruhnkenio* nostro laudatus, repererunt *ἀνασχινδυλευθῆναι* per *χ*. *Σφόγγος* pro *σπόγγος* apud *Etymologum*. Levi emendatione succurrendum *Corintho* de D. A. *Τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγουσι καὶ τὸ νίτρον λίτρον, καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.* Lege, *σφογγίαν*. [vid. Koen. ad h. l. p. 148.] *Ἀποσχαλιδώματα Xenophontis* Cyneg. p. 992. per *κ* scribuntur apud *Hesychium* *Ἀποσκαλιδώματα*. *Stercus caprinum* ceteri Graeci dixere *σπυράθους*, *σπυράδας*, *Aristophanes* Pace v. 790. per *φ*, *σφυράδας*, et similiter *Eupolis* in *Scholiis* citatus. *Hesychius*: *Σφυράδες, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. οἱ δὲ σπυρίας.* L. *σπυράδας*.

1. *Ταινία*,] Ea voce ibi significantur *zonae*, sive *fasciae pectorales*. Aliter *Etymologus*, quem audire juvat: *Ταινίας. ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων πεζετία, στέμματα, στεφάνη, ζώνη. ἐπὶ δὲ ξύλων τὰ κυμάτια. ἐτυμολογεῖται δὲ τὸ ταίνω. ὃ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γίνεται τιταίνω. ἢ παρὰ τὸ τανύω. σημαίνει γὰρ, φασὶ, τὸ στηθοδέσμιον, ἣν οἱ πολλοὶ ἀδοκίμως φασκίαν λέγουσι. — καὶ ταινίον Ἀττικῶς τὴν στηθοδέσμην, τουτέστι περιτραχήλιον κόσμον.* Itaque, si fides *Etymologo*, *ταινία* apud Atticos de *monili* dicitur, ubi forstasse *στηθοδεσμὶς* legendum est: eo enim sensu usurpatur a *Chrysostomo* in Matth. p. 490. Alias sic appellatur *fascia pectoralis*. Sallier.

Ταινία,] *Eubulus* apud *Athen.* l. xv. p. 668. D. *Εἶεν γυναῖκες νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε, Θήσω δὲ νικητήριον τρεῖς ταινίας, Καὶ μῆλα πέντε καὶ φιλήματ' ἐννέα.* *Anacreon* Od. xx. v. 20. *Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν.* Conf. *Cuperus* Obs. l. i. c. vi. et *Salmasius* ad Ach. Tat. p. 543.
(362) ubi *Moeridis* meminit. Apud *Hesychium* male est *Τηνία*. Pro *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς* in *Montef.* Bibl. Coisl. est *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες*. Sed e libris meis nihil varietatis enotatum, et praestat *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς*, adeo ut paene poeniteat, me aliquando *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες* recepisse.

2. *Τεύτλιον, καὶ τεῦτλον*,] Duae illae voces in cod. Coisl. desiderantur. *Τεῦτλον* etiam tamen reperias apud *Thomam Mag.*, qui *Moeridem* secutus nomen *σεῦτλον* damnare non dubitavit. Utrique

Τάγηνον[1], Ἀττικῶς. τήγανον, Ἑλληνικῶς.

---

accedit *Etymologus*: *Ἀττικοὶ δὲ μεταβαλόντες τὸ σ εἰς τ, ὡς σεῦτλον τεῦτλον, τῆτες λέγουσι.* Atque hanc illorum sententiam libenter amplecteremur, nisi vox *σεῦτλον* in *Theophrasti* scriptis occurreret. Vid. l. II. de Caus. Plant. c. 23. *ἐπεὶ*, inquit, *καὶ σευτλίων ἐνία φασὶ τῷ ὕστερον ἔτει διαφύεσθαι καὶ διαβλαστάνειν.* Sed ibi fortasse *τευτλίων* scribendum: *σεύτλιον* enim semel, *τεύτλιον* vero compluribus in locis apud *Theophr.* legitur. Adde, quod postremum illud nomen ab Atticis scriptoribus semper usurpatum reperias. Hinc *Lucianus* t. I. p. 53. de illa voce sic disputat: *ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων.* SALLIER.

Τεύτλιον. Duas voces ab *Hudsono* additas, *καὶ τεῦτλον*, MSSti non agnoscunt. Conf. *Thom. Alexis* apud *Athenaeum* l. XIV. p. 621. E. *Καὶ πάλιν, ἐὰν μὲν σεύτλιον, παρείδομεν. Ἐὰν δὲ τεύτλιον, ἀσμένως ἠκούσαμεν. Ὡς οὐ τὸ σεῦτλον ταὐτὸν ὂν τῷ τευτλίῳ.*

1. *Τάγηνον,*] Is articulus debetur cod. Coisl. Nec *Moeridi* omittendus fuit, cum illud nomen ab aliis aliter scribi solitum ostendunt haec *Photii* in Lex. MS. *Τάγηνον, τοῦτο Ἰώνων τινὲς τήγανον λέγουσι.* qua in re tamen non omnino ipsi cum *Etymologo* convenit, utpote qui *τίγανον* Ionum fuisse contendat: *τάγηνον, τοῦτο Ἰωνικῶς τινες τίγανον λέγουσι.* nisi *τίγανον* mutes in *τήγανον.* Neque *τήγανον* nobis probari potest: *ἤγανον* enim apud utrumque legi debere suspicamur, *Athenaei* inprimis testimonio freti, qui hocce nomen laudat auctore *Anacreonte*, et inter Ionicas voces numerat. Sic autem *Athenaeus* l. VI. p. 229. *χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων. χεῖρα τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.* Non audiendus igitur *Eustathius*, qui Comm. p 1862. *ἤγανον* vocem Doricam esse ait. (363) Nam quis credat, ab *Anacreonte* voces Dorum peculiares usurpatas? Certe apud nos plus semper valebit *Athenaei* auctoritas; e quo praeterea nomen *τάγηνον* magis quam *τήγανον* obvium fuisse discimus. Nihil enim aliud ex his illius verbis colligas l. VI. p. 228. *ζητῶ δὲ καὶ εἰ δούλων πλῆθός τινες ἐκέκτηντο, ὥσπερ καὶ οἱ νῦν, καὶ εἰ τὸ τήγανον εἴρηται, καὶ μὴ μόνως τάγηνον.* Ibi vero complura veterum Comicorum testimonia reperiuntur, quibus fretus nomen *τήγανον*, licet contra dicente *Moeride*, non immerito adferas. SALLIER.

Τάγηνον. Restitui glossam e Coisl. coll. Schl. et Ward. in qua *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες.* Sic et Bibl. Coisl. Respicit *Moeris* ad *Aristophanis* Equit. vs. 925. *Τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων Ἐφεστάναι σίζον. Scholiasta, τάγηνον δὲ τήγανον.* Eleganter *Eupolis* apud *Plutarch.* de Ad. et Am. discrim. t. II. p. 54. B. parasitos appellat *τοὺς περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλους.* Utuntur et alii plures apud *Athenaeum*, qui *τήγανον* etiam ab Atticis fuisse usurpatum docet l. VI. p. 228. E. quem locum laudat Cl. *Sallierius.* Comparandus *Pollux* l. X. sect. 99. et ad eum ὁ *θαυμάσιος Hemsterhusius.* In Comicorum autem fragmentis apud *Athenaeum* saepe alterum alterius locum occupavit. Ita in *Alexidis* fragmento l. VII. p. 324. C. scribendum: *Ἐπὶ τὸ τάγηνον σίζον ἐπεισιὼν φέρω*, pro *ἐπὶ τὸ τήγανον.* Contra in ejusdem versibus e Pannychide vehementer depravatis l. XII p. 516. E. pro *Πυὸν μέλιτος ἐξύβαφον ἀπὸ ταγή-*

Τιμώρια[1], Ἀττικῶς. παροξυτόνως, Ἑλληνικῶς.

Τήμερον[2] εἶναι, Ἀττικῶς. ὡς Νεφέλαις·
— κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον εἶναι. τὸ σήμερον ἔχον, Ἑλληνικῶς.

Τήμερον[3], Ἀττικῶς. σήμερον, Ἑλληνικῶς.

Ταχίον[4] οὐ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ θᾶττον.

Τερθρεία[5], Ἀττικῶς. τερατεία, Ἑλληνικῶς.

νου τυροῦ. Τροφάλια χλωρὰ κυθνίου παρατεμών. metro jubente reponendum est ἀπὸ τηγάνου. Pro μέλιτος forte μελίτιον. Τυροῦ autem ad sequentem versum rejiciendum est: Τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμών. [v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 446. ed. Schaef.]

1. Τιμώρια,] Hac etiam particula locupletior est Grammaticus noster ope cod. Coisl. et coll. Ward., in qua tamen iterum Ἀττικοὶ et Ἕλληνες, et sic *Montefalc.* in B. C. ubique. Conf. supra Κάταντες. Μάντεων.

2. Τήμερον εἶναι, Ἀ. σήμερον. Ἑ.] Is articulus sic legitur in (364) cod. Coisl. Τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς. ὡς Νεφέλαις· κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον εἶναι. σήμερον, Ἕλληνες. Locus autem, qui *Moeridi* laudatur, reperitur in Nub. *Aristoph.* v. 1512. ubi scribitur ἡμῖν, non εἶναι. Sallier.

Τήμερον. Coisl. et Reg. in coll. *Stoeberi* praebent: Τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς. ὡς Νεφέλαις· κεχόρευται γὰρ μετρίως ἡμῖν τοῦ τήμερον εἶναι. τὸ σήμερον ἔχον, Ἑλληνικῶς. Similiter Bibl. Coisl. et coll. Ward., ubi pro ἔχον, ἔχει. et Ἀττικοὶ, Ἕλληνες. In coll. Gron. versus *Aristophaneus* sic scriptus est: Κεχόρευται γὰρ μετρίου ἡμῖν τὸ τ. ἑ. quem leviter ex *Aristophanis* editione emendavi. Huic vero e *Moeride* reddendum εἶναι pro ἡμῖν. Eandem loquendi formulam adhibet *Plato* Cratyl. p. 273. C. Δοκεῖ οὖν μοι χρῆναι οὑτωσὶ ἡμᾶς ποιῆσαι, τὸ μὲν τήμερον εἶναι, χρήσασθαι αὐτῇ. *Aristides* t. I. p. 275. laudatus *Thomae Mag.* *Alciphron.* l. I. ep. 1. [ubi vid. Bergl.] et l. III. ep. XXXIX. ἡ νηστεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι ἑορτάζεται. [vid. Matth. Gr. Gr. §. 545. p. 1071: ibique laudatos viros doctos.]

3. Τήμερον,] Glossulam addidi ex Coisl. et Regio. Τήμερον per τ saepissime reperias apud *Aristophanem*, per σ σήμερον Equit. v. 67.] ubi nunc τήμερον,] et alibi. Sed hanc inconstantiam potius librariis, quam ipsi Comico, tribuendam censeo. Apud *Tragicos*, *Thucydidem*, *Platonem* per σ legitur et hoc et similia, in quibus Comici τ posuerunt. Insignis est *Aelii Dionysii* locus apud *Eustath.* ad Il. *K.* p. 736. l. 26., qui perlegi meretur. Conf. *Mattair.* de Dial. p. 5. aliosque ipsi citatos. [Schaefer. ad Plutarch. Lucull. c. 41. Vol. V. p. 161.]

4. Ταχίον,] *Phrynichus* p. 26. [p. 77. Lob.] *Thomas M.* V. Θᾶττον. *Herodianus* Philetaero, ubi paucula notabo.

5. Τερθρεία, Ἀ. τερατεία, Ἑλληνικῶς.] Distinguit haec bina *Thomas Magister*, τερατείαν per θαυματοποιΐαν explicans, τερθρείαν per τὸν μετὰ φλυαρίας τερατώδη λόγον. Sed utroque significatu utrumque apud scriptores Atticos occurrit. In *Isocratis* Helenae Encom. t. II. p. 116. in nova editione expressum est τερθρείας, [id praebet etiam Urbinas] pro quo in *Stephani* ed. p. 209. A. est

Τειχίον [1], τὸ τῆς οἰκίας, Ἀττικῶς. τεῖχος, τὸ τῆς πόλεως, Ἑλληνικῶς.
Τετρεμαίνειν [2], Ἀττικῶς. τρέμειν, Ἑλληνικῶς.
Τριχίδες [3], Ἀττικῶς. τριχίαι, Ἑλληνικῶς.

τερατείας, quo orator etiam utitur Panathen. initio. *Τερθρείαν*, qui (365) adhibuerint, plures scriptores laudat Cl. *Ruhnkenius* ad Tim. V. et *Sallierius* ad Thomam. *Sophron* de haeresibus apud *Fabricium* B. G. Vol. VII. p. 485. *Δίδυμος καὶ Εὐάγριος οἱ τῆς Ὠριγενιανῆς τερθρείας μυστηριάρχαι παμμίαροι. Eustathius* ad Il. I. p. 643. f. *τὸ δὲ ταφῶν Ἰωνικὴν ἔχει τερθρείαν τοιαύτην. mirificam mutationem. Pherecratis* auctoritate hanc vocem confirmat *Orus* apud *Etymol.* p. 753. in. Sed *Moeris τερθρείαν* videtur scriptum reperisse in *Aristophanis* Nubib. v. 317. [?], ubi in nostris editionibus *τερατείαν* circumfertur. Quod genus vitiorum saepissime perdifficile est in scriptoribus detegere; verum late patet, et, ut ita dicam, dominatur, praesertim si explicatio litterarum ductibus prope accedat ad vocem glossematicam.

1. *Τειχίον*,] Melius *Thomas* [p. 837.], quem vide. SALLIER.

Τειχίον. Pro *οἰκίας* coll. Gron. *οἰκείας*. Usus est hoc loco Cl. *Wetstenius* ad Act. IX. v. 25. nihil vitii suspicatus. Mihi illud *Ἑλληνικῶς* a mala manu Grammatico nostro invito videtur obtrusum: quo deleto amice conspirabit cum *Ammonio*: *Τείχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πόλεων. Τειχία δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν.* Paulo aliter *Hesychius*: *Τειχίον Ἀττικοὶ τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις. ὁ δὲ Ὅμηρος, τεῖχος μὲν τὸ τῆς πόλεως, τειχίον δὲ τὸ τῆς οἰκίας.* Pro *agrorum sepe τειχίον* occurrit apud *Xenophontem* Cyneget. loco a *Steph.* Thes. laudato, de equo, *τειχίον ὑπερβαίνειν*. Sed et pro *pariete* in *Aristoph.* Eccl. v. 494. ubi male Interpres *parvum parietem* dedit. Atque ita apud alios saepissime: eamque differentiam observarunt, quotquot recte scripsere. Eadem autem ratione loquitur Noster supra in *Ζώνιον, τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς. ζώνη, ἡ τοῦ ἀνδρός. Κλισιάδες, αἱ δίθυροι πύλαι, Ἀττικῶς. κλίσια δὲ, ὅπου τὰ ζεύγη ἵσταται.* et in *Μειράκια, τοὺς ἄρρενας, Ἀττικῶς. μείρακας, τὰς θηλείας.* ubi eadem, ut videtur, manus stulte sedula *Ἕλληνες* adpinxit. Utroque *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς* omisso infra: *Χάραξ, ἡ μὲν πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, θηλυκῶς. ὁ δὲ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἀρσενικῶς.* Sic MSS. Conf. *Κάλλη. Κόπτει.* [Recte judicat Piersonus vocem *Ἑλληνικῶς* esse delendam.]

2. *Τετρεμαίνειν*,] Cod. Coisl. habet *τερεμαίνειν*. Male. Cum (366) autem verbum *τρέμω* a *Moeride* tanquam minus Atticum repudiatur, quis in eo Grammatici nostri incuriam non reprehendat? SALLIER.

Τετρεμαίνειν. Aristoph. Nub. v. 294. *οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.* v. 373. *τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν. Xenarchus* apud *Athen.* l. XIII. p. 569. C. *Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον.*

3. *Τριχίδες, Ἀ. τριχίαι, Ἑ.*] Alii *θρίσσαν*. In MS. *τριχέαι*. HUDSON.

Τριχίδες. Aristoph. Eq. v. 659. Ach. v. 551. Eccles. v. 56. et apud *Athen.* l. VII. p. 328. E. p. 329. B. *Alexis* ibid. p. 301. B. 303. A. Pro *τριχίαι* MS. omnes *τριχέαι*, coll. Gron. *τριχέας*. Sed per *ι* et alibi scribitur et apud *Polluc.* l. II. sect. 24.

Τέρα[1], Ἀττικῶς. τέρατα, Ἑλληνικῶς.
Τυφῶ[2], Ἀττικῶς. τυφῶνα, Ἑλληνικῶς.
Τωθάζειν[3], Ἀττικῶς. σκώπτειν, Ἑλληνικῶς.
Τιμήσεται[4], Ἀττικῶς. τιμηθήσεται, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Τέρα,*] Sic recte cod. Coisl. in serie *Ruhnk.* In edit. et Leid. est *Τέρας.* Vid. infra *Τέρα καὶ τερῶν.*

2. *Τυφῶ, Ἀ. τυφῶν, Ἑ.*]. Ita in MS. Forsan, *Τυφῶ, Ἀττ. τυφῶν, Ἑλλ.* in casu accus., aut *Τυφῶς, Ἀττ. τυφῶν, Ἑλλ.* in casu recto. Vide *Graevium* ad Luciani Soloecistam p. 45. 47. Hudson.

Τυφῶ, Ἀ. τυφῶν, Ἑ. In cod. Coisl. legitur *τυφῶνα.* Sallier.

Τυφῶ, Ἀ. τυφῶνα, Ἑ. Sic Coisl. Reg. coll. Schl. Gronov. In Leid. *Τυφῶ, Ἀ. τυφων, Ἑ.* Cl. *Oudendorpius* ad Thomam legendum censet, *Τυφῶ, Ἀ. τυφῶν, Ἑ.* Malim MSStorum auctoritatem sequi. *Τυφῶ* accusat. est in *Aristoph.* Eq. v. 508. *Τυφῶνα* in *Aeschyl.* Prometh. v. 354. Conf. *Etymol.* p. 749. l. 17. [cf. Buttmann. Vol. I. p. 209. et in Add. ad §. 37. ann. 3. Vol. II. p. 397. Passov. lex. s. v.]

3. *Τωθάζειν,*] Utraque vox in usu apud Atticos, praecipue vero *σκώπτειν.* Sallier.

Τωθάζειν,] *Aristoph.* Vesp. v. 1353. *ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς.* et v. 1359. *Οὐ δεινὰ τωθάζειν σε.* Forte ex eodem *Comico* derivatum est, quod habet *Suidas: Τὴν γλαῦκα τωθάζουσι τήνδε. ἀντὶ τοῦ ταύτην.* Plura hujus verbi exempla dedit *Ruhnkenius* ad Timaeum V. In *Aeliani* fragmento apud *Suidam* V. *Λιπαρία.* pro ὁ δὲ ἐτωθάζετο τοῦ θεοῦ τοὺς θεραπευτῆρας, praetulerim *ἐτώθαζε*
(367) vel *ἐπετώθαζε.* ut est in V. *Χλευασία.* Utrumque *σκώπτειν* et *τωθάζειν* conjungit *Libanius* t. I. p. 406. D. *σκωπτόμενος καὶ τωθαζόμενος.* et p. 416. *Κατατωθάζειν* usurpat idem t. I. p. 179. A. *Ἀντιτωθάζειν Conon* Narr. XLIX. p. 299. *Μηδεία δὲ σὺν ταῖς ἀμφ' αὐτὴν γυναιξὶν, αἱ δῶρον ἦσαν γάμων τῶν Ἰάσονος, παίζουσαι μετὰ μέθην, ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας ἐν τῇ παννυχίδι. οἱ δὲ ἀντετώθαζον τὰς γυναῖκας. κ. τ. λ.* quo cum loco comparandus *Apollonius Rh.* l. IV. v. 1725. *Τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπεστοβέεσκον ἔπεσσι, Χλεύῃ γηθόσυνοι. κ. τ. λ.*

4. *Τιμήσεται, Ἀ. τιμηθήσεται, Ἑλλ.*] Cave *Moeridi* credas. Plurimis enim exemplis, futura passiva in usu apud Atticos fuisse, ostendi potest; verum satis nobis esse videtur hicce *Platonis* locus de Republ. l. II. p. 361. [fin.] *ἐροῦσι δὲ τάδε. ὅτι οὕτω διακείμενος ὁ δίκαιος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται, ἐκκαυθήσεται τὼ ὀφθαλμώ.* ubi vides, nullo discrimine futurum medium et passivum a viro Atticarum venustatum inprimis studioso usurpari. Sallier.

Τιμήσεται,] Negari nequit, futura passiva etiam ab ipsis scriptoribus Atticis fuisse usurpata, neque illud ipse *Moeris* negaverit. Sed solent media futura ita saepissime adhiberi, quae a Grammaticis per futura passiva explicantur. Vide *Suidam* in *Εὑρήσομαι. Ζητήσεται. Moerin* in *Γυμνάσεται,* et *Ἀπαλλάξονται. Τιμήσεται* legitur in *Sophocl.* Antigon. v. 216. *Platon.* Phaedr. p. 1247. B. alibi *τιμήσομαι, τιμήσονται.* Consulendus omnino Magnus *Hemsterhusius* ad Thom. V. *Τιμήσεται.* Levis menda eximenda e *Joanne Grammatico: πολλάκις ἐναλλάσσοντες, τὸ μισηθήσεται μισήσεται*

Τέως[1], Ἀττικῶς. ἕως ἢ μέχρι, Ἑλληνικῶς.
Ταὐτὸν[2], Ἀττικῶς. τὸ αὐτὸ, Ἕλληνες.
Τίνι κηδεύομεν[3], Ἀττικῶς. παρά τινος γυναῖκα λαμβάνομεν, Ἑλληνικῶς.

λέγουσι, καὶ τὸ ζητηθήσεται, ζητήσεται, καὶ τμηθήσεται, τμήσεται, καὶ τὰ ὅμοια. Reponendum *τιμηθήσεται, τιμήσεται.* Alia exempla dedit Cl. *Kusterus* de Verb. Med. p. 161. *Hemsterhusio* citatus, quibus facile esset plurima addere. Verum quisque attentus lector, semel monitus, talia in scriptoribus legendis poterit observare. Librarii saepe passivum futurum substituere, ut pro *ζημιώσεται* in *Thucyd.* l. III. p. 192. l. 63. MS. *ζημιωθήσεται.* Perperam Interpres in *Lysiae* Or. contra Agorat. p. 243. f. et de Aristoph. bon. p. 341. f. *ἀναγνώσεται* Latine reddit *scriba praeleget:* est enim pro *ἀναγνωσθήσεται.* Recte *Bachius* V. Cl. in *Xenophontis* Apologia Socr. sect. 26. edidit *μαρτυρήσεται*, quod etiam probavit *Ernestius* in litteris ad ipsum datis. Sed juvat, taedii Grammatici (368) minuendi causa, elegantissimum *Eubuli* Comici fragmentum adscribere, in quo *πωλήσεται* est pro *πωληθήσεται*, ut turpi liberem macula. Conservavit illud *Athenaeus* l. XIV. p. 640. B. *Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται, Ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες, βότρυς, Γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, ῥόδα. Μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι. κ. τ. λ.* Versui 2. *Casaubonus*, Vir Illustris, succurrere tentabat, scribendo, *οὐχὶ κλητῆρες*, vel *οὐ καλητῆρες.* Et optime quidem suspicatus est, latere *κλητῆρας.* Perstringit enim poëta Atheniensium *τὸ φιλόδικον.* Verum in litteris *ΟΥΚ Α* alia latet lectio, quam sic restituimus: *Ἐν ταῖς Ἀθήναις, ΣΥΚΑ, κλητῆρες, βότρυς.* *Ficuum* mentionem a poëta fuisse injectam, quis dubitet? *ΟΥ* autem et *ΣΥ* creberrime in libris permutantur. Vid. *D'Orvill.* ad Charit. p. 679. f.

1. *Τέως,*] Vide not. ad *Herodiani* Philetaerum. *μέχρι* pro *μέχρις* Coisl. Reg. coll. Gronov.

2. *Ταὐτὸν,*] In serie cod. Coisl. quam *Ruhnkenio* debemus, est *Ταὐτό.* Utroque modo scribi, praeter alios Grammaticos, observat *Thomas M.* quem vide. Pro *Ἕλληνες* coll. Gron. *Ἕλλην.* abbreviate pro *Ἑλληνικῶς.*

3. *Τίνι κηδεύομεν,*] In Leid. sine *τίνι* legitur *Κηδεύομεν*, uti in suo codice etiam reperisse videtur *Hudsonus*, qui supra in littera K. hanc glossam posuerat. Nos autem ductu MSS. Coisl. Reg. coll. Schl. Gron. eam illic delevimus, et loco suo restituimus. *Κηδεύειν* cum dativo hoc sensu legitur in *Euripidis* Hippol. v. 634. *Ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς Γαμβροῖσι, χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος. Ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς Λαβὼν, πιέζει τ' ἀγαθῷ τὸ δυστυχές.* ubi *γαμβροὶ*, observante *scholiasta*, sunt *πενθεροὶ*, soceri. et in *Thyesta* v. 3. *Πλούτου δ' ἀποῤῥυέντος, ἀσθενεῖς γάμοι. Τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοὶ, Μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσιν.* In Hecuba v. 1202. *Κηδεύσων τινὰ* (369) utraque ratione explicari potest, vel per, *ducturus alicuius filiam*, vel, *filiam alicui uxorem daturus.* Med. v. 367. *οἱ κηδεύσαντες* soceri sunt. *Κηδεύειν* saepe pro *adfinitatem contrahere.* Vid. *Stephanum* in Thesauro.

Τάριχος[1], οὐδετέρως, Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.

Τελευταῖον[2] μόνως· τελευταιότατον οὐδεὶς τῶν παλαιῶν.

Τριπλᾶ[3], τετραπλᾶ, περισπωμένως καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς. βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Τέρα[4] καὶ τερῶν, Ἀττικῶς. τέρατα καὶ τεράτων, Ἑλληνικῶς.

Τροφαλὶς[5], Ἀττικῶς. τυραπάλη, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Τάριχος*,] *Aristoph.* Ran. v. 566. *Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω. Schol. οὕτως ἔλεγον Ἀττικοὶ οὐδετέρως.* Equit. v. 1244. Ach. v. 966. 1100. Vesp. 489. Conf. *Thomam M.* [p. 834.] et ibidem laudatos *Polluc.* l. VI. sect. 48. et *Athenaeum* l. III. p. 119. B. *Eustathius* ad Il. *A.* p. 55. l. 35. *Κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται τὸ τάριχος καὶ ὁ τάριχος. κ. τ. λ.* Neutrum solis Atticis fuit proprium, Masculinum ipsis cum ceteris Graecis, Ionibus, Doriensibus commune. [Fischer ad Weller. II. p. 174.]

2. *Τελευταῖον*,] Leid. *τελευταῖαν. Τὸ τελευταῖον Aristoph.* Nub. v. 942. Conf. *Phrynich.* p. 22. 102. [p. 69. ed. Lobeck.] *Graevium* ad *Luciani* Soloecist. t. III. p. 565. *Hesych. Τελεύτατον, ἄκρον, ἔσχατον.* F. *Τελευταῖον. Ἀττικοὶ* abest a MSS.

3. *Τριπλᾶ*,] *Suidas* V. *Διπλαῖ. Ὅτι τὸ ἁπλᾶ καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ, ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν. καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν.*

4. *Τέρα*,] *Ἀττικῶς* et *Ἑλληνικῶς* e Coisl. et Reg. pro *Ἀττικοὶ* et *Ἕλληνες*. In Leid. et coll. Gron. est *τέρατα τεράτων* sine *καί*. Leid. *Ἀττικοί*. Utuntur *Moeridis* observatione *Albertius* ad Glossar. N. T. p. 114. et *Wetstenius* ad Matth. XXIV. v. 24. Ultima in *τέρα* producitur, ut in *γέρα*, *Soph.* El. v. 445. *Timocl.* apud *Athen.* l. VI. p. 237. F., quae in *κρέα* per systolen corripitur. Vid. *Schol.* Aristoph. ad Pac. v. 191. [Sunt qui dicant, in his corripi *ᾱ* contractum, de quorum sententia v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 200.]

(370) 5. *Τροφαλὶς, Ἀ. τυρόγαλα, Ἕλληνες.*] Ita ex conjectura. In MS. *τυροπάλη*. Hudson.

Τροφαλὶς, Ἀ. τυρόγαλα, Ἑλλ. In MSS. *Moeridis* codicibus legitur *τυροπάλη*. Clar. *Hudsonus* malit *τυρόγαλα*, quam vocem nobis prorsus incognitam non diffitemur. Melius igitur, nostro quidem judicio, legeretur *τυρὸς ἁπαλός*. Atque nostrae huic conjecturae favent inprimis haec *Eustathii* p. 1339. *ὅτι δὲ τὸ τρέφεσθαι καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου νοεῖται, δῆλον ἐξ οὗ καὶ τρόφι κῦμα εἴρηται. καὶ τροφαλὶς δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν ἐπὶ τυροῦ. ἧς χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ Ἀντιφάνει ἐν τῷ, τροφαλίδας τε λινοσάρκους, μανθάνεις; τύρον λέγω, ἵνα εἴη αἰνιγματωδῶς λέγων λινοσάρκους, ἤγουν λεπτὰς καὶ ἁπαλὰς τροφαλίδας τὸν τοιοῦτον τυρόν.* Τροφαλὶς itaque est *τυρὸς ἁπαλός*, in eo diversus a ceteris casei generibus. Ejusmodi caseorum fit mentio apud *Diogen. Laërt.* p. 108. *οὐχ οἷόν τε εἰπεῖν*, inquit, *ἁπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ ἐπισπᾶσθαι*, id est, *τροφαλίδα*. *Τροφαλὶς* autem non immerito in Atticarum vocum numero reponitur, utpote qua praeter *Antiphanem* usus est

Τεῦχος[1], τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς. τὸ δὲ βιβλίον λέγουσιν Ἕλληνες.

Τρωὰς[2], Ἀττικῶς. Τρωάδας, Ἑλληνικῶς.

---

etiam *Aristophanes*. Hinc *Scholiasta* Theocriti ad Idyll. XI. v. 20. ait: *τυροῦ πεπηγότος, ὃν οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσιν*. Quod si cui tamen a nobis proposita *Moeridis* emendatio displicet, is scribere poterit *τυρὸς πακτὸς*, ex *Theocrito* Idyll. IX. v. 20. *Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός*. SALLIER.

Τροφαλίς. Recte Grammatici derivant a *τρέφειν*, *lac coagulare*, ut apud *Theocrit*. Idyll. XXV. v. 106. *ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν*. et alibi. *Hesychius* habet *Τράφαλλος, ὁ χλωρὸς τυρός. οἱ δὲ τραφαλλίδα καὶ τροφαλλίδα*. Sic *τραφαλλὶς* pro *τροφαλλὶς* in MS. Falckenb. apud *Pollucem* l. VI. 48. *Τροφαλλὶς Hesychius* interpretatur *τυρὸς μακρός. Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες, τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ*. Similiter per *υ* legitur in *Luciani* Lexiph. t. II. p. 336. l. 40. et *Philostrat*. Icon. l. I. c. XXXI. p. 809. f. *καὶ τρυφαλὶς ἐφ' ἑτέρου φύλλου νεοπαγής*. Mihi *τροφαλὶς* per *o* et simplex *λ* unice probandum videtur. *Aristoph*. Vesp. v. 834. *Τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε*. *Eupolis Χρυσῷ γένει* apud *Scholiast*. ad Vesp. v. 930. *Λοιπὸς γὰρ οὐδείς. τροφαλὶς ἐκείνη* (excidit vox quaepiam) *Ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἠμφιεσμένη*. Vetus *Comicus* apud *Etymologum* p. 94. f. *Μαστοὺς*, (f. *Ναστοὺς*) *τροφαλίδας, ἀμφιφῶντας, ἴτρια*. *Τροφάλια Alexis* apud *Athen*. l. XII. p. 516. E. In explicando nomine Grammatici non consentiunt, quorum loca excitavit *H. Stephanus* Thesauro. Plerique tamen *caseos molles* et *recens pressos* fuisse tradunt. *Τυρόγαλα*, quod reposuit *Hudsonus*, *serum* est. *Moschopulus*: *Ὀῤῥὸς, τὸ κοινῶς λεγόμενον τυρογάλον*. *Τυρόγαλα* ex *Hesychio* profert *H. Stephanus*, (371) quanquam locus lexicographi mihi ad manum non est. Verum Coisl. et Reg. pro *τυροπάλη* praebent *τυραπάλη*. quae forte recentioris vox Graecismi est, ex *τυρὸς ἁπαλὸς* depravata.

1. *Τεῦχος, — τὸ δὲ βιβλίον λέγε Ἑλληνικῶς*.] In MS. *λέγει*. HUDSON.

Similiter Leid. In coll. Gron. *λεγ'*. Verum Coisl. et R. *λέγουσιν Ἕλληνες*. Ceteroquin, deleto *λέγει*, maluissem, *Τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς. τὸ δὲ βιβλίον, Ἑλληνικῶς*. Vid. *Ἐμπολή. Εὐηθες*. Cl. *Oudendorpio* ad *Thom*. placebat *λέγεται*. *Τεῦχος* simplex pro *libro* legisse me non recordor, praeterquam in *Symmachi* versione Ps. XXXIX. v. 8. Es. VIII. v. I. eaque significatio obtinet in compositis *Πεντάτευχος, Ὀκτάτευχος*. [vid. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 13.]

2. *Τρωὰς*,] Scribe *Τρῳὰς*; est enim nomen adiectivum. Hinc *Etymologus*: *Τρῳὰς, τὸ μὲν Τρῳαὶ, σημαίνει τὰς Τρωϊκὰς, ἢ ἵππους, ἢ γυναῖκας*. *Moeris* autem non est audiendus, cum vocem *Τρῳάδες* tanquam minus Atticam repudiat. Hanc enim illius opinionem penitus evertunt haec *Euripidae* Hecub. v. 486. *Ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ' οὖσαν Ἰλίου Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι*. Alia complura, si res postularet, exempla ex eodem Tragico adduci possent. SALLIER.

Τρωάς. *Τρωὰς ἵππους, γυναῖκας* habet *Homerus*. Ad similem scriptoris Attici locum respiciens *Moeris Τρῳὰς* interpretatur *Τρῳάδας*. Conf. *Etymol*. p. 770. l. 30. *Stephanus Byzantinus* V.

Τραυλίζειν [1], Ἀττικῶς. ψελλίζειν, Ἑλληνικῶς.
Ταμίαν [2], τὸν κατ' ἀγροὺς οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς. οἰκονόμον, Ἕλληνες.
Τίφυν [3], Ἀττικῶς. ἐφιάλτην, ἢ ἐπιάλτην, Ἑλληνικῶς.

Τροία. Τὸ θηλυκὸν Τρωῒς καὶ Τρωϊὰς (l. *Τρῳάς.*) *ἢ παρὰ τὸ Τρώϊος, Τρωϊάς, ὡς Λέσβιος, Λεσβιάς. Ἐστὶ καὶ Τρωὰ θηλυκῶς, καὶ Τρωῒς καὶ Τρωϊάς*, ubi recte *Holstenius Τρωὰ* defendit: sed ultima *καὶ Τρωῒς καὶ Τρωϊὰς* male repetita, una litura videntur sananda. Levi macula liberandus Hymnus in Venerem, qui vulgo *Homero* solet tribui, v. 114. *Τρωὸς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν.* In omnibus, quas vidi, editionibus circumfertur *Τρωός. Troiani* interpres dedit. Legendum, *Τρωὰς* vel *Τρωῒς, Troiana nutrix.* [cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 272.]

(372) 1. *Τραυλίζειν, Ἀ. ψελλίζειν, Ἑλλ.*] *Aristoph.* Nub. v. 860. 1384. Vesp. v. 45. 47.

2. *Ταμίαν, τὸν κατ' εἶδος οἰκονόμον,*] Ita ex conjectura. In MS. *κατ' ἄγους.* unde forsan aliquis mallet *κατ' ἀγῶνας οἰκ.* vel *κατ' ἄλλους οἰκ.* vel denique *κατ' οἴκους ἐπίτροπον*, caeteris omissis. HUDSON.

Ταμίαν, τὸν κατ' εἶδος οἰκονόμον. In cod. Coisl. legitur *κατ' ἀγρούς*, recte. *Villicum* appellat. SALLIER.

Ταμίαν. Leid. *κατ' ἄγους* et in fine *σικονόμον.* Cl. *Stoebero* ad Thom. V. placebat *κατ' ἄλλους.* Veriorem lectionem praebet Coisl. Reg. coll. Schl. Gron. *τὸν κατ' ἀγροὺς οἰκονόμον*, merito a *Sallierio* probatam. *Glossae Philoxeni: Villicus, οἰκονόμος, ἐνοικολόγος, ὁ κατὰ ἀγρὸν οἰκονομῶν.* Ita *οἰκονόμος* usurpatur a *Charitone* l. II. p. 24. l. 9. ad quem locum vide *D'Orvillii* animadvers. p. 157. Conf. id. p. 372. *Villicus, qui ruri est in praefectura sua, Plauto* Casin. A. I. v. 11. *Ταμίας* ita videtur positum a *Xenophonte* H. Gr. l. II. p. 485. C. *ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν, ἐκάλει ὁ Δερκυλλίδας τοὺς ταμίας.* ubi *Leunclavius* dedit *quaestores.* Malim, *villicos*, vel *dispensatores.* Cf. *Is. Vossium* ad Catull. p. 141. *Aristophanis* locus Vesp. v. 611. huc non videtur pertinere. De figurato hujus nominis usu, alia fortasse occasione, quaedam dicemus.

3. *Τίφυν, Ἀ. ἐφιάλτην — Ἑλληνικῶς.*] Aliter omnino *Eustathius* Comm. p. 561. *ἐν δὲ ῥητορικῷ Λεξικῷ φέρεται, ὅτι ἐπιάλτην Ἀττικοί φασι δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ ἐφιάλτην, ἀνδρὸς ὄνομα. ἑτέρωθι δὲ ὅτι ἐπιάλτης, ὁ πνιγαλίων ὑπὸ τινῶν, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἠπιάλος. ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἠπιάλης, ἠπιάλητος, οὗ χρῆσις παρὰ Σώφρονι.* A nonnullis quoque dictus daemon ille *εὐόπας*, teste Aristophanis *Scholiaste* Vesp. v. 1033. *Δίδυμος δέ φησι, δαιμόνιον ἠπιάλην καὶ τίφην, καὶ εὐόπαν καλοῦσι.* Scribe *τίφυν.* Nam praeter *Moeridem* et *Hesychium* id nominis habuisse constat etiam ex *Photio* in lex. MS. *Τίφυς, ὁ*
(373) *καλούμενος ἐπιάλτης.* Sic enim legendum, non *ἐπίαλτος.* SALLIER.

Τίφυν,] *Hesychius: Τῖφυς, ὁ ἐφιάλτης νεᾶλυς, καὶ ὁ τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης.* Forte pro *νεᾶλυς* scribendum *ἠπιάλης.* Idem: *Ἐπιαλής. ὁ Ἐφιάλτης. ὃν Αἰολεῖς Ἐφέλην, ἄλλοι Ἐπιάλλην, καὶ Ἐπεφέλην καλοῦσιν.* Et, *Ἐφέλης, ἐπίαλτος.* L. *ἐπιάλτης.* Vid. *Vossium* de Idolol. l. III. c. 35. f.

Τυπτήσειν [1], Ἀττικῶς παίσειν, Ἑλληνικῶς.
Τροπίαν [2] καὶ ἐκτροπίαν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὕαλος [3], ἐν τῷ α, Ἀττικῶς. ἐν τῷ ε, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Τυπτήσειν,*] *Aristophan.* Plut. v. 21. Nub. v. 1445. *Plato* Hipp. Maj. p. 1252. E. *Liban.* Op. I. p. 923. D. Similia sunt *κλαιήσειν, παιήσειν.* [v. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 324. sq. Lobeck. ad Phryn. p. 764.]

2. *Τροπίαν κ. ἐ. Ἀττικῶς. οἶνον τετραμμένον.*] Haec omnia desiderantur in cod. Coisl. Vocis autem *τροπίας* nullum apud lexicographos exemplum occurrit, quam tamen legisse nobis videmur in scriptis *Gregorii Nyss.* T. I. p. 301. sed nunc liber non est in manibus. Sallier.

Τροπίαν. In MSS. nulla lectionis varietas. Suspicor tamen, pro *καὶ* reponi debere *Ἀττικῶς.* Quanquam enim *Pollux* l. I. sect. 248. et VI. 17. utrumque recenset, *τροπίαν* puto rarius fuisse. *Moeris* autem ob oculos habuisse videtur *Aristophanis* versum, quem conservavit *Suidas* V. *Τροπίας οἶνος. ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. καὶ ἐκτροπίας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Τάχυνον πότον, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.* ubi e *Photii* lexico MS. legendum, *Ταχὺ νῦν πέτον.* Vid. Cel. *Albertium* Miscell. Crit. p. 293. *Οἶνον ἐκτροπίαν* praebet *Alciphron* l. I. ep. 20. p. 76. *οἱ μὲν Χαλυβώνιον ἔπινον· ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην.* ubi notat *Berglerus.* Conf. *Kusterum* ad Hesych. V. *Ἐντροπίας.*

3. *Ὕαλος, ἐν τῷ α, Ἀ. ἐν τῷ ε, Ἑ.*] Inverte. Ita tamen et in *σίαλος.* Bergler. in marg.

Ὕαλος, ἐν τῷ α. In eadem cum *Moeride* sententia sunt *Dionysius*, magni quondam nominis grammaticus, apud *Eustath.* p. 1390. *Aristoph. Schol.* Nub. v. 766. *Phrynichus*, *Thomas Mag.* *Etymologus* et *Photius* in lex. MS. quem ea de re disserentem audire juvat: *Ὕαλος, οὐχὶ ὕελος. καὶ θηλυκῶς ἡ ὕαλος καὶ ὑάλιον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· ἐξ ὑαλινῶν ποτηρίων καὶ χρυσίδων. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ α λέγεται.* Quam ob rem si illorum iudicio standum est, vox *ὕελος* est repudianda: quibus tamen ne adsensum praebeamus, facit auctoritas *Theophrasti*, in cujus scriptis *ὕελος* semper, *ὕαλος* nunquam reperias. Sic lib. de lapid. c. 59. *εἰ δὲ καὶ ὁ ὕελος ἐκ τῆς ὑελίδος, ὥς τινές φασι, καὶ αὐτῇ πυκνώσει γίνεται.* ubi praeterea illud est animadvertendum, nomen illud masculino genere efferri: alibi tamen libro nempe de igne c. 122. femininum facit. Unde colligas, Atticos nulla lege constrictos, quam ipsis sequi necesse foret. Femininum tamen magis obvium. Ita *Lucianus*, qui ut et *Theophrastus*, *ὕελος* t. I. p. 1044. scribere non dubitavit. *τὸ δ' ἄλλο σῶμα*, inquit, *μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης ἠλέκτρου φασίν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει.* Quod si *ὕαλος* etiam in eiusdem scriptis occurrit, ex eo illud tantum sequitur, nomen *ὕαλος* et *ὕελος* nullo discrimine ab Atticis usurpatum. Sallier. (374)

Ὕαλος. Vid. omnino *Ti. Hemsterhusius* ad Thom. V. ubi hoc

Ὑπόστρωμα [1], Ἀττικῶς. περίστρωμα, Ἑλληνικῶς.
Ὑγιᾶ [2], Ἀττικῶς. ὑγιῆ, Ἑλληνικῶς.
Ὑφηναμένη [3], Ἀττικῶς. ὑφάνασα, Ἕλληνες.

---

et similia, in quibus eadem litterarum α et ε permutatio, multis illustrat. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 309.]

1. *Ὑπόστρωμα,*] Si *Moeridi* fides, idem erit *ὑπόστρωμα* ac *περίστρωμα*, id est, *stragulum*, *quod subjici solet;* attamen *περίστρωμα* illud dicitur, *quod circum insternitur*. *Moeridi* accedunt *Hesychius* et *Thomas Mag.*, e quorum mente statuendum, *stragulum* ab iis, qui minus Attice loquerentur, *περίστρωμα* appellatum esse, cujus significationis nulla exempla hactenus se nobis obtulerunt, quae in controversiam vocari non possint. Non incommode tamen sic exponeretur locus *Diogenis Laërtii* p. 132. *δίδωμι δὲ Σύρῳ*, inquit, *ἐλευθέρῳ ὄντι τέτταρας μνᾶς, καὶ τὴν Μηνοδώραν δίδωμι, καὶ εἴ τι ὀφείλει ἐμοὶ, ἀφίημι αὐτῷ. καὶ Ἱλάρᾳ πέντε μνᾶς, καὶ ἀμφίταπον, καὶ δύο προσκεφάλαια, καὶ περίστρωμα, καὶ κλίνην, ἣν ἂν βούληται*, ubi vides *pulvinaria*, *περιστρώματα*, et *lectum* conjungi; *περιστρώματα* nempe *quae substernerentur*. Ad vocem (375) *ὑπόστρωμα* quod attinet, in Atticorum scriptis illam legisse non meminimus, et antiquiorem, a quo sit usurpata, *Dioscoride* novimus neminem. Occurrit l. I. p. 70. *ὠνόμασται δὲ ἁγνὸς, διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ.* Eam quoque reperias apud *Achmet.* Oneir. p. 197. SALLIER.

Ὑπόστρωμα. Vid. not. ad Thomam. *Ὑποστρώματα* leguntur in *Alciphronis* epist. ined. apud *D'Orvillium* ad Charit. p. 656. *ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ἣν ἰδοῦ τὸ χωρίον ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ καὶ ἄνθεσι ποικίλον. ἐπὶ αὐτῆς βουλοίμην ἂν τῆς πόας κατακλιθῆναι, ἢ ἐπὶ τῶν ταπητίων ἐκείνων καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποστρωμάτων.* Sic leg. pro *ἣν ἰδοῦ.* Frustra *D'Orvillius ὄν.* Vid. *Ti. Hemsterh.* ad Luciani D. M. x. p. 374.

2. *Ὑγιᾶ,*] Consule *Thomam* V. *Eustath.* ad Odyss. *Δ.* p. 196. l. 11. *Etymol.* p. 152. l. 23. etc. In *Platonis* libris utramque formam reperias. Apud *Herodotum ἀκλεᾶ, ἐνδεᾶ, καταδεᾶ.* etc. *Ὑγιέα* l. I. c. 8. quod dubito, an non sit castigandum. [cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 230. Gregor. Cor. p. 163. eiusque interpp.]

3. *Ὑφηναμένη, Ἀ. ὑφαίνασα, Ἑλληνικῶς.*] Scribe *ὑφήνασα.* *Moeridem* sequitur *Thomas Mag. Ὑφανάμην κρεῖττον ἢ ὕφανα.* Legendum, *Ὑφηνάμην.* Uterque autem fallitur, cum *ὑφήνασα* et *ὕφηνα* voces esse parum Atticas audacter pronuntiant, quibus uti *Euripides* non dubitavit. Prior legitur Iphig. in Taur. v. 814. *Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς.* Altera vero ejusdem tragoediae v. 817. *Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.* Ne quid autem scrupuli restet, adducemus locum e solutae orationis scriptore depromtum, *Luciano* scil. cujus haec verba t. I. p. 151. *τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ᾠκίσαντο.* SALLIER.

Ὑφηναμένη, Ἀ. ὑφαίνασα, Ἑ.] MSS. Coisl. Reg. et coll. Schlaeg. *ὑφάνασα.* Recte. *Plato* Phaedon. p. 65. E. *αὐτὸς ὑφηνάμενος.* *Xenophon* Memorab. l. III. p. 784. B. *ἀράχνια γὰρ δήπου*

῞Υσπληξ[1], θηλυκῶς, Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς, ῞Ελληνες.
Ὑπνομαχεῖν[2], Ξενοφῶν παιδείας β΄. μόνος.

λεπτὰ ὑφηναμέναι, ὅ, τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ, τούτῳ τροφῇ χρῶνται. Utuntur et poëtae. *Incertus* Anthol. l. I. c. 33. ep. 24. v. I. Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνη. *Alcaeus* l. III. c. 25. ep. I. v. 2. *Eunomianus* Ep. Jens. 49. v. 2. et *Leonidas* Ep. 124. v. 4. Ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηναμένη. Sic MS. (376) Voss. pro ὑφαινομένη. Itaque forma media immerito viro cuidam eruditissimo fuit suspecta. In ῞Ελληνες conspirant MSS. ut et voce seq. Leid. Ὑφωαμένη.

1. ῞Υσπληξ. Vide notam praecedentem. (infra ad Ὑπόγυιον). HUDSON.

῞Υσπληξ. — Σημειωτέον ὅτι ὕσπληξ. Haec et sequentia desunt in cod. Coisl. Neque priorem hujusce articuli partem *Moeridi* tribuendam esse censemus, cum in voce Βαλβῖδες vocem ὕσπληξ tanquam minus Atticam repudiet. SALLIER.

῞Υσπληξ, θηλυκῶς, Ἀ. ἀρσενικῶς, Ἑλλ. Ita codex Coisl. In margine autem cod. Regii et coll. Gronov. scripta sunt sequentia: ὅτι ὕσπληξ οὐχ ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηροῦς (male in ed. Huds. et Leid. σιδηρεύς.) ὀχεὺς, ὃν νῦν λάγυναν (*Huds.* MS. λάγαιναν. Leid. λάγεναν). φασίν. In *Hudsoni* MS. et Leid. glossema irrepsit in Ὑπόγυιον. ubi vide *Hudsoni* notam. Magnus *Salmasius* Exerc. Plin. p. m. 925. A. novae ed. 649. locum laudans, exhibet ὃ νῦν μάγγανόν φασιν. quod vocabulum ibidem illustrat, atque inde recepisse videtur *Hudsonus*. Cel. *Oudendorpius* vero ad Thom. V. pro μάγγανον reponendum censet μάνδαλον, et similiter in *Scholiasta* Luciani ad t. I. p. 130. μόχλον, ἣν ἀρτίως λάμναν φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ. e quo *Scholiastae* loco, vel potius ad t. III. p. 141. *Moeris* interpolatus est in codice Regio. Mihi λάμνα, recentioris vox Graecismi pro *lamina*, ut ῥῆγλα, pro *regula*, φίβλα pro *fibula*, non videtur mutanda in *Scholiasta*. Λάγαινα vel Λάγενα, vel Λάγυνα inde corruptum. ῞Υσπληξ in fem. occurrit apud *Lucianum* l. c. Inde derivatum Laconicum ὕσπλαγις. Pro ὑσπλάτιδος enim in *Aristophanis* Lys. v. 999. reponendum ὑσπλάγιδος. Γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλάγιδος. *Schol.* ἀφέσεως. βαλβίδος, ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας. Τ male scripta pro Γ, ut supra in Σιγηλός. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 71. sq.]

2. Ὑπνομαχῶν, Ξενοφῶν μόνος.] Imo et *Synesius*, ut dicit *Thomas Magister*. HUDSON.

Ὑπνομαχῶν, Ξ. μ. In cod. Coisl. legitur, Ξενοφῶν παιδείας γ΄. μόνος. Scribe, παιδείας β΄. Locus enim, de quo ibi *Moeris* agit, occurrit l. II. de Inst. Cyri p. 61. A. ἀλλὰ νῦν ἐᾶσαι χρὴ (377) τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι, ὡς ἂν δύνωνται ὑπνομαχεῖν. ubi videas ad marginem ὕπνου τυχεῖν. Sed ὑπνομαχεῖν veram esse lectionem, *Moeris*, et illum secutus *Suidas*, persuadent. SALLIER.

Ὑπνομαχῶν. MS. sic, Ὑπνομαχεῖν Ξενοφῶν, παιδαγωγεῖν μόνος. Ita scribendum putavi, pro παδαγωγεῖν, quod habet V. C. Angl. Videtur enim respici ad *Cyropaed. Xenoph.* ubi ὑπνομαχεῖν — non — ῶν legitur l. II. fin. p. 36. ed. Steph. poster. nisi malis ὕπνου τυχεῖν, quod MS. *Xenoph. Stephano* propinavit. Quid si παιδαγωγιῶν legeremus? WARD. in coll.

Ὑπνομαχεῖν erat in serie *Ruhnkenii*, quod praetuli. Sic et in

Ὕδερος[1], καὶ ὑδρᾷν, Ἀττικῶς. ὕδρωψ καὶ ὑδρωπιᾷν, Ἑλληνικῶς.

Ὑπόγυιον[2] δεῖ τάττειν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, οὐκ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. σημαίνει δὲ ἑκατέρως πρόσφατον.

Montefalo. Bibl. Coisl. in qua etiam *παιδαγωγεῖν.* In collationibus *Stoeberi* *παιδίας γ΄.* In coll. Gron. *παιδ' Γ΄* l. *β΄.* *Moschopulus Π. Σ.* p. 138. *Ὑπνομαχῶ, τὸ τὸν ὕπνον ἀποστρέφομαι.*

1. *Ὕδερος καὶ ὑδερᾷν,*] In MS. *ὑδρᾷν.* Hudson.

— *ὕδρωψ, Ἑλληνικῶς, καὶ ὑδρωπιᾷν.* Ea tamen voce utitur *Theophrastus* c. 9. *ὥσπερ τοῖς ὑδρωπιῶσι τοῖς ἐπὶ καθέδρας, ὧν τὰ γόνατα καὶ οἱ πόδες οἰδοῦσιν, οὐδὲ γὰρ δλοι, ὅταν ὑγρανθῇ καὶ βαρυνθῇ τὸ σῶμα.* Sallier.

Ὕδερος καὶ ὑδρᾷν. Sic MSS. omnes. *Hesychius:* *Ὑδρῶν, ὑδρωπιῶν.* ubi tamen ordo litterarum postulat *ὑδερῶν*, ut et apud *Suidam*, et in *Lexico* B. Coisl. p. 476. *Ὑδέρων, ὑδρωπιῶν.* In *Pollucis* l. iv. sect. 187. *ὑδερᾷν.* *Ὑδεριᾷν* ubique emendandum censet *Oudendorpius* V. Cl. ad Thomam: a qua sententia uti non abhorreo, ita invitis libris nihil mutare sustinui. *Ὕδερος* legitur et apud *Philostrat.* V. A. l. i. c. 6. 9. l. iii. c. 44. *ὑδεριᾷν* apud *Aristid.* t. ii. p. 408. In fine voces, *ὕδρωψ, Ἑλληνικῶς καὶ ὑδρωπιᾷν*, cum Coisl. Reg. et coll. Gron. transposui. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 80.]

2. *Ὑπόγυιον — σημαίνει δὲ ἐγγύτερον, πρόσφατον.*] In MS. omnia perturbata erant et corrupta hoc modo: *Ὑπόγηον. δεῖ τάττειν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ὅτι ὕσπληξ οὐχ ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς ὃν νῦν λάγαινάν φασιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ*
(378) *παραληλυθότος. σημαίνει δὲ ἑματερ. πρόσφατον.* Hudson.

Ὑπόγυιον δεῖ τάττειν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. Contra *Plato* in Menexeno *ἐξ ὑπογυίου αἵρεσις γέγονεν.* p. 235. C. de re praeterita. Bergler. in marg.

Ὑπόγυιον. Codex Coisl. habet *ὑπόγηον.* In ceteris cum editis consentit, si *ἐγγύτερον* excipias, cujus loco *ἑκάτερον* legitur, utrumque male; *ὑπόγυιον* enim et *ἐγγύτερον* scribendum est. Ad *ὑπόγυιον* quod attinet, temere nimium et *Thomas Mag.* pronuntiat, eam vocem in praeteritum non cadere, cum longe aliter sese rem habere argumento sunt haec *Platonis* in Menex. p. 235. *νῦν μέντοι οἶμαι ἐγὼ τὸν αἱρεθέντα οὐ πάνυ εὐπορήσειν. ἐξ ὑπογυίου γὰρ παντάπασιν ἡ αἵρεσις γέγονεν.* Sic quoque *Lucianus* t. i. p. 1022. *ἔγωγε οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην.* Sallier.

Ὑπόγυιον. Coisl. et coll. Schl. *ὑπόγηον.* In serie tamen *Ruhnk.* *ὑπόγυιον.* Leidensis in omnibus cum *Hudsoniano* conspirat, verum pro *ἑματερ. πρόσφατον* monstrosum praebet vocabulum *ἑματεχωρόσφατον*, quod Eruditiss. *Albertius* Observ. Philol. p. 257. ita expiandum censebat, scribendo *ἕτοιμον, πρόσφατον.* In Coisl. et Reg. *σημαίνει δὲ ἑκάτερον πρόσφατον*, pro quo e coll. Gronov. *ἑκατέρως* recipere non dubitavi. Est enim haec loquendi formula Grammaticis usurpata, cum vocem quandam, *utraque significatione, utraque forma, utroque modo*, occurrere indicant. *Scholiasta* Apoll. Rhod. ad l. iii. v. 1265. *μεταπαιφάσσεσθαι. γράφεται μεταπαιφάσσουσαν. ἑκατέρως τὸ διάλαμπον σημαίνει.* *Hesychius:* *Ἀῤῥηφο-*

Ὑδαρὲς[1], βραχὺ τὸ α, Ἀττικῶς. μακρῶς, Ἑλληνικῶς.
Ὑϊδοῦς[2], ὑϊδῆ, Ἀττικῶς. υἱωνὸς, υἱωνὴ, Ἑλληνικῶς.

ρίᾳ, ἑκατέρως λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς. κ. τ. λ. Οἶσθα, οἶδας, γινώσκεις. Οἶσθας, (sic l.) οἶδας ἑκατέρως Ἀττικῶς. Πλεῖον, πλέον, Ἀττικοὶ ἑκατέρως λέγουσι. *Erotianus* V. Οἰσύπη — τῆς οἰσύπης ἢ τοῦ οἰσύπου. ἑκατέρως γὰρ λέγεται. *Suidas*: Ἀποκείραντες καὶ κείραντες ἑκατέρως λέγουσι. Αὖτις καὶ αὖθις ἑκατέρως λέγουσι. Conf. Ἀναλίσκειν. Γαλεώτης. Δόγματα. Ἐδωλιάσαι. Ἔκλειψις. Πρέσβις.— λέγεται δὲ καὶ πρέσβεων καὶ πρεσβευτῶν ἑκατέρως παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Ἐξεπίτηδες καὶ ἐπίτηδες ἑκατέρως λέγουσιν Ἀττικοί. *Herodianus* in Philetaero posuit ἀμφοτέρως. Ἐπίτηδες καὶ ἐξεπίτηδες ἀμφοτέρως. qua voce saepius utitur. Sic et *Pollux* l. VIII. 51. *Timaeus* V. Μορμορύττει. Διττῶς *Suidas* in Ἀσπάζεσθαι, et Ἀπολλύειν. Δυϊκῶς in Διαθήκη. *Etymologus* p. 349. l. 12. ὑπόγυιον γὰρ σημαίνει πρόσφατον, ἐγγύτατον, τὸ ἐγγὺς γεγονὸς, πρὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον. De *re jam jam futura* posuit *Isocrates* ep. VI. t. I. n. ed. p. 470. οὕτως ὑπογυίου μοι τῆς τελευτῆς οὔσης. et περὶ Ἀντιδόσεως t. II. p. 375. Ἤδη δ' ὑπογυίου μοι τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης. quo respicit *Grammaticus* MS. in Biblioth. S. (379) Germani: Ὑπόγυος, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Similiter *Demosthenes* c. Aphob. t. II. p. 558. C. τῶν χρόνων ὑπογυίων ὄντων. De *re praeterita, nuper facta, Isocrates* Evag. t. II. p. 112. Plat. p. 348. c. Call. p. 498. *Demosthenes*, aliique. Conf. not. ad *Thom. M.*

1. Ὑδαρὲς, βραχὺ τὸ α,] Semper in Comicorum fragmentis apud *Athenaeum*. Vid. l. x. p. 426. D. 430. C. 431. B. 441. C. *Aeschyl.* Agam. v. 807.

2. Ὑϊδὸς, ὑϊδῆ,] In MS. ὑϊδοῦς, ὑϊδῆ. Hudson. MS. bene. Bergler. in marg.

Ὑϊδοῦς, ὑϊδῆ. Sic MSS. omnes, itaque edi debere monuit Cl. *Oudendorpius* ad Thom. M. V. Τίθη p. 850. *Pollux* l. III. sect. 17. ὁ μὲν υἱοῦ υἱὸς, υἱωνός τε καὶ ὑϊδοῦς πάππῳ τε καὶ τήθῃ λέγεται. ἡ δὲ υἱοῦ θυγάτηρ ἀμφοτέροις ὑϊδῆ. Sic legendum e MSS. In Glossis *Philoxeni*: *Neptis*, ὑϊδοῦς ἢ θυγατριδῆ. L. ὑϊδῆ. Levi etiam menda, sed cum non levi sensus detrimento, inquinatus *Alciphron* l. III. ep. 33. Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὸ ἄνω ῥυήσεσθαι, εἴγε οὕτως ὦ Κορίσκε ἀφηλικέστερος γεγονὼς, ὅτε ἤδη λοιπὸν υἱοὺς καὶ θυγατριδοὺς ἔχομεν, ἐρᾷς κιθαρῳδοῦ γυναικός. Scribendum: ὑϊδοὺς καὶ θυγατριδοὺς, *e filiis et filiabus nepotes*. Ita apud *Demosthenem* adv. Macartat. p. 661. B. conjunguntur ὁ ὑϊδοῦς καὶ ὁ ἐκ τῆς θυγατρὸς υἱός. Υἱωνοὶ et θυγατριδοῖ apud *Plutarch.* Pelopida I. p. 297. B. Διαγόραν ἐπιδόντα μὲν υἱοὺς στεφανουμένους Ὀλυμπιάσιν, ἐπιδόντα δ' υἱωνοὺς καὶ θυγατριδούς. et alibi. Unde in eam adducor suspicionem, apud *Marcellinum* in Vita Thucydidis p. 3. δοκεῖ οὖν τισὶν εἶναι τοῦ Μιλτιαδοῦ ἢ θυγατριδοῦς, forte excidisse ὑϊδοῦς. *Casaubonus* et *Stephanus* conjiciunt ἀδελφιδοῦς. Apud *Lucianum* D. Marin. t. I. p. 318. pro καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς, ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. vel cum Viro D. reponendum υἱωνὸν, vel ὑϊδοῦν. Pro υἱωνὴ Coisl. et Reg. υἱωνῶν, Gron. υἱωνως. Coll. Schlaeg. υἱωνόν. Mihi recepta lectio unice arridet. Nam ὑϊδῆ esse accusativum ab ὑϊδεὺς, quo nomine Attici etiam fuerunt usi, (380) non est probabile.

Ὑγίεια[1], Ἀττικῶς. ὑγεία, Ἑλληνικῶς.
Ὑδροπωτεῖν[2], διὰ τοῦ ω μεγάλου, Ἀττικῶς. διὰ του ο μικροῦ, Ἑλληνικῶς.
Ὑποκορίζεσθαι[3], Ἀττικῶς. ἐπικορίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

---

1. *Ὑγιεία, Ἀττ. ὑγίεια, Ἑλλ.*] Ita ex *Etymol. Magno* p. 774. v. 33. Vide etiam supra in voce *Ἱερεία*. In MS. *Ὑγίεια, Ἀττ. ὑγεία, Ἑλλ.* Hudson.

Ὑγίεια, Ἀττ. ὑγεία, Ἑλλ. Sine caussa a MSStorum lectione recessit *Hudsonus*. *Etymologus* p. 774. l. 32. *ὑγίεια καὶ κράσει ὑγεία, ὥσπερ Ἀπολλωνίεια, τὰ Ἀπολλώνεια. — Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὕτως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, οὕτως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ αὐτὸ εὕρηται. καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσι.* Par ratio in *ἁλιεία* et *ἁλεία*. Vid. *T. H.* Obs. Miscell. Vol. vi. p. 339. In MSStis *ὑγίεια* et *ὑγεία* ubique videas permisceri. *Davis.* ad Max. Tyr. p. 554. et *Jebb.* ad Aristid. t. i. p. 38. Aliquando *ὑγεία* cum damno metri scriptum apud Comicos, ut in *Philemonis* Pyrrho v. 10. *Πλοῦτον, ὑγεῖαν, σῖτον, οἶνον, ἡδονήν.* in *Eubuli* fragmento apud *Suidam* V. *Οἶνος.* t. ii. p. 669. Contra in *Orphei* Hymno xxix. v. 18. pro *Εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείᾳ*, praestat *ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ*, ut H. lxxxiv. *Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.* Si quis *ὑγιεία*, accentu mutato, cum *Hudsono* malit, non multum refragabor. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 493. sq.]

2. *Ὑδρωποτεῖν.*] Coll. Schlaeg. et Coisl. *ὑδροποτεῖν*. Gronov. coll. *ὑδρωπωτεῖν*. Recepi *ὑδροπωτεῖν*. *Ammonius*: *Πόμα καὶ πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ ο μικροῦ. ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου. οἷον γαλακτοπωτεῖν, καὶ ὑδροπωτεῖν.* Ita etiam laudat *Wetstenius* ad i Tim. V. v. 23. Per o nusquam scriptum reperi. Pro *Ἑλληνικῶς* Leid. *Ἕλληνες.* [v. Lobeck. ad Phryn. p. 456. *ὑδροποτεῖν* recepit Poppo Xen. Cyrop. VI, 2, 26.]

3. *Ὑποκορίζεσθαι, Ἀ. κολακεύειν, Ἑλληνικῶς.*] Codex Coisl. habet *ἐπικορίζεσθαι*. Sallier.

Ὑποκορίζεσθαι, Ἀ. ἐπικορίζεσθαι, Ἑ. Leid. *κολακεύειν.* Coisl. Reg. coll. Schl. Gron. *ἐπικορίζεσθαι*. *Ὑποκορίζεσθαι* quid sit, e lexicis notum. Conf. notae ad *Thom. M.* V. et *Ruhnken.* ad Tim. V.
(381) Verum *ἐπικορίζεσθαι* quid sit, me nescire fateor. Forte recentiores Graeci hoc verbum eodem sensu adhibuere, quo veteres Attici *τὸ ὑποκορίζεσθαι.* [Recentiores Graecos *ἐπικορίζεσθαι* depravasse ex *ὑποκορίζεσθαι* probabile fit, quod eadem ratione pro *ὑποτροπιάζειν ἐπιτροπιάζειν* dixerint. Phrynichus p. 28. [84. Lob. qui vid.] *Ἐπιτροπιάζειν, ἔτι καὶ τοῦτο διέφθαρται, καίτοι λεγόντων τῶν ἀρχαίων φανερῶς ὑποτροπιάζειν.* *Ex Addendis.*] An vero respexit *Moeris* ad *Xenophontis* Memorab. l. ii. p. 738. E. *οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν.* quem locum *Suidas* V. et *Etymologus* M. p. 782. 35. laudantes, *ὑποκορίζεσθαι* exponunt *διασύρειν.* *Leunclavius* aliique capiunt pro *invidioso et odioso nomine aliquem appellare.* Verum *Xenophontis* verba transponenda sibi videri, monuit me *Ruhnkenius* V. Cl. in litteris, hoc modo: *οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσί με εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με ὀνομάζουσί με Κακίαν.* Cel. autem *Valckenaerius*, his lectis, sequentia mecum communicavit: „Mihi visum fuerat *ὑποκοριζόμενοι* „ad priora adscriptum ab alia manu, non a *Xenophonte* adjectum,

Ὑδρορόη[1], Ἀττικῶς. ὑδροχόα, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φαυλίας[2] ἐλαίας, τὰς ἐκ κοτίνου μεταπεφυτευμένας ἐλαίας.

Φιλεῖ[3], ὅπερ φιλεῖ γίνεσθαι, Ἀττικῶς.

Φακῆν[4], ἑνικῶς καὶ θηλυκῶς, Ἕλληνες. φακοὺς, πληθυντικῶς, Ἀττικῶς.

„nisi se crediderit ἡ *Κακία* honesto nomine indignam. In talibus „ὑποκορίζεσθαι significat τὸ εὐφήμοις ὀνόμασι κλέπτειν τὴν ἀτο-„πίαν, ut explicat *Ulpianus* ad Demosthen. p. 256. *Cicero* IX. ad „Attic. ep. x. *miserrima fuga, quam tu peregrinationem ὑποκορίζῃ.* „Quid sibi velit ἐπικορίζεσθαι, tecum nescio.“ [v. Wyttenb. ad Plut. de discern. adulat. ab amico p. 461.]

1. *Ὑδροῤῥόα, Ἀ.*] Ita ex conjectura. In MS. *Ὑδρορόη, Ἀ. ὑδροχοὰ, Ἑ.* Forsan *Ὑδροῤῥόη, Ἀττ. ὑδροῤῥόα, Ἑλλ.* Hudson.

Ὑδρορόη Coisl. in serie *Ruhnk.* coll. Schl. et Leid. Verum ad marginem *Moeridis* ad ὑδροῤῥόα scriptum, „Sic Coisl. et Reg.“ *Δι' ὑδροῤῥόας* est in *Aristoph.* Ach. v. 922. *εἰς ὑδροῤῥόαν.* v. 1185. *ὑδροῤῥοῶν* Vesp. v. 126. *Ἀνακαθῆραι τὴν ὑδοῤῥόην Pollux* l. I. sect. 224. ubi MS. *ὑδρορογήν.* *Ὑδροῤῥόος Alciphr.* l. III. ep. 47. [v. Lobeck. in parerg. ad Phryn. p. 492.]

2. *Φαυλίας*] *Pollux* l. VI. 45. *τὰς δὲ κοτινάδας ἐλαίας, τραμβήλους ὠνόμασε Φερεκράτης. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ φαυλίαι.* (382) *Alciphron* l. I. ep. 21. *σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον εἴποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη, δρυπετεῖς ἢ φαυλίας. Lucianus* Lexiph. t. II. p. 329. l. 21. *ἄλλος ἤσθιε φαυλίας.* Vid. *Eustathius* ad Il. Ω. p. 1492. Perperam *Hesychius* duo nomina sono vicina confudit, *φαυλία* et *φυλία. Φυλίης, φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας.* et *Φυλίη, ἀγριέλαια.* quae recte distinxit *Ammonius* p. 141. *Φυλία* est *σχῖνος, lentiscus.*

3. *Φιλεῖ,*] *Demosthenes* in Neaer. p. 524. A. *οἷον οἶμαι φιλεῖ γίγνεσθαι ἑκάστοτε. Alcidamas* adv. Palamed. p. 184. l. 19. *οὐδ' ἐν παλαίστρᾳ, οὐδ' ἐν συμποσίῳ, ἔνθα φιλεῖ ἔριδας πλείστας καὶ λοιδορίας γίνεσθαι. Euripid.* El. v. 523. Antig. v. 7. Temen. v. 12. Conf. *Stephanus* de D. A. p 50. *Albertius* Obs. Philol. p. 46. *Wetstenius* ad Matth. VI. v. 5. Simili ratione verbum *ἐθέλειν* adhibuere. *Xenophon* Oecon. p. 829. A. *πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοὶ, ὅσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει.* et alibi. *Libanius* t. I. p. 629. D. *ἐξ ὧν στάσεις ἐθέλουσι φύεσθαι.* [v. Ast. in annot. ad Plat. Phaedr. p. 249. ed. nuper.] Latinum *amare* eodem modo usurpari praeter alios notarunt *Cortius* ad Sallust. Jugurth. c. 34. et *Marklandus* ad Statii Silv. I. 3. p. 46.

4. *Φακοὺς,*] Vide *Graevium* in Luciani Soloecistam p. 107. (t. III p. 374.) Hudson.

Φακῆν. Usus est hoc loco Cl. *Valckenaerius* ad Ammon. p. 140. ubi pro *Ἀττικῶς* exhibet *Ἀττικοὶ*, (Sic Bibl. Coisl.) et a reliquis

Φροίμιον[1], Ἀττικῶς. προοίμιον, Ἑλληνικῶς.
Φροῦδος[2], Ἀττικῶς. ἄφαντος, ἀφανὴς, Ἑλληνικῶς.

Grammaticis discedere *Moerin* observat. Pro *φακοὺς* coll. *Gron.* *φακῇ*. [v. Lobeck. ad Phryn. p. 455.]

1. *Φροίμιον, Ἀ. προοίμιον, Ἑλληνικῶς.*] *Φροίμιον* saepius legitur apud Tragicos, *προοίμιον* aliquando, et apud *Aristoph.* Eq. v. 1340. *Hesychius*: *Φροίμια, προοίμια, προῤῥήσεις, Ἀττικοί.* Emaculandus *Suidas* in *Φρωγεῖν, φράττειν, Ἀττικῶς. Φροίμιον, προοίμιον.* Pro *Φρωγεῖν, φράττειν* scribi debuerat *Φώγειν, φρύγειν* sive *φρύττειν. Hesychius*: *Φώγειν, φρύγειν.* Dein *Ἀττικῶς* ponendum post *Φροίμιον, προοίμιον.* Pro *προοίμιον* Leid. *προΐμιον.*

(383) 2. *Φροῦδος, Ἀ. ἄφαντος, ἀφανής, Ἑλληνικῶς.*] Temere. Vox enim *ἄφαντος* hoc ipso sensu usurpatur ab *Euripide* Oresta v. 1496. *Ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο διὰ προδόμων Ἄφαντος.* Alia complura adduci exempla possent: sed in re aperta, quid verbis opus est? Idem dicendum de voce *ἀφανὴς*, quam Atticam esse, vel ex ipsis lexicis compertum est. Sallier.

Similiter *Abreschius* Animadv. ad Aeschyl. p. 325. *Moerin* et *Thomam M.* exemplis ex *Aeschylo* prolatis, ubi *ἄφαντος* occurrit, refellendos sibi sumsit. Quibus alia e *Sophocle* possent adjici. Verum *Moeris* certe nunquam de repudiandis vocibus *ἄφαντος* et *ἀφανὴς* cogitavit: sed Grammaticorum more vocem *φροῦδος* per alias vulgo Graecorum magis cognitas explicuit. Similiter *Hesychius, Suidas, Etymologus* interpretantur. Apud *Hesychium* V. *Φροῦδος* pro *ὁ δὲ ἐληλυθὼς* legendum *ὁ ἀπεληλυθώς. Φροῦδος* Attice notat *eum qui evanuit, disperiit, abiit.* Exemplis in re nota nihil opus est. *Πρὸ ὁδοῦ*, e quo sive e *πρόοδος* esse contractum recte perspexerunt Grammatici, pari ratione adhibuit *Aelianus* H. A. l. III. c. 16. *ὁ δ' ἐξελίττει ἑαυτὸν, καὶ διαδιδράσκει, καὶ γίνεται πρὸ ὁδοῦ.* Metaphoricas significationes, prope ad propriam accedentes, singulas explicare nimis longum foret. *Ἐλπίδες φροῦδαι Eurip.* Ion. v. 866. de *spe irrita, vana.* Vetus auctor apud *Suidam* V. *Φροῦδα γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐς τοὐναντίον περιέστη τὰ τῶν ἐλπίδων. Antipater* Anth. l. III. c. XXII. ep. 51. v. 3. — *τὰ δ' ὄλβια κεῖνα μέλαθρα Φροῦδά τε, καὶ πάσης ἔλπις ὄλωλε Τύρου.* Eadem elegantissima loquendi formula restituenda *Apollonidae* Anth. l. I. c. XXIII. ep. 6. *Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχος, εὖτε κρυώδεις Πλῆσαν ὀρῶν κορυφὰς χιόνεαι νιφάδες, Δείλαιαι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν ἐλπίσι χρησταῖς, Χλιῆναι νοτεροῖς ἄσθμασιν ὠκὺ γόνυ. Τὰς δὲ περιφράξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω, Χειμερίῃ στυγεροῦ δῆσε πάγοιο πέδῃ. Πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλίνου θοινήσατο θήρης, Ἣ φύγεν ἀρπεδόνην πολλάκι καὶ στάλικας.* ubi versu 4. elegantissima est *Davidis Ruhnkenii* mei conjectura, pro *ἄσθμασιν* legentis *νάμασιν*: ad fluvios enim cervi venerant, ut liquidis aquis genua foverent. Versu autem 3. nemo fortassis vitium suspicatus esset; (384) nam *ἐλπίσι χρησταῖς* locutio est bonis scriptoribus usitatissima; nisi codex Palatinus praebuisset *ἐλπίσι φραῦδοι*, quae lectio, aut, si quis ita malit, *ἐλπίσι φρούδαις*, quin verissima sit, neminem credimus in dubium vocaturum. *Spe irrita venerunt ad fluvios*, ut e sequentibus clarissimum est. *Moeridem* citat *Ez. Spanhemius* ad Aristoph. Nub. v. 716.

Φενακίζειν[1], Ἀττικῶς. ἐξαπατᾷν, Ἑλληνικῶς.
Φέναξ, Ἀττικῶς. ἐξαπατῶν, Ἑλληνικῶς.
Φλήναφος[2], Ἀττικῶς. μωρολόγος, Ἑλληνικῶς.
Φυστῆ[3], περισπωμένως, τὸ φύραμα τῶν ἀλφίτων, ὅταν μὴ γένηται μάζα. φύραμα δὲ, Ἑλληνικῶς.
Φαῦλον[4], καὶ φλαῦρον, Ἀριστοφάνης ἀμφότερα κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου· τὸ δὲ φαῦλον σημαίνει τὸ κακόν.

---

1. *Φενακίζειν, Ἀ. ἐξαπατᾷν, Ἑλληνικῶς.*] *Thomas Mag.* sic de hacce voce disserit: *Φενακίζω, φενακισμὸς, καὶ φέναξ λογογράφοι. φενάκη δὲ ποιητικώτερον.* Sallier.

Φενακίζειν. E cod. Coislin. coll. Schl. et Gron. addidi, *Φέναξ, Ἀττικῶς. ἐξαπατῶν, Ἑλληνικῶς.* Leid. *ἐξαπατᾷν* pro *ἐξαπατῶν. Aristoph.* Ran. v. 940. *Ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ. Hesychius: Φέναξ, χλευαστὴς, ἀπατεὼν, ψεύστης, πλάνος.* quo retrahendum, quod in praecedente voce Φελλὸς legitur, *καὶ ἀλαζών.* Acharn. v. 89. etc. [v. Intt. ad Demosth. Olynth. I. (II.) c. III. §. 3.]

2. *Φλήναφος, Ἀ. μωρολογία, Ἑ.*] Codex Coisl. habet *μωρολόγος*, recte, ut ostendunt haec *Hesychii: Φλήναφος, φλύαρος, λῆρος, μωρολόγος.* quae vox occurrit apud *Aristotelem*, adnotante *Henr. Stephano* in lex. Sallier.

Φλήναφος. Leid. ut ed. Huds. coll. Gron. *Φλύναφος, Ἀ. μωρολότος.* Coisl. Reg. coll. Schl. *μωρολόγος. Pollux* l. vi. sect. 119. de homine garrulo, *φλήναφος, τὴν γλῶτταν ὀλισθηρός.* Ita *Synesius*, ep. iii. p. 160. C. *τὴν φλήναφον γραῦν τὴν τιτθίδα. Aristid.* t. ii. p. 411. *Eustathius* ad Il. *H.* p. 532. l. 6. *οὐ γὰρ οὕτω φλήναφος ὁ ποιητής.* Altera significatio, qua pro *quibusvis nugis* ponitur, longe frequentior. Vid. *Menandri* Supposit. v. 9. *Heliodor.* l. x. p. 485. f. *Aristaenet.* l. ii. ep. 17. etc. *Φληνάφημα*, qua voce carent lexica, *Pseudo-Euripides* Epist. v. f.

3. *Φυστῆ,*] In MS. *Φυσῆ. — περισπωμένως· Ὀξυτόνως σὲ, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. Schol.* ad *Aristoph.* Vesp. v. 608. Hudson.

Φυστῆ. φυσῆ legitur in cod. Coisl. ut et in Oxon. quam vocem (385) recte Cl. *Hudsonus* mutavit in *φυστῆ*, ut argumento sunt haec *Athenaei* p. 114. *καὶ μάζας δέ ἐστιν ἀναγεγραμμένας παρά τε Τρύφωνι, καὶ ἄλλοις πλείοσιν· παρ' Ἀθηναίοις μὲν φυστῆν τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην.* Sallier.

Φυστῆ. MSS. omnes *φυσή. Φυστὴ* est in *Aristoph.* Vesp. 608. [cf. Blomfield. ad Aeschyl. Pers. v. 923.] *Φύστη* apud *Athenaeum* l. iv. p. 131. E. 137. E. et in *Leonidae* epigrammate, inter Jensiana cxiii. v. 5. 6. *Εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη Φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις.* Quem versum a *Suida* V. citari monuit, simulque explicuit *A. Heringa* Vir Cl. Obs. c. xxx. p. 270. [*Michaël Psellus: Ἡ φύστη εἶδος πέφυκε μάζης ὑδατουμένης. Ex Addendis.*]

4. *Φαῦλον καὶ φλαῦρον, Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης*] Vide indicem ad *Aristophanis* editionem *Kusterianam*. — *Τὸ δὲ φαῦλον σημαίνει τὸ κακὸν καὶ τὸ εὐτελὲς, φλαῦρον δὲ μόνον τὸ κακόν.* Vide

Φιλόγελω[1], Ἀττικῶς. φιλογέλωτες, Ἑλληνικῶς.
Φθοῖς[2], Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως· ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ ἔχον ὄμφαλον. πόπανον, Ἕλληνες.

Erotianum, *Suidam*, *Thomam Magistrum*, *Moschopulum*, aliosque. Hudson.

Φαῦλον καὶ φλαῦρον, Ἀττικῶς. Vox *Ἀττικῶς* abest a cod. Coisl. Ibidem verba desiderantur, *τὸ κακὸν καὶ τὸ εὐτελές. φλαῦρον δὲ μόνον*, quae minime necessaria sunt. Sallier.

Φαῦλον. In MSS. nulla lectionis varietas; quare *Hudsoni ἐμβλήματα* rejeci. *Φαῦλον* et *φλαῦρον* distinguunt alii Grammatici, ut *Eranius Philo*, *Thomas M.*, *Suidas*, *Timaeus*, quem vide utraque voce, et *Ruhnkenii* notas. Utrumque eadem significatione apud *Aristophanem* reperiri observat *Moeris*. Si quid mutandum, mallem ultima, *τὸ δὲ φαῦλον σημαίνει τὸ κακόν.* una litura delere, tanquam ab aliena manu adjecta. Sed commode possunt servari, et MSS. constanter retinent. Apud *Hesychium* est *Φιλαῦρα* pro *Φλαῦρα, τὰ κακὰ, τὰ ἄτοπα.* [Blomfield. glossar. ad Aeschyl. Pers. v. 222. observat, *φαῦλος* saepius de personis, *φλαῦρος* de rebus poni, radices autem vocabulorum esse diversas. Cf. Poppo de Elocut. Thucyd. p. 209.]

1. *Φιλόγελω, Ἀ. φιλογέλωτες, Ἑ.*] Forsan *Φιλογέλωτος.* Hudson. Male. Bergler. in marg.

Probat *Hudsoni* conjecturam *Oudendorpius* ad *Thomam M.* qui ita habet: *Φιλογέλως, φιλόγελω, Ἀττικοί. φιλογέλωτος δὲ, Ἕλληνες.* Mihi N. L. [v. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 251.]

(386) 2. *Φθοῖς,*] Pro *ἔχον* in MS. *ἔχων.* Hudson.

Φθοῖς — πλατὺν ἔχον ὄμφαλον. Cod. Coisl. habet *πλατύ.* Recte. Nam, *Moeride* auctore, *φθοῖς* et *πόπανον* non differunt: at *Etymologo*, *Suidae*, et *Thomae Mag.* *πόπανον* definitur, *placenta lata, et rotunda:* adjectivum itaque, de quo nunc est controversia, ad *πέμμα*, non ad *ὄμφαλον* pertinet. Addit *Moeris* *πόπανον* vocem esse minus Atticam: ita quoque *Thomas M.* quibus adsentiri non possumus, cum hac ipsa voce *Onomacritus* uti non dubitaverit Argon. v. 313. *Αὐτὰρ ἐπεὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα Λείψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἄμνης.* Accedit *Plato* p. 458. [locus legitur de Rep. lib. V. p. 455. C.] *οἶσθα τι οὖν ὑπὸ ἀνθρώπων μελετώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφερόντως ἔχει ἢ τὸ τῶν γυναικῶν, ἢ μακρολογῶμεν, τήν τε ὑφαντικὴν λέγοντες, καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν.* Eandem etiam vocem apud *Aristophanem* reperias, cujus verba mox a nobis adducentur. Neque enim *Moerin* audiendum putamus, cum duobus illis nominibus unum et idem placentae genus significari contendit, quae inter tamen aliquod discrimen est statuendum. 1°. De placentis illis, ni fallimur, tanquam de rebus omnino diversis, veteres sermonem habent. *Aristophanes*, v. g. introducit in Pluto [v. 676.] Aesculapii sacerdotem, qui interceptis placentis, quas *φθοῖς* appellat, ad *πόπανα* se convertit. *Ἔπειτ' ἀναβλέψας*, inquit, *ὁρῶ τὸν ἱερέα Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας Ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς· μετὰ τοῦτο δὲ Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, Εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον.* *Φθοῖς* igitur et *πόπανον* differunt, quod et persuadent

Φειδωλοὶ[1], Ἀττικῶς. σκνιφοὶ, κοινόν.

---

haec *Clementis* in Protr. p. 7. δεῖ γὰρ ἀπογυμνῶσαι τὰ ἅγια αὐτῶν, καὶ τὰ ἄῤῥητα ἐξειπεῖν. οὐ σήσαμα ταῦτα, καὶ πυραμίδες, καὶ τολύπαι, καὶ πόπανα πολυόμφαλα, χόνδροι τε ἁλῶν, καὶ δράκων ὄργιον Διονύσου βασάρου· οὐχὶ δὲ ῥοιαὶ, πρὸς τοῖσδε καρδίαι, ναρθῆκές τε καὶ κιττοί. πρὸς δὲ καὶ φθοῖς, καὶ μήκωνες. ubi vides, *Clementem* ποπάνων mentione facta, de placentis (φθοῖς) verba facere, quod argumento est, illis vocibus res plane diversas intelligi debere. 2o. Id discrimen praeterea colligas ex diversa hasce placentas conficiendi ratione. Testatur enim *Athenaeus phthoidem* e caseo, melle et siligine fieri, l. nempe xiv. p. 647. (387) ὁ δὲ φθοῖς οὕτω γίνεται· τυρὸν ἐκπιέσας τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον διήθει, εἶτ' ἐπίβαλλε μέλι καὶ σιλίγνεως ἡμίναν, καὶ συμμάλαξον εἰς ἕν. Contra *popano* nihil simplicius fuisse verisimile est, atque eo fortasse tantum a vulgari pane distinctum est, quod is latus et rotundus in umbilicum adsurgeret. Πόπανα, inquit *Hesychius*, πλακούντια ἀπὸ ἄρτου. *Hesychium* sequitur *Etymologus*, nec immerito, cum constet primos orbis incolas Diis πόπανα offerre solitos. Vide *Porphyr.* de Abstin. An. p. 63. 64. et 65. At majores nostri rudes adhuc, et ejusmodi cupediarum prorsus ignari, frugibus, et iis, quae facile parabantur, suam erga Deos venerationem testatam volebant: quorum simplicitatem revocare cupiens Pythagoras, Apollinem Delphicum id genus sacrificiis coluisse fertur. Hinc ποπάνων usus Argonautarum aetate, quibus oleum et lac infundi solitum tradit *Orpheus*, cum φθοΐδες ex utroque conficerentur. Quare πόπανον φθοΐδι multo simplicius, quam *Erotianus* tamen ποπάνου speciem fuisse scribit. Melius dixisset πλακοῦντος. πλακοῦς enim genus, φθοῖς et πόπανον species. Sic autem ille: Φθοΐσκους, καὶ φθοῖς. ἔστι δὲ ποπάνων ἢ πλακούντων εἶδος οὕτω καλούμενον παρ' Ἀττικοῖς, ᾧ χρῶνται εἰς τὰς θυσίας, ἔστι δὲ σχήματι ὅμοιον κάρδη. Lege, καρδομύλῃ. Sallier.

Φθοῖς, Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως·] Coll. Gron. μονοσυλλάβως, Ἀττικῶς. Deinde e Coisl. Reg. coll. Gron. recepi πλατὺ ἔχον ὀμφαλόν, quemadmodum quoque exhibet *Salmasius* Exercit. Plin. p. m. 704. A. et confirmat *Thomas M.* In Leid. est πλατὺν ἔχων. Similiter apud *Spanhemium* ad Aristoph. Plut. v. 659. Pro Ἕλληνες *Salmasius* l. c. Ἑλληνικῶς. De Atticorum more φθοῖς una syllaba efferentium conf. *Hemsterhusium* ad Arist. Plut. v. 676. et notata ad Οἰστός. p. 275. [add. Suid. s. v. Schol. ad Ar. Plut. l. l. Lobeck. ad Phrynich. p. 88.] Quae de hoc *placentarum* genere notari possent, pleraque jam praeceperunt *Spanhemius* ad Plut. v. 676. et *Interpretes* ad Thomam M. [Eustath. p. 1753, 3. πλακοῦς ἐκ τυροῦ καὶ μέλιτος σκευαζόμενος. Cf. Lobeck. de placent. Graec. sacr.]

1. Φειδωλοὶ, Ἀ. σκνιποὶ, Ἕλληνες καὶ κοινόν.] In MS. σκνιφοί. Hudson.

Φειδωλοὶ, Ἀ. σκνιποί. In cod. Coisl. nec non Oxon. legitur σκνιφοί, cui lectioni favet *Hesychius*: Φειδωλὸς, φειδόμενος δαπάνης, σκνιφός. Ita quoque *Thomas Magister*: Σκνιφοὶ ἐπὶ τοῦ γλίσχρου καὶ μικροπρεποῦς περὶ τὰ ἀναλώματα. οἱ δὲ ἀρχαῖοι σκνιποὶ λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ζωϋφίου τοῦ σκνιπός. Ex illius igitur (388) mente σκνιπὸς veteribus placuit, σκνιφὸς autem recentiores maluere: quo pertinent haec *Etymologi*: Σκνιπὸς, ὁ μικρολόγος, καὶ σκνιφός. Hinc efficitur nihil in *Hesychio* et *Moeridis* codicibus mutan-

dum fuisse, quibus procul dubio nova illa scribendi ratio praestare visa est, tametsi veteres aliam non immerito praetulerint, veriti scilicet, ne illud omne discrimen tolleretur, quod inter σκνιφὸς, *parcus*, et σκνιφὸς, *homo*, *cujus visus hebes et parum acutus*, statuendum est. Σκνιφὸς enim vox est antiquissima, ut ostendit compositum ἀπόσκνιφον, quo utitur *Empedocles* apud Plutarch. t. II. p. 929. Sallier.

Φειδωλοί. *Aristophan.* Plut. v. 237. Nub. v. 420. *Eubulus* apud *Athen.* l. XIII. p. 568. E. *Eustathius* ad Il. E. p. 407. l. 40. κατὰ παλαιὰν κωμῳδίαν εἰπεῖν, φειδὸς ἤγουν φειδωλὸς δαπάνης. In origine tradenda ridiculi sunt Grammatici; a φειδῶ est φειδωλός, ut ab ἁμάρτω, ἁμαρτωλός, a κήδω, κηδωλός. Verum eruditis haec satis sunt cognita. Pro φειδωλοὶ Leidensis φειδαλοί, et dein σκιφοί, sic et coll. Gron. In Coisl. autem et Regio est σκνιφοί. Quam formam in σκνιποὶ mutandam in *Joanne Malala* censebat etiam *Chilmeadius* p. 39. f. Tu vide rectiora monentem *Lud. Kusterum* ad Aristoph. Plut. Schol. v. 590. et ibidem Virorum summum, *Ti. Hemsterhusium*, qui multis hoc nomen illustravit. [Lobeck. ad Phrynich. p. 399.] In fine voces Ἕλληνες καὶ ante κοινὸν cum MSS. Coisl. et Reg. et coll. Gron. omisi: quae alibi tamen eadem ratione apud *Moeridem* conjunguntur; de quo recordor me supra polliceri, me quaedam dicturum. Κοινῶς et Ἑλληνικῶς pari modo a *Moeride* adhibentur in vocibus Atticis per vulgares explicandis: ut in Ἅλικον p. 29. Ἀνακῶς p. 43. etc. Ita e MSS. κοινῶς recepimus pro Ἑλληνικῶς in Ἀκρατέστερον p. 25. Εἴσεται p. 161. et alibi. Contra, nescio quo casu, Ἑλληνικῶς bis pro κοινῶς, sive κοινὸν, in nostra editione positum in Βόθρος p. 105. etc. Ἥττω p. 177. Similiter *Thomas M.* Ἑλληνικὸν et κοινὸν, Ἑλληνικῶς et κοινῶς usurpat. Vide *Salmasium* de Lingua Hellen. p. 11. et seq. et inprimis p. 48. 49. Verum sunt quaedam apud *Moeridem* loca, ubi Ἑλληνικαὶ et κοιναὶ voces distingui videntur; ut p. 145. Ἐξίλλειν, Ἀττικῶς. ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς. ἐκβάλλειν, κοινῶς. p. 248. Λέμμα, ἀντὶ τοῦ (L. Ἀττικῶς.) λέπισμα, Ἑλληνικῶς. λέπος, κοινόν. p. 282. Οἰδίπουν, Ἀττικῶς. Οἰδίπουν καὶ Ἕλληνες. Οἰδίποδα, κοινῶς. p. 282. Ῥιγῶν, Ἀττικῶς. ῥιγοῦν, κοινῶς. ῥιγοῖν, Ἑλληνικῶς.
(389) Aliquoties vero Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς conjunguntur, ut p. 47. Ἄθλιος, Ἀττικῶς. ἀτυχής, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. p. 113. Γόης, Ἀττικῶς. κόλαξ, Ἑλληνικῶς. καὶ κοινὸν adjiciunt MSS. Coisl. et Reg. p. 161. Εὐφήμει, Ἀττικῶς. σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. p. 175. Ἤρεσέ με, Ἀττικῶς. ἤρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. ubi tamen MS. Coisl. Ἑλληνικῶς καὶ non habet. p. 268. Νέατον, Ἀττικῶς. ἔσχατον, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. p. 272. Συμφώνως, Ἀττικῶς. συμφώνως, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. Σύμμαχοι, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. p. 285. Οἶσε, Ἀττικῶς. φέρε, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. et nostro loco Φειδωλοὶ, Ἀττικῶς. σκνιφοὶ, Ἕλληνες καὶ κοινόν. Verum MSS. C. et R. et coll. Gr. ut dixi, Ἕλληνες καὶ non agnoscunt. Fuit, cum suspicarer sciolis alterutrum Ἕλληνες vel κοινὸν, aut librariis his in locis deberi. Verum ab ista conjectura retraxit me, tum plurium exemplorum similitudo, tum librorum MSS. auctoritas. *Salmasii*, Viri maximi, sententia, (de Hellen. p. 55. et seqq. ubi quaedam ex his *Moeridis* locis excitavit) quatrinam fuisse distinctionem apud Grammaticos, τῶν Ἀττικῶν, τῶν Ἑλλήνων, et τῶν κοινῶν, statuit; per loquendi autem genus κοινὸν intelligi putat ἰδιωτικόν, loquelam trivialem; vereor, ut possit probari. Legi merentur, quae Vir Illustris eam in rem disputavit l. c. ubi inter φράσιν κοινὴν et διάλεκτον κοινὴν distinguit. Ingeniose, meher-

Φιάλη[1], Ἀττικῶς, διὰ τοῦ ᾱ. διὰ τοῦ ε, Ἕλληνες.
Φθορέα[2] καὶ ἐφθαρμένην οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ τὸν βιασάμενον καὶ βεβιασμένην. φθορεὺς δὲ καὶ ἐφθαρμένη, Ἑλληνικῶς.
Φιλογύνης[3], Ἀττικῶς. φιλογύναιος, Ἑλληνικῶς.

---

cules! sed dubito, an vere. Agnoscit tamen, dialectum Ἑλληνικὴν et κοινὴν eandem esse, nempe, qua omnes Graeci uterentur: voces Ἑλληνικὰς et κοινὰς esse, quas tam Attici, quam ceteri Graeci adhiberent. Mihi, ut ingenue fatear, distinctionis ratio inter Ἑλληνικῶς et κοινῶς nondum satis perspecta est: nisi per κοινῶς his in locis indicare voluerit Grammaticus, voces eas Ἑλληνικὰς Atticis esse communes cum ceteris Graecis. Nulla certe inter has voces reperitur, quae non apud scriptores Ἀττικωτάτους occurrat. Sic fere Ὧδε, κοινὸν Ἰώνων, Ἀττικῶν. Vid. et *Eustath.* Il. Γ. p. 288. l. 16. τὸ δὲ φάντες φίλη λέξις τοῖς ποιηταῖς, τὸ μέντοι φάμενοι καὶ κοινόν ἐστιν Ἀττικῶς. p. 294. l. 12. κοινότερον καὶ Ἀττικώτερον. Sed nec hoc satis placet. Cogitent acutiores. In auctoribus edendis, si ipsi difficultates tollere nequeamus, aliis indicare et veluti digito monstrare, ingenui esse hominis judicamus.

1. Φιάλη, Ἀ. διὰ τοῦ ᾱ. διὰ τοῦ β, Ἑλλ.] Sic erit φίβλη. Quid si Φιάλη, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ η. διὰ τοῦ α, Ἕλληνες. Vide (390) in v. Θοίνη, Ῥίνη. In *Etymol. Magn.* Φιάλη, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ. unde forsan, Φιάλη, Ἀττ. διὰ τοῦ φ. πιάλη, διὰ τοῦ π, Ἑλλην. Hudson. Forsan Φιάλη, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ α. διὰ τοῦ ε, Ἕλληνες. scil. ut sit Φιέλη. Supra enim habemus, Ὕαλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς. ἐν τῷ ε, Ἑλληνικῶς. et infra, Ψίαθος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς. ἐν τῷ ε, Ἕλληνες. Idem in add.

Φιάλη — διὰ τοῦ β. Melius διὰ τοῦ π, ut jam conjecit Cl. *Hudsonus*: quasi nempe φιάλη a ceteris Graecis πιάλη fuisset appellata; quo nihil magis absurdum. Errandi locum dedit, ni fallimur, *Asclepiadis*, aliorumque Grammaticorum etymologia, de qua sic *Athenaeus* p. 501. B. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς, ἡ μὲν φιάλη, φησὶ, κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη, ἡ τὸ πιεῖν ἅλις ἔχουσα. Discimus ex eodem *Athenaeo* p. 501. phialas aureas ab Atheniensibus dictas χρυσίδας, argenteas vero ἀργυρίδας. Sallier.

Φιάλη, Ἀττ. διὰ τοῦ ᾱ, διὰ τοῦ β̄. Ἑλλ. Ita citat *Wetstenius* ad Apocal. V. v. 8. nihil vitii suspicatus. Legendum unice, διὰ τοῦ ε̄, Ἕλληνες. *Moschopulus* Π. Σ. p. 120. Φιάλη, ἣν καὶ φιέλην τινὲς τῶν παλαιῶν ἔλεγον, Ἀττικισμοῦ μὴ φροντίζοντες. quo loco etiam usus est ὁ πάνυ *Hemsterhusius* ad Thom. V. Ὕαλος. p. 862. [cf. Osann. Inscr. Gr. Syll. II. p. 67.]

2. Φθορέα,] Parum igitur Attice *Plutarchus*, a quo t. II. p. 18. Sisyphus φθορεὺς appellatur. Attamen vox illa antiquissima videtur, utpote quae Arcesilai aetate obtineret. Discimus enim e *Laërtio* p. 126. huncce philosophum a Stoicis per contumeliam φθορέα τῶν νέων appellari solitum; quo sensu fortasse nomen illud a *Moeride* non est repudiatum. Sallier.

Φθορέα. Leid. Φθιρέα et παλεῶν. εἶπεν delevi cum Coisl. Reg. coll. Gronov. Vid. supra Βεβιασμένην.

3. Φιλογύνης, Ἀ.] Supra: Μισογύνης, Ἀ. μισογύναιος, Ἑλλη-

Φλυαρεῖς[1] ἔχων, ἡ προσθήκη τοῦ ἔχων, Ἀττικῶς.
Φάτνη[2], Ἀττικῶς. πάθνη, Ἑλληνικῶς.
Φλᾶν[3], Ἀττικῶς. θλᾶν, ἡ προσαναθλίβεσθαι, Ἑλληνικῶς.

---

(391) νικῶς. *Φιλογύνης* legitur in *Antiphanis* versibus apud *Athen.* l. XII. p. 553. C. *Aristid.* t. II. p. 108. *φιλογύναιος* apud *Charit.* l. I. p. 17. l. 15. ubi notat *D'Orvillius* Anim. p. 127. In *Philone* de Special. Leg. t. II. p. 301. l. 9. pro *καὶ οἱ φιλογυναίοις συνουσίαις ἐπιμεμηνότες.* legendum puto, *οἱ φιλογύναιοι. Φιλόγυνος* adhibuisse *Lysiam* testatur Grammaticus MS. in Biblioth. Sangerman. *Φιλόγυνος, οὐ μόνον φιλογύνης. Λυσίας πρὸς Φιλοκράτην.*

1. *Φλυαρεῖς ἔχων, (Ἀττικῶς) ἐν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔχων.*] Ita ex *Platone* in Gorgia p. 490. ed. Paris. [p. 490. E. *ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων;*] Primo intuitu legebam, *Φλυαρεῖς ἦχον,* quod *Φλυαρεῖς ἔχον* nobis dederit MS. — *ἐν τῇ προσθήκῃ.* Ita, vel *τῇ προσθήκῃ* legendum conjicio. In MS. *ἡ προσθήκη τοῦ ἔχον.* HUDSON.

Φλυαρεῖς ἔχων. Restitui codd. Coisl. et R. lectionem. In Leid. et coll. Gron. utroque loco erat *ἔχον.* Leid. *φληαρεῖς.* Laudat *Moeridem Ez. Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 360. quem si contuleris ad Nub. v. 509. Ran. 204. *Valckenaerium* ad Eurip. Phoen. v. 712. p. 267. *Ruhnkenium* ad Timaeum V. *Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ. Hogeveenium* ad Vigeri Idiot. p. 294. plura non requires. E longe plurimis adponam *Cratini* versum e *Scholiis* Aristoph. ad Nub. v. 354. *Ληρεῖς ἔχων. γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων. Scholiastae* verba mirifice sunt perturbata hoc modo: *τοῦτον δὲ ὡς γυναικιζόμενον οὐκ Ἀριστοφάνης διαβάλλει μόνον, ἀλλὰ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ, λέγων οὕτως· Ληρεῖς ἔχων. γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ. γελοῖος ἔσται Κλεισθένη κυβεύων.* quae *Suidae* stupor in *Κλεισθένης* expilavit: *οὗτος ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβλητο, καὶ ἐγυναικίζετο. καὶ Κρατῖνος· Ληρεῖς ἔχων. γράφων αὐτ' ἐν ἐπεισοδίῳ. γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων.* Hoc autem modo utriusque verba constituenda: *καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ οὕτως γράφων* (vel *γράφων ταῦτ'*) *ἐν ἐπεισοδίῳ. Ληρεῖς ἔχων. γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων.* Episodium in Comoedia quid sit, norunt eruditi. [Vid. Hermann. ad h. l. p. 270. edit. noviss. De illo participio *ἔχων* cf. Matth. Gr. §. 567. p. 1119. sq. cum not. c.). et Bernh. syntax. Gr. p. 476.]

2. *Φάτνη, Ἀ. πάθνη,*] *Κατὰ γραμμάτων ἐναλλαγὴν,* ut dicit *Eustathius* ad Homer. p. 1259. ed. Rom. (Il. X. p. 1356. l. 48.) HUDSON.

Φάτνη, Ἀ. πάθνη. Eustath. ad Odyss. *O.* p. 579. l. 33. *καὶ ἡ φάτνη — ἣν ἀντιστοιχία ἰδιωτικὴ πάθνην καλεῖ.* Apud *Hesychium* sunt *Πατνώματα,* et *Φατνώματα. Πάθνη* legitur in Geopon. l. XV. c. 4. *τὰ στόμια τῶν παθνῶν.* Pro *πάθνη* coll. Gron. *πάον.* Θ in O mutata.

(392) 3. *Φλᾶν, ἀντὶ θλᾶν, Ἀττ.*] *ἀντὶ θλᾶν,* desunt in cod. Coisl. nec immerito. SALLIER.

Absunt etiam a Reg. et coll. Gron. Cum iisdem codd. in fine voces, *θλᾶν, Ἑλληνικῶς, ἡ προσαναθλίβεσθαι,* transposui. Exempla hujus verbi dedit Ill. *Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 693. et 784. *Edendi* significatione legitur in fragm. *Menandri* Meretric. p. 70. *Κύψας ἐς αὐτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα. Antiphan.* Excerpt.

Φαθὶ[1], Ἀττικῶς. εἰπὲ, Ἑλληνικῶς.
Φθεῖρες[2], ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς. θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.
Φιδάκνη[3], Ἀττικῶς. πίθος μέγας καὶ σύστομος. πιθάκνη, Ἕλληνες.

Grot. p. 623. *Κ' οὐ δημοτικόν γε τοῦτ' ἔδρα τοιαῦτα φλῶν. Προσαναθλίβεσθαι* est idem quod *δέφεσθαι.* Conf. *Hesych.* in *Ἀναπεφλασμένον.* [add. Gregor. Cor. p. 614. 661. ed. Schaefer.]

1. *Φαθὶ ἀντὶ εἰπὲ, Ἀττ.*] Duae voces *ἀντὶ εἰπὲ* desiderantur in cod. Coisl. SALLIER.

Φαθί. ἀντὶ εἰπὲ praeeuntibus Coisl. Reg. coll. Schl. et Gronov. delevi. *Φαθὶ* est ex *Aristoph.* Eq. v. 22. ubi vid. *Schol.*

2. *Φθεῖρες,*] MSS. C. R. coll. Gron. *φθεῖρω.* Forte pro *φθεὶρ* vel *φθεῖρα.* Vocem *ἀρσενικῶς* praemisi alteri *Ἀττικῶς* cum iisdem codd. Ceterum vid. *Thom.* V. et not. *τοῖς φθειρσὶ Aristoph.* Pac. 739. [Phrynich. p. 307. ibq. Intpp.]

3. *Φιδάκνη, Ἀ. πίθος μέγας,*] In MS. *μέγα.* HUDSON.

Φιδάκνη, Ἀ. πίθος μέγας. Ita cod. Coisl. Verum *Moeridi* cum veterum Grammaticorum nemine convenit, utpote qui *φιδάκνην*, seu *πιθάκνην doliolum* esse tradunt. Adde, quod ibi *μέγας* et *σύστομος* sibi non respondeant; *σύστομος* enim nihil aliud significat, quam *angustus:* quamobrem non deerunt fortasse, qui legere malunt *μικρός. Φιδάκνη,* inquit *Hesychius: πιθάριον μικρὸν, στενόν.* Alibi vero: *Πιθάκναι καὶ πιθάκνια, οἱ μικροὶ πίθοι.* Solebant veteres *φιδάκνη* efferre; *οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Schol. Aristoph.* Eq. v. 789. Hinc *Moeridis* lapsus, qui *πιθάκνη* tanquam minus Atticum repudiat, tametsi *Aristophanes* aliique eo usi deprehendantur. SALLIER.

Φιδάκνη. Coll. Gron. *φικάδνη. Spanhemius* ad Aristoph. Plut. (393)
v. 546. omissis vocibus, *πίθος μέγας καὶ σύστομος,* citat, *Φιδάκνη, Ἀττικῶς. πιθάκνη, Ἑλληνικῶς.* Similiter Cl. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 479. In marg. *Moeridis Stoeberus* notaverat, *πιθάκνη Ἕλληνας* abesse a cod. Coisl. In coll. Schlaeg. solum *πιθάκνη* abest. In his nihil temere videtur mutandum, nec quippiam delendum. In vocibus autem, *πίθος μέγας καὶ σύστομος,* foedissimam haerere maculam, cum Cl. *Sallierio* statuo. Leid. *μέγα*, ceteri, ut videtur, *μέγας. Πιθάκνην vas parvum oris angusti* fuisse ceteri testantur Grammatici. Reponendum, ni fallor: *πίθος Μεγαρικὸς σύστομος. Eubulus* apud *Athen.* l. I. p. 28. D. — *Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια,* Μεγαρικὰ *πιθάκνια.* quem locum etiam laudat *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1227. l. 15. De fictilibus Megaricis videndus omnino ὁ *πάνυ Hemsterhusius* ad Aristoph. Plut. v. 808. Levissima haec est mutatio nostra: Megarensium autem nomen ipsis paene librariis fuit *οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.* Ita apud *Hesychium* V. *Σίμαιθα, ἑταίρας μαγειρικῆς ὄνομα.* pulchre Vir Magnus *P. Wesselingius* Probab. p. 45. restituit *Μεγαρικῆς.* Simili plane modo in *Alciphrone* l. III. ep. 53. p. 398. *καὶ χύτραν μεμβράδας ἔχουσαν, καὶ ἀφύας μαγειρικὰς ἐξήρπασα.* probabile est, scribi oportere, *ἀφύας Μεγαρικάς.* Megaris enim aliquando magnam fuisse aquarum abundantiam, constat ex *Plutarcho* t. II. p. 83. D. Quanquam *Bergleri* conjectura, *Φαληρικὰς* reponentis, ingenii laude privanda non est. — Pro *φιδάκνη* in nostris *Aristophanis* exemplaribus legi-

Φάκελον [1], Ἀττικῶς· φορτίον, ἔκκαυμα, Ἑλληνικῶς.

---

tur πιθάκνη, Plut. v. 546. ubi vid. *Spanhem.* et Equit. v. 789. Φιδάκνιδα usum *Aristophanem* in Δημιοπράτοις, auctor est *Pollux* l. x. 74. Vid. et *Suidam* V. Πιθάκνη. Dolia fuisse fictilia e supra dictis liquet, et e *Pollucis* l. x. 190. ubi in *Platonis* versibus vehementer depravatis legitur πιθάκνη ὀστρακίνη. et *Luciani* t. II. Quomodo H. conscr. p. 5. l. 70. πιθάκνιον οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον. A vasis tamen fictilibus distinguere videtur *Polemon* apud *Athen.* l. XI. p. 483. D. Pro quibusvis doliis sumitur hoc nomen in *Alciphron.* l. III. ep. 7. *Antonin. Liber.* c. XXIV. *Aelian.* H. A. l. XII. c. 41. πιθάκνης καὶ εἴκοσι ἀμφορέας δεχομένης. l. XV. c. 8. Laconicum Πισάκνα, πιθάκνη, conservavit *Hesychius.* [v. Lobeck. ad Phryn. p. 113.]

(394) 1. Φάκελον, Ἀ. φορτίον (καὶ) ἐκ καύματος (σπασμὸς) Ἑλλ.] Ita, vel φορτίον, καὶ ἐκ τοῦ ἐγκαύματος σπασμὸς, Ἑλληνικῶς. Nam apud *Ammonium* reperio φάκελον, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Fuit, cum ex *Hesychio*, et *Suida* legendum censuerimus: Φάκελον, Ἀττικῶς. φορτίον εὐάλωτον, Ἑλληνικῶς. Hudson.

Φάκελον. Is articulus in cod. Coisl. sic legitur: Φάκελον, Ἀττικῶς. φορτίον, ἔκκαυμα, Ἑλληνικῶς. Sensus est, φάκελον vocem esse Atticam, φορτίον vero et ἔκκαυμα inter illas locum non habere, quasi nempe φάκελον de *fasciculo* et de *inflammatione* diceretur. Huic *Moeridis* sententiae quodammodo favent haec *Ammonii:* Φάκελος καὶ φάκελον διαφέρει. φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης. φακέλους ὕλης ἀργείας. φάκελον δὲ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Si tamen recte se habeant: depravata enim esse persuadet *Thomas M.*, quem idcirco audire juvat: Φάκελος, δεδεμένον φορτίον. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ. φάκελον ἐπιστολῶν Διογένει δούς. Θουκυδίδης· φακέλους ὕλης ἀγροίας. σφάκελος δὲ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Certe nemo negaverit, *Ammonium* ibi a *Thoma* exscribi. *Ammonius Thucydidem* laudat, quasi in illius contextu vox ἀργείας legeretur; (quod tamen librariorum incuria contigisse arbitramur,) eundem errorem apud *Thomam* deprehendas, qui vocem ἀργείας cum non intelligeret, illam sibi in ἀγροίας mutandam existimavit. Sed his missis, *Ammonium* sic emendari debere suspicamur: Φάκελος καὶ σφάκελος διαφέρει. φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. φακέλους ὕλης. σφάκελος δὲ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Φάκελος enim et σφάκελος sunt voces minime adfines. Σφάκελος appellatur *morbus ortus ex nimia inflammatione, et qui diu neglectus tandem in putredinem definit:* quo sensu nomen φάκελος nunquam usurpatum reperias. Φάκελος quippe est *fasciculus.* Σφάκελλος quidem dicitur *Dionysio Halic.* t. I. p. 410. ὡς δὲ ἔνδον ἐγένοντο τοῦ τείχους, ἐξελκύσαντες ἐκ τῶν σφακέλλων ἃ κατέκρυπτον ξίφη. Sed librariorum oscitantia. Nam φακέλλων olim ibi scriptum fuisse, ostendit cod. Vatic., qui φακέλλων habet; nec aliter a ceteris Graecis scriptoribus *fasciculus* appellatur, e. g. *Eurip.* Cyclop. v. 241. *Thucyd.* l. II. p. 129. *Joseph.* p. 157. et *Plutarch.* p. 177. quorum duo postremi φάκελον cum uno λ appellant, in eo a veteribus diversi, qui duo λλ agnovere; nec ideo tamen emendandi, cum *Hesychius*, ceterique lexicographi hancce scribendi rationem praetulisse videantur, apud quos praeterea φάκελον neutro genere sumtum occurrit. Ex his omnibus manifestum est, vel *Moerin* in illa voce ex-

Φθείρου[1], Ἀττικῶς. ἀπαλλάσσου, Ἑλληνικῶς.
Φθῶσιν[2], Ἀττικῶς. φθάσωσιν, Ἕλληνες.

---

ponenda negligentius se gessisse, vel ita corrigendum: *Φάκελον*, *Ἀττικῶς. φορτίον*, *Ἑλληνικῶς.* Sallibr. (395)

Φάκελον, *Ἀ. φορτίον*, *ἔγκαυμα*, *Ἑλλ.* Ita Coisl. et coll. Schlaeg. In Leid. est *ἐκκαύματος* una voce. Coll. Gron. *ἐκκ....* Sic. *Φάκελος* per simplex *λ* saepissime de *fasciculo* ponitur. Vid. *Dukerum* V. C. ad Thucydid. l. II. p. 147. l. 20. et *Valckenaerium* Animadv. ad Ammon. l. III. c. XVI. *Ἔκκαυμα*, vel depravatum est, vel sumi debet pro *fomite*, *cremio*, *coctilibus*, *aridis sarmentis*, et *quicquid ignem alit*, ut sunt *φάκελοι πίσσῃ κεχρισμένοι* apud *Suidam* V. *Δᾷς*, et apud *Josephum*. Vid. *Pollux* l. VII. 110. et x. 110. et inprimis *Hemsterhus.* ad Luciani D. Mar. XI. p. 317. In *Ammonio* et *Thoma M.* placet *φακέλους ὕλης ἀγρίας*, uti e MSS. *Thomae* restituit *Oudendorpius*. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 485. *Φοιτᾷ γὰρ ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν.* *Scylax* apud *Athen.* l. II. p. 70. C. *ὄρος — δασὺ ἀγρίῃ ὕλῃ.* Ita et *ἀγρίαι σχίζαι Theocrit.* Idyll. XXIV. v. 89. *Καῖε δὲ τῶδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε.* Pari autem, atque apud *Ammonium*, errore *Ἀργεία* pro *ἀγρία* scriptum est in *Palaephati* c. VII. *Καλοῦσι δὲ οἱ Θηβαῖοι τὴν ἐνέδραν, αἴνιγμα. ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες· Σφὶγξ ἡμᾶς ἡ Ἀργεία αἴνιγμά τι ὑφισταμένη* (sic MSS.) *διαρπάζει.* Sphinga Argivam quis unquam dixit? Legendum, *Σφὶγξ — ἡ ἀγρία. saeva. ἀοιδὸς ἀγρία Euripidi.* Adeundus Cl. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. v. 50. Apud *Palaephatum* vero simile exemplum nominis proprii, sive gentilis pro adpellativo positi, quod alias raro accidit, occurrit c. XXIX. *Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνήρ, τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθός. ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν ἐληΐζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία.* In MS. Oxon. voces *Φρύγιος ἀνὴρ* omissae sunt. Perspiciebat quippe librarius eruditulus, eas plane non esse ferendas. Sed leviorem medicinam adhibendam esse censeo, nec statim vitiosa rescindenda. Possunt autem et debent sic sanari: *Βελλεροφόντης ἦν φυγὰς ἀνήρ, τὸ γένος Κορίνθιος.* ita c. XXXII. *Περσεὺς δ' ἀνὴρ φυγὰς ἐξ Ἄργους ἐληΐζετο τὰ κατὰ θάλατταν.* Revertar ad *Moeridem*.

1. *Φθείρου*, *Ἀ. ἀπαλλάσσου Ἑ.*] Ita MSS. C. R. et coll. Gron. pro *ἀπαλλάττου*, ut est in Huds. et Leid. Addiderat *Hudsonus*, (396) *μετὰ φθορᾶς*, e *Thoma M.* ut puto. Sed nihil isto additamento opus. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 598. 610. Supra: *Ἀποφθάρηθί μου, Ἀ. ἀπαλλάγηθί μου, Ἑλλ.* Posterius *ἀπαλλάγηθί μου* legitur in *Alexidis* fragm. apud *Athen.* l. XII. p. 516. F. Conf. G. D'. A. in Obs. Misc. Vol. IV. p. 451.

2. *Φθῶσιν*, *Ἀ. φθάσωσιν*, *Ἕλληνες.*] Ita quoque *Thomas Mag.* [p. 895.] *Φθῆναι κάλλιον ἢ φθάσαι.* Uterque fallitur, ut constat ex *Euripidis* Phoen. v. 982. *Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἐστί σοι σωτηρία.* Ne quis autem *Euripidem* versus legibus coactum servire, hacce voce usum esse arbitretur, testem adducemus *Platonem*, qui Reipubl. l. VI. p. 500. [A. St.] ait: *ἐγὼ μὲν γὰρ σε προφθάσας λέγω, ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἡγοῦμαι.* Sallibr.

Quem veteris scriptoris locum respexerit *Moeris*, ignoramus. [*φθῇ* est in Eurip. Orest. v. 1220. *Ex Addendis.*] Pro *Ἕλληνες* coll. Gron. ut saepe, *Ἑλλην.* i. e. *Ἑλληνικῶς.* [cf. Buttm. Vol. II. p. 248.]

Φερεφάττα[1], Ἀττικῶς. Περσεφόνη, Ἕλληνες.
Φαυλίζειν[2], Ἀττικῶς. κατευτελίζειν, Ἑλληνικῶς.
Φεψάλους[3], τοὺς σπινθῆρας, Ἀττικῶς.
Φύσιγγας[4], τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐκκαύματα, Ἀττικῶς.

---

1. *Φερεφάττα, Ἀ. Περσεφόνη,*] Coisl. *Φερσεφόνη.* Nugatur autem ibi *Moeris*, ut alibi ostendemus. Sallier.

Φερεφάττα. Leid. *Φερσεφάττα*, ut est in *Aristoph.* Ran. v. 683. ubi vid. *Spanhem.* *Περσεφάττα* est in Thesmoph. v. 294. Conf. *Oudendorp.* ad Thom. M.

2. *Φαυλίζειν, Ἀ. κατευτελίζειν, Ἑλλ.*] Cl. *Oudendorpius* ad Thom. V. reponendum existimat, *καὶ εὐτελίζειν, Ἑλληνικῶς.* Forte, quod compositum *κατευτελίζειν* alibi non legisset Vir eruditissimus. Verum utitur eo etiam *Michaël Psellus* in versibus Politicis: *Τὸ δέ γε ἀπεμύλιζε τὸ κατηυτέλιζέ πω.* ubi pro *ἀπεμύλιζε* scribendum videtur *ἀπεφαύλιζε.* *Etymol.* p. 789. l. 51. *ἐνεμέσιζε δὲ καὶ ἀπεφαύλιζε τὰ λεγόμενα.* Verbo *φαυλίζειν* utitur *Plato* de Leg. l. ii. p. 796. E. *διαφαυλίζειν* l. vii. p. 890. B. alii. Vide *Hesychium* V. *Ἐφαύλιζον.* et not.

3. *Φεψάλους,*] Lege apud *Hesychium* *Φέψαλος* pro *Φέψελος.* Hudson.

In *Hesychio* nihil mutandum est. Vid. *Ti. Hemsterhusius* ad
(397) Thom, in *Ὕαλος.* *Φέψαλος* legitur in *Aristoph.* Acharn. v. 277. 668. Vesp. 227. Plura dabit *Stanlejus* ad Aeschyli Prometh. v. 362. A *φέψαλος* *φεψάλυξ.* *Aristoph.* Lys. v. 107. quam vocem capite truncavit *Hesychius.* Nam pro *Ψαλύγων, ἔνιοι ψάλυγας τὰς λεγομένας ψυχάς. ἄμεινον δὲ τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας.* mihi vix dubitandum videtur, quin scribere debuerit: *Φεψαλύγων* et *φεψάλυγας.* Per *ψυχὰς* intelligenda sunt animalcula, quae noctu circum lychnos volitant. Vid. *Stephan.* Thes. t. iv. p. 751. B. In coll. Gron. est *Φεψάλου, τῆς σπινθῆρος.*

4. *Φύσιγγας, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα,*] Ita ex *Hesychio.* In MS. *μνήμαις ἐκκαύματα.* Hudson.

Φύσιγγας, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐκκαύματα,] Similiter *Etymologus* p. 802. f. *Moschopulus* *Π. Σ.* p. 192. *Suidas: Φύσιγγες, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐκκαύματα, ἢ τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων.* Conf. in *Πεφυσιγγωμένοι*, et *Schol. Aristoph.* ad Ach. v. 525. *Hesychius: Φύσιγγες, εἶδος σκορόδου, ἄλλοι δὲ σκορόδων κεφαλίδας, καὶ οἱ πρόλοβοι τῶν ὀρνίθων, καὶ τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα.* Sed confuderunt Grammatici duas voces, sono admodum vicinas, *φύσιγγας*, et *φαύσιγγας.* *Φύσιγγες* proprie sunt *turgidi folliculi in allii capite, caules*, dein *quicquid cavum est.* *Galenus* in Gloss. Hipp. *Φύσιγγα, τὸ καλούμενον ἐκκαύλημα, καὶ μάλιστα τὰ κοῖλον.* Vid. *Foësium* Oeconom. Hippocr. V. *Φύσιγξ.* Apud *Pollucem* l. iv. sect. 198. *χηλαὶ ἢ φύσιγγες ἢ ῥαγάδες πτερνῶν, ποδῶν, αἰδοίου.* mutandae non videntur. Apud *Hesychium: Φύριγγες, τὰ ὕδνα, tubera*, hinc fortassis sunt depravata. *Φαύσιγγες* autem *maculae sunt ab igne in tibiis inustae, pustulae, papulae.* *Galenus: Φαύσιγγες κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις ἐπανιστάμενοι κύκλοι ἐρυθροί. καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί.* et *Φῷδες, αἱ φαύσιγγες ὑπὲρ ὧν εἴρηται.* *Pollux* l. vii. 110. *Φῷδες δὲ αἱ ἀπὸ τῆς φλογὸς φλύκταιναι. καὶ φλυκτίδες καὶ φαύσιγγες αἱ ἐπὶ ταῖς κνήμαις μάλιστα ἐπὶ χαλκέων.* *Etymologus: Φαύστιγγες*, (L. *Φαύσιγ-*

Φοινικὶς[1], ἔνδυμα Λακωνικὸν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, διὰ τὸ ὁμοχροεῖν τῷ αἵματι, Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείᾳ λέγει.

Φάρμακα[2], τὰ χρώματα τῶν ζωγράφων, Ἀττικῶς.

γες,) οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπίλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. *Hesychius:* Φαύσιγγες, αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. ἔνιοι τὰς ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γενομένας φλυκταίνας· δηλοῦσι δὲ καὶ αὐγὰς καὶ ἀκτῖνας. ἄλλοι δὲ αἱμοῤῥοΐδας καὶ φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας. ubi in initio φύσιγγας etiam cum φαύσιγξι confudisse videtur. Φαύσιγγες autem dictae (398) sunt a veteri verbo φαύζω, *uro*, *torreo*, quod conservarunt *Hesychius* et *Eustathius*. Ita hic ad Il. N. p. 945. l. 11. φῶ δὲ λέγεται καὶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ φῶς. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ καίω, ἐξ οὗ φαύζειν, τὸ φρύγειν Ἀττικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ Κωμικὸς μέμνηται. *Hesychius:* Φαύζειν, φρύγειν. male editur Φαῦζειν. Quod praecedit: Φαύειν, ποιεῖν. forte sic corrigendum est: Φαύειν, καίειν. Similiter a φώζω, *uro*, *torreo*, (Vid. *Etymol.* p. 803. l. 47. et ib. Φωγνύναι l. 32.) φῶδες, de quibus consule Grammaticos. Ab αἴθω, αἰθόλικες. Vid. *Erotian.* V. A καίω καυχαλίδες, sive καυσαλίδες. Ita enim in *Hesychio* pro, Καύχαλις, φλύκταινα. legere malim Καύσαλις. A φλογίζω, φλογίσματα. *Michaël Psellus:* Φῶδας, τὰ φλογίσματα. Et ab ἐκκαίω, ἐκκαύματα, ab ἐγκαίω, ἐγκαύματα, ab ἀποκαίω, ἀποκαύματα. Quorum primum ἔκκαυμα cum adeo frequens sit apud Grammaticos, ut e locis supra laudatis liquet, quibus addi potest *Etymologus* in Φώς. p. 803. l. 36. loco movere non sum ausus: praecipue cum eam scripturam in *Luciano* etiam posse servari censuerit, cujus judicium his in literis maximi faciendum esse omnes mecum agnoscunt eruditi, *Ti. Hemsterhusius* ad Dial. Marin. XI. t. I. p. 317. In *Hesychio* etiam vix dubitamus, quin Ἐκκύματα, ἐξανθήματα, perperam scripta sint pro Ἐκκαύματα. *Onomasticon Vetus: Papula*, ἐξάνθημα. *Hesychius:* Φόα, ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι. Conf. *Etymol.* in Ψύδραξ p. 819. in *Lucian.* D. M. t. I. p. 416. l. 60. ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκώς.

1. Φοινικὶς,] In MS. ἴοι, et pro διὰ τὸ ὁμόχρουν εἶναι, διὰ τὸ ὁμοχροεῖν. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Scil. Λακεδαιμονίων. HUDSON.

Φοινικίς. Pro ἴοιεν, uti recte est in Coisl. et coll. Schlaeg. perperam Leid. et coll. Gron. ἴοι. Verbum ὁμοχροεῖν, cujus loco *Hudsonus* ὁμόχρουν εἶναι sine causa substituerat, omnes confirmant MSS. et, qui *Moeridem* expilavit, *Moschopulus* Π. Σ. p. 193. In fine τῇ ante Πολιτείᾳ cum C. R. coll. Gron. delevi. *Aristotelem* ἐν (399) τῇ Λακεδαιμονίων Πολιτείᾳ hanc in rem etiam laudat *Scholiasta* Aristoph. ad Acharn. v. 319. quem vide, et ibidem *Kusterum*, aliosque, quos citat Cel. *Oudendorpius* ad Thomam V.

2. Φάρμακα,] *Aristophan.* Eccles. v. 730. Νὴ Δία μέλαινά γ' οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον Ἕψουσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται. *Poll.* l. VII. 169. *Eustath.* ad Il. X. p. 1383. l. 32. καὶ φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα ἐκαλοῦντο, καὶ φαρμάσσειν τὸ βάπτειν ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. et ad Odyss. Α. p. 54. l. 17. φάρμακα — ἀλλὰ καὶ ζωγράφων βάμματα. καὶ ἁπλῶς δὲ βαφαί. κ. τ. λ. *Hesych.* V. Ἀφάρμακον. [Schaef. ad Dionys. de compos. verb. p. 289.]

Φθόην[1], τὴν φθίσιν, Ἀττικῶς.
*Φοιτᾷ[2], Ἀττικῶς. παραγίνεται, Ἕλληνες.
Φοιτητὴν[3], τὸν μαθητὴν, Ἀττικῶς.

---

1. *Φθίην*,] An propter illud *Φθίην ἐρίβωλον ἵκοντο* ex *Homero* apud *Platonem*? An scribendum *φθόην*? Hoc posterius magis placet. Apud *Platonem* interim in Apologia, ubi de somnio Socratis, per *Φθίην*, licet alias sit patria Achillis, intelligitur *φθορὰ* vi Etymologiae. Bergler. in marg.

Φθίην. In cod. Coisl. legitur *φθόην*, recte: praeterquam quod enim nomen illud *φθίη* ne vix quidem inter legendum se obtulit, constat etiam ex *Etymologo* vocem *φθόη* Atticis inprimis probatam fuisse. *Φθόη, τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης*. Ibi de Atticis sermo est; verum ne quis dubitandi locus relinquatur, testem dabimus *Galenum*, cujus haec verba in Aphor. Hippocr. Comm. 7. sect. 16. *ἣν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασεν φθίσιν ἐπὶ πνεύμονος ἑλκύσεσιν ἀνιάτοις γιγνομένης ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχνότητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ*. Inde lux *Platoni*, qui l. II. de Legib. p. 676. morbi illius a *Galeno* descripti videtur meminisse: *ἐάν τις*, inquit, *ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθιῶν*. Legendus etiam de hocce nomine *Harpocration* in V. Sallier.

Φθόην exhibent C. Reg. coll. Schl. Gron. itaque legi debere monuerant *Davisius* ad Ciceron. de Divin. l. I. c. 25. et *Ruhnkenius* ad Timaeum V. quos confer. *Demosthenis* locus, quem citat *Etymologus*, est ep. III. de Lyc. lib. p. 116. B.

(400) 2. *Φοιτᾷ*,] Is articulus ad oram cod. Coisl. legitur. Huncce tamen reperias apud *Thomam Mag.* in eo diversum a *Moeride*, quod nullam verbi *παραγίνεται* mentionem facit. Sallier.

Glossam insititiam esse non dubito, quanquam coll. Gron. et Leid. eam habent. Coll. Schl. sic. „Articulus hic orae libri alia „manu adscriptus erat.“

3. *Φοιτητὴν*,] — *ἢ τὸν παραγινόμενον*. Absunt a cod. Coisl. Sallier.

Coll. Schlaeg. *ἢ τὸν παραγινόμενον*, alia manu orae libri adscripta, testatur. In coll. Gron. *παραγενόμενον*. *Moeridis* non esse, certum est. Vide *Φεψάλους*, *Φύσιγγας*, *Φθόην* etc. *Φοιτητὴς* pro *discipulo* apud Atticos satis frequens est. Vid. *Plato* Euthydem. p. 205. E. Alcib. I. p. 433. B. de Rep. l. VIII. p. 723. A. de Leg. l. VI. p. 873. E. *Liban.* t. I. p. 676. A. alii. Conf. *Eustath.* ad Il. *E.* p. 445. Il. *I.* p. 625. l. 45. Pro *magistro*, quo sensu etiam sumi scribit *Etymologus* p. 797. l. 43. non reperi. *Φοιτᾷν* de discipulis positum *Polyaeno* restituendum e MS. Flor. l. V. c. 11. sect. 22. *Εὐήφενος προσφοιτῶσι νέοις καὶ τοῖς πατράσιν αὐτῶν γνώμην ἠγόρευε, μηδαμῶς τυράννῳ πιστεύειν*. Leg. cum MS. *τοῖς φοιτῶσι νέοις*. Singulare est, quod e *Lysia* adnotavit *Eustathius* ad Il. *Σ.* p. 1227. l. 31. *ἀποφοιτᾷν παρὰ Λυσίᾳ, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα*. Verum egregia sunt, quae super hoc verbo mecum communicavit *Valckenaerius* meus: „*Ἀποφοιτᾷν* neque in „orationibus *Lysiae* reperitur, nec legerat *Eustathius*; enotatum, „opinor, a veteri quodam Grammatico ex Orat. *Dinarchi* contra „Pytheam. Hoc certe significatu, quo explicat *Eustathius*, pro

Φονέα[1], Ἀττικῶς. ἀνδροφόνον, Ἕλληνες.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χοάνην[2], Ἀττικῶς. χώνην, Ἕλληνες.
Χέρσον[3], οὐδετέρως, Ἀττικῶς. θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.
Χαλκοῦς[4] καὶ χαλκῆ, ἀδιαιρέτως, Ἀττικῶς. χάλκεος, χάλκεα, Ἕλληνες.

„*παύσασθαι φοιτῶντα*, legitur in loco *Dinarchi* apud *Harpocratio*„*nem* et *Suidam* in V. *Χρυσοχοεῖον*, qui locus viros doctos non pa„rum exercuit; mihi sic verba *Dinarchi* videntur accipienda, ut le„gatur: *πάλιν γὰρ Αἰσχίνου ἀποφοιτήσας, παρὰ τούτῳ δηλονότι* „*χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν*. *Aeschinis iterum derelicta disciplina, in* „*hujus videlicet officina didicit aurificinam*. Admove interpretamen„tum, *παρ' Αἰσχίνην φοιτᾶν*, vel *φοιτῶν παυσάμενος*· suspicaberis „forsan illinc fluxisse *παρ' Αἰσχίνην*, vel *παρ' Αἰσχίνῃ*, quod exhi„bent editiones; *παρ' Αἰσχίνου* praebet cod. Med. Qua in *Ἀπο*- (401) „*φοιτᾶν*, eadem vi praepositionem accepit *Eustath.* Od. p. 303. „l. 25. *Ἀπόδρομον* explicans *τὸν πεπαυμένον ἀπὸ τῶν δρόμων. τὸ* „*τῆς στρατηγίας παῦσαι* semel *Demosthenes* dixit *ἀποστρατηγὸν* „*ποιῆσαι*. p. 427. §. 232. attigit *Valesius* ad Harpocrat. p. 346." [Ruhnken. ad Xen. Mem. S. I. 2, 16. docet, verbum *ἀποφοιτᾶν* proprie dici de discipulis, qui magistri scholam temere aut cum contemptu relinquant.]

1. *Φονέα, Ἀ. ἀνδροφόνον, Ἕλληνες.*] Quam recte, ex his *Lysiae* p. 124. manifestum est: *Τὸν γὰρ νόμον οὐ ταῦτα ἀπαγορεύειν, ἀλλ' ἀνδροφόνον οὐκ ἐᾷν λέγειν.* Hinc *Thomas M.* ab aliis aliter ea de re pronuntiatum auctor est: *ἄλλως*, inquit, *φονεὺς, Ἕλληνες. ἀνδροφόνος, Ἀττικοί.* temere profecto. *Φονεὺς* enim ab *Isocrate*, aliisque compluribus usurpatur. Sallier.

Φονέα. Leid. *ἀνδροφόνος.* Usus est *Moeride Wetstenius* ad I Timoth. I. v. 9. Utrumque *ἀνδροφόνος* et *φονεὺς* recenset *Pollux* l. VI. 151. et l. VIII. 133. utrumque apud scriptores Atticos occurrit. Sed *φονεὺς* antiquius est, et apud scriptores vulgares non facile reperietur. Conf. *Oudendorpium* ad Thom. V.

2. *Χοάνην, Ἀ. χώνην, Ἑλλ.*] In MS. *χῶνον.* Hudson.

Χοάνην, Ἀ. χώνην, Ἑλλ. Ita cod. Coisl. Sallier. et coll. Schl. Leid. *χῶνον.* *Χοάνη* legitur in *Aristoph.* Thesmophor. v. 18. *Διὰ χώνης, per infundibulum*, apud *Platonem* de Republ. l. III. p. 625. D. et in *Pherecratis* versibus apud *Athen.* l. VI. p. 269. C. *Ἤντλουν διὰ χώνης τοῖσι βουλομένοις πιεῖν.* ubi *χοάνης* in metri leges peccaret. Pro *Ἕλληνες* l. *Ἑλληνικῶς.*

3. *Χέρσον*,] Coll. Gron. et Ward. Leid. et Coisl. in B. C. *Montef.* in fine repetunt *χέρσον, θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.* Ultima vox abest a Leid. in B. C. est *Ἕλληνες*, ut semper fere, et *Ἀττικοί.* *Grammaticus* Vetus in Bibl. Coisl. p. 482. *Χέρσα, τὰ μὴ γεωργούμενα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ.*

4. *Χαλκοῦς*,] Coll. Gronov. *χαλκῆς.* E Coisl. Reg. coll. Gron. (402) *ἀδιαιρέτως* reposui pro *ἀδιαίρετον.* Pro *Ἕλληνες* coll. Gron. *Ἑλλ.* L. *Ἑλληνικῶς.* Pro *χαλκῆ Wetstenius* ad Apocal. IX. v. 20. citat

Χρυσοῦς[1], καὶ χρυσῆ, Ἀττικῶς. χρύσεος καὶ χρύσεα, Ἕλληνες.

Χρῆται[2], Ἀττικῶς. χρᾶται, Ἕλληνες.

Χθὲς[3] καὶ χθιζὸν, Ἀττικῶς. ἐχθὲς καὶ ἐχθεσινὸν, Ἑλληνικόν.

Χρέως[4], Ἀττικῶς, διὰ τοῦ ω μεγάλου. διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἕλληνες.

Χαιρήσεις[5], Ἀττικῶς. χαιρήσῃ, Ἑλληνικῶς.

χαλκᾶ. Χαλκῆ est in *Aristoph.* Plut. v. 813. [cf. de hac et sequenti et multis aliis eiusmodi vocibus Lobeck. ad Phrynich. p. 207. sq. Buttm. Vol. I. p. 249.]

1. *Χρυσοῦς καὶ χρυσῆ,*] Is articulus sic legitur in cod. Coisl. *Χρυσοῦς καὶ χρυσῆ, Ἀττικῶς. χρύσεος, Ἕλληνες.* Sallier.

Χρυσοῦς. Huds. ed. Χρυσοῦς, *χρυσῆ, (καὶ χρυσοῦν,) Ἀττικῶς. χρύσεος, (χρύσεα,) Ἕλληνες, καὶ χρύσεον.* Leid. *Χρύσεος, Ἕλληνες καὶ χρύσεα.* E Coisl. Reg. et coll. Gron. restitui *Moeridis* scripturam. Usus est hoc etiam loco *Wetstenius* ad 2 Tim. II. v. 20. Vid. *Phrynich.* p. 88. [207. ed. Lob.] *Thom. M.* v. *Χρυσοῦς. Suid.* in *Ἁπλᾶ.*

2. *Χρῆται,*] Vide *Graevium* ad *Luciani* Soloecistam p. 95. Hudson. t. III. p. 571. Conf. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. v. 961.

3. *Χθὲς καὶ χθιζὸν,*] Dissentiunt a *Moeride Phrynichus* et *Thomas M.* Audiamus utrumque. *Phrynichus* p. 142. [p. 323. ed. Lobeck., qui vid.] *Χθιζὸν ἀποσοβητέον, ὅτι ποιητικόν· ἀντὶ δὲ τοῦ χθιζοῦ ἐροῦμεν χθεσινόν, πρὸς τὸ πολιτικὸν ἀποτορνεύοντες τὸν λόγον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.* Vesp. v. 281. Verum non dubito, quin *χθιζὸς* apud scriptores Atticos repererit *Moeris*, quo etiam usus *Aristides*, observante *Thoma M. Hesychius: Χθιζοὶ, χθεσινοί. Χθιζὸς, χθεσινός. Ἐχθὲς* et *χθὲς* apud *Aristophanem* occurrit, ut vere pronunciaverit *Thomas: καὶ ἐχθὲς, καὶ χθές. Χθὲς* tamen rarius, et magis Atticis proprium. *Hesych. Χθὲς, χθιζὸν, ἐχθές. Etymologus* p. 404. l. 22. *οἱ Ἀττικοὶ, χθές· οἱ δὲ κοινοὶ, ἐχθές.* Conf. *dam* V. *Χθές.* Obiter succurramus *Hesychio: Σὲς, ἔλαθες, Πάφιοι.* Pro *ἔλαθες* legendum censeo *ἐχθές.* Paulo supra: *Σερὸς, χθὲς, Ἠλεῖοι.*

(403) 4. *Χρέως,*] Vid. *Phrynich.* p. 172. [p. 391. ed. Lob., qui vid.] Per o legitur in *Aeschyli* Theb. v. 20. Pers. v. 779. [v. 763. ed. Well.] Suppl. 481. [v. 467. ed. Well.] *Aristoph.* Ach. v. 453. 454. [v. 429. 430. ed. Dind.] [Nub. v. 30.] Per ω in *Platonis* et *Demosthenis* libris. *Eustathius* ad Il. *N.* p. 939. l. 1. *Χρέως Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης, διὰ τοῦ ω δηλαδὴ μεγάλου.* [v. Lobeck. ad Phrynich. p. 391. sq. Buttm. Vol. I. p. 241. sq. Tragicis formam *χρέος* usitatam esse observat Reisig. ad Soph. Oed. Col. v. 226. p. LVII. add. Schweighaeus. ad Athen. Vol. VII. p. 316.]

5. *Χαιρήσεις,*] Ita etiam *Thomas Magist.* ex *Aristoph.* in Plut. v. 64. Legendum suspicabar, *Χαιρήσῃ, Ἀττικῶς. χαιρήσεις, Ἑλληνικῶς.* Vide V. *Θηράσεται.* Hudson.

Χαιρήσεις, Ἀ. χαιρήσῃ, Ἑ.] Leg. *χαρήσῃ.* Bergler. in marg. Similiter Cl. *Oudendorpius* ad Thom. V. In Coisl. et coll. Schl. est *χαιρήσεις* pro *χαιρήσῃ.* Leid. *Χαιρήσῃ, Ἕλληνες. χαιρήσεις,*

Χλωρὸν[1] τυρὸν, Ἀττικῶς. ἁπαλὸν δὲ, Ἕλληνες.
Χηνοβοσία[2], Ἀττικῶς. χηνοβοσκία, Ἑλληνικῶς.
Χανδὸν πιεῖν[3], Ἀττικῶς. κεχηνότως καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες.
Χολάδας[4], οἱ πρῶτοι Ἀττικοί, χόλικας οἱ μέσοι, θηλυκῶς, χόλικας ἐφθάς. τοὺς χόλικας, ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.

Ἀττ. Citat *Moerin Wetsten.* ad Matth. II. v. 10. *Χαιρήσεις Aristoph.* Equit. v. 825. *Plato* Phileb. p. 376. F. [Haud dubie pro *χαιρήσῃ* legendum est *χαρήσῃ*. Cf. Buttm. Vol. II. p. 254. in. Matth. Gr. Vol. I. p. 496.]

1. *Χλωρὸν τυρὸν,*] Huc pertinet is *Pollucis* locus l. x. c. 2. *οἱ Ἀττικοὶ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον, λέγοντες εἰς τοὔψον, καὶ εἰς τὰ μύρα, καὶ εἰς τὸν χλωρὸν τυρόν.* qui vero hancce vocem sibi magis perspectam esse cupiet, is adeat *Meursium* Att. Lect. l. III. c. 30. Sallier.

Χλωρὸν τυρὸν,] *Aristophanes* Ran. v. 567. [559.] *Μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν.* ubi *Meursium* Lect. Att. l. III. cap. ult. laudat *Kusterus.* Conf. *Casaubon.* Anim. ad Athen. l. IX. c. 13. *Hesychius: Χλωραὶ, συκαῖ. χλωρὸς, τυρός.* Lego: *Χλωραὶ συκαῖ, ὡς* (vel *καὶ*) *χλωρὸς τυρός.* Paulo supra scriptum: *Χλοερὸν, χλωρὸν, χεαρόν.* L. *νεαρόν.* In fine *δὲ*, quanquam nihil e MSS. enotatum, suspectum est, ut et *Ἕλληνες.* Praestat, *ἁπαλὸν, Ἑλληνικῶς. Hesychius: Χλωρὸν τυρὸν, ἁπαλόν.* [add. Eustath. p. 217, 4.]

2. *Χηνοβοσία,*] In MS. *Χηνοβασία.* Hudson.

Χηνοβοσία. De ea voce egerunt Viri Docti ad *Pollucis* l. IX. 16. quos vide. Sallier.

Χηνοβοσία. Sic Coisl. R. coll. Schl. Gron. In Leid. *Χηνοβασία* (404) et *χηνοβόσκια.* In *Platonis* Politico p. 532. F. [cap. 8.] scriptum per *τ* *χηνοβοτίαι* et *γερανοβοτίαι.* Per *σ* scribi debere patet e *Pollucis* l. c. *Hesychio* et *Moeride.* [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 521. sq.]

3. *Χανδὸν πιεῖν,*] In MS. *ποεῖν.* Hudson.

Sic et Leid. Exemplis a Viris D. ad *Thomam* prolatis addi possunt *Lucian.* t. III. Dipsad. p. 240. l. 47. *ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεὶς τῷ κρουνῷ τὴν κεφαλήν.* Dial. Mer. p. 294. l. 32. *πίνει δὲ ἠρέμα, οὐ χανδόν, ἀλλ' ἀναπαυομένη. Polyaen.* l. v. c. x. §. 1. *καὶ τὰ κεράμια εὑρόντες τοῦ οἴνου χανδὸν ἐνεφορήθησαν.* Metaphorice, *Philostrat.* Icon. l. II c. 22. *χανδὸν ἐμπιπλάμενος τοῦ ὕπνου. Eunapius* Maximo p. 69. f. *χανδὸν καὶ ἀμυστὶ τῶν μαθημάτων ἕλκειν ἐβούλετο.* p. 75. f. *καὶ τῆς ἐκεῖθεν σοφίας ἀρυσάμενος χανδόν.* [v. Iacobs. Anth. P. p. 959.]

4. *Χολάδας οἱ πρῶτοι Ἀττικοί.*] Vult itaque *Moeris* nomen illud veterum Atticorum fuisse particulare. At *Trallianus* l. VII. c. 16. nulla eorum facta mentione, priscis omnibus tribuere videtur: *τὰ δὲ ἔντερα*, inquit, *χολάδας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὥς φησι καὶ Ὅμηρος, λέγων· κέχυντο χαμαὶ χολάδες.* quod et nos verisimillimum judicamus, cum eadem praeterea voce utatur auctor Hymni in Mercur. qui vulgo sub *Homeri* nomine circumfertur. Sic ille v. 123. *Ὤπτα*

δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισιν, Σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια καὶ μέλαν αἷμα, Ἐργμένον ἐν χολάδεσσι. ubi de bubulis intestinis sermo est. Quam ob rem non audiendus *Ammonius*, qui discrimen illud inter χολάδας et χόλικας statuit, quod priori nomine *intestina*, altero *boum ventres* significentur. Χολάδες, inquit, καὶ χόλικες διαφέρει. χολάδες μὲν γάρ τὰ ἔντερα. Χῦντο χαμαὶ χολάδες. Χόλικες δὲ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· Ἡ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν. Atque hanc illius sententiam *Suidas* et *Etymologus* amplecti non dubitaverunt:
(405) cui refellendae etsi versus jam allati satis superque esse videantur, alios ex *Orpheo* in Argonaut. adducere non pigebit, utpote quibus ostenditur χολάδας de quibuslibet *intestinis* dici. Poëta enim, postquam de variis animalibus Medeae jussu mactatis verba fecit, subjungit v. 962. — Αὐτὰρ ἔπειτα Νήδυας ἐμπλήσας σκυλάκων, φιτροῖσιν ἔθηκα Ὕδατι μὶξ δ' ὠμὰς χολάδας χεόμην περὶ βόθρον. Nunc, si quid *Moeridi* tribuendum est, opus illud, quod *Orpheo* adscribi solet, *Aristophane* erit antiquius, cum nomen χόλικες apud recentiores tantum Atticos in usu fuerit. Sallier.

Χολάδας. Vocula ὡς, quam *Hudsonus* addiderat ante χόλικας ἑφθὰς, ab omnibus MSS. abest. In Leid. χολικάς. Χολάδες et χόλικες, quae distinguit *Ammonius*, quin idem fere denotaverint, dubitari vix potest. Vid. *H. Stephanus* Thes. t. IV. p. 558. Χολάδες in Hymno in Mercurium sunt *intestina bubula*. Similiter *Scholiasta Aristophanis* ad Pac. v. 716. Ὅσας δὲ κατέδη χόλικας ἑφθὰς, καὶ κρέα. quem versum *Moeris* respicit, haec notat: Χόλικες, τὰ παχέα ἔντερα τῶν βοῶν. ταῦτα δὲ οὐχ ἱεροῦντο, ὡς τὸ ἄλλο σῶμα, τινὲς δὲ χόλικά φασιν εἶδος ἰχθύων. Conf. ad Equit. v. 1176. et Vesp. v. 1139. *Aristophanes* apud *Polluc.* l. VI. 56. Χόρδαι, φῦσκαι, πάσται, ζωμοὶ, χόλικες. *Pollux* l. VI. 52. χόλιξ, καὶ χολίκια ὕεια. Χόλικες βοὸς, *Pherecrates* apud *Athen.* l. VI. p. 269. A. Apud Atticos hoc nomen feminino genere usurpari adnotavit et *Phrynichus*, p. 136. [310. ed. Lob. ubi vide interpp.] Οἱ χόλικες ἀμαθές, οἱ γὰρ δόκιμοι θηλυκῶς αἱ χόλικες. ubi *Moeridem* citat *Pauwius*. Idem *Phrynichus* Appar. Sophist. Bibl. Coisl. p. 469. [p. 72, 5. Bekk.] Χόλικες οἱ πολλοὶ ἀῤῥενικῶς. οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς. Emaculandus *Suidas* V. Χόλικες, ubi *Scholiastae* Aristophanis verba, quae modo adposui, expilat, in fine addens: θηλυκῶς δὲ ἡ χόλιξ, ἐθνικόν. Lege, Ἀττικόν. Unde apparet, perversam *Scholiastae Aristophanis* in Ran. v. 583. Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου, Δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας. lectionem fuisse observatam, τοὺς χόλιτας. Explicat enim per ἢ ἄρτους, ἢ ἔντερα. Κόλικες omnino recti sunt. Vid. *Suidam* V. *Etym.* p. 367. l. 32. [Dindorf. dedit τὰς χόλικας. all. Pac. v. 718. Cf. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 550.] Per Atticos πρώτους hoc in loco intelligendus *Homerus*, aliique *Aristophane* antiquiores, per μέσους *Aristophanes*, ceterique ejus aetatis scriptores. [cf. Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 8.] De duplici dialecto Attica post *H. Stephanum* add. de D. A. p. 235. quaedam notavit *Taylorus*, Vir Eruditissimus, in Praefatione ad Ind. Att. in Lysiam, et *Bernardus* ad Thomam M. V. Λογίους. Ampla nimis materia est, et pluribus tractanda, quam ut
(406) hic in notis commode possit locum reperire. Itaque alio loco illam constitui pertractare. Huic *Moeridis* loco similis est *Aelii Dionysii* apud *Eustath.* ad Odyss. Ξ. p. 546. lin. 30. ἔα — διαλελύσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἤ, οὗ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ εἰπόντι, ὡς Ἴωνες μὲν ἔα φασίν. Ἀττικοὶ δὲ ἤ μονοσυλλάβως. οἱ δὲ μέσοι, σὺν τῷ νυ· οἷον, ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην, τὸ δὲ τρίτον οὐδέ-

Χολὴν[1], ἀντὶ τοῦ μανίαν, Ἀττικῶς.
Χλεύη[2], Ἀττικῶς. γέλως, Ἕλληνες.
Χερσιμαχίας[3], Πλάτων Νόμων ά.

ποτέ φησιν ἄνευ τοῦ νυ. Versus, quem citat Grammaticus, est ex *Aristophanis* Pluto v. 695.

1. *Χολὴν, ἀντὶ μανίαν,*] Illustris *Spanhemius* ad Aristoph. Plut. v. 12. citat, *Χολὴν ἀντὶ μανίας*. E MSS. nihil varietatis notatum. Reposui *ἀντὶ τοῦ*. *Ἀντὶ* enim et *ἀντὶ τοῦ* in MSS. adeo similia sunt, ut vel lynceum possint decipere. *Χολὴ Hesychius* interpretatur *μανία πικρά*. *Χολᾶν* pro *insanire Aristophanes* Nub. v. 830. loco a *Thoma M.* laudato.

2. *Χλεύη,*] In MS. *χλεύην*. Hudson.

Χλεύην MSS. omnes. In edit. Huds. erat *χλευή*; accentum mutaverat *Bergler*. in marg. *Χλεύη* saepius occurrit apud *Heliodor.* ut l. v. p. 215. l. 33. l. viii. p. 391. *γέλων ἐφαίνετο καὶ χλεύην τὰ παρόντα ποιουμένη.* et alibi. *Aeschrion Samius* [ep. 4.] apud *Athen.* l. viii. p. 335. D. *Χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην.* Apud veteres Atticos se hoc nomen non reperisse notat *Pollux* l. viii. 78. *καὶ τὰ πράγματα, γέλως, καταγέλως, χλευασμός, χλευασία. χλεύη δὲ λέγεται μὲν παρὰ πολλοῖς, ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα εὑρών.* Neque ego apud veteres reperire memini.

3. *Χερσιμαχίας,*] *Cyrillus* Gloss. *Μάχη, ἡ διὰ χειρῶν. Rixa. Χερσὶ μαχέσσασθαι* apud *Homer.* Od. Σ. v. 40. *ἐκ χειρὸς μάχεσθαι, cominus pugnare, Xenophon* Cyropaed. l. vi. p. 171. B. *Dio Chrysostom.* Or. lviii. p. 573. E. *Dionysius Halicarn.* A. R. p. 707. l. 42. *ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιήσασθαι Xenoph.* Cyrop. l. vi. p. 159. D. Apud *Dionysium Halic.* A. R. l. vi. p. 359. l. 2. *καὶ ἀντιπαρατάξεις κατὰ τὴν ἀγορὰν, ἔστι δ' ὅτε καὶ χειρῶν συμμαχίαι. Sylburgio* positum videtur pro *χειρῶν συμμιξίαι*, pro quo aliud nomen *χειροκρασίαι* ab eodem scriptore etiam usurpatur. Mihi, vel *διὰ χειρῶν μάχαι*, vel *χερσιμαχίαι* magis probatur. Apud *Pla-* (407) *tonem* vero Leg. l. i. p. 774. D. [p. 633. B.] hodie legitur: *ἔν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις.* unde *Moeridem* emendandum censet Cl. *Abreschius* Anim. ad Aeschyl. p. 17. Nos contra vocem *χερσιμαχίας Moeridis* auctoritate *Platoni* restituendam existimamus: *ἔν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους χερσιμαχίαις.* [In contrariam discedunt partem Lobeck. ad Phynich. p. 688. et Bekker., qui illo in loco *ταῖς χερσὶ μάχαις* dedit, et Passov. lex. s. v.] Ad eandem analogiam formata sunt *ἀψιμαχία, ὁπλομαχία, μονομαχία, νυκτομαχία*, et, quod propius accedit, *τριχομαχία*. Quod nomen, lexicographis incognitum, reponendum in *Synesii* Encom. Calvit. p. 80. A. ubi, cum narrasset, Persam quendam Macedona militem Alexandri M. barba et coma prehensum pronum in terram dejecisse, aliosque idem exemplum mox secutos, addit: *κἂν ἐγένετο (Ἀλέξανδρος) τοῖς Ἕλλησι καταγέλαστος, τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος. insana capillorum adfectatione superatus*, vertit *Petavius*. Probabile omnino est, scribi debere, *τῇ τριχομαχίᾳ κεκρατημένος*. Sic *μάχῃ κρατεῖν, Euripides* Herc. Fur. v. 612. *Μάχῃ κρατήσας, ἢ θεοῦ δωρήμασιν. Dio Chrysostomus* Or. lix. sive Philocteta: *Πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ κρατήσας, ἢ μετὰ δόλου τινός;* ubi facili opera jambus Euripideus potest restitui: *Μάχῃ κρατήσας, ἢ δόλου τινὸς μέτα. Synesius* ep. 131. *κρατεῖν μαχομένους*. Quod autem addit *Synesius*,

Χλιδή[1], Ἀττικῶς. τρυφή, Ἕλληνες.
Χαμεύνιον[2], Ἀττικῶς. ψίαθος, Ἕλληνες.
Χλαῖνα[3], Ἀττικῶς. ἱμάτιον χειμερινὸν, Ἑλληνικῶς.
Χρήστης[4], ποτὲ μὲν ὁ δεδανεισμένος, ποτὲ δὲ ὁ δεδανεικώς.

Alexandrum postea jussisse milites radi, idem tradit *Polyaenus* l. IV. c. III. 2. Sensu longe diverso *χειρομαχία* legitur apud *Eustath.* ad Odyss. *M.* p. 479. l. 47. *ὁ δὲ ἐρινεὸς εὐφυῶς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πέπλασται διὰ τὸ πιθανόν. εἴωθε γὰρ εἰκῇ ὅποι ποτὲ τύχῃ αὐτοφυῶς καὶ οὐκ ἀπὸ χερομαχίας τὸ τοιοῦτον φυτὸν γίνεσθαι.* ubi idem fere est, quod *χειρωναξία*, *ars*, *quae manibus exercetur.* *Χειρομάχαν πλῆθυν* idem *Eustathius* ad Od. *O.* p. 577. l. 27. et *Σ.* p. 651. l. 9. ex *Athenaeo* profert, cujus locus nos fugit. *Vulgum hominum labore manuum victum quaeritantem*, interpretatur *H. Stephanus* Thes. t. IV. p. 423. G. *Χειρομαχεῖν* in veteri Epigrammate inedito: *Καὶ τί πάθω; φασὶν γὰρ δρᾶν μόνον, ἢ ῥ' ἀγρυπνήσω Πολλάκι τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν*, quo sensu, obscurum est, nec lubet inquirere.

1. *Χλιδή, Ἀ. τρυφή, Ἕλληνες.*] Aliter *Thomas Magister*, qui hocce nomen in Atticarum vocum numero reponit, nec injuria, cum (408) *τρυφή* legatur apud *Euripid.* Oresta v. 1113. *Τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς.* Illudque non semel, cum eadem vox occurrat Troas. v. 997. Bacch. 968. Cycl. 584. et Phoeniss. 1498. SALLIER.

Χλιδή. Vocem hanc Atticam Grammatici omnes explicant per *τρυφήν.* *Hesychius*: *Χλιδή, τρυφή, ἱμάτιον χειμερινόν.* Posterior explicatio pertinet ad *Χλαίνη.* Vid. *Χλαῖνα.* Paulo post apud *Hesychium* male scriptum: *Χλόδη, ἔκλυσις καὶ μαλακία.* et *Χλοιδᾶν, διέλκεσθαι καὶ τρυφᾶν.* Exempla hujus nominis satis multa dedit *Ruhnkenius* V. Cl. ad Tim. V. p. 196. Utrumque *τρυφή* et *χλιδή* saepe conjungitur, e. g. apud *Athen.* l. VI. p. 273. C. *ὑπὸ χλιδῆς καὶ τρυφῆς.* [v. Blomf. ad Aeschyl. Prometh. Vinct. v. 445.]

2. *Χαμεύνιον,*] Aliis *χαμεύνη.* Vide *Hesych.* V. *Ψίαθος.* HUDSON.

Χαμεύνιον. *Plato* Sympos. p. 1205. E. Vid. *Ruhnken.* ad Tim. V. *Χαμεύνη* apud *Aristoph.* Av. v. 817. *Heliodor.* l. I. p. 14. l. 36. Leid. *Χειμαμύνιον.* In coll. Gron. *ψίαθος* ita scriptum, ut discerni non posset, utrum per *α*, an per *ε* exaratum fuerit.

3. *Χλαῖνα, Ἀ. ἱμάτιον χειμερινὸν,*] Similiter *Hesychius*, *Suidas*, et *Etymologus.* *Aristophanes* Ran. v. 1507. *Ἡ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει.* ubi notat *Spanhemius.* Vesp. v. 737. 1127. etc. *Ἐσθῆτες χειμεριναὶ Longo* Pastor. l. IV. p. 242. l. 12.

4. *Χρήστης,*] *Suidas*: *Χρήστην, καὶ τὸν δανείσαντα, καὶ τὸν δανεισάμενον.* *Ammonius* p. 149. *Χρήστας, καὶ τοὺς δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.* ubi *Harpocrationem*, aliosque laudat *Valckenaerius.* Conf. *Kusterus* ad Aristophan. Nub. v. 239. et not. ad Thom. M. *Pollux* l. III. 85. *χρήστης κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ δανειστής.* Posteriore hoc significatu pro *creditore*, quo apud *Isaeum* in Orat. adversus Celydona se reperisse testatur *Harpocration*, restituendum eidem Oratori in Or. de Heredit. Cleonymi p. 36. l. 26. [§. 12. Bekk.] *Ἀλλ' αὐτοὺς*

Χοανεῦσαι[1], Ἀττικῶς. χωνεῦσαι, Ἕλληνες.
Χαμάθεν[2], Ἀττικῶς. χαμόθεν, Ἑλληνικῶς.
Χάραξ[3], ἡ μὲν πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, θηλυκῶς. ὁ δὲ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἀρσενικῶς.

μὲν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὑτοῦ κομισάμενος ἐπαίδευε, τὴν δ' οὐσίαν ἀφελέσθαι τῶν χρημάτων ἐπιβουλευσάντων, ἔσωσεν ἡμῖν. (409) Pro *χρημάτων* reponendum *χρήστων*. [Atque haec lectio iam a codicibus firmatur.] Vid. et p. 53. l. 36. Pro *debitore* occurrit in elegantissimo *Theodoridae* Epigrammate, inter Jensiana XLI., quod paulo emendatius adscribere non gravabor. *Ὤιχεν ἔτ' ἀσκίπων Κτησία Ἑρμοῦ ἄγρις, Ἐκτίσων αΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον· Γήρᾳ ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων, χρήστην δὲ δίκαιον Εὑρὼν σε στέργει παντοβίης Ἀχέρων.* Versu 1. pro *Ὤχευε Ἰασκίπων* MS. Voss. *Ὤχευε τασκίπων*. Litteras tantum sejunxi, ut et v. 3. *Ἀχέρων* v. 4. pro *ἀχέων* dubio caret. Pro *Ἑρμοῦ ἄγρις*, quod depravatum adhuc, MS. *Ἑρμοῦ ἄγρις*. Epigrammati illustrando nihil magis accommodatum *Aeschinis Socratici* loco Axioch. p. 1305. D. *εἶτα λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν. πολλάκι δὲ ἄμφω κἂν ἐπιμείνῃ τις, παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρησεν. Salmasii* sententia de L. Hellenist. p. 17. *χρήστην* et *δανειστὴν*, prout vel ab activo, vel a passivo deriventur, significatione differre, mihi non probatur. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 468.]

1. *Χοανεῦσαι, Ἀττικῶς.* Ab *Aristophane* usurpatum jam pridem monuit *Eustathius* Comm. p. 1153. nec illud temere, cum in illius Thesmoph. bis legatur, nempe v. 62. *Καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει, Καὶ χοανεύει.* et v. 68. — *καὶ συστρέψας Τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.* Ex quibus efficitur, hancce vocem non immerito a *Moeride* Atticis adscribi. Ad *χωνεύω* quod attinet, primi, quos eo verbo usos esse novimus, sunt scriptores sacri, et ipsos secutus *Josephus* l. VIII. Antiq. p. 261. *ἐχώνευσε δὲ καὶ θάλασσαν χαλκῆν εἰς ἡμισφαίριον. χωνεύειν* quoque videas apud *Plutarch.* t. I. p. 517. et t. II. p. 903. aliosque plures, quos eo nomine *Moeris* parum Atticos judicabit. Sallier. *Hesychius: Χοανεῦσαι. χωνεῦσαι.*

2. *Χαμάθεν,*] Restitui glossulam e Coisl. R. coll. Schl. Gron. *Aristoph.* Vesp. v. 249. *Κάρφος χαμάθεν σὺ νῦν λαβών. Herodot.* l. II. c. 125. et l. IV. c. 172. sic enim recte pro *χαμόθεν* reposuit e MS. *Gronovius. Eupolis* apud *Eustath.* ad Od. Ε. p. 241. l. 22. *Ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος Περὶ τῶν μετεωρῶν, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.* Cum circumflexo scribendum esse, auctor est *Thomas M.* V. (410) *Χαμαί.* Plerumque sic scribi, *Eustathius* ad Il. Ξ. p. 996. l. 12. *περὶ δὲ τοῦ χαμᾶζε, λέγει καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὡς ἀεὶ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν, ὡς ἐπὶ πλεῖστον.* Laudat *H. Stephanus* e *Plutarcho χαμαῖθεν*, verum illud in *χαμᾶθεν* mutandum. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 94. not. Buttmann. Vol. II. p. 274. Bast. ad Gregor. Cor. p. 347. ed. Schaef.]

3. *Χάραξ,*] *Hudsoni* editio et Leid. *Χάραξ, ἡ μὲν πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, Ἕλληνες, θηλυκῶς. ὁ δὲ κ. τ. λ.* Coisl. Reg. coll. Gron. recte omittunt vocabulum *Ἕλληνες*. Est enim haec distinctio Atticis propria, de qua vide *Ammonium* p. 145. quosque illic citat *Valckenaerius. Thom. M.* V. *Suid.* V. Eadem differentia inter ὁ κά-

Χρήματα[1], καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ ἀργύρια λέγουσιν Ἕλληνες. μόνως δὲ τὰ χρήματα, πράγματα, Ἀττικῶς.

μαξ et ἡ κάμαξ. *Etymologus* p. 487. l. 33. *Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ (l. τάφρῳ) πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρωήν· θηλυκῶς δὲ, τὰς ῥάβδους ἢ δόνακας παραπεπηγότας ταῖς ἀμπέλοις.* Utrumque conjungit *Libanius* Op. t. I. p. 122. B. *Οὕτω καὶ ἡ ἄμπελος δεῖται τῶν ὀρθωσάντων κάμακας, ὑποκεῖσθαι δεῖ (f. δὲ δεῖ) καὶ χάρακας.* Perperam editur *κλίμακας.* Interpres recte *palos et pedamenta.* Comparandus *Moeris* in *Ζώνιον, Κλισιάδες, Μειράκια, Τειχίον.* In coll. Gron. est *Χάραξ, ὁ μὲν πρὸ τῶν ἀμπέλων.* male. [Differentiam, quam statuunt grammatici, non semper servari a scriptoribus docet Lobeck. ad Phrynich. p. 61. sq.]

1. *Χρήματα — μόνως δὲ τὰ χρήματα πράγματα, Ἀττ.*] Sensus est, vocem *χρήματα* apud Atticos in usu non esse, cum de *pecunia signata* sermo habetur; qua in re *Moeridi* cum *Suida* non convenit: *Χρημάτων*, inquit, *συνήθως μὲν οἵ τε ἰδιῶται καὶ οἱ ῥήτορες τῷ ὀνόματι τῶν χρημάτων ἐπὶ νομίσματι χρῶνται ἀργυρίου καὶ χρυσίου.* Atque hanc illius sententiam libenter amplectimur, utpote cui *Lysias* inprimis favet: is enim Orat. XVIII. p. 303. postquam pecunias Atheniensibus ad classem non suppetere dixit: *ἀργυρίου δ' εἰς τὸν ἀπόστολον ἠπόρουν.* addit: *ὀλίγα μὲν γὰρ ἦλθον ἔχοντες χρήματα, πολλῶν δὲ προσεδεήθησαν· οὐ γὰρ μόνον εἰς τὰς ναῦς, ἀλλὰ*
(411) *καὶ πελταστὰς ἐμισθώσαντο, καὶ ὅπλα ἐπρίαντο. Ἀριστοφάνης δ' οὖν τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα αὐτοῖς παρέσχεν.* ubi nemo non videt, vocibus *ἀργύριον* et *χρήματα* res plane easdem significari. Accedit, quod milites, arma, ceteraque id genus signata tantum pecunia comparari possint. Nec aliter *Xenophon* exponendus videtur, cum Hist. Graec. l. II. p. 464. ait: *ἔδοξε δ' αὐτοῖς, ὅπως ἔχοιεν καὶ τοῖς φρούροις χρήματα διδόναι, καὶ τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημαίνεσθαι.* Pecunia enim signata opus fuit, ut praesidiariis stipendia persolverentur. SALLIER.

Χρήματα. In loco perdifficili lectionem *Hudsonianam* retinui. Coisl. vero Reg. et coll. Gron. deleto *Ἑλλήνων* nomine, ita praeferunt: *Χρήματα καὶ τὰ πράγματα, καὶ τὰ ἀργύρια λέγουσιν. μόνως δὲ τὰ πράγματα, χρήματα, Ἀττικῶς.* sic C. et R. voces *πράγματα* et *χρήματα* transponere notat Cl. *Stoeberus* in coll. In Gronov. nescio, an voces ita sint transpositae. *Ἕλληνες* deerat etiam in MS. Leid. sed additum „forte supplendum *Ἕλληνες.*“ *Ἕλληνες* quin expungi debeant, dubitandum vix est: *χρήματα* enim pro *pecuniis* apud scriptores Atticos saepissime reperias. Vid. *Demosthen.* c. Dionys. p. 738. C. 739. A. B. *Andocid.* de Myst. p. 6. l. 25. c. l. 36. *Isaeum, Thucydidem*, alios. Verum ultima majore difficultate premuntur, quam aliquando sic tollere conabar: *μόνως δὲ χρῆμα, τὸ πρᾶγμα, Ἀττικῶς.* *Pollux* l. IX. 87. *καὶ διότι χρήματα μὲν ἂν εἴποιεν οἱ Ἀττικοί. τὸ δὲ χρῆμα μὲν (f. μόνον) αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ πράγματος ἢ κτήματος· παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσι καὶ ἐπὶ τῶν χρημάτων· ὥσπερ καὶ κέρματα, ἀλλ' οὐ κέρμα λέγειν Ἀττικόν.* ubi vide Interpretes. *Grammaticus* Vetus in Bibl. Coisl. 484. *Χρῆμα, ἀργύριον. ἀρίθμησον τὸ χρῆμα. Ἡρόδοτος.* Sed MSStorum C. et R. retrahit

Χοῦν[1], Ἀττικῶς. χωννύειν, Ἑλληνικῶς.
Χοᾶ[2], τὸ μέτρον, Ἀττικῶς. χοῦν, Ἕλληνες.
Χρυσίδα[3], τὴν χρυσῆν φιάλην, Ἀττικῶς.

---

me auctoritas, quorum lectio, *μόνως δὲ τὰ πράγματα, χρήματα, Ἀττικῶς.* videtur posse defendi ex illis, quae *Abreschius* disputavit de nomine *πραγμάτων* O. M. Vol. VII. t. III. p. 410. et Anim. ad Aeschyl. l. I. c. 11. p. 12. 13. ubi *Moeridem* laudat, ejusque verba ita intelligit, ut Atticorum esse statuat, *πράγματα* dicere pro *χρήματα*, i. e. *ἀργύρια*. Quae explicatio cum MSStorum scriptura convenit. Vid. idem Vir eruditus Dilucid. Thucydid. p. 677. Nobis hic non licet esse longioribus. [Locum non esse ita difficilem, uti visum est Piersono, recte notat Bast. ad Gregor Cor. p. 183. sq. ed. Schaef. Moeris Atticistas sequitur, qui *χρῆμα* et *χρήματα* pro *ἀργύρια* usurpari posse negarunt. Probat quoque Bastius inversum verborum, quae in fine leguntur, ordinem, eumque Piersono recipiendum fuisse iure dicit. Et pro *Ἀττικῶς* legendum esse recte contendit *Ἀττικοί*.]

1. *Χοῦν, Ἀ. χωννύειν, Ἑ.*] In MS. *χοννεύειν*. Hudson. (412)
Sic et Leid. Coisl. R. coll. Schl. *χωννύειν*. *Thucyd.* l. II. c. 75. p. 145. l. 55. *χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν.* et alibi. Vid. *Stephan.* in Thes. [Thom. Mag. p. 916.]

2. *Χόα,*] Mutato accentu scribi debet *Χοᾶ*. *Aristoph.* Equit. v. 95. *Ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἶνον χοᾶ.* v. 113. 353. Ach. 1085. 1132. *Χοῶς* Pac. 536. *Χοᾶς* in fragmento *Cratini* apud *Athen.* in Anim. Cas. l. XI. c. IV. p. 782. l. 42. pro *χοέας* reponendum. Eadem in his ratio, quae in *Πειραιῶς*, *Πειραιᾶ*, similibusque: sunt enim a recto casu *χοεύς*. *Suidas* in *Ἄτρεα. Χοᾶ, καὶ Μηλιᾶ, καὶ Σουνιᾶ.* etc. Conf. *Ammon.* p. 148. *Thom. M.* V. *Χοή.* et not. *Χοῦν* legitur in *Menandri* fragm. apud *Athen.* l. x. p. 426. C. — *χοῦν κεκραμένου Οἴνου λαβὼν ἔκπιθι τοῦτον.* Pro *terra egesta* a *χοῦς Thucyd.* l. II. p. 146. l. 85. [Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 240. sq. Matth. Gr. Gr. §. 90. p. 194. De accentu accusativi vid. Fr. V. Fritzschium in cens. Aristoph. Acharn. ed. Dindorf. in Jahn. Annall. a. 1829. Vol. II. P. I. p. 18.]

3. *Χρυσίδα,*] *Harpocration: Χρυσίς, ἡ φιάλη. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.* (p. 428. C. quae adversus Timocrat. p. 486. A. repetuntur.) *Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ.* v. 424. Idem Ach. v. 74. *Alciphr.* l. II. ep. 8. p. 228. *Aristaen.* l. II. ep. 18. *Philostrat.* V. A. l. I. c. 10. Plura exempla e Comicis dedit *Athenaeus* l. XI. p. 502. A. B. *Χρυσίδος δὲ Κρατῖνος μνημονεύει ἐν Νόμοις, Χρυσίδι σπένδων, κ. τ. λ.* Ut mirandum sit, ipsum non animadvertisse *Theodori* hallucinationem p. 496. E. *Ῥύσις, φιάλη χρυσῆ, Θεόδωρος. Κρατῖνος· Ῥυσίδι σπένδων.* *Theodori* errorem propagavit *Hesychius: Ῥύσις, φιάλη χρυσῆ, κ. τ. λ.* Duplicem in *Cratini* versu fuisse lectionem, fortasse quis statuat; sed rectius, mea quidem sententia, Grammaticos fuisse deceptos, cum littera *χ* in ipsorum exemplari vel nondum minio adpicta, vel extrita esset. Hoc itaque poculi genus e poculorum catalogo ejiciendum esse censemus [!], e quo aliud, *Λέσβιον* nimirum, immerito ejiciendum existimavit Magnus *Casaubonus;* de quo pauca bona cum tua venia addam, et venustissimum *Hedyli* Epigramma pristinae restituam sanitati. *Athenaei* locus est l. XI. p. 486. B. *Λέσβιον· ὅτι ποτηρίον εἰ-*

Χαλκῆν[1], χρυσῆν, Ἀττικῶς. διαλελυμένως δὲ, Ἕλληνες.

Χέρνιβον[2], τὸ ὕδωρ ᾧ νιπτόμεθα, καὶ χέρνιβα, Ἀττικῶς. χέρνιβον δὲ, τὸ ἀγγεῖον, Ἕλληνες.

δος, Ἥδυλος παρίστησιν ἐν ἐπιγράμματι οὑτωσὶ λέγων· Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα, Κοὐ ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν, Ἧστο δέ οἱ Παφίη, ζωρὸν μετροῦσα θυῶεν, Κεῖται
(413) *πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑέλου. Ἦν γε σάου πάντως· ὡς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης Σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων.* ***Lesbium***, cujus causa hoc epigramma ab ***Athenaeo*** adducitur, poculi genus est, non ***vinum Lesbium. Festus: Lesbium genus vasis caelati, a Lesbiis inventum.*** Sed mirifice a vero aberravit in toto epigrammate explicando et constituendo Vir summus. En! ipsius versionem: ***Callistium, quae solita potu cum viris certare, (mira res, sed non falsa,) jejuna tres congios ebibit. Assidebat illi Paphia ancilla, merum vinum odoratum Lesbium subinde admetiens ex purpureo vitro. Hanc tu, o Bacche, serva omnino, ut per illam omnium suavium compotationum spolia tui parietes consequantur.*** *Παφίη* non ancillae nomen est, sed Veneris, ut recte ***Dalechampius***. *Ἧσθαι* non significat ***adsidere alicui***, pro quo *παρῆσθαι* vel *παρίζεσθαι* poni debuerat. *Κεῖται* pro *ἀνακεῖται* omnino rectum est, ut mox videbimus. Gravioribus tum rebus erat occupatus Vir laude nostra major: ceteroquin facillime perspexisset, ita epigramma constituendum esse: *Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα, Κοὐ ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν. Ἧς τόδε σοι, Παφίη, ζωρὸν μετροῦσα θυῶεν, Κεῖται πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑελοῦ. Ἦν γε σάου πάντως. ὡς καὶ πάντων (-ως) ἀπ' ἐκείνης Σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων.* Per ***Paphiam*** intelligenda Venus Zephyritis. ***Hedylum*** enim in epigrammatis suis descripsisse donaria, quae in Arsinoae templo sua aetate viserentur, scienter observavit ***Casaubonus*** Anim. ad Ath. l. xi. c. 13. p. 817. Ut chartae parcam, et ne versionem adjicere necesse habeam, adscribam ex Anthologia inedita ejusdem ***Hedyli*** epigramma, nostro simillimum: *Οἶνος καὶ προπόσεις κατεκοίμισαν Ἀγλαονίκην Αἱ δολίαι, καὶ ἔρως ἡδὺς ὁ Νικαγόρεω· Ἧς παρὰ Κύπριδι ταῦτα μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα Κεῖται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων.* ubi v. 3. pro *ἧς* perperam ***Suidas*** V. *Μυδῶντες* exhibet *οἷς*. ***Incertus*** in eadem Anthologia, *εἰς ἑταίραν τινὰ Λεοντίδα. Ἠγρύπνησε Λεοντὶς, ἕως πρὸς καλὸν ἑῷον Ἀστέρα τῷ χρυσῷ τερπομένη Σθενίῳ, Ἧς παρὰ Κύπριδι τοῦτο τὸ σὺν μούσαισι μεληθὲν Βάρβιτον ἐκ κείνης κεῖτ' ἔτι παννυχίδος.* Vides, his in epigrammasin *ἧς* eadem ratione usurpatum, et *κεῖσθαι* de donariis, ut saepissime alibi, adhiberi. Plura addi, necesse non est. *Χρυσαῖ φιάλαι* occurrunt apud ***Xenophont***. Cyrop. l. v. p. 120. C. 126. A. ***Euripid***. Ion. v. 1182. *Χρυσέας τε φιάλας.* ***Theopomp***. apud ***Athen***. p. 502. *Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον φιάλην.* Sic lege pro *χρυσέων*.

(414) 1. *Χαλκῆν,*] E MSS. C. R. et coll. Gron. restitui hanc particulam. Leid. *Χαλκῆν, χρυσῆν, Ἀττικῶς.* Pro *Ἕλληνες* coll. Gron. *Ἑλληνικῶς.* bene.

2. *Χέρνιβον,*] Leid. *ὧν ιπτομεθα*, et inter lineas f. *ᾧ νιπτόμεθα.* Pro *καὶ χέρνιβα* coll. Gron. *τὰ χέρνιβα.* male. ***Aristophanes*** Av. v. 851. *Παῖ. παῖ. τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.* **Schol.**

Χάριν[1], Ἀττικῶς. χάριτα, Ἕλληνες.
Χρεῖος[2], Ἀττικῶς. ἐνδεὴς, Ἕλληνες.
Χρεὼν[3], Ἀττικῶς· χρείη, χρῆναι, χρῆσθων, πάντα Ἀττικῶς.

τὸ ὕδωρ. *Hesychius: Χέρνιβα, τὸ ἐπιχεόμενον ταῖς χερσὶν ὕδωρ. Schol.* Apoll. Rh. ad l. I. v. 409. et ita saepissime apud scriptores Atticos occurrit. In *Aristophane* l. c. v. 898. 959. perperam Interpres dedit *gutturnium*. De accentu vid. *Athen:* l. IX. p. 409. B. et *Suid.* V. *Χέρνιβον* pro *malluvio, pollubro, Homer.* Il. Ω. 304. *Athenaeus* lib. IX. p. 408. B. *καὶ πάλιν ὁ Οὐλπιανὸς ἐζήτει, εἰ τὸ χέρνιβον εἴρηται καθάπερ ἡμεῖς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, καί τις αὐτῶν ἀπήντησεν λέγων τὸ ἐν Ἰλιάδι· Ἦ ῥα καὶ ἀμφίπολον ταμίαν ὤτρυν' ὁ γεραιὸς, Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦσαι ἀκήρατον, ἡ δὲ παρέστη Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. Ἀττικοὶ δὲ χερνίβιον λέγουσιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀλκιβιάδου, λέγων οὕτως· Τοῖς χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις.* In *Andocidis* Or. c. Alcib. p. 33. l. 3. [§. 29.] editum *χερνίβοις*, quod vitium sustulit *Taylorus* Lect. Lys. p. 695. [Cf. Sluiteri Lectt. Andocc. p. 230.] *Χέρνιβα Philostrat.* Icon. l. II. Ic. XXIII. p. 848. *κανᾶ δὲ καὶ χέρνιβα, καὶ οὐλαὶ, καὶ σχίζαι, καὶ κρατὴρ, τὰ τοῦ Ἑρκίου λελάκτισται πάντα.* Rarissimum, quod habet *Aelianus* H. A. l. X. c. ult. *χέρνιβος. Εἰ γοῦν ἐθέλοις θῦσαι ὄϊν, ἰδοῦ σοι τῷ βωμῷ παρέστηκεν ὄϊς, καὶ δὴ χέρνιβος, καὶ κατάρξασθαι εἴτε αἶγα, εἴτε ἔριφον.* Nisi forte legendum *χέρνιβες*· plurale enim pro *aquis* frequentissimum.

1. *Χάριν,*] Utitur *Wetstenius* ad A. A. XXIV. v. 27. ubi est *χάριτας*. Accusativum singularem *χάριν* pro *gratia* ubique apud scriptores Atticos invenias. E multis unus *Euripides* semper *χάριν* (415) scripsit, bis tantum *χάριτα*. Helen. v. 1394. *Ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν.* ubi scribere potuisset, *Ὡς τ. θ. δὴ χάριν σ.* et El. v. 61. *Ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει.* ubi etiam transpositis verbis legi possit, *τιθεμένη χάριν πόσει.* Sed licuit poëtae, licuit omnibus scriptoribus Atticis formam vulgarem adhibere. Frustra sunt, qui ex his exemplis Grammaticos erroris convincere conantur. [cf. Buttmann. Vol. I. p. 178.]

2. *Χρεῖος,*] *Hesychio: Χρεῖαι, ἔνδειαι.* HUDSON.

Χρεῖος,] *Aeschylus* Suppl. v. 210. *Χρεῖος εἰ ξένη φυγάς. Euripides* Herc. Fur. v. 51. *Πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν.* Ita enim scribendum pro *χρειοῖ*. *Omnium rerum indigi.* ut v. 1337. *νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.* ubi notat quaedam *Barnesius*, quae jam dederat *H. Stephanus* Thes. t. IV. p. 612. D. *Lucianus* Amor. t. II. p. 445. l. 16. *λουτροῦ χρεῖός ἐστι.*

3. *Χρεὼν,*] Sic recte MSS. C. et R. In ed. *χρέων*, accentum mutaverat *Berglerus* in marg. et *Gesnerus* in litteris ad *Schlaeg. Suidas: τὸ δὲ χρεὼν μετοχή ἐστιν ἀπὸ τοῦ χρῶ, χρέω γινόμενον. οὐδέτερον, χρέον· παρατροπὴ δὲ παρηκολούθησε τοῦ τόνου, καὶ κατὰ Ἀττικὴν ἔκτασιν ἐτράπη τὸ ο εἰς ω.* Nihil hoc vocabulo frequentius apud scriptores Atticos, praecipue Tragicos. Pulchre *Scaliger* in *Euripid.* Iph. Taur. v. 118. pro *χώρει νεκρῶν* reposuit *χωρεῖν χρεών — Χρείη, χρῆναι.* MSS. C. R. coll. pro *χρῆναι, χρείη.* De *χρείη* docta est *R. Dawesii* observatio Miscell. Crit. p. 332. et seqq. [add. Brunck. ad Soph. Oed. Tyr. v. 555. 791. ad Aristoph.

Χαμαιτύπη[1], Ἀττικῶς. πόρνη ἄδοξος, Ἕλληνες.
Χιτωνίσκος[2], χιτών, Ἀττικῶς. ὑποδύτης καὶ ἐπενδύτης, Ἑλληνικῶς.

Lysistr. v. 113.] De χρῆσθων pro χρήσθωσαν vid. *Suid.* V. et *Thomas M.*

1. *Χαμαιτύπη, Ἀ. πόρνη, Ἕλληνες ἢ ἄδοξος.*] Legendum videtur, *πόρνη ἄδοξος, Ἕλληνες.* Sic *Hesychius: Χαμαιτύπη, πόρνη ἄδοξος.* Quod si nostra haec conjectura parum probatur, dicendum erit nomen *πόρνη* inter Atticas voces non esse numerandum: id autem defendi nequit. Sallier.

Χαμαιτύπη. C. R. et coll. Gr. *Χαμαιτύπη, Ἀ. πόρνη ἢ ἄδοξος,*
(416) *Ἕλληνες.* Delevi voculam *ἢ*, articulus enim *ἡ* hic locum non reperit. Vid. *Thomam* et notas. *Suidas* hoc modo castigandus: *Χαμαιτυπεῖον. πορνεῖον. καὶ χαμαιτύπη, ἡ πόρνη· ἀπὸ τοῦ χαμαὶ κειμένην ὀχεύεσθαι, χαμέταιρις. Timocles* apud *Athen.* l. XIII. p. 570. F. *μετὰ χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι.* Multa, quibus has prostratae pudicitiae mulieres designarent Attici, nomina recenset *Eustathius* ad Il. *Π.* p. 1117. et Il. *Ψ.* p. 1453. Apud *Hesychium* legitur *Μοιχοτύπης, ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη.* Scribendum *Μοιχοτύπη.* Apud eundem lexicographum, *Πορνόπαι, αἱ ὧραι.* forte mutandum in *Πορνοτύπαι, ἑταῖραι.*

2. *Χιτωνίσκος,*] In MS. *ὑπολέτην* et mox *ἐπενδύτην.* Hudson.

Χιτωνίσκος,] Magnus *Salmasius* ad Tertulliani Pall. p. 410. hunc locum citans, sic exhibet: *Χιτωνίσκος καὶ χιτών, Ἀττικά. ὑποδύτης καὶ ἐπενδύτης, Ἑλληνικά.* Similiter *Du Cangius* Gloss. Gr. V. *Ἐπενδύτης.* et *Wetstenius* ad Joann. XXI. v. 7. In MS. Leid. *ὑποδήτην καὶ ἐπενδύτην.* Ceteri, nihil enim varietatis enotatum, ita ut edidit *Hudsonus. Χιτὼν* pro *ὑποδύτῃ*, *subucula, Aristophan.* Ran. v. 1099. *Νὴ τὴν Δήμητρα χιτῶνα γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε, Κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.* Unde emendandus *Suidas* V. *Χιτών*, quod *Kusterum* latuit: *Χιτῶνα γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε, κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ παρὰ τοὺς ἰχθύας ἀνέκυψε. τουτέστιν, ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπώλια. τουτέστι γλύφων εὑρίσκεται.* E *scholiis Aristophanis* reponendum *τρυφῶν εὑρίσκεται.* In ipso autem Comico e MS. pro *παρὰ* praestat *περὶ*, quod *Scholiasta* et *Suidas* confirmant. Similiter *χιτωνίσκος* pro *subucula* adhiberi videtur Avib. v. 947. 957. *Plato* Leg. l. XII. p. 990. E. *γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων. Demosthen.* adv. Mid. p. 414. C. *καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι.* contra Aristogit. p. 498. B. *καὶ χιτωνίσκον, καὶ ἱμάτιον.* Conf. *Wetstenius* ad Matth. V. v. 40. At *ἐπενδύτης vestis superaria* est. Similiter tamen *Eustathius* ex *Aelio Dionysio* ad Il. *Σ.* p. 1226. l. 44. *χιτωνίσκος, ὃ τινες ἐπενδύτην.* Vid. et *Polluc.* l. VII. 45. ubi *χιτὼν ἐπενδύτης.* nisi legendum: *Φέρε νῦν ταχέως χιτῶνα τόν τ' ἐπενδύτην.* pro *τόνδε.* Haec receptam in *Moeride*
(417) confirmant scripturam, pro qua ceteroquin conjici posset *ὑπενδύτης.* [In *Hedyli* Epigrammate Anthol. l. VI. c. VIII. ult. v. 1. pro *ὑπέρδυμα Suidas* t. II. p. 567. exhibet *ὑπένδυμα. Ex Addendis.*] *Marcus Argentarius* in Anthologia inedita: *Καὶ ζωνὴν, καὶ λεπτὸν ὑπένδυμα τοῦτο χιτῶνος. Suidas: Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον· ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται· ἐπενδύτης τὸ ἐπάνω.* Ita exhibet Cl. *Wetstenius* ad Joann. XXI. v. cit. et *ὑποδύτης* legit e simili

Χάριν[1] σοι ἔχω, ἀντὶ τοῦ οἶδα. Πλάτων Πρωταγόρᾳ.

Χαλεστραῖα[2], λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ᾗ τὸ Χαλεστραῖον νίτρον, οὗ μέμνηται Πλάτων.

Χαίρειν[3] ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. ἔνθεν καὶ τὸν Κωμικὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν·

— Πρῶτος γὰρ ἡμᾶς, ὦ Κλέων,
Χαίρειν προσεῖπας, πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

Suidae loco V. *Ὑποδύτης.* Forte repererat *Suidas: Ὑπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον.*

1. *Χάριν σοι ἔχω,*] *ἀντὶ τοῦ* pro *ἀντὶ* reposui. Deinde cum Coisl. R. coll. Gron. *σοι* post *οἶδα* et *ἐν* ante *Πρωταγόρᾳ* delevi. Locus *Platonis* est Protag. p. 229. A. *Ὦ παῖ Ἀπολλοδώρου, ὡς χάριν σοι ἔχω, ὅτι προὔτρεψάς με ὧδε ἀφικέσθαι.* Sic et Menex. p. 526. C. *χάριν ἔχεις τοῦ λόγου αὐτῇ.* D. *πολλὴν χάριν ἔχω τῷ εἰπόντι. Xenophon* saepe Anabas. l. VI. p. 373. C. Hist. Gr. l. III. p. 498. B. Memor. l. I. p. 712. C. l. II. p. 751. C. l. III. p. 783. C. Conv. p. 890. B. Lysias Mantin. in. p. 300. ubi notat *Taylorus* p. 404. 416. *Pollux* l. v. 142. Laudat *Moeridem Wetstenius* ad Luc. XVII. v. 9. In *Phalaridis* epistola I. pro *καὶ περὶ ἐμαυτοῦ οἶδά σοι χάριν*, in quibusdam Codd. est *ἔχω σοι χάριν*, monente *Lennepio.*

2. *Χαλαστραῖα,*] In MS. *Χαλεστραῖα*, et mox *Χαλεστραῖον.* Vide notas ad *Hesychium* p. 964. HUDSON.

Χαλαστραῖα. — οὗ μέμνηται Πλάτων. nempe p. 449. C. (Polit. IV. p. 638. A.) SALLIER.

Χαλεστραῖα et dein *Χαλεστραῖον* per ε praebent omnes MSS. a quibus recedendum non est. Utraque enim ratione per α, et per ε hoc nomen scriptum reperitur. Adeundus Vir Summus *P. Wesselingius* ad Diodor. Sicul. t. II. p. 578. ubi *Moeridem* citat, et *Ruhnkenius* ad Tim. p. 193. Ipse lacus alias appellatur *Χαλέστρη, Χαλάστρα.* Sed forte, commate sublato, *Χαλεστραῖα λίμνη* jungenda sunt, ut *Urbs Romana*, similiaque. In coll. Gron. *πρὸς τῆς Μακεδονίας.*

3. *Χαίρειν,*] In MS. *τὸν Πύλον.* Vide *Aristophan.* in Nub. v. 609. *Πρῶτος γὰρ ἡμῖν ὁ Κλέων χαίρειν προσεῖπε, πολλὰ λυπῶν* (418)
τὴν πόλιν. Ita lego ex *Aristoph.* loco. In MS. *ἡμᾶς, ὦ Κλέων, χαίρειν προσεῖπας* etc. Cum MS. lectione consentit Cl. *Menagius* ad Diogen. Laërt. l. III. §. 61. nisi quod pro *προσεῖπας* legi jubeat *προσεῖπες.* HUDSON.

Τὴν Πύλον. Ita cod. Coislin. cui in ceteris cum Oxon. convenit. SALLIER.

Pro *τὴν Πύλον* Leid. *τὸν Π.* Pro *γράψαι* Gron. *γράψαις*, dein *μετὰ λαμβ.* Comici versus ita, ut edidi, in omnibus MSS. leguntur, quos perperam ab *Hudsono* mutatos esse, monuit etiam Cl. *Oudendorpius* ad Thom. M. coll. Gron. *πρώτω, ὑμῶν, λυπεῖν.* Praeter *Menagium*, e MS. Pricaeano *Moeridis* locum protulit Vir Eruditiss. *Jac. Usserius* ad Ignat. ep. ad Antioch. p. 104. Usi sunt

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψίαθος[1], ἐν τῷ α, Ἀττικῶς. διὰ τοῦ ε, Ἕλληνες.
Ψύλλα[2], θηλυκῶς, Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς, Ἕλληνες.
Ψιμύθιον[3], διὰ τοῦ υ, καὶ μακρῶς, Ἀττικῶς.
Ψίλαξ[4], Ἀριστοφάνης. ψιλὸς καὶ λεῖος, Ἕλληνες.

---

eo *Albertius* Obs. Phil. p. 444. *Wetstenius* ad A. A. c. xv. v. 23. alii. Adeundae notae ad *Thomam M.* qui *Moeridem* expilavit. Per Comicum hoc in loco *Aristophanes*ne intelligendus sit, an vero *Eubulus*, dubito. *Eubulum* nominat *Suidas* V. *Χαίρειν. Πρῶτον δὲ Κλέωνα φησὶν Εὔβουλος ὁ κωμικὸς οὕτως ἐπιστεῖλαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀπὸ Σφακτηρίας.*

1. *Ψίαθος*,] Vid. *Phrynich.* p. 136. [p. 309. ed. Lobeck. quem vide.] Supra *Σίαλον. Ὕαλος.*

2. *Ψύλλα*,] *Hudsonus* interseruerat, *ψύλλος ἀρσ.* Sed ea voce non indigemus. *Moeridem* citat *Spanhemius* ad *Aristoph.* Nub. v. 145. ubi conf. *Schol. Suid.* V. *Phrynich.* p. 146. [p. 332. ed. Lobeck. quem vide.] *Eustath.* ad Odyss. *A.* p. 19. [Hesych. v. Meinek. ad Menandr. p. 18.]

(419) 3. *Ψιμμύθιον*,] Addiderat *Hudsonus ψιμμίθιον, Ἑλληνικῶς.* quae a MSS. absunt. Pro *ψιμμύθιον* autem Coisl. et coll. Gron. *ψιμύθιον* cum uno *μ*, quod praeferendum: quamquam utraque ratione jam olim scriptum fuisse, liquet ex *Schol.* Aristoph. Eccl. v. 1064. Vid. *Taylor.* ad Lys. p. 8. [p. 15. ed. Reisk.] Antepenultima producta semper poëtae Attici. *Aristoph.* Eccl. v. 873. 934. 1064. *Amipsias* apud Etymol. p. 313. l. 34. *Eubulus* apud *Athen.* l. XIII. p. 557. F. cujus versus senarii facillime possunt restitui. Contra penultimam in *ψίμυθος* brevem fecere *Macedonius* et *Lucilius* Anthol. l. II. c. IX. ep. 8. et 9. Aeoles dixere *ψημύθιον.* Vid. *Suidam* in *Νηλιτής.* et *Etymolog.* p. 603. l. 54. *καὶ τὸ ψιμμύθιον διὰ τοῦ η προφέρουσιν Αἰολεῖς.* Idem p. 103. l. 25. *τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ ι εἰς η, ψιμύθιον, ψημύθιον.* F. *Αἰολικῇ.* [Aeoles dixisse *ψημύθιον* confirmat etiam Gramm. in Bekk. Anecdd. Vol. III. p. 1193. *ψιμύθιον* scribendum esse docet Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 1065. p. 394. Miramur autem, quomodo F. V. Fritzschius Lucian. Alex. c. 14., vir his in rebus diligentissimus, exhibere potuerit *ψιμμυθίῳ*, quum apud Lucianum aliis in locis, quod sciamus, semper legatur *ψιμύθιον.*]

4. *Ψίλαξ*,] *Thomae Magistro Ψύλαξ*, mendose, ut puto. In MS. *ψιλῶς* pro *ψιλός.* Hudson.

Ψίλαξ. Melius *Thomas Magister*, cujus haec verba: *Ψύλαξ, ποιηταί, ὡς Ἀριστοφάνης. ψιλὸς καὶ λεῖος, λογογράφοι.* ubi tamen scribendum *Ψίλαξ*, quae vox in superstitibus *Aristophanis* fabulis non occurrit. Sallier.

Ψίλαξ. Hesychius: Ψίλακα, ψιλὸν, λεῖον. Idem: *Λίαξ. παῖς ἀρτιγένειος.* L. *Λείαξ*, a *λεῖος.* Sunt autem deminutiva, ut a *βῶλος, βώλαξ. βῶμος, βώμαξ. λίθος, λίθαξ. μύλος, μύλαξ. νέος, νέαξ.* etc. [v. Lobeck. in Wolfii Analect. 3 p. 53. et ad Phrynich. p. 435.]

Ψακὰς[1], Ἀττικῶς. ψεκὰς, Ἑλληνικῶς.
Ψῶραν[2], Ἀττικῶς. ψωρίαν, Ἑλληνικῶς.
Ψάμμος[3], Ἀττικῶς. ἄμμος, Ἑλληνικῶς.
Ψάλια[4], ἐν τῷ α, Ἀττικῶς. διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, Ἕλληνες.

---

1. *Ψακὰς,*] Ita locum supplevi ex conjectura. In MS. *Ψ...ὰς, Ἀττικῶς.* HUDSON.

Ψακὰς, Ἀ. ψεκὰς, Ἑλληνικῶς. Minus recte, ut ostendunt haec *Aeschyli* Agam. v. 1541. *Δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ Τὸν αἱματηρόν. ψεκὰς δὲ λήγει.* Eandem scribendi rationem sequitur *Euripid.* Helen. v. 2. SALLIER.

Ψακάς. Sic C. coll. Schl. Gron. *Aristoph.* Pac. v. 120. Thesmoph. v. 863. in versu *Euripideo* ex Helena. In MSS. *Pollucis* l. VI. 145. *ψακὰς* pro *ψεκάς. Hesychius: Ἐψάκασεν, ἔσταξεν.* ubi litterarum ordo librariorum licentiam coërcuit. Conf. *Steph.* Thes. t. IV. 700. F. [cf. Bornemann. ad Xenoph. Conviv. II, 26. p. 82 sq.]

2. *Ψῶραν,*] *Plato* Phileb. p. 393. A. *τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις.* C. *Lucianus* bis accus. t. II. p. 835. in. *καθάπερ οἱ τὴν ψώραν* (420) *ἡδέως κνώμενοι. Alciphron* l. III. ep. 44. *ψώρας ὑπόπλεα. Suidas: Ψῶζα. νόσος τις. Εὔπολις Μαρικᾷ· Ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν. οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος, ὅτι κνησμὸς μετὰ δυσωδίας ἐστι.* Ubi nonnulli *ψῶρα* legisse videntur.

3. *Ψάμμος, Ἀ. ἄμμος, Ἑ.*] *Hesychius: Ψάμμος, ἡ παραθαλάσσιος γῆ, ἄμμος.*

4. *Ψάλλια,*] In MS. *ψάλιον.* HUDSON.

Ψάλια per λ simplex Coisl. et Leid. coll. Gron. *Ψαλιλα. Ψάλια* debere scribi liquet ex Poëtis Atticis. *Aristoph.* Pac. v. 154. *Χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων. Aeschyl.* Prom. v. 54. *Euripid.* Phoen. v. 799. Rhes. v. 27. In *Platone* de Legib. l. III. p. 813. E. *ψάλλιον ἐμβάλλειν.* apud *Plutarch.* Lycurgo t. I. p. 43. *ψάλιον. Max. Tyr.* Diss. XI. p. 5. et sic alibi. Sunt autem *ψάλια annuli ferrei frenorum*, et in genere *frena*, quibuscum librarii non solum saepissime, sed et ipsi scriptores *ψέλλια*, sive *ψέλια*, *armillas*, confuderunt. Videndus Vir Praeclarus *Henr. Valesius* Emend. l. II. c. X. p. 60. et ibidem Celeb. *P. Burmannus Secundus.* Add. *Oudendorpius* ad Thom. M. V. Hinc *Ammonius* bina haec vulgo confundi solita, ut *σφάκελος* et *φάκελος*, *λῆμα*, et *λῆμμα*, similiaque, distinxit: *Ψάλιον καὶ ψέλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν τὸ τοῦ ἵππου. Ψέλιον δὲ τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὡς φησὶ Τρύφων.* Quae propterea adscripsi, ut conjecturam proponerem. Pro *οἱ Δωριεῖς ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον*, legendum suspicor *ψιλίον. Hesychius: Ψιλίον, πτερὸν, μακρόν·* (*ἄκρον*, ni fallor,) *οἱ δὲ ψέλλιον, ἢ εἶδος ἄνθους. Ψέλλιον* sive *ψέλιον* pro *ψάλιον* praeter alios posuit *Interpres* Jobi c. XL. 21. *Ἢ δήσεις κρίκον ἐν τῷ μυκτῆρι αὐτοῦ, ψελλίῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ.* ubi Cod. Alex. et *Suidas ψελίῳ.* Attici semper *ψάλια* dixere. *Scholiasta Eurip.* ad Phoen. v. 799. *Ψάλιον, Ἀττικῶς. ψέλιον, κοινῶς. ἔστι δὲ ψέλιον, ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ, ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος.* Conf. *Moschopulus* cit. a *Valckenaerio* ad Ammo- (421) nium. *Ψέλλια*, sive *ψέλια*, *armillae*, *torques*, apud quosvis scripto-

Ψυχῆναι [1], Ἀττικῶς. ψυγῆναι, Ἑλληνικῶς.
Ψαθάλλειν [2], Ἀττικῶς. ψηλαφᾶν, Ἑλληνικῶς.
Ψεδνὸς [3], Ἀττικῶς. ἀραιόθριξ, Ἑλληνικῶς.

---

res obvia. Hinc verbum *ψελιῶσαι*, *armillis ornare, cingere, ornare*, quod *Philippo* restituendum puto Anthol. l. III. c. V. ep. XIV. *Αἴλιος ὁ θρασύχειρ, Ἄργους πρόμος, ὀψὲ διώσας Αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις.* Litteris sejunctis, et *Δ* in *Λ* conversa, scribendum: *ὁ ψελιώσας. Apollonides* ibidem: *Αἴλιος Αὐσονίης στρατιῆς πρόμος, ὁ χρυσέοισι Στέμμασι σωρεύσας αὐχένας ὁπλοφόρους.* [vid. Passov. lex. s. v. de voce *ψέλλιον* ejusque scriptura Bekk. Anecdd. p. 116. Etymol. Gud. p. 641. Matth. ad Eur. Phoeniss. p. 341.]

1. *Ψυχῆναι,*] MS. Huds. et Leid. *Ψυχῆναι ἀντὶ τοῦ ψυγῆναι, Ἑλληνικῶς. Hudsonus: Ψυχῆναι, Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ ψ. Ε.* Sed *ἀντὶ τοῦ* debuerat in *Ἀττικῶς* mutari. Ita C. R. coll. Gron. Per *γ* scriptum in *Aristophanis* Nubibus. Utitur hoc loco *Wetstenius* ad Matth. XXIV. v. 12. [Nubium locus est v. 151. Atque scripturam per litter. *γ* probat Buttmann. Gr. Gr. Vol. I. p. 449. sq. Cf. etiam Lobeck. ad Phrynich. p. 318.]

2. *Ψαθάλλειν, Ἀ. ψηλαφᾶν, Ἑ.*] In MS. *ψηλαφεῖν.* Hudson. Sic et Leid.

Ψαθάλλειν. Vox praeterquam apud Grammaticos vix obvia. *Eustathius* ex *Aelio Dionysio* ad Odyss. Φ. p. 767. l. 9. *τὸ ψαθάλλειν καὶ ψαθαλεῖν ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάσσειν. Hesychius: Ψαθάλλειν, κνήθειν, ψηλαφᾶν. Suidas: Ψαθάλλειν, τὸ ψηλαφᾶν. καὶ μαλάττειν αἰσχρῶς.* Composita *ἀναψαθάλλω, διαψαθάλλω* conservavit *Hesychius.* Add. *Pollux* l. II. 174. Proximum est *ψαλάσσειν, ψαλάττειν. Hesychius: Ψαλάσσει, τινάσσει, ψηλαφᾷ. κινεῖ, ψαύει, ψάλλει, ἀφ' οὗ καὶ ἀψάλακτος, ὁ ἄψαυστος.* ubi forte legendum *κνεῖ,* quanquam *Ἀψάλακτος* ab eodem *Hesychio* redditur *ἀκίνητος.* Pro *Ἐψαλάσατο, ἔψαυσεν, ἐκινήθη.* certe reponendum *ἔκνηθεν,* ut *Ἐψαθήλατο, ἐκνήσατο. Aelianus* H. A. l. III. c. 18. *καὶ εἴ τις αὐτοῦ ψαύσῃ, ὅδε ἔτι καὶ μᾶλλον πίμπραται. καὶ εἴ τις ἐπιμείνῃ ψαλάττων, γίνεται πᾶς ὑπὸ σήψεως διαυγέστατος. Ὑποψαλάσσειν Aristoph.* Lys. v. 84.

3. *Ψεδνὸς,*] *Pollux* l. II. 26. *ψεδνὸς, κατ' Ὅμηρον.* Il. *B.* v. 219. *Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.* ubi vid. *Schol.* et *Eustath.* p. 157. *Homerum* imitatur *Libanius* Op. t. I. p. 83. A. *ψεδνὴν λάχνην. Lucian.* Diall. Mort. t. I. p. 432. l. 90. [25, 2.] *ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός.* Hinc compositum *ψεδνοκάρηνος Orpheo* de Lapid. p. 204. de cornu cervi v. 9. *Αἰεί τοι θήσει*
(422) *λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην, Εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔῃς. Χαῖται ψεδναὶ Crinagorae* ep. Jens. CLIV. *Τῆς οἷος γενεὴ μὲν Ἀγαῤῥικὴ, ἔνθα γ' Ἀράξεω Ὕδωρ πιλοφόροις πίνεται Ἀρμενίοις· Χαῖται δ' οὐ μήλοις ἅτε που μαλακοῖς ἐπὶ μαλλοῖς, Ψεδναὶ δ' ἀγροτέρων τρηχυτέραι χιμάρων.* Ita v. I. lege pro *ἐντὸς Ἀράξεω.* Hinc usu figurato *Aristides* t. II. p. 349. *χωρία ξηρότερα καὶ ψεδνότερα.* quae alias *ἀραιὰ* et *ψιλά.* Simile est, quod conservavit *Hesychius, ψηνός.* Sed, quae idem lexicographus habet, *Ψαιδρὰ, ἀραιότριχα. Ψαιδρὸν, φαιδρὸν, ἀραιόν.* ex corrupta pronunciatione orta sunt. Debuerat scribi: *Ψεδνὰ, ἀραιότριχα. Ψεδνὸν, ἀραιόν.* Sic apud *Suidam* est, *Ψαιδνὸς, ἀραιόθριξ, μαδαρός.* Apud *Hesychium*

Ψυκτῆρα[1], Πλάτων Συμποσίῳ. ἔστι δὲ ὁ ψυκτὴρ σκεῦος, ἐν ᾧ διανίζουσι τὰ ποτήρια, μεστὸν ὕδατος ψυχροῦ, ἢ ὃ λέγομεν ἡμεῖς πρόχυμα.

Ψελλίζεσθαι[2], Ἀττικῶς. ψελλίζειν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὦ τᾶν[3], Ἀττικῶς. ὦ συ, Ἑλληνικῶς.

Ψυδνὴ χέρσος, ἀραιὰ, ὀλίγη. F. Ψεδνή. Derivantur autem ψεδνὸς, et ψηνὸς, a ψέω, ψάω, ut a ψίω, ψιλός.

1. *Ψυκτῆρα, Πλάτων ἐν Συμποσίῳ.*] Is *Platonis* locus legitur p. 332. [p. 213. E.] *ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων, εἴ τι ἔστιν ἔκπωμα μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον, ἰδόντα αὐτὸν πλεῖον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα.* ex quibus colligas *ψυκτῆρα* vas fuisse grande. Ait *Moeris* vulgo appellatum *πρόχυμα;* sed quid illis nominibus commune? quibus res omnino diversas significari constat. Legendum, ni fallimur, *ὃ λέγομεν ἡμεῖς ψυγέα.* A *Moeride* enim exscriptum *Athenaeum* ut suspicemur, faciunt haec illius verba l. xi. p. 503. *Ἡρακλέων δὲ ὁ Ἐφέσιος, ὃν ἡμεῖς, φησὶ, ψυγέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάζουσιν. τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κωμῳδεῖν τὸν ψυγέα ὡς ξενικὸν ὄνομα.* Hinc emendandus etiam videtur *Hesychius*, apud quem legas: *Ψυκτήριον, ποτήριον, ὃ ἡμεῖς ψυκτῆρα φαμέν.* Scribe *ψυγέα.* Salliер.

Ψυκτῆρα,] Delevi *ἐν* cum C. R. L. *Symposii* locus est p. 1201. B. quem alii etiam adhibuerunt. Vide *Timaeum* [p. 278] et *Ruhnkenium.* Praeter *Platonem* eo nomine usi alii, apud *Athen.* l. xi. p. 502. D. *Alexis* l. x. p. 431. F. *Themist.* Or. ii. p. 39. D. *Plutarch.* t. ii. de adul. p. 52. C. et Sept. Sap. Conv. p. 149. B. *Πρόχυμα*, nisi depravatum sit, recentioribus longe aliter debuit esse usurpatum, ac veteribus Atticis. *Διανίζειν*, quod posuit *Moeris*, (423) hac in re proprium. *Suidas: Ψυκτήρ. σκεῦος, ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια. Pollux* l. vi. 95. *οἱ δὲ οἰνοχόοι, τὰ ἐκπώματα ἐκπλυνόντων, καὶ διανιπτόντων. Eubulus* apud *Athen.* l. xi. p. 471. D. *Διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε. Archestrat.* ib. l. iii. p. 102. F. *διανίζειν λοπάδας. Crates* l. vi. p. 267. F. *Ἔγχει κύαθε. πουσθ' ἡ κύλιξ. διάνιζε σύ γε σεαυτήν.* Ita enim castiganda censeo *λίαν νίζουσα σεαυτήν.* pro quibus *Casaubonus* reponebat, *λίαν νίζου συ σεαυτήν·* Cl. autem *Heringa*, gravius mendum latere suspicatus, *λίαν συ νίζε σαυτήν.* qui reliqua hujus fragmenti optime constituit Obs. c. xxi. p. 173. seq. *Δ* in *Λ* mutata fuerat, et litera *N*, ut saepe perperam repetita. In coll. Gron. est *ὕδατος τοῦ ψυχροῦ.*

1. *Ψελλίζεσθαι,*] *Plato* Gorg. p. 331. B. *ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Aristid.* t. i. p. 181. *τῶν ψελλιζομένων παίδων. Philostrat.* V. A. l. ii. c. ii. p. 60. f. Sophist. l. ii. c. i. p. 560. et alibi.

3. *Ὦ τᾶν,*] Nihil hac formula scriptoribus Atticis magis usitatum. Vid. *Spanhem.* ad Aristoph. Plut. v. 66. et *Ruhnken.* ad Tim. V. p. 200. *Aristoph.* Vesp. v. 1156. *Ἔνθες πόδ', ὦ τᾶν, κᾆτα βαῖν' ἐρρωμένως.* Sic leg. pro *κατάβαιν'.* Forte etiam *Sophocli* restituenda haec locutio, Oed. Colon. v. 1230. *Ὦ τᾶν ἐπίσχες οὐ-*

Ὠιδηκὼς[1], Ἀττικῶς. οἰδηκὼς, Ἑλληνικῶς.
Ὤνιος[2], Ἀττικῶς. πράσιμος, Ἑλληνικῶς.
Ὠστισμὸς[3], ὠθισμὸς, Ἀττικῶς. ὠσμὸς, Ἑλληνικῶς.
Ὤνησο[4], Ἀττικῶς. ὠφέλησο, Ἑλληνικῶς.
Ὥρα ἔτους[5], Ἀττικῶς. καιρὸς ἔτους, Ἑλληνικῶς.
Ὦχρος[6], ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς.

περ εἶ. Τί δ' ἐστί σοι. Editur, Ὦ φίλτατ', qua lectione servata anapaestus erit pro iambo sede secunda. Vid. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 1165. v. 1431. [de vocis scriptura vide Buttmann. Vol. I. p. 224. Reisig. Coniectt. in Aristoph. p. 217. qui probat scripturam ὦ 'τάν, et ita dedit quoque Hermann. apud Aristoph. Nub. v. 1269. qui conf.]

1. Ὠιδηκὼς,] *Hesychius*: Ὠιδηκὼς, οἰδήσας, φυσήσας.

2. Ὤνιος, Ἀ. πράσιμος, Ἑλλ.] Eam tamen vocem ab *Isaeo*, et a *Xenophonte* usurpatam, auctor est *Pollux* l. III. 127. et VII. 8. SALLIER.

(424) Ὤνιος,] *Aristophan.* Eq. v. 478. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος. ubi elegans est *G. Horrei* conjectura Anim. l. II. c. XVIII. Πόσου δ' ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος. quam confirmavit simili loco ex *Luciani* Icaromenip. t. II. p. 779. l. 12. πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος. Sic Cynico t. III. p. 544. l. 55. πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὤνια, πόσων πόνων. *Aeschines* c. Ctesiph. p. 297. A. [p. 76. Steph. §. 160. Bekk.] ὅτι αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία. *Alexis* apud *Athen.* l. VI. p. 227. A. τῆς οὐσίας γάρ εἰσιν ἡμῶν ὤνιοι. *Menander* Ὀργῇ v. 2. Θανάτου γάρ ἐστιν ὤνιον. Sed πῶς similiter adhibuit *Aristophanes* Acharn. v. 758. Τί δ' ἄλλο. Μεγαροῖ πῶς ὁ σῖτος ὤνιος. Πράσιμος legitur in *Xenophont.* Cyneg. l. IV. p. 109. C.

3. Ὠστισμὸς,] Coisl. et coll. Gron. ὠστιμὸς, perperam. Ab ὠστίζεσθαι est ὠστισμὸς, ut ab ὠθίζεσθαι, ὠθισμός. Ὠστίζεσθαι legitur in *Aristoph.* Plut. v. 330. Lys. 330. etc. Ὠστισμὸς *D'Orvillio* V. Cl. An. ad Charit. p. 461. non repertum, a nobis etiam observatum non est. Ὠθισμὸς *Xenoph.* Anab. l. v. [2, 17.] p. 347. D. *Anaxandrid.* apud *Athen.* l. VI. p. 227. C. *Thucydid.* l. IV. p. 294. l. 21. *Herodot.* l. VIII. c. 78. *Lucianus*, *Libanius*, alii.

4. Ὤνησο,] *Lucianus* Prometh. t. I. p. 203. [cap. 20.] Ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. quem locum citat *Thomas M. Herodian.* Philetaero: Ὠνήμην διὰ τοῦ η ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην. Ὤνητο *Plato* Menon. p. 417. D. ὤνητο ἄρα ναρκήσας. In serie *Ruhnk.* est Ὤνησε, quando etiam scribendum ὠφέλησε. *Hesychius*: Ὤνησεν. ὠφέλησεν, ἔσωσεν.

5. Ὥρα ἔτους,] *Herodianus*: Ἔτους ὥραν ἰδίως τὸ θέρος, Ἀττικοί. ubi pauca notabimus.

6. Ὦχρος,] Vide *Eustathium* ad Homerum p. 377. v. 42. ed. Rom. HUDSON.

Ὦχρος,] Melius nostro quidem judicio *Thomas Mag.* qui nomen illud poëtarum peculiare facit. Eo utitur *Homerus*. Vocem tamen ὠχρότης Atticis prae caeteris placuisse verisimile est, quippe
(425) quam a *Platone* usurpatam reperias Reip. l. v. p. 474. μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. Legitur et apud *Lucianum* t. I. p. 273. SALLIER.

Ὠρακιᾶν[1], Ἀττικῶς. λειποψυχεῖν, Ἑλληνικῶς.

Ὡσαύτως[2], ἀντὶ τοῦ παραπλησίως, καὶ κατὰ ταῦτα. Πλάτων Ἱππίᾳ β'.

Ὤμνυον[3], Ἕλληνες.

Ὡραία[4] γάμων, Ἀττικῶς. Ἐν ἀκμῇ γάμου, Ἕλληνες.

Vid. not. ad Thom. M. *Suid.* V. *Polluc.* l. IV. 187. *ὠχρὸς, ὠχρίασις. Hudsonus* addiderat: *ὠχρίασις, Ἑλληνικῶς.*

1. *Ὠχριᾶν, Ἀττικῶς. λειποψυχεῖν Ἑ.*] Ita ex conjectura. In MS. illa *λειποψυχεῖν, Ἕλληνες,* connexa erant *τοῖς, Ὦχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς.* hoc modo: *Ὦχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, Ἀττικῶς. λειποψυχεῖν, Ἕλληνες.* HUDSON.

Ὠρακιᾶν, Ἀττικῶς. Restitui voces, quae in Leid. etiam exciderant, e Coisl. R. coll. Schl. et Gron. itaque defectum supplendum esse, monuit Cl. *Oudendorpius* ad Thom. p. 936. *Aristoph.* Ran. v. 484. *ἀλλ' ὠρακιῶ.* Pac. v. 701. *ὠρακιάσας.* ubi vid. *Scholiasta. Libanius t.* I. p. 308. C. *πολλάκις ὠρακίασα μὰ τὸν Ἀπόλλω, βαλλόμενος ὥσπερ χαλάζῃ, τοῖς ὕθλοις. πολλάκις ἐλιποψύχησα μεστὸς γενόμενος τῶν λήρων ἐκείνων.* p. 371. B. *ἐγὼ δὲ καὶ δοίδυκος οἴκοθεν κλαπέντος ὠρακειῶ.* quae loca ad Thom. jam sunt excitata. Reddendum hoc verbum eidem *Libanio* t. II. p. 63. f. *πρὸς δὲ τὸν ἰατρὸν εἰπὼν, ὡς οὐδὲν ἔτ' εἴην. ἐκείμην ῥάων.* L. *ὠρακιῶν. Themistius* Or. XXVI. p. 314. B. *φρίκης τε ἐμπίπλανται καὶ ὠρακιῶσι.* Accusativum huic verbo adjunxit *Aristaenetus* l. I. ep. X. p. 25. *καὶ τὸ βλέμμα δεινῶς ὠρακιῶν ἐδεδίει τῷ τεκόντι φανῆναι. pallidus vultu.*

2. *Ὡσαύτως — Πλάτων,*] Scil. *Ἱππίᾳ Ἐλάττονι,* p. 374. ed. Paris. HUDSON.

Ὡσαύτως,] Huds. ed. *Ὡσαύτως, ἀντὶ τοῦ παραπλησίως, καὶ κατὰ (ταῦτα κατὰ) Πλάτωνα Ἱ.* Similiter Leid. et coll. Gron. sine illis *ταῦτα κατά.* MS. Coisl. ita ut edidi. *Plato* Hipp. Min. 259. E. et alibi saepe, *Xenophon* Cyrop. l. IV. p. 113. C. etc. Vid. *Wetstenium* ad Matth. XX. v. 5.

3. *Ὤμνυον, Ἕλληνες.* Sic MSS. omnes. *Hudsonus* non male, *Ὤμνυσαν, Ἀττικῶς. ὤμνυον, Ἕλληνες.* e *Thoma M.* *Ὤμνυον Thucyd.* l. v. p. 330. l. 90. p. 332. l. 68.

4. *Ὥρα γάμων,*] In MS. *Ὡραῖα γάμων.* HUDSON. (426)

Ὡραία γάμων. Castigavit *Hudsoni* errorem *Valckenaerius* meus ad Eurip. Phoen. v. 793. Attici *puellam tempestivam viro et toris maturam* appellabant *ὡραίαν γάμων. Pollux* l. II. 18. *ἐρεῖς δὲ παρθένος ὡραία γάμων.* ubi poëtarum Latinorum loca adtulit *Seberus. Moschopulus Π. Σ.* p. 78. *Ὡραία γάμων, παρ' Ἀττικοῖς, ἣν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἐν ἀκμῇ γάμου λέγουσιν.* Exempla jam dedit *H. Stephanus* Thes. t. IV. p. 792. D. quibus multa possunt adjici. *ἀνδρὸς ὡραίη Herodot.* l. I. c. 107. *γάμων* idem l. I. c. 196. *γάμου* l. VI. c. 122. *Dio Chrysostom.* Or. VII. p. 112. A. *Liban.* t. I. p. 791. A. t. II. p. 41. C. *Heliodor.* l. II. p. 99. l. 30. *Xenoph. Ephes.* l. II. p. 24. *Lucian.* D. Mer. II. t. III. p. 67. *Eustath.* ad Il. Ω. p. 1481. l. 27. et Od. Z. p. 247. l. 50. *Dio Cassius* l. LVI. p. 393. *ἁπαλὰς ἔτι κόρας, καὶ μήπω γάμων ὡραίας.* Sic rectissime pro *ὥρας* corrigit Cl. *Wetstenius* ad Matth. I. v. 18. In *Hesychio* etiam pro *Ὥρα γάμων, ἐν ἀκμῇ γάμων* forte praestat *Ὡραία γάμων,* licet alterum saepissime

Ὡς ἔοικεν[1], Ἀττικῶς. ὡς φαίνεται, Ἕλληνες.

Ὤφειλε[2] δίκην λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡττήθη δίκην, καὶ ἡττηθεὶς τὸ ἐκ τῆς καταδίκης ἐπιτίμιον ὤφειλεν.

Ὡς οἷόν τε[3], Ἀττικῶς. ὡς δυνατὸν, Ἕλληνες.

Ὧδε[4] κοινὸν Ἰώνων, Ἀττικῶν. οὑτωσὶ, Ἕλληνες.

---

occurrat, ut apud *Alciphr.* l. III. ep. 41. *ἡ παῖς — ἐν ὥρᾳ γάμου.* etc. Hinc etiam explicari potest *Aristophanis* jocus in Vesp. v. 1356. *Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.* ubi *ὡραία σοροῦ*, *tempestiva capulo*, *παρ' ὑπόνοιαν* pro *ὡραία γάμου.* Nisi ipsam vetulam *σορὸν* fuisse dictam velis, ut in *Machonis* fragmento apud *Athen.* l. XIII. p. 580. C. *Ἐπεὶ δὲ προὔβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ Ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένη σορός.* Conf. *Pricaeum* ad Apuleji Mil. l. IV. p. 190. et *Eustath.* ad Il. Ψ. p. 1398. [cf. Matth. Gr. Gr. §. 339. Bernh. Syntax. p. 173.]

1. *Ὡς ἔοικεν,*] *Aristoph.* Acharn. v. 239. Vesp. 1406. Av. 266. Lys. 1108. *Timaeus* V. et not.

2. *Ὤφειλε δίκην,*] E MSS. C. R. coll. Gron. *ἀντὶ τοῦ.* Pro *καταδίκης* coll. Gron. *δίκης.* In fine *ὤφειλεν* e MSS. C. R. Ed. Huds. *ὀφείλων.* Leid. *ὄφειλεν.* coll. Gron. *ὠφείλως.* *Hesychius:*
(427) *Ὦφλε, κατεδικάζετο, ἐπὶ τῇ δίκῃ ὤφλησεν καὶ τὸ ὤφειλεν.* *Incertus* apud *Stobaeum* Fl. Gr. p. 481. *Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω γέρων κατεδήδοκεν, Ἀλλ' οὐδὲ κατεμώρανεν, οὐδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὦφλεν δίκην.* *Aristophan.* Nub. v. 34. *δίκας ὦφληκα.* Avib. v. 1457. *ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην.* ubi in *Scholiis* pro *δικασθείη* l. *καταδικασθείη.* Eccl. v. 651. *Demosthen.* c. Aphob. III. p. 560. B. 562. A. 563. C. *Lysias*, *Plato*, alii. *Timaeus* V. *Ὀφλεῖν*, et *Ruhnken.* Rarius *ὀφείλειν* hoc sensu legitur apud *Andocidem* p. 10. l. 14. [*περὶ τῶν μυστηρ.* §. 73.] *ὤφειλεν.* [Reisk. conjecit h. l. *ὦφλον.*] *Isaeum* p. 64. l. 3. [*περὶ τοῦ Ἀπολλοῦ κλήρου*, or. VII. §. 6. ed. Bekk.] *δίκην ὀφείλειν.* *Harpocration* V. *Ὑπερήμεροι. οἱ δίκην ὀφείλοντες.* ubi MS. *ὄφλοντες*, quod recipiendum; et hic apud *Moeridem*, et alibi etiam forte revocandum est. *Ammonius:* *Ὀφλεῖν καὶ ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους, Ὀφλεῖ μὲν γάρ τις, φησὶν, ἐπὶ καταδίκῃ. Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.* Conf. *Thomas* p. 667. [vid. Bremi ad Lys. accusat. Theomn. §. 27. Phrynich. p. 463. *Ὄφλημα καὶ ὀφείλημα διαφέρει. ὄφλημα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται· ὀφείλημα δὲ ὃ ἐδανείσατό τις.* ubi Lobeck. notat, a librariis haec saepius permutari, all. Reisk. in Demosth. II. c. Aphob. p. 1267.]

3. *Ὡς οἷόν τε,*] Vid. *Timaeus* V. et *Ruhnkenius.*

4. *Ὡδὶ κοινὸν Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν. οὕτως, Ἕλληνες.*] In MS. *Ὧδε, κοινῶν, Ἰώνων, Ἀττικῶν. οὕτωσι, Ἕλληνες.* HUDSON.

MSS. omnes *Ὧδε κοινῶν.* In uno tamen Paris. *Stoeberus* reperit *κοινόν.* *Hudsoni* lectione deceptus est *Davisius* ad Max. Tyr. p. 545. ubi *ὡδὶ* tanquam *Ἀττικώτερον* praefert. Vid. tamen *Etymol.* p 820. l. 52. *ὧδε* apud *Herodotum*, scriptoresque Atticos satis frequens. Adde *Suidam* V.

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

AELII HERODIANI
PHILETAERUS,

E MS. NUNC PRIMUM EDITUS.

ET EJUSDEM FRAGMENTUM E MSS. EMENDATIUS ATQUE AUCTIUS.

[1] ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

Εἰλόμην[2], εἵλου, εἵλετο· οὕτως ἡ κλίσις καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ, προειλόμην, προείλου, προείλετο. εἰ δέ τι ἀπὸ τοῦ πρώτου τὸ ᾱ ἕξει, φυλάξει αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου· ἠλειψάμην, ἠλείψω, ἠλείψατο

Ἡ μεθύση[3] ἐπὶ γυναικὸς λέγεται, καὶ Ἀριστοφάνης· Θρασεῖα καὶ μεθύση τε ὑλακτεῖ κύων. Οἰνόφλυξ[4] δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ φιλοπότης· τὸ γὰρ πότης ἐπὶ

1. *Αἰλίου*] De hoc *Herodiani* praenomine, vide praefationem (431) nostram, ut et de libelli titulo.

2. *Εἰλόμην*,] Similiter *Phrynichus* p. 78. [p. 183. ed. Lobeck. quem vide.] *Ἀφείλατο ὅσοι διὰ τοῦ λα λέγουσιν, ἀσχημονοῦσι, δέον διὰ τοῦ λε λέγειν, ἀφείλετο. καὶ ἀφειλόμην δεῖ λέγειν διὰ τοῦ ο, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α.* Conf. p. 56. *Εὔρωσθαι.* Multa quidem loca, ubi per *α* scriptum, protulere *Abreschius* O. M. Vol. v. t. I. p. III. et *D'Orvillius* ad Chariton. p. 334. [p. 402. sq. ed. Lips.] aliique *D'Orvillio* laudati: nondum tamen Grammaticos errasse persuadent. Nam, quod per *α* etiam aliquando in Atticorum libris scriptum legatur, id librariis, qui formam sua aetate vulgarem Atticae loco posuerint, non ipsis auctoribus tribuendum existimo. Fuerunt quaedam tempora verborum, secundum analogiam proba et bona, quae tamen usus rejecit, quem penes arbitrium est, et jus et norma loquendi. Rationem, quam reddit *Herodianus*, ipsi probandam relinquimus. [cf. Buttm. Gr. Gr. §. 193. annot. 7. Bornem. ad Xenoph. Anab. I, 9, 19.]

3. *Ἡ μεθύση*] *Aristophanis* locus est Vesp. v. 1393. [1402.] (432) ubi pro *τε* rectius *τις*. [Atque ita nunc legitur.] Vid. supra ad *Moerid.* p. 261. *Grammaticus* Vetus B. C. p. 483. *Μέθυσον οὔ φασι δεῖν λέγεσθαι, ἀλλὰ μεθύσην τὴν γυναῖκα. Pollux* l. II. 18. VI. 26. *Phrynichus* Appar. Soph. B. C. p. 467. *Μεθυσοχάρυβδις, ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄῤῥενος.*

4. *Οἰνόφλυξ δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ φιλοπότης·*] Utrumque conjunxit *Dio Chrysostomus* Or. VII. p. 130. A. *ἄγαν φιλοπότας καὶ οἰνόφλυγας.* De *οἰνόφλυξ Wetstenius* ad 1 Petr. IV. 3.

λύχνου μᾶλλον. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·[1] τί γάρ μοι τὴν πότην ἧπτες λύχνον.

Θάτερον[2] ἐπὶ οὐδετέρου κατὰ τὴν εὐθεῖαν καὶ αἰτιατικήν· ἐπὶ δοτικῇ δὲ καὶ γενικῇ, καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου ὁμοίως· συνεμπεπτώκει γὰρ τὸ ἄρθρον ἐπὶ τῶν δύο γενῶν θατέρῳ. ἅτερος δὲ τὸ ἀρσενικόν· ἦν γὰρ ὁ ἕτερος. οἱ δὲ λέγοντες θάτερον, ἁμαρτάνουσιν.

Κελεύω[4] ποιεῖν τόνδε, κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πτῶσιν.

Χαίρω[4] ἐρεῖς, οὐ χαίρομαι· εἰ δὲ μή, ἁμάρτημα ἁμαρτήσεις, ὃ καλεῖται Δατιασμὸς ἀπὸ Δάτιδος τοῦ Πέρσου, ὅστις πρῶτον εἶπεν, ὅτι χαίρομαι, πλανηθεὶς τῷ ἔθει τῶν Ἀττικῶν.

---

1. *Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·*] Versu 57. *Scholiasta: Πότης, Ἀττικῶς, ὁ ταχέως ἀναλίσκων λύχνος.* ubi conf. *Kusterum. Plato* Comicus apud *Polluc.* l. VI. 103. *Φείδεσθε τοῦ 'λαίου σφόδρ'· ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ Ὠνήσομαι στίλβην τιν', ἥτις μὴ πότις.*

2. *Θάτερον*] *Auctor* de Barbarismo a Cel. *Valcken.* post *Ammonium* editus p. 195. *Κατὰ δὲ συναλοιφὴν, ὡς Μένανδρος λέγει, Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν. ἀντὶ τοῦ φάναι, ὅ ἕτερος· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ οὐδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, οἷον τὸ ἕτερον, λέγω θάτερον· ἐπὶ ἀρσενικοῦ δὲ οὐδαμῶς. Eustathius* ad Odyss. *H.* p. 276. l. 35. *Ἰστέον δὲ ὡς κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ μόνον ἕτερον καὶ ἕτερα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ Θῆτα θάτερον καὶ θάτερα λέγεται τὸ τῶν οὐδετέρων πληθυντικὸν καὶ ἑνικόν. Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον-τῶν Διοσκούρων, ἐσχάτως βαρβαρίζει, ὡς φησὶ Πανσανίας.* Add. *Thomas* in *Ἄτερος*, et notae, *Graevius* ad Lucian. Soloec. t. III. p. 569. [vid. quos affert Matth. Gr. Gr. Vol. I. p. 122. i) et Buttmann. Vol. I. p. 121. **)] — Pro *θατέρῳ* forte *θατέρου καὶ θατέρῳ.* In fine autem vel pro *θάτερον* scribendum est *θάτερος*, vel accusativus masculinus est, qui legitur
(433) in *Eurip.* Ione v. 849. *Lucian.* Pseudol. t. III. p. 186. l. 46. ubi vid. *Schol. Θάτερον* neutrum in *Sophoclis* Electr. v. 347. *Ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερον, ἢ φρονεῖν κακῶς, Ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν.* Sed, ne anapaestus sede quarta admittatur, e *Scholiasta* reponendum *θάτερ'. τὸ δὲ θάτερα*, inquit, *ἀντὶ τοῦ θάτερον Ἀττικῶς εἴρηται.*

3. *Κελεύω ποιεῖν τόνδε,*] Cum accusativo plerumque construitur hoc verbum, etiam in N. F. Cum dativo Matth. XV. v. 35. *Ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις ἀναπεσεῖν* ubi in uno cod. *τοὺς ὄχλους*, ut contra c. XIV. v. 19. pro *κελεύσας τοὺς ὄχλους* in MS. *τοῖς ὄχλοις.* [cf. Matth. Gr. Gr. §. 382. Poppo ad Xenoph. Cyrop. I, 3, 9.]

4. *Χαίρω*] *Aristophanes* Pac. v. 288. *Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, Ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας· Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι.* ubi vid. *Schol.* et *Suid.* V. *Δάτις.* Apud utrumque est *Δατισμὸς*, non *Δατιασμός.*

Τῷ Ἵνα[1] μᾶλλον τὸ ὑποτακτικὸν, καὶ τὸ εὐκτικόν· ἵνα γένηται, καὶ ἵνα γένοιτο. τῷ Ὅτι καὶ τῷ Εἰ, τό τε ὁριστικὸν, καὶ τὸ εὐκτικόν· ὅτι εἶπον, καὶ ὅτι εἴποιμι· εἰ δέξαιτο, καὶ εἰ ἐδέξατο. τῷ δὲ Ἐὰν, τὸ ὑποτακτικὸν μόνον· ἐὰν εἴπω, καὶ ἐὰν πράξω.

Τὸ[2] Λεληθότως οὐ γέγραπται· κρύφα οὖν χρὴ λέγειν.

Ἐν[3] τῷ τέως οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ἄρθρου, καὶ τῆς προθέσεως. τὸ δὲ τέως σημαίνει τὸ μέχρι, καὶ προτοῦ, καὶ ἕως, καὶ ἐν τοσούτῳ. εἰ δέ ποτε εἴποις ἐν τῷ τέως ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος, προσθήσεις τῷ χρόνῳ· καὶ οὕτω φεύξῃ τὸ ἁμάρτημα. ἔστι γὰρ ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ.

Οἱ ἔπειτα[4] τὸ ἔαρ τοῦ ἦρος, οὐχὶ τοῦ ἔαρος· καὶ τὸ ἔαρ, οὐχὶ τὸ ἦρ.

Κοινῶσαι[5] λέγουσι μᾶλλον, οὐχὶ κοινώσασθαι.

Ἔδοξα[6] ἰδεῖν, οὕτως ἐρεῖς ἐπὶ ὀνείρατος. Εὐριπίδης· Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Σο-

---

1. *Τῷ Ἵνα*] Vid. *Lesbonax* de Schemat. p. 186. quem recte emaculavit Cl. *Abreschius* Diluc. Thucyd. p. 793. *Herodiano* similia tradit *Thomas. Mag.* in *El.* ubi conf. notas. Levis macula eluenda e *Luciano* D. M. XII. p. 356. l. 12. *εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.* Leg. *ποιήσειεν.* [Nulla in his verbis inest macula. Recte se habet illud *ποιήσει.*]

2. *Τὸ Λεληθότως*] Recenset *Pollux* l. VI. sect. ult. quod tamen apud veteres Atticos legisse me, non memini. (434)

3. *Ἐν τῷ τέως*] Sic *Aelianus* H. A. l. XI. c. 38. *οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσιν οἱ νεοττοὶ ἐν τῷ τέως, interea. Τέως* simpliciter *Aristophanes* Avib. v. 1688. etc. In MS. pro *προτοῦ* est *πρωτοῦ*, in fine *πρώτῳ*. Pro *εἴποις* MS. *εἴπεις*.

4. *Οἱ ἔπειτα*] Vereor, ne quaedam exciderint, aut eruditulі, qui haec fragmenta e majori *Herodiani* opere excerpsit, culpa omissa sint. *Οἱ ἔπειτα* enim sunt *scriptores posteriores*, forte *Homero*, apud quem, ceterosque Poëtas *ἔαρος* legitur. *Moschopulus: Ἔαρ ἔαρος καὶ ἦρος, ἔαρι καὶ ἦρι, ἔαρ πάντα ἐν χρήσει, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ τὸ ἦρ.*

5. *Κοινῶσαι*] Vid. not. ad *Moeridem* V. *Ἀνακοινῶσαι*. p. 20.

6. *Ἔδοξα ἰδεῖν,*] *Euripidis* versus est Orest. 408. *Aristophanis* Vesp. v. 31. e quo *Πυκνὶ* reposui pro *νυκτί*. *Sophoclis* autem, vehementer depravatus, in superstitibus tragoediis non exstat: verum cum quadam varietate legitur apud *Scholiastam Aeschyli* ad Pers. v. 181. *Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε, ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ, Ἐδοξάτην μοι τά δ' ἠπείρῳ μολεῖν. καὶ Εὐριπίδης,* (435)
Ἔδοξας ὕπνῳ τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς. (Iph. Taur. v. 44. ubi est *Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ.*) unde versum sic restituendum, docuit me *Valcke-*

φοκλῆς· Ἐδόξατόν μοι τὰ Διῒ πείθου μολεῖν. Ἀριστοφάνης· Ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πνυκί.

Τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα οὐδετέρως ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀλόγων τὸν νῶτον ἀρσενικῶς. καὶ Ξενοφῶν[1] περὶ Ἱππικῆς, τὸν νῶτον τοῦ ἵππου.

Ἀμφιμάσχαλοι[2], οἱ ἑκατέρωθεν ἔχοντες χειρῖδας· ἦσαν δὲ τῶν ἐλευθέρων· ἑτερομάσχαλοι δὲ τῶν οἰκετῶν.

Ἔξεδρος[3] .... καὶ μὴ ἔστω πῶς ὢν εἰς ἡμᾶς ἔξεδρον χώραν .... ἐν Σατύροις.

Λαρυγγίζειν[4], τὸ λαμπροφωνεύεσθαι.

---

naerius meus: *Ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν.* *Moschus* Id. II. v. 8. de Europa dormiente: *Ὤϊσατ' ἠπείρους δοίας περὶ εἷο μάχεσθαι.* *Δοκεῖν* sic saepe ponitur de *somniantibus.* Vid. *Abresch.* Anim. ad Aeschyl. p. 179.

1. *Ξενοφῶν*] MS. *ξένον τὸν περὶ Ἱππικῆς.* p. 936. B. Vid. not. ad *Moeridem* p. 267. [p. 196. h. ed.]

2. *Ἀμφιμάσχαλοι,*] MS. *ἀμφιμάσχα...* et dein pro *ἐλευθέρων* erat lacuna. Vid. *Aristophan.* Eq. v. 878. *Schol.* et *Kusterum, Meurs.* ad Lycophr. v. 1100. *Pollucem* l. VII. 13. etc.

3. *Ἔξεδρος,*] Loco, graviter adfecto, persanando imparem me esse, lubens fateor. In augurali disciplina aves, quae *idoneam sedem capiebant*, dicebantur *εὔεδροι*, quae contra, *οὐκ εὔεδροι*, *Aelianus* H. A. l. XVI. c. 16. et *ἔξεδροι.* Vid. *Hesychium* V. et omnino Virum Illustrem *Ez. Spanhemium* ad Callimachi Lavacr. Pallad. p. 636. 637. et praecedentibus, ubi totam hanc auguralem disciplinam multis illustrat. Eo autem sensu *ἔξεδρος* usurpatum a *Sophocle* in Tyro secunda. *Scholiasta* Aristophanis ad Av. v. 276. *Ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή· Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.* E quo loco probabile fit, in *Herodiano* pro *ἐν Σατύροις* reponendum esse *ἐν Τυροῖ β'.* Similiter plane in *Photii* lexico MS. V. *Ἐῤῥηνοβοσκὸς*, legitur *ἐν Σατύροις β' Σοφοκλέους.* ubi *ἐν Τυροῖ β'* exhibet *Etymologus* V. et *Hesychius* V. *Ἀρηνοβοσκός.* ad quem consule Cl. Editorem. Quanquam Tyro Sophoclea
(436) drama fuit Satyricum. Forte etiam hujus Tragoediae nomen restituendum *Hesychio* in *Ἔχθιμα. μισήματα. Σοφοκλῆς Τυροῖ.* pro *Τυράννοις*?

4. *Λαρυγγίζειν,*] *Demosthenes* de Corona p. 354. A. *ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων.* quem locum profert *Plinius* l. IV. ep. VII. et respiciunt *Harpocration* V. et *Pollux* l. II. 207. *Athenaeus* l. IX. p. 383. F. *βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε.* *Libanius* t. I. p. 892. D. *εἶδεν αἴροντα τὴν χεῖρα τὸν ἐχθρόν. ἥσθετο λαρυγγίζοντος.* *Lucian.* laudatus Cl. *Oudendorpio* ad Thom. p. 571. Ludit in ambigua significatione *Aristophanes* Equit. v. 357. *Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας.* *Scholiasta: Καταβοήσομαι τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα ἐκτεμῶ.* *Synesius* ep. CXLVII. p. 287. B. *καὶ ὁ μείουρος κύων ἐγκωμίου τυγχάνει, ὅτι, οἶμαι, δίκαιός ἐστι τὰς ὑαίνας οὐκ ὀῤῥωδῶν, καὶ λαρυγγίζων τοὺς λύκους.* *Petavius* non male interpretatur, *lupos strangulans.* Potest et verti, *fauces confringens.* *Λαμπροφωνεύεσθαι* occurrit apud *Hesychium* in *Βαλλινεύειν.*

Θᾶττον[1] ἐρεῖς, οὐχὶ τάχιον, καὶ βραδύτερον, οὐχὶ βράδιον, καὶ αἴσχιον, οὐχὶ αἰσχρότερον, καὶ κακίον ὁμοίως.

Ἐμβάδες[2], ὑποδήματα τῶν κωμῳδῶν· καὶ θηλυκῶς αἱ ἐμβάδες. οἱ ἐμβάται δὲ, τραγῳδῶν.

Γρῦ[3], οὕτως ἔλεγον τὸν ὑπὸ τῷ ὄνυχι τοῦ δακτύλου ῥύπον, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ πᾶν τὸ βραχύτατον.

Φάσκωλος[4], τὸ ῥαπτὸν εἰς ὃ ἐμβάλλονται τὰ ἱμάτια, καὶ θύλακος ὁμοίως.

Κυμινοπρίστης[5], ὁ ὑπερβαλλόντως μικρολόγος.

Δρυπέπης[6], καρπὸς ὁ ὡραῖος.

Τὰ λαγῶα οὕτως ἔλεγον, οὐ προστιθέντες τὰ κρέα.

Ὁ γάρος[7] ἀρσενικῶς τὸν ἰχθύων γάρον· καὶ γάρον τὸν ἰχθύειον, Σοφοκλῆς.

Πόῤῥω[8] καὶ πώῤῥω ἀμφοτέρως.

---

1. *Θᾶττον*] MS. *Τᾶττον* et *δύτερον* pro *βραδύτερον*. Similiter *Phrynichus* p. 36. [p. 76. ed. Lobeck. qui vid.] et *Thomas M.* quos vide, et inprimis Politissimum *Graevium* ad Luciani Soloec. t. III. p. 573. *Τάχιον* semel legitur in *Alciphr.* l. III. ep. 4. qui alias semper *θᾶττον* habet. *Menand.* Plocio v. 16.

2. *Ἐμβάδες*,] Vid. *Ammonius* p. 49. *Thom. M.* V. et notae.

3. *Γρῦ*,] *Aristophanes* Plut. v. 17. *Schol.* et *Spanhem.*

4. *Φάσκωλος*,] *Aristophanes* in Thesmophoriazusis, secundis (437) nempe, apud *Athenaeum* l. xv. p. 690. D. *Ὦ Ζεῦ πολυτίμητ' οἷον ἔπνευσ' ὁ μιαρὸς Φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου Καὶ βακκαρίδος.* quem locum ante oculos habuere *Harpocration* V. et *Pollux* l. x. 187. ad quem locum si *Hemsterhusium* consulueris, et *Interpretes* ad Thom. V. plura non requires.

5. *Κυμινοπρίστης*,] *Scholiast.* Theocriti ad Id. x. v. 54. *εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς κυμινοπρίστας καλεῖν.* Add. *Casaubon.* ad Theophr. Char. p. 228.

6. *Δρυπέτης*,] MS. *Δρυπεκής*. Vid. ad *Moerid.* p. 120. [p. 89.]

7. *Ὁ γάρος*] *Athenaeus* l. I. p. 67. C. *Γάρος. Κρατῖνος· ὁ τάλαρος ἡμῶν διαπλέως ἔσται γάρου. Φερεκράτης· Ὁ δ' ἀνεμολύνθη τὴν ὑπήνην τῷ γάρῳ. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ· τοῦ ταριχηροῦ γάρου.* (Vid. *Pollux* l. VI. 65.) *Πλάτων ἐν* (haec vocula delenda, nisi comoediae nomen excidisse velis,) *Σαπρῷ γάρῳ βάπτοντες ἀποπνίξουσί με. Ὅτι δὲ ἀρσενικόν ἐστιν τοὔνομα, Αἰσχύλος δηλοῖ εἰπών· καὶ τὸν ἰχθύων γάρον.* ubi vid. *Casaubonus*, *Berglerus* ad Alciphr. p. 68. *Ἰχθύειος* alibi a me non repertum est. Quare vix dubito, quin commutari debeat in *ἰχθυηρόν*.

8. *Πόῤῥω καὶ πώῤῥω*] Sic MS. Forte legendum, *Πόῤῥω καὶ πρόσω ἀμφοτέρως.* aut paulo majore mutatione, *Ποῤῥώτερον καὶ ποῤῥωτέρω.* Vetus *Grammaticus* B. Coisl. p. 483. *Ποῤῥώτερον καὶ ποῤῥωτέρω. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου.*

Τὰ[1] Ἡνίκα, καὶ τὰ Πηνίκα, ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας μᾶλλον. τὸ δὲ Πότε, ἐπὶ χρόνου. ἔστι δὲ καὶ τὸ Πηνίκα, ἐπὶ χυπεῖ παρὰ τῷ Δημοσθένει.

Θεάσασθαι[2] τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, οὐκ ἀκούειν τῶν κωμῳδῶν καὶ τῶν τραγῳδῶν, ὡς Δημοσθένης· οὐ γὰρ ἐν Διονύσων τραγῳδοὺς ἐθεᾶσθε.

Τὸν Ἥρω[3], τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσει-

---

(438) 1. *Τὰ Ἡνίκα, καὶ τὰ Π.*] Scribendum, *Τὸ Ἡνίκα, καὶ τὸ Πηνίκα*, vel posterius *τὰ* delendum. *Herodiano* paria tradunt *Phrynichus* p. 14. [p. 49. ed. Lobeck., qui etiam exempla contra regulam a Herodiano aliisque propositam profert, quibus multa alia addi possent.] *Thomas M.* V. *Πηνίκα*, et *Lucianus* Soloec. t. III. p. 561. ubi docta hanc in rem notat *Graevius*. Pro *ἐπὶ χρόνου* MS. *χρόνον*. Pro *ἐπὶ χυπεῖ* reponendum, ni fallor, *ἐπὶ τόπου παρὰ τῷ Δημοσθένει*. de Corona nempe p. 357. A. *ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πηνίκα λαμπρός*. ubi tamen etiam per *quando* potest verti. *Περὶ* pro *παρὰ* in MS. Sed age, taedium Grammaticum ne subeat, commodam nacti occasionem, deturbemus vocem *ἡνίκα* sed e sua, quam nimis diu apud *Polyaenum* retinuit, l. I. c. 30. *Ἀθηναίοις ὁ θεὸς ἔχρησεν, Ὦ θείη Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. Θεμιστοκλῆς, Ἀθηναίων τὸ λόγιον δεδιότων, κατά γε* (L. *τά γε*, nempe *τέκνα*,) *τῶν πολεμίων ἔφη. οὐ γὰρ ἂν θείην τὴν Σαλαμῖνα ὁ θεὸς ἀνηγόρευσεν, εἰ ἔμελλεν ἀπολλύειν τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων. τοῦτο λεχθὲν θάρσος Ἀθηναίοις ἔδωκεν. καὶ ἡνίκα τὴν ἐξήγησιν ἐπιστώσατο, τοῦ θεοῦ χρήσαντος, Τεῖχος Τριτογενεῖ ξ. δ. ε. ζ.* Interpres ultima sic Latine vertit: *Et cum de explicatione quaereretur hujus oraculi, Muros* etc. Sed in depravatis a vero si aberraverit, mirandum non est. Ita autem locus constituendus: *τοῦτο λεχθὲν θάρσος Ἀθηναίοις ἔδωκεν. καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστώσατο. hoc dictum Atheniensibus animos addidit, et victoria interpretationem confirmavit, ac comprobavit.* Dein aliud incipit exemplum: *Τοῦ θεοῦ χρήσαντος, Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρυόπα Ζεύς· οἱ μὲν ἄλλοι κ. τ. λ.*

2. *Θεάσασθαι*] Male haec superioribus in MS. jungebantur. *Θεᾶσθαι* sic saepe apud *Aristophanem*, ut Plut. v. 798. Nub. 519. Ran. v. 2. 16. etc. *Demosthenis* locus est de Pace p. 22. B. *εἰ γὰρ ἐν Διονύσου τραγῳδοὺς ἐθεάσασθε.*

(439) 3. *Τὸν Ἥρω*,] MS. *κρῶ*. *Κ*, ut saepe, pro *Η* posita. Frustra homines docti ad *Thomam M.* Grammaticis erroris dicam impingunt: haec enim terminatio in *ω* Atticis propria est. Exemplis in re nota nihil opus. Formas vulgares *ἥρωα*, *Ποσειδῶνα* in solutae orationis scriptoribus occurrere, novi. Verum quis temere adfirmaverit, illaene ipsis scriptoribus, an vero librariis, tribuendae? Praeterquam quod, id quod aliquoties jam monui, Atticis formas vulgares licuerit adhibere. *Μίνω*, paulo rarius, suspectum fuit *Munkero* in *Antonini Liberalis* c. 30. *δείσασα Μίνω*, ubi *Μίνων* vel *Μίνωα* conjicit, sed tamen unicum accusativi *Μίνω* e *Pausania* exemplum profert; quibus alia possunt adjici. *Athenaeus* l. I. p. 10. *τὸν Μίνω παραγενόμενον εἰς Σικελίαν. Plutarchus* Thes. p. 6. C. *Libanius* t. I. p. 686. D. *οὐχ ὁρᾶτε τὸν Μίνω δεινὰ πάσχοντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς· καὶ τὴν οἰ-*

δῶ ἄνευ τοῦ ν οἱ Ἀττικοί. τὸν λαγὼν[1], καὶ τὸν νεὼν, 4 τὸν νεὼ, καὶ τὸν λαγὼ ἄνευ τοῦ ν, ἢ σὺν τῷ ν.

Ἐννεάμυκλος[2] ὄνος, παρὰ Ἀντιμάχῳ. ὄνου μύκλαι δὲ λέγονται αἱ ἐν τοῖς σκέλεσι τῶν ὄνων περιγραφαί.

Τέλειοι[3] παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ ἔντεχνοι· ὅθεν

κίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ τῆς Πασιφάης ἔρωτος ἐν αἰσχύνῃ γεγενημένην. Sic enim unice reponendum est pro *τὸν μὲν ὁ δεῖνα πάσχοντα*. *Morelli μὲν ὡς* ne refutari quidem meretur. Similem corruptelam in *Suida* V. *Ἀτιμότερον*, ubi *Μένων*, et in cod. Lugd. Bat. *μὶν ὁ* pro *Μίνω*, observavit *ὁ πάνυ Hemsterhusius* ad Luciani t. I. p. 433. [Cf. Wyttenbach ad Plutarch. de S. N. V. p. 24. Matth. §. 73. adnot. Buttm. Vol. I. p. 202.]

1. *τὸν λαγὼν*,] Vid. *Athenaeus* l. IX. p. 400. *Lucianus* Soloec. t. III. p. 556. et *Graevius*. *Νεὼ* accusativum nuspiam reperi. *τὸν λεὼ* e *Dionys. Halycarn.* protulit *Mattairius* de Dial. p. 19. A. [Matth. §. 70. 2.]

2. *Ἐννεάμυκλος ὄνος, παρὰ Ἀντιμάχῳ.*] Sic l. pro — *χου*. Idem fragmentum *Callimacho* tribuunt *Etymologus* p. 594. l. 20. et *Tzetzes* ad Lycophr. v. 771. Vid. Fragm. *Callimachi* Bentl. CLXXX. et Politissimum *Ruhnkenium* Epist. Crit. II. p. 47. ubi *Herodiani* locum e MS. protulit, ac Callimachum et Antimachum similiter confundi observat in fragmento CCCXC. ubi apud *Eusebium* est *Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος* pro *Ἀντιμάχῳ*, ut recte legitur apud *Tatianum*. (440) Conf. *Bentleium*. Haec autem observatio proderit ad insignem *Luciani* locum pristino nitori restituendum, Quomodo Hist. conscrib. t. II. p. 65. [cap. 57.] *ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἁπάσαν λιχνείαν· οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ· καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Τιτυὸν καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε;* Quid audio? *Callimachum* Battiadem, qui *βραχυλογίας* adeo studiosus fuit, ut magnum librum magnum malum esse pronunciaret, plurimis versibus aquas ad Tantali labia fuisse perducturum? Illustris *Spanhemius* ad H. in Apollin. p. 118. de alio Callimacho forte hoc *Luciani* dictum intelligendum conjicit, quam ejus opinionem in notis repetunt *Solanus*, *Reitzius*, *Gesnerus*. Noli dubitare, quin pro *Καλλιμάχῳ* reponendus sit *Ἀντίμαχος*, tumidus poëta. *Catullus* [v. 94, 9.]: *Parva mei mihi sunt cordi monumenta sodalis*, *At vulgus tumido gaudeat Antimacho*. ubi add. *Is. Vossius* p. 323. *Horatius* de A. P. v. 146. *Gregorius Naz.* ep. III. *Τὸ Λακωνίζειν οὐ τοῦτό ἐστιν, ὅπερ οἴει, ὀλίγας συλλαβὰς γράφειν, ἀλλὰ περὶ πλείστων ὀλίγας. οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον.* quem locum debeo Viro praeclare de litteris merito. *Jo. Alb. Fabricio* B. G. Vol. I. p. 571. quem si contuleris, plura de Antimacho non desiderabis. — *Μύκλους* eadem ratione *Hesychius* interpretatur: *Μύκλοι, αἱ περὶ τὰ σκέλη καὶ ἐν τοῖς ποσὶ καὶ ἐπὶ νώτον τῶν ὄνων μέλαιναι γραμμαί.*

3. *Τέλειοι*] *Polluci* l. III. 38. *Eustathio* ad Il. *Λ.* p. 832. f.

παρὰ τῷ Ποιητῇ οὕτως ἀκούουσιν τὸν ἡμιτελῆ δόμον παρόσον ἄτεκνος ἦν ὁ Πρωτεσίλεως. καὶ δόμον ἡμιτελῆ.

Ἄρχει[1] Ἀθηναίοις. καὶ ὁ Κρατῖνος· Ἄρχων εἰμὶ νῦν Ἀθηναίοις ἐγώ· ὅτι καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἡ ἀρχή.

Ἀχάριστος[2] καὶ ἀχαριστία συνήθως εἰπεῖν· εὐχάριστος δὲ, ὁ ἐπίχαρις, οὐχ ὁ ἀποδιδοὺς τὴν χάριν· οὐδὲ γὰρ εὐχαριστεῖν λέγουσιν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι.

Κατακεῖσθαι[3], ἐπὶ τῶν ἑστιωμένων· ἀνακεῖσθαι δὲ, ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινὸς, ἀνάπιπτε, ὁ Κωμικὸς παίζων, ἀνδριάντας ἑστίας, ἔφη.

Εὐσκώμμων[4] καὶ φιλοσκώμμων, ὁ ἀστεῖος ἐν τούτοις.

Hesychio V. *Τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες.* *Herodiano* tamen consentire videtur *Scholiasta* Sophoclis ad Oed. Tyr. v. 949. *παντελὴς δάμαρ. τοῦτο πρὸς τὸ, γυνή τε μήτηρ τε τῶν κείνου τέκνων.* (v. 947.) *τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ. ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ὅμηρός φησι, καὶ δόμος ἡμιτελής. Ἔντεκνος*, lexicographis incognitum, ea-
(441) dem significatione legitur apud *Lucianum* D. M. t. I. p. 350. l. 60. [VI, 5.] *γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες. καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν· οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. Δόμον ἡμιτελῆ* in *Homero* Il. *B.* v. 701. varie interpretati sunt ipsi veteres. Vid. *Huetium* not. ad Antholog. p. 25. *Hemsterhusium* ad Luciani D. M. t. I. p. 410. coll. *Ruhnkenio* ad Tim. p. 160. *Οἶκον ἔρημον* eodem sensu usurpavit *Lysias* p. 149. ubi notat *Marklandus*. *Γάμον ἀτελῆ* *Philostrat.* V. A. l. III. c. 1. l. IV. c. 45.

1. *Ἄρχει Ἀθηναίοις.*] *Thucydides* l. II. c. 2. p. 98. l. 13. *καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις.* Ex *Cratini* Jambo vocula *γὰρ*, vel similis quaepiam, excidit.

2. *Ἀχάριστος καὶ ἀχαριστία*] Pro *συνήθως εἰπεῖν* Cl. *Valckenaerius* conjicit *συνήθως ἡμῖν. Ἀχάριστος, ἀχαριστία*, ut et verbum *ἀχαριστεῖν* Atticis usitata. Vid. *Hesych.* V. *Timaeum* V. *Ἀχαριστεῖν*, et not. *Εὐχάριστος* vulgo *hominem gratum*, et *gratias reddentem* denotat, *τὸν χάριν ἀποδιδόντα.* Altera significatione pro *venusto, ἐπιχάριτι*, quam Atticis tribuit *Herodianus*, *Xenophon* Cyrop. l. I. p. 27. l. 9. [II, 2, 1.] *εὐχαριστότατοι — λόγοι.* et Sympos. p. 513. l. 29. *ἐπ' εὐχαρίστῳ γε πράγματι. Ἀχάριστος* pro *invenusto* idem *Xenophon*, et *Lucianus* Catapl. t. I. p. 689. l. 20. Verbum *εὐχαριστεῖν* frustra in Veterum Atticorum scriptis quaesiveris. Consule *Phrynichum* p. 8. *Thomam* p. 913. et notas, *Wetsten.* ad Matth. XV. v. 35. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 18.]

3. *Κατακεῖσθαι*,] Similiter *Ammonius* p. 15. *Phrynichus* p. 92. [p. 216. ed. Lob.] *Athenaeus* l. I. p. 23. C. et *Eustathius* ad Od. *A.*
(442) p. 37. ubi in *Philippidae* fragmento legitur *πότερον ἀνδρίαντα εἰστία;* quemadmodum hic quoque scribendum: nisi malis: *Ἀνάπιπτε· πότερον ἀνδριάντας ἑστιᾷς.* Vid. praeter alios *Kusterus* ad Suid. V. *Ἀνακεῖσθαι*, et *Wetstenius* ad Matth. IX. v. 10. *καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνακειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ.*

4. *Εὐσκώμμων*] *Ὁ ἀρεῖος* in MS. pro *ὁ ἀστεῖος ἐν τούτοις*,

Τοὺς θυλάκους[1] καὶ σάκτας ἔλεγον ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. κυνούχους δὲ ὁ Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ.

Τούτων ὁ ἕτερος, προσθήσεις τὸ ἄρθρον ὅταν περὶ δύο ποιούμενος[2] ᾖς τὸν λόγον. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου καὶ ἐν ἴσῳ τοῦ ἄλλου ἂν εἴπῃς ἕτερος ἄνευ τοῦ ἄρθρου, φεύξῃ τὴν αἰτίαν.

Ἀπονυχίζεσθαι[3] λέγουσι τὸ ἀφαιρεῖσθαι τοὺς ὄνυ-

---

nempe *σκώμμασι*, *urbanus in jocando*. Vid. ad *Moerin* in *Ἀστεΐζεσθαι*. *Pollux* l. v. 161. *χαρίεις*, *στωμύλος*, *καὶ ἄλλως*, *φιλοσκώμμων*, *εὔσκωμμων*, *σκωπτικός*, *τωθαστικός*.

1. *Τοὺς θυλάκους καὶ σάκτας ἔλεγον*] *Aristophanes* Plut. 681. *Ἔπειτα ταῦθ' ἥμιζεν εἰς σάκταν τινά.* ubi vid. *Schol.* et *Spanhem.* *Pollux* l. III. 155. *Θύλακος* satis frequens. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 763. et illic *Hemsterhusium*, aliosque *Albertio* ad Hesych. V. *Θυλάκια* laudatos. Eleganter *Diphilus* Furente apud *Polluc.* l. x. 18. *Καὶ προσέτι τοίνυν ἐσχάραν, κλίνην, κάδον, Στρώματα, συνόν, ἀσκόπηραν, θύλακον, Ὥστ' οὐ στρατιώτην ἄν τις, ἀλλὰ δὴ κύκλον Ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀρθὸν βαδίζειν ὑπολάβοι. Τοσοῦτος ἐσθ' ὁ ῥῶπος, ὃν σὺ περιφέρεις.* ubi si quis v. 2. *συνὸν* correxerit, in reliquis ipsam *Diphili* manum restitutam opinamur. Versu I. *κλίνην* pro *καὶ νῦν*, quod Vir Magnus dubitabundus proposuit, mihi unice verum videtur. Sic in *Polyaeno* l. VIII. c. 16. 2. pro *προσέταξε δὲ ἀποπέμψασθαι καινὰς τραπέζας ἐκπώματα.* *Jac. Gronovius* feliciter conjecit *κλίνας*. *Asclepiades* in epigrammate vehementer depravato, disticho ultimo: *Εἶπε δὲ σημεῖον, Βάκχων ὅτι πέντ' ἐφίλησεν. Ἑξῆς ὧν καινὴ μάρτυς ἐπεγράφετο.* Reponendum, quod Cl. *Heringa* etiam viderat, *ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο.* Sic *Marcus Argentarius* in epigrammate a *Ruhnkenio* edito ep. Crit. I. p. 44.— *τὰ λοιπὰ Σιγῶ, λύχνος ἐφ' οἷς μάρτυς ἐπεγράφετο.* Conf. *Musaeum* init. *Conscium lumen Minucio Felici* c. IX. *Conscia turris Ovid.* Heroid. XVIII. v. 105. ubi notat *P. Burmannus*. *Conscius lectus* A. A. l. II. v. 703. *Conscius ecce! duos accepit lectus amantes.* *Νὺξ καὶ λύχνος συνίστορες Philodemo* Anthol. l. VII. p. 467. f. Alia huc pertinentia dabit *Huctius* in not. ad Antholog. p. 44. Hinc etiam explicandus elegantissimus *Luciani* locus Cataplo t. I. p. 648. (443) l. 92. *προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.* Sed nimis evagamur. In *Diphili* v. 3. pro *ὡς που* correxi *ὥστ' οὐ*, pro *καὶ*, *δή*. [*καὶ* tamen fortasse non spernendum.] *Θύλακον* Lacones dixere *Σύλακον*. Sic enim in *Hesychio* pro *Σύλαιον*, *θύλακον*. scribi debet. Infra: *Σύλλιρ*, *θύλακον*. l. *θύλακος* vel *θυλάκιον*. et *Σύλαϊρ* cum Cl. *Valckenaerio*. *Κυνοῦχος* legitur in *Xenophonte* de Venat. p. 975. D. *κυνοῦχος μοσχεῖος*. Vid. *Casaubon.* ad Theophrast. p. 310. Sensu longe diverso *κλοιοὶ κυνοῦχοι* in *Philippi* epigrammate, quod Cel. *Albertius* ad Hesych. t. I. p. 1392. e MS. dedit.

2. *Ποιούμενος ᾖς.*] MS. *εἶς*, et dein *εἴπεις* pro *εἴπῃς*.

3. *Ἀπονυχίζεσθαι*] *Phrynichus* p. 126. [p. 289. ed. Lob. qui vid.] *Thomas* in *Ὀνυχίζει.* p. 651. Singulare est, quod habet

χας τῶν δακτύλων. Ἐξονυχίζειν δὲ, τὸ λεπτολογεῖσθαι, ὅπερ καὶ τερθρείαν λέγουσιν.

Ὑπογενειάζειν [1], τὸ ἅπτεσθαι τοῦ γενείου δεόμενον· ὡς ὁ Τίμαρχος δεόμενος τοῦ Πιτταλάκου παρὰ τῷ Αἰσχίνῃ. Ὑπογενειάσκειν [2] δὲ, τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον.

Καμαρωτὸν [3] ὄχημα, ὅπερ νῦν σκεπαστὸν λέγουσιν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπήνην.

Βόλιτα, οἱ Ἀττικοί· βόλβιτα [4], οἱ Δωριεῖς.

Εἱληθερεῖν [5], τὸ ἐν ἡλίῳ θέρεσθαι, καὶ εἱληθερὲς ὁμοίως ὕδωρ.

Julianus Or. II. p. 77. A. *οὐκ ἀποσμιλεύων, οὐδὲ ἀπονυχίζων τὰ ῥήματα, οὐδὲ ἀποτορνεύων τὰς περιόδους, καθάπερ οἱ κομψοὶ ῥήτορες.*

1. *Ὑπογενειάζειν — παρὰ τῷ Αἰσχίνῃ.*] MS. *Αἰσχύνῳ. Aeschines* in Timarch. p. 179. B. [c. 25. p. 84. Reisk. §. 61. Bekk. ubi vid. Bremi p. 5, 2.] *καὶ αὐτὸς δὲ οὗτος οὐδέπω μὰ Δία, ὥσπερ νῦν, ἀργαλέος ὢν τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἔτι χρήσιμος, ὑπογενειάζων τὸν ἄνθρωπον, καὶ πάντα φάσκων πράξειν, ἃ ἂν ἐκείνῳ συνδοκεῖ* [l. *συνδοκῇ.*] *Hesychius*: *Ὑπογενειάζων, λιτανεύων ἀπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος.* ubi delendum *ἀπὸ*, quod *Etymologum* p. 782. et *Suidam* comparanti patebit. *Synesius* de Provid. p. 108. D. *καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια.* ep. 121. p. 257. f. *ὁ δὲ ὑπογενειάσας αὐτὸν, ὢ οὗτι, ἔφη.*

(444) 2. *Ὑπογενειάσκειν*] MS. *ὑπογενιάσκειν.* Simplex *γενειάσκειν* *Plato* Conv. p. 1180. B. *Xenophon* Cyropaed. l. IV. p. 112 [6, 5.] *παῖς ἄρτι γενειάσκων. Gregorius Naz.* ep. 21. in Anecdot. Muratorii. *Ἄρτι γενειάζειν* in Epigrammatis a *D'Orvillio* ad Charit. p. 30. editis. *ἄρτι γενειάσδειν Theocrit.* Idyll. XI. v. 9. Eleganter *Callimachus* in Lavacr. Pall. v. 75. *ἄρτι γένεια Περκάζων.* A *γενειάω, γενειάσκω*, ut ab *ἡβάω, ἡβάσκω*, de quibus vide ad *Moeridem* p. 181.

3. *Καμαρωτὸν ὄχημα,*] *Pollux* l. x. 52. *Τὰ δὲ κατάστεγα (ὀχήματα,) ἢ στεγαστὰ, καὶ καμάραι. οὕτω γὰρ ὠνόμασεν Ἡρόδοτος.* (l. I. 199.) ubi consulendi Interpretes, et ibidem laudatus *Schefferus* de Re Vehic. l. II. c. 17. et inprimis Cl. *Hemsterhusius* ad Schol. Aristoph. Plut. p. 369. Pro *σκεπαστὸν* in MS. *σκέπαρον.* *ρ* posita pro *στ*, ut paulo supra *ἀρεῖος* pro *ἀστεῖος*. *Σκεπαστὸν* ita usurpatum a *Symmacho* in versione Esaiae LXVI. v. 20. ubi LXX. Interpretes, *ἐν λαμπήναις ἡμιόνων μετὰ σκιαδίων. Hesychius*: *Λαμπήνη — ἐστιν ἅρμα σκεπαστόν.*

4. *Βόλβιτα,*] MS. *βόλβειτα.*

5. *Εἱληθερεῖν,*] *Eustathius* ad Odyss. *H.* p. 276. l. 18. e lexicis Rhetoricis: *εἱληθερεῖν τὸ ἡλιάζεσθαι. καὶ εἱλεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν. καὶ εὔειλον χωρίον, τὸ εὐήλιον, καὶ πρόσειλον, τὸ πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον. καὶ εἱληθερὲς ὕδωρ, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. Εἱληθερεῖν* et *εἱληθερὲς* frequens apud *Hippocratem* Vid. *Foësii* Oeconom. *Xenarchus* apud *Athen.* l. XIII. B. *Εἱληθερούσας στέρνα, τ' ἠμφιεσμένας. Philostratus* de V. A. l. VI. p. 235. *Γύ-*

Τὸ [1] Προσκυνεῖν αἰτιατικῇ πτώσει συντάττουσιν, οἷον, προσκυνῶ τοὺς θεούς, οὐδέποτε δὲ τῇ δοτικῇ, ὥσπερ οἴονταί τινες.

Οἱ [2] Διόσκουροι σὺν τῷ υ, ὅταν πληθυντικῶς λέγονται. τὼ Διοσκόρω δὲ ἐν τῷ δυικῷ ἀριθμῷ, ἄνευ τοῦ υ.

Ὀμίχλη, οὐχὶ [3] ὀμίχλα, ἀλλὰ ὁμοίως ἡ ὀμίχλη τῷ τρίγλη διὰ τοῦ η.

Παρδαλῆ τὸ τῆς παρδάλεως δέρμα, ὡς λεοντῆ, καὶ ἰξαλῆ [4], τὸ τῆς αἰγός, καὶ μοσχῆ· ἀρνέα δὲ καὶ λυκέα.

μνους δὲ ἐστάλθαι κατὰ ταῦτα τοῖς εἰληθεροῦσιν Ἀθήνησιν. *Alciphron* l. I. ep. 12. *τῇ εἵλῃ θέρεσθαι.* ubi notat *Berglerus.* l. III. ep. 42. *ἐκ τῆς εἵλης θέρεσθαι.* Adde *Hesych.* V. *Εἱληθερῶν* et seqq. *Ἡλαιθερὲς* hinc esse corruptum recte perspexit *Sylburgius.* *Luciani* aetate has voces jam in desuetudinem paene abiisse, liquet ex (445)
Lexiph. t. II. p. 320. et Rhetorum Praecept. t. III. p. 18. *Μετὰ δὲ ἀπόῤῥητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα· — εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἱληθερεῖσθαι.* *Ἐν ἡλίῳ θερομένη* *Aelian.* H. A. l. VIII. c. 22.

1. *Προσκυνεῖν*] Conf. praeter alios Vir eruditissimus *L. Bos* in Exerc. Philol. ad Matth. II. v. 11. [cfr. Lobeck. ad Phrynich. p. 463.]

2. *Οἱ Διόσκουροι*] Dissentit ab *Herodiano Phrynichus* p. 100. [p. 235. Lob. qui vid.] *Διόσκουροι. ὀρθότερον Διόσκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ υ λέγοντας.* *Διοσκούρω* cum *υ* in *Polluc.* l. VII. sect. 15. ex *Aristophanis* Heroibus, *ἐμπόλω Διοσκούρω.* sed *υ* delendum.

3. *ὀμίχλα*] MS. *ὀμόχλα.*

4. *ἰξαλῆ,*] MS. *ἰζαλῆ.* Vix aliud vocabulum frequentioribus obnoxium fuit corruptelis. Vid. not. ad *Polluc.* l. IV. 118. *Kusterus* ad Schol. Aristoph. Nub. v. 72. [Hermann. ad Schol. Ar. Nub. v. 73.] Solus *Hesychius* praebet: *Ἰσθλῆ. Ἴσκλαί. Ἰσσέλα, διφθέρα.* quod tamen mutandum non videtur; nam *σσ* et *ξ* in Dialectis permutantur, *ε* autem et *α*, ut in *φιάλη*, et *φιέλη*, similibusque. Dein, *σσ* in *ττ* vel *τθ* mutata, *Ἰτθέλαν, διφθέραν.* In *Polluce* l. VII. f. *τὰς δὲ διφθέρας καλοῦσι καὶ ἰττέστας.* E MS. cum viris doctis legendum *ἰττέλας.* *Herodiani*, vel similem alius Grammatici locum ante oculos habuit *Eustathius* ad Il. *Δ.* p. 342. l. 42. *ἐν δὲ ἑτέρῳ*
(Λεξικῷ) καὶ ὅτι ὥσπερ παρδαλῆ καὶ λεοντῆ. οὕτω καὶ ἰξαλῆ αἰ- (446)
γεία προπερισπωμένως. Comparandus *Pollux* l. v. 16. *Καὶ τὸ μὲν τοῦ λέοντος δέρμα, λεοντῆ καλεῖται, καὶ δορὰ λέοντος, τὸ δὲ τῆς παρδάλεως, παρδαλῆ. τὸ δὲ τῆς ἄρκτου, ἀρκτῆ· ἀλωπεκῆ δὲ, τῆς ἀλώπεκος. καὶ λυκῆ, ἡ τοῦ λύκου. καὶ μοσχῆ, ἡ τοῦ μόσχου, ὡς Ἀναξανδρίδης εἴρηκεν. Ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, κυνῆ.* ubi *λυκῆ* est, non *λυκέα.* *Ἀρνέα*, praeterquam hoc loco, non reperi.

Διπλήδιον[1], τὸ διπλοῦν ἱμάτιον.

Ποικίλλειν[2], τὸ ὑφαίνειν ποικίλα, καὶ ποικιλτὴς, ὁ τὰ τοιαῦτα κατασκευάζων.

Παρὰ τῷ Αἰσχίνῃ[3] Δεινῶς ἐστιν εἰπεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ σφόδρα. καὶ ὁ Ποιητὴς ἐπὶ τῆς Ἑλένης· Αἰνῶς ἀθανάτοισι θεῇσι εἰς ὦπα ἔοικεν.

Εἰωθὰς[4], ἡ κατοικίδιος περιστερά· ἡ γὰρ ἀγρία πελειάς.

Ὑπόχαλκον[5] νόμισμα, τὸ μὴ δόκιμον καὶ κίβδηλον. ἐρεῖς δὲ καὶ τὸν πονηρὸν οὕτως· κίβδηλος ἄνθρωπος καὶ ὑπόχαλκος. λέγεται δὲ κίβδηλον, κρύβδηλόν τι ὂν, παρὰ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἔχειν ἑαυτῷ τὸ δῆλον.

---

1. *Διπλήδιον*,] Nisi contractum sit ex *Διπληΐδιον*, *διπλῄδιον*, scribendum *διπλοΐδιον*. Vid. *Pollux* l. VII. 49. ceterique Grammatici. *Duplex amiculum Cornel. Nepoti* Datam. c. 3.

2. *Ποικίλλειν*,] Leviter castigavi MS. lectionem, *Ποικίλλον*, *τὸ ὑφαίνειν ποικίλλα*. *Pollux* l. VII. 34. *Ποικιλτὴν δὲ Αἰσχίνης Τιμάρχου κατηγορῶν εἶπεν*. (p. 183. f. [cap. 40.]) *ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ὑφαντικὸν εἶδος. ἡ δὲ τέχνη, ποικιλτική. καὶ ὁ ἀνὴρ ποικιλτικός, καὶ τὸ πρᾶγμα, ποίκιλσις κατὰ Πλάτωνα. τὸ ῥῆμα ποικίλλειν. καὶ τὸ ἐπίῤῥημα, ποικιλτικῶς. — ὁ δὲ ποικιλτὴς, ὠνόμασται παρὰ Ἀλέξιδος ποικιλεύς*. *Platonis* loca dederunt Interpretes. *ποικίλματα* Eutyphr. p. 4. E.

3. *Παρὰ τῷ Αἰσχίνῃ Δεινῶς*] Sic legendum pro *δυνῶς*. *Aeschinis* locum ab aliis mihi velim indicari: *Herodianum* enim ad Or. c. Ctesiph. p. 299. B. *δεινῶς λέγειν· κακῶς βιῶναι*. respexisse, probabile non est. *Homeri* versus est Il. *Γ*. 158. *Αἰνῶς* bis apud *Herodot*. l. IV. c. 61. et 76. *δεινῶς* l. V. c. 29. quod tamen in alterum, utpote Ionicum, libenter commutaverim. [Similiter *Wesselingius* in Diss. Herod. c. X. p. 151. lib. IV. c. 52. *αἰνῶς* pro *δεινῶς* e Codd. MSS. restituit. *Ex Addendis.*]

4. *Εἰωθὰς*,] Vox aliunde non cognita, cui similis alia, Lexi-
(447) cographis etiam ignota, *ἐθὰς*, *columba domestica*, apud *Themistium* Or. XXII. p. 273. C. *μιμεῖται* (*Petavius* legit *μιμητέον*, malim *μιμητέα*, ut *φυλακτέα* paulo post) *οὖν πρὸς τὴν ἄγραν αὐτοῦ τοὺς κούφους θηρευτάς. Καθάπερ οὖν ἐκεῖνοι φάττιά τε καὶ τρυγόνια τιθασσεύοντες, διὰ τούτων τὰ ὁμόφυλα γοητεύουσι, καὶ ἑκόντα ὑπάγονται εἰς τὸν ἰξὸν ἢ τοὺς βρόχους· ὧδε ἄρα δεῖ καὶ ἡμῖν τῶν ἤδη προηλωκότων φίλων τοὺς οὔπω τεθηρευμένους, οὐ γὰρ δὴ τῶν περιστερῶν μὲν αἱ ἐθάδες πολλάκις τινὰς καὶ ξένας ἐπάγονται*. *Ἐθὰς* analogiae convenit, *εἰωθὰς* vix videtur posse defendi.

5. *Ὑπόχαλκον*] MS. *ὑπόχηκον*. Eleganter Attici *homines fraudulentos, specie bonos, quique aliud fronte et vultu praeferant, aliud pectore tegant*, *ὑποχάλκους* et *κιβδήλους* appellant. *Plutarchus* de discrim. Adul. et Am. p. 65. A. *ὁ δὲ ψευστὴς καὶ νόθος καὶ ὑπό-*

Κατεαγὼς[1] τῆς κεφαλῆς, οὔτε μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὔπολις· Οὐ γὰρ κατάξεας τῆς κεφαλῆς τὰ ῥάμματα.

Ἀφυπνίσαι[2] μᾶλλον, οὐχὶ ἐξυπνίσαι.

Γραμματεῖον[3] καὶ Δέλτον ἐρεῖς, οὐχὶ πίνακα. Θετταιὸν γὰρ τοὔνομα.

χαλκος, ἅτε δὴ μάλιστα γινώσκων ἑαυτὸν ἀδικοῦντα τὴν φιλίαν, ὥσπερ νόμισμα παράσημον ὑπ' αὐτοῦ γενομένην. Κίβδηλος Moeridi οὐχ ὑγιὴς τὸν τρόπον, δοκῶν δὲ ὑγιής. *Theognis* v. 117. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν, Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος. Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄσχετος ἄτη, Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ. κ. τ. λ. quem imitatus *Euripides* Med. v. 516. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι. Hippol. v. 616. γυναῖκες κίβδηλον κακόν. Plura exempla proferre, necesse non est. Eleganter *Polybius* de Aristocrate Rhodiorum praefecto, de quo Rhodii magnam spem conceperant, quam fefellit: ἐλθὼν γὰρ εἰς τὰς πράξεις, ὥσπερ εἰς πῦρ, καθάπερ τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων, ἀλλοῖος ἐφάνη. apud *Suidam* V. Ἀριστοκράτης. Eadem metaphora in ὑπόξυλος. *Etymologus* p. 783. l. 17. Ὑπόξυλος, ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης. *Pollux* l. III. 56. *Phrynichus* in Appar. Sophist. B. C. p. 468. Ὑπόξυλος ποιητὴς, ῥήτωρ καὶ φίλος καὶ τὰ ὅμοια. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀπὸ ξύλου πεποιημένων σκευῶν, οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πονηρῶν μὲν, ἐντυχεῖν δ' ἐπιεικῶν. Conf. *Lennepius* V. Cl. Anim. ad Coluth. l. III. c. 6. Similia sunt ὕπουλος ἄνθρωπος et ὕφαλος, de quibus *Etymologus* p. 784. l. 12. (448) et 785. l. 43. Paulum diversa ratione, metaphora etiam a nummis sumta, παράσημος ῥήτωρ apud *Demosthen.* de Corona p. 347. B. quem locum respiciunt *Pollux* l. IV. 35. *Etymologus* p. 652. l. 8. *Scholiasta* Aristoph. ad Acharn. v. 516.

1. Κατεαγὼς] MS. Κατεάγω ὁ. τ. κ. — Ἄπολις. Οὐ γ. κ. τ. κ. τὰ ῥήματα. quas maculas supra ad *Moeridem* p. 233. jam eluimus. Eupolidis nomen quin vere restituerimus dubitaturum existimamus neminem. Ῥάμματα κεφαλῆς *capitis suturae* sunt, quae alibi saepissime ῥαφαὶ dicuntur. Vid. *Pollux* l. II. 36. *Plutarch.* t. II. p. 82. D. *Aelian.* H. A. l. IV. c. 40.

2. Ἀφυπνίσαι] MS. ἀφυπνεῖσαι.

3. Γραμματεῖον] *Pollux* l. IV. 18. καὶ δέλτος. καὶ Ἡρόδοτος μὲν δελτίον δίπτυχον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ, γραμματεῖον δίθυρον. — Ὅμηρος, πίνακι πτυκτῷ. et l. X. 57. γραμματεῖα, γραμματίδια, δέλτους, δελτία. ὡς ἔστιν εἰπεῖν γραμματίδιον δίθυρον, ἢ τρίπτυχον, ἢ καὶ πλειόνων πτυχῶν. ἢ καθ' Ὅμηρον, πίνακα πτυκτόν. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ἔφη, πινάκων ξεστῶν δέλτοι (v. 789.) — καὶ πινακίδας δ' ἂν εὕροις ἐν ταῖς Φιλυλλίου Πόλεσιν. *Machon* apud *Athen.* l. XIII. p. 582. C. Πινακίδα καὶ γραφεῖον. Quid pro θετταιὸν reponendum sit, non video. De Thessalis enim cogitandum non videtur.

Κατάρξασθαι[1] μὲν τοῦ ἱερείου, ἀπάρξασθαι δὲ τῶν σπλάγχνων.

Ἐριοκόμος[2], ὁ ἐριουργός· κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελείας ἀξιοῦν. οὕτως ὁ ὀρεωκόμος, ὁ ἱπποκόμος, καὶ αὐτὴ ἡ κώμη.

Τεθνεὼς[3] καὶ τεθνεῶσα διῃρημένως.

Ληστικὸν[4], τὸ σύστημα τῶν ληστῶν· ληστρικὸν δὲ, τὸ κτῆμα, οἷον τὸ ξίφος καὶ πλοῖον, καὶ εἴ τι ἄλλο.

---

1. *Κατάρξασθαι*] *Hesychius: Κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου, τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι.* Multis hoc verbum illustravit *L. Kusterus* ad
(449) Aristoph. Av. v. 960. quem vide, aliosque, quos laudat Cl. *Valcken.* ad Eurip. Phoen. v. 576. *Ἀπάρχεσθαι τῶν ἱερείων* apud *Heliodor.* l. x. p. 531. l. 37. *Photius* in Lex. MS. *Κατάρξασθαι τῶν τριχῶν, ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου.* [v. Buttm. Lexilog. I. p. 100 — 104.]

2. *Ἐριοκόμος,*] Ita legendum pro *ἐριοκίμος*. *Hesychius: Εἰροκόμῳ. ἐριουργῷ.* ex Homer. Il. *Γ.* v. 387. Vid. not. Pro *ὁ ὀρεωκόμος* MS. *ὠρεοκόμος*. Saepe in antepenultima per o scribitur *ὀρεοκόμος*, ut apud *Hesychium*, *Aelian.* H. A. l. VII. c. 42. *Platon.* Lys. p. 500. B. Sed per *ω* *ὀρεωκόμος* exarandum esse, liquet ex *Aristophanis* Thesmoph. v. 498. Recte *Suidas: Ὀρεοκόμος. ὁ τοῦ ὄρους ἐπιμελούμενος. Ὀρεωκόμος δὲ, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων.* Utrumque *ὀρεωκόμον* et *ἱπποκόμον* conjungit *Lucian.* Conv. t. III. p. 429. *ἱπποκόμος* apud *Platon.* Polit. p. 531. B. *Aelian.* H. A. l. IV. c. 8. *Plutarch.* de Lib. Educ. p. 9. D. In *Pollucis* l. I. v. 181. *ἱπποτρόφος, ἀγελοτρόφος, ἱππονόμος, ἱππαγωγὸς, ἱπποδαμαστὴς, πωλοδάμνης, ἱπποκόπος, ἵππων ἐπιμελητὴς, ἱππόφορβος.* Pro alterutro *ἱππονόμος* vel *ἱπποκόπος* reponendum *ἱπποκόμος*. Vid. sect. 199. *περὶ τῶν πραττομένων τῷ ἱπποκόμῳ. Ἱπποκόπος*, vereor, ut defendi possit. *Ἱππονόμος* legitur et apud *Themistium* Or. I. p. 9. D. *οὐδὲ ἵππους ἂν θεραπεύσειεν ὁ μὴ φίλιππος ἱππονόμος.* Sed Or. XXII. p. 274. A. *ἱπποκόμος. ἀμείνων μὲν ἵππος, ἀμείνων δὲ βοῦς, ἀμείνων δὲ κύων, εἰ τὸν μὲν ἱπποκόμος, τὸν δὲ γεωργὸς θεραπεύει, τὸν δὲ κυνηγέτης.* Eadem in his vicinitas, et permutatio, quae in *μελισσονόμος*, et *μελισσοκόμος*, *νομέειν* et *κομέειν*. Ita in Epigrammate Jens. XXVI. v. 5. pro *Σμηνία δ' οὐκ ἔτι οἱ νομέειν φίλον.* MS. Voss. praebet *Σμηνέα δ' οὐκ ἔτι οἰκομέειν*, id est, *οἱ κομέειν.* quod praetulerim. A *κομεῖν* compositum, lexicographis incognitum, *ἀνδροκόμος*, *virum diligenter curans*, apud *Scholiast.* Luciani ad Halc. t. I. p. 176. [p. 162. ed. Lehm.] *πᾶσαι δὲ (ἀλκύονες) οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν. Ἀνθρωποκομικὴ τέχνη* apud *Themist.* Or. XV. p. 186. D. In MS. quod paene monere neglexeram, etiam *ἱπποκίμος*. In fine pro *κώμη* scribendum suspicor *κομιδή*. [de v. *ὀρεωκομος* v. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 696. sq. et Buttm. Vol. II. p. 349.]

3. *Τεθνεὼς*] Non ergo *τεθνώς*. F. *τεθνεῶτα*.

(450) 4. *Ληστικὸν,*] [Not. ad Thom. M. *Ex Addendis.*] Similiter *Scholiasta* Thucydid. ad l. I. c. 4. l. 75. et *Photius* citatus *Kustero*

Τὸ Δεῖν οὐ μόνον δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσουσι πτώσει· εὐρυχωρείας σε δεῖ.

Ἡ Παλαιστὴ[1] θηλυκῶς· ὁ γὰρ παλαιστὴς ἐστιν ὁ παλαίων.

Ὀλίγον[2] αὐτοῦ μοι μέλει, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως. καὶ ὁ Ποιητής· Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

Ἐπίτηδες[3] καὶ ἐξεπίτηδες, ἀμφοτέρως.

Κηδεστὴς, ὅ, τε διδοὺς τὴν θυγατέρα, καὶ ὁ λαμβάνων τὴν γυναῖκα ὁμοίως λέγονται.

Χαλκίον[4] ἐκείνου γε θερματήριον. τοῦτο καὶ λεβήτιον ἔλεγον, ἐξ οὗ καὶ θερμένον.

Τὸ Ἐπισχεῖν[5], ἐπὶ τοῦ καταπαῦσαι· τὸ δὲ Προσχεῖν ἐπὶ τοῦ προσεχῆ γενέσθαι, καὶ φροντίσαι.

---

ad Suid. t. II. p. 439. *Ληστικὸν καὶ ληστρικὸν διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ἐκτὸς τοῦ ρ, σημαίνει τὸ σύστημα τῶν ληστῶν. τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ, τὸ κτῆμα τῶν ληστῶν. Θουκυδίδης ά. τό τε ληστικὸν καθῄρει τῆς θαλάττης. Libanius* t. II. p. 355. D. *ἐπειδὰν ληστικὸν ἐν τῷ Ταύρῳ συνειστήκει. Ληστρικὸν* tamen apud *Aristidem* Op. t. I. p. 540. in. *τοὺς μὲν, ἀπὸ τοῦ Τυῤῥηνῶν ληστρικοῦ.* nisi *ληστικοῦ* reponendum. *Ληστρικὸν πλοῖον* apud *Demosthen.* c. Aristocr. p. 449. B. et alibi. [v. Lobeck. ad Phrynich. p. 242.*)]

1. *Ἡ Παλαιστὴ,*] Vid. *Phrynichus* p. 130. [295. ed. Lob.] *Thomas M.* V. p. 674. et not. *Pollux* l. II. 157. *Παλαιστὴ* Atticum, *παλαιστὴς* vulgo Graecorum receptum. *Glossae: Palmus, παλαιστής.*

2. *Ὀλίγον αὐτοῦ μοι μέλει,*] MS. perperam, *μὴ μέλη.* Vid. *Aristoph.* Nub. v. 1140. Ran. 1167. Eq. 1192. Vesp. 1402. 1437. Av. 1635. Thesm. 235. Lys. 248. 895. ubi in *Scholiis* pro *ὀλίγον μέλει σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον μέλει σοι.* Leg. *οὐδὲ ὅλως. Homeri* versum ex Il. E. 800. hanc in rem etiam laudant *Harpocration* in *Ὀλιγωρήσετε,* ex eo *Suidas, Etymol.* p. 621. l. 44. *Schol.* Aristoph. ad Pac. v. 763. *Schol.* Eurip. ad Or. v. 393. MS. *ἐγείνατο, Τιδεύς.*

3. *Ἐπίτηδες*] Hinc *Thomas M. Ἐπίτηδες καὶ ἐξεπίτηδες,* ubi male MS. Oxon. *οὐκ* pro *καί.* Vid. not.

4. *Χαλκίον*] Pro *θερματήριον* legendum *θερματήριον. Pollux* l. x. 66. *Τραπομένῳ δὲ ἐπὶ τὸ πίνειν, ἵνα μὲν τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, θερμαντῆρες, θερμαστρὶς, χαλκία, θερμαντήρια, ἐσχαρίδες, λέβητες, λεβητάρια.* Qua autem ratione *ἐκείνου γε,* et *θερμένον* castiganda sint, non video. (451)

5. *Τὸ Ἐπισχεῖν,*] Vid. *Thom.* in *Ἐπέχω,* et *Προσέχω.*

Δεξιοὺς[1] ἔλεγον τοὺς φιλομαθεῖς· Σκαιοὺς δὲ, τοὺς ἀμαθεῖς, ἀπὸ τῶν χειρῶν μεταφέροντες.

Ὠνήμην[2] διὰ τοῦ η ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην. τὸ δὲ Ὠνάμην ἐπὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ Ποιητής· ὅτε μ' ὤνατο. ἀντὶ τοῦ ἐμέμψατο.

Ἀπανθρακίσαι[3], τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἐκπυρῆσαι λέγουσιν.

Ἄχρι καὶ μέχρι, ἄνευ τοῦ σ. τὸ δὲ σὺν τῷ σ, Ἰωνικόν.

Οὐκ ἂν φθάνοις[4] φράζων. παραφυλακτέον ὅτι τὸ φθάνω τὸ πολὺ συντάττουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὴν μετοχὴν, φθάνω εἰρηκὼς, φθάνω πεποιηκώς. εἰ δὲ ῥῆμα ἐπιφέρεις, ἀνάγκη τὸ φθάνω τραπῆναι εἰς μετοχήν· φθάσας ἔπραξα, καὶ φθάσας εἶπον.

---

1. *Δεξιοὺς*] *Aristophanes* Vesp. 1257. *Πολλάκις δὴ δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι Καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε.* In re nota non lubet morari.

2. *Ὠνήμην*] Vid. *Phrynich.* p. 6. [12. ed. Lob. qui vid.] *Thom.* p. 931. Pro *ὠφελήθην* MS. *ὠφελήθη*, pro *ὅτε μ' ὤνατο*, *ὅτε μάνατο*. *Homeri* versus est Il. *P.* v. 25. ad quem versum *Eustathius* p. 1123. l. 35. seqq. *ἀρέσκει γὰρ*, inquit, *τοῖς παλαιοῖς, διὰ τοῦ μὲν η γράφειν ἐπ' ὠφελείας, ὤνητο, καὶ ὀνήμενος, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ. διὰ δὲ τοῦ α, ἐπὶ μέμψεως. οἱ μέν τοι μεθ' Ὅμηρον, ὤνατο διὰ τοῦ α γράφουσι καὶ ἀπώνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη.* [Cf. Buttm. Vol. II. p. 199. sq. Lehmann. ad Luc. Prom. 5. Caucas. c. 20. p. 522.]

3. *Ἀπανθρακίσαι*,] Forte excidit *ὀπτῶν. τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων ὀπτᾶν.* *Eustathius* ad Il. *A.* p. 102. l. 15. *Ἀττικοὶ δὲ ἀπανθρακίζειν τὸ ὀπτᾶν λέγουσιν.* *Aristophan.* Ran. v. 509. *βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον.* *Philostrat.* V. A. l. v. p. 207. f. *καὶ βοῦν, ἔφη, ἀπανθρακιῶ τήμερον.* Icon. l. II. XXIV. *ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν, ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν, εἰ μαλάττονται ἤδη.* *Cratinus* apud *Polluc.* l. VI. 69. et *Athen.* l. IX. p. 385. D. *Φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας.* Conf. *Aristoph.* Av. v. 1545. et *Schol.* *Ἐκπυρῆσαι*, quod Doriensibus tribuit *Herodianus*, alibi a me repertum non est: itaque potius per *ι* legendum *ἐκπυρίσαι.* *Hesychius:*
(452) *Ἀποπυρίζων· ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων.* Praecedit *Ἀποπυρίας ἄρτος. ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενος.*

4. *Οὐκ ἂν φθάνοις φράζων.*] Sic legendum pro *Οὐκ ἂν φθάνεις.* *Plato* Conviv. p. 1182. F. *οὐκ ἂν φθάνοις λέγων.* Phaed. p. 74. F. *οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων.* *Aristoph.* Eccl. v. 118. *Οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη.* *Euripides* Orest. v. 934.—

Τῆς Ὑστεραίας[1] οὐ λέγουσιν ἐπὶ τῆς γενικῆς πτώσεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς δοτικῆς, τῇ ὑστεραίᾳ, καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς, ὑστεραίαν. Ἐρεῖς δὲ ἐφ' ἡμέρας καὶ ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος οὐκέτι· τὸ δὲ τῇ ὑστεραίᾳ καὶ ἐπ' ἐκκλησίαν τὴν ὑστεραίαν.

Πρίασθαι[2] ἐρεῖς, οὐχὶ Ὠνήσασθαι· ὅπου δὲ μὴ δυνατὸν κλῖναι τὸ πρίασθαι ῥῆμα, τότε τῷ ὠνεῖσθαι χρήσῃ, οἷον, ἐπριάμην, ἐπρίω, ἐπρίατο· καὶ πρίω τὸ προστακτικόν. Εὔπολις, πρίω μοι σελάχιον, φησί. ἐπὶ δὲ τοῦ παρακειμένου, ἐώνημαι· οὐ γὰρ ἐνεχώρει ὁ παρακείμενος τὴν τοῦ πρίασθαι χρῆσιν.

Ἄξιον λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ[3] καὶ ἡμεῖς συνήθως, οἷον, ἄξιος λόγου, ἄξιος ἐπαίνου. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ λυσιτελοῦς, οἷον τὸ, ἄξιον ἐπριάμην, ἀντὶ τοῦ εὔωνον.

οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θνήσκοντες. ubi vid. *Scholiasta*, cum quo comparandus *Thomas M.* V. p. 893. qui eum *Euripidae* locum respexit. v. 1587. Alcest. v. 662. Troad. v. 456. Heracl. v. 721. Alia loca dabunt *G. Budaeus* Comment. L. Gr. p. 400. *H. Stephanus* Thes. t. IV. p. 134. 135. *Hoogeveenius* ad Viger. de Idiotism. p. 263. et seqq. ubi de multiplici verbi *φθάνω* usu, Atticis proprio, agunt. Nos unum tantummodo attingamus, quem *Polyaeno* restituendum arbitramur, l. v. c. XXXIII. f. *Πόμπισκος κατασκόπους ἔπεμπεν ἄνδρας ἀγνῶτας ἀλλήλοις, ἵνα μὴ συντίθοιντο, μηδὲ ψευδάγγελοι γίγνοιντο. ἀπηγόρευεν δὲ αὐτοῖς, μηδενὶ τῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ διαλέγεσθαι, ὅπως μή τινες αὐτοῖς φθονοῦντες ἐξαγγείλωσι τοῖς πολεμίοις τὴν μέλλουσαν αὐτῶν ἄφιξιν.* Si quis mihi rationem reddiderit, quare alii speculatoribus inviderent, ipse conjecturam damnabo. Sin; pro *αὐτοῖς φθονοῦντες*, reponendum censebo, *αὐτοὺς φθάνοντες*, *ne qui eos praevenientes, adventum ipsorum hostibus adnunciarent.* *Φθάνειν* cum accus. significat *antevertere*, *praevenire*. Vid. omnino Cl. *Valckenaerius* ad Eurip. Phoen. v. 982. *Suidas: Φθάνει, αἰτιατικῇ, προλαμβάνει.*

1. *Τῆς ὑστεραίας*] MS. perperam *ὑστραίας*, et dein *ὑστραίᾳ*, *ὑστραίαν*. *Τῆς ὑστεραίας* legitur apud *Platon.* Crit. p. 1110. A. (453)
Frequentior tamen Dativus.

2. *Πρίασθαι*,] Idem praeceptum legas apud *Phrynichum* p. 56. [p. 137. ed. Lob.] *Helladius* p. 3. [p. 951. Gron.] *Pauwio* etiam citatus: *Διονύσιός φησι, μὴ λέγειν τοὺς Ἀττικιστὰς ὠνησάμην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην· καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι, καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος, καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας.* *Πρίω* legitur et in *Aristoph.* Nub. v. 615. Ach. v. 34. *Cephisodor.* apud *Athen.* l. XII. p. 553. A.

3. *καὶ ἡμεῖς*] Forte, *ὡς ἡμεῖς*. *Photius* in ind. Menandri: *Λιτόν.* (Sic l. pro *Λεῖτον*) *τὸν πένητα, ὡς ἡμεῖς. οὕτω Μένανδρος.*

Λυσιτελὲς μὲν λέγουσιν, Λυσιτελῶς δὲ οὐκέτι, ἀλλὰ Λυσιτελούντως.

Ἀνακογχυλίσασθαι [1], οὐχὶ Ἀναγαργαρίσασθαι. Εὔπολις ἐν Φίλοις.

Idem: *Στιγμὴν, ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον. οὕτως Μένανδρος.* Cl. *Valckenaerio* placet, *καὶ ἡμῖν συνήθως.*

1. *Ἀνακογχυλίσασθαι*,] Dedit hunc *Herodiani* locum e MS. *Ruhnkenius* ad Tim. p. 34. quem confer.

ΕΚ ΤΩΝ

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ[1].

Συγγενίδα οὐ ῥητέον, οὔτε μὴν Εὐγενίδα· ἀλλὰ Συγγενῆ καὶ Εὐγενῆ τὸ θηλυκόν· διὰ τὸ κοινὸν εἶναι τὸ ὄνομα. ὥσπερ γὰρ ὁ εὐτυχὴς, ἡ εὐτυχὴς, καὶ τὸ εὐτυχὲς, οὕτω καὶ ταῦτα. καὶ[2] ὥσπερ οὐκ εὐτυχίδα λέγομεν, οὕτως οὐδὲ συγγενίδα, ἀλλὰ[3] συγγενῆ. ὥς που καὶ Μένανδρος· Κρωβύλη[4] τῇ μητρὶ πείθου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ. ὅσα τῶν ὀνομάτων παρὰ οὐδέτερον ὄνομα σύγκειται, τὴν αὐτὴν ἕξει κλίσιν, ἣν καὶ τὰ οὐδέτερα. ἐπεὶ οὖν τὸ Συγγενὴς[5] ἐκ τοῦ γένους ἐστὶν ὀνόματος οὐδετέρου, τὴν αὐτὴν ἕξει κλίσιν τῷ οὐδετέρῳ.

Ἁμαρτάνουσιν οἱ τὰ Ἡμίση λέγοντες, καὶ οὐ τὰ Ἡμίσεα. τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν[6] οὐδε-

---

1. *Ἡρωδιανοῦ.*] In cod. A. legitur *Ἡροδ.* Sallier. (454)
Quo codice Vir Cl. usus fuerit, ignoro; ut et quos codices adhibuerit Cl. *Stoeberus.* Nobis praeter *Stoeberi* copias ad manum fuit collatio Codicis Regii 2662. ab Amicissimo *Ruhnkenio* ad editionem *Pauwii* instituta. Hunc codicem Regium Ruhnk. appellare soleo: quod verbo hoc loco monuisse suffecerit.

2. *καὶ ὥσπερ*] Desunt in MS. Reg. Ruhnk.

3. *ἀλλὰ συγγενῆ.*] Desunt ibidem.

4. *Κρωβύλη*] Sic ed. Sed MS. Reg. Ruhnk. *Κρώβυλε*, quae lectio vulgatae videtur praeferenda. — *Κρώβυλε, Τῇ μητρὶ πείθου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ.* *Crobyli* nomen viro proprium Athenis notissimum. [vid. Lobeck. ad h. l. p. 451.] Verba matris sunt ad filium. *Συγγενίδα Chariton* l. v. [3, 111.] p. 83. l. 13. ubi notat *D'Orvillius* Anim. p. 447. f. [vid. Lobeck. l. l.]

5. *Συγγενὴς*] MS. Reg. *συγγενές.* *Stoeb.* E Reg. nihil notavit *Ruhnkenius.* Nec quicquam mutandum. (455)

6. *ἐπὶ τῶν ὀνομάτων*] Codex A. *οὐδετέρων*, et ita *Thomas M.* Recte. Sallier. [Ita etiam Hermannus p. 302. e cod. vid. Lob. p. 452.]

τέρων διαιρεῖται· οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα· οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα. οὕτως ἄρα καὶ οἱ Ἡμίσεις, αἱ ἡμίσειαι, καὶ τὰ ἡμίσεα. καὶ τὸ ἑνικὸν οὖν μόνως τοῦ Ἡμίσεος, ὡς καὶ τὸ ὀξέος, καὶ γλυκέος, ἀλλ' οὐ τοῦ ἡμίσους.

Τὸ Λήδα, Λήδας, καὶ Κισσαίθα[1], Κισσαίθας, καὶ Φιλομήλα, Φιλομήλας, ἀντίκειται τῷ κανόνι τῷ[2] λέγοντι, ὅσα καθαρὸν ἔχει τὸ ᾱ, ἢ μετὰ τοῦ ρ, τηρεῖ[3] αὐτὸ καὶ ἐπὶ ζ τὸ ᾱ φυλάξαν καὶ ἐπὶ γενικῆς. ταῦτα γὰρ οὔτε καθαριεύει, οὔτε διὰ τοῦ ρ, ἐκφέρεται[4]. Λέγομεν οὖν διὰ τὸ ἐκτείνεσθαι τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ ταῦτα γὰρ πάντα φυλάσσει τὸ ᾱ.

Ἁμαρτάνουσιν[5] οἱ λέγοντες Ταμία καὶ μὴ Ταμίου. μόνα γὰρ τὰ ὑπὲρ β' συλλαβὰς εἰς ας ἢ εἰς ρας, τρέπει τὴν γενικὴν εἰς ου· οἷον Μειδίας, Μειδίου, Διαγόρας, Διαγόρου, καὶ ταμίας, ταμίου.

Βοὸς[6], οὐ ῥοὸς ῥητέον. ὅσα γὰρ ἐν τῇ εὐθείᾳ οὐ διαιροῦνται, διαιροῦνται ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι, βοῦς, βοὸς, καὶ ποῦς, ποδός.

Sic et Reg. Ruhnk. Tota haec observatio deest in MS. *Stoeberi*. In fine *Pauwii* conjectura *καὶ τὸ ἑνικὸν ὁμοίως* minime spernenda est. *Herodiano* consentit *Phrynichus* in Appar. Soph. B. C. p. 466. *Ἡμίσεας καὶ ἡμίσεις, ἄμφω μὲν Ἀττικά. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἡμίσεας, ἡμίσειας, σὺν τῷ ι. ἥμισυ, ἡμίσεως, ἡμίσεα, ἀλλ' οὐχὶ ἡμίση.* [Dindorf. restituit ex codice S. formam *ἡμίση* apud Demosth. or. in Aphob. I. p. 833. Reisk. pro Phorm. p. 956. contra Theocr. p. 1325. vide Vir. D. in praef. ad Demosth. p. XI.]

1. *καὶ Κίσσαιθα, Κισσαίθας,*] Absunt a Reg. Ruhnk.

2. *τῷ λέγοντι, ὅσα καθαρὸν ἔχει τὸ α, ἢ μετὰ τοῦ ρ.*] Omnia absunt ab eodem codice.

3. *τηρεῖ*] F. *ἢ μετὰ τοῦ ρ̄ τηρεῖ αὐτὸ, καὶ ἔτι ζ̄ τὸ ᾱ φυλάξαν, καὶ ἐπὶ γενικῆς*. Deinde e Reg. Ruhnk. addidi, *ἐπὶ ζ τὸ α φυλάξαν καὶ ἐ. γ.* Edita: *τηρεῖ αὐτὸ καὶ ἐπὶ γενικῆς*.

4. *ἐκφέρεται.*] Sic MS. recte pro *ἐκφέρονται*.

5. *Ἁμαρτάνουσιν*] Post *τοῦ ἡμίσους* haec sequuntur in nostro
(456) cod. *ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Ταμία, καὶ μὴ Ταμίου. μόνα γὰρ τὰ ὑπερδισσύλλαβα εἰς ας κ. τ. λ.* Sallier.

Pro *τὰ ὑπερδισσύλλαβα*, *Stoeb. ὑπὲρ δύω συλλαβάς*. *Ruhnk. ὑπὲρ β' συλλ.* qui hoc loco hanc particulam addit; quam verbo tenus expilavit *Thomas M.* V. *Ταμίαν*. [Eustath. ad Odyss. ά. p. 27.]

6. *Βοὸς, οὐ ῥοὸς ῥητέον.*] Exhibui locum, ut erat in Regio Ruhnk. Edita sic habet: *Νοὸς καὶ ῥοὸς οὐ ῥητέον. ὅσα γὰρ ἐν τῇ εὐθείᾳ διαιροῦνται, ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐ διαιροῦνται. καὶ*

Ἀνθέων[1] γραπτέον, καὶ μὴ ἀνθῶν, ὡς γενῶν καὶ βελῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ, ἀνθ' ὧν ἔγραψας, καὶ, ἀνθ' ὧν ἔδωκας.

Ὀλυμπιονίκης, Ὀλυμπιονίκου. ἀπὸ γάρ[2] τοῦ νίκη. Πολυνείκης δὲ, Πολυνείκους, ἀπὸ τοῦ νείκους γίνεται.

Ὑπερείδης, Ὑπερείδου, ὡς Πηλείδης[3], Πηλείδου, διὰ τὸ τύπον ἔχειν τοῦ πατρωνυμικοῦ.

Ζητεῖται[4], πῶς γραπτέον τὸ Σμύρνα. ἐπειδή τινες μετὰ τοῦ ζ γράφουσιν αὐτό. ἕτεροι δὲ μετὰ τοῦ σ. Διπλοῦν γὰρ ὂν τὸ ζ, οὐκ ἐγχωρεῖ μετὰ τοῦ μ γράφεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τρία σύμφωνα ἐν ἀρχῇ τίθεσθαι λέξεως, εἰ μὴ μετὰ τοῦ ρ, ὃ ἔχει τινὰ οἰκειότητα πρὸς τὰ φωνήεντα.

Φακὸς[5] φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ· φακῆ δὲ φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἑφθοῦ.

ἀνάπαλιν ὅσα οὐ διαιροῦνται ἐν ταῖς εὐθείαις, διαιροῦνται ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. βοῦς βοὸς, καὶ ποὺς ποδός. Conf. *Thomam* in *Ῥοῦς.* [vid. Lobeck. p. 453.]

1. *Ἀνθέων γράφε, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα*] Reg. Ruhnk. *Ἀνθέων γραπτέον καὶ μὴ ἀνθῶν, ὡς γενῶν καὶ βελῶν, ἵνα μ.* *Suidas*: *Ἀνθέων. τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς Γοναῖς· Καιρῷ σπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν αἴρων.* (Sic l. pro *Κηροσπάθητον — ὁρῶν.*) *καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Λεπτοὺς διαφαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας. καὶ Ἀρισταγόρας Μαμμακύθῳ. οὕτως δὲ καὶ βελέων, καὶ ὀρέων, καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ.* In *Xenophonte* has formas fere obliterarunt librarii. [Cf. Krueger. et Bornemann. ad Xen. Anab. I. 2, 25.] *Ἀνθέων* est in *Sophoclis* El. v. 902. *Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.* *Ὀρέων* in *Eurip.* Bacch. v. 718. *Ναίοντες ὀρέων, θέλετε θηρασώμεθα.* [Forma *ὀρῶν* legitur apud Plat. de Legg. VIII. p. 833. B. Aeschyl. Prom. 719. 813. Well.] Ridet Grammaticos *D'Orvillius* ad Char. p. 329. Sed immerito. Non populus Atheniensis, non vulgus haec curabat; sed docti, qui accurate scribebant.

2. *γὰρ*] Abest a Reg. Ruhnk.

3. *Πηλείδης*] Restitui hanc vocem, quae exciderat, ex eodem (457) codice.

4. *Ζητεῖται,*] Post *πατρωνυμικοῦ* in nostro cod. subjungitur *Ζητεῖται πῶς γρ....* Revera quidem illud *Σμύρνα*, ab aliis per ζ, ab aliis per σ scribi solitum. Praeter *Lucianum* et *Sextum Empiricum* argumento sunt nummi et inscriptiones; qua de re consule *Ez. Spanhemium* de U. et P. Num. t. II. p. 122. SALLIER.

Eundem articulum praebent *Stoeberi* coll. ubi *διὰ τοῦ σ.* et Reg. Ruhnk. Eadem litterarum ζ et σ permutatio in *Ζμαραγδὸς*, et *Σμαραγδὸς*, *Σμινύη* et *Ζμινύη*. Vid. *Ruhnken.* ad Tim. p. 167.

5. *Φακὴ καὶ φακὸς ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ.*] Locus sic videtur consti-

Φιλοπότης[1], ὁ τοὺς πότους καὶ τὰ συμπόσια φιλῶν. Φιλοπώτης[2], ὁ πόλλα πίνειν φιλῶν.

Τὸ Ἱέρεια, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς ἱέρεια[3]· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσεια, παρώνυμον. τινὲς δὲ ῥηματικὸν ἀξιοῦσιν εἶναι παροξύνοντες τὸ ἱερεία· ὡς τὸ ἀριστεία, ἰατρεία. πρὸς οὓς ῥητέον, ὡς τὸ ἔργον σημαίνει ἡ ἰατρεία καὶ ἡ ἀριστεία· οὐκέτι δὲ καὶ ἡ ἱέρεια. ἱερωσύνη γὰρ τὸ ἔργον.

Ξέναι[4], ξένων, καὶ Φίλαι, φίλων, καὶ ὅσα τριγενῆ εἰσὶ, βαρυτόνως ἐκφέρουσι τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, πλὴν τοῦ πόρναι, πορνῶν.

Ἐκ τῶνδε[5], ἀντὶ τοῦ κατὰ μετὰ ταῦτα. καὶ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, ἤγουν ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. καὶ Σοφοκλῆς· Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε.

---

tuendus: *Φακὴ καὶ φακός. Φακὸς ἐπὶ τοῦ ὤμου.* Vide, quae diximus ad Thomam M. SALLIER.

Φακὸς φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὤμου.] Sic rectissime Reg. Ruhnk. Vid. not. ad Thom. aliosque ibidem laudatos. [Lobeck. p. 455.]

1. *Φιλοπότης,*] Legis istius, quam fert *Herodianus*, rationem veteres non habuere, apud quos vox *φιλοπώτης* nobis se nondum obtulit: at eodem sensu *φιλοπότης* in eorum scriptis usurpatur. Ar-
(458) gumento sunt haec *Diogen. Laërtii* p. 27. *ἐρωτηθεὶς πῶς οὐκ ἂν γένοιτο τίς φιλοπότης; εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶπεν, ἔχοι τὰς τῶν μεθυόντων ἀσχημοσύνας.* Etenim, quin *φιλοπότης* ibi *bibax* exponi debeat, nemini dubium esse potest. Nec aliter *Plutarch.* t. II. p. 97. *Πρωτέως τινὸς οὐκ εὐτυχοῦς, οὐδὲ πάνυ χρηστοῦ τὸ ἔργον, ἀλλ' ὑπὸ γοητείας ἑαυτὸν εἰς ἕτερον εἶδος ἐξ ἑτέρου μεταλλάττοντος ἐν τῷ αὐτῷ πολλάκις — καὶ φιλοπόταις συμμεθυσκομένου.* Dicetne aliquis *Plutarchi* et *Laërtii* codices esse depravatos, et *φιλοπότης* in *φιλοπώτης* mutandum? Sed verendum est, ut paucis conjectura probetur. SALLIER.

2. *Φιλοπώτης, ὁ πολλὰ πίνειν φιλῶν.*] Haec absunt a Regio Ruhnk. quae tamen *Herodiani* esse, apparet ex *Etymologo* p. 794. l. 34. quem locum *Nunnesius* jam excitavit. Vid. Praefat. nostram. Recentiores hanc differentiam non observarunt. Veteres Atticos distinxisse, cur non credamus? [vid. intpp. apud Lobeck. p. 455. sq.]

3. *Ἱέρεια*] Hic delet *Stoeberus*. Dein pro *τὸ ἱερεία* Reg. Ruhnk. *τοῦτο ἱερεία*. Perperam.

4. *Ξέναι,*] E coll. *Stoeberiana* haec restituimus. Regius Ruhnk. brevius: *Ξέναι, ξένων, καὶ φίλαι, φίλων, καὶ ὅσα τριγενῆ, πλὴν τοῦ πόρναι πορνῶν.*

(459) 5. *Ἐκ τῶνδε,*] Hunc articulum praebuit collatio *Stoeberiana*: quem Regius Ruhnk. non habet. *Sophoclis* versus est Aj. Fur. 540. [v. 533. *Herm.*] e cujus *Scholiasta* hic reponendum, *κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα.* Conf. v. 836. Oed. Tyr. v. 290. 1274.

Δμως[1], δμωός, καὶ Τρώς, Τρωός. Φῶς δὲ, φωτός καὶ χρῶς, χρωτός. ταῦτα γὰρ ἐκ συνειρέσεως τὸ φόος, καὶ χρόος, ἐκεῖνα δὲ μή.

Τὸ Πώεα[2] καὶ Κώεα· ἀπὸ τοῦ πῶϋ καὶ κῶϋ, πώη καὶ κώη, καὶ κατὰ διαίρεσιν πώεα καὶ κώεα ἐπὶ τοῖς πληθυντικοῖς.

Πέπληχα[3] καὶ Κέκρικα, οὐχὶ ἔπληχα καὶ ἔκρικα τῶν ἄλλων, ὅσα ἀπὸ δύο συμφώνων ἄρχεται, διὰ καθαροῦ τοῦ ε ἐκφερομένων ἐν τοῖς παρακειμένοις. φαμὲν οὖν, ὡς οὐκ ἀπὸ δύο συμφώνων στεῤῥῶν ἄρχονται. τὰ γὰρ ὑγρὰ, οὐ στεῤῥῶς ἐκφωνοῦνται.

Ῥέρανται[4] καὶ ῥέρευκεν, οὐ γραπτέον. ἔῤῥανται δὲ καὶ ἔῤῥευκεν.

Ηὐξάμην[5] καὶ εὐξάμην, ηὐδόκουν καὶ εὐδόκουν, ηὔλουν καὶ ηὔχουν, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐλῶ καὶ αὐχῶ.

Πλημμελὲς[6] τὸ Ἔζων. δέον δὲ Ἔζην. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. εὑρίσκεται δὲ διὰ τοῦ ω, ὡς ἔπλωον, ἔπλων· ἐπέπλων εὐρέα πόντον.

Νέμω νεμήσω, καὶ θέλω θελήσω· οἱ παρατατικοὶ δὲ ἔνεμον καὶ ἤθελον.

---

1. *Δμωὸς, κ. τ. λ.*] E coll. *Stoeberiana* et Regio Ruhnk. in quo *ταῦτα γὰρ συναιρέσεως γίνεται φόος καὶ χ.* Pro *φόος*, ne scribamus *φάος*, facit *Etymol.* p. 804.

2. *Τὸ πώεα*] Sic Reg. Ruhnk. collatio *Stoeberi*, *Τὸ πώεα καὶ κώεα ἀπὸ τοῦ πῶϋ καὶ κῶϋ γίνονται. καὶ κατὰ δ. π. Κώεα* ceteri Grammatici non a *κῶϋ*, sed a *κῶος* derivant.

3. *Πέπληχα κ. τ. λ.*] E Regio Ruhnk. et coll. *Stoeb.* in qua male *κέκρικα* pro *ἔκρικα*. Conf. *Etym.* p. 501. et alibi.

4. *Ῥέρανται κ. τ. λ.*] E Regio Ruhnk. et coll. *Stoeb.* Vid. *Thomas* in *Ἔῤῥανται.*

5. *Ηὐξάμην κ. εὐ. ηὐδόκουν καὶ εὐδόκουν,*] Edit. *καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ εὖ ἄρχονται.* horum loco MS. Reg. et *Stoeb.* *ηὔλουν καὶ ηὔχουν* etc. (460)

6. *Πλημμελὲς*] Edit. *Τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζην παρὰ Δημοσθένει πολλαχοῦ. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η.* quae in suo cod. desiderari adnotaverat *Stoeberus.* Absunt etiam a Regio Ruhnk. Verum eorum loco haec leguntur, quae in textu reposui. De *ἔζην* vide ad *Moerid.* p. 148. [p. 110. nostr. ed.] A *ζάω* est *ἔζαον, ἔζων.* Frustra Grammaticus a *ζώω* derivare conatur. *Ἐπέπλων εὐρέα πόντον*, est ex *Hesiodi* *Ἔργ.* v. 648. A *πλόω, πλῶμι,* ut a *γνόω, γνῶμι*, unde *ἔγνων.*

Ἄκαιρον [1] τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον, καὶ μάλιστα πλουσιώτατος.

Τὸ [2] Οὐδέποτε, ἐπὶ μέλλοντος, οὐδέποτε ποιήσω.

---

1. Εὔκαιρον] Codex MS. habet ἄκαιρον. Recte. Ad eam vero loquendi rationem quod attinet, in poëtarum scriptis non infrequens est: nec improbat illam *Apollonius* in Syntaxi p. 63. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἔγκειται τὸ μᾶλλον, καὶ πολλάκις συμπαραλαμβάνεται ἡ τοῦ μᾶλλον σύνταξις· Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε. quae verba sunt *Homeri* Il. Ω. 243. SALLIER.

Ἄκαιρον] Regius Ruhnk. uti recte correxerant *Nunnesius* et *Wetstenius* ad Philipp. I. v. 23. ubi magnam vim exemplorum dedit, in quibus μᾶλλον comparativis additur. Alia protulere Interpretes ad Thomam M. p. 596. aliique ibidem laudati, et *Davis.* ad Max. Tyr. Diss. x. sect. 2. [ἄκαιρον recepit quoque Lobeck. p. 457.]

(461) 2. Τὸ οὐδέποτε,] Aliter ut sentiamus, facit *Thucydidae* auctoritas, qui l. IV. p. 248. ait: τοῖς γὰρ οὐδέποτέ σφισι κατὰ τὸ συμμαχικὸν προσβοηθήσασιν αὐτοὶ τὸ δίκαιον τῆς ξυνθήκης προθύμως παρείχοντο. ubi tamen nonnulli legunt οὐδεπώποτε. Sed nihil mutandum fuisse, ostendunt haec *Lysiae* p. 6. καὶ ταῦτα πολὺν χρόνον οὕτως ἐγένοντο, καὶ ἐγὼ οὐδέποτε ὑπώπτευσα. Ita quoque *Isaeus* p. 361. καὶ τότε μὲν οὕτως ὑπ' αὐτοῦ σωφρόνως ἐπαιδευόμεθα, ὥστ' οὐδὲ ἀκροασόμενοι οὐδέποτε ἤλθομεν ἐπὶ δικαστήριον. Nec pauca occurrunt apud *Demosthenem* exempla. Vid. p. 31. 40. et 207. SALLIER.

Τὸ οὐδέποτε] Οὐδέποτε plerumque cum futuro construitur. Vid. *Aristoph.* Eq. v. 696. 976. Pac. v. 108. 704. Eccl. 260. 743. 1067. Thesm. v. 699. 933. Lys. v. 165. 223. 252. 1018. *Soph.* Phil. v. 1436. etc. Οὐδεπώποτε vel Οὐπώποτε cum praeterito. *Aristoph.* Eq. v. 284. 566. 642. Οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. apud *Etymol.* p. 179. l. 38. est οὔ ποτ'. Ach. v. 17. 34. Vesp. v. 14. 715. 1257. Av. 803. Thesm. v. 32. 441. 497. 504. 555. 648. *Sophocl.* Phil. v. 262. *Aeschyl.* Eum. v. 619. etc. Cum futuro in *Diphili* fragmento apud *Athen.* l. VI. 247. B. Πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην. οὐκ ἂν πώποτε Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει. οὐχ ὁρᾷς. Sed metro jubente, reponendum: οὐκ ἄν ποτε. Contra οὐδέποτε cum praeterito in *Aristoph.* Eccl. v. 384. [v. 405. Dind.] Ὅσος οὐδέποτ' ἦλθεν ἀθρόως εἰς τὴν Πνύκα. ubi *R. Dawesius* ex aliarum editionum lectione, οὐδεπώποτ' ἦλθεν, recte reposuisse videtur: Ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόως ε. τ. π. Miscell. Crit. p. 198. Ach. v. 127. Τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτέ γ' ἴσχ' ἡ θύρα. Sed rectius apud *Suidam* V. Ἴσχει. — οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. Vesp. v. 978. Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν Οὐδέποτε γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος. nisi forte legendum, Οὐπώποτ', ἀλλ'. In *Alexidis* certe versu apud *Athen.* l. XII. p. 516. E. — κάνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα, Ἀλλ' οὐδ' ἀκήκο' οὐ δέ ποτε. scribendum: Ἀλλ' οὐδ' ἀκήκο' αὐτὸν οὐδεπώποτε. Similis medicina alibi etiam adhibenda, ut *Eupolidi* apud *Suid.* in Ἀλλὰ γάρ. Nec tamen negaverim, οὐδέποτε aliquando cum praeterito reperiri. *Phrynichus* Appar. Sophist. B. Coisl. p. 467. [p. 53.] Οὐδέποτε, ἐπὶ μέλλοντο μόνου φασὶ τίθεσθαι τὴν φωνήν· ἐπὶ δὲ παρῳχημένου, τὸ οὐδεπώποτε. εὑρίσκομεν δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κωμῳδίᾳ, τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου· Οὐδέποτε προὔδωκέ με. [Οὐδέποτε

τὸ Οὐδεπώποτε δὲ, ἐπὶ [1] παρεληλυθότος, οὐδεπώποτε εἶδον, ἢ ἐποίησα.

Χωρὶς [2] εἰ μὴ δοίη, ἀδόκιμον. τὸ γὰρ μὴ καὶ τὸ χωρὶς ἀμφότερα ἀρνητικὰ ὄντα ὁμοῦ πίπτειν οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἕτερον, ἢ τὸ μὴ, ἢ τὸ χωρίς.

Ἄντικρυς [3] ἕστηκεν ἢ καθέζεται, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀντικρὺ χωρὶς τοῦ σ.

Ματαίως [4] ᾐτιάσατο, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μάτην, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται.

Σημεῖον [5] λέγοντες, Σημειοῦσθαι οὐ λέγομεν, ἀλλ' Ἀποσημαίνεσθαι· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς· ἀπεσημηνάμην τὰς τῶν κακούργων οἰκίας. Ὁμοίως [6] καὶ Βέβαιον λέγοντες Βεβαιοῦσθαι οὐ λέγομεν· ἀλλὰ Διϊσχυ-

---

saepius cum praeterito jungi permultis exemplis docet Lobeck. p. 457. sq. Add. Poppo ad Xenoph. Cyrop. II, 1, 2. et Bremi ad Lys. orat. sel. p. 6.]

1. *ἐπὶ*] Sic Reg. Ruhnk. pro *μετά*.

2. *Χωρὶς*] Vid. Cl. *Graevium* ad Luciani Soloecist. p. 748. (462) (t. III. p. 570.) SALLIER. et not. ad *Thom.* p. 923. [multa exempla protulit Lobeck. p. 459.]

3. *Ἄντικρυς*] Haec et sequentia usque ad *Φασιανοὶ* restituimus e coll. *Stoeberi* et Regio Ruhnk. *Ammonius* p. 17. *Ἄντικρυς καὶ ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς καταντικρύ. Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς.* ubi vide Cl. *Valcken.* et not. ad *Thom.* in *Ἀπαντικρύ*. p. 83. et omnino *Suidam* in *Ἀντικρὺ*, et *Ἄντικρυς*. coll. *Schol.* Aristoph. ad Plut. v. 134. Thesmoph. v. 449. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 443. sq.]

4. *Ματαίως*] Eadem legas apud *Thom. M.* qui ex his hausit fontibus. SALLIER.

In coll. Stoeb. et apud *Oudendorp.* ad Thom. est *μάτεν ᾐτιάσατο*. In Reg. Ruhnk. *ματαίως*. *Aristoph.* Nub. v. 1438.

5. *Σημεῖον*] Priorem hujusce articuli partem *Thomas* ad verbum exscripsit. SALLIER. *Herodianum* e MS. laudavit Cl. *Oudendorpius* ad Thom. p. 791.

6. *Ὁμοίως καὶ Βέβαιον*] Sic Sall. et Reg. Ruhnk. coll. *Stoeb.* *ὅμοιον*. Simplex *βεβαιοῦσθαι*, pro *dicendo adfirmare*, *adseverare*, (463) rarius, adhibet *Hesychius* ad interpretandum: *Ἰσχυρίζεται, βεβαιοῦται.* Frequentius hac significatione apud vulgares Graecos *διαβεβαιοῦσθαι*. *Suidas*: *Ἰσχυρίζετο, ἀντὶ τοῦ διεβεβαιοῦτο.* *Etymologus* p. 343. l. 27. *ὅθεν φασὶν, ἀνιόντα αὐτὸν εἰς Ἴδην δι' ἐννεαετίας συντιθέναι νόμους, καὶ φέροντα διαβεβαιοῦσθαι ὡς ὑπὸ Διὸς εἶεν δεδομένοι.* *Diodor.* *Sicul.* l. XVI. p. 133. l. 25. Conf. *Wetstenius* ad 1 Tim. I. v. 7. *μὴ νοοῦντες μήτε ἃ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.* *Διϊσχυρίζεσθαι* *Heliodor.* l. V. p. 278. l. 31. *Plato* Phaed. p. 48. C. aliique, quos laudat *Wetstenius* ad Luc. XXII. v. 59. Idem D. *Lucas* Act. XII. v. 15. *ἡ δὲ διϊσχυρίζετο οὕτως ἔχειν.* quo cum loco Cl. *Valckenaerium* comparare, memini, *Athenaeum* l. III.

ρίζεσθαι. ἐπὶ μέντοι τῶν κτημάτων καὶ τῶν συνθηκῶν Βεβαιῶσαι λέγομεν.

Τὸ Ἀρέσκει αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ.

Κάθησο[1] ἐρεῖς, οὐχὶ κάθου.

Σίκυος[2] σπερματίας, ὃν νῦν ἰδίως Πέπονα λέγουσιν.

Εὐήτριος[3] χιτὼν, ὁ λεπτὸς καὶ εὐυφής.

Δρῦν[4] κοινότερον πᾶν ἐκάλουν δένδρον οἱ παλαιοί· οὕτω καὶ Ἀκρόδρυα πᾶσαν τὴν ὀπώραν. καὶ Δρυφάκτους

---

p. 83 B. *ἐπεὶ καὶ ἄλλος τὶς τῶν ἑταίρων τοῦτ' ἔχειν οὕτω διεβεβαιοῦτο.* quae *Herodiano* illustrando maxime sunt accommodata. Conf. *Budaeus* Comm. p. 745. 746. *Βεβαιῶσαι εἰρήνην, σπονδὰς, συνθήκας*, vulgaria sunt.

1. *Κάθησο*] In *Sallierii* not. est *Κάθισο*. *Stoeber*. non agnoscit, at Reg. Ruhnk. *Κάθησο*. Vid. *Moer*. p. 234. [p. 172. h. ed.]

2. *Σίκυος*] *Stoeb. ἴδιον. Sall.* et Reg. Ruhnk. *ἰδίως*. Recte. *Suidas*: *Ἐπιλησμότατον. ἰδίως ἐπιλησμονέστατον.* De *σικύῳ σπερματίᾳ* et *πέπονι* vid. *Pollux* l. VI. 46. *Phrynich*. p. 108. et not. [p. 258. ed. Lobeck. quem vide.]

3. *Εὐήτριος*] Hoc est *tenuis et subtilis textura*. Sic apud *Platon*. p. 192. *εὐήτριον ὕφασμα*. apud *Dion. Halic*. t. II. p. 46. *εὐήτριος ὑφή*. apud *Aelian*. V. H. l. I. c. 16. *χιτὼν εὐήτριος*. Inde lux *Dion. Alex*. qui ap. *Euseb*. Praep. l. XIV. p. 774. verba faciens de Epicureis, ait hanc illorum esse opinionem, ex atomis te-
(464) nuia quaedam texta conflari: *ὅταν δὲ καὶ ἅ φασιν ἐξ ἀτόμων ὑφάσματα γίνεσθαι τὰ εὐήτρια, ταῦθ' ὑπ' αὐτῶν ἀσαφῶς καὶ ἀναισθήτως αὐτουργεῖσθαι λέγωσι, τίς ἀνέξεται τὰς ἀτόμους ἀκούων ἀῤῥύθμους, ὧν καὶ ὁ ἀράχνης ἐστὶ σοφώτερος, χειροτεχνῶν ἐξ ἑαυτοῦ.* SALLIER.

Εὐήτριος. In coll. *Stoeber*. est *Ἔντριος*, quod vitium sustulit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 98. *εὐήτριος* est in Reg. quem idem Vir doctissimus postea contulit. Exscripsit hanc glossam *Moschopulus*, ubi perperam est *εὐαφής*. Conf. praeter alios *Ruhnkenio* laudatos Cel. *Valckenaerius* ad Eurip. Phoen. p. 576. *Philostratus* Junior Icon. x. p. 880. *τοῖς δ' εὐήτριοι μὲν καὶ λεπτοὶ περίκεινται χιτῶνες.* Doricum *εὐάτριος* legitur in *Leonidae* Epigrammate, quod totum ex Anthologia inedita adponam: *Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοΐσκιον, αἱ Φιλομήδεω Καὶ Νικοῦς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες· Ἁ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον, Ἁ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον, Ἁ δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν ἱστῶν Κερκίδα, τὰν λεχέων Πανελόπας φύλακα, Δῶρον Ἀθαναίᾳ Πανάτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῷ Θῆκαν, Ἀθαναίας παυσαμέναι καμάτων.* Versus I. *Φιλομήδεω* est e MS. Paris. Voss. et Scal. *Φιλολαύδεω*. alii *Φιλολάνθεω*. Ceteras varietates adnotare, nihil attinet. Sed Parisiensis addit distichon: *Ὧν χέρας αἱ σοι Ἀθάνα ἐπιπλησαίομεν ἴσως Θείης δ' εὐσιπύας ἐξ ὀλιγησιπύων.* Ultimum versum citat *Suidas* in *Σιπύη*. ubi *Θείης εὐσιπύους* est. Hexametrum aliis castigandum relinquo. *Salmas*. pro *Ὧν* habet *Ζῶν*.

4. *Δρῦν*] Similia habet *Thomas M*. SALLIER.

Praeter *Thomam* haec expilavit *Moschopulus*. *κοινοτὸν* est in coll. *Stoeberi*, et *ὅμοιον*.

οὐ μόνον τοὺς ἐκ δρυΐνων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ ὅτου δηποτοῦν ξύλου. καὶ Δρυπετεῖς ἐλάας ὁμοίως.

Κίλιξ[1] ὁ ἀνὴρ, Κίλισσα γυνή· ὅμοιον Λίβυς, Λίβυσσα, Θρᾷξ, Θρᾷσσα, Μάγνης, Μάγνησσα, καὶ Κρῆς, Κρῆσσα.

Φιλολογεῖν[2] οὐ καλὸν, ἀλλὰ φιλοσοφεῖν· κἂν ὁ Φιλόλογος καὶ ἡ Φιλολογία ἐν χρήσει, καὶ παρὰ Πλάτωνι.

Ἐπ' ὄρνισι[3] καθέζεται, ἤτοι ὀρνεοσκοπεῖ.

Ἀπέδραν[4] ἐγὼ τὸ πρῶτον πρόσωπον, οὐχὶ ἀπέδρων, καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς· — δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. καὶ ἀπέδραν ἐκεῖνοι τὸ πληθυντικὸν τὸ τρίτον.

Ἔτους[5] ὥραν, ἰδίως τὸ θέρος Ἀττικοί.

---

1. *Κίλιξ*] Ita quoque *Thom. M.* Sallibr. et *Moschopulus*. Reg. Ruhnk. sine *ὅμοιον*, ante *Λίβυς*. quod *Stoeber*. et *Oudendorpius* ad Thom. habent.

2. *Φιλολογεῖν οὐ καλόν.*] Sic Reg. Ruhnk. coll. *Stoeb. καλεῖν.* (465)
Moschopulus: Φιλολογεῖν ἀδόκιμον. quo tamen, praeter *Plutarchum*, aliosque scriptores vulgares, usus est *Sopater* Comicus apud *Athen.* l. IV. p. 160. F. *Καὶ μὴν φιλοσοφεῖν, φιλολογεῖν τ' ἀκηκοὼς Ὑμᾶς ἐπιμελῶς, καρτερεῖν θ' αἱρουμένους.* Add. *Phrynich.* p. 174. et not. [p. 392. ed. Lobeck. quem vide. Caeterum Porsonus male ediderat *φιλολόγος.*]

3. *Ἐπ' ὄρνισι καθέζεται,*] Eadem legas apud *Thom. M.* Sallibr.

Sic etiam *Moschopulus. Μάντεις ἐπ' ὄρνισι*, *Poll.* l. VII. 188. *Plutarch.* Marcell. t. I. p. 300. B. [cap. 5.] *ὅταν ἄρχων ἐπ' ὄρνισι καθεζόμενος, ἔξω πόλεως οἶκον ἢ σκήνην μεμισθωμένην, ὑπ' αἰτίας τινὸς ἀναγκασθῇ, μήπω γεγονότων σημείων βεβαίων, ἐπανελθεῖν εἰς πόλιν.* ubi Interpres a vero aberravit. E cod. autem A. cum *H. Steph.* reponendum: *ἔξω πόλεως ἔχων οἶκον ἢ σκηνήν.* [Schaeferus Vol. V. p. 18. sq. si codicis auctoritas mentita est, scribendum censet *μεμισθωμένος.* At non videtur mentita esse codicis auctoritas.] *Aelianuus* H. A. l. VIII. c. 5. *Οἰωνοῖς μαντευομένους ἀκούω τινὰς, καὶ ἐπ' ὄρνισι καθημένους, ἐξετάζειν πτήσεις τε αὐτῶν καὶ ἕδρας. — Πέπυσμαι δὲ καὶ κώμην τινὰ Λυκιακὴν μεταξὺ Μύρων καὶ Φελλοῦ, Σύῤῥαν ὄνομα, ἐν ᾗ μαντεύονταί τινες ἐπ' ἰχθῦσι καθημένοι.*

4. *Ἀπέδραν*] Expilavit totum locum *Moschopulus*. Vid. ad Moerid. p. 37. [p. 28. h. ed.]

5. *Ἔτους ὥραν,*] *Stoeb. ἴδιον.* Reg. Ruhnk. et *Moschopulus ἰδίως.* *Moeris Atticista: Ὥρα ἔτους, Ἀττικῶς. καιρὸς ἔτους, Ἑλληνικῶς.* *Horam* et *tempus anni* dicunt Latini. Vid. *Sallust.* B. J. cap. 50. et *Cortium.* In specie *ὥρα ἔτους* pro *vere* vel *aestate* ponitur. *Hesychius: Ὥρα ἔτους, καιρὸς ἔτους, τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος.* *Thucydid.* l. II. p. 131. l. 76. *ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ*

Μαχαιρίδες[1], αἱ τῶν κουρέων· μάχαιραι, αἱ τῶν μαγείρων.

Κόπτειν[2] τὴν θύραν, ἐπὶ τῶν ἔξωθεν. Ψοφεῖν δὲ ἐπὶ τῶν ἔνδοθεν.

Κενέβρια[3], τὰ θνησείδια οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί.

Φασιανοὶ[4] ἵπποι, Φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις.

---

(466) *ἔτους διαιτωμένων.* ubi *Galenus* *ὥρᾳ θέρους* legit. Consul. *Dukerus*, aliique, quos laudat. *Plato* de leg. l. xii. p. 989. F. [p. 958. A. St.] *ὁ μὲν δὴ πρῶτος, καὶ διὰ τέλους ἀεὶ θερινὸς ὡς τὰ πολλὰ διατελῶν ταῖς φοιτήσεσι. καθάπερ οἱ τῶν ὀρνίθων διαπορευόμενοι, καὶ τούτων οἱ πολλοὶ κατὰ θάλατταν οἷον πετόμενοι, χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι, ἔτους ὥρᾳ πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις.*

1. *Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων μάχαιραι, καὶ αἱ τῶν μαγείρων.*] Sic Reg. Ruhnk. quae lectio defendi potest: *μαχαιρίδες* enim et de *tonsorum* et de *lanionum cultellis* adhibentur. Verum coll. *Stoeberi: Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων· μάχαιραι. αἱ τῶν μαγείρων.* Sic quoque Cl. *Oudendorp.* citat ad *Thom. M.* *Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων. μάχαιραι, αἱ τῶν μαγείρων, καὶ τῶν ἄλλων. Moschopul. Μαχαιρίδες· αἱ τῶν κουρέων μάχαιραι, ἀλλ' οὐ τῶν μαγείρων.* Eligat lector. Posterior tamen lectio mihi fere magis probatur.

2. *Κόπτειν*] Exhibui lectionem *Stoeber*. Reg. Ruhnk. corrupte: *Κόπτειν τ. θ. ἀντὶ τοῦ ἐξωθεῖν. ψ. δ. ε. τ. ἔνδον.* [vid. Moer. p. 155. h. ed.]

3. *Κενέβρια,*] Hanc particulam soli debemus Reg. Ruhnkenii. *Hesychius: Κενέβρια, τὰ θνησείδια καὶ νεκριμαῖα κτήνη.* Supra: *Κελεβρά, λεπτὰ καὶ νεκρὰ κτήνη* pro *Κενεβρά.* In *Polluce* l. vi. 55. pro *τὰ μέντοι θνησείδια κρέα καὶ κενέβρια ἐκάλουν* MSS. habent *καὶ νέβρια.* Delendum *καὶ*, et dein *αι* in *ε* mutandum, *κρέα κενέβρια ἐκάλουν. Aristophanes* Avib. 536. *Κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν Τοῦτο καθ' ὑμῶν Αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων.* ubi vid. *Schol.* et *Erotianum* V. [vid. Piers. ad Moer. p. 259. h. ed.]

4. *Φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις.*] *Thomae M.* cum *Herodiano* convenit, quibus non est assentiendum. Etenim si *Diogeni Laërtio* fides, ea vox antiquissimis etiam temporibus ab Atticis usurpata est. Nam Croeso interroganti Solon respondit p. 12. *φασὶ δέ τινες φασιανούς.* Sed enim nomen *φασιανὸς*, de quo disputatur, a *Diogene* (467) invectum, minime ratione temporum servata, suspicari quis possit. Aliis testibus lis obtinenda. Ex illorum numero *Aristophanes*, qui Nub. v. 104. Phasianorum Leagorae meminit. Equidem non defuerunt, qui ibi de equis eo nomine appellatis sermonem fieri contenderent; verum *Athenaeus* hunc locum ad aves pertinere existimat: recte, cum Leagoram *Aristophanis* gulosum in primis fuisse e *Platone* Comico constet: ideo Phasiani a Leagora magis sumtibus enutriti. [Eadem dicit Hermannus ad Aristoph. l. l. v. 110. p. 23. sq.] Eaedem illae aves *φασιανοὶ* praeterea dictae *Philippo* Comico, *Aristoteli*, *Theophrasto*, *Speusippo*, aliisque compluribus, ut docet *Athen.* l. ix. p. 387. Vox igitur Attica. Hinc *Lucianus*, Atticorum summus imitator, usurpare eam non dubitavit. t. i. p. 474. Sallier. Vid. *Nunnes.* et not. ad *Thom.* [cf. Lobeck. p. 460.]

Τροχοπέδη [1], ἃ ἔχουσιν εἰς τοὺς τροχοὺς εἰς τὰ κατάντη τῶν ὁδῶν.

Κλεῖν ὁ Δημοσθένης [2], ἀλλ' οὐχὶ κλεῖδα· τὴν κλεῖν κατεαγώς.

Πύλαι [3], ἐπὶ τείχους. Θύραι, ἐπὶ οἰκίας.

Διδάξασθαι καὶ διδάξαι διαφέρει. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ δι' ἑαυτοῦ· ἐκεῖνο δὲ, τὸ δι' ἑτέρου [4], αὐτὸν τὰ ἐπιτήδεια παρέχοντα. ὁμοίως καὶ Πῆξαι καὶ πήξασθαι· Πήγνυσι μὲν τὸν ναῦν ὁ τεχνίτης· Πήγνυται δὲ ὁ ναύκληρος.

Στλεγγὶς ἡ ξύστρα, καὶ Ἀποστλεγγίσασθαι [5], τὸ ἄνευ ἀλείμματος λούσασθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ τῆς [6] Ξύστρας ὄνομα παρὰ Ἀρχίππῳ τῷ κωμικῷ.

---

1. *Τροχοπέδη*,] E Reg. Ruhnk. et coll. *Stoeb. Athenaeus* l. III. p. 99. C. *Οἶδα δὲ καὶ Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ῥήτορα ὀνομάζοντα τροχοπέδην τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε* (*ἐς*, hoc insere) *κατάντεις τόπους ὁ ὀχούμενος ἐπορεύετο, καίτοι Σιμαριστοῦ ἐν τοῖς συνωνύμοις ἐποχλέα τὸ ξύλον τοῦτο ἐπονομάσαντος.* ubi notat Magnus *Casaubonus* Anim. c. XXI. Pro *ἐποχλέα* forte praestat *ἐποχέα* ab *ἐπέχειν*. Latinè *subflamen*.

2. *Κλεῖν ὁ Δημοσθένης*,] De Cor. p. 322. A. *τὴν κλεῖν κατεαγότα*. *Andocid.* de Myst. p. 9. l. 5. *τὴν κλεῖν συνετρίβην*. *Themist.* Or. XI. p. 153. B. *τὴν κλεῖν κατεαγυῖαν*. De *clavi*, *Demosthenes* c. Aristog. p. 498. C. [p. 460. ed. Lob. vid. Moer. p. 170. in. h. ed.]

3. *Πύλαι*,] E MS. Reg. Ruhnk. et coll. Stoeb. *Thucydid.* l. II. p. 100. l. 87. et *Schol.*

4. *αὐτὸν τὰ ἐπιτήδεια παρέχοντα.*] Sic coll. *Stoeberi* rectius, quam Reg. Ruhnk. *τὰ ἐπιτήδεια παρέχοντες*. Eandem differentiam (468) qui notarint, plurimos citat *Albertius* ad Hesych. V. *Ἐπαιδεύσατο*. Add. *Ruhnken.* ad Tim. p. 61. [p. 84. *Διδάσκειν* nonnumquam i. e. quod *διδάσκεσθαι*. V. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 41. Engelhard. ad Plat. Lach. p. 19. Lehmann. ad Luc. Somn. Vol. I. p. 173. At *διδάσκεσθαι* nunquam pro *διδάσκειν* ponitur. Apud Aristoph. Nub. v. 782. est *διδάσκεσθαι*, *sibi aliquem ut discipulum instituere*. Cf. ad h. l. Hermann.]

5. *Ἀποστλεγγίσασθαι*,] *Hesychius*: *Ἀπεστλεγγισμένον. ἀπεξυσμένον· Στλεγγὶς γὰρ, ἡ ξύστρα.* ubi vid. not. *Lucian.* Rhet. Praec. t. III. p. 18. l. 44.

6. *τὸ τῆς ξύστρας ὄνομα*] Sic coll. *Stoeb.* et Reg. Ruhnk. pro *τὸ ξύστρα ὄνομα*. *Pollucis* verba l. x. 62. quae *Pauwius* in notis contrectavit, forte sic constituenda sunt: *στλεγγίδες· καὶ ξυστίδας δ' αὐτὰς ἄν τις εἴποι· ἔν τε γὰρ ταῖς Ἐπιχάρμου Νήσοις εὕρηται τοὔνομα, καὶ Δίφιλός που ἐν Κιθαρῳδῷ ἄνδρι, ποῦ εἴρηκεν· λήκυθον, ξύστιν τ' ἔχεις. ἔτι δὲ καὶ ξύστραν.* pro *ξύστιν ἔχεις· ἐγὼ δὲ καὶ ξύστραν*. [cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 299. et ad nostr. loc. p. 460.]

Τὸ προσῆκε[1], τὸ ἔχρην, τὸ ἔδει ἐπὶ παρεληλυθότος· τὸ προσήκει, τὸ χρὴ, τὸ δεῖ ἐπὶ ἐνεστῶτος.

Ὀργάσαι[2], ἐπὶ πηλοῦ· Μάξαι, ἐπὶ μάζης.

Προτένθης[3], ὁ λίχνος παρ' Ἀττικοῖς· ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως, καὶ τοῦ τένδω, τὸ ἐσθίω.

Ὦπας[4] τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ λέγομεν, Ὑπώπια δέ. ὁμοίως καὶ τὸ Λωποδύτης ἐπὶ κλέπτου, τὸ δὲ Λῶπος οὐ λέγομεν.

Κατορθῶσαι[5] ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων., τὸ δὲ Κατόρθωμα οὐκέτι· Ἐπανορθῶσαι δὲ ἐπὶ λόγων· ἅπαξ δὲ τὸ Κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται. τὸ δὲ Διορθῶσαι ἐπὶ τῶν διαστρόφων, ἂν αὐτὸ ἀπευθύνῃ.

Μαχοῦμαι[6], Ὀμοῦμαι, οὕτω κλινεῖς τὸν μέλλοντα.

Ἀπὸ τότε[7] καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. καὶ καθόλου δὲ χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις.

---

1. *Τὸ προσῆκε,*] E coll. *Stoeb.* et Reg. Ruhnk. Protulerat etiam e MS. Cl. *Oudendorpius* ad Thom. p. 751. Recte *Herodianus* distinguit, quae saepe confundi solent. Vid. *Thom. M.* p. 920. De *χρὴ* et *χρῆν* Cl. *Valckenaer.* ad Eurip. Phoen. p. 353.

2. *Ὀργάσαι,*] Videndae omnino eruditissimae *D. Ruhnkenii* ad Timaeum Animadvers. p. 129. *Μάξαι μάζαν, Aristoph.* Eq. v. 55. 57.

3. *Προτένθης,*] E MS. Reg. Ruhnk. reposui *ἐκ τῆς πρὸ*, pro *ἀπὸ τῆς πρὸ. Hesychius: Προτένθαι, λίχνοι προαρπάζοντες.* Sed et hic nobis otium fecit accurata *Ruhnkenii* diligentia, ad Tim. p. 180. [cf. Hermann. ad Aristoph. Nub. v. 1197.]

(469) 4. *Ὦπας*] Edit. *Ὄπας τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ λ. ὑ. δ. ὁ. κ. τὸ Λωποδύτης δόκιμον, ἐπὶ τοῦ τινὰ τὰ ἱμάτια περιδύοντος.* Restitui coll. *Stoeb.* et Regii Ruhnk. lectionem. *Ὦπας* omnino necessarium est; reliqua potuissent retineri. *Hesychio: Ὦπες, ὀφθαλμοί.* In vulgaribus nolim morari. Conf. ante *Σημεῖον*, ubi eadem loquendi ratione utitur *Herodianus.* [cf. Lobeck. p. 461.]

5. *Κατορθῶσαι*] Hoc loco hunc articulum exhibet Reg. Ruhnk. qui in edit. sequitur post *Ἐπιλήσμων.* Pro *Ἐπανορθῶσαι δὲ ἐπὶ λόγων*, edita, *ἐπανορθῶσαι δὲ λόγῳ τῶν ἡμαρτημένων.* MS. *Ἐπανορθῶσαι δέ ἐστι λόγῳ.* quae e *Thoma M.* p. 515. correxi. In fine malim cum *Pauwio, ἂν αὐτὰ ἀπευθύνῃς.* Vid. not. ad h. l. ad Phrynich. [p. 250. ed. Lobeck. quem vide et ad nostr. loc. p. 464.] et ad Thomam.

6. *Μαχοῦμαι,*] Sic Reg. Ruhnk. et coll. *Stoeb.* In edit. [p. 461. ed. Lob.] *Μαχοῦμαι, καὶ ὀμοῦμαι ἐνεστῶτες· λαμβάνονται δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος.* Vid. *Moeris* in *Μανεῖται.* p. 264. *Thom. Μανοῦμαι.* etc.

7. *Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε*] Vid. *Phrynich.* p. 14. [p. 45. ed. Lobeck. qui conf.] *Lucian.* Soloec. t. III. p. 572. et *Graev.*

Φερέγγυος[1] καὶ Ἀξιόχρεως, ἀμφοτέρως.

Ἀναξυρίδες ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, ἀνασυρίδες τινὲς οὖσαι παρὰ τὸ ἀνασύρεσθαι[2].

Λῆμα[3] δι' ἑνὸς μ̄, τὴν παράστασιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω, λήσω. Λῆμμα ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου διὰ τοῦ η̄, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω.

Προσγελῶ[4] αὐτὸν, ὡς οἱ Ἀττικοὶ, καὶ Βασκαίνω[5] αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ· σημαίνει δὲ τὸ διαβάλλειν καὶ ἐξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν.

---

1. *Φερέγγυος καὶ Ἀξιόχρεως, ἀμφοτέρως.*] E coll. *Stoeb.* et Ruhnk. Utrumque eadem significatione, pro *ἀξιοπίστῳ*, *idoneo, sufficiente, fidejussore locuplete*, apud scriptores Atticos satis fre- (470) quens. *Ἀξιόχρεως* apud *Platon.* Apolog. p. 29. B. *ἐγγυηταὶ δ' ὑμῖν ἔσονται τοῦ ἀργυρίου ἀξιόχρεω.* de Leg. IX. p. 934. c. X. p. 964. D. *Φερέγγυος* *Sophocl.* El. v. 948. *Thom.* V.

2. *ἀνασύρασθαι.*] *ἀνασύρεσθαι* in nostro cod. legitur. Recte SALLIER. et in Reg. Ruhnk. ac coll. *Stoeb.* [Lobeck. p. 462.]

3. *Λῆμα*] Revocavi e Reg. Ruhnk. et coll. *Stoeber.* Pro *λήσω* perperam in *Stoeb.* *θελήσω.* Dein Reg. *Λῆμμα ἐπὶ τοῦ λαμβάνειν, καὶ γ.*

4. *Προσγελῶ*] Hocce verbum promiscue cum dat. et accusat. ab Atticis efferri solitum, testis *Priscianus* l. XVIII. p. 1203. Illi, (Attici) *προσγελᾷ με καὶ προσγελᾷ μοι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· ὁ μὲν Ἀμύντας προσγελῶν τοῖς Φωκικοῖς ξένοις.* Nec aliud idem de verbo *βασκαίνειν* statuit p. 1169. Attici *βασκαίνειν αὐτόν. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ὁ δὲ σιγήσας, ἡνίκα ἔδει λέγειν, ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει.* Huic exemplo aliud e *Demosthene* adjungere possumus. Legitur p. 78. *χρὴ μὰ Δί', οὐχ ἣν Διοπείθης πειρᾶται τῇ πόλει δύναμιν κατασκευάζειν, ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι.* SALLIER.

5. *Βασκαίνω αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ·*] Ita e coll. *Stoeberi* et Reg. Ruhnk. restitui pro *βασκαίνω αὐτῷ, οὐχὶ αὐτόν. Βασκαίνειν* enim, cum *calumniari* significat, accusativum adsciscit; cum *invidere*, dativum. Vid. *Thom.* p. 148. In *Suida* etiam, ubi *Harpocrationem* expilavit, *Βασκαίνει δοτικῇ. ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται, καὶ μέμφεται, καὶ συκοφαντεῖ.* vel delendum *δοτικῇ*, quod vocabulum neque apud *Harpocrationem*, neque apud *Etymologum* p. 190. l. 28. legitur: vel ad sequentia rejiciendum sic: *Βασκαίνω σοι ἀεὶ δοτικῇ. ὁ δὲ Λιβά-* (471) *νιος αἰτιατικῇ. τὸν προσήκοντα βασκαίνουσι.* *Grammaticus* Vetus de Syntaxi, B. Coisl. p. 496. *Βασκαίνω αἰτιατικῇ. Δημοσθένης ἐκ τοῦ περὶ τῆς ἐν Χεῤῥονήσῳ μάχης.* (p. 37. B.) *χρὴ οὐχ ἣν Διοπείθης πειρᾶται δύναμιν τῇ πόλει παρασκευάζειν, ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι. ἐκ τῆς* (L. *τοῦ*) *πρὸς Λεπτίνην.* (p. 365. A.) *οἱ* (*εἰ*) *μὲν γάρ τις ἔχει πολλὰ, μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, οὐχὶ δεῖ δήπου τούτῳ βασκαίνειν.* Priori loco est *criminari*, *διαβάλλειν, μέμφεσθαι,* posteriori *invidere*, *φθονεῖν.* Usus est depravata *Herodiani* lectione *Wetstenius* ad Gal. III. v. 1. [cf. Lob. p. 463. Bernhard. Syntax. Gr. p. 92.]

Σοφώτατος τῆς ἡλικίας[1], ἀντὶ τοῦ τῶν ἡλικιωτῶν.

Εὐστομεῖν[2] ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν. καὶ Ἡρόδοτος· εὔστομα κείσθω.

Ὀλίγης[3] ἐστὶ διδασκαλίας, ἀντὶ τοῦ, ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν.

χρέα. et l. viii. 142. *Θεῖναι μὲν οἰκίαν, τὸ δοῦναι εἰς ὑποθήκην. θέσθαι δὲ τὸ λαβεῖν εἰς ὑποθήκην. καὶ τὸ μὲν ἔθηκε, τὸ δὲ ἔθετο. ὁμοίως ὑπέθηκε, καὶ ὑπέθετο. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ πρὸς Χάρητα*
(474) *ἔφη, ὑποτιθέμενος* (Sic l. cum *Salmas.* pro *ἀποδιδόμενος*) *ἀντὶ τοῦ ὑποθείς. Ὑποτιθέναι* pro *pignori opponere* saepe apud *Demosthenem*, ceterosque oratores Atticos. Vid. *H. Stephan.* Thes. L. Gr. t. iii. p. 1519. G. Ipsa *pignora* dicuntur *τὰ ὑποκείμενα* et *ὑποτεθειμένα. Demosthen.* adv. Aphob. Or. i. p. 548. C. 550. B. 551. A. etc. *Qui pignus accipit, ὁ ὑποτιθέμενος* apud *Demosthen.* adv. Aphobum. Rectissime *Berglerus*, Vir eruditissimus, hoc verbum *Alciphroni* restituendum conjecit, l. i. ep. 26. *πόσων ἤρετο ταλάντων; ἐμοῦ δὲ θαυμάσαντος τὴν ὑπερβολὴν, διέπτυεν εὐθέως. καὶ δῆλος ἦν δυσχεραίνων· ὅμως ἐδίδου, καὶ ἀπῄτει γραμματεῖον. καὶ ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρὺν, καὶ τὴν οὐσίαν ὑποθέσει μηνὸς εἰσέτι μοι.* Pro ultimis *Berglerus* scribendum conjicit: *καὶ τὴν οὐσίαν ὑποθέμενος εἰσέτι μοι.* optime ad sensum. Sed cur non propius ad litterarum ductus? *καὶ τὴν οὐσίαν ὑποτεθείμενος ἥ ἐστι μοι.* Posterius hoc debetur codici Regio, qui reliqua sic exhibet: *καὶ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τόκον βαρὺν, κ. τ. ὁ. ὑποθήσει μηνὸς ἥ ἐστι μοι.* Perfectum passivum et aoristus medius eodem sensu usurpantur, ut *δεδανεισμένος* et *δανεισάμενος.* Idem verbum reddendum *Polyaeno* l. vii. c. 31. *Κερσοβλέπτης ἀποστάντων αὐτοῦ συγγενῶν πολλὰ χρήματα ὑπεκτεθειμένων, διαλυσάμενος πρὸς αὐτοὺς, κατέστησε πόλεων ἄρχοντας, διαστήσας ἀπ' ἀλλήλων. ἐπεὶ δὲ χρόνου διαγενομένου τὰ ὑποκείμενα χρήματα μετεπέμψατο, συλλαβὼν αὐτοὺς, τῶν πόλεων ἐξήλασε, καὶ τῶν χρημάτων αὐτὸς ἐκράτησε.* Interpres *ὑπεκτίθεσθαι* clam *efferre* vertit. Sed e sequentibus clarissimum in modum apparet, *Polyaenum* dedisse, *ὑποτεθειμένων. Cum cognati Cersobleptis, qui magnas divitias, vel, multa bona pignori ceperant, ab ipso defecissent, facta pace, civitatium eis praefecturas attribuit, eosque ab se invicem disjunxit. Cum autem interjecto tempore bona pignori opposita repeteret, comprehensos eos urbibus ejecit.* etc. Emendationis veritas magis patebit, si aliunde historiae quaedam lux accedat. [cf. Lobeck. p. 467. sq.]

[1. Cf. Lobeck. p. 469.]

2. *Εὐστομεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν.*] *Aristoph.* Nub. v. 831. ubi notat *Spanhemius. Aristides* t. i. p. 507. *καὶ τοὺς μὲν παῖδας κελεύομεν εὐστομεῖν. silere.* Conf. *Oudendorpius* ad Thom. p. 394.
(475) *Suidas: Εὖ ἔχειν στόμα, τὸ εὐφημεῖν. οὕτως Εὔπολις.* quod proxime accedit ad *Sophocleum εὔστομ'* vel *εὔ στόμ', ἔχε,* Philoct. v. 201. ubi *Scholiasta Herodoti* locum e l. ii. c. 171. quoque laudat. *Herodotum* imitati *Synesius* de Provid. p. 124. A. *τὰ δὲ ἐντεῦθεν εὔστομα κείσθω, φησί τις. Themistius* Or. ii. p. 27. C. *ἐμοὶ δὲ περὶ μὲν θεῶν εὔστομα κείσθω, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον.* Or. xiii. p. 176. A. *καί μοι εὔστομα κείσθω τὰ ἀμφὶ Κλεῖτον, καὶ Παρμενίωνα.*

3. *Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας,*] Sic etiam Reg. Ruhnk. Stoeberus

Ἀφηλικέστερος, ὁ[1] τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς.

Μῆλα Μηδικὰ[2], τὰ νῦν κίτρα.

Τὸν Λάρυγγα[3], ἀρσενικῶς· τὴν Φάρυγγα, θηλυκῶς.

Ἐνεύναιον, ἱμάτιον καὶ ἐπιβόλαιον τὸ ἐν τῇ εὐνῇ.

Πολίτης, δημότης, φυλέτης[4], ἡλικιώτης, ἄνευ τῆς σύν· Συνέφηβος δὲ καὶ συνθιασώτης καὶ συμπότης μετὰ τῆς σύν· ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἡ κοινωνία. ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων οὐχ ὁμοίως.

Γέλως[5] πλατὺς, οὐχὶ πολὺς ἐρεῖς.

Δίκη[6], ἡ ἰδία· Γραφὴ δὲ, ἡ δημοσία.

---

legit *ὀλίγος*. Mihi neutrius phraseos exempla ad manum sunt, nec ratio satis perspecta est. [vid. Lobeck. p. 469.]

1. *ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς.*] Sic quoque MS. Frequentior hic dativus. *Machon* apud *Athen*. l. XIII. p. 580. C. *ἐπεὶ δὲ προὔβη τοῖς ἔτεσ' ἡ Γνάθαινα*. *Etymol*. p. 221. l. 10. *Γέρων σημαίνει τὸν προβεβηκότα τῇ ἡλικίᾳ*. *Lysias* Or. XXIV. p. 412. [de Inval. p. 169. Steph. §. 16. Bekk.] et ubique. Aliquando tamen Accusativus verbo *προβαίνειν* jungitur. *Etymolog*. p. 687. l. 12. *πρεσβύτης γὰρ ὁ γηραιὸς, παρὰ τὸ προβεβηκέναι τὴν ἥβην*. Conf. *Markland*. ad Lys. l. c. Sic *προήκειν τὴν ἡλικίαν* *Aelian*. H. A. l. IX. c. I. et l. XV. c. 25. In *Luciani* Alex. t. II. p. 261. *Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς*, praetulerim, cum editore, alteri lectioni *προβεβηκώς*. Intelligitur in *προβαίνειν τὴν ἡλικίαν* praepositio *κατὰ*, quam aliquando additam reperias. Vid. *Wetsten*. ad Luc. I. 7. [cf. Bernhard. Synt. Gr. p. 117.] De *ἀφηλικέστερος* vid. ad *Moerin*. [p. 61. h. ed.]

[2. vid. Lobeck. p. 469. sq.]

3. *Τὸν λάρυγγα*] Vid. *Phryn*. p. 22. [p. 65. Lobeck. qui vid.] *Thom*. p. 570. et not. Ad praecedentem et sequentem vocem *Nunnes. Hesych*. in *Ἐνεύναιον*. [Lobeck. p. 470. sq.]

4. *ἡλικιώτης*,] Hanc vocem cum Regio Ruhnk. inseruimus, quam *Thomas* quoque in *Δημότης* p. 207. sine *σὺν* ab Atticis ad- (476) hiberi observat; in *Πολίτης* p. 729. eandem omisit, ubi cetera exscripsit. Videndi ad utrumque locum interpretes, et ibidem laudatus *Graevius* ad Luciani Soloec. t. III. p. 562. aliique, quos nominare longum foret. In fine pro *οὐχ ὁμοίως*, quemadmodum *Thom*. quoque, MS. Reg. *οὐδαμῶς*, perperam. *Συνέφηβος* *Charito* l. VIII. p. 140. et ibidem *D' Orvillius* p. 704. Animadv. [cf. Scaliger apud Lobeck. p. 471.]

5. *Γέλως πλατὺς, οὐχὶ πολύς.*] Ea loquendi ratio ab *Epicharmo* quondam usurpata. Sic enim ille fragm. p. 411. *Τηνικάδε χαρίεις τ' εἰμὶ, καὶ ποιέω πολὺν γέλωτα*. nec ideo reprehendendus est, cum apud *Xenophontem* occurrat; sed locus nunc in manibus non est. SALLIER.

Γέλως πλατὺς,] *Aristoph*. Ach. v. 1125. *Liban*. t. I. p. 794. D. *Synesius* ep. L. p. 188. C. etc. *γέλως πολὺς* ubique. [cf. Lobeck. p. 471. sq.]

6. *Δίκη, ἡ ἰδία·*] Edit. *Δίκη, ἡ ἰδία, κυρίως δ' ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πραγματικῶν. γραφὴ δὲ ἡ δημοσία, καὶ ἐπὶ ἐγκλη-*

Τὸ Δυσωπεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰσχύνεσθαι.

Τοῖς[1] Δύο μᾶλλον· ὅσα γὰρ μὴ συνεμφαίνει γένος, οὐδὲ πτῶσιν δέχεται, ὥσπερ οἱ τρεῖς, τῶν τριῶν, τοῖς τρισὶ, ἔχει τὴν κλίσιν. παράκειται γὰρ οὐδέτερον αὐτοῖς τὰ τρία, ὁμοίως τοῖς τέτρασιν. ἀπὸ δὲ τῶν κλινομένων καὶ ἄχρι τῶν ἀκλίτων οἱ ἀριθμοί.

Ἐξίστασθαι[2] λέγουσι. τὸ δὲ Περιΐστασθαι, οὐχ ὅμοιον τῷ ἐκστῆναι. τὸ γὰρ Περιστῆναί ἐστι πέριξ στῆναι.

Τεχνήσασθαι[3], τὸ μετὰ τέχνης τι κατασκευάσαι. Τεχνάσασθαι δὲ, τὸ κακουργῆσαι.

Ἀσύμβολος παιδείας, ὁ ἀπαίδευτος. οὐκ[4] ἀσύμβολος δὲ, ὁ πεπαιδευμένος.

Εἰς[5] τάχος γράφειν τὸν ταχυγράφον, καὶ εἰς κάλλος γράφειν τὸν καλλιγράφον διαιροῦσιν οἱ Ἀττικοί.

Λευκὴν[6] ἡμέραν διαγαγεῖν, τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν.

μάτων ψυχικῶν. coll. *Stoeb.* et Reg. Ruhnk. ita, ut edidi. Adeundae ad *Thom.* p. 239. et seq. notae. [Lobeck. p. 472. sq.]

1. *Τοῖς δύο*] Coll. *Stoeb.* et Reg. Ruhnk. hanc nobis restitue-
(477) runt observationem, quam magnam partem expilavit *Thomas M.* p. 253. Pro *συνεμφαίνει* Reg. *συνεκφαίνει.* Post *παράκειται* deest *γάρ.* Vid. *Etymol.* p. 290. l. 94.

2. *Ἐξίστασθαι*] Ex iisdem codd. recepi. In fine Reg. Ruhnk. *ἐπὶ τοῦ* pro *ἐστι* Quid velit *Herodianus*, non satis perspicio. De verbo *περιΐστασθαι* *Thom. M.* Conf. *Ti. Hemsterh.* ad Schol. Aristoph. Plut. v. 953.

3. *Τεχνήσασθαι,*] In ed. ultima est observatio. Reg. Ruhnk. hoc loco ponit. Vid. *Nunnes.* [et Lobeck. p. 477. sq.] et *Thom.* p. 844. et not.

4. *οὐκ ἀσύμβολος*] et *ἐπήβολος*, ut apud *Aeschyl.* Prometh. v. 443. *φρενῶν ἐπηβόλους.* Vid. *Eustath.* ad Od. *B.* p. 99. l. 26.

5. *Εἰς τάχος γράφειν*] E Regio Ruhnk. et coll. *Stoeb.* Vid. *Phrynich.* p. 48. [p. 122. ed. Lob. quem vide.] *Thom. M.* p. 274. et Interpretes.

6. *Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν,*] In *Hesychio* V. *Λευκαὶ φρένες, μαινόμεναι, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι.* excidit *λευκαὶ, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι.* Frustra *Junius* legit *ἥμεροι.* *Themist.* Or. XIII. p. 178. D. *μετένδυνε οὖν ἤδη, — τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἐπὶ λευκῇ βασιλείᾳ, καὶ λευκαῖς ἡμέραις.* *Firmus* in Anecdot. Muratorii ep. XII. *Ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον, καὶ ἡμέραν, (τὸ τοῦ λόγου) λευκήν.* ep. XXXIV. *Ἐδιπλασίασας ἡμῖν τὸν τῆς ἑορτῆς χρόνον, ἀνανεωσάμενος αὐτὴν τοῖς τῆς φιλίας συμβόλοις, καὶ λευκὴν ἀτεχνῶς ἠγάγομεν ἡμέραν, τῶν τῆς θεοσεβείας σου γραμμάτων ἐπιτυχόντες.* [vid. Lob. p. 473.]

Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ τὸν[1] ἕτερον πόδα.

Αὐτοχειρίᾳ πράττειν, ἐπὶ παντὸς αὐτουργοῦντος.

Βασανιστὴς[2] μὲν, ὁ ἐπὶ τῆς βασάνου· Δημόκοινος δὲ, ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων· Δήμιος δὲ, ὁ[3] ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.

Κώμας[4], τοὺς στενωποὺς, ἀφ' οὗ Ἐγκώμιον. Ἐγκώμιον δὲ καὶ ἔπαινος εἰς ἀνθρώπους λέγεται· καί ἐστι μὲν ἔπαινος ἐν βραχεῖ· τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐκφέρεται κατὰ τέχνην. Ὑμνὸς δὲ, ἐπὶ θεῶν.

---

1. *Τὸν ἕτερον πόδα.*] Ita *Dinarchus* p. 46. [p. 75.] *ἐπειδὴ δὲ* (478) *πρεσβεύειν ἔδει περὶ τῆς εἰρήνης, οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα.* SALLIER. [cf. Lobeck. p. 474.]

2. *Βασανιστὴς*] *Βασανίζειν*, ut monet ad hunc locum *Nunnesius*, Attice non significat, *torquere*, *cruciare*, sed *veritatem solis verbis exquirere.* Hinc *Βασανιστὴς*, *judex qui torturae praeest*, vel *veritatem inquirit.* Vid. *Hesych.* V. In N. F. et alibi *Βασανισταὶ* sunt *tortores*, *δημόκοινοι.* Differentiam inter *δημόκοινον* et *δήμιον* etiam adnotavit *Ammonius* p. 40. ubi vid. Cl. Editor. *Thom.* p. 206. [cf. Lobeck. p. 476.]

3. *ὁ ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.*] Ita unice legendum e coll. *Stoeb.* et Reg. Ruhnk. pro *ἐπάγων*. Vid. Act. XII. 19. et ubique. Eximendum hoc verbum e *Xenophonte* Hist. Gr. l. v. p. 570. C. *οἱ δ' ἔφοροι ἀνεκάλεσάν τε τὸν Σφοδρίαν, καὶ ἀπῆγον θανάτου.* Interpres recte ad sensum: *capitis in eum judicium constituerunt.* Sequitur enim *ἀπέφυγε*, *absolutus est.* Littera mutata scribendum: *ὑπῆγον θανάτου.* qua loquendi formula alibi utitur *Xenophon.* Est autem elliptica pro *ὑπάγειν εἰς δίκην θανάτου.* Conf. *Ruhnken.* ad Tim. p. 188. [cf. Lobeck. p. 475.]

4. *Κώμας,*] E MS. hunc locum protulit Cl. *Oudendorpius* ad Thom. p. 561. Nos e coll. *Stoeb.* et Reg. Ruhnk. restituimus. In Reg. pro *θεῶν* est *θεοῦ.* Conf. praeter *Thomam* l. c. *Suidas* in *Ἐγκώμιον*, et *Ammonius* in *Ὕμνος* p. 139. Ceterum hic in coll. *Stoeberi* et Regio sequitur: *Πλάτωνος χρεία. ὡς χάριεν ἂν ἦν σου Διόγενες τὸ ἄπλαστον, εἰ μὴ πλαστὸν ἦν.* Reg. *πλασθέν.* quae Platonis Chria aliunde ab homine inepte sedulo adsuta videtur; ut statim post *Τὸ μὴ* proverbia quaedam, quae omnia apud *Zenobium* exstant: *Ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβοι. Ἤτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει* (479) *γράμματα. Ἢ κρίνον, ἢ κολοκύντην. Θᾶττον τόκος τρέχει Περιναίου Ἡρακλείτου. Ἱστία θύει. Κωφότερος τοῦ Τορωναίων λιμένος. Ὄρτυξ ἔσωσε Ἡρακλέα τὸν καρτερόν. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. Οὐδὲ τὰ τρία τοῦ Στησιχόρου γινώσκεις. Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη.* Sic, sine ulla explicatione; quae in notis exhibere malui, quam in ipso textu. Ab *Herodiano* enim profecta non sunt. Cum *Platonis* dicto comparandus *Diogenes Laërtius* l. VI. 26.

Τίθη[1] λέγεται ἡ μάμμη. Τίτθη, ἡ βυζάστρια. Τιθήνη, ἡ τροφός.

Τὸ[2] Μὴ ἀπαγορευτικὸν οὐ συντάσσεται ὑποτακτικοῦ ἐνεστῶτι, ὑποτακτικῷ δέ. οἷον, μὴ ποιῇς, οὐκ εἴποις, μὴ ποίησε δέ.

Μὴ ποιῇς οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μὴ ποίει. μὴ ποίησε δὲ ἐρεῖς, καὶ μὴ ποίησον οὐκ ἐρεῖς. τὸ δὲ, μὴ ψεῦσον, καινόν.

Ἐπαγγέλλω[3], τὸ αἰτῶ. Ἐπαγγέλλομαι δὲ, τὸ ὑπισχνοῦμαι.

---

1. *Τίθη*] E coll. *Stoeb.* et Reg. Ruhnk. Similiter *Moschopulus*, e quo pro *ἡ βυτάστρια*, ut *Stoeb.* et *ἡ βυζώστρια*, ut Reg. reposui *βυζάστρια*. Vid. *Meursium* Glossar. p. 97. Videndi *Ammonius* p. 135. 138. *Thomas*, alii. Hic jam in coll. *Stoeb.* sequuntur proverbia, quae supra exhibui.

2. *Τὸ Μὴ*] In Regio Ruhnk. sic leguntur: *Τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν οὐ συντάσσεται ὑποτακτικοῦ ἐνεστῶτι, ὑποτακτικῷ δέ.* (Alia manus in margine correxerat *ἀορίστῳ δέ.*) *οἷον μὴ ποιῇς οὐκ εἴποις· μὴ ποίησε δέ. Ἢ τρὶς, ἢ ἓξ κύβοι*, reliquaque proverbia. *Μὴ ποιῇς κ. τ. λ.* Collatio *Stoeberiana* nihil horum praebet, quae tamen ab *Herodiano* potuerunt proficisci. Sic autem videntur castiganda: *Τὸ Μὴ ἀπαγορευτικὸν οὐ συντάσσεται ὑποτακτικοῦ ἐνεστῶτι, ἀορίστῳ δέ. οἷον μὴ ποιῇς οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μὴ ποίει. μὴ ποιήσῃς δὲ ἐρεῖς, καὶ μὴ ποίησον οὐκ ἐρεῖς. τὸ δὲ, μὴ ψεῦσον, καινόν.* Vid. *Thomam M.* in *Μή.* p. 611. *Etymol.* p. 586. *Μὴ ψεῦσον*, aliaque similia apud *Aristophanem* et *Sophoclem* reperias.

3. *Ἐπαγγέλλω*] Vid. *Ammon.* p. 56. *Thom. M.* p. 329. In *Po-*
(480) *lyaeno* l. VII. c. 14. 3. pro *ὥστε καὶ τῷ Αὐτοφραδάτῃ τοῦτο ἐπηγγέλλετο* e MS. Flor. reponendum *ἐξηγγέλλετο*. Hanc *Herodiani* observationem e sola collatione *Stoeberiana* restituimus. Plures fortasse post nos restituent alii, quibus meliores codices, aut majus *Herodiani* opus, e quo haec tantum excerpta sunt, evolvendi erit copia.

INDEX
AUCTORUM A MOERIDE
CITATORUM.

[SUNT NUMERI MARGINI EDITIONIS LIPSIENSIS ADSCRIPTI.]

AUCTORES

AB HERODIANO CITATI.

INDEX

VOCUM ATTICARUM

A MOERIDE EXPLICITARUM, ALIARUMQUE QUAE VULGO *Ἑλληνικαὶ* ADPELLANTUR.

A.

B.

Γ.

Ρ.

Σ.

INDEX

VOCABULORUM

AB

HERODIANO

EXPLICITORUM.

INDEX
AUCTORUM VETERUM
QUI IN NOTIS
ILLUSTRANTUR, EXPLICANTUR, EMENDANTUR.

E.

F.

G.

H.

I.

L.

M.

INDEX
RERUM ET VERBORUM
QUAE IN NOTIS OBITER EXPLICANTUR.

A.

H.

F.

G.

H.

I.

Cetera facili opera in superioribus Indicibus possunt reperiri.

Addendum.

[ad pag. 297. ed. Lugdun. et p. 219 ed. nostr.
παρουσίαν, καὶ τὴν οὐσίαν Ἀττικῶς.
Suidas cum dicat: παρουσία λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλάτωνος Φαίδωνι· ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας. καὶ πολύ ἐστιν ἐπὶ τούτου παρ' αὐτοῖς κ. τ. λ. nesciverunt interpretes, quo in Platonis loco παρουσία sic dicatur pro περιουσία; hinc correxit Porson. ad Eurip. Med. p. 35. ed. Lips., cum multi sint loci, ubi Plato Comicus cum Platone Philosopho confundatur, ex Photio MS. Φάωνι. De cujus emendationis veritate quemadmodum nobis est persuasum, ita nondum Philosophi Platonis mentionem alienam esse censemus, nam παρουσία pro περιουσία utique videtur reddendum e libris Platoni in Gorgia p. 487. E. Steph. οὐ γὰρ ἄν ποτε αὐτὸ συνεχώρησας σὺ οὔτε σοφίας ἐνδείᾳ οὔτ' αἰσχύνης περιουσίᾳ — παρουσία enim, quod in omnibus propemodum libris legitur, injuria oblitteraverunt Bekkerus Stallbaumius et Heindorfius. *Edit. Lips.*]

In demselben Verlage sind folgende philologische Werke erschienen:

Aristophanis comoedia Acharnenses. In usum stud. juventutis. Emendavit et illust. P. Elmsley. Editio nova indicibusque instructa. 8 maj. 1830. Chart. script. 1 Rthlr. 4 Gr.
Chart. impr. 16 Gr.

Aristophanis comoediae. Edidit Bernardus Thiersch, Tom. I. Continens **Plutum**, prolegomena in Aristophanem et C. F. Ranke commentationis de Aristophanis vita. 8 maj. 1830.
Chart. anglica 5 Rthlr. 8 Gr.
Chart. script. 4 Rthlr.

— — — Tomus VI. pars I. Continens **Ranas**. Praemittuntur quaestiones de Ranarum fabulae, nomine, aetate, occasione et consilio. 8 maj. 1830. Chart. anglica 3 Rthlr.
Chart. script. 1 Rthlr. 18 Gr.

Ciceronis, M. T., Cato Major, seu de senectute dialogus. Ad cod. Mss., magnam partem nunc primum collatorum et editionum tum veterum tum recentiorum denuo consultarum fidem recensuit, variantes lectiones omnes enotavit et selectis Gernhardi aliorumque annotationibus addidit suas Fried. Guil. Otto. Accedunt duo excursus, quorum primus est de particulis enim, autem, igitur etc., adiuncto verbo substantivo recte collocandis; alter de formulis usu venire et usu evenire. Sequuntur analecta et notarum index. 8 maj. 1829.
Chart. script. 2 Rthlr.
Chart. impr. 1 Rthlr. 8 Gr.

Ciceronis, M. T., oratio pro Plancio. Ad optimorum Codicum fidem emendata et interpretationibus tam suis tam aliorum explanata ab Ed. Wunder. 4 maj. 1830. Chart. script. 5 Rthlr. 8 Gr.
Chart. impr. 4 Rthlr.

Diodori Bibliotheca historica. Ex recensione Ludovici Dindorfii. V Volumina. Vol. IV et V continens: annotationes interpretum ad L. I. — V. et L. XI — XIV. ad L. XV. XX. et fragmenta L. VI — X. et XXI — XL., 8 mai. 1829.

Pränum. Preis { Chart. script. 30 Rthlr.
Chart. impr. 20 Rthlr.

Der Pränumerations-Preis für dieses Werk dauert nur noch bis zum Erscheinen der letztern 2 Abtheilungen, welche ihrer Vollendung nahe sind; dann tritt der Landenpreis v. 25 Thlrn. für die Ausgabe auf Druckp. u. 40 Thlrn. für die auf feines Papier **unwiderruflich** ein.

Bis jetzt sind folgende Bände fertig und an alle Pränumeranten versandt worden: Tomus I. pars 1 u. 2. Tom. II. p. 2. Tom. III. p. 1. u. Tom. IV u. V. continens annotationes interpretum. Wer also dieses wichtige Werk noch zu dem wohlfeilerem Preise zu erhalten wünscht, beliebe seine Bestellung darauf **ohne Aufenthalt** zu machen.

Diogenes Apolloniates. Cuius de aetate et scriptis disseruit, fragmenta illustravit, doctrinam exposuit F. Panzerbieter. 8 maj. 1830. 15 Gr.

Eusebii Pamphili de vita Constantini libri IV. et Panegyricus atque Constantini ad sanctorum coetum oratio. Ex nova recognitione cum integro Henrici Valesii commentario selectis Readingi, Strothii aliorumque observationibus edidit suas animadversiones excursus atque indices adjecit Frid. Adolph. Heinichen. 8 maj. 1829.
Chart. script. 4 Rthlr. 8 Gr.
Chart. impr. 3 Rthlr.

Förtsch, D. Carol., Observationes criticae in Lysiae orationes. 8 maj. 1829. 10 Gr.

Hannonis navigatio. Textum critice recognovit et adnotatione illustravit D. Fr. Guil. Kluge. 8 maj. 1829. 8 Gr.

Heinichen, Fr. Ad., de Alogis Theodotianis atque Artemonitis. 8 maj. 1829. Chart. angl. 16 Gr.
Chart. impr. 10 Gr.

Hoffmann, Dr., S. F. W., bibliographisches Lexicon der gesammten Literatur der Griechen u. Römer. Ir Theil 1te Abtheilung. A — C. Griechen. gr. 8. 1830. Fein Pap. 1 Rthlr. 16 Gr.
Ord. Pap. 1 Rthlr.

Ὁμήρου Ὀδυσσεία μικρά, oder sechs Bücher der Odyssee, enthaltend die vollständige Reisebeschreibung des Ulysses. Für den ersten Schulgebrauch, zum dritten Mal herausgegeben von D. Chr. Koch. gr. 8. 1829. 6 Gr.

Isokrates, des, Ermahnungen an den Demonikus. Zum Schulgebrauch mit erklärenden Anmerkungen und einem erklärenden Wörterverzeichniss herausgegeben von F. Bernhard. 8. 1829. 6 Gr.

Justini, historiarum Philippicarum libri IV. Mit erläuternden Anmerkungen zum Gebrauch für Schüler herausgegeben v. Benecke. gr. 8. 1830. Chart. script. 2 Rthlr. 8 Gr.
Chart. impr. 1 Rthlr. 16 Gr.

Kritzii, D. Fr., de Caji Sallustii Crispi Fragmentis a Carolo Debrossio in ordinem digestis rerumque gestarum contexta narratione illustratis commentatio. 8 maj. 1829. 8 Gr.

Lindemann, Heinr., Materialien zu Aufgaben lateinischer Verse, von den ersten Anfängen bis zur höchsten Vollkommenheit selbstständiger Dichtungen; zum Schul- und Selbstunterricht. gr. 8. 1r Theil. 21 Gr.

Plass, H. G., Geschichte des alten Griechenlands. Ir. Band, enthält die älteste Geschichte bis zu der sogenannten Wanderung der Herakliden. gr. 8. 1r. Th. 1830. 2 Rthlr. 12 Gr.

Senecae, Lucii Annaei, Opera philosophica. Recognovit, prolusionem de vita et ingenio Senecae praemisit, summaria singulis libris inscripsit atque selectas observationes criticas adiecit Emilius Ferd. Vogel. gr. 8. 1829. Chart. script. 3 Rthlr.
Chart. impr. 2 Rthlr.

Terentii, P. Afri, Comoediae sex, cum interpretatione Donati et Calphurnii, et commentario perpetuo, in usum studiosae iuventutis edidit Arn. Henr. Westerhovius. Accesserunt variae lectiones exempli Bentleiani, notatio metrica, selecta Ruhnkehii annotatio. Edi curavit Godofredus Stallbaum. 6 Tom. 8 maj. 1830.
Chr. scr. 6 Rthlr. Chr. impr. 4 Rthlr.

I. Andria.	Chart. scr. 1 Rthlr. 8 Gr.	Chart. impr. 20 Gr.
II. Eunuchus.	Chart. scr. 1 Rthlr. 8 Gr.	Chart. impr. 20 Gr.
III. Heautontimorumenos.	Chart. scr. 1 Rthlr.	Chart. impr. 16 Gr.
IV. Adelphi.	Chart. scr. 16 Gr.	Chart. impr. 12 Gr.
V. Hecyra. / VI. Phormio.	Chart. script. 1 Rthlr. 16 Gr.	Chart. impr. 1 Rthlr. 4 Gr.

JOANNIS PIERSONI

VERISIMILIUM

LIBRI DUO.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI

MDCCCXXXI.

JOANNIS PIERSONI

VERISIMILIUM

LIBRI DUO.

A

L. S.

Quas in vetustos auctores, praecipue Graecos, publici juris facimus animadversiones, exemplo Jani Guilielmii, Lucae Fruterii, Gasparis Scioppii, aliorumque, *Verisimilium* nomine insignivimus. Nec injuria, opinor. Nam multae quidem hujus generis emendationes ad eum probabilitatis gradum perduci possunt, ut cuilibet, qui aliquem literarum gustum habet, adsensum extorqueant. Verumtamen sunt multo plures, quae sola verisimilitudine commendantur, et de quibus nihil certi ante pronuncies, quam veterum membranarum auctoritate confirmentur. Ac sufficit nobis illa veri species. Nam mathematicam certitudinem quis sanus in hoc studiorum genere requirat?

Natus autem hic libellus est ex non indiligenti auctorum veterum Graecorum, inprimis poëtarum lectione: quos dum accuratius examino, variae super variis ortae sunt conjecturae et observationes. Harum multas probare potui Viro ingenii, doctrinae, omniumque virtutum laude ornatissimo, L. C. Valckenaerio, cujus maxima in me sunt merita, nec unquam animo meo excident. Quem praeceptorem optimum si de omnibus consulere licuisset, rariores haud dubie nostrae forent aberrationes. Sed has, si ita libuerit, corrigant alii, ea, quae literatos homines decet, humanitate et libertate usi. *Nos,* (ut nostra faciamus verba Ciceronis Tusc. Disp. II. 2.) *qui sequimur probabilia, nec ultra quam id quod verisimile occurrit progredi possumus, et refellere sine pertinacia, et refelli sine iracundia parati sumus.* Vale, erudite lector, nostroque huic tyrocinio fave.

JOANNIS PIERSONI

VERISIMILIUM

LIBER PRIMUS.

CAPUT I.

Euripidis Ion aliquot locis corrigitur. Φανὸς sive πανός. Iolaus Hydrae capita exussit. Sophocles emendatur. Φήνη genus avis rapacis. Ovidius et Antoninus Liberalis restituuntur. Euripidis Iphigenia Taurica leviter correcta. λατρεία et θητεία. λῆς. alia.

Merito *Euripides* inter tres aetatis suae viros sapientissimos numeratus est, et ab omni antiquitate in praecipuo habitus honore. Nam in ejus tragoediis et fragmentis, quae temporis reliqua fecit injuria, graves eminent sententiae, eximia praecepta, salutaria monita, admirabilis in excitandis praecipue commiserationis adfectibus dexteritas. Praeterea ejus tanta est perspicuitas et facilitas, qua ipsum *Sophoclem* superavit, ut homines non tantum coram loquentes audire, sed ipsis prope oculis cernere videaris. Itaque dolendum et indignandum paene est, tot tam foedos errores, tot lectionum monstra, veluti totidem naevos in pulcherrimo corpore, superesse; et, qui istis eluendis serio manum adhibuerit, adhuc repertum fuisse neminem. Unum excipias *G. Canterum*, felicem tragicorum sospitatorem, qui reliquis omnibus, qui se in hoc stadio exercuerunt, palmam facile praeripuit. Verum praeter *Canteri* eximias correctiones, ne de *Striblinis*, *Ae. Portis*, hominibus ab ea parte, qua judicamus, non paratissimis dicam, quid demum egregii *Euripidi* accessit in editione *Barnesiana?* Sunt quidem pauca ex Euripide *Heinsio-Scaligerano* deprompta, in quibus divinum *Scaligeri* elucet ingenium, sed alia summo viro plane indigna, quaeque alium auctorem habere frustraque tanto nomine gloriari videantur. Quae e margine Euripidis *Duportei* protulit *Barnesius*, satius fuisset ceris relinqui, utpote quae vir doctus in suos tantum usus, et uti, quicquid in mentem venerit, ad oram libri ponere solemus, adnotaverat. Ipse *Barnesius*, homo mediocriter Graece doctus, *Euripidi* non minus, quam

Homero edendo, si quis alius, impar fuit. Quod latius demonstrarem, nisi cum viris eruditissimis hac in parte mihi conveniret: inter quos dudum constat, *Barnesium* in tragoediis pauca, in fragmentis nihil praestitisse, imo illa lacerasse, secasse, ussisse. Certe indigna est haec editio laude, quam re minime explorata, arbitri parum idonei larga manu
(3) in eam contulerunt. E recentioribus, (praeter Kingium, qui tres primas tragoedias ope codicum feliciter pluribus locis sanavit,) quod jure quis miretur, nullus *Euripidi* vel explicando vel emendando studium dicavit. Itaque rem doctis non ingratam me facturum opinor, si nonnulla ab interpretibus male intellecta explicuero, plura a librariis corrupta pristinae restituero sanitati. Ipse magnum satis me operae pretium tulisse existimabo, si viri, qui majori ingenio et doctrina valent, ad strenuam huic poëtae operam navandam exemplo meo excitentur. Nec tamen anxie tragoediarum ordinem, qui in editionibus obtinet, sequemur, sed ab Ione incipiemus. Ita Ion, picturas templi Delphici choro mulierum Atheniensium ostendens, loquitur v. 190—200.

'Ιδοὺ τάνδ' ἄθρησον,
Λερναῖον ὕδραν ἐναίρει
Χρυσέαις ἅρπαις ὁ Διὸς παῖς.
Φίλα πρόσιδ' ὄσσοισιν.
Χο. Ὁρῶ. Ἴων. καὶ πέλας ἄλλος αὐτοῦ
Π τ α ν ὸ ν πυρίφλεκτον αἴρει.
Χο. Τίς ἄρ' ὃς ἐμαῖς μυθεύεται
Παρὰ πήναισιν;
Ἴων. 'Ασπιστὰς 'Ιόλαος, ὃς
Κοινοὺς αἰρόμενος πόνους,
Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ.

Versum 195. reddit interpres: *et prope eum alius volucrem ardentem interficit.* Quae versio, ut et ipsa lectio, tam perspicue erat absurda, ut ne *Barnesium* quidem latuerit, cujus haec nota est: „Novum est, quod *Euripides alas* af„fingit Hydrae, *πυρίφλεκτον* recte vocat, quia quae illius ca„pita amputabat Hercules, illico Iolaus ambussit, ne diutius
(4) „multiplicarentur. Quid si legendum, *πυρσὸν πυρίφλεκτον* „*αἴρει. facem igne flagrantem tollit*, ut nempe in pictura, „amburendi causa.“ Addo *πτανὸς* sive *πτηνὸς* in singulari nunquam *avem* apud *Euripidem* denotare: *αἴρειν* aut nunquam aut rarissime *interficere.* Et sensui quidem optime accommodata est *Barnesii* conjectura, longe tamen minori, seu potius nulla mutatione scribendum:

— καὶ πέλας ἄλλος αὐτοῦ
Π α ν ὸ ν πυρίφλεκτον αἴρει.

Φανὸς sive *πανὸς* recentioribus *lucernam* seu *laternam*, Atticis *facem* significat. Vid. Phrynichus p. 12.*) et Ammonius in V. *Λυχνοῦχος*, ubi consulendus praeceptor meus Celeb. *L. C. Valckenaerius.* In Aeschyli Agam. v. 292. hodie legitur *φανός*, verum Athenaei tempore scriptum fuisse *πανὸς***) notat *Stanlejus.* Eximie in rem nostram Eustathius ad Il. *Σ.* p. 1189. l. 10. *οἱ πυρσοὶ καὶ φανοὶ λέγονται καὶ πανοὶ διὰ τοῦ Π. Julius Pollux* Onom. lib. X. segm. 117. *Πανὸς μέντοι καὶ φανὸς ἡ λαμπάς, ὡς ὅταν φῇ ἐν τῇ Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδης. Πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεῦρες λαβεῖν.* ita recte MSS. pro *φανόν*, quod *Barnesius* in fragm. Euripideis retinet. Addit Pollux paulo post: *τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἐν Ξαντρίαις Αἰσχύλος· Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι.* unde non parum roboris acquirit emendatio nostra. Ceterum de Iolao Hydrae capita, quae Hercules falcato ense absciderat, exurente videndi, quos citat *N. Heinsius* ad *Ov.* Metam. l. IX. v. 74. Consulantur praeterea *Apollodor.* Biblioth. l. II. p. 111. ed. *Fabri.* et *Palaephatus* de Incredib. c. 39., qui fabulam pro more historice explicat. Sed insignis plane est Q. *Calabri* locus l. VI. v. 211. ubi clypeum Eurypyli, in quo ingentia Alcidae facinora ab artifice erant sculpta, describit: (5)

Ἄγχι δέ οἱ πεπόνητο μένος πολυδείραδος Ὕδρης,
Αἰνὸν λιχμώωσα, καρήατα δ' ἀλγινόεντα
Ἄλλα μέν οἱ δέδμητο κατὰ χθονός, ἄλλα δ' ἄεξεν
Ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά, πόνος δ' ἔχεν Ἡρακλῆα,
Θαρσαλέον τ' Ἰόλαον. ἐπεὶ κρατερὰ φρονέοντε
Ἄμφω, ὁ μὲν τέμνεσκε καρήατα μαιμώωντα
Ἅρπῃ ὑπ' ἀγκυλόδοντι θοῶς· ὁ δὲ καῖε σιδήρῳ
Αἰθομένῳ· κρατερὴ δὲ κατήνυτο θηρὸς ὁμοκλή.

Nonnus Dionys. l. XXV. p. 652. ed. Wech. de hac ipsa re, v. 33. 34.

Ἀρτιφύτων Ἰόλαον ἀλοιητῆρα καρήνων,
Δαλὸν ἀερτάζοντα σελασφόρον. —

Conf. idem p. 654. v. 10. Similiter fere in *Sophoclis* Ajace Lorario peccarunt librarii, ubi vocabulum *πτηνὸς* locum etiam, quem minime debet, occupavit v. 133—139. (verba sunt Chori.)

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω.
Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διός, ἢ ζαμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,

*) pag. 59. ed. Lobeck.
**) Ita jam dedit Wellauerus cum aliis.

Μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα Πελείας.

Summus *Jos. Scaliger* in eximia versione ita reddit:

(6) *Telamoniada, qui fundamina*
Salaminis habes firma marinae,
Bene cum tibi fit, bene laetor.
Cum te inimico languere Jove
Differt Danaûm fama maligna,
Mens mihi refugit, totusque tremo
Trepida ut terrore columba.

Ultima, uti ad priorum gravitatem non accedunt, ita minus recte Graeca exprimunt. Nihil expediunt *Scholiastes* et *Triclinius*, quorum prior πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας explicat, ἐπεὶ περιδεὲς τὸ ζῶον. ὄμμα δὲ πελείας περιφραστικῶς ἡ πέλεια. Posterior mire philosophatur; τοῦτο γὰρ, inquit, τὸ ζῶον πάνυ δειλόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ὄμμα, ὁπόταν γὰρ αἰσθομένη τινὸς ψόφου καμμύῃ τοὺς ὀφθαλμούς, παλλομένην ἐστὶν αὐτῆς τὴν καρδίαν φράσαι. Quae vera quidem sunt, verum huic loco non congrua. Epitheton πτηνῆς uterque intactum reliquit, quod columbae alibi optime posse tribui equidem non negaverim; sed videndum, num huic loco satis aptum sit. Si epitheton addere voluisset *Sophocles*, desumsisset a formidine columbae, vel simile. Quid multa? Corrigendum censeo:

— *καὶ πεφόβημαι*
*Φήνης ὡς ὄμμα Πελειάς.**)

et timeo, veluti aquilam sive *phanam columba*, vel *Scaligeri* versione leviter mutata:

— — *totusque tremo*
Phana ut veniente columba.

Πελειὰς frequentius est *Sophocli* altero πέλεια. Sed hoc leve
(7) est. Φήνη genus est avis rapacis, aquilae similis. *Hesychius:* Φήνη· ἀετοῦ εἶδος. *Suidas:* Φήνη· εἶδος ὀρνέου, ἴσον ἀετοῦ. *Scholiastes Homeri* ad Od. I. v. 372. Φήνη· εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ. Conf. *Eustathius* ad eund. *Hom.* loc. Fuit autem φήνη s. φίνις, (utroque enim modo scribitur,) uxor Periphantis, quae cum Periphas in aquilam a Jove mutaretur, in sui cognominem avem φήνην abiit, secundum fabulas. Quod ex *Ovidio* et *Antonino Liberali* secum collatis clarissime liquet.

Ovidius Metam. l. VII. v. 399 sq.

Palladias arces: quae te, iustissima Phini,
Teque, senex Peripha, pariter videre volantes.

---

*) Vide Hermann. ad h. l. v. 140.

Antoninus Met. c. 6. *Ζεὺς δὲ νεμεσήσας ἐβούλετο μὲν σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν κεραυνῷ συμφλέξαι· δεηθέντος δ' Ἀπόλλωνος μὴ αὐτὸν ἀπολέσθαι πανώλεθρον, ἐπείπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα,* (l. *ἐπεὶ Περίφας αὐτὸν ἐτ.* ita c. 18. *Ἀπόλλων δὲ οἰκτείρας, ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα.*) *τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι. Ζεὺς δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἴκια τοῦ Περίφαντος καὶ καταλαβὼν ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἐποίησεν ὄρνιθα αἰετόν. τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ, δεηθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὄρνιθα ποιῆσαι σύννομον τῷ Περίφαντι, ἐποίησε φήνην.* Eximiam in loco *Ovidii* emendationem, pro *justissime Phineu*, debere me profiteor *Jo. Schradero*, qui hanc aliquando mecum communicavit observationem, quae mihi non parum profuit ad locum Sophocleum emendandum. Haec autem correctio cum simplici veritatis nota et sua se specie commendet, haud necesse est pluribus confirmari: excitabo tamen, ne ullum supersit dubium, nonnulla poëtarum loca. Ipse *Sophocles* v. 167. huj. trag.

Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, (8)
Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες.

Homerus Od. *Γ*. v. 372.

Φήνῃ εἰδομένη. θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας.

Idem Il. X. v. 139—141.

Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν,
Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. —

Euripides Androm. v. 1140. —

Οἳ δ' ὅπως πελειάδες
Ἱέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν.

Apollon. Rhod. l. I. v. 1049. sq.

Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠΰτε κίρκους
Ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.

Ovidius Met. l. I. v. 506.

— *Sic agna lupum, sic cerva leonem,*
Sic aquilam penna fugiunt trepidante columbae.

l. V. v. 605.

Ut fugere accipitrem penna trepidante columbae,
Ut solet accipiter trepidas agitare columbas.

Art. Am. l. I. v. 117.

Ut fugiunt aquilas, timidissima turba, columbae,
Utque fugit visos agna novella lupos.

Silius Italicus Punic. l. V. v. 279—282.

Tum vero adspiceres pavitantem, et condere sese (9)
Nitentem sociis iuvenem: ceu tigride cerva

Hircana cum pressa tremit; vel territa pennas
Colligit, accipitrem cernens in nube columba.

Plura si adderem, vererer, ne doctis fastidium crearem. Revertor ad *Euripidem*.

Ion. v. 244 — 246.

Τί ποτε μερίμνης εἰς τόδ' ἦλθες ὦ γύναι;
Ὁ πάντες ἄλλοι, γύαλα λεύσσοντες θεοῦ,
Χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ.

Leve vitium fraudi fuit interpreti, qui posteriores duos versiculos ita vertit: *quia omnes alii, penetralia Dei cernentes, laetantur, hic* vero *tuus oculus lacrymas fundit.* Pejus multo *Barnesius* ὃ per Aeolicam apocopen poni censet pro ὅτι, qualis apocopes nullum e poëta Attico protulit exemplum. Facile fuerat corrigere:

Οὗ πάντες ἄλλοι, γύαλα λεύσσοντες θεοῦ,
Χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ.
Ubi omnes alii, penetralia Dei videntes,
Gaudent; ibi ex oculis tuis lacrymae stillant.

Eodem modo refingendus alius *Euripidis* locus, Iph. Taur. v. 358 — 360.

Τὴν ἐνθάδ' Αὖλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
Οἵ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι,
Ἔσφαζον· ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.

(10) Ubi gravius offendit interpres, cujus errores si castigare vellem, in immensum cresceret hic libellus. Verum illud nunc non ago. Legendum:

Οὗ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι,
Ἔσφαζον. — — — —

Ion. v. 576. 577.

Ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ', ἀλητείαν τε σὴν,
Εἰς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί.

Qua specie interpres, *ἀλητείαν exilium* vertens, defendi queat, non video. Certum videtur tragicum reliquisse, vel:

Ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδα, λατρείαν τε σὴν,
Εἰς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί.

vel: *Ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδα, θητείαν τε σήν.*

Ion enim servus erat et minister Apollinis. Ita v. 111. *Φοῖβον νάους θεραπεύω.* v. 129. *Φοῖβέ σοι πρὸ δόμων λατρεύσω.* v. 1343. *Ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.* Conf. v. 123. 132. 152. 182. 309. 327. 1373. etc. Similiter Phoeniss. v.
(11) 229. *Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν.* et v. 233. *Φοιβείαισι λατρείαις.*

Posterius praeferebat fere Cl. *Valckenaerius*, cujus judicium hac in causa maximi facio. *Orpheus* Argon. v. 21.

Θητείαν τε Ζηνὸς, ὀρεσσιδρόμου τε λατρείαν
Μητρός. — — — — — —

Ion. v. 616. 617.

Ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων θανασίμων
Γυναῖκες εὗρον ἄνδρασιν διαφθοράς.

Secunda in *θανάσιμος* semper ab *Euripide* corripitur, adeoque illud vocabulum hic locum tueri nequit. Metro consuletur, si scribamus:

Ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων θανατηφόρων.

Alterum facile e glossemate oriri potuit.

Ion. v. 1134 — 1136.

— *Ἡλίου φλογὸς*
Καλῶς φυλάξας οὔτε πρὸς μέσας βολὰς
Ἀκτῖνος, οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βίον.

Recepi *Scaligeri* emendationem *ἀκτῖνος* pro *ἀκτῖνας* corrigentis. In ultimis cum nove dictum sit radios solares *τελευτᾶν βίον*, macula superest. Vir D. in Obs. Misc. vol. II. p. 96. eluere tentabat scribendo, *τελευτώσας βίαν*. Verum ne sic quidem omnis tollitur difficultas. Locus ita distinguendus et scribendus:

— — *Ἡλίου φλογὸς* (12)
Καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς
Ἀκτῖνος, οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας, βίαν.

Vim solis flagrantis diligenter cavens, neque ad meridiem, nec ad occidentem.

Verbum *φυλάσσειν* quartum casum adsciscit. *Τελευτῶσαι βολαὶ* ut v. 1148.

Ἵππους μὲν ἤλαυν' εἰς τελευταίαν φλόγα
Ἥλιος. — — — — — —

Ion. v. 1336.

Λέγοις ἂν εὔνους δ' οὖσ' ἐρεῖς, ὅσ' ἂν λέγῃς.

Misere balbutit interpres. Sensus loci requirit ut scribamus:

Λέγοις ἄν. εὔνους δ' οὖσ' ἐρεῖς, ὅσ' ἄν γε λῇς.

Dicas: cum enim benevola sis, dices quaecunque volueris. Etymologus M. p. 564. l. 22. *τὸ λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις, μετὰ τοῦ ῑ Εὐριπίδης.* cujus auctoritate nixus Scaliger idem restituit Heraclid. v. 164. Si tamen quis hoc ab Attico proficisci potuisse negaverit; is reponat in nostro loco *θέλῃς.*

Ion. v. 1426. et seq. ita Ion et Creusa introducuntur loquentes.

Ἴων. *Ἔστιν τι πρὸς τῷ γ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐτυχεῖς.*
Κρ. *Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσῳ γένυ.*
Ἴων. *Δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει;*
Κρ. *Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.*

Primum v. 1426. omnino reponendum est: (13)

Ἔστιν τι πρὸς τῷ γ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐστοχεῖς.

Estne aliquid praeterea in vase, an hoc solum bene conjicis.

Dein tres versiculi, male in personas distincti, uni Creusae tribuendi et ita jungendi erant:

Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσῳ γένυ
Δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει,
Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.

Ion quippe, Delphis in templo Apollinis educatus, de rebus et moribus Atheniensium nihil aut parum noverat. Error inde videtur natus, quod Ion et Creusa singuli singulis versibus respondeant, hic autem tres continui Creusae tribuantur, ut postea 1433. et seqq.

Ion. v. 1513.

Καὶ δυστυχῆσαι, καὖθις εὖ πρᾶξαι καλῶς.

Nemo semel monitus dubitabit, quin corrigendum sit:

Καὶ δυστυχῆσαι, καὖθις αὖ πρᾶξαι καλῶς.

CAPUT II. (14)

Euripidis Iphigenia Taurica saepius castigatur. Κυανέα Συμπληγάς. Ἄκραι ῥηγμῖνες. Apollonius Rhodius bis leviter corrigitur. χερὶ σπᾶν. Εὔπηνοι ὑφαί. Οὔτις et αὖτις. Homeridae Hymnus in Apollinem et Orpheus in Argonaut. emendantur. Δεινός, κλεινός, κεινός confusa. Orphei Argonautica correcta. Locus Euripidis vexatissimus constitutus. Ναῦς εὔσελμος. Iphigenia in Aulide emaculatur. λευκαίνειν ἅλα. Ἐπείγεσθαι et ἐπείχεσθαι. Theognidi medela allata. τεῦξαι ναόν.

Prae ceteris *Euripidae* tragoediis frequentibus gravissimisque corruptelis infecta est Iphigenia ejus posterier, sive Taurica. Cujus cum lectione valde delectarer, plures mihi videor e pulchro corpore feliciter eluisse maculas. Ita, ut inde ordiar, v. 241. 242.

Ἥκουσιν εἰς γῆν Κυανεᾶν Συμπληγάδων
Πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.

Criticorum princeps *Bentlejus* in aurea ad Millium epistola p. 41. *Joannis Malalae*, ex hoc loco terram Cyaneam fingentis, errorem salse perstringit: sed simul doricum κυανεᾶν hic non posse ferri, et praeterea soloecam esse orationem observans, duplici modo Euripidi succurrere tentabat, legendo, vel *κυανέας Συμπληγάδας*, vel *κυανέαν Συμπληγάδων Πέτραν*. (15)
Utraque lectio quin sensui optime conveniat non est dubitandum minori tamen mutatione res poterat expediri. Reponendum:

Ἥκουσιν εἰς γῆν, Κυανέαν Συμπληγάδα
Πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.

Ita Androm. v. 793—95.

Καὶ γὰρ ἐπ' Ἀργῴου δορὸς
Ἄξεινον ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι
Ποντίαν Συμπληγάδα.

et hujus tr. v. 746.

Κἀγώ σε σώσω κυανέας ἔξω πέτρας.

Ubi male interpres, *Cyaneas extra petras* reddit, cum debuisset *Cyaneam petram*. Versu etiam 889. pro στενοπόρους malim:

Διὰ Κυανέας Μὴν στενοπόρου
Πέτρας. — — — —

Hinc etiam facile ratio reddi potest, quid *Malalam* in errorem induxerit: quum enim *κυανέαν* cum *συμπληγάδα* construere debuisset, illud, quo erat stupore, ad *γῆν* retulit.

Iphig. Taur. v. 253.

Ἀκταῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.

Rich. Dawesius Miscell. Crit. p. 161. vitium recte animadvertens, corrigebat: *Αὐταῖς ἐπὶ ῥηγμῖσιν, ad ipsa littora:* proxime vero. Scribendum:

(16) *Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.*

In extremo littore ponti Euxini.

Numenius apud *Athen.* l. VII. p. 305. A.

— *ἐπ' ἄκρῃ κύματος ἀγῇ.*

Oraculum apud *Steph. Byzant.* Voc. *Βυζάντιον.*

Ἀκτῆς Θρηϊκίης, ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα πόντου.

Q. Calaber. l. III. v. 738.

Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου.

Oppian. Hal. II. v. 260.

— *Τάχα δ' εἴσιδε πούλυπον, ἀκτῆς*
Ἄκρα διερπύζοντα.

Eundem errorem errarunt *Apollonii Rhodii* exscriptores. lib. II. v. 354.

Ἀκτή τε προβλῆς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει.

et v. 808.

Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἀκτῆς
Εἴσομαι ἱερὸν αἰπύ. — — —

Corrigendum *ἄκρῃ* et *ἄκρης*, quod non tantum e doctissimi scholiastae verbis ad utrumque locum, sed et ex ipso poëta v. 730. 752. et 846. liquet. In *Euripide* recte me restituisse *Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν,* testari poterit *Plutarchus* Tom. II. p. 632. [p. 1068. ed. Steph.] de Exilio: qui narrat Diogenem Cynicum, cum ipsi objiceretur, *Σινωπεῖς σου φυγὴν ἐκ Πόντου κατέγνωσαν*, reposuisse, *ἐγὼ δὲ ἐκείνων ἐν Πόντῳ μονήν, Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου.* Saepius vero
(17) *Plutarchus* meliores lectiones conservavit, quod infra forte uno alterove exemplo demonstrabimus.

Iph. Taur. v. 296. 297.

Σιγῇ καθήμεθ'. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος
Μόσχους ὀρούσας εἰς μέσας λέων ὅπως.

Ex hoc loco lexicorum conditores receperunt verbum *περισπᾶν*, significatu *gladium stringendi:* cum alias semper *circum detrahere*, *spoliare* notet. Sed decepti fuerant corrupta lectione, pro qua restitui debet:

— *ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος.*

Ita v. 322.

Κάλλισθ', ἕπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί.

Iph. Aul. v. 1566.

— *Χειρὶ φάσγανον σπάσας.*

Hecub. v. 876.

— *φάσγανον χερὶ Λαβοῦσα.*

Orest. v. 1460.

Ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν.

Iph. Taur. v. 310—312.

— *Ἄτερος δὲ τοῖν ξενοῖν,*
Ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
Πέπλων τε προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς.

Non opus est multis, ut recepta lectio absurdi convincatur; hinc tamen bonus ille interpres *bene compactum textum* fabricavit. Lepide! Unice emendandum:

Πέπλων τε προὐκάλυπτεν εὐπήνοις ὑφαῖς. (18)

Sic v. 814.

Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς.

Et v. 1464.

— — — *καὶ πέπλων*
Ἄγαλμά σοι θήσουσιν εὐπήνους ὑφάς.

Alia dabit, quibus id confirmari poterit, Vir summus et laude mea major, *Petrus Wesselingius* Probab. cap. V. p. 47. Quibus adde *Agathiam Scholasticum* in epigrammate nondum edito.

Σοὶ τόδε τὸ κρήδεμνον, ἐμὴ μνήσσειρα, κομίζω
Χρυσεοπηνήτῳ λαμπόμενον γραφίδι.
Βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοισιν. ἐφεσταμένη δ' ὑπὲρ ὤμων
Στήθεϊ παλλεύκῳ τήνδε δὸς ἀμπεχόνην.
Ναὶ ναὶ στήθεϊ μᾶλλον, ὅπως ἐπιμάζιον εἴη
Ἀμφιπεριπλέγδην εἷς σε κεδαννύμενον.
Καὶ τόδε μὲν φορέοις ἅτε παρθένος. ἀλλὰ δὲ εὐνὴν
Λεύσσοις, καὶ τεκέων εὔσταχυν ἀνθοσύνην.
Ὄφρα σοι ἐκτελέσαιμι καὶ ἀργυφέην ἀναδέσμην
Καὶ λιθοκολλήτων πλέγματα κεκρυφάλων.

Iph. Taur. v. 324—327.

Φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας.
Ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἅτεροι προσκείμενοι
Ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο,
Οὔτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτροις.

Unius tantum litterae corruptio densissimas interpreti offudit tenebras, cujus versionem inspiciat, qui velit; mihi aegri somnia describere non vacat. Doctissimus etiam *Brodaeus* a vero aberravit, et cum eo *Barnesius*. Verum tolletur (19) omnis difficultas scribendo:

— *εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο,*
Αὖτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτροις.

Totus locus ita vertendus est: *Fugientes montanas implevimus silvas. Sed si quis fugeret, alii irruentes jaciebant ipsos: si vero hos pellerent, rursus qui nunc fugiebant illos saxis petebant.* Obiter emendemus *Homeridae* Hymnum in Apollin. v. 416. 417.

Εἰ μενέει νηὸς γλαφυρῆς δαπέδοισι πέλωρον,
Ἢ εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυνον ἀ μ φ ὶ ς ὀρούσει.

Scribi debet:

Ἢ εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυνον α ὖ τ ι ς ὀρούσει.

Minus commode *ἀμφὶς* repetitur in *Orphei* Argonaut. v. 564. 565.

Αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι
Δηῖοι ἀ μ φ ὶ ς ἔκειντο πελώρια σώματα θηρῶν.

Sed facilis est correctio:

Δηῖοι ἄ μ μ ι γ' ἔκειντο πελώρια σώματα θηρῶν.

Iph. Taur. v. 494.

Roganti Iphigeniae, uter Pylades appelletur, respondet Orestes:

Ὅδ'. ἔ σ τ ι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν;

Interpres reddidit, ut potuit, *Hic. estne vero tibi voluptati hoc scire?* Verum, literis sejunctis, fuerat legendum:

(20) *Ὅδ'. ἐ ς τ ί δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν;*
Hic. quare vero hoc tibi volupe est cognovisse?

Soph. Trachin. v. 407.

Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις;

Iph. Taur. v. 552.

Δ ε ι ν ὸ ς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς.

Aemilius Portus de *ἀντιμοιρίᾳ* cogitat, vel *δεινῶς* legendum conjicit. *Barnesio* *δειλὸς* arridebat. Male uterque. Simplicissima est correctio nostra:

Κ ε ῖ ν ο ς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς.

Simile vitium decepit interpretem *Orphei* Argon. v. 1100. 1101.

Οὐ γὰρ ἔῆς λιγὺς οὖρος ὑπὸ πνοιῇσιν ὄρινε
Βυκτάων ἀνέμων κ λ ε ι ν ὴ ν ἅλα. κωφὰ δὲ πόντος
Κεῖθ'. — — — —

Inclytum, si Diis placet, *mare*. Repone:

Βυκτάων ἀνέμων κ ε ί ν η ν ἅλα. — —

Iph. Taur. 727. 728.

Δέλτου μὲν αἵδε πολύθρηνοι διαπτυχαί,
Ξένοις πάρεισιν. ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι,
Ἀκούσατε. — — — — —

Pro *πολύθρηνοι*, quod metro adversatur *Scaliger* et *Duportus* reponunt *πολύθροοι*. Quam conjecturam in textum recepit *Barnesius*. Forsitan non male. Potest transpositis verbis locus sic etiam constitui:

Δέλτου πολύθρηνοι μὲν αἵδε διαπτυχαί, (21)
Ξένοι, πάρεισιν. — — — —

Pro *ξένοις* enim omnino necessarium est *ξένοι*. Vide sequentia et v. 578.

Iph. Taur. v. 751. 752.

Πυλ. Ἄκουε δὴ νῦν, ὃν παρήλθομεν λόγον.
Ἰφ. Ἀλλ' αὖθις ἔσται κ α ι ν ὸ ς, *ἢν καλῶς ἔχῃ.*

Interpres multa de suo addens vertit: *At rursus* sermo *habebitur novus, si recte habeat, quod es dicturus.* An hic sensus, quem tuetur *Barnesius*, e Graecis extundi possit, alii videant. Nec tamen correctio summi *Scaligeri*, *κακῶς* pro *καλῶς* legentis vera videtur; cum vel sic eaedem supersint difficultates. Non abutar verbis in re certa; ab *Euripidis* manu est:

Ἀλλ' αὖθις ἔσται κ α ι ρ ὸ ς, *ἢν καλῶς ἔχῃ.*

Iph. Taur. 808—826.

Ἰφ. *Τί φῄς; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;*
Ὀρ. *Ἔχω. πατρῴων ἐκ δόμων τι πυνθάνου.*
Ἰφ. *Οὐκοῦν λέγειν μὲν χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ.*
Ὀρ. *Λέγοιμ' ἄν.* ἄ κ ο υ ε *πρῶτον* Ἠ λ έ κ τ ρ α *τάδε,*
Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶδα γενομένην ἔριν.
Ἰφ. *Ἤκουσα, χρυσῆς ἀρνὸς ἥνικ' ἦν πέρι.*
Ὀρ. *Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς;*
Ἰφ. *Ὦ φίλτατ' ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτῃ φρενῶν.*
Ὀρ. *Εἰκώ τ' ἐν ἱστοῖς, ἡλίου μετάστασιν;*
Ἰφ. *Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.*
Ὀρ. *Καὶ λουτρ' ἐς Αὖλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;*
Ἰφ. *Οἶδ'. οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὤν μ' ἀφείλετο.*
Ὀρ. *Τί γὰρ κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν.*
Ἰφ. *Μνημεῖα γ' ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ τάφων.* (22)
Ὀρ. *Ἃ δ' εἶδον αὐτός, τάδε φράσω τεκμήρια.*
Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρός,
Ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισσάτιδα
Ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών,
Ἐν παρθενῶσιν οἶδα σοῖς κεκρυμμένην.

Locum copiosiorem descripsi, ut eo melius judicari possit de conjectura nostra super versu 811.

Λέγοιμ' ἄν. ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρα τάδε.

Mirifice hic versus viros etiam eruditissimos vexavit, nec minus ab ipsis fuit vexatus. Cum enim Electrae in hac tragoedia nullae sint partes, incommoda plane visa fuit ejus mentio. *Aemilius Portus*, postquam absurda quaeque commentus fuisset, tandem eo devenit, ut legendum conjecerit *ἄκουε* poëtice pro *ἤκουε*. *Dicam*, *audiit haec olim Electra.* Verum neque augmentum usquam a poëtis Atticis negligitur, neque

vel sic aliquid ad rem dixisset Orestes. Duplici via instituit *Barnesius*; vel enim Ἠλέκτρα appellative sumi putat pro παρθένος ἄλεκτρος, quod refutatione non indiget: vel pro Ἠλέκτρα scribendum autumat Ἰφιγένη. Quod posterius etiam magno *Scaligero* ad *Manil.* p. 416. et *Dorvillio* V. Cl. ad Chariton. p. 607. placuisse, vehementer miror. Ne enim dicam Ἰφιγόνη debuisse scribi; immane quantum haec duo Ἠλέκτρα et Ἰφιγένη discrepant, nec ulla ratio probabilis reddi potest, quid librarios in errorem induxerit. Patebit praeterea, vel hac conjectura admissa magnam superesse difficultatem: cum enim Orestes v. 822. dicat, Ἃ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμήρια, facile liquet, se illa signa, quae ante dederat, a
(23) quopiam alio audivisse. Iam vero nihil tale hac in scena occurrit, quod tamen omnino necessarium est. Sed, ecce! locum commodum reperi, illum ipsum nempe versiculum, quem prae manibus habemus, cujus scriptura ita mihi videtur redintegranda:

Λέγοιμ'. ἀκούω πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε.

Ne anapaestus sede secunda admitteretur, ἂν delevi: pro ἀκούω eodem sensu scribi potest ἀκούων, ut versiculus cum sequente jungatur:

Λέγοιμ'. ἀκούων πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε,
Ἀτρέως, Θυέστου τ' οἶδα γενομένην ἔριν.
Dicam, haec primum audivi ab Electra:
Et Atrei, ac Thyestae litem cognovi.

Non opus fuisse, ut Iphigenia a fratre nomine suo compellaretur, cuivis patet: praesertim in scena, ubi omnia celeriter erant agenda, nec moram patiebantur; quemadmodum etiam ne semel quidem nominibus propriis se invicem appellant. Illud autem quod dedi, sensui optime esse accommodatum, non tantum v. 822. quem produxi, sed et totus loci contextus planissime evincunt. Priora quippe Orestes, tum puerulus adhuc, cum Iphigenia in Aulide, ut credebatur, mactaretur, per se scire non poterat, sed aliunde debebat cognoscere. Comparari potest *Libanius* Op. Sophist. Tom. I. Declam. V. p. 283. ubi Orestes ita introducitur loquens: Εἰπὲ πρὸς Διὸς Ἠλέκτρα τοὺς λόγους ἐκείνους, οὓς μοι πολλάκις ἀπήγγειλας. οὔπω γὰρ τότε τῆς φρονούσης ἡλικίας τότε ἐτύγχανον etc. Ultima ipsum vidisse non est quod miremur, cum
(24) haec instrumenta bellica juveni conveniant, illa ad telam pertinentia mulierculis magis sint apta. Verbum ἀκούειν genitivum personae cum accusativo rei adsciscere, nimis vulgare est, quam ut exemplis probetur. Atque ita recte hunc locum perplexum constituisse mihi videor; alia additurus, nisi in re perspicua argumentis abutendum non esse putarem. Quae

Barnesius super v. 812. 813. notat, ejusmodi sunt, ut refutari non mereantur.

Iph. Taur. v. 898.

Δυοῖν τοῖν μ ό ν ο ι ν Ἀτρείδαιν.

Cum praeter Oresten et Iphigeniam in vivis adhuc esset Electra; non recte hi videntur δύο οἱ μόνοι Ἀτρείδαι posse dici. Forte scribendum:

Δυοῖν τοῖν γ ό ν ο ι ν Ἀτρείδα.

Ita v. 561.

Λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον.

v. 1416.

— — τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.

Et alibi.

Iph. Taur. v. 1381—1387.

Λαβὼν Ὀρέστης ὦμον εἰς ἀριστερόν,
Βὰς εἰς θάλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορών,
Ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς ε ὐ σ ή μ ο υ νεώς.
Τὸ δ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
Ἄγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
Βοήν τιν'. ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται, νεὼς
Λάβεσθε κώπαις, ῥόθιά τε λευκαίνετε.

Tota haec nuncii oratio tot scatet ulceribus, ut Aesculapio (25) aliquo ad ea sananda opus sit. Leviora nonnulla lubens omitto. Istis quae adscripsi opem meam ferre non denegabo: quae sic videntur commode posse restitui:

Ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς ε ὐ σ έ λ μ ο υ νεώς.
Τόδ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
Ἄγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
Βοήν τιν'· ὦ τ ῆ ς Ἑλλάδος ναῦται νεὼς,
Λάβεσθε, κώπαισί τε ῥόθια λευκαίνετε.

Primo pro εὐσήμου certa emendatione correxi εὐσέλμου. Vid. v. 1000. et 1050. Rhes. 92. (97)

Ἀλλ' ἐκκάαντες πυρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν.

Loca Homeri aliorumque mitto. Conferendus Hesychius v. et quae ibi notant viri docti. Vocabuli etymologiam, in qua constituenda mire nugatur *Etymologus* p. 398. l. 9. et seqq. recte perspexit doctissimus *Apollonii Rhod. Scholiastes* ad lib. I. v. 528. Est enim σέλμα a σέλω *compingo*, a cujus praeterito medio derivatum σόλος proprie notat *massam bene compactam*. Si vero quis εὐσήμου νεὼς explicare velit de nave insigne Dei habente, is operam ludet. Nunquam navis εὔσημος dicitur: sed ipsum insigne in prora vel puppe positum. Vid. Iphig. in Aul. v. 252. Cujus tragoediae versus 239—241.

Χρυσέαις δ' εἰκόσιν
Κατ' ἄκραν Νηρῇδες ἕστασαν θεαί,

Πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλείου στρατοῦ.

(26) hoc modo, metro et sensu jubentibus, castigandi sunt:

Χρυσέαις δ' εἰκόσιν
Κατ' ἄκρα Νηρῇδες ἔστασαν θεαί,
Πρύμνας, σῆμ' Ἀχιλλείου στρατοῦ.

Sed de hac voce satis. τῆς Ἑλλάδος ναῦται νεὼς confirmatur v. 1292.

Λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.

et v. 1345.

Κἀνταῦθ' ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος.

v. 17. et Cyclop. v. 85. Denique ultimum, si non verum, vero proximum esse liquet e Cyclop. v. 16. 17.

Παῖδες δ' ἐρετμοῖς ἥμενοι, γλαυκὴν ἅλα
Ῥοθίοισι λευκαίνοντες, ἐζήτουν σ' ἄναξ.

Oppianus *Hal.* l. V. v. 156.

Στέλλονται. κώπῃσι δ' ὑπ' εὐκήλοισι θάλασσαν
Ἀτρέμα λευκαίνουσι. — — — — —

Conf. *Apollon. Rhod.* l. I. v. 541 — 545.

Iph. Taur. v. 1391 — 1395.

— — Ναῦς δ' ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
Λιμένος ἐχώρει, στόμια διαπερῶσα δὲ
Λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ' ἠπείγετο.
Δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης, νεὼς
Ὤθει πάλιν πρυμνήσια. — — —

(27) Sensum loci recte percepit interpres, v. 1393. reddens, *navis in vehementem fluctum incidens repellebatur.* Verum contrarium omnino significat ἠπείγετο.

Apollon. Rh. IV, v. 225 — 227:

— — — Ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε
Νηῦς, ἤδη κρατεροῖσιν ἐπειγομένη ἐρέτῃσιν,
Καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ.

Consul. Cl. *Ruhnkenius* Ep. Crit. I. p. 16. Leni medela reponendum:

Λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ' ἐπείχετο.

Sophocl. Aj. Lor. v. 1168. ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο. *Libanius* Op. Soph. t. I. declam. VI. p. 319. C. Ἐπεπήγειν ἱπτάμενος, ἐπειχόμην ἐπείγεσθαι δοκῶν, ὑστερίζον φθάνων. Obiter verbum ἐπείγειν restituamus, unde vi dejectum est, *Theognidi* v. 1003 — 1006.

Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου,
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει,
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Emendandum reor:

— — *Κακῶν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπείγει*
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Homerus Il. ψ. v. 623.

— *Ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.*

Quem imitatur *Homeridas* H. in Vener. v. 234.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν.

Iph. Taur. v. 1416—19. (28)

Καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον
Σοὶ καὶ πολίταις, ὡς ἔοικεν, ἐν χεροῖν,
Λαβεῖν τ' ἀδελφήν, ἢ φόνον τὸν Αὐλίδι
Ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται.

Leve est quod dicam, verum nihil adeo leve est, quod non observari mereatur in bonis auctoribus, praecipue si ad linguae indolem faciat. Debuisset scribi vel *λαβεῖν καὶ ἀδελφήν*, vel *λαβεῖν, ἀδελφήν τε.* Neutrum tamen ab Euripide profectum est, qui sine controversia sic dederat:

Λαβόντ' ἀδελφὴν — —

Ita v. 1363.

Ἀγαμέμνονος παῖς τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
Λαβὼν ἀδελφήν. — — — —

et v. 1448.

Μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς,
(Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρών, θεᾶς,)
Χώρει λαβὼν ἄγαλμα, σύγγονόν τε σήν.

Iph. Taur. 1453.

Ἐνταῦθα τάξας ναόν, ἵδρυσαι βρέτας.

Unum si hoc sustulero vitium, cetera in aliud tempus differam. Reliquerat Euripides:

Ἐνταῦθα τεύξας ναόν, ἵδρυσαι βρέτας.

Homeridas H. in Apollin. v. 80.

— — *Τεύξειν περικαλλέα νηόν.*

Et saepius in eodem hymno.

---

(29) # CAPUT III.

Hymnis Orpheo tributis plures eluuntur maculae. Pan ἀντροδίαιτος. Μεγαλώνυμε δαῖμον locutio Orpheo familiaris. Leones ταυροφόνοι Rheae tributi. Cornutus defenditur. Ὑψίβρομος et ὑψίδρομος. Euripides et Q. Calaber corriguntur. Δάειρα. Proserpina ἀγαυή. Antoninus Liberalis et Euripides emendantur. Ἀστός. Lexicon Ms. castigatur. Κολούειν. Αὐτὸς pro αὐτοματὸς vel αὐτομολός. Homerus et Oppianus emaculantur. Alius usus pronominis αὐτός. Euripidi et Libanio medela affertur. Epigramma Theocriti et Aeschylus restituuntur. Ἀγνοτελής. Locus Orphei desperatus sanatur. Justitia πανδερκής. Mars ὁπλόδουπος. Νοτερῆς vox non graeca.

Antiquissimos, qui *Orphei* nomen praeferunt, hymnos plurimis nuper felicissime liberarunt vitiis viri clarissimi et suis singuli meritis insignes, *Jo. D. Lennepius*, *A. Heringa*, *D. Ruhnkenius*, quorum praeclaro exemplo incitati nos etiam ad eos hymnos castigandos accedimus.

Hymno III. Noctis: v. 6.

Ληθομέριμν', ἀγαθή τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα.

Multo elegantior erit lectio et verior:

(30) *Ληθομέριμν', ἀγαθήν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα.*

Hymno VIII. v. 14.

Εὔδιε, παμφαῆ, κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα.

Metro postulante scribendum:

Εὔδιε, πασιφαής, κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα.

Sic H. XXXVI. v. 3. et alibi.

Hymno XI. Suffimine Panis v. 5.

Αἰγομελές, βακχευτά, φιλένθεε, ἀστροδίαιτε.

Illustris *Scaliger* vertit:

Capripes et funatice, ovator, siderivolge

Displicet tamen vehementer epitheton *ἀστροδίαιτος*, Pani tributum. Quando cum *Onomacrito* sive *Orpheo* res est, qui in epithetis tribuendis saepe sibi non constat, conjecturam appellare malim, quam alias certissimam mihi persuaderem esse correctionem. Lego:

Αἰγομελές, βακχευτά, φιλένθεε, ἀντροδίαιτε.

Sic H. XXXII. v. 3.

Ἄῤῥητ', αὖ ῥητή, μεγαλώνυμε, ἀντροδίαιτε.

Similiter Pan v. 12. ἀντροχαρὴς appellatur. Apposite *Cornutus* de N. D. c. 27. p. 204. Τὸ δ' ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτὸν (Πᾶνα) καὶ τοῖς σπηλαίοις διαιτᾶσθαι, καὶ τὸ τῆς πίτεως στέμμα ἐπηκολούθησεν. Ovid. Metam. l. X. v. 147.

Ille perosus opes, silvas et rura colebat,
Panaque montanis habitantem semper in antris.

Cum quo loco comparandus *Eratosthenes* cap. 40. ubi Her- (31)
cules dicitur Χείρωνι συνεῖναι ἐν τῷ ἄντρῳ, τιμῶν τὸν Πᾶνα.

Ibid. 16.

Ἀέριόν τε μέρισμα, τροφῆς ζωοῖσιν ἔναυσμα.

Sic distinguendum est:

Ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα.

Ita H. V. v. 3.

Πανδαμάτωρ, πυρίπνου, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα.

Hymno XII. v. 10.

Πρωτογόν' ἀστράψας βολίσι, μεγαλώνυμε ν α ί ω ν.

Ita priora rectissime restituit vir celeberrimus *Lennepius*, ad literas humaniores docendas nuper Groningam merito suo vocatus, Anim. ad *Coluth.* l. I. c. 1. In ultimis dissentire liceat ab homine amicissimo. Reponenda locutio *Orpheo* usitatissima:

Πρωτογόν' ἀστράψας βολίσι, μεγαλώνυμε δ α ῖ μ ο ν.

Sic H. XI. v. 10.

Παντοφυής, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον.

H. XXIII. v. 8.

— — — Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον.

et alibi.

Hymno XIV. v. 1. 2.

Πότνα Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο,
Ἥτ' ἐπὶ τ α υ ρ ο φ ό ρ ο ν ἱερότροχον ἅμμα τιταίνεις.

Recte *Dorvillius* V. Cl. ad *Chariton.* p. 788. pro ἅμμα vide- (32)
tur ἅρμα correxisse. Gravior interea menda ejus acumen effugit. Rhea quippe vehebatur curru non a tauris, sed leonibus tracto. Aut fallor, aut legendum:

Ἥτ' ἐπὶ τ α υ ρ ο φ ό ν ω ν ἱερότροχον ἅρμα τιταίνεις.

H. XXVII. in Matrem Deorum v. 3.

Ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων.

Sophocles Philoct. v. 403. (391.) et seqq.

Ὀρεστέρα παμβῶτι γᾶ
Μᾶτερ αὐτοῦ Διός,
— — —
— — —
Ἰὼ μάκαιρα ταυρο-
κτόνων λεόντων ἔφε-
δρε, τῷ Λαερτίου
σέβας ὑπέρτατον.

Alia veterum loca, quibus id confirmari posset, mitto. Rationem, quare leones Rheae tribuantur, hanc reddit *Cornutus* de N. D. c. 6. p. 146. *Καὶ τὰ γενναιότατα τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γενομένων ζώων, τοὺς λέοντας ἡνιοχουμένους ὑπ' αὐτῆς παρεισάγουσι. τάχα ἐπεὶ καὶ οἱ χειμῶνες ἀγριωπόν τι ἔχουσι.* ubi, cave, *χειμῶνες* mutes in *λειμῶνες* cum doctissimo *Heringa* Obs. p. 90. Prata nihil habent horrendi, quae nos amoena facie sua delectant, contra *χειμῶνας*, hiemes, tempestates, quarum causa, notante *Cornuto*, erat Rhea, adspectu suo inamoenas esse et horridas, nemo est, qui non saepius fuerit expertus.

(33) Hymno XV. v. 1 — 3.

Ζεῦ πολύτιμε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
Μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν,
Ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε ῥ ε ῖ α.

Versiculum 1. pede mutilum Celeb. *Dorvillius* ad *Charit.* p. 771. resarcire tentabat legendo: *Ζεῦ πολύτιμε, Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθιτε*, vel *Ζεῦ πολυτιμότατε, Ζεῦ.* utrumque durius; adeoque nondum pristinae me poenitet conjecturae:

Ζεῦ, πολύτιμε, πάτερ, Ζεῦ ἄφθιτε — —

v. 3. scribendum videtur:

Ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε θ ε ῖ α.

H. XI. v. 18.

Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σαῖσιν ἐφετμαῖς.

Hymno XIX. v. 1.

Ζεῦ πάτερ, ὑ ψ ί δ ρ ο μ ο ν πυρσαυγέα κόσμον ἐλαύνων.

Optime *Dorvillius* ad *Charit.* p. 778. *πυρσαυγέα* pro *πυραυγέα* legit. Praeterea scribendum reor:

Ζεῦ πάτερ, ὑ ψ ί β ρ ο μ ο ν πυρσαυγέα κόσμον ἐλαύνων.

Scaliger in versione:

Jupiter, altisoni torquens loca flammea mundi.

Eodem modo Vir magnus H. XX. v. 2. pro *πυρίδρομον* legit *πυρίβρομον*, *ignicreperum* vertens: de quo tamen dubito.

(34) Ceterum saepius haec a librariis fuisse confusa, eleganter exemplis docuit Vir eruditiss. *D. Ruhnkenius* Ep. Crit. 1. p. 34. Unum alterumve addere juvat. *Euripides* Rheso, v. 552.

— — *Ν υ κ τ ι δ ρ ό μ ο υ*
Σύριγγος ἰὰν κατακούω.

Non est dubitandum, quin reliquerit poëta:

— — *Ν υ κ τ ι β ρ ό μ ο υ.*

Q. Calaber libr. XIII. v. 67 — 70.

Αὐτοὶ δ' αἶψ' ἐκβάντες ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο
Ἄ τ ρ ο μ ο ι, ἠύτε μῆλα ποτὶ σταθμὸν ἀΐσσοντα
Ἐκ νόμου ὑλήεντος, ὀπωρινὴν ὑπὸ νύκτα,
Ὣς οἵ γ' αὐΐαχοι Τρώων ποτὶ ἄστυ νέμοντο.

Pauwius in ἄτρομοι vitium odoratus, conjiciebat ἀτρέμας. Miror hominis socordiam, qui, cum locus *Homeri* ipsi ad manum fuerit, non viderit verum. Tu, meo periculo, lege:

Ἄβρομοι, ἠΰτε μῆλα ποτὶ σταθμὸν ἀΐσσοντα.

Homer. Il. *ν.* v. 41.

Ἄβρομοι, αὐΐαχοι. — — — —

Videndus *Hesychius* in utraque v. et ad eum notae.

Hymno XXVI. suffimine telluris v. 7.

Ἡδυπνοοῖς χαίρουσα χλοαῖς πολυανθέσι δαῖμον.

Refingendum putem:

Ἡδυπνοοῖς χαίρουσα χλοαῖς, πολυάνθεμε δαῖμον.

Vid. H. XL. v. 17. Hymn. XLIII. v. 3. (35)

Hymno XXIX. Proserpinae v. 1. et 2.

Περσεφόνη, θυγάτερ μεγάλου Διός, ἐλθὲ μάκαιρα,
Μουνογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι.

Vulgata facile defendi potest: mirum tamen, ni dederit poëta:

— — — *ἐλθὲ δάειρα,*
Μουνογένεια θεά.

Apollon. Rh. l. III. v. 845. 846.

Τῷ εἴκ' ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαῖραν μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο.

Eruditissimi *Critici* nota haec est: *Δαῖραν μουνογένειαν. τὸ Δαῖραν κατ' ἔλλειψιν ἐστὶ τοῦ ε, διὰ τὸ μέτρον· Δάειρα γάρ ἐστι. λέγει δὲ τὴν Περσεφόνην. ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μουνογένειαν.* et paucis interjectis: *ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσι, Τιμοσθένης ἐν τῷ ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει τὴν Περσεφόνην ἐκδεχομένην Δαῖραν.* Conf. *Hesychius* et *Etymologus.*

Hymno XXX. v. 6.

Εὔβουλ' εὐπολύβουλε Διὸς καὶ Περσεφονείης.

Literae male divisae sic jungendae sunt:

Εὐβουλεῦ πολύβουλε. — —

Idem εὔβουλος et εὐβουλεύς his in hymnis: εὐπολύβουλος, vereor, ne frustra apud Graecos scriptores quaeratur.

Hymno XLIV. v. 6. (36)

Τιμὰς τευξαμένη παρ' αὐτῆς Περσεφονείης.

Ipsa metri ratio, quae tertio loco trochaeum respuit, vitium indicat; verum facilis medela in promtu est. Reponendum:

Τιμὰς τευξαμένη παρ' ἀγαυῆς Περσεφονείης.

Qua lectione nihil verius. Eadem fidelia alius locus dealbandus est, hymno XLVI. v. 6. ubi tamen majora verae scripturae supersunt vestigia:

Καὶ βουλαῖσι Διὸς πρός τ' αὐτὴν Φερσεφονείαν
Ἀχθεὶς ἐξετράφης. — — — — — —

Ab auctoris manu est:

Καὶ βουλαῖσι Διὸς πρὸς ἀγαυὴν Φερσεφονείαν.
Ipse *Onomacritus* H. XLI. v. 5.
Ἦλθές τ' εἰς Ἀΐδην, πρὸς ἀγαυὴν Περσεφονείαν.
Homerus Odyss. λ. v. 212.
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὤτρυν'. — — — — —
sic et v. 225. et 633. *Oppianus* Hal. l. III. v. 493.
Φῆ γὰρ ἀγαυοτέρη τε φυὴν καὶ κάλλος ἀμείνων
Περσεφόνης ἔμεναι κυανώπιδος. — — —

Facile me veniam impetraturum opinor, si latius aliquanto evagatus, nonnulla veterum loca instaurare coner, in quibus
(37) pronomen *αὐτὸς* vel genuinam vocem expulit, vel elegantiori sensu positum a librariis fuit obfuscatum. Ut inde itaque ordiar, in *Antonino Liberali*, cap. XXIV. post tot editorum curas leve vitium superest: *Δημήτηρ ὅτι πλανῆτις ἐπῄει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρός, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ· καὶ αὐτὴν ὑπὸ πολλοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη, καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ.* Edi debuerat: *καὶ αὔην ὑπὸ πολλοῦ καύματος.* *Callimachus* H. in Cererem v. 17.
Αὐσταλέα, ἄποτός τε· καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλόεσσω.
Auctor argumenti ad *Ovidii* Metam. l. V. fab. 7. *Ceres cum orbem terrarum peragrasset, requirens filiam Proserpinam, aestu torrida ad casam cujusdam anus nomine Mismes devenit.* etc. Ipse *Ovidius* eod. lib. v. 446.

Fessa labore sitim collegerat, oraque nulli
Colluerant fontes.

Alio modo peccarunt librarii in fragmento *Euripidis* apud *Stobaeum* Flor. Grot. tit. XLVIII. p. 181.

Δήμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος,
Μή τ' αὖ κακώσῃς, πλοῦτον ἔντιμον τιθείς,
Μήδ' ἄνδρα δήμῳ πιστὸν ἐκβάλῃς ποτέ,
Μήδ' αὖξε καιροῦ μεῖζον. οὐ γὰρ ἀσφαλές,
Μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ αὐτοῦ φανῇ.
Κώλυε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον.
Πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοί, νόσος.

Gravioribus rebus occupatus Vir Illustris sensum loci non videtur percepisse, cum vertit:

(38) *Nec honore nimium tolle; ne popularibus*
Suffultus auris vindicet regnum sibi.

Reponendum enim est:

Μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀστοῦ φανῇ.
Κόλουε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον.

Ne e cive splendidus evadat tyrannus, etc. Simili locutione *Euripides* in fragmento e *Dictye* a pluribus citato dixit:

Τοὺς ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
Τὸ μηδὲν ὄντας. — — —

Ἀστὸς exemplis non indiget. *Hesychius*, *Ἀστός. πολίτης, πολιτικός.* Ubi, quod Celeberrimus *Alberti* e *Lexico Regio Ms.* profert, *Ἀστός. θαυμαστός.* capite truncatum videtur ex *ἀγαστός. Hesychius: Ἀγαστός. θαυμαστός, ἐπαίνετος. Κολούειν* huic loco aptius est altero *κωλύειν. Euripides* Alcmena apud *Stobaeum* Flor. Grot. tit. XLV.

Ἴστω δ' ἄφρων ὤν, ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς,
Δῆμον κολούει, χρήμασιν γαυρούμενος.

Confer fragmentum apud *Pollucem* lib. X. sect. 145. *Dio Cassius* exc. Peiresc. p. 22. *τό τε ὑπερέχον κολούειν, καὶ τὸ ταπεινούμενον ἐξαίρειν.* ubi eandem labem eluit *Henricus Valesius.*

Habet tamen *αὐτὸς* venustissimum usum, quo pro *αὐτόμολος* vel *αὐτόματος* ponitur. *Callimachi* locus hanc in rem vulgaris est H. in Apollin. v. 6.

Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων, (39)
Αὐταὶ δὲ κληῖδες. — — — —

Verum illud non abs re fuerit observare, *Callimachum* imitari *Homerum Εἰρεσιώνῃ* v. 3.

Αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισι.

ita enim in obscuro poëmatio pro *αὐτὰρ* corrigendum videtur. *Oppianus* Hal. lib. IV. v. 124. de scaris sponte per amorem captis:

Ἡ δὲ λίγα κλάζει ξουθὸν μέλος. οἱ δ' ἀΐοντες
Πάντες ἐπισπέρχουσι, καὶ ἐς βρόχον αὐτὸν ἵενται.

Minus recte V. D. in Miscell. Obs. vol. IV. p. 208. pro *ἐς* malebat *ὡς.* Emendandum fuerat:

— — *καὶ ἐς βρόχον αὐτοὶ ἵενται.*

Ipse *Oppianus* Cyneg. l. II. v. 80.

Δή ῥα τότ' ἐξ ὀρέων ἐπὶ δήϊον αὐτὸς ἱκάνει.

Hal. l. I. v. 33.

Οἱ δὲ τανυπλέκτοισιν ἐν ἕρκεσιν ἤριπον αὐτοί,
Εὐνῆς χρηΐζοντες. — — — — —

Eodem sensu vocem *αὐτόμολος* usurpat *Oppianus* Cyn. l. IV. v. 223.

Ὀδμὴ δ' ἐς πλαταμῶνας ἀφίκετο, καὶ ποτὶ κύρτον
Ἔλλοπας αὐτομόλους εἰσήγαγεν, οὐδὲ δύνανται
Αὖτις ὑπεκδῦναι, δεινοῦ δ' ἤντησαν ὀλέθρου.

Et de ipsis scaris Hal. l. IV. v. 109. 110. (40)

Κύντατα δ' ἐς φιλότητα, καὶ ὕστατον οἶστρον ἔχοντες
Αὐτόμολοι πιμπλῶσιν ἐφίμερον ἀνδράσιν ἄγρην.

Alius usus est, quo *αὐτὸς* eleganter cum nomine in dativo ponitur, vel ablativo. v. g. *αὐτοῖς ἀνδράσι* pro *σὺν αὐτοῖς ἀν-*

δράσι. de quo vide *Lamb. Bos.* in Ellipsi graeca praepos. σύν. *Theocrit.* Id. XXII. v. 17. 18.

Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν, ὀϊομένοις θανέεσθαι.

Hinc emendandus *Euripides*, Cyclop. v. 600.

Καὶ μὴ 'πὶ καλλίστοισι Τρωϊκοῖς πόνοις,
Αὐτόν τε ναύτας τ' ἀπολέσητ' Ὀδυσσέα.

Castigandum:

Αὐτοῖσι ναύταις ἀπολέσητ' Ὀδυσσέα.

Plene v. 701.

Οὐ δῆτ'· ἐπεί σε, τῆσδ' ἀποῤῥήξας πέτρας,
Αὐτοῖσι σὺν ναύταισι συντρίψω βαλών.

Libanius Op. Sophist. t. II. p. 719. D. Οἱ δ' αὖ νενικηκότες τὰς μὲν τῶν νεῶν κενὰς ἀναδούμενοι, τὰς δ' αὐτοῖς ἀνδράσι καθέλκοντες. Male scribitur αὖ τοῖς quod interpretem *Morellum* decepit. Cum illud jam agimus, opem etiam requirit nostram *Theocriti* epigramma, quod e codice Palatino edidit Celeb. *Graevius* lect. Hesiod. cap. XV.

(41) Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναύτιλος ἴσθι, ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δειλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ πλειάδος αὐτήν,
Ποντοπόρῳ ναύτῃ πλειάδι συγκατέβης.

Ultimum versum restituere conabatur Vir. Cl. scribendo: ποντοπόρος ναύτης. Verum Cleonicus erat mercator, non nauta. Ne litera quidem mutata, legendum censeo:

Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ πλειάδος αὐτήν,
Ποντοπορῶν αὐτῇ πλειάδι συγκατέδυς.

Postremum hoc debetur collationi codicis Palatini, quam possidet Vir humanissimus *D. Ruhnkenius*. Iam hinc discedam, si prius *Aeschylum* correxero, Septem Theban. v. 1045. [1016.]

Τάφον γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς ἐγὼ
Γυνή περ οὖσα, τῶδε μηχανήσομαι,
Κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος.
Κ' αὐτὴ καλύψω. — — —

Me quidem judice dederat tragicus:

Τάφον γὰρ αὐτῇ καὶ κατασκαφὰς ἐγὼ
Γυνή περ οὖσα, τῶδε μηχανήσομαι.

Sic tandem ad Orphei Hymnos redeo.

Hymno LIV. Silvani, Ficubi, Brumarum. v. 1. et seqq.

(42) Κλῦθί μου ὦ πολύδεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνέ,
Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετίμενε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις.
Ἁγνοτέρης, γεραρός, θιάσου νομίου τελετάρχα.

Εὐαστής, φιλάγρυπνε, νεάζων οἷσι Σιληνοῖς,
Ναῖσι, καὶ Βάκχαις ἡγούμενε κιττοφόροισιν.

Rectissime summi duumviri, *Casaubonus* de poësi Satyr. l. 1. c. 2. et *Scaliger* in versione, v. 4. pro γερανὸς correxerunt γεραρός, probante eruditissimo *A. Heringa* Obs. p. 234. Praeterea pro ἀγνοτέρης reponendum unica mutata litera, ἀγνοτελής, quod me monuit sagacissimus *Ruhnkenius*. *Orpheus* Argonaut. v. 547.

Αἰδομένους Θέμιν ἀγνοτελῆ — — —

Versus 5. flagitiose corruptus est, in quo redintegrando capitale illud *Casauboni* ingenium se frustra exercuit. Post ipsum vero celeberrimus Vanni criticae auctor eundem non meliore successu tentavit, cujus verba adscribere non gravabor: Vann. crit. p. 373. „Dudum, inquit, hunc locum „emendare conatus *Is. Casaubonus* libr. I. de Satyr. poës. 78. „ita, *semper*, ait, *Sileni senes*. *Orpheus videtur* (nostro in „loco) *Silenos juvenes facere*. *Sed locus interpretationis in-„diget et correctionis. Nemo enim recte illa potest intelli-„gere, νεάζων οἷσι Σιληνοῖς. Lego νεάζουσ᾽ οἷσι Σιληνοῖς. „et de Satyris capio, qui ad differentiam epistatae Sileni di-„cuntur νεάζοντες. Νεάζοντες Σιληνοὶ, juvenes Sileni: sic „initio Hymni capiendum, ubi Silenus dicitur Σειλήνων „ὄχ᾽ ἄριστος.* Pergit *Dorvillius*: Fateor virum doctissimum „vocem Σιληνοῖς (quam primam habere longam ibi monet „Vir Cl.) non tetigisse, sed saltem hinc patet locum laborare, „si ejus interpretationi inhaerendum, ut versus salvus sit, (43) „potius legendum *νεάζουσιν Σιληνοῖς*, vel *νεάζουσ᾽ οἷς Σιλη-„νοῖς*. Sed utrumque durius, prius malim, nam *οἷς* revera „abundat." Hactenus *Dorvillius*, addens praeterea aliquot exempla versuum spondaicorum. Verum, licet negari nequeat explicationem *Casauboni* huic loco esse satis aptam, nullam tamen harum conjecturarum veram esse, affirmare audeo. Nam *νεάζειν* plerumque significat *juveniliter agere*: et versus spondaici in his hymnis sunt rarissimi, quemadmodum duo etiam exempla a *Dorvillio* allata vitii suspicione non carent. Vera, praefiscine dixerim, emendatio haec est:

Εὐαστής, φιλάγρυπνε, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Ναῖσι, καὶ Βάκχαις ἡγούμενε κιττοφόροισιν.

Supra hymno XXX. v. ult.

Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων σὺν εὐζώνοισι τιθήναις.

H. LIII. v. 5.

Αὐτὸς δ᾽ ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείροι,
Εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Εὐάζων κινῶν τε χοροὺς ἐνὶ κύκλασιν ὥραις.

H. XLII. v. 10.

Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις.
Quibus adde notata Celeb. *Valckenaerio* in Epist. crit. ad Roeverum p. 79. 80. coll. *Anthol.* lib. I. c. XI. ep. 2. v. 2. Propior longe ad literarum ductus accedit haec nostra correctio, quam illae virorum Cl.

(44) Hymno LXI. Nemeseos v. 5.

Ἣν πάντες δεδάασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
Leve mendum hoc modo tollatur:
Ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.

Hymno LXII. Suffimine Justitiae v. 1.

Ὄμμα Δίκης μέλπω παλιδερκέος, ἀγλαομόρφου.
Illustris *Grotius* in Floril. *Stob.* p. 55. reddit:
Poenae respiciens canto venerabile lumen.
Melius longe *Scaliger.*
Iustitiae obtestor pulchrae omnituentis ocellum.
Legendum quippe:
Ὄμμα Δίκης μέλπω πανδερκέος, ἀγλαομόρφου.
Sic hymno praeced. v. 2.
Ὦ Νέμεσι, κλήζω σε θεὰ βασίλεια μεγίστη,
Πανδερκής. — — — — —

Hymno LXV. Martis v. 3.

Ἆρες ἄναξ, δολόδουπε, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί.
Mars recte dici potest, *δολομήχανος*, non item *δολόδουπος.* Quid *Scaliger* legerit, *crepericrepe* reddens, non satis patet. Forte verum fuerit, quod dudum nobis conjectura suggessit:
(45) *Ἆρες ἄναξ, ὁπλόδουπε.* — — —
Vid. *Spanhemius* et *G. D'Arnaud* Anim. ad *Callimachi* H. in Del. v. 137. Auctor Argonaut. v. 537.
— — — *Μενέδουπος Ἀθήνη.*

H. LXXX. Aquilonis v. 4.

Ἴκμασι ῥιπίζων νοτερὲς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ.
Νοτερὲς graecum non est. Scribendum:
Ἴκμασι ῥιπίζων νοτεραῖς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ.

CAPUT. IV.

Theocritus aliquoties emendatur. Διόφαντος amicus Theocriti. Κροίσου τάλαντα. Ῥόος. Ἄωρί. Πῦρ δέρκεσθαι. Orpheus de Lapidibus correctus. Moschus emaculatur semel. Io Ἰναχίη πόρτις, βοῦς, δαμάλη, Inachia juvenca. Nonnus restitutus. E Bione duo vitia tolluntur. Οἴχεσθαι εἰς Ἀχέροντα. Οἴχεσθαι male in ἔρχεσθαι mutatum. Callinus apud Stobaeum et Apollonius Rh. correcti. Ἀνιηρός. Theognis castigatus et Scholiastes Oppiani. Ἐξεκέδασσε.

Ex illis quae in Theocrito observavi, pauca delibare, nonnullasque super eo conjecturas proponere, visum est.

Idyll. VIII. v. 12. (46)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὥς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.

Vehementer displicent illa ὥς φαντί, adeo ut a *Theocrito* profecta esse aegre mihi persuadere queam. Id. XV. v. 137. quidem ea verba occurrunt, sed ejus loci longe alia est ratio, quod inspicienti patebit. Conjecturam proposuisse quid vetat? Scribendum auguror:

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, Διόφαντε, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.

Inscripsit Syracusanus vates nonnulla amicis idyllia, veluti Arato idyllion VI.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος, εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε συνήγαγον. — —

Niciae medico XI. et XIII. eclogas dedicavit, et huic Diophanto id. XXI.

Ἁ πενία Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.

Librarios nomina propria saepius obliterasse, me tacente, omnes norunt.

Ibid. v. 53.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων.

Frigida sunt hoc loco χρύσεια τάλαντα, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta. Quod licet fatendum sit, hemisti- (47)
chium esse Homericum, vel sic tamen reponendum putem:

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι Κροίσοιο τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων.

Croesi divitiae celebratissimae, ipsi etiam Theocrito memoratae, id. X. v. 32.

Αἴθε μοι ἦσαν, ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Anacreon Od. XXVI. 3.

Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
Θέλω καλῶς ἀείδειν.

Eleganter *Propertius* cum *Theocrito* comparandus lib. II. el. XX. v. 21. et seqq.

Nunc admirentur, quod tam mihi pulchra puella
Serviat et tota dicar in urbe potens.
Non si Cambysae redeant et flumina Croesi,
Dicat: de nostro surge poëta toro.

Quemadmodum vero hic *Κροίσου τάλαντα divitias Croesi* denotant, ita τὰ *Ταντάλου τάλαντα* occurrunt apud *Menandrum* fragm. inc. 55. [p. 103. apud *Meinek.*]

Ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς
Τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα.

Conf. *Michael Apostolius* centur. XVIII. 14.

Idyll. XIII. v. 46.

Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,
Βάψαι ἐπειγόμενος. — — — — —

(48) Non aliter legisse videtur *Scholiastes*, cujus haec paraphrasis est: Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσσόν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε. Unde liquet mendum satis esse vetustum, quod hoc modo tollendum videtur:

Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ῥόῳ πολυχανδέα κρωσσόν.

Apollon. Rh. l. I. v. 1284.

Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὰ πρῶτα ῥόῳ ἐνὶ κάλπιν ἔρεισε.

Ῥόος idem est ac ποτος, id est ποταμός. Vid. *Theocr.* Id. I. v. 68. 148. etc.

Idyll. XXI. v. 40.

Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνῃ, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'. — —

Aut fallor, aut scribendum:

— — *ἐπεὶ δειπνεῦντες ἀωρί.*

Sic Idyll. XI. v. 40.

Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. — —

Idyll. XXIV. v. 38.

Οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἶδε τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες. — — — —

Idyll. XXIV. v. 17—20.

De draconibus a Iunone noverca missis ad infantem Herculem occidendum:

Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω (49)
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.

Serpentes alibi recte ἔρχεσθαι et χάμαι ἔρχεσθαι dici possunt. Vid. *Orpheus* de Lapid. prooem. v. 48. Verum illud huic loco non quadrat, ubi praecedunt ἐξειλυσθέντες et ἐκύλιον, proximo versu sequitur ἦλθον. Conjici posset Σπερχομένοις: quanquam nec illud satis placet, cum aliud inciderit, quod multo elegantius et unice verum est:

— — — Ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Δερκομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.

Hesiodus Theogn. v. 825.

Ἦν δ' ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότες, ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο.

Quem tamen ultimum versiculum eo loco ab *Hesiodo* non fuisse profectum, facile assentior acerrimo in fraudibus detegendis critico, *Ruhnkenio* Ep. crit. I. p. 28. Sed alia sunt ad manum. Idem *Hesiod.* Scut. v. 145.

Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος, οὔτε φατειός,
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.

Homerus Iliad. χ. v. 95. de dracone:

Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χείῃ.

Euripides Ione v. 1262.

Οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς (50)
Δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα.

Conf. id. Orest. v. 479. Phoeniss. 674. *Aeschylus* Pers. v. 82.

Φονίου δέργμα δράκοντος.

Oppian. Cyn. l. IV. v. 164. de leone:

Δερκόμενος χαροποῖσιν ἐπ' ὄμμασιν αἰθόμενον πῦρ.

Similiter πυρόεν δεδορκὼς et παπταίνων apud eundem occurrit Cyn. l. III. v. 301. IV. v. 98. *Apollodorus* libr. I. p. 21. ed. Fabr. lin. 27. de Typhone, Πῦρ δὲ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. Idem de Hercule l. II. p. 105. v. 2. πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. in quibus manifesta metri Tragici vestigia supersunt. *Aeschyl.* Prometh. vincto v. 356.

Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.

Exempla producta nihil impediunt, quominus corruptum pronunciem locum *Orphei* de Lapid. p. 210. de Magnete v. 31—33.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι λέλειπται,
Σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
Μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφεων μὴ δείμεν ἰούς.

Reliquerat poëta:

Σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δεῖμα δράκοντος.
Vid. locum *Hesiodi* Aspid. modo citatum. *Euripides* Hercul. fur. v. 200.

(51) *Πέρσας δείματα θηρῶν.*

Hactenus de *Theocrito.* Iungamus ipsi, qui in editionibus plerumque eum comitari solet, *Moschum*; cujus hi sunt ex Europa sive idyllio II. versiculi 50—52.

Ἐν δ' ἦν Ζεύς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος εἰναλίης τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.

Quorum medius gravi videtur menda laborare. Io enim in vaccam, non in vitulam marinam, sive phocam, mutata fuit. Reperias quidem v. 49. ποντοπόρος βοῦς et apud *Nonnum* l. I. p. 10. ed. Wech. v. 10. de Iove mare tranante:

Οὐ βοῒ χερσαίῳ τύπον ἴκελον εἰνάλιος βοῦς
Ἔλλαχεν. ἰχθυόεν γὰρ ἔχει δέμας. — —

Sed ista machina nihil proficitur. Monstrum hoc modo expiandum est:

Πόρτιος Ἰναχίης τὴν ἑπταβόρῳ παρὰ Νείλῳ.

Quemadmodum Callisto Lycaonis filia in ursam conversa, *Λυκαονίη ἄρκτος* appellatur *Callimacho* H. in Iovem v. 41. ita Io, Inachi proles, juvencae formam induta, vocatur *Ἰναχίη βοῦς, πόρτις, δαμάλη. Callimachus* H. in Dianam v. 254.

— — Οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.

Scholiastes: τῆς Ἰοῦς, τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. *Incertus* Anthol. l. III. c. XII. ep. 4. v. 1. 2.

(52) *Ἰναχίης οὐκ εἰμὶ βοὸς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο*
Κλῄζεται ἀντωπὸν βοσπόριον πέλαγος.

Euripides Suppl. v. 629.

Ἰὼ Ζεῦ τᾶς παλαιομάτορος
Παιδογόνε, πόριος Ἰνάχου.

Nonnus Dionys. l. III. ed. *Wech.* p. 100. v. 29—31.

Ἔνθ' Ἔπαφον Διῒ τίκτεν, ἀκηρασίων ὅτι κόλπων
Ἰναχίης δαμάλης ἐπαφήσατο θεῖος ἀκοίτης
Χερσὶν ἐρωμανέεσσιν. — — —

Idem p. 106.

— — Ὅπη παρὰ βοσπόρον ἀκτὴν
Ἰναχίη δαμάλη πεπερημένον ἕλκεται ὕδωρ.

Confer lib. XXXII. p. 804. v. 20. et seqq. Atque hoc loco eundem *Nonnum* emendemus, si modo emendatione dignus est τερατολόγος iste, quem *Heinsiis, Falkenburgiis*, aliisque olim placere potuisse, prope est ut indigner. Dionys. l. VIII.

p. 244. et seq. Jupiter introducitur Semelae dissuadens, ne ipsi cum fulmine appareat:

Μὴ πρὸ τόκου πυρόεντας ἀπαιτίζῃς με φονῆας.
Οὐ στεροπὴν μεθέπων Δανάης σύλησα κορείην,
Οὐ βροντῆς κελάδημα, καὶ οὐ Τυρίης σέο νύμφης
Εὐρώπης ὑμέναιον ἐνυμφεύσαντο κεραυνοί.
Οὐκ ἴδεν Ἰναχίη Δ α ν ά η σέλας. ἀλλὰ σὺ μούνη
Θνητὴ ἀπαιτίζεις με,-τὰ μὴ θεὸς ἤτεε Λητώ.

Vel puero pateat, refingi debere:

Οὐκ ἴδεν Ἰναχίη δ α μ ά λ η σέλας. — —

Similiter Latini *Inachiam juvencam*, vel *bovem* dixere. *Virg.* Georg. l. III. v. 152.

Hoc quondam monstro horribiles exercuit iras, (53)
Inachiae Iuno pestem meditata juvencae.

Valerius Flaccus Argon. l. IV. v. 350.

Inachidasque vias, pelagusque emensa juvencae
Exilia. — — — — — —

et v. 357.

Cum trepida Inachiae pellex subit ora juvencae,
Sponte dei, plausu fovet hanc et pectora mulcet
Iuno, renidenti cohibens suspiria vultu.

Ovidius Fast. l. III. v. 657.

Sunt quibus haec Luna est, quia mensibus impleat annum:
Pars Themin: Inachiam pars putat esse bovem.

Sed exemplorum satis. *Moscho* iungi meretur *Bion*, e cujus Idyllio I. sive Epitaphio Adonidis nunc quidem binas eluam maculas. v. 51.

Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔ ρ χ ε α ι εἰς Ἀχέροντα.

Hercules, Orpheus, Ulysses, alii, qui vivi ad inferos descenderunt, et inde redierunt, recte dici possunt ἔρχεσθαι εἰς Ἀχέροντα. *Theocr.* Id. XVI. v. 52. Ulysses:

— ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἴδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
Ζωὸς καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος.

Moschus Id. III. v. 124.

Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλούτεος. — — — —

Verum enimvero de mortuis, quorum quenquam redire negant, verbum hoc languidum nimis est, nec huic loco satis aptum. Legendum: (54)

Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ο ἴ χ ε α ι εἰς Ἀχέροντα.

Theocr. Epigr. VI. v. 3.

Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν.

Quem locum ad *Alciphron.* l. I. epist. 38. citat Eruditissimus

Berglerus, ubi alia adfert. Ex uno *Euripide* sexcenta proferri possent exempla; sed aliis erimus contenti. Vid. *Apollon. Rh.* l. I. v. 644. *Simmias* Anthol. l. III. c. XXIV. epigr. 19. v. ult. *Leonidas* ibid. l. c. c. XXV. ep. 25 v. ult. quae loca describere putidae esset diligentiae. Unius *Incerti* addam, quod solum sufficit, Anthol. l. III. c. XXXII. ep. 6. v. 1. 2.

Αἱ αἱ Ἀριστοκράτεια, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέροντα
Οἴχεαι, ὡραίου κεκλιμένα πρὸ γάμου.

Similiter οἴχεται in ἔρχεται a librariorum gente luscitiosa fuit mutatum in fragmento *Callini* apud Stobaeum Floril. Grotian. p. 199.

Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

Quis est, qui non videat, quantum sententiae decus et pondus accedat, si scribamus:

Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
Οἴχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

(55) Nihil pulchrius *Grotii* versione:

Saepe aliquem, elapsum circumstridentia tela,
In lare privato mors inopina rapit.

Eadem medela commode videtur posse applicari *Apollonio Rhodio*, Argon. l. IV. v. 63—65.

Δῶκε δ' ἀνιηρόν τοι Ἰήσονα πῆμα γενέσθαι
Δαίμων ἀλγινόεις. ἀλλ' ἔρχεο, τέτλαθι δ' ἔμπης
Καὶ πινυτή περ ἐοῦσα πολύστονον ἄλγος ἀείρειν.

Et hic emendandum putem οἴχεο: alterum certe frigidum et ineptum est. Verum illud praeterea observandum, *scholiastae* v. 63. ἀνιηρὸν explicanti ἀθεράπευτον, aliam fuisse obversatam lectionem, nempe ἀνίατον. *Hesychius*: Ἀνίατον· ἀθεράπευτον. Quod quidem non spernendum foret, si codex aliquis praeferret, et de vocis modulo constaret. ἀνιηρὸν tamen a poëta profectum opinor. *Hesychius*: Ἀνιαρόν· λυπηρόν. μοχθηρόν. Conf. *Suidas* v. et *Etymologus* in ἀνιηρέστερος. Restituamus obiter *Theognidem* v. 295—98.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
Φθεγγόμενος δ' ἀδαής, οἷσι παρῇ, μέλεται.
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες. ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

v. 296. ulcus latet ὕπουλον, cui quomodo succurrendum sit, mihi non satis liquet. At v. 297. nullus dubito, quin vere conjecerim:

Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες· ἀνιηρὴ δ' ἐπίμιξις
Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

(56) *Oderunt omnes, et molesta est praesentia talis hominis convivio.*

Ejusdem originis et significatus vocabulum ἀνιγρὸν observat *Fr. Lud. Abreschius* ad *Hesych.* Tom. I. col. 383. n. 6. a *scholiasta Oppiani* explicari λεπτόν, Hal. l. III. v. 188. Sed non vidit vir doctissimus, ibi pro ἀνιγραί, λεπταί, scribi debere, vel χαλεπαὶ vel λυπηραί. *Hesychius:* Ἀνιγροῦ· χαλεποῦ. λυπηροῦ. *Scholiastes Nicandri* ad Theriac. v. 8. Ἀνιγρούς, ἤτοι ἀνιαρούς, λυπηρούς, αἰτίους κακοῦ. Conf. *Etym.* v. ἀνιγρός. Sed haec praeter institutum; revertor ad *Bionem*, in quo hoc caput finiam.

Id. I. v. 88.

Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμάν.

Verbum ἐκπεταννύειν, quod nihil aliud quam *expandere* denotat, huic loco parum convenit. Certissima emendatio haec est:

Καὶ στέφος ἐξεκέδασσε γαμήλιον. —

Hesychius: Ἐξεκέδασσεν. ἐξεπέτασσεν. quam glossam ex hoc ipso fonte fluxisse, omnino verisimile est. Melius tamen idem supra Ἐκέδασσεν interpretatur per διεσκόρπισεν. *Ovidius* Heroid. ep. XXI. v. 165. de Hymenaeo:

Projicit ipse suas, deducta fronte, coronas,
Spissaque de nitidis tergit amoma comis.

CAPUT V.

(57) *Euripidis Medea semel corrigitur. Aliquot versus spurii ex ea ejiciuntur. Hippolytus aliquoties emendatur. Augmentum ab Atticis omitti non solere. Iphigenia Aulica, Hercules furens, Electra singulae semel emendantur. Sophocles bis restitutus. Heraclitus de Allegor. Hom. tentatus. Anapaesti a Tragicis sede secunda et quarta nunquam nisi in nominibus propriis positi. Aliquot hujus generis vitia e tragoediis Euripideis tolluntur. Ἐπάχθομαι et ἀπέχθομαι et similia confusa. Hesychius, Etymologus, Mucius Scaevola in epigr. emendantur. Alcestis Euripidis bis correcta. Versus ὑποβολιμαῖος notatus.*

Frequentissime male feriatas interpolatorum manus experta est *Euripidis* Medea. Qua de re insigne est judicium Summi *Hemsterhusii* ad Hesych. v. *ἀπαιώνιστα.* cujus viri laudes silentio praeterire, quam ingenioli mei culpa deterere malim. Nec est dubitandum, quin longe plurima in hanc tragoediam aliunde sint translata. Praeterea saepius iidem versus male repetuntur; cujus generis cum paucos deprehendisse mihi videar, hoc in caput cum aliis nonnullis congeram.

Med. v. 11. 12.

Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα.

(58) *G. Canterus* conjiciebat *φύλῃ* vel *ψυχῇ*. Neutrum placebat *Barnesio*, cujus conjectura *πολίταις* vera videtur. Sed praeterea scribendum:

Φυγὰς πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα.

Med. v. 303 — 305.

Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
Τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου,
Τοῖς δ' οὖν προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.

Nemo a me impetrabit, ut medium horum versuum hoc loco ab *Euripide*, sive alio hujus tragoediae auctore, profectum esse credam. Sciolo debetur, qui hunc versum male repetiit ex v. 808.

Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.

Delendus itaque est, et v. 303. et 305. hoc modo jungendi:

Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.

Med. v. 377—382.

Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι,
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί,
Ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰςβᾶσ, ἵν' ἔστρωται λέχος.
Ἀλλ' ἕν τί μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη.

v. 380. tam manifesta νοθείας hoc loco praefert indicia, ut pluribus verbis in re perspicua opus non sit. Totidem ver- (59) bis supra legitur v. 41.

Ἢ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

Cujus loci longe aliam esse rationem inspicienti patebit.

Med. v. 1005—1007.

Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας; ἡνίκ' εὐτυχεῖς,
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

Pro ἔτρεψας correxeram ἔστρεψας. Verum et hunc versiculum cum sequente histrionibus deberi, monuit me is, cui omnia mea probare cupio, Vir Eximius, *L. C. Valckenaerius.* Supra v. 923. 924.

Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

Med. v. 1060—1064.

Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.

Versus 1062. et 1063. male huc intrusi sunt ex v. 1240. 1241. Ansam vero interpolandi dedisse videtur πάντως, quod v. 1064. occurrit.

Med. v. 1067. 1068.

Ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,
Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι.

Unde posterior versiculus pedem intulerit, dici non potest. (60) Verum delendum esse, mihi nullum est dubium. Hactenus de Medea, in qua tamen plures superesse videntur versus a male sedulis hominibus profecti.

Pergamus ad Hippolytum. v. 34—36.

Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λίπε χθόνα,
Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
Καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα.

Rectissime nuper observavit *R. Dawesius* in *Miscellan. Critt.* p. 335. augmentum nunquam a poëtis Atticis extra chorum omitti. In loco *Euripideo* ipsa orationis ἀκολουθία legendum jubet:

Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λ ε ί π ε ι χθόνα.

Paucissima hujus generis vitia in Euripide supersunt, quae facili opera corrigi possunt. In Iphig. Aul. v. 1598. editur:

Πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος α ἶ ρ ε ναυβάτης
Χώρει τε πρὸς ναῦν. — — —

Barnesius notat αἶρε esse pro ἦρε et χώρει pro ἐχώρει, utrobique sublato augmento. Scilicet absurda quaeque palato ejus erant accommodata. Verissime *Duportus* pro χώρει scribebat χωρεῖ: (similiter corrigendum Iphig. Taur. v. 8. δοκεῖ pro δόκει.) verum praeterea emendandum:

Πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος α ἴ ρ ε ι ναυβάτης,
Χωρεῖ τε πρὸς ναῦν. — — — —

(61) In eadem Iphig. Aul. v. 1586. (1589). *Barnesius* similem admisit errorem:

Ἧς αἵματι βωμὸς ἐῤῥαίνετ' ἄρδην τῆς θεοῦ.

Versiculi metrum turpiter corruptum est. Quid hic *Barnesius*? Reponebat, Ἧς αἵματι βωμὸς ῥαίνετ' ἄρδην τῆς θεοῦ, addens ῥαίνετο dictum esse pro ἐῤῥαίνετο poëtice et Ionice sublato incremento; quae in ipso ferenda sunt, cum viri etiam summi hac parte fuerint hallucinati. Quomodo vero ille versus sit sanandus, qui praeterea sede secunda anapaestum habet, definire non ausim. Forte:

Αἵματι δὲ βωμὸς ῥαίνετ' ἄρδην τῆς θεοῦ.

ῥαίνετ' pro ῥαίνεται. Sed cum nec hoc satis placeat, exspectanda est a codice aliqua medela. In Hercule Fur. v. 960.

Πρὸς οὐδέν, ἡμιλλᾶτο κἀξεκηρύσσετο.

Metro consultum iri putabat *Barnesius* scribendo κἀκκηρύσσετο. Sed reponendum:

Πρὸς οὐδέν· ἡμιλλᾶτο καὶ 'κηρύσσετο.

In Electra, roganti Orestae, quid Aegysthus in agris ageret, respondet senex v. 625.

Νύμφαις ἐπόρσυν' ἑορτήν, ὡς ἔδοξέ μοι.

Metro miserum in modum luxato succurrebat *Scaliger*, refingendo:

(62) Νύμφαις ἑορτὴν πόρσυν', ὡς ἔδοξέ μοι.

Quam conjecturam in textum recepit *Barnesius*, malo profecto consilio, pessimo eventu. Verbum enim πορσύνειν secundam semper producit, praeterquam in futuro; quod neque *Barnesium* latuit. Sed ut verum fatear, tale monstrum a divino *Scaligeri* ingenio non videtur proficisci potuisse. Scripserat Vir Magnus:

Νύμφαις ἑορτὴν προσκυνῶν ἔδοξέ μοι.

Hanc certe correctionem, vel προσκυνεῖν esse verissimam, quis ambigat? E *Sophocle* et *Aeschylo* similes mendas tollere poteram v. c. in *Sophoclis* Oed. Colon. v. 1575. et 1576. (1501. Herm.)

Ἄναξ ποθοῦντι προὐφάνης καί σοι θεῶν
Τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ.

Scribi debet:

Τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

Verum illa facile a quovis deprehendi possunt, nec tanti sunt, ut illis diutius immoremur. Unum tantum *Sophoclis* locum castigemus, Philoctet. v. 656. (al. 640.)

Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀγῇ.
Τότε στελοῦμεν, νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.

Pessime nonnulli ἄγῃ legunt et reddunt, *cum ventus secundus erit.* Recte Eruditiss. *Dorvillius* ad Charit. p. 115. observat, πνεῦμα κατὰ πρώραν vel ἐκ πρώρας esse *ventum adversum.* Obiter corrigamus *Heraclitum* Alleg. Hom. p. 422. Οὐ δή- (63)
που, ἢ κατὰ πρώραν ἐναντίων ἑστηκότων ἀνέμων, οὐδ' ἀπειλούσης τῆς θαλάσσης. Scribe, deleto ἐναντίων e glossemate orto, ἢ κατὰ πρώραν ἑστηκότων τῶν ἀνέμων. Sed ejusdem *Dorvillii* conjectura ἄγῃ pro ἐάγῃ reponentis in *Sophocle* admitti nequit, ob causam supra dictam. Vera lectio, quam conservavit *scholiastes*, explicans ἐπὰν παύσηται ὁ ἄνεμος ἐναντιούμενος, haec est:

Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ.

Conf. v. 25. et 781. *Euripides* Oresta v. 699.

— — — Ὅταν δ' ἀνῇ πνοάς.

Hippol. v. 657.

Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην.

Quantocius repone:

Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ᾑρέθην.

Hippol. v. 1235.

— — — — — Σύριγγες τ' ἄνω
Τροχῶν ἐπεπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα.

De anapaestis, utrum sedibus secunda et quarta in Tragicis ferendi sint nec ne, longa est disputatio. Equidem illis calculum meum adjecerim, qui tollendos esse anapaestos et loca Tragicorum, ubi dictis sedibus occurrunt, praeterquam in nominibus propriis, in quibus majore usi sunt licentia, omnia manu emendatrice indigere opinantur. Cujus sententiae duplicem praecipue rationem habeo, tum quod paucissimi sint anapaesti, et Tragici studiose sibi ab illis caverint, tum quod omnia nullo fere negotio emendari possint. Uno *Euripide* simus contenti, difficiliora tantum quaedam loca selecturi. (64)

4

In illo quem ex Hippolyto prae manibus habemus, versu delendum ἐπ' male repetitum, et scribendum ἐπήδων. Sic in Phoen. v. 1201. (1194.)

Τροχοί τ' ἐπήδων ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι.

Alcestid. v. 802.

Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορά.

Corrige:

Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά.

Andromach. v. 735. 736.

Νῦν δ' ἐχθρὰ ποιεῖ· τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω
Στρατηλατήσας, ὥσθ' ὑποχείριον λαβεῖν.

Assentior *R. Dawesio* locum corruptum judicanti Miscell. p. 309. Verum in medela facienda nobis non convenit. Vir doctiss. scribebat:

Στρατηλατήσας, χαὐποχείριον λαβεῖν.

Quanto nos lenius!

Στρατηλατήσας, ὥστε χειρίαν λαβεῖν.

Sic supra v. 411.

Ἰδοὺ προλείπω βωμὸν ἥδε χειρία.

Vid. v. 411. Ion. 1252. *Soph.* Aj. 498. *Euripides* Cyclope v. 176.

Ἐλάβετε Τροίαν, τὴν Ἑλένην τε χειρίαν.

Iphigen. Aul. v. 1112.

(65) Προχύται τε βάλλειν πῦρ καθάρειον ἐκ χεροῖν.

Euripides reliquerat: πῦρ καθάρσιον. Vid. v. 1472. Iph. Taur. 1225. Helen. 875. Hercul. v. 923. 937.

Ejusdem Trag. v. 1224.

— — — Ἆρά σ' ὦ τέκνον,
Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι.

An recte conjecerim, codex aliquando docebit. Lego:

Εὐδαίμον' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι.

Ibid. v. 1596.

Ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο καὶ πλοῦν οὔριον
Δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίου τ' ἐπιδρομάς.

Deleto καὶ, unice legendum:

Ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο πλοῦν τ' οὔριον.

Similiter fere in Iphig. in Taur. v. 336.

Ὡς χέρνιβάς τε καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι.

Reponendum:

Ὡς χέρνιβάς τε σφάγιά τ' ἐξέπεμπέ σοι.

Ejusd. trag. v. 587.

Θνήσκειν γε τῆς θεοῦ ταῦτα δίκαι' ἡγουμένης.

Metro consulemus, vel scribendo τάδε pro ταῦτα, vel potius ταῦτα delendo.

Ibid. v. 1309. (66)

Ψευδῶς ἔλεγον αἴδε, καὶ μ' ἀπήλαυνον δόμων.

Scaliger tentabat: ψευδῆ ἔλεγον. quod probat *Barnesius*. Si a summo viro dissentire liceat, legerim paullo liberiore conjectura:

Ψευδῶς λέγουσαι, μ' αἴδ' ἀπήλαυνον δόμων.

Troad. v. 436.

Δεινὴ Χάρυβδις, ὠμοβόρος τ' ὀρειβάτης
Κύκλωψ, λιγυστὶς θ' ἡ συῶν μορφώτρια.

Ita in Ms. *Stephani* legitur, pro quo in edd. ὠμόβρως habetur. Codicum lectio omnino videtur amplectenda, τ' unde male pedem intulit, abire jusso.

Bacch. v. 449.

Πολλῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμασίων ἥκει πλέως.

Elegantissima lectio est, quam conservavit *Gregorius Nazianzenus*, sive alius auctor tragoediae, quae ejus nomen praefert, *Christi Patientis* dictae v. 1660.

Φρικτῶν ὅδ' ὡνὴρ θαυμάτων ἥκει πλέως.

Quamvis ibi pro ἥκει legatur ὦπτο. Plures *Euripidis* versus ex hujus tragoediae collatione possunt emaculari, adeo ut illam instituere operae sit pretium.

Helen. v. 1675. Verba sunt Dioscurorum.

Ἐπείπερ ἡμᾶς Ζεὺς ἐποίησεν θεούς.
Ἀλλ' ἥσσονες ἦμεν τοῦ πεπρωμένου θ' ἅμα.

Certissime reponi debet: (67)

Ἀλλ' ἥσσον' ἦμεν — — — —

Loquuntur Castores de se in duali, uti v. 1680. et seqq. Electr. v. 1242. et alibi saepius.

Hercul. Fur. v. 611.

Καὶ θῆρά γ' εἰς φῶς τὸν τρικάρηνον ἤγαγον.

Reducenda vox *Euripidi* familiaris:

Καὶ θῆρά γ' εἰς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον.

Vide v. 1276. coll. 419. Bacch. 1015.

Electr. v. 23.

Δείσας δὲ, μὴ τῷ παῖδας Ἀργείων τέκοι
Ἀγαμέμνονος ποινάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις.

Tum metri ratio, tum tota orationis series postulat ut scribamus:

Ἀγαμέμνονος ποινάτορας, σφ' εἶχ' ἐν δόμοις.

Sed desino, ne legentibus fastidium creem.

Hippol. v. 1260.

Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἀπέχθομαι κακοῖς.

Scholiastae explicatio, ἀλλὰ πάλιν τοὺς θεοὺς αἰσχυνούμενος λυποῦμαι, priscae scripturae indicia praefert:

Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς.

Dici nequit, quam saepe haec a librariis fuerint confusa. Vide
(68) *Scholiasten Theocriti* ad Id. I. v. 101. *Oppiani* Hal. l. II. v. 433. *Hesychius*: Ἀχληρόν. ἀπεχθές. Scribe: ἀχθηρόν. ἐπαχθές. Prius auctoris, posterius librariorum peccatum est. *Etymologus M.* Κακοδαίμων. ὁ θεῷ ἐπαχθής. Legendum ἀπεχθής. Similiter in *Suida* v. erratum est. *Mucius Scaevola* inter epigramm. *Jensiana* XXXIV. v. 5. 6.

Οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύετε, μή ποτ' ἀπεχθὴς
Ἀντήσῃ κορύνῃ χειρὸς ἀπ' αἰπολικῆς.

Praeferendum omnino videtur, μή ποτ' ἐπαχθής.
Pauca super Alcestide addam:

v. 311—313.

Καὶ παῖς μὲν ἄρσην, πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν,
Ὃν καὶ προσεῖπε, καὶ προσερῥήθη πάλιν.
Σὺ δ' ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσῃ καλῶς;

Non, nisi rite perpensis omnibus, versus poëtis abjudicare soleo. Horum tamen medius tam manifestis se prodit indiciis, ut pluribus verbis ad eum, tanquam ὑποβολιμαῖον, ejiciendum opus non sit. Supra rectissime legitur, v. 190. et sequent.

Πάντες δ' ἔκλαιον οἰκέται κατὰ στέγας,
Δέσποιναν οἰκτείροντες· ἡ δὲ δεξιὰν
Προὔτειν' ἑκάστῳ. κοὔτις ἦν οὕτω κακός,
Ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσερῥήθη πάλιν.

Alcest. v. 365—367.

Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
Σοί, τάσδε θεῖναι πλευράς, ἐκτεῖναι πέλας
Πλευροῖσι τοῖς σοῖς. — — — — —

(69) Verba sunt Admeti ad conjugem Alcestin; in quibus cum valde corruptum sit metrum v. 366. *Barnesius* e codice *Heinsio — Scaligerano* quemadmodum appellat, corrigebat Σοί, τἀμὰ θεῖναι πλευρά, συνθεῖναι πέλας. Verum ex hac conjectura difficultas, quod ad loci sensum et structuram, evadit major. Sentiebat hoc, qui nuper hanc tragoediam edidit, *Thomas Morellus*, adeoque vulgatam maluit retinere et accusativum pluralem in ας aliquando corripi monuit. Sed exemplum quod e *Theocrito* profert vir doctus, plane est ἀπροσδιόνυσον; Doribus quippe hoc solum proprium est, accusativum pluralem ας corripere. Lenissima mutatione hisce salebris videmur nos posse expedire:

Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
Σοὶ τούσδε θεῖναι, πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
Πλευροῖσι τοῖς σοῖς. — — — — — —

Quae sic vertenda sunt: *Sed hisce* (nempe liberis, quos praesentes digito intendit Admetus,) *mandabo, ut me in iisdem*

tecum ponant cedris, et latera mea extendant juxta latera tua. Verbum ἐπισκήπτειν aeque quartum ac tertium casum adsciscit. Vid. Phoen. v. 781. et Iph. Taur. v. 701. Ceterum quod dicebam accusativum pluralem in ας ab Atticis semper produci, in memoriam mihi revocat fragmentum *Posidippi* apud *J. Pollucem* Onom. l. X. sect. 139. Σκηνάς, ὄχους, ῥίσκους, ἀορτάς, λάχανα, λαμπῆνας, ὄνους. In cujus metro constituendo frustra sudavit Eruditiss. *Jungermannus*, qui sic jambos effici putabat:

Σκηνάς, ὄχους, ῥίσκους, ἀορτάς, λάχανα,
Λαμπῆνας, ὄνους.

In quibus equidem vix metri vestigia agnosco; nam ne dicam (70)
λάχανα brevem habere primam, ultimam in λαμπῆνας contra Atticorum usum corripuit. Leve est quod dicam, dicam tamen; versus hoc modo fuerant scribendi:

— — — — — — Σκηνάς, ὄχους,
Ῥίσκους, ἀορτάς, λάχανα, λαμπῆνας, ὄνους.

Alcest. v. 573. 574. De Apolline.

Ἔπλη δὲ σοῖσι μηλονόμας
Ἐν δόμοις γενέσθαι.

Vera lectio est: Ἐν νόμοις γενέσθαι. *Callimach.* H. in Apollin. v. 47.

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξ ἔτι κείνου
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους.

Ubi vide quae notat Illustris *Spanhemius*.

CAPUT VI.

(71) *Euripidis Andromache aliquoties castigatur. Hesychius tentatur. Προσαίνειν et σαίνειν de spe positum. Ἐπισκᾶν κόμης. Ὑπόπτερος alatus. Hercules Furens correctus. Supplices saepius emaculatae. Τοὶ pro οἱ et similia in Tragicis non ferenda. Bacchae, Hercules Fur., Electra emendantur. Βάλλων, ἀράσσων. Συννοσεῖν in Phoenissis restitutum. Iphigenia Aulica aliquot vitiis liberata. Νεανίδαισιν vox non graeca. Δόρυ νικηφόρον. Rheso nonnullae mendae eluuntur. Ἤισαν pro ἴσαν. Etymologus ope cod. emendatur.*

Pergam adhuc in *Euripide*, ordini nunc quidem tragoediarum insistens. Itaque cum Andromacha incipiamus. Ex hac tragoedia citat *Hesychius:* Ἀγρεύματα. σκῦλα, Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ. Verum hactenus oleum et operam in loco indagando perdidi. Immo vix amplius dubitem, quin in *Hesychio* reponendum sit: Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ, quae nomina saepius fuerunt confusa.

Andromach. v. 26—28.

Καὶ πρὶν μὲν ἐν κακοῖσι κειμένην ὅμως
Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν.

(72) *G. Arnaldus* Animadv. Crit. c. XXXI. p. 172. explicat, *spes me semper ducebat* etc. Minus tamen hoc verbum hic convenire videtur, quod *adducere* proprie significat. Elegans est et *Euripide* dignum:

Ἐλπίς μ' ἀεὶ προὔσηνε, σωθέντος τέκνου.

Sophocles Teucro apud *Stobaeum* Florileg. Grot. p. 503.

— — Ὡς ἄρ' ὦ τέκνον κενὴν
Ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου,
Ὡς ζῶντος, ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
Ἔσαιν' Ἐριννὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον.

Euripides Ion. v. 685.

Οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα.

Oppianus Hal. l. I. v. 36.

Ἐλπὶς δ' οὐ σταθερὴ σαίνει φρένας, ἠΰτ' ὄνειρος.

Ad quem locum consulendus est elegantissimus *C. Rittershusius.*

Androm. v. 401. 402.

Αὐτὴ δὲ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβην
Κόμης ἀποσπασθεῖσ'. ἐπεὶ δ' ἀφικόμην.

Verbum ἀποσπᾶν genitivo junctum semper notat, *avellere*, *abstrahere* a loco. Emendandum:

Κόμης ἐπισπασθεῖσ᾽. ἐπεὶ δ᾽ ἀφικόμην.

Sic v. 710.

Ἐλᾷ δι᾽ οἴκων τῆσδ᾽ ἐπισπάσας κόμης. (73)

Troas. v. 882.

Κομίζετ᾽ αὐτὴν τῆς μιαιφονωτάτης
Κόμης ἐπισπάσαντες. — — —

Helen. v. 115.

Μενέλαος αὐτὴν ἦγ᾽ ἐπισπάσας κόμης.

Philostratus Icon. l. I. c. 18. p. 790. Αἱ μὲν ἀποῤῥηγνοῦσαι τὰς χεῖρας, ἡ δὲ ἐπισπῶσα τὸν υἱὸν τῆς χαίτης.

Androm. v. 441.

Ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ᾽ ὑπὸ πτερῶν σπάσας.

Duporti conjectura, ὑπόπτερον legentis, adeo placuit *Barnesio*, ut eam secure in textum induxerit. Scribi debuerat:

Ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ᾽ ἀπὸ πτερῶν σπάσας.

Ὑπόπτερος enim nunquam *sub alis fovendum*, *tenellum* significat, quod *Barnesius* et hic et alibi somniabat, sed ubique *alatum*, *eum qui alis subvehitur*. Vide tantum *Eurip.* Hecub. v. 1264. Helen. 624. 1264. Fragm. Danaea v. 15. Ino. v. 53. etc. Itaque correctione indiget Hercules Furens, qui huic figmento Barnesiano ansam praebuisse videtur: v. 70—72.

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον,
Οἵ θ᾽ Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτέροις
Σώζω νεοσσοὺς ὄρνις ὣς ὑφειμένη.

Repone:

— — — — — οὓς ὑπὸ πτεροῖς (74)
Σώζω νεοσσοὺς ὄρνις ὣς ὑφειμένη.

Ita in Heraclid. v. 10.

— — Νῦν δ᾽ ἐπεὶ κατ᾽ οὐρανὸν
Ναίει, τὰ κείνου τέκν᾽ ἔχων ὑπὸ πτεροῖς
Σώζω τάδ᾽, αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας.

Androm. v. 810.

Ἢ κατθάνῃ κτείνουσα, τοὺς οὐ χρὴ θανεῖν.

Poëticum τοὺς pro οὓς in poëtis Atticis locum tueri nequit. Paucissima Euripidis loca, in quibus tale quid occurrit, omnia corrigenda sunt. Hic legendum simpliciter:

Ἢ κατθάνῃ κτείνουσά γ᾽, οὓς οὐ χρὴ θανεῖν.

Supplic. v. 858.

Ἄκουε δὴ νῦν· καὶ γὰρ οὐκ ἄκοντί μοι
Δίδως ἔπαινον, τῶν ἔγωγε βούλομαι.

Pro τῶν scribe ὧν: quod leviculum est.

Bacch. v. 711.

Ὥστ᾽ εἰ παρῆσθα, τὸν θεόν, τὸν νῦν ψέγεις.

Refingendum:

Ὥστ' εἰ παρῆσθα, τόνδε θεὸν, ὃν νῦν ψέγεις.

Hercul. Fur. v. 252.

Ὦ γῆς λόχευμα, τοὺς Ἄρης σπείρει ποτέ,
Λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένος.

Quis non videt legi debere?

(75) Ὦ γῆς λοχεύμαθ', οὓς Ἄρης σπείρει ποτέ.

Electr. v. 279.

Ταυτῷ γε πελέκει, τῷ πατὴρ ἀπώλετο.

Scribo:

Ταυτῷ τε πελέκει γ', ᾧ πατὴρ ἀπώλετο.

Androm. v. 1153. 1154.

Τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; τίς οὐ πέτρον
Βάλλων, ἀράσσων. — — — —

Prava laborant distinctione, quae neque interpreti, neque *Barnesio* fuit animadversa. In posterum hoc modo edendum erit:

Τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; τίς οὐ πέτρον;
Βάλλων, ἀράσσων. — — —

Solet ita *Euripides*. Hecub. v. 1175.

Ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης
Βάλλων, ἀράσσων. — — — —

Iph. Taur. v. 310.

— — Πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσχεν πόνον,
Βάλλων, ἀράσσων. — — —

Pergamus ad Supplices.

v. 131.

Theseus interrogat Adrastum:

Ἐκ τοῦδ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους.

(76) Non exagitabo editorum negligentiam et caecitatem, qui non scribendum viderint:

Ἐκ τοῦδ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας λόχους.

Uti v. 636.

Ἵν' οἱ θανόντες ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι
Ἠγωνίσαντο. — — — —

Phoeniss. v. 1100. (1093.)

Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχάγετας.

Et cui non dictus Hylas?

Suppl. v. 222. et seqq.

Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν
Ἥλκωσας οἴκους· χρῆν γὰρ οὔτε σώματα
Ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν συμμιγνύναι,
Εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους.
Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
Τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσεν
Τὸν συννοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα.

Turpissima eximiam sententiam infecit macula, quae hoc modo eluenda est:

Τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσεν
Τὸν οὐ νοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα.

Achaeus ex emendatione *Grotii* Excerpt. e Trag. p. 443.

— — — — — — *Τί χρῆ*
Τὰ μὴ νοσοῦντα συννοσεῖν ἀναγκάσαι.

Horatius lib. III. Od. II. v. 29. (77)

— — — — *Saepe Diespiter*
Neglectus incesto addidit integrum.

Verbum *συννοσεῖν*, quod hinc expulimus, adducor fere ut restituendum credam: Phoen. v. 397.

Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συννοσεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

Quod editur *συνασοφεῖν*, vereor ut graecum sit. Similiter verbum *συννοσεῖν* adhibuit *Euripides* Iphigen. Aul. v. 407.

Συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Suppl. v. 1094. et sequent.

Εἶεν, τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;
Στείχειν πρὸς οἴκους; κᾆτ' ἐρημίαν ἴδω
Πολλῶν μελάθρων, ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ.
Ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω,
Ἥδιστα, πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι,
Ἀλλ' οὐκέτ' ἐστίν. — — — — —

Interpres ultima sic vertit: *An vadam ad domum hujus Capanei, gratissimam mihi quidem quondam, dum superstes esset haec mea filia? Sed jam non est amplius.* Quae neque graecis respondent, neque sententiae satis sunt apta. Unica tantum mutata littera sensus restitui potest optimus:

Ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω;
Ἥκιστα· πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι,
Ἀλλ' οὐκέτ' ἐστίν. — — — — —

An ad Capanei domum ibo? Minime: quondam erat haec (78) *mea filia, sed jam non amplius est.* Quod tam certum mihi videtur, ut nihil supra.

In Iphig. Aul., ad quam pedem promoveo, male legitur:

v. 504.

Γενναῖ' ἔλεξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
Πρέποντα, προγόνους οὐ καταισχύνεις σέθεν.

Copula enim requiritur, qua priora cum posterioribus recte vinciantur. Sed huic incommodo succurremus, reponendo:

Γενναῖα λέξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
Πρέποντα, προγόνους οὐ καταισχύνεις σέθεν.

Iph. Aul. v. 615. 616.

Cum Clytaemnestra servos jussisset, munera, quae Iphigeniae

ferebat dotalia, in aulam portare, et filiae imperasset descensum e curru; ita chorum virginum alloquitur:

Ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκάλαις ἔπι
Δέξασθε, καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων.

Ubi vocabulum *νεανίδαισιν* minime graecum est. Ingeniosa est *Scaligeri* sive alius V. D. in ejus libro, conjectura, reponentis *νεανίδ' αἶσιν*, *puellam ulnis vestris excipite.* Nec tamen vera: *αἶσιν* enim pro *ὑμετέραις* in Tragico novum foret et inauditum. Castigandum:

Ὑμεῖς δὲ νεάνιδές νιν ἀγκάλαις ἔπι
Δέξασθε, καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων.

(79) Saepius chorum hoc nomine appellant regina et filia Iphigenia. ita v. 1468.

Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ' ὦ νεάνιδες.

et v. 1491.

Ὦ νεάνιδες, Συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν.

Iph. Aul. v. 1557. 1558.

Καὶ τοὐπ' ἔμ' εὐτυχοῖτε καὶ νικηφόρου
Δώρου τύχοιτε, πατρίδα τ' ἐξίκοισθε γῆν.

Interpres illa *καὶ νικηφόρου Δώρου τύχοιτε* vertit: *et victoriae donum consequamini.* Male. Hunc enim sensum graeca non admittunt, quae hoc modo emendanda erant:

Καὶ τοὐπ' ἔμ' εὐτυχοῖτε, καὶ νικηφόρου
Δόρος τύχοιτε, πατρίδα τ' ἐξίκοισθε γῆν.

Ita fere v. 1575.

Καὶ δός γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα,
Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορί.

Hercul. Fur. v. 49. 50.

Ὃν καλλίνικον δορὸς ἄγαλμ' ἱδρύσατο,
Μινύας κρατήσας ὁύμὸς εὐγενὴς τόκος.

Iph. Aul. v. 1565 — 1567.

Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανοῦν χρυσήλατον
Ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας
Κολεῶν ἔξωθεν, κρᾶτά τ' ἔστεψεν κόρης.

(80) Ultimi versus metrum manifeste vitiatum est: quod cum videret *Barnesius*, ex edit. Aldina arripuit *κολεῶν ἔσωθεν*, et hoc non tantum inepta explicatione defendit, sed et in ipsum intrusit textum. Recte loci sensum perceperunt alii, quos injuria carpit *Barnesius*. Verissima enim correctio haec est:

Ἔξωθε κολεῶν, κρᾶτά τ' ἔστεψεν κόρης.

Calchas vero vates in aureum calathum deposuit acutum gladium, manu e vagina eductum.

Iphigenia Taurica, de qua supra bene mereri conati fuimus, omissa, jungamus Iphigeniae priori Rhesum.

v. 128 — 130.

Εἰ δ' εἰς δόλον τιν' ἥδ' ἄγει φρυκτωρία,
Μαθόντες ἐχθρῶν μηχανὰς κατασκόπου,
Βουλευσόμεσθα. τήνδ' ἔχω γνώμην, ἄναξ.

Varia conjecerunt viri eruditi. Recte *Barnesius* observat locum posse explicari, intellecta praepositione *ἐκ*, quae post verba *μαθεῖν, ἀκοῦσαι, πυθέσθαι*, etc. saepius subauditur. Duri tamen aliquid in hac lectione superesse videtur, adeoque levissima mutatione scribere malim:

Μαθόντος ἐχθρῶν μηχανὰς κατασκόπου,
Βουλευσόμεσθα. — — — — —

Ita infra Dolon v. 154. et seqq.

Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω
Ῥίψας, κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν,
Καὶ πάντ' Ἀχαιῶν ἐκμαθὼν βουλεύματα,
Ἥξω 'πὶ τούτοις. — — — —

Rhes. v. 137. 138. (81)

Στείχων δὲ κόσμει συμμάχους· τάχ' ἂν στρατὸς
Κινοῖτ' ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας.

Ut posteriora prioribus recte respondeant, emendandum:

Στείχων δὲ κοίμα συμμάχους. — —

Ad eundem lapidem offenderunt librarii v. 662.

Ἕκτωρ δὲ φροῦδος, Θρῇκα κοσμήσων στρατόν.

Lege:

Ἕκτωρ δὲ φροῦδος, Θρῇκα κοιμήσων στρατόν.

Ita v. 614.

Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτὸν ταξέων κατεύνασεν
Ἕκτωρ, ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος.

et v. 762.

Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὔνασ' Ἑκτορεία χείρ.

Rhes. v. 204.

Cum Dolon dixisset, se aliam vestem explorationi convenientem induturum, rogat chorus:

Ἐπεὶ τίν' ἄλλην ἀντὶ τῆσδ' ἕξεις στολήν;

Optime *Barnesius* *ἀντὶ* auctoritate *Scaligeri*, *Canteri*, *Duporti* et *Aldinae* editionis restituit, quod ex aliis exciderat. Leve in initio mendum, sed non sine sensus detrimento superest. Qui enim *ἐπεὶ* *an* significare potest, uti *Ae. Portus* reddit? Scribe:

Εἴπ', εἴ τιν' ἄλλην ἀντὶ τῆσδ' ἕξεις στολήν; (82)

Ita v. 207.

Λέξον, τίς ἔσται τοῦδε σώματος στολή;

et Hercul. Fur. v. 1118.

Εἴπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ τῷ 'μῷ βίῳ;

Rhes. v. 300. 301.

Καὶ πάντ' ἀκούσας, ὧν ἐφιέμην μαθεῖν,

"Εστην. ὁρῶ δὲ Ῥῆσον, ὥστε δαίμονα.

Reponendum censeo:

Ἥσθην. ὁρῶ δὲ Ῥῆσον, ὥστε δαίμονα.

Rhes. v. 852 — 855.

Τίς δ' ἂν χαμεύνας πολεμίων κατ' εὐφρόνην
Ῥήσου μολὼν ἐξεῦρεν, εἰ μή τις θεῶν
Ἔφραζε τοῖς κτανοῦσιν; οἱ δ' ἀφιγμένοι
Τὸ πάμπαν ἴσαν. ἀλλὰ μηχανᾷ τάδε.

Recte *Barnesius* pro ἴσαν vidit scribendum esse ᾖσαν. Sed praeterea corrigendum:

Ἔφραζε τοῖς κτανοῦσιν; οὐδ' ἀφιγμένον
Τὸ πάμπαν ᾖσαν· ἀλλὰ μηχανᾷ τάδε.

Etym. M. Ἤισμεν. — — Εὐριπίδης Ἑκάβῃ. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾖσμεν. (v. 1119. ed. King. ubi male ἴσμεν editum.) ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις. Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾖστε τὸν Προμηθέα. ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Εὐριπίδης Ῥήσῳ — οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. — ἀντὶ τοῦ ᾔδει-
(83) σαν. Ita optimus *Etymologici* codex, qui attinetur bibliotheca Lugduno-Batava; pro quo pessime in edito legitur τὸν πᾶνα ᾖσαν. *Dio Chrysost.* Orat. LV. p. 561. D. de Dolone. Καὶ γὰρ τοὺς ἵππους ἐμήνυσε τοὺς Θρᾳκικοὺς καὶ τὸν Ῥῆσον, ὃν οὐδεὶς ᾔδει ἀφιγμένον.

CAPUT VII.

Epigrammatis medela affertur **Callimachi** *sive* **Philippi**. *Nemesis.* **Libanius** *correctus.* Ἡμιῤῥαγὴς χίτων. Ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν. Κοεῖν *vox Callimachia.* **Incerti** *in Anthologia epigramma emendatur.* Κευθμὸς *infernus. Orpheus Tartara lyra demulsit.* **Zosimus** *in Anthol. emaculatus. Epigrammata a* **Dorvillio** *edita castigantur.* **Crinagorae.** Εὔλοχος *restitutum Philippo. Epigrammata* **Meleagri**, **Incerti**, **Thymoclis**.

Epigrammatis nonnullis emaculandis hanc operam meam dicare constitui. Primas tribuamus *Callimacho*, epigr. XLVII.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν
Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει.
Εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνάρπασε, κ' εὐθὺς ἔκειμαν
Ἐν πυρί, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν θεόν. ἀλλὰ θεοῦ μοι
Ἔστιν ὁ παῖς κρείσσων. χαιρέτω ἁ Νέμεσις.

Callimachi epigramma dixi, quod duo tamen apographa, quibus usus sum, non aliter ac Ms. *Bentleji* et *Dorvillii* ad (84)
Charit. p. 332. ἄδηλον appellant. Forte *Philippo* tribuendum est, cujus et hoc ad Archestratum in Anthologia inedita legitur epigramma:

Ἡνίκα μὲν καλὸς ἦς Ἀρχέστρατε, κἀμφὶ παρειαῖς
Οἰνωπός, ψυχὰς ἔφλεγες ἠϊθέων,
Ἡμετέρης φιλίης οὐδεὶς λόγος, ἀλλὰ μετ' ἄλλων
Παίζων, τὴν ἀκμὴν ὡς ῥόδον ἠφάνισας.
Ὡς δ' ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχί, νῦν φίλον ἕλκων,
Τὴν καλάμην δωρῇ, δοὺς ἑτέροις τὸ θέρος.

Ejusdem epigrammatis partem ante nos protulit *Alberti* ad *Hesychium* v. ἐμπερκάζουσαν. Verum qui tandem cunque auctor sit, turpissima versum 4 infecit macula. Quid enim hic sibi vult Jupiter cum fulmine? Ne dicam ἔν τινι βάλλειν, sive ἔν τινι κεραυνοβολεῖν graece non dici. Castigandum:

Εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνήρπαξε. κ' εὐθὺς ἔκειμαν
Ἐν πυρί, παῖς δ' ἐς ἔμ' ὡς Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.

Meleager in epigrammate a Celeberrimo *Albertio* ad *Hesych.* tom. I. col. 839. edito:

Ὦ Χάριτες, τὸν καλὸν Ἀρισταγόρην ἐσιδοῦσαι
Ἄντιον εἰς τρυφερὰς ἠγκαλίσασθε χέρας,
Οὕνεκα καὶ μορφᾷ βάλλει φλόγα, καὶ γλυκυμυθεῖ
Καίρια, καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ.

Τηλόθι μοι πλάζοιτο. τί δὲ πλέον; ὡς γὰρ Ὄλυμπον
Ζεύς, νέον οἶδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνοβολεῖν.

Idem in epigrammate ἀνεκδότῳ:

(85) Ἤστραψε γλυκὺ κάλλος. ἰδοὺ φλόγας ὄμμασι βάλλει.
Ἆρα κεραυνομάχαν παῖδ' ἀνέδειξεν ἔρως;
Χαῖρε πόθων ἀκτῖνα φέρων θνατοῖσι Μυΐσκε,
Καὶ λάμποις ἐπὶ γᾷ πυρσὸς ἐμοὶ φίλιος.

De Nemesi sive Adrastea omnia pervulgata. Vide *Dorvillium* ad *Charit.* p. 382. *Flaccus:*

Ἀρτιγενειάζων, ὁ καλὸς καὶ στεῤῥὸς ἐρασταῖς,
Παιδὸς ἐρᾷ Λάδων· σύντομος ἁ Νέμεσις.

Idem epigramma edidit *Dorvillius* V. Cl. ad *Charit.* p. 30. ubi male ἐραστὴς scribitur. *Meleager* in epigrammate, quod a nostro non multum abludit, sed pluribus naevis foedatum est:

Ἐφθέγξω, ναὶ Κύπριν, ἃ μὴ θεός, ὦ μέγα τολμῶν
Οὔ με μαθών. Θήρων σοι καλὸς οὐκ ἐφάνη;
Σοὶ καλὸς οὐκ ἐφάνη Θήρων; ἀλλ' αὐτὸς ὑπέστης,
Οὐδὲ Διὸς πτήξεις πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.
Τοὶ γὰρ ἰδοὺ τὸ πρόσθε καλὸν προὔθηκεν ἰδέσθαι
Δεῖγμα θρασυστομίης ἡ βαρύφρων Νέμεσις.

v. 1. margo apographi *Scaligerani* pro ἃ μὴ θεὸς habet, ἃ μὴ θέμις, quod verum putem. Obiter succurramus *Libanio* op. Soph. tom. II. p. 727. C. Τὸ μὲν γὰρ στέρνον ὁ χιτὼν περιῤῥεῖ, καὶ διαχεῖται πρὸς τὸ μέσον α ἱ μ ο ῤ ῥ α γ ή ς· τὰ δὲ μετὰ τὸν μαζὸν συνέχει ζωστὴρ, οὐκ ἐῶν τὸ πλέον ὑπορεῦσαι παντάπασι, καὶ παρασχεῖν ἀνδρῶν ὀφθαλμοῖς, ἃ μηδὲ γ υ ν α ι κ ῶ ν θ έ α ς ἰδεῖν. Scribe: — χιτὼν — ἡ μ ι ῤ ῥ α γ ή ς. — ἃ μηδὲ γ υ ν α ῖ κ α θ έ μ ι ς ἰδεῖν. Prius confirmatur p. 731. D. ἀλλ' ἡμιῤῥαγὴς μὲν προῆλθε χιτών. Posterius p. 667. C. ἔδειξε δὲ Ἀκταίων, ἰδὼν ἃ μὴ θέμις. et p. 728. D. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν κρύψας ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν. In epigrammate v. 1.
(86) τολμὰν est in apogr. *Voss.* v. 2. margo *Scaligeri* οὐκ ἔμαθον, *V o s s i i*, θυμὲ μαθὼν habent. v. 4. male πήξεις in libro *Scalig.* v. 5. pro καλὸν legitur λάλον in *Vossiano.* Quomodo autem epigramma constituendum sit, acutiores videant.

Epigrammatis *Callimachi* XLIV. sensum eximie restituisse videtur acerrimus *Bentlejus.* Est tamen aliquid in duobus ultimis versiculis observatu dignum:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐ β ό η σ α, τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν ἱαρήν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

Citat hos versus *Plutarchus* de ira cohibenda op. t. II. p. 455. B. suppresso *Callimachi* nomine, pro τὴν ἱαρὴν exhibens τὴν φίλην; unde alii forte *Callimacho* digni quid eruent. Pro ἐβόησα placet *Bentleji* conjectura, ἐνόησα. Restituenda tamen vox rarior et Callimacho usurpata:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκόησα, τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν δειρήν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

Confer *Bentlejum* ad fragm. LIII. ἠδ' ἐκόησε Τοὔνεκέν οἱ γένος ἔσκε.

Anthologiae libr. III. cap. 25. epigr. 9. est elegantissimum, εἰς Ὀρφέα.

Ὀρφέα Θρηϊκίῃσι παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου
Τύμβος ἔχει, μούσης υἱέα Καλλιόπης.
Ὧι δρύες οὐκ ἀπίθησαν. ὅτῳ συνάμ' ἕσπετο πέτρη
Ἄψυχος, θηρῶν θ' ὑλονόμων ἀγέλη.
Ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὕρετο Βάκχου,
Καὶ στίχον ἡρώῳ ζευκτὸν ἔτευξε ποδί.
Ὅς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ.

Ultimum distichon citat *Suidas* v. ἀκήλητον, ubi pro λύρῃ legitur λύρα. Quod impedit, quo minus reponamus κόρης, quod alias aptum satis foret. Conf. c. 24. ep. 12. Uni Plutoni ne tribuamus, articulus τὸν dissuadet: nec facit huc aliquid locus *Virgilii* Georg. l. IV. v. 469. (87)

— — *Regemque tremendum,*
Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.

Itaque non dubitandum est, majus hoc loco ali monstrum, quod vide num sic recte profligaverim:

Ὅς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
Καὶ τὸν ἀκήλητον κευθμὸν ἔθελξε λύρῃ.

Euripides Hecub. v. 1.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπών, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

Apollon. Rh. l. III. v. 1212.

Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν.

Conf. *Orpheus* Argon. v. 91. 92. Idem v. 965.

Ῥήξασαι κευεῶνας ἀμειδήτοιο βερέθρου.

Similiter *Hermesianax* apud *Athen.* lib. XIII. p. 597. Orcum vocat κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον. Ipsum vero infernum lyra et cantu demulsisse Orphea, quis nescit? *Virgil.* Georg. l. IV. v. 481.

Quin ipsae stupuere domus atque intima lethi
Tartara. — — — — — — —

Seneca Hercul. Fur. v. 571. et seqq. (88)

Immites potuit flectere cantibus
Umbrarum dominos et prece supplici
Orpheus, Eurydicen dum repetit suam,
Quae silvas et aves saxaque traxerat
Ars, quas praebuerat fluminibus moras;
Ad cujus sonitum constiterant ferae;
Mulcet non solitis vocibus inferos,

Et surdis resonat clarius in locis.

Zosimi epigramma hoc est, Anthol. l. VI. c. 15. ep. 5.

Εἰναλίων Κλείτωρ τάδε δίκτυα, τετραπόδων δὲ
Δᾶμις καὶ Πίγρης θῆκεν ὑπηερίων
Πᾶνι, κασιγνήτων ἱερὴ τριάς, ἀλλὰ σὺ θήρην
Ἠερίην πόντῳ κὴν χθονὶ τοῖσδε νέμε.

Quorum versuum extremus levi infectus est macula. Licet enim ἠερίη θήρη alibi optime dicatur, uti saepius in his epigrammatis, et apud *Oppianum* Cyn. l. I. v. 48. hic tamen ne quis in errorem inducatur, unice emendandum:

— — — — Ἀλλὰ σὺ θήρην
Ἠέρι, κὴν πόντῳ, κὴν χθονὶ τοῖσδε νέμε.

Archias, ne plures citem, ibid. epigr. 6. v. 5. 6.

Ὧν τὸν μὲν καὶ ἰσαῦθις ἐν ἠέρι, τὸν δ' ἔτι θείης
Εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

Pergo ad *Nicarchi* epigramma Anthol. l. VII. 169. p. 481. ed. *Steph.* v. 5. 6.

(89) Ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, λάβε καὶ τέκε. μὴ θορυβήθῃς.
Εὑρήσει πόθεν ἔστ', ἐλθὸν ἐς ἡλικίην.

In codice Palatino, notante Doctiss. *Dorvillio* ad *Charit.* p. 208. legitur:

Ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, τέκε καὶ τέκε, μὴ θορυβήθῃς.

Quae nos ad veram, quasi manu, ducunt scripturam:

Ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, τέκε καὶ τρέφε, μὴ θορυβήθῃς.
Εὑρήσει πόθεν ἔστ', ἐλθὸν ἐς ἡλικίην.

Hoc sequens versus requirit. Τέκειν et τρέφειν alibi etiam sunt permutata, et saepe junguntur. *Alciphron* l. I. ep. 4. Οὐ τεχθῆναί σε καὶ τραφῆναι συνέβη. *Eurip.* Hercul. Fur. v. 458.

Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην.

Reliquum hujus capitis impendamus epigrammatis nonnullis a *Dorvillio* V. C. ad *Charitonem* nuper editis. Quod eo libentius faciamus, quo minor spes est, futurum, ut Anthologia inedita lucem adspiciat: quod egregium opus, ut alia praeclara, viri doctissimi mors nobis invidit. P. 30. animadv. ad *Charitonem* hoc *Crinagorae* epigramma affertur:

Ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνὶ, καὶ ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτέμιδι.
Τοῖσι γὰρ οὑμὸς ὅμαιμος, ἔτ' ἄχνοος, εὔξατο θήσειν
Τὸ πρῶτον γενύων ἠΐθεοισιν ἔαρ.
Δαίμονες, ἀλλὰ δέχοισθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

(90) v. 2. forte verum est, ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτεμίδι. Sin hoc minus placeat, ita totum epigramma refingamus:

Ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνὶ, καὶ ὠδίνων εὐλόχῳ Ἀρτέμιδι.

Τοῖσι γὰρ ὑμὸς ὅμαιμος, ἔτ' ἄχνοος, εὔξατο θήσειν
Τὸ πρῶτον γενύων ἠϊθέοισιν ἔαρ.
Δαίμονες, ἀλλὰ δέχοισθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρι σάοιτε τριχός.

Utrumque quod dedi *Crinagora* dignum est. *Callimachus* epigr. LVII.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης,
Εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ.

Emenda *Philippum* Anthol. l. I. cap. 33. ep. 4. v. 3.

Ἧς Ἀΐδην μέλλοντα προέφθασεν εὔστοχος ὠδίς.

Et scribe vel *εὔτοκος ὠδίς*, vel quod mihi verum videtur:

Ἧς Ἀΐδην μέλλοντα προέφθασεν εὔλοχος ὠδίς.

Alterum quod *Crinagorae* reddidi confirmat egregie *Callimachus* epigr. XXXV.

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἴσατο τῇδε,
Ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάω.

P. 98. comment. ad *Chariton.* edidit V. Cl. *Meleagri* epigramma, cujus partem protulerat Cl. *Alberti* ad *Hesych.* v. *βωθεῖν*:

Ὤνθρωποι βωθεῖτε τὸν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν (91)
Ἄρτι γε πρωτόπλουν ἴχνος ἐρειδόμενον.
Ἕλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως. φλόγα δ' οἷα προφαίνων
Παιδὸς ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν.
Βαίνω δ' ἴχνος ἐπ' ἴχνος. ἐν ἀέρι δ' ἡδὺ τυπωθὲν
Εἶδος ἀφαρπάζων χείλεσιν ἡδυφίλῳ.
Ἆρά γε τὴν πικρὰν προφυγὼν ἅλα, πουλύ τι κείνη
Πικρότερον χέρσῳ κῦμα περῶ Κύπριδος.

Tertium distichon *Dorvillio* est δυσνόητον. Τυπωθὲν ex uno cod. Viri Cl. scripsi pro τύπωσεν. Verum in ultimis difficultas remanet. *Gujetus* conjiciebat χείλεσιν Ἡδυφίλοις; *Scaliger* ad marginem apographi reponebat ἡδυφίλης. Proxime ad verum accedere videntur libri traduces, qui ἡδὺ φίλῳ habent. Itaque castigandum opinor:

Βαίνω δ' ἴχνος ἐπ' ἴχνος. ἐν ἀέρι δ' ἡδὺ τυπωθὲν
Εἶδος ἀφαρπάζων χείλεσιν ἡδὺ φιλῶ.

Et premo vestigia ejus, et suavem imaginem in aëre formatam labiis abripiens suaviter exosculor. Theocr. Id. XX. v. 1.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι.

P. 332. animadv. ad *Charit.* proditur ἄδηλον. v. 3. 4.

Οὐ γάρ πω, Νίκανδρε, βοὰς ἐδάημεν ἔρωτος
Νῦν μόνον, ἀλλὰ πόθων πολλάκις ἡψάμεθα.

Pejus aliquanto in apographo *Vossiano* legitur βοῆς. Scribendum:

Οὐ γάρ πω, Νίκανδρε, βολὰς ἐδάημεν ἔρωτος. (92)
Νῦν μόνον, ἀλλὰ πόθων πολλάκις ἡψάμεθα.

Apollon. Rh. l. III. v. 32.

Ἥρη, νῆϊδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
Οὐδέ τινα χρείω θελκτήριον οἶδα πόθοιο.

Hom. Odyss. P. v. 283.

Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων.

P. 602. epigramma Θυμοκλέους editur:

Μέμνῃ μου, μέμνῃ, ὅτε τοι ἔπος ἱερὸν εἶπον·
Ὥρη κάλλιστον, χ' ὥρη ἐλαφρότατον.
Ὥρην οὐδὲ τάχιστος ἐν αἰθέρι παρθύσει ὄρνις,
Νυνὶ δὲ πάντ' ἐπὶ γῆς ἄνθεά σευ κέχυτο.

v. 3. cum *Gujeto* malim παρφθάσει. v. 4. sic restituere conabatur *Dorvillius*:

Πάντα δὲ νῦν ἐπὶ γῆς ἄνθεά σευ κέχυτο.

Verum ne litera quidem mutata, sejunctis tantum quae male coaluerant, et conglutinatis quae divulsae sunt, remedium in promtu est:

Νῦν ἴδε πάντ' ἐπὶ γῆς ἄνθεά σευ κέχυτο.

Antequam ad alia pergam, placet insignem aliquam *Planudis* fraudem detegere. In Anthologiae libro VII. p. 476. *Rufini* tale extat epigramma:

Εἰ ταύτας ὁ κριτὴς ὁ θεῶν ἐθεάσατο κούρας,
Οὐκ ἔτ' ἂν οὐδ' ἐσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

Quod non tantum turpiter mutilavit *Planudes* sed et damno
(93) flagitium addidit. Totum epigramma hominis crudelis manus non expertum, hoc modo legitur in Anthologia inedita: Ῥουφίνου εἰς πόρνας.

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν. εἵλοντο γὰρ αὐταί,
Δεῖξασαι γυμνὴν ἀστεροπὴν μελέων.
Καί ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις
Λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐαφίην.
Τῆς δὲ διαιρομένης φοινίσσετο χιονέη σάρξ
Πορφυρέοιο ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη.
Ἡ δὲ γαληνιόωσα χαράσσετο κύματι κωφῷ
Αὐτομάτη τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη.
Εἰ ταύτας δὲ θεῶν ὁ κριτὴς ἐθεάσατο πυγάς,
Οὐκέτ' ἂν οὐδ' ἐσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

v. 3. et 4. laudat *Suidas* v. Γελασίνοις ubi εὐβαφίην editur; sed duo Ms. Parisini et Leidensis recte agnoscunt εὐαφίην. Usus eo loco est *Berglerus* ad *Alciphr.* l. I. ep. 39. Imitatur autem *Rufinus Stratonem* in epigrammate etiam ἀνεκδότῳ:

Ἐχθὲς λουόμενος Διοκλῆς ἀνενήνοχε σαῦραν
Ἐκ τῆς ἐμβάσεως τὴν ἀναδυομένην.
Ταύτην εἴ τις ἔδειξεν Ἀλεξάνδρῳ ποτ' ἐν Ἴδῃ,
Τὰς τρεῖς οὐ ταύτης προκατέκρινε θεάς.

CAPUT VIII.

Alciphron aliquoties emendatur. Orpheus de lapidibus (94)
glossemate liberatur. Ἀδώνια. Ὅλος πρόσωπον φαίνεσθαι. Νεόπλουτος. Aristaenetus quater emaculatus. Δράσσεσθαι. Euripidis Cyclops illustratur. Callimachi fragmentum emendatur. Κολάπτειν. Aristaenetus expressit Cydippen Callimachi. Βραχὺς et βραδὺς confusa. Μαστροπός. Epicrates apud Aelianum de animal. leviter restitutus. Ἀνθίζειν.

In festivis et Attico lepore mire conditis *Alciphronis* epistolis plurimum restat, quod agant critici. Nos nunc quidem pauca e multis seligemus, quibus ope nostra lux et medela afferatur.

Libr. I. ep. 13. ad fin. Ἐμαυτὸν δὲ δείξας οἷός εἰμι θαλαττουργός, εἰ μὴ μαίνοιτο ὁ ταύτης πατὴρ, οἶμαι παρέξειν ἐπιτήδειον νυμφίον. Non sine aliqua specie defendi potest, εἰ μὴ μαίνοιτο ὁ ταύτης πατὴρ, nihilo minus tamen reponendum censeo: εἰ μὴ ἀναίνοιτο ὁ ταύτης πατήρ. *Nisi pater ejus se filiam neget daturum*, ut verbis *Terentii* Andr. act. I. scen. I. v. 122. utar. Similiter fere libr. III. ep. 37. p. 354. Οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων, καὶ γαμηθείων· ἐγὼ δ' ἀνηνάμην.

Lib. I. ep. 20. Σχέτλια πεπόνθαμεν. τοῖς γὰρ ἄλλοις οὖθαρ καὶ μῆτραι καὶ ἧπαρ δρόσῳ προσεοικὸς διὰ τὴν ἐκ τῆς ποιότητος λεπτότητα παρέκειτο. Optime *Berglerus* e Ms. Vaticano pro ποιότητος legit πιότητος. Sed conjectura ejus λιπαρότητα pro λεπτότητα nimis a vulgata recedit. Posset λευκότητα conjici. Verum illa διὰ τὴν ἐκ τῆς πιότητος λεπτότητα a scioli manu profecta videntur, qui ex *Aristotele* τὸ (95)
λεπτὸν τῆς δρόσου noverat. Rescissis itaque illis, cetera sic legenda sunt: καὶ μῆτραι καὶ ἧπαρ δρόσῳ προσεοικὸς παρέκειτο. Obiter glossemate liberandus est *Orpheus* de lapidibus, cujus caput inscribitur, περὶ βαρβάρου λίθου τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων. Miror editores non vidisse scholion esse interlineare superscriptum v. 1.

Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο.

Sunt enim illa τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων explicatio vocis

ἀγραύλων. *Hesychius:* Ἀγραύλοιο. ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένου. Similiter *scholiastes Homeri* ad Il. K. v. 155.

Libr. I. ep. 39. p. 194. *Νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἔχομέν σοι τῆς ὑπεροψίας. τοῖς Ἀλώοις δὲ ἐν Κολύττῳ ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ. τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει.* Reponendum: *τοῖς Ἀδωνίοις*, quod sequentia perspicue docent. Meminit hujus festi *Alciphron* l. I. ep. 37. *μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων.* Conf. *Meursius* in Graecia feriata l. I. p. 5. et seq.

Lib. III. ep. 1. *Καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλὸς, ὦ μῆτερ, καὶ ἥδιστος, καὶ βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυαναυγής, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἡλιακῶν ὁ πόντος καταλαμπόμενος φαίνεται. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχόμενον ἀπολιπούσας.* G. *Arnaldus* in Miscell. Obs. Vol. V. p. 285. verba *τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον* spuria esse et glossam redolere existimabat. Verum, licet nonnulla hujus generis vitia rectissime detexerit juvenis eruditus, saepe tamen in illis, quae minus intelligebat, delendis nimius fuit. Locus mutata distinctione, et levi mutatione corri-
(96) gendus erat: *οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων ὁ πόντος καταλαμπόμενος. φαίνεται δὲ ὅλος πρόσωπον· αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχόμενον ἀπολιπούσας.* Locutionem hanc *φαίνεται ὅλος* vel *ὅλη πρόσωπον* adhibuit *Alciphron* in epistolis, cujus fragmentum a Cl. *Valckenaerio* acceptum edidit F. L. *Abresch.* in addend. ad *Aristaenet.* p. 115. *Ἐνδεδυμένη γὰρ εὐπροσωποτάτη ἐστίν. ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται.* quae descripsit *Aristaenetus* lib. I. ep. I. Illud tamen diffiteri non possum, *ῥῆσιν* hanc nimis mihi videri argutam et Sophisticam. Altera quam addit *Alciphron* de Charisin in vultu tripudiantibus, multo elegantior est, et naturali simplicitate venustior: de qua videri potest Cel. *Schraderus* ad *Mus.* v. 63. *Strato* in Anthol. inedita:

Ψευδέα μυθίζουσι, Θεοκλέες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν
Αἱ Χάριτες, τρισσαὶ δ' εἰσὶ κατ' Ὀρχόμενον.
Πεντάκι γὰρ δέκα σεῖο περισκιρτῶσι πρόσωπα
Τοξοβόλοι ψυχέων ἅρπαγες ἀλλοτρίων.

Libr. III. ep. 9. *Συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς. ἐντεῦθεν ἀνελκῦσαι βιαζομένη τὸ λαγώδιον καὶ θραύει τοῖν προσθίοιν ποδοῖν τὸν ἕτερον.* *Berglerus* pro *καὶ θραύει* legit *καταθραύει.* Nihil mutandum, sed locus hoc modo distinguendus: *Συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν ἀνελκῦσαι βιαζομένη τὸ λαγώδιον. καὶ θραύει τοῖν προσθίοιν ποδοῖν τὸν ἕτερον.*

Libr. III. ep. 29. *Ἠπιστάμην σε ὦ Ἀνθοφορίων ἀπλοϊκὸν*

ἄνθρωπον, καὶ αὐτοχρήματον ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροικίζοντα. Ita in Ms. Caesareo, pro quo in Vatic. male ἀθλοχρήματον. Eruditissimus *Berglerus* edidit αὐτόχρημα deleto τον. Verum ne litera perdita castigandum: καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροικίζοντα. Singularem enim em- (97)
phasin hic habet articulus, quae rectius percipi, quam verbis exprimi potest.

Libr. III. ep. 34. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι μεσοπλούτων Φείδωνός τέ εἰσι καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι. Vocem μεσοπλούτους *Berglerus* reddit *mediocriter divites*, quam forte explicationem quis defendat ex *Hesychio*: Διάμεσοι. οὕτως ἐλέγοντο παρὰ Ἀθηναίοις, οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων. Equidem accedo *Arnaldo* Obs. Misc. Vol. V. t. II. p. 290. locum corruptum judicanti. Verum ejusdem juvenis doctissimi conjectura μέσων πλούτου infelicissima est. Reponenda vox *Alciphroni* familiaris, et prope ad μεσοπλούτων accedens, νεοπλούτων. Ita lib. I. ep. 35. Κρεῖττον γὰρ ἐπανήκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Προποντίδος νεόπλουτον! lib. III. ep. 8. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσα Κλυμένην τὴν ἑταίραν ἄγειν παρὰ τὸν νεόπλουτον, τὸν Θηριππίδην. ep. 47. Νεόπλουτος ἐπανελήλυθα. *Eunapius* in *Libanio* p. 173. δεσποίνῃ νεοπλούτῳ. *Cratinus* apud *Stephanum Byzant.* voc. Δούλων.

Ἔς τε πόλιν δούλων ἀνδρῶν νεοπλουτοπονήρων.

Ad rem ipsam quod attinet, confer lib. I. ep. 31. et lib. III. ep. 65.

Libr. III. ep. 58. Ἁπλοϊκὸς γὰρ καὶ γνναῖος ὁ Ἰλιεὺς στρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς. τὰ νῦν δὲ ταῦτα, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἑορτάς, ὡς πρῴην λόγου ῥυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου πολλὴν κατέχεε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα ὑπομενόντων. *Berglerus* in versione reddidit, quasi esset τοὺς ἐρῶντας. Verum hoc admitti nequit. Lepidus profecto et jocularis est librariorum error, qui pro meretriculis festa nobis exhibuerunt, voce βλασφημίας decepti. Ab *Alciphrone* enim profectum est: ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἑταίρας. quod sequentia probant, ἔλεγεν γὰρ γαμεταῖς ἐπικλή- (98)
ροις οἰκουρίας πρέπειν καὶ τὸν σεμνὸν βίον. τὰς ἑταίρας δὲ δεῖ εἶναι πάντων ἀναφανδὸν καὶ πᾶσιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις.

Alciphroni comitem demus alium epistolarum scriptorem *Aristaenetum*, in quo etiamnum post nuperrimam hominis diligentissimi *Fr. Lud. Abreschii* curam plurima supersunt loca male adfecta. Nos nunc quidem emendationum τετράδα dabimus.

Lib. I. ep. 3. p. 8. Μῆλον γὰρ ἀμφοῖν μεταξὺ τοῖς ὕδασι διανηχομένου, τῇ χειρὶ κατεδεξάμην, τοῦτο εἶναι νομίσας

τὸν κυδωνιῶντα τῆς ποθουμένης μασθόν. Reponendum: τῇ χειρὶ κατεδραξάμην. *Euripides* Cyclop. v. 168. et seqq.

Ἵν' ἐστὶ τουτὶ τοὐρθὸν ἐξανιστάναι
Μαστοῦ τε δραγμὸς καὶ παρεσκευασμένου
Ψαύειν χεροῖν λειμῶνος, ὀρχηστύς θ' ἅμα.

Cujus loci venustatem unus percepit *Florens Christianus*. Versum 168. eximie illustrat *Marci Argentarii* epigramma ἀνέκδοτον εἰς *Λυσιδίκην*:

Αἶρε τὰ δίκτυα ταῦτα κακόσχολε, μηδ' ἐπίτηδες
Ἰσχίον ἐρχομένη σύστρεφε Λυσιδίκη.
Οὔ σε περισφίγγει λεπτὸς στολιδώμασι πέπλος,
Πάντα δέ σου βλέπεται γυμνὰ, καὶ οὐ βλέπεται.
Εἰ τόδε σοι χαρίεν καταφαίνεται, αὐτὸς ὁμοίως
Ὀρθὸν ἔχων βύσσῳ τοῦτο περισκεπάσω.

Videtur in ambigua vocis βύσσος significatione lusisse poëta, qua et subuculam byssinam, et τὸ αἰδοῖον γυναικεῖον denotat. Vide notas ad *Hesychium* v. Βύττος.

Lib. I. ep. 10. p. 25. Εἴθε ὦ δένδρα καὶ νοῦς ὑμῖν γένοιτο καὶ φωνή, ὅπως ἂν εἴπητε μόνον Κυδίππη καλή. ἢ γοῦν τοσαῦτα κατὰ τῶν φλοιῶν ἐγκεκολαμμένα φέροιτε γράμματα,
(99) ὅσα τὴν Κυδίππην ἐπονομάζει καλήν. Eleganter observavit *Mercerus*, *Aristaenetum* haec desumsisse e *Callimachi* Cydippe, fragm. Bentl. CI.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν.

Ita eximie restituit Bentlejus: nec dubitandum, quin vir magnus, si *Aristaeneti* locus ipsi fuisset ad manum, eadem opera aliud etiam vitium, quod superest, sustulisset. Emendandum quippe:

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖς κεκολαμμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν.

Verbum κολάπτειν hac in re proprium est. *Hesychius*: Ἐκκεκολαμμένα. γεγλυμμένα. Κεκολαμμένη. γεγλυμμένη. ubi vide notas. *Glaucus* Anthol. lib. I. cap. 58. ep. I. v. 3. 4.

Ναὶ ναὶ, Πὰν συρικτὰ, καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναν
Σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν.

Plura, imo omnia fere, ex hoc *Callimachi* poëmatio desumsisse videtur *Aristaenetus*: et hoc fonte detecto, nonnulla fragmenta satis probabili ratione possemus ad *Callimachi* Cydippen referre. Sed nunc tantum ea dabimus, quae certa opinamur. Ita fragmentum Bentl. XXVI.

Ἀγρόθι ποι πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

Aristaenetum in hac epistola expressisse notavit *Cl. Ruhnkenius* Epist. crit. II. p. 43. Itaque omnino referendum est ad Cydippen, licet *scholiastes Sophoclis* ad Antigonen p. 216.

e libris *αἰτίων* desumtum scribat: sed aut memoria *scho-* (100) *liasten* fefellit, aut certe nonnulla ex ipsius verbis perierunt. Paulo majoris momenti est, *Aristaenetum* epistolae hujus verbis: *ὢ δυστυχὴς ἐγώ. τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον;* confirmare egregiam *Bentleji* emendationem fragm. CCXXIX.

Λῖρος ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον;

Apud *Hesychium* v. *Λειριόεντα* legitur: *τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ ἀναιδῆ διὰ τοῦ ῖ. Καλλίμαχος· Λῖρος ἐγὼ τίδεσ' ὅταν δὲ ἐπέθηκα φόβον.* Pertinet igitur et hoc fragmentum ad Cydippen.

Libr. I. ep. 10. p. 27. *Ἅπαντα δ' οὖν ὅμως βραδύνειν ἐδόκει τῷ Ἀκοντίῳ. καὶ οὔτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑωρακέναι, οὔτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης.* Levis macula virorum eruditissimorum aciem effugit. Quomodo enim Acontio, cum nondum Cydippes suae florem delibasset, nox illa brevis potuit videri? Scribe: *οὔτε νύκτα βραδυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης.* Ita posteriora respondent prioribus. *Claudianus* de nupt. Honor. et Mar. v. 14.

Incusat spes aegra moras, longique videntur
Stare dies segnemque rotam non flectere Phoebe.

Libr. II. ep. 18. cujus inscriptio est: *Περὶ προαγωγοῦ, πρὸς ἐραστὴν μαγγανείαν πλασαμένου.* haec leguntur verba: *Συνῆκε τοῦ μειρακίου τὴν ὑπόνοιαν ἡ γυνή ὡς πολλὴν ἔχουσα τοῦ πράγματος ἐμπειρίαν.. *. *. *. ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐχ ὡς προαγωγὸς τῷ ποθοῦντι προσῆλθεν, ἀλλά τις εἶναι τῶν περιέργων ἐδόκει.* Locum asterisco notavit elegantissimus *Mercerus*, omnino aliquid deesse judicans. Et fieri potuit, ut nonnulla interciderint. Mihi tamen potius omnia jun- (101) genda et hoc modo refingenda videntur: *ὡς πολλὴν ἔχουσα τοῦ πράγματος ἐμπειρίαν· ὁ γοῦν μαστρωπὸς οὐχ ὡς προαγωγὸς τῷ ποθοῦντι προσῆλθεν* etc. Quod dedi *μαστρωπός*, (sive *μαστροπός*, hanc enim veriorem scripturam putem,) dubio caret. Vid. *Hesych.* v. *Aristaenetus* libr. I. ep. 13. p. 35. *Τὸν αἰτούμενον ἐξ ἰατροῦ μεταβάλλειν εἰς μαστροπὸν μοιχείας.* Epist. 22. p. 54. loco plane huic nostro simili. *Αὕτη οὖν συμβουλεύεται τῇ Δωρίδι· ἄβρα δὲ καὶ μαστρωπὸς τῆς Γλυκέρας ἡ Δωρίς. Ὅτε τοίνυν ἱκανῶς αὐταῖς εἶχε τὸ σκέμμα, ἡ προαγωγός, ὡς ἐφ' ἕτερόν τι προῆλθεν.* etc. et libr. II. ep. 19. quae hunc titulum habet: *Γυνὴ προπαρασκευάζουσα προαγωγὸν αὐτῇ τὴν θεραπαινίδα γενέσθαι. Ὅρα πρὸς Διός, ὅπως γυνή τις ἠρέμα προτρέπει μαστροπὸν αὐτῆς γενέσθαι τὴν δούλην.* *Libanius* Progymn. tom. I. p. 135. C. *Πολλοὶ δὲ οἱ γάμους ἀδικοῦντες, ἔχοντες εἰς τὰ τοιαῦτα διακόνους τὸ τῶν ἀλιτηρίων γένος μαστρωπῶν.* Eleganter *Epicrates* choro, apud *Aelianum* Hist. Anim. libr. XII. c. 10.

Τελέως δὲ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς
Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσεφάτταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος,
Ὡς πῶλος ἀδμής· ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνία.

Ita v. 1. e corruptis codicis Medicei vestigiis τελείως δ' εὖ με legendum, pro τελέως δ' ὑμῖν: quod litura sanandum existimabat Illustris *Grotius* Excerpt. e Trag. et Com. p. 669.

Lib. II. ep. 19. *Ἦλθεν, ἐφάνη τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθήσασιν· ἐμμελέστερον ἦδεν· ἐκρίθη καλός.* Varie verba: *ἐφάνη τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθήσασιν*, tentarunt viri docti. *Pauwius* conjiciebat *ἀνθήσασαν*; *Abreschius* *ἀνθήσας*. Utrumque jure displicebat *Valckenaerio* meo, qui reponebat,
(102) *ἦλθεν ἐστεφανωμένος τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθήσασιν.* Verum pace tanti viri, cui omnia mea me debere gratus agnosco, malim: *Ἦλθεν, ἐφάνη τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας.* *ἀνθίζειν* significat *floribus ornare*, *cingere*, *στέφειν ἄνθεσιν*, quemadmodum *ἐπανθίζειν* recte explicat *scholiastes Aeschyli* ad Choëph. v. 148. Desumsit autem sua *Aristaenetus* e *Philostrato* lib. II. Icon. 15. p. 786. *Ἁλουργίδι δὲ στείλας ἑαυτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας, ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀριάδνην ὁ Διόνυσος μεθύων τῷ ἔρωτι.*

CAPUT IX.

Orphei Argonautica frequenter emendantur et illustrantur. Βριμώ terra. Literae Γ et Τ permutatae. Ἐπιήρανος et ἤρανος regem denotant et auxiliatorem. Hesychius tentatus. Ἐν male pro σύν. Apollonius Rh. leviter correctus, et scholiastes notatus. Ἁλιστεφής. Μέλπειν bis restitutum pro πέμπειν. Amor secundum theologiam Orphicam omnia generasse dicitur. Erotianus et Hippocrates correcti. Πηδύειν. Cyzicus Aenei filius. Εὐάγνιστοι λοιβαί. Στρεπτοὶ κάλωες. Ἱστία ἁπλῶσαι. Πείσματα ἀρέσθαι. Q. Calaber leviter emaculatus. Marcus Argentarius in Anthol. emendatus. Οὖρος ἵκμενος Heraclidi de allegor. Hom. redditur.

Malorum quendam thesaurum continere videntur *Orphei* Argonautica. De quorum auctore, aetate et indole cum nuper accurate et eleganter disputaverit Cl. *Ruhnkenius* ep. crit. (103) II. non necesse est quicquam amplius afferri. Periculum potius faciamus, num aliquot monstra ex iis profligare queamus.

v. 17. 18.

Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονὰς ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα
Γιγάντων, οἳ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐστάξαντο
Σπέρμα. — — — — — —

De *Brimo* videndus *Guil. Canterus* Nov. lect. l. I. c. 6. Recte eam hoc loco pro *terra* accipit *Eschenbachius*, licet dubitans, an *terra* unquam hoc nomine appellata sit. Sed discere poterat a *Tzetze* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 144. *Βριμὼ δὲ καὶ Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος καλεῖται.* v. 18. cum prima in *Γίγας* semper corripiatur, emendandum videtur:

Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονὰς ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα
Τιτάνων. — — — — — —

Errori ansam dedit, vel v. 427.

Καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα.

vel similitudo litterarum *Γ* et *T*, ut supra v. 11.

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἄκη, μετὰ δ' ὄρκια μύσταις.

ubi scribendum:

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἄκη μεγάλ', ὄρκια μύσταις.

Vid. v. 38. Similiter v. 467. pro μετὰ lege:

(104) Ἥρωες· μέγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισιν.

v. 27.

Θεσμοφόρος θ' ὡς ἦν, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

Prius versiculi membrum quin sit corruptissimum, non est ambigendum. Forte non onge a vero aberrabimus, si legendum dixerimus:

Θεσμοφόρον θ' ὁσίην ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

v. 82—88.

Ἀλλὰ φίλος πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο, καὶ κλύε μῦθον
Μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκουσον,
Ἀξείνου πόντοιο μυχοὺς καὶ Φᾶσιν ἐραννὸν
Νηῒ σὺν Ἀργώῃ πελάσαι δεῖξαί τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραποὺς ἐπιήρατον ἡρώεσσιν,
Οἵ ῥα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὀμφήν,
Ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάγει σ' ἐπαρηγόνα μόχθων.

Recte eruditissimus *Heringa*. Obs. c. X. p. 79. pro ἐρυμνὸν v. 84. restituit ἐραννόν. v. 85. scio qua machina defendi possit δεῖξαι. Orpheo enim suo omnia tribuit auctor, quem ad nauseam usque extollit. Sed haec non impedient, quo minus corrigendum censeam.

Ἀλλὰ φίλος πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο, καὶ κλύε μῦθον
Μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκουσον,
Ἀξείνου πόντοιο μυχοὺς καὶ Φᾶσιν ἐραννὸν
Νηῒ σὺν Ἀργώῃ πελάσαι θέλξαι τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραποὺς ἐπιήρανον ἡρώεσσιν.

(105) Omnia pendent a verbo ὑπάκουσον v. 83. Orpheus quemadmodum sylvas, montes, feras, alia, lyra sua demulsisse narratur, ita et ipsum mare. *Philostratus* junior Icon. XV. p. 832. Βοσπόρου καὶ Συμπληγάδων ἡ Ἀργὼ διεκπλεύσασα, μέσον ἤδη τέμνει τὸ ῥόθιον τοῦ πόντου. καὶ θέλγει τὴν θάλατταν Ὀρφεὺς ᾄδων, ἡ δὲ ἀκούει καὶ ὑπὸ τῇ ᾠδῇ κεῖται ὁ πόντος. Verum quicquid de illo sit, alterum ἐπιήρανος certum est. Est illa vox non admodum frequens, proba tamen et antiqua. *Hesychius*: Ἐπιήρανα. ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς ἢ ποδῶν· ἐπιήρανα θυμῷ ποδάνιπτρα. ἐπίηρος. ἐπίκουρος. ἐπιθυμητής. Ἐπίηρος. βοηθός. χάριν ἀποδιδούς. ubi pro priore ἐπίηρος corrigendum videtur: ἐπιήρανος. Infra idem: Ἡρανέων. βοηθῶν. χαριζόμενος. Locus *scholiastae Homeri* a Cel. *Albertio* citatus adscribi meretur Il. Δ. v. 419. ὁ ἤρανος (δηλοῖ) τὸν κοίρανον, καὶ τὸν ἐπίκουρον. καὶ τὸ ἠρανεῖν. ἐπικουρεῖν καὶ χαρίσασθαι. *Scholiastes Apollon. Rh.* ad lib. II. v. 515. μήλων ἤρανον explicat: τῶν ποιμνίων προστάτην. Videndi praeterea *Suidas*, *Etymologus*, et *Hesychius* voce Ἤρανος.

Conf. idem v. Ἥρα, χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίαν. et notae. Simplex ἤρανος bis adhibuit *Hermesianax* apud *Athen.* lib. XIII. p. 597. D. v. 16. χαρίτων ἤρανος. et 22. ἤρανος ἱστορίης. Compositum ἐπιήρανος usurpavit ipse *Orpheus* Argon. v. 96.

Ὄφρα κεν εἰς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω.
Ut Colchos proficiscar Minyarum auxiliator.

Pessime interpres reddit: *Ut in Colchos Minyis exoptatus proficiscar.* Comparandus v. 52.

Λισσόμενός μ' ἐπίκουρον ἑοῦ νόστοιο γενέσθαι.

Vide etiam v. 88. et *Apollon. Rh.* lib. I. v. 32. Similiter (106)
fere v. 821. erravit interpres; sed locus emendationis indiget:

Οὐδὲ λεὼν σκήπτροισιν ἐπήρανον ἡμετέροισι
Κόλχων, οἵ κεν Ἄρηϊ δορυσσόοι εἰσὶν ἀτειρεῖς.

Refingendum:

Οὐδὲ λεὼν σκήπτροις ἐπιήρανον ἡμετέροισι
Κόλχων, οἵ κεν Ἄρηϊ δορυσσόῳ εἰσὶν ἀτειρεῖς.

Verum non tantum *Orphei* interpres, quod non adeo mireris, sed et alii ad hunc scopulum offenderunt. *Nonnus* Dionys. libr. II. p. 82. v. 10.

— — — *Ἐπεὶ νοτίην χθόνα Κηφεὺς*
Νάσσατο Κηφήνων ἐπιήρανος Αἰθιοπήων.

Reddunt, *gratus Aethiopibus*, cum debuissent, *rex Aethiopum.* Lib. XI. p. 314. v. ult. Diana vocatur ὅλης ἐπιήρανος ἄγρης, *solius jucunda venationis:* Verte: *totius regina venationis.* Recte *Dalechampius* locum *Ionis Chii* interpretatus est apud *Athen.* lib. X. p. 447. F.

Τοῦ σὺ, πάτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
Ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι;
Χαῖρε, δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
Πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

Conf. *Casaubonus* Animadv. ad *Athen.* l. I. c. 5. p. 19.

v. 121. 122. (107)

Θεσπεσιέων δ' ὅγε τῆμος ἐφ' ὕδασι, Τελμισσοῖο
Ἄγχουρος λαοῖσι, φαεσσιὸ ῥεῖθρον ἄμειβεν.

Locum monstrose corruptum sic restituere conabatur *Eschenbachius:*

Θεσπεσιέων δ' ὅγε τῆμος ἐφ' ὕδασι (Τευμησσοῖο
Ἄγχουρος λαοῖς) Σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν.

Partim recte, partim secus. Castigandum opinor:

Θεσπεσιέων δ' ὅγε τῆμος ἐφ' ὕδασι Τευμησσοῖο
Ἄγχουρος λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον ἄμειβεν.

Apollonius Rhod. l. I. v. 106. ab *Eschenbachio* etiam citatus:

Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης Σιφάεα κάλλιπε δῆμον
Θεσπεσιέων. — — — — — — —

v. 163.

Ἐν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος εἰςαφίκανεν.

Leve quidem est, sed observatu tamen non indignum, scribi debere:

Σὺν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος εἰςαφίκανεν.

Eodem modo v. 207. pro

Ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱός.

Corrigendum:

(108) *Σὺν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱός.*

Simile vitium fraudi fuit perdocto *Apollonii Rhodii scholiastae* ad lib. I. v. 494.

Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν. ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς.

Ubi *scholiastes* notat: *περιττὴ δὲ ἡ ἀνά· τὸ γὰρ ἑξῆς, καὶ Ὀρφεὺς δέ· εἰ μὴ ὅτι ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ ἀναστὰς λέγει. ἀναστὰς δὲ καὶ ὁ Ὀρφεύς.* Nugae! Ab *Apollonii* manu est:

Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυε. σὺν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς.

v. 175. 176.

Οὕνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
Ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῖο εἵνεκα λώβης.

Metrum postulat, ut scribamus:

Ἐν φθιμένοισιν ἔτευξ' Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης.

ut v. 172.

Ζῶόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.

v. 184.

Αἴγιν', ἐν κροκαλῇσιν ἁλιστρεφέος Σαλαμῖνος.

Literula deleta reponendum:

Αἴγιν' ἐν κροκαλῇσιν ἁλιστεφέος Σαλαμῖνος.

Ita v. 143.

Ἤλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἁλιστεφὲς ἔκτισεν ἄστυ.

(109) v. 1206.

Λυκαῖον ποτὶ χέρσον ἁλιστεφέας τε Θεράπνας.

Alexander apud *Stephanum Byz.* voc. *Ταπροβάνη.*

Νῆσος τετράπλευρος, ἁλιστέφανος Ταπροβάνη.

Musaeus v. 49.

Ὅσσοι ναιετάεσκον ἁλιστεφέων σφυρὰ νήσων.

Ubi in nonnullis editionibus male legitur *ἁλιστρεφέων.* Confer ad eum locum Cl. *Schraderum.*

v. 417—423.

Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἑλὼν φόρμιγγα λιγεῖαν
Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν·
Πρῶτα μὲν ἀρχαίου χάεος μελανήφατον ὕμνον,
Ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὥστ' οὐρανὸς ἐς πέρας ἦλθε,
Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν πυθμένα τε θαλάσσης·

Πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν ἔρωτα,
Ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου.

Ex his nullus pene versus est, qui non aliquam labem contraxerit. Verum omnes abstergentur maculae, et pristinum locus recuperabit splendorem, scribendo:

Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἑλὼν φόρμιγγα λιγεῖαν
Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέμελπον ἀοιδήν·
Πρῶτα μὲν ἀρχαίου χάεος μεγαλήφατον ὕμνον,
Ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὥστ' οὐρανὸς ἐς πέρας ἦλθε,
Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσις πυθμήν τε θαλάσσης.
Πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν ἔρωτα.
Ὅς ῥα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, διέκρινε ἄλλον ἀπ' ἄλλου.

v. 421. ita ad *Silium Italicum* l. XI. v. 456. correxerat *Dan. Heinsius*. Quod dedi v. 418. *ἀνέμελπον*, eximie confirmat ipse *Orpheus* v. 72. (111)

Ὄφρα κέ τοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδήν.

Conf. v. 426. *Marcus Argentarius* Anthol. lib. I. cap. 60. ep. 1. v. 6.

Μέλπε, λιγὺν προχέων ἐκ στόματος κέλαδον.

Pamphilus ibid. ep. 18. v. 2.

Ἡδεῖαν μέλπων ἐκπροχέεις ἰαχάν.

Eadem medela v. 1000. 1001. adhibenda est:

Κλάγξα δ' ἄρ' ἐξ ὑπάτης χέλυος καρυηχέα φωνήν,
Σιγαλέως ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπων.

Emendandum:

Κλάγξα δ' ἄρ' ἐξ ὑπάτης χέλυος βαρυηχέα φωνήν,
Σιγαλέως ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι μέλπων.

De voce *βαρυηχὴς* videri potest V. D. in Obs. miscc. vol. IV. p. 216. v. 419. *Μεγαλήφατον* recte, puto, substitui pro *μελανήφατον*. Quod v. 423. revocavi *ὅς ῥα*, certissimum est: nam secundum theologiam Orphicam omnia primum ab Amore fuere creata. Vid. v. 14. et seqq. *Oppianus* Hal. IV. v. 23—28.

Εἴτ' οὖν ἐν μακάρεσσι παλαίτατος ἐσσὶ γενέθλη (110)
Ἐκ χάεος δ' ἀνέτειλας ἀμειδέος, ὀξέϊ πυρσῷ
Λαμπόμενος· πρῶτος δὲ γάμων ἐζεύξαο θεσμούς,
Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκαο τέκμωρ.
Εἴτε σέ καὶ πτερύγεσσιν ἀειρόμενον θεὸν ὄρνιν
Τίκτε Πάφου μεδέουσα πολυφράδμων Ἀφροδίτη.

v. 440—442.

Τῖφυς δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν
Ὦκα παρὰ Μινύαισιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον ἀοιδῆς.
Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἔντυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος.

Duo posteriores versus in mendo cubant: sed facilis medicina in promtu est:

Τῖφυς δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν
Ὦκα περᾶν Μινύαισιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον ἀοιδῆς.
Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἔδυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος.

Ipse *Orpheus* v. 649.

— — — Τῖφυς δ' ἐγεγώνει
Νῆος ἔσω περάαν. — — —

Apollon. Rh. l. I. v. 522.

Δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
Βαινεμέναι τ' ἐπὶ νῆα, καὶ ἀρτύνασθαι ἐρετμά.

et v. 1274—76.

— Πνοιαὶ δὲ κατήλυθον. ὦκα δὲ Τῖφυς
Ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο.
Οἱ δ' εἴσβαινον ἄφαρ λελιημένοι. —

Alterum *ἔδυνε*, si exemplis confirmarem, vererer ne mala
(112) sedulitate chartam perdidisse dicerer. Vide tantum v. 517.

Ἐς μόθον ὁρμαίνοντες ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον.

Obiter opem feramus *Erotiano*, et ex ipso *Hippocrati*. *Erotiani* glossa haec est: *Ἐπέδυεν. ἐπεδιέῤῥει καὶ διεπήδα.* Recte Cl. *Heringa* Obs. p. 112. sedem glossae detexisse videtur in *Hippocratis* Epid. l. V. p. 1146. E. *καὶ ἐδόκεε τὸ ὀστέον οὐχ ὑγιὲς εἶναι. καὶ ἐπήδα ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα.* Sed viri docti conjectura *ἐπέδυ* ab *ἐπιδῦμι* legentis minime placet. Castigandum et in *Erotiano* et in *Hippocrate*, *ἐπίδυεν*, sive quod idem est, *ἐπήδυεν*. *Nicander* Theriac. v. 302.

Αἷμα δι' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων
Πηδύεται. — — — — — — —

v. 520 — 522.

Οὓς τοι ἐπειγομένους κτεῖνεν Διὸς ἄλκιμος υἱός,
Τόξῳ ὀϊστεύων. σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα
Κύζικον, οὔτι ἑκὼν ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθείς.

Quomodo Cyzicus, qui uxorem dudum duxerat, *παῖς νέος* dici queat, nec ego video, nec alii forte mecum. Scripserat poëta:

Τόξῳ ὀϊστεύων. σὺν δ' Αἴνεος ὤλεσε παῖδα
Κύζικον. — — — — — —

Aeneus fuit pater Cyzici. ita v. 500.

Αἰνῆος φίλος υἱός. — — —

(113) *Apollon. Rhod.* lib. l. v. 947.

Ἄνερες· ἐν δ' ἥρως Αἰνήϊος υἱὸς ἄνασσε
Κύζικος. — — — — — —

v. 1055. *Αἰνήϊον υἷα — Κύζικον.*

v. 578—581.

— — ,— Πηλῆϊ δ' ἔδωκε
Θάσσοντι σταδίοισι ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
Χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.

Αὐτὰρ παγκρατίοιο δόκεν γέρας Ἡρακλῆϊ.

Hi versus ita sunt refingendi:

— — — Πηλῆϊ δ' ἔδωκε
Θάσσονι ἐν σταδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς
Χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
Αὐτὰρ παγκρατίοιο πόρεν γέρας Ἡρακλῆϊ.

v. 599 — 602.

Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὀνειροπόλον διὰ πύστιν,
Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ἀκρώρειαν,
Ὄφρα κε μειλίξαιντο εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς
Ῥείην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλέγιντο ἀνάσσης.

Vir Summus *P. Wesselingius* Probab. c. IX. p. 79. pro *ἀκρώρειαν* v. 600. vel legendum esse *ἄκρον ὄρουσαν* conjiciebat, vel verbum *eundi* intelligi existimabat. Si a tanto viro dissentire liceat, ego versum inter v. 599. et 600. excidisse putem. Plures in Orpheo observavi locos, ubi versiculus periit, et in quibus tentandis viri etiam eruditissimi frustra fuere. Qua de re forte infra nonnulla monebimus. v. 601. *λοιβαὶ εὐοίνιστοι* diu vitii suspicionem moverunt *Dorvillio* in Vanno crit. p. 379. Forte codex aliquando confirmabit conjecturam (114) nostram:

Ὄφρα κε μειλίξαιντ' εὐαγνίστοις ἐπὶ λοιβαῖς.

Apollon. Rh. l. I. v. 1140.

Ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
Ἀνταίη δαίμων. — — — — — —

Lib. II. v. 717.

Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν.

Ejusdem formae, cujus *εὐάγνιστος*, est vocabulum *ἀνάγνιστος*, quod adhibuit *Orpheus* v. 1229.

v. 621 — 626.

Ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς λεπτοὶ λύοντο κάλωες,
Πείσματα δ' ἡπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ Δινδύμου ἄκρης
Ἴκμενον οὖρον ἐφῆκε Ῥέη λιπαροκρήδεμνος.
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηῒ γεράσμια πέμπομεν ἱρά,
Βωμὸν ἐπιστέψαντες ἐπεσσομένοισι πυθέσθαι
Πεισματίην, ὅτι πείσματ' ἐεργομένης λῦθεν Ἀργοῦς.

Primum locum, quemadmodum corrigendum opinor, adscribam: dein singularum correctionum reddam rationes. Scribo:

Ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς στρεπτοὶ λύοντο κάλωες,
Ἱστία δ' ἡπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ Δινδύμου ἄκρης
Ἴκμενον οὖρον ἀφῆκε Ῥεὴ λιπαροκρήδεμνος.
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ θῖνι γεράσμια πέμπομεν ἱρά,
Βωμὸν ἐπιστέψαντες ἐπεσσομένοισι πυθέσθαι
Πεισματίην, ὅτι πείσματ' ἐεργομένης λῦθεν Ἀργοῦς.

(115) v. 621. pro λεπτοὶ κάλωες etiam conjici posset πλεκτοὶ κάλωες. *Eurip*. Hipp. v. 762.

— — Ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο
Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς.

Conf. Troad. v. 129. Sed alterum praestat, mea sententia. *Orph*. v. 237.

Δουρατέαισι φάλαγξι καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσι.

v. 1092. et 1094.

— — Πολυστρέπτοισι κάλωσι.

v. 622. paulo quidem violentior est medicina nostra, necessaria tamen. Πείσματα homini debentur sciolo, qui v. 626. βωμὸν πεισματίην legerat. Rudentes nunquam dici possunt ἁπλωθῆναι, *expandi*, quod velis proprium est. Causam dicat ipse *Orpheus* v. 358.

Ἱστία δ' ἁπλῶσαι, λιμένων δ' ἐκ π ε ί σ μ α τ α θ έ σ θ α ι.

Sed res mihi cum Hydra Lernaea videtur esse: quo enim plura errorum capita amputo, eo plura subinde subnascuntur. In. v. laudato lege:

Ἱστία δ' ἁπλῶσαι, λιμένων δ' ἐκ π ε ί σ μ α τ' ἀ ρ έ σ θ α ι.

Ita v. 553.

Πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώεσθε πλόοιο.

Q. Calaber libr. IX. v. 434.

(116) Πείσμαθ' ὁμῶς εὐνῇσιν ἐϋγναμπτῇσιν ἄειραν.

Sic ibi scribendum, pro πεῖσμα θοῶς. Comparandus *Orpheus* v. 1341.

Ἐκ δ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἄγεσθαι
Ἀλκινόου· τοὶ δ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα ν η ό ς.

Verum nec hic inoffenso pede procedere licet. Reponendum:

Ἀλκινόου· τοὶ δ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα ν ή σ ο υ.

Sic. v. 1289.

Καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσου.

Apollon. Rhod. l. I. v. 1109.

Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης.

Lib. II. v. 166.

Δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης.

Marcus Argentarius Anthol. l. I. c. 56. ep. 6. v. 1.

Λῦσον ἀπ' εὐόρμων δολιχὰ πρυμνήσια ν ή σ ω ν.

Ita emendandum pro ν η ῶ ν. Epitheton εὔορμος nunquam navi tribuitur: verum insulae, quae tutam navibus stationem praebent, rectissime dicuntur εὔορμοι. Vide *Hesychium* v. εὔορμος, et ad eum notas. *Apollon. Rh*. l. IV. v. 900.

Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς.

(117) v. 623. pro ἐφῆκε malim ἀφῆκε. Ἴκμενος οὖρος ex *Homero* notissimus. *Heraclides* de Allegor. Homer. p. 430. Διὰ τοῦτο τὸ ὄρθριον ὁ ἥλιος αὐτοὺς ἐναυστόλησεν, ἱ κ α ν ὸ ν

ἀποστείλας ἄνεμον τὸν ἐκ τῆς ἰκμάδος πνέοντα. Lege ἴκμενον. Denique in loco *Orphei* v. 624. *ἐπὶ θῖνι* sequentia postulare videntur: aram quippe non in navi, sed in littore collocarunt Argonautae.

v. 704. 705.

Κῦμα δ' ἀνεῤῥόχθησε· βυθὸς δ' ὑποείκαθε νηΐ,
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διὰ θέσκελον αὐδήν.

Interpres, homo rudis et indoctus, vertit: *abyssusque concessit navi, nostra persuasus cithara.* Pessime. Vel scribendum:

— — — βυθὸς δ' ὑποείκαθε νηΐ,
Ἡμετέρῃ πισύνῳ κιθάρῃ, διὰ θέσκελον αὐδήν.

Quorum hic sensus est: *Et profundum maris concessit navi, confisae nostra cithara.* Vel quod verius putem, totus versus ejiciendus est, inepte repetitus e v. 263.

— — Σπέρχου δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν,
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, καὶ θεσκέλῳ ὀμφῇ.

CAPUT X.

(118) *Euripidis Troades et Bacchae aliquotics emaculantur. Ἴξις et Ἧξις. Hesychius tentatus. Multa, quae e Bacchis citantur, in iis non reperiuntur. Suidae error. Bacchi στῆλαι. Καταστῆσαι τελετάς. Αἰθύσσειν et Ἀΐσσειν confusa. Hesychius emendatur. Apollonius Rhodius correctus. Bacchus μηροραφής et μηροτραφής. Versus spurius. Euripides in fragm. et Chariton leviter emendantur. Ἐγγελᾶν. Τριαινοῦν et Συντριαινοῦν. Alia.*

In *Euripidis* Troasin v. 396.

Καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν ἴξις ἐξεργάζεται.

Olim lectum fuit ἧξις. *Glossarium Ms. Sangermanense* vetustissimum, cujus apographum a se aliquando edendum possidet elegantissimus *Ruhnkenius*: Ἧξις — ἀντὶ τοῦ Ἄφιξις. Εὐριπίδης Τρωάσιν. Utra lectio ab *Euripide* profecta sit, non ausim definire. *Hesychius*: Ἴξις· παρουσία. ἄφιξις. ἱκέτεια. Alterum Ἧξις ipsi reddendum videtur, in Ἦνωρ. ἄρχων. εἰσέλευσις. παρουσία. Restitue glossam, quae exciderat: Ἦνωρ. ἄρχων. ἧξις. εἰσέλευσις. παρουσία. Quod *Kusterus* confert: ἤνορον. ἦλθον. corruptum est ex ἤνθον. ἦλθον.

Troas. v. 640.

Ἃ γὰρ γυναιξὶ σώφρον' ἔσθ' εὑρημένα.

(119) *Barnesius* σώφρον' sumit pro σώφρονα, vel cum aliis σώφροσ' legendum autumat. Diu correxeram:

Ἃ γὰρ γυναικὶ σώφρον' ἔσθ' εὑρημένα.

Dein vidi ita hunc versiculum exhibere auctorem tragoediae, quae Christi Patientis nomen praefert, et vulgo *Gregorio Nazianzeno* solet tribui, v. 537., ubi plura ex hac etiam tragoedia non sine aliqua variatione occurrunt.

Troas. v. 730 — 734.

Εἰ γάρ τι λέξεις, ὧν χολώσεται στρατός,
Οὔτ' ἂν ταφείη παῖς ὅδ', οὔτ' οἴκτου τύχοι.
Σιγῶσα δ', εὖτε τὰς τύχας κεκτημένη,
Τὸν τοῦδε νεκρὸν οὐκ ἄθαπτον ἂν λίποις,
Αὐτή τ' Ἀχαιῶν πρευμενεστέρων τύχοις.

Haec ut sibi constent, v. 731. emendandum:

Οὔτ' ἂν ταφείη παῖς ὅδ', οὔτ' οἶκτον τύχοις.
Troas. v. 1030. 1031.
Στεφάνωσον Ἑλλάδ' ἀξίως τήνδε κτανών.
Σαυτοῦ νόμον δὲ τόνδε ταῖς ἄλλαισι θὲς
Γυναιξί, θνήσκειν, ἥτις ἂν προδῷ πόσιν.

Interpres vertit: *Orna Graeciam digne, interfecta hac: Et hanc tuam legem pone aliis mulieribus* etc. Tu distingue:

Στεφάνωσον Ἑλλάδ', ἀξίως τήνδε κτανὼν
Σαυτοῦ· νόμον δὲ — — — —

Et mecum interpretare: *Orna Graeciam, te digne ipsam occidens. Et hanc legem pone* etc. Ita v. 1031.

Μενέλαε, προγόνων ἀξίως, δόμων τε σῶν (120)
Τίσαι δάμαρτα. — — — — —

Andromach. v. 1274. 1275.

Νηρέως γενέθλον χαῖρε, ταῦτα δ' ἀξίως
Σαυτῆς τε ποιεῖς, καὶ τέκνων τῶν ἐκ σέθεν.
Troas. v. 1246. 1247.
Χωρεῖτε, θάπτετ' ἀθλίῳ τύμβον νεκρῷ,
Ἔχει γὰρ, οἷα δεῖ γε, νερτέρων στέφη.

Futilis est *Barnesii* nota ad h. l. enallagen casus esse pro *ἄθλιον τύμβῳ νεκρόν*, si vera sit lectio. Tu mecum quantocius refinge:

Χωρεῖτε, θάπτετ' ἀθλίῳ τύμβῳ νεκρόν.

De quo ne dubites, en! *Gregorii Nazianzeni* locum, ubi hos versus *παρῳδιάζει*, et simul lucem foeneratur, Christ. Pat. v. 1455. 1456.

Χωρεῖτε, θάπτετ' ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν,
Ἔχει γὰρ, οἷα δεῖ γε, νερτέρων πέπλα.

Ita enim ibi scribendum pro *γενητέρων* voce nihili.

Pergamus ad Bacchas, quam tragoediam in antiquis libris Penthea appellari notat *Is. Vossius* ad *Catullum* p. 221. Eodem nomine bis citatur a *Stobaeo* in Florilegio. Verum illud observari meretur, nonnulla ex hac citari tragoedia, quae frustra hodie in illa requiruntur. Ita *scholiastes Aristophanis* ad Plutum v. 908. hunc e Bacchis citat versiculum: *Εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος*, qui in Bacchis nostris desideratur. *Glossarium Sangermanense* supra memoratum nonnulla habet ex *Euripidis* Bacchis, quae etiam (121) nostra praeferunt exemplaria; verum simul aliud affert, quod saepius frustra indagavi. *Δελάβημαι ἀντὶ τοῦ εἴλημμαι. Ἡρόδοτος ϛ. καὶ δ. Εὐριπίδης Βάκχαις.* Sed quid faciemus *Suidae* v. *Ἀργάλεον?*

Ἀργάλεον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πολλ' ἀγορεύειν.

Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις. Verum enim vero is versiculus

est in fragmentis Theognideis 625. Nisi legeretur *Εὐριπίδου λόγος*, referrem haec verba ad praecedentem *Suidae* glossam *'Αρβύλη*, quod vocabulum bis in *Euripidis* Bacchis legere me memini. Nunc malim statuere, versiculum intercidisse, sententiae Theognideae similem, forte versum 480. e Bacchis.

Δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων οὐκ εὖ φρονεῖν.

Quicquid tandem illa de re sit, accedamus potius ad nonnullos e Bacchis superstitibus tollendos errores.

Bacch. v. 13 — 24.

Λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πολυχρύσους γύας
Φρυγῶν τε, Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας,
Βάκτριά τε τείχη, τήν τε δύσχειμον χθόνα
Μήδων ἐπελθὼν 'Αραβίαν τ' εὐδαίμονα,
'Ασίαν τε πᾶσαν, ἣ παρ' ἁλμυρὰν ἅλα,
Κεῖται, μιγάσιν, Ἕλλησι, βαρβάροις θ' ὁμοῦ,
Πλήρεις ἔχουσα καλλιπυργώτους πόλεις,
Εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν.
Κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς
Τελετάς, ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς.
Πρώτας δὲ Θήβας τῆσδε γῆς Ἑλληνίδος
'Ανωλόλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χροός.

(122) Plures horum versuum in suos usus transtulit *Gregorius Nazianzenus* Christ. Pat. v. 1593. et seqq. quem locum, cum insignes aliquas habeat lectionis varietates, adscribere non piget:

Ὃς τὰς Λυδῶν πανευκλεεῖς λιπὼν πόλεις
Φρυγῶν τε, Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας,
Βάκτρεια τείχη, τήνδε δυσχείμων χθόνα
Μήδων παρελθὼν 'Αῤῥάβων τ' εὐδαίμονα
Ἔθνη τὰ μάκραν καὶ σκότῳ βεβυσμένα.
Πᾶσάν τ' 'Ασίαν, ἣν παρ' ἁλμυρὰν ἅλα
Ἕλλησι κεῖσθαί φασι, βαρβάροις θ' ὁμοῦ,
Πλήρεις ἔχουσαν καλλιπυργώτους πόλεις,
Εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθες Ἑβραίων χθόνα.

Sed haec singulatim excutere non vacat. Illud inde liquere videtur, locum *Euripidis* per plurima secula fuisse corruptum: nisi dicere malis, *Gregorium* versus 21. et 22. rei suae non accommodatos praeteriisse scientem. Certe hi versus loco non suo leguntur, quod vel ineptissimam interpretis versionem inspicienti patebit. Verum versus 20. post hos binos ponendus est, et locus ita scribendus:

Κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς
Τελετάς, ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς,
Εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν·

Πρώτας δὲ Θήβας τάσδε γῆς Ἑλληνίδος
Ἀνωλόλυξα. — — — — — —

Hoc ipsa orationis *ἀκολουθία* requirit, et confirmat *Apollodorus* Biblioth. libr. III. p. 175. l. 19. ed. *Fabr.* de Baccho: *Διελθὼν δὲ Θρᾴκην καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας ἧκεν εἰς Θήβας.* Unde facile quis in eam incidere (123) posset suspicionem, apud *Euripidem* pro *τελετὰς* reponendum esse *στήλας*. Columnarum Bacchi praeter *Strabonem* Geogr. lib. III. p. 259. 260. meminit *Epigrammatarius* Anthol. lib. VI. cap. XII. ep. 33. *εἰς ἄγαλμα Διονύσου καὶ Ἡρακλέους.*

Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταί,
Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ δεινός· ὁ δὲ ῥοπάλῳ.
Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὅπλα,
Νεβρὸς λειοντῇ. κύμβαλα δὲ πλατάγῃ.

ubi plura suppeditat *Jo. Brodaeus.* Sed vulgata lectio *τελετὰς* non temere est mutanda: cum Bacchus ibi etiam sacra sua constituerit, et *τελετὰς καταστῆσαι* aeque bonum sit ac *στήλας καταστῆσαι*, vel *στῆσαι*. *Plato* Phaedon. p. 380. F. *Καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες, οὐ φαῦλοί τινες εἶναι.* *Lucianus* Op. Tom. II. p. 244. [Alexand. c. 38.] *Τελετήν τε γάρ τινα συνίσταται καὶ δᾳδουχίας καὶ ἱεροφαντίας.*

Bacch. v. 50—52.

Δεικνὺς ἐμαυτόν· ἣν δὲ Θηβαίων πόλις
Ὀργῇ σὺν ὅπλοις ἐξόρους Βάκχας ἄγειν
Ζητῇ, συνάψω Μαινάσι στρατηλατῶν.

Interpres verba *ἐξόρους ἄγειν* reddit, *in exilium vertere. Jo. Brodaeus ἐξόρους* interpretabatur, *nunc absentes*, infeliciter judice *Barnesio*. Verum longe infelicior est ipsius *Barnesii* explicatio, qua pro *extorribus* sumit. Nec verum est, quod monet, Bacchum quatuor post versus alloqui Bacchas. Ibi enim deus sermonem dirigit ad Maenadas, peregrinas mulieres, quae e comitatu ipsius erant, quaeque omnino a Bacchis feminis Thebanis hac in tragoedia distinguendae sunt. Irascor (124) paene hominum caecitati, qui non legendum viderint:

— — — *Ἦν δὲ Θηβαίων πόλις*
Ὀργῇ σὺν ὅπλοις ἐξ ὄρους Βάκχας ἄγειν
Ζητῇ — — — — — — —

Relicta enim urbe, Thebanorum mulieres in monte Cithaerone commorabantur, v. 32. 33.

Τοί γάρ νυν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ
Μανίαις, ὄρος δ' οἰκοῦσι παρακόποι φρενῶν.

Plena est testimoniorum tragoedia: unum sufficit v. 228—230. ubi Pentheus ita minatur:

Ὅσαι δ' ἄπεισιν, ἐξ ὄρους θηράσομαι,
Ἰνώ τ' Ἀγαύην θ', ἥ μ' ἔτικτ' Ἐχίονι,
Ἀκταίονός τε μητέρ', Αὐτονόην λέγω.

Nec aliam lectionem ante oculos habuisse videtur *Gregorius Nazianz.* Chr. Pat. v. 1581. ubi hunc locum ita in usus suos transtulit:

Δείξεις δὲ πάντως, ἣν δ' Ἰουδαίων γένος
Ὀργῇ σὺν ὅπλοις ἐξάγειν χθονὸς θέλῃς.

Bacch. v. 145—147.

Ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων
Πυρσώδη φλόγα πεύκας
Ἐκ ναρθηκος ἀΐσσει.

Turpiter hallucinatur *Barnesius*, cum *ἀΐσσει* Hebraeorum more poni censet, *emicat* pro *emicare facit*. Emendandum:

(125) *Ἐκ νάρθηκος αἰθύσσει.*

Troas. v. 344.

Ἀτὰρ πικράν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα.

Orpheus Argonaut. v. 967.

Πεύκαις ἀζαλέαις φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.

Ubi eodem errore *ἀΐσσουσαι* scribebatur ante *Ruhnkenii* mei correctionem Epist. Crit. I. p. 21. Contrario modo refingendus videtur *Hesychius: Αἰθύσσοντος· ὁρμῶντος.* Lego: *Ἀΐσσοντος· ὁρμῶντος.* Infra *Ἀΐσσων. ὁρμῶν.* Ejusdem verbi levis corruptio mirifice elusit antiquum *Apollonii Rhodii scholiasten* l. II. v. 74 — 76.

Ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἕπετ', οὐδέ μιν εἴα
Δηθύνειν. ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἦν διὰ μῆτιν
Ἀΐσσων ἀλέεινεν, ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας.

Scholiastes: Ἀΐσσων. λείπει ἡ ὑπό, ἵνα ᾖ ὑπαΐσσων καὶ ὑποφεύγων τὸν Ἄμυκον τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ ἄπληκτος καὶ ἀβλαβὴς διέμεινεν. Quae explicatio quam contorta sit, quisque videt. Verum inciderat *scholiastes* in vitiosum *Apollonii* codicem. Nam ab ipso poëta profectum est:

— *Ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἦν διὰ μῆτιν*
Ἀΐσσοντ' ἀλέεινεν.

Ita v. 90. et seq.

Ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθείς,
Βουτύπος οἷα, πόδεσσι τανύσσατο, καδδὲ βαρεῖαν
Χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιξεν· ὁ δ' ἀΐξαντος ὑπέστη
Κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν.

(126) *Valerius Flaccus* Arg. l. V. 271. 272.

— — — *Pollux si providus ictus*
Servat, et Oebalia dubium caput eripit arte.

Bacch. v. 294. 295.

Διόνυσον Ἥρας νεικέων· χρόνῳ δέ νιν

Βροτοὶ τραφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διός.

Conjeceram:

Βροτοὶ ῥαφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διός.

Quam conjecturam praeter alios ipse confirmat *Euripides* v. 96. 246. 286. Nunc tamen dubito, anne Bacchus etiam dici possit *τραφῆναι ἐν μηρῷ Διός*. *Μηροτραφὴς* certe appellatur a *Strabone* l. XV. p. 1008. ubi tamen *Casaubonus* *μηροῤῥαφὴς* reponendum censet. *Orpheus* H. LII. v. 3.

Μητροτρεφής, λικνῖτα, πυρίπολε καὶ τελετάρχα.

Elegantissima est Cl. *Lennepii* correctio ad Coluth. l. III. p. 135. *Μηρορραφής*. Sed si verum est, quod observavimus, minori mutatione, sensu eodem manente, corrigi potest:

Μηροτρεφής, λικνῖτα, πυρίπολε καὶ τελετάρχα.

Conferendus *Polyaenus* l. I. p. 11. et ad eum *Maesvicius*.

Bacch. v. 298—305. (127)

Μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε. τὸ γὰρ βακχεύσιμον
Καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει.
Ὅταν γὰρ ὁ θεὸς εἰς τὸ σῶμ' ἔλθῃ πολύς,
Λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μεμηνότας ποιεῖ.
Ἄρεώς τε μοῖραν, μεταλαβὼν ἔχει τινά.
Στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα κἀπὶ τάξεσιν
Φόβος διεπτόησε, πρὶν λόγχης θίγειν [θιγεῖν].
Μανία δὲ καὶ τοῦτ' ἐστὶ Διονύσου πάρα.

Ultimus horum versuum ab *Euripide* neque hoc loco, neque alibi proficisci potuit. Itaque plane delendus est, glossae marginali vel homini sciolo originem debens. Nos pluribus verbis ad ineptum recentioris Graeculi foetum confodiendum uti nolumus.

Bacch. v. 722. 723.

Κρύψαντες αὐτούς· αἱ δὲ τὴν τεταγμένην
Ὥραν ἐκίνουν θύρσον εἰς βακχεύματα.

Quamvis non defuturos putem, qui novam et inauditam praepositionis nescio cujus ellipsin crepent, nihilominus corrigam:

— — — *Αἱ δὲ τῇ τεταγμένῃ*
Ὥρᾳ γ' ἐκίνουν θύρσον εἰς βακχεύματα.

Saepius jota subscriptum in *ν* fuit mutatum, et contra. *Euripides* in fragmentis incertis v. 388. et seqq.

Ὄλβιος, ὅστις τῆς ἱστορίας (128)
Ἔσχε μάθησιν, μήτε πολιτῶν
Ἐπὶ πημοσύνῃ, μήτ' εἰς ἀδίκους
Πράξεις ὁρμῶν.

Scaliger monente *Grotio* in Excerpt. e Trag. corrigit *πημοσύνας*; legerim *πημοσύνην*. Similiter fere peccatum in *Charitone* l. III. cap. V. p. 51. lin. 21. *Ἀρίστων δὲ ὁ Χαιρέου πατήρ, ἐσχατογήρως καὶ νόσῳ φερόμενος, περιέφυ τῷ τρα-*

χήλῳ τοῦ παιδός. *Dorvillius* eleganter νόσῳ φθειρόμενος conjiciebat. Praestiterit tamen: νοσῶν φερόμενος. Sic l. I. c. 6. p. 10. l. 3. Ἐφέρετο δὲ Ἀρίστων ἔτι νοσῶν. Sed haec minuta sunt et praeter institutum.

Bacch. v. 815.

Ἀλλ' ἐξιχνεύσουσί σε, κἂν θέλῃς λάθρα.

Nuncii haec verba sunt ad Penthea, Bacchas in monte Cithaerone videre cupientem, quae ita vertit interpres: *Verum investigabunt te, etiamsi clam velis illas intueri.* Liberalem sane hominem, qui duas ultimas voces gratis addidit. Equidem corrigendum censeo:

Ἀλλ' ἐξιχνεύσουσί σε, κἂν ἔλθῃς λάθρα.

Bacch. v. 840.

Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας, ἐμοί.

Castigandum:

Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ 'γγελᾶν Βάκχας ἐμοί.

Med. v. 1353.

(129) Τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί.

et v. 1362.

Σάφ' ἴσθι, λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.

et alibi.

Bacch. v. 842 — 844.

Πενθ. Ἔξεστι πάντῃ, τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα.
Ἀγγ. Στείχοιμ' ἄν· ἢ γὰρ ὅπλ' ἔχων πορεύσομαι,
Ἢ τοῖσι σοῖσι πείσομαι βουλεύμασιν.

Deleta nuncii persona, omnia tribuenda sunt Pentheo, et pro Στείχοιμ' ἂν scribendum: Στείχοιμεν.

Bacch. v. 1101. 1102.

Τέλος δὲ δρυΐνους συγκεραυνοῦσαι κλάδους,
Ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς.

Pleraque in hac nuncii oratione monstrose sunt corrupta. Hic pro συγκεραυνοῦσαι voce nihili aliquando reponebam συγκραδαίνουσαι; quo verbo *Euripides* utitur Herc. Fur. v. 1003. *Orpheus* Argon. v. 994.

Δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
Πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης. — — — — —

Sed, ni fallor, verior est altera haec emendatio nostra:

Τέλος δὲ δρυΐνους συντριαινοῦσαι κλάδους,
Ῥίζας τ' ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς.

Ita supra v. 348.

Μοχλοῖς τριαίνου, κἀνάτρεψον ἔμπαλιν.

Herc. Fur. v. 943 — 946.

(130) — — — Λάζυσθαι χρεὼν
Μοχλοὺς δικέλλας θ', ὥστε Κυκλώπων βάθρα
Φοίνικι κανόνι, καὶ τύκοις ἡρμοσμένα,

Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσειν πόλιν.

Aristophanes Pac. v. 569.

Καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.

Bacch. v. 1146. 1147.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ
Ἄπειμ', Ἀγαυὴν πρὶν μολεῖν πρὸς δώματα.

Duportus ad marginem libri sic posuerat:

Οὔκουν ἐγὼ μὲν ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ.

Quam conjecturam, parcus ceteroquin aliorum laudator, *Barnesius* unice probavit et in ipsum contextum induxit. Ego, qui meritis *Duporti* nihil detractum velim, illud tantum dicam, correctionem esse pravissimam. Metro et sensu postulante refingendum:

Ἐγὼ μὲν οὖν τῆσδ' ἐκποδὼν τῆς ξυμφορᾶς
Ἄπειμ', Ἀγαυὴν πρὶν μολεῖν πρὸς δώματα.

Bacch. v. 1206. 1207.

Ἡμεῖς δὲ ταύτῃ χειρὶ τόνδε θ' εἵλομεν,
Χωρίς τε θηρὸς ἄρθρα διεφορήσαμεν.

Praecedentia legendum suadent:

Ἡμεῖς δὲ ταύτῃ χειρὶ τόνδε θ' εἵλομεν
Χωρὶς σιδήρου, κ' ἄρθρα διεφορήσαμεν.

Similiter v. 734. 735.

— — Αἱ δὲ νεμομέναις χλόην
Μόσχοις ἐπῆλθον χειρὸς ἀσιδήρου μέτα.

CAPUT. XI.

(131) *Fragmenta aliquot poëtarum apud Stobaeum corriguntur. Incerti. Νύμφαι ὄρειαι. Simonidis. ψήχειν et ψύχειν. Hesychius et Philostratus emendantur. Sophoclis. Φύσαντες, parentes. Euripidis. Plutarchum meliores lectiones conservasse notatur. Critiae fragmentum apud Sextum Empiricum ter emaculatur. Euripidis Danae correcta. Εἴς τόδ' ἐλθεῖν. Q. Calaber bis, Sophocles et Seneca Tragicus singuli semel restituti. Ἀγχόνης δεῖ.*

Pulcherrima veterum poëtarum fragmenta nobis conservavit *Joannis Stobaei* diligentia; quibus si pro virili medicinam fecero, operam fortasse non lusisse videbor. Itaque, postquam beatos Illustris *Grotii* manes deprecatus fuero, si in nonnullis ab ipso discedere et dissentire ausim, ad ipsum opus me accingam.

Ecl. Phys. tit. III. *Incerti* v. ult.

Νυμφᾶν τ' ἀρειᾶν, αἳ νάματα καλὰ φέροντι.

Vir magnus corrigebat:

Νυμφᾶν τ' ἀφνειᾶν, αἳ νάματα καλὰ φέροντι.

Verum unica tantum mutata litera sua poëtae manus potuerat restitui:

Νυμφᾶν τ' ὠρειᾶν, αἳ νάματα καλὰ φέροντι.

(132) Eclog. Phys. tit. XI. p. 143. *Simonidis*:

— — Οὕτω χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
Καὶ πάντα ψυχὴ καὶ τὰ βιότατα.

Nec hic *Grotio* adsensum praebere possum reponenti:

— — Οὕτω χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
Καὶ πάντα σμύχει καὶ τὰ βιαιότατα.

Scripserat enim *Simonides* me judice:

— — Οὕτω χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
Καὶ πάντα ψήχει καὶ τὰ βεβαιότατα.

Βεβαιότατα sunt *firmissima* quaeque, *stabilia*; cum *βιαιότατα* nihil aliud quam *violenta* significet. Ψήχειν et ψύχειν alibi quoque sunt permutata, ut apud *Apollon. Rh.* l. III. v. 1101. quo loco Illustris *Spanhemius* ad *Callim.* H. in Lavacr. Pallad. v. 66. καταψήχων pro καταψύχων optime restituit, quod confirmat cod. Guelferbytanus. *Hesychius*: Ψήχει. καταμύσσει.

τρίβει. ξύει. σμύχει. ψύχει. πραΰνει. Ψήχει. πραΰνει. καὶ τὰ ὅμοια. Ubi illa ψύχει, πραΰνει, una litura sunt sananda. Similiter in *Philostrato* de V. A. l. IV. c. 38. p. 179. pro Τουτὶ δὲ (θηρίον nempe) ὑπὸ τῶν καταψυχόντων ἐπαιρόμενον, ἀγριώτερον αὑτοῦ γίγνεται, καὶ λαφύσσει πάντα, facilius fuerat unica mutata litera reponere: καταψηχόντων, quam quod *Olearius* in ipsum textum intrusit, καταψώντων. *Apollonius Rh.* l. IV. v. 164.

— — Ἡ δ' ἔμπεδον ἑστηκυῖα
Φαρμάκῳ ἔψηχεν θηρὸς κάρη.

Euripides Helen. v. 1383. 1384.

Μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην, (133)
Μέτωπά τ' ἐξέπεισεν εἰσβῆναι δόρυ.

Male apud eundem *Hippol.* v. 110. καταψήχειν ἵππους interpretantur *recreare equos*, quod ipsum *Spanhemium* l. c. fefellit. καταψήχειν enim ibi significat *detergere strigilibus*, ψήκτραις κτενίζειν, quemadmodum Tragicus loquitur v. 1174. vel ψηκτρίζειν, uti explicant scholia interlinearia codicis Parisini, cujus collationem ante paucos dies mihi obtulit, quae singularis Viri summi est humanitas, *T. Hemsterhusius*. *Simonidis* quam dedimus emendationem egregie confirmat *Incertus* Anthol. l. III. c. XIV. ep. 1. v. 1. 2.

Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος· οὐδὲ σιδήρου
Φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ' ὀλέκει δρεπανῇ.

Florileg. tit. XLIII. p. 165. *Sophoclis.*

Ὅπου γὰρ οἱ φυλάσσοντες ἡσσῶνται τέκνων,
Οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Grotius pro φυλάσσοντες legendum existimabat φυλακτῆρες, ut alterum e glossemate ortum sit. Verum vox Homerica haec est, de cujus etiam metro non constat, num unquam secundam habeat brevem. *Salmasii* conjectura πλάσαντες multo infelicior est, et ipso plane indigna. Emendandum:

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων,
Οὐκ ἔστιν σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.
Ubi parentes liberi regunt suos,
Morata non est, ut decebat, civitas.

Φύσαντες *Sophocli* sunt *parentes.* Ita in fragmento e *Tereo* apud *Stobaeum* Floril. tit. LXVIII. p. 283.

Ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολούμεθα (134)
Θεῶν πατρῴων, τῶν τε φυσάντων ἄπο.

Ut vero hic φύσαντες opponuntur τέκνοις, ita τέκνα φύσαντι in fragmento *Agathonis* apud *Stobaeum* Florileg. tit. LXXIX. p. 337.

Ὡς ἡδὺ τῷ φύσαντι πείθεσθαι τέκνα.

Floril. tit. LXIV. p. 261. *Euripidis* Danae.

"Ερως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἔργοις ἔφυ.
Φιλεῖ κατόπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα.
Φεύγει δὲ μόχθους· ἓν δέ μοι τεκμήριον,
Οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν.
Ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβήτης πέφυχ' ὅδε.

Versum ultimum *Grotius* restituere conabatur, scribendo ἡδυπαθὴς pro ἡβήτης: ne scilicet spondaeus quarta sede admitteretur, anapaestum reposuit. *Salmasius* malebat νηπύτης, quod dubito an graecum sit. Forte versus ita constituendus est:

"Εχουσι δ' ἐμπέφυκεν ἡβήτης ὅδε.

Verum quicquid de illo sit, in quo mihi nondum satisfacio, versus 1. *Grotio* non videtur fuisse de menda suspectus, quando reddit:

Res otiosa et operis est fugiens amor.

Nam reponendum:

"Ερως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ.
Amor otiosus, otiosos occupat.

Inprimis dignus qui conferatur, *Ovidius* Remed. Amor. v. 139—150. Nec aliter lectum fuit tempore *Plutarchi*, qui
(135) tom. II. p. 757. A. hunc e scena versum, suppresso tamen *Euripidis* nomine, citat:

"Ερως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ.

Atque hic, quod supra cap. II. dicebam, eximias saepe lectiones a *Plutarcho* fuisse servatas, uno adhuc exemplo plane insigni probare conabor. Fragmentum satis magnum *Critiae* exstat apud *Sextum Empiricum* adversus Mathem. l. IX. sect. 54. p. 562. et seqq. cujus partem conservavit *Plutarchus* de Philosophorum Placit. l. I. c. 7. op. tom. II. p. 880. D. *Euripidi* adscribens. Sitne *Euripidi* an *Critiae* tribuendum, disputarunt viri eruditi. Mihi omnino videtur Critiae deberi; nam licet impia *Euripidae* dicta saepe plebem Atticam exacerbarint, nimia tamen dominatur in his impietas, et deest Euripidea γλαφυρότης. Quamvis nonnulla etiam Euripidea insint; quemadmodum *Critias* plura ex *Euripide* in dramata sua retulit. Sed age praestemus, quod promiseramus. v. 9—12.

"Επειτ' ἐπειδὴ τἀμφανῆ μὲν οἱ νόμοι
Ἀπεῖργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ.
Λάθρα δ' ἔπρασσον· τηνικαῦτά μοι δοκεῖ
Πυκνός τις — καὶ σοφὸς γνώμην ἀνήρ.

v. 10. pulcre *Plutarchi* et msc. auctoritate ἀπεῖργον pro ἀπῆγον restitutum est a *Normanno*. *Hesychius*: Ἀπεῖργον: ἐκώλυον. versui 12. cum pes deesset, diverso modo succurrere tentarunt homines docti: *Normannus* legebat: πυκνός τις

ὄντως. *Petitus:* πυκνός τις εἰδεῖν. *Grotius:* πυκνός τις ἄλλος. quod jure prae aliis placebat Cel. *Fabricio.* Verum auctore optimo illo *Plutarcho* versus 11. et 12. ita sunt constituendi:

Λάθρα δ' ἔπρασσον πολλά, τηνικαῦτά μοι (136)
Δοκεῖ πυκνός τις καὶ σοφὸς γνώμην ἀνήρ.

Plutarchi verba haec sunt: ἐπεὶ γὰρ ὁ νόμος τὰ φανερὰ τῶν ἀδικημάτων εἴργειν ἐδύνατο, κρύφα τε ἠδίκουν πολλοί, τότε τις σοφὸς ἀνὴρ ἐπέστησεν. Cum semel de hoc fragmento dicere instituerim, non tam facile ab eo avellor, ut non simul alia tollam vitia, v. 27. 28.

Αἰεὶ δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
Μάλιστά γ' ἐκπλήξειεν ἀνθρώπους λέγων,
Ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους εἶναι βροτοῖς.

Grotii conjectura εἶναι et versio: *Habitare in illa sede memoravit deos*, facem mihi praetulerunt ad veram scripturam reperiundam:

Ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', —

v. 37 — 39.

Τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους,
Δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισε
Τὸν δαίμονα οὐκ ἐν πρέποντι χωρίῳ.

Ita optimi *Henrici Stephani* et Cizensis codices habent. Editi exhibent καὶ ἐν πρέποντι χωρίῳ. Quae conjecere *Grotius*, *Normannus*, *Salmasius*, metro adversantur. Castigandum opinor:

Τὸν δαίμον', οἰκοῦντ' ἐν πρέποντι χωρίῳ.

Hactenus de fragmento *Critiae*. Illi, quos supra corrigebam, *Euripidis* e Danaë versus in memoriam mihi revocant aliud ex eadem tragoedia fragmentum, v. 27. et seqq. in editione *Barnesii*.

Φίλτροις δ' ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατὴρ (187)
Εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἠβούλετο,
Σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων, εἰς μηχανὴν
Τοιάνδ' ἐχώρησ'· ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγὼς
Ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
Διὰ στέγους ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
Ἡ δ' οὖν μὴ γνοῦσα τὸν κεκρυμμένον δόλον,
Κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο.
Χρόνῳ δ' ἑαυτὴν ὡς κατεῖδ' ἐγκύμονα,
Εἰς θαῦμ' ἐσῄει κἀξεπέπληκτο σαφῶς,
Ὡς εἰς τόδ' ἦλθε, μέμψιν εὐλαβουμένη.

v. 36. *Barnesius* metrum vitiatum animadvertens corrigebat:

— — Κἀξεπιπέπληκται, σαφῶς
Ὡς εἰς τόδ' ἦλθε. — — —

Verbum ἐξεπιπλήσσομαι graecae aures, credo, tanquam inauditum et monstrosum respuerent. Totus locus, in quo plures contra metri rationes sunt errores, ita refingendus videtur:

Τοιάνδ' ἐχώρει χρυσὸς ὡς ἄπυρος γεγὼς
Ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
Διὰ στέγης ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
Ἡ δ' οὖν δόλον μὴ γνοῦσα τὸν κεκρυμμένον,
Κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο.
Χρόνῳ δ' ἑαυτὴν ὡς κατεῖδ' ἐγκύμονα,
Εἰς θαῦμ' ἐσῄει, κἀξεπέπληκτο σ φ ο δ ρ ῶ ς,
Ὡς εἰς τόδ' ἦλθε. — — — — —

Locutio haec ultima *Euripidi* familiaris est. Hippol. v. 1298.

Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα.

Similiter v. 1332. Phoen. v. 1338. Suppl. v. 1089. Troad.
(138) v. 410. Ion. v. 1091. Adde *Sophoclem* Oed. Colon. v. 574.

Florileg. tit. LXXXVIII. p. 361. *Euripidis.*

Τόσον δὲ παῖδας σωφρονοῦν ἐπίσταμαι
Χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ' εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα.
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ.

Vir Illustris deceptus *Stobaei* titulo, qui praefert, *nobiles esse, qui parentibus probis, potentibus aut claris nati sunt,* reponebat:

Τούτων δὲ πατέρα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι.

Quae nimis a corruptae lectionis vestigiis discedunt; sed proxime ad ea accedimus reponendo:

Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι.

Sunt verba, nescio cujus, de filio ad parentem, similia istis nuncii in *Euripidis* Hippolyto v. 1250—1254.

Ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήσομαί ποτε
Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ', ὅπως ἐστὶν κακός,
Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις
Πεύκην, ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.

Uti vero hic unius literae σ repetitio loco corrumpendo ansam praebuit: sic gemino errore peccatum est in *Q. Calabro* l. I. v. 689 — 691.

Σμερδαλέῃς στεροπῇσι καὶ ἀργαλέοισι κεραυνοῖς
Οἵ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμέες ποτόωντο δι' αἴθρης
Δεινὸν ἀ π α ι θ ο μ έ ν ο ι ο, ὁ δ' ἄρ' εἰσορόων ἐνόησε.

Rhodomannus corrigit: ἀπαιθομένης. *Scaliger:* ἀπαιθομέ- (139)
νοις. Frustra. Deleta ο emendandum:

Δεινὸν ἀπαιθόμενοι· ὁ δ' ἄρ' εἰσορόων ἐνόησε.

De fulgure et alius ejusdem poëtae locus corruptus est, l. V. v. 108 — 110.

— — — Ἐκ δὲ κεραυνοὶ
Ἄλληκτοι, νεφέεσσιν ἐοικότες, ἐξεχέοντο
Οὐρανόθεν. — — — — — —

Libro II. v. 193. de spissa hominum multitudine legitur κυανέοις νεφέεσσιν ἐοικότες; nihilominus tamen hic refingendum:

Ἄλληκτοι, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἐξεχέοντο.

Ita l. IX. v. 71. l. X. v. 249. l. XI. v. 265. *Homerus* Il. γ. v. 222. et alibi. *Callimachus* H. in Delum v. 175. Cum de fulmine sermo inciderit, obiter binos Tragicorum locos restituamus. Alter est *Sophoclis* Oedip. Colon. v. 1584. 1585.

Τὰ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
Στρέψαντα, χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

Lege:

Στράψαντα, χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

Alter locus est *Senecae* Agamemn. v. 491 — 497. ubi in grandi horrendae tempestatis descriptione haec verba leguntur:

Nec hoc levamen denique aerumnis datur,
Videre saltem et nosse, quo pereant malo.
Premunt tenebrae lumina: et dirae Stygis
Inferna nox est: excidunt ignes tamen,
Et nube dirum fulmen elisa micat,
Miserisque lucis tanta dulcedo est malae.
Hoc lumen optant. Ipsa se classis premit.

Ultima sunt insipida, nec ullum habent sensum. Qui lo- (140)
cum accurate relegerit, facile in eadem mecum incidet cogitandi vestigia, scribendum esse:

Miserisque lucis tanta dulcedo est malae,
Ut fulmen optent. Ipsa se classis premit.

Sed haec longius me a scopo, quem mihi hoc in capite proposueram, abducunt. Redeo ad *Stobaeum.*

Florileg. tit. XCIX. p. 415. *Euripidis.*

Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτούς,
Δεῖν δ' ἂν χρόνων τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο.
Οὐκ ἐν σοφοῖσίν ἐστιν, εὐχέσθω δ' ὅμως
Ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί.

Vir summus gravioribus distentus negotiis, v. 2. tentabat:

Δεῖν δ' αὐτὸν ὀρέων καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο.

Vix alibi infelicior excidit conjectura magno heroi. Levissima mutatione castigandum unice:

Δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο.

Laquei et praecipitia alibi etiam saepissime junguntur. Apposite *Alciphron* lib. III. ep. 6. initio. *Ἀγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με μετὰ μικρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα.*

JOANNIS PIERSONI

VERISIMILIUM

LIBER SECUNDUS.

CAPUT I.

Euripidis Cyclops saepius emendatur. Ἐγκανάσσειν [ἐγκανάζειν]. Στρωννύειν εὐνήν. Philostratus leviter emaculatur. Στρῶσαι et τρῶσαι confusa. Hercules Furens corrigitur. Asclepiadae Epigramma affertur et emendatur. Σῶμα et δῶμα, δῶμα et ὄμμα, ὄμμα et ἄσμα, σῶμα et νᾶμα permiscentur. Orpheus de Lapidibus, Libanius bis, et Incertus in Anthologia correcti. Transpositione duo loci ex Hercule Furente Euripidis sanati. Σειραῖοι βρόχοι. Orpheus de Lapid. et Musaeus emendati. Οὖτις nomen Ulyssis. (141)

Ex omnibus veterum dramatis Satyricis unicum tantum superest *Euripidis* Cyclops. Venustissimum et ab ipsis Gratiis compositum hoc poëma magni olim fecerunt summi duumviri *Is. Casaubonus* et *Jos. Scaliger*. Nec dubitandum, quin, (142) si alteruter horum heroum seriam huic poëmati navasset operam, longe emendatius cultiusque futurum esset. Sed levi, quod ajunt, brachio rem egerunt, et pauca tantum ex innumeris paene, quibus scatet, sustulerunt vitia. Itaque visum est experiri, an aliquid horum virorum inventis addere queamus, loculosque excutere, si quid in iis reperiatur, quo insigni antiquitatis monumento plenior lux affundi, vel remedium parari possit. Incipiamus a verbis Sileni:

v. 27—31.

Παῖδες μὲν οὖν μοι, κλιτύων ἐν ἐσχάτοις
Νέμουσι μῆλα νέα νέοι πεφυκότες,
Ἐγὼ δὲ πληροῦν κίστρα καὶ σαίρειν στέγας
Μένων τέταγμαι τάσδε, τῷδε δυσσεβεῖ
Κύκλωπι δείπνων ἀνοσίων διάκονος.

Optime *Scaliger* v. 27. pro οὖν μοι restituit ούμοί; quamvis foediores maculae Viri summi aciem effugerint. Quam enim

frigida sunt illa *νέα νέοι*, quae nemini fortasse, nisi *Barnesio*, placuerint. Equidem nihil simile in *Euripide* memini me invenisse, praeterquam Alcestid. v. 471.

Σὺ δ' ἐν ἥβᾳ νέᾳ νέου προθανοῦσα φωτὸς οἴχῃ.

Sed istius loci longe alia est ratio. Alcestis enim in prima juventa pro Admeto juvene mortem oppetebat. Dein quam insulsum est et omni sensu vacuum v. 30. *μένων*, ubi interpres pro more *domi* liberaliter adjecit. Equidem illis, qui talia concoquere possint, stomachum non inviderim suum:
(143) sed spero futurum, ut, qui quidem sint *κριτικοί*, fateantur me veram *Euripidae* restituisse lectionem:

Παῖδες μὲν δ ύ μ ο ι, κλιτύων ἐν ἐσχάτοις,
Νέμουσι μῆλα ν ε α ν ί α ι πεφυκότες,
Ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα καὶ σαίρειν στέγας
Γ έ ρ ω ν τέταγμαι τάσδε· — — —

Manifesta in his est oppositio. Similiter Ulysses chorum Satyrorum *νεανίαν* appellat v. 430—434.

Ὁ μὲν γὰρ ἔνδον σὸς πατὴρ τάδ' ᾔνεσεν.
Ἀλλ' ἀσθενὴς γὰρ κἀποκερδαίνων ποτοῦ,
Ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος
Πτέρυγας ἀλύει· σὺ δέ, νεανίας γὰρ εἶ,
Σώθητι μετ' ἐμοῦ. — — — —

Silenus, quemadmodum alibi semper *senex*, ita hoc in dramate saepius *γέρων* vocatur. Ita v. 193. 225. 228. 464. *γεραίτερος* v. 101.

Cyclop. v. 151.

Φέρ' ἐ κ π ά τ α ξ ο ν, ὡς ἀναμνησθῶ πιών.

Vitium non videtur perspectum habuisse *Florens Christianus*, in eleganti versione reddens:

Fac, ut recorder, en recludens concute.

Reponendum enim:

Φέρ' ἐ γ κ ά ν α ξ ο ν, ὡς ἀναμνησθῶ πιών.

Aristophanes Equit. v. 105.

— — Ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

(144) *Alciphron* l. III. ep. 36. Τῷ δὲ ἐγκανάξας κύλικα εὐμεγέθη, φλυαρίας φάρμακον ὤρεγον. Alia dabunt *L. Kusterus* ad citatum *Aristoph.* locum, *G. Arnaldus* Lect. Gr. p. 45. et *J. Albertius* ad *Hesychium* v. ἐγκάναξον. Apposite *Euripides* infra v. 565.

Φέρ', ἔγχεον νῦν. Ο. ἐγχέω, σίγα μόνον.

Quo loco imitatur *Epicharmi* Cyclopa apud *Athenaeum* l. XI. p. 498. E. Φέρ' ἐγχέας εἰς τὸ σκύφος. quod me monuit doctor meus carissimus, *Valckenaerius*, qui eodem etiam modo locum *Euripidae* correxerat, adeo ut nullum amplius dubium superesse videatur.

Cyclop. v. 385. 386.

Ἔπειτα φύλλων ἐλατίνων χαμαιπετῆ
Ἔστησεν εὐνὴν πλησίον πυρὸς φλογί.

Interpres *Ae. Portus* sic latine vertit: *Deinde ex foliis abiegnis humi stratum collocavit lectum juxta ignis flammam.* Non male, quod ad sententiam loci; sed graeca illum sensum non admittunt. Unice verum est, quod dudum conjecimus:

Ἔπειτα φύλλων ἐλατίνων χαμαιπετῆ
Ἔστρωσεν εὐνὴν πλησίον πυρὸς φλογί.

Orpheus Argon. v. 400.

Ῥωγαλέαις τ' ἔστρωσεν ὑπὸ στιβάδεσσι πέτηλα.

et v. 1332.

Πρύμνῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ, περὶ δ' ἐστορέσαντο χαμεύνας.

Theocritus Id. XIII. v. 33. 34.

Δειελινοὶ πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν, (145)
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ.

Conf. Id. XXII. v. 33. *Apollonius Rh.* l. I. v. 1183. Ipse *Eurip.* Rhes. v. 9.

Λεῖπε χαμεύνας φυλλοστρώτους.

Philostratus de V. A. l. III. c. 15. *Ὁ δέ γε Δάμις φησὶ χαμευνίᾳ μὲν αὐτοὺς χρῆσθαι, τῇ δὲ γῇ ὑποστρωννύναι πόας, ἃς ἂν αὐτοὶ αἴρωνται.* Lege: *τὴν δὲ γῆν ὑποστρ. πόας, ἃς ἂν αὐτ. αἱρ.* *Terram vero substernere herbas, quas ipsi cupiunt.* Male interpres reddidit: *herbis tamen humum sternere.* Infra c. 27. *Ἡ γῆ ὑπεστόρνυ πόας μαλακωτέρας ἢ αἱ εὐναί.* et c. 38. *Πάντας δὲ αὐτοὺς ἐδέξατο ἡ γῆ εὐναῖς, ἃς αὐτὴ ὑπεστόρνυ.* Conf. l. IV. c. 10. p. 238. et p. 240. Leviter corruptus est Hercules Furens v. 1000.

Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει.

Quod reddunt, *prostravit.* Tu mecum repone:

Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέτρωσεν βέλει.
Conjugem et filium uno confecit telo.

Ea vis praepositionis *κατά.* Idem vitium est in *Asclepiadae* epigrammate inedito *εἰς Φιλαίνιον*, quod uti corrigendum censeo, adscribam:

Ἡ λαμυρή μ' ἔτρωσε Φιλαίνιον. εἰ δὲ τὸ τραῦμα
Μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα,
Οἴχομ', Ἔρωτες, ὄλωλα, διοίχομαι. εἰς γὰρ ἑταίραν
Νυστάζων ἐπέβην. ἠδ' ἐθίγον τ' ἀΐδα.

v. 1. in apographis erat ἔστρωσε. et v. 3. δὴ οἴχομαι. (146)

Cyclop. v. 456—458.

Εἰς πῦρ καθήσω, κᾆθ' ὅταν κεκαυμένον
Ἴδω νιν, ἄρας θερμόν, εἰς μέσην βαλῶν
Κύκλωπος ὄψιν, ὄμματ' ἐκτήξω πυρί.

Leves maculae hoc modo eluendae sunt:

— — ἄρας θερμόν, εἰς μέσην βαλῶ
Κύκλωπος ὄψιν, ὄμμα τ' ἐκτήξω πυρί.

Quae correctio ideo omnino necessaria est, ne quis forte duos Cyclopi tribuat oculos.

Cyclop. v. 525.

Οὐ τοὺς θεοὺς χρὴ σῶμ' ἔχειν ἐν δέρμασι.

Reducenda vox vicina admodum:

Οὐ τοὺς θεοὺς χρὴ δῶμ' ἔχειν ἐν δέρμασι.

Ita v. 523.

Θεὸς δ' ἐν ἀσκῷ πῶς γέγηθ' οἴκους ἔχων;

Contrario modo errarunt librarii in Bacchis v. 600. ubi auctoritate *Etymologi M.* Col. 279. l. 22. reponendum: δίκετε, πέδοσε τρόμερα σώματα, pro δώματα. Quomodo etiam emendavit *Barnesius*, nescio an praelucente *Etymologo*. Gemino errore peccatum est apud *Orpheum* de Lapidibus, Magnet. v. 11. 12.

— — — — — — Αὐτὰρ ἔγωγε
Σῆς ἀλόχου κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἐγγὺς
Ἀνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ δῶμα φυλάσσοι.

Castigandum:

(147) Ἀνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυλάσσοι.

Verum δῶμα et σῶμα ubique a librariis confundi, res est vel tironibus notissima. Occasione invitante opem feramus *Libanio*, ubi gravius commiserunt luscitiosi homines, oper. Sophist. tom. II. p. 209. B. de pulcra virgine: Ἔρως γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνης δωμάτων ἐτόξευε. Legendum: Ἔρως γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐτόξευε. *Aristaenetus* l. I. ep. 1. Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Ipse *Libanius* p. 710. D. Ἔρως εὐστόχει παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων, καὶ πικρὸν ἐπαλείφων τοῖς βέλεσι φάρμακον, καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν. ἵστατο γοῦν ἡ κόρη μέσον Μουσῶν καὶ Χαρίτων καὶ Ἔρωτος, ταῖς μὲν παγκάλως συμπαίζουσα, τοῦ δὲ τὴν βελοθήκην κινοῦσα ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξεύσεσι. *Meleager* in Anthologia inedita:

Τόν με πόθοις ἄτρωτον ὑπὸ στέρνοισι Μυΐσκος
Ὄμμασι τοξεύσας, τοῦτ' ἐβόησεν ἔπος.
Τὸν θρασὺν εἷλον ἐγώ, τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα
Σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶ.
Τῷ δ' ὅσον ἀμπνεύσας τόδ' ἔφην, φίλε κοῦρε, τί θάμβος;
Καὐτὸν ἀπ' Οὐλύμπου Ζῆνα καθεῖλεν Ἔρως.

Medium distichon citat *Valckenaerius* Anim. ad *Ammon*. p. 226. Idem vocabulum, quod hic *Libanio* restituimus, ipsi reddendum est tom. II. p. 713. B. de pavone picto: Χερσὶ

δὲ ζωγράφων τὸ σῶμα, καθάπερ μυρίοις κατακοσμούμενος ἄσμασι. *Morellus* conjiciebat, χρώμασι: sed ὄμμασι scribendum esse, sequentia perspicue docent. Verum philosophemur parumper in his amoenioribus, et egregiam sententiam moralem, ubi vocabulum σῶμα genuinae vocis locum occupavit, restituamus *Incerto* Anthol. l. IX. c. 20. epigr. 3.

Ἱρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν (148)
Χρείω, τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος.
Ὅστις δ' οὔλοον ἦτορ, ἀπόστιχε· οὔ ποτε γὰρ σὴν
Ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα μιαινόμενον.

A poëtae manu est:

— — — οὔ ποτε γὰρ σὴν
Ψυχὴν ἐκνίψει νᾶμα μιαινομένην.

Pythiae oraculum apud *Dorvillium* V. C. ad *Chariton.* p. 64.

Ἁγνῶς ἐς θέμενος καθαροῦ, ξένε, δαίμονος ἔργον,
Ψυχὴν νυμφαίου νάματος ἁψάμενος.
Ὡς ἀγαθοῖς κεῖται βαιὴ λιβάς· ἄνδρα δὲ φαῦλον
Οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψῃ νάμασιν Ὠκεανός.

Sed a diverticulo in viam.

Cyclop. v. 628 — 633.

Χο. Οὐκοῦν σὺ τάξεις, οὕς τινας πρώτους χρεών,
Καὶ τὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς
Κύκλωπος, ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα.
Ἡμιχ. Ἡμεῖς μὲν ἐσμὲν μακρότεροι πρὸ τῶν θυρῶν
Ἑστῶτες, ὠθεῖν πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.
Ἡμιχ. Ἡμεῖς δὲ χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.

v. 629. *Scaliger* pro καὶ τὸν conjiciebat καυστόν: sed, praeterquam quod haec vox apud *Euripidem* non occurrat, alia superest difficultas in versibus 631. et 632. ubi, sive μακρότεροι sive μικρότεροι legas, perinde est. Forte hisce salebris nos expediemus versum 632. ponendo ante v. 629. hoc modo:

Χο. Οὐκοῦν σὺ τάξεις, οὕς τινας πρώτους χρεὼν (149)
Ἑστῶτας, ὠθεῖν πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ
Καὶ τὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς
Κύκλωπος, ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα.
Ἡμ. Ἡμεῖς μὲν ἐσμὲν μακρότεροι πρὸ τῶν θυρῶν.
Ἡμ. Ἡμεῖς δὲ χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.

Qua de re aliorum esto judicium. Quam salutaris saepe sit transpositio in vetustis auctoribus, praecipue poëtis, non necesse est, ut a me pluribus comprobetur. Ex *Euripidis* Bacchis supra unum protulimus exemplum, cui unum alterumve adjicere placet ex Hercule Furente. Ita v. 1006 — 1012. verba sunt servi nuncii de Hercule post patratam uxoris et liberorum caedem a Pallade prohibito, ne plura committeret facinora:

— Πίτνει δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα
Νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης
Διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι,
Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σ ε ι ρ ε ύ ω ν βρόχῳ.
Ἡμεῖς δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
Ἀνήπτομεν πρὸς κίον', ὡς λήξας ὕπνου
Μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.

Interpres, ne ignorantiam suam fateri cogeretur, maluit se risui exponere, quam aliquid relinquere, in quo ipsum haesisse deprehenderemus. Ita vero interpretatur: *Cecidit autem in solum, ad columnam tergum allidens, quae propter ruinam tecti disrupta jacebat super crepidinem, et ima fundamenta, cum sene vincula constringens laqueo. Nos vero liberantes a fuga pedem Herculis, i. e. impedientes ne fugiat, eum alligavimus ad columnam, ut finito somno et ex-*
(150) *pergefactus nihil praeter jam patrata facinora patret.* Lepide, belle, nihil supra! Tu, si sapis, versum 1010. pone ante v. 1009. et mecum lege:

Ἡμεῖς δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
Σὺν τῷ γέροντι, δεσμὰ σ ε ι ρ α ί ω ν βρόχων
Ἀνήπτομεν πρὸς κίον', ὡς λήξας ὕπνου
Μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.

Quae hoc modo latine sunt vertenda: *Nos vero, qui fuga salutem quaesiveramus, una cum sene* Amphitryone, *vincula catenatorum* vel *validissimorum laqueorum alligavimus columnae, ne expergefactus facinoribus patratis alia adderet.* Comparandi omnino v. 1031 — 1038.

Ἴδεσθε τάδε τέκνα πρὸ πατρὸς ἄθλια,
Κείμενα δυστάνου,
Εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκ παίδων φόνου,
Περίδεσμα δὲ καὶ πολύβροχ' ἁμμάτων,
Ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας
Τάδε λαΐνοις ἀνημμένα
Ἀμφὶ κίοσιν οἴκων.

Ut et v. 1094 — 96. ubi Hercules, sopito furore, ita fatur:

Ἰδού, τί δεσμοῖς ναῦς ὅπως ὡρμισμένος
Νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα,
Πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τειχίσματι.

Amphitryo saepius appellatur γέρων, ita v. 1001.

Κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον.

Σειραίων βρόχων recte a me fuisse correctum, testari poterit
(151) *Pollux* Onom. l. V. segm. 84. de venatione asinorum agrestium: Τοὺς δὲ διακοντίζουσι, τοὺς δὲ καὶ ζῶντας αἱροῦσι, βρόχοις σειραίοις περιβάλλοντες. Sensu paulum diverso apud ipsum occurrit σείραιος ἱμὰς l. I. sect. 148. Nec longe ab hoc

usu recedit *Orph.* Arg. v. 241. ubi de *fune nautico* σειραίῃ μήρινθος adhibetur. Eadem transpositio locum habere debet in Herc. Fur. v. 1341 — 1344.

Ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρ', ἃ μὴ θέμις,
Στέργειν νομίζω, δέσμα τ' ἐξάπτειν χεροῖν,
Οὔτ' ἠξίωσα πώποτ', οὔτε πείσομαι,
Οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι.

Transponendi versus 1343. et 1344. et scribendum:

Οὔτ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι,
Οὔτ' ἠξίωσα πώποτ', οὔτε πείσομαι.

Similiter ap. *Orpheum* de Lapid. de Coralio p. 224. v. 39 — 42.

Τὴν δ' οὔτ' εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
Δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα
Χρυσαόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι
Οὔτε κασιγνήτῳ κέκλετο κρατερόφρονι φωτί.

Versus 41. 42. ordine inverso sunt collocandi:

Οὔτε κασιγνήτῳ κέκλετο κρατερόφρονι φωτὶ
Χρυσαόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι.

Nec tantum in totis versibus hoc accidit, verum etiam ali- (152)
quando in hemistichiis, v. c. apud *Musaeum* v. 219 — 221.

Ἀλλὰ, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
Μή μιν ἀποσβέσσωσι καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
Λύχνον, ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.

Eruditos viros valde exercitos habuit hemistichium, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω. *Berglerus* et *Kromaierus* parenthesi includendum censebant. *Lennepius* meus Anim. ad *Coluth.* l. II. c. 2. p. 84. tentabat hoc modo:

— — καὶ αὐτίκα λύχνον ὀλέσσω,
Λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.

Quae conjectura certe praeferenda est infelici aliorum invento, versus 220. et 221. transponentium invitis Musis et Gratiis. Nec erat cur id arriperet nescio quis in Act. Lips. ann. 1748. p. 408. Transpositione tamen opus est et locus hoc modo constituendus.

Μή μιν ἀποσβέσσωσι φαεσφόρον ἡγεμονῆα,
Λύχνον ἐμοῦ βιότοιο, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω.

Quam conjecturam meam me non tantum aliis amicis, sed et ipsi *Lennepio* probare potuisse magnopere laetor.

Cyclop. v. 684. [688. ed. *Dind.*]

Ἀλλ' οὐκ ἔτ'. ἀλλὰ πρόσθεν οὗτός ἐστί σου.

Reponendum lepidum Ulyssis nomen, quo Cyclopa miserum (153)
in modum elusit:

Ἀλλ' οὐκ ἔτ'. ἀλλὰ πρόσθεν Οὖτις ἐστί σου.

Eodem modo illud nomen *Aristophani* Vesp. v. 184. restituit *R. Dawes.*, in hoc Comico diligenter versatus, Miscell. p. 265.

CAPUT II.

Hymni Homeridarum saepius tentantur et emendantur. Μέροπες. Ὀπηδητήρ. Λιθόῤῥινος. Ἄβλαυτος. Philostratus castigatur. Διαπρήσσειν κέλευθα. Φῆμαι καὶ μαντεῖαι. Versus spurius notatur. Εὔχεσθαι καὶ σπένδειν. Sophocles emaculatur. Μελάντατός. Ἀλάμπετος, vox suspecta. Sophoclis locus tentatur. Poëmation Homeri adversus Cumanos corrigitur.

Multis modis deformati sunt elegantissimi et ipsa antiquitate venerabiles *Homeridarum* Hymni. Nam etsi studio et industria duorum hominum acutissimorum, *B. Martini* et *D. Ruhnkenii* plurimis locis pristinum suum nitorem recuperarunt, supersunt tamen etiamnum turpissimae maculae, quarum pleraeque ita sunt inveteratae, ut sola ingenii ope sine codd. mss. elui vix possint. Paucas, quae mihi subnatae sunt, sive emendationes, sive potius conjecturas dicere malis, in medium adferre quid vetat? Si enim in nonnullis longius a vero aberravero, quod praevideo futurum, facile
(154) me veniam impetraturum opinor ab aequis harum rerum judicibus, dummodo cogitent, non illos tantum, qui corruptos veterum auctorum locos emendant, sed et hos, qui aliis eos quasi digito commonstrant, operam suam non male collocare.

Hymno in Apoll. v. 42.

Μίλητός τε, Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων.

Recte *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* hymn. in Delum v. 160. per *Μέροπας* hoc loco intelligit gentem *Meropum* eo nomine insignitam, quod neque *Barnesium* neque *Clarkium* Juniorem latuit. Sed admissa hac sententia gravis oritur difficultas ex adjecto verbo *ἀνθρώπων*. Illud enim nomini proprio vix ac ne vix quidem addi posse videtur. Itaque illud ab homine sciolo, qui saepius apud poëtarum patrem *μέροπας ἀνθρώπους* legerat, profectum esse putem, et nihil aliud in *ἀνθρ.* latere, quam epitheton Meropum. Forte:

Μίλητός τε, Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀγερώχων.

Insigniuntur hoc epitheto Troës et Rhodii apud *Homerum*. Vid. *Hesych.* et *Etymol.* v.

Hymno in Apoll. v. 184. 185.

Ἄμβροτα εἵματ' ἔχων τεθυώδεα· τοῖο δὲ φόρμιγξ
Χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν.

Barnesius pro τεθυώδεα, quod nullo modo ferri potest, reposuit τεθυωμένα. Quam conjecturam ideo non admiserim, quod hoc verbum usurpatur tantum de rebus diis sacris, quemadmodum in locis *Homeri* et *Callimachi* a *Barnesio* excitatis. Simplicior videtur emendatio nostra, qua reponen- (155) dum censemus:

Ἄμβροτα εἵματ' ἔχων ε ὐ ώ δ ε α· — —

Quod exemplis confirmare minutae foret diligentiae.

Hymno in Apoll. v. 520—522.

Ἀκμητοι δὲ λόφον προσέβαν ποσίν, αἶψα δ' ἵκοντο
Παρνησὸν καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἔνθ' ἄρ' ἔ μ ε λ λ ε ν
Οἰκήσειν πολλοῖσι τ ε τ ι μ έ ν ο ς ἀνθρώποισιν.

Si hanc sequamur lectionem, verba haec intelligenda sunt de Apolline, in quo nihil adeo est absurdi. Praestiterit tamen versus hos de Cretensibus accipere et sic reformare:

— — — — — *ἔνθ' ἄρ' ἔ μ ε λ λ ο ν*
Οἰκήσειν πολλοῖσι τ ε τ ι μ έ ν ο ι ἀνθρώποισιν.

Quae conjectura stabilitur versu 485. 486. ubi Apollo Cretenses ita affatur:

Βουλάς τ' ἀθανάτων εἰδήσετε, τῶν ἰότητι
Αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

Hymno in Mercur. v. 15. 16.

Νυκτὸς ὀ π ω π η τ ῆ ρ α, πυληδόκον, ὃς τάχ' ἔμελλεν
Ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Quid per νυκτὸς ὀπωπητῆρα intelligendum sit, lubens me ignorare fateor, imo dubito, an monstrosum vocabulum ali- (156) qua analogia defendi possit. Forte locus sic ad pristinam integritatem est reducendus:

Νυκτὸς ὀ π η δ η τ ῆ ρ α, πυληδόκον· —

Hesychius: Ὀπηδητήρ· σύνοδος. ἀκόλουθος. Jam vero infra Mercurius vocatur νυκτὸς ἑταῖρος v. 290.

Ἐκ λίκνου κατάβαινε, μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.

Hymno in Mercur. v. 48.

Πειρήνας διὰ νῶτα δ ι ὰ ῥ ι ν ο ῖ ο χελώνης.

Nihil erat causae, cur *Clarkius* junior vulgatam tueretur, quae procul omni dubio labem contraxit. Elegans est, nec indigna, quae a *Barnesio* in textum reciperetur, *Vigeri* conjectura κραταιρίνοιο χελ. Propius tamen ad literarum ductus accedemus rescribendo:

Πειρήνας διὰ νῶτα λ ι θ ο ρ ρ ί ν ο ι ο χελώνης.

Empedocles ap. Plut. Symposiac. l. I. p. 618. B.

Καὶ μὴν κηρύκων τε λιθορρίνων τε χελωνῶν.

Sic ibi malim scribere pro λιθοῤῥίνωὐ χελύων τε, vel quod in aliis legitur, λιθοῤῥίνων τε χελύων.

Hymno in Mercur. v. 82. 83.

Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης
Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα.

(157) Compares licet cum hoc loco fragmentum *Arriani* ap. *Suid.* v. *Λύγος.* Ὡς δὲ ἄπορος αὐτοῖς ἡ διάβασις ἐφαίνετο, ξυναγαγὼν ὁ Βρόντιος τοὺς ἐπιχωρίους, κελεύει ἡγεῖσθαι τὴν ὁδόν, ὅπως εἰώθεσαν αὐτοὶ παρ' ἀλλήλοις φοιτᾶν ὥρᾳ χειμῶνος. οἱ δὲ κύκλους ἐκ λύγων τοῖς ποσὶ περιαρμόσαντες, αὐτοί τε ἀβλαβῶς ἐπήρχοντο κατὰ χίονος πεζομένης ὑπὸ τῶν κύκλων, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις παρεῖχον οὐ χαλεπὴν τὴν πάροδον. Quae prima quidem specie aliquam cum his *Homeridae* habent similitudinem, sed revera tamen differunt plurimum. Quid? si igitur (hariolari enim libet) reponamus:

Ἀβλαύτοις ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα.

Quam facile υ in β mutato ἀβλάβτοις in ἀβλαβέως abire potuerit, cuivis facile in oculos incurrit. De v. ἄβλαυτος videndus *Hemsterh.* in Obs. Misc. V. V. t. I. p. 23. ubi eam eximie restituit *Philostrato* juniori Icon. V. Eidem, sive potius *Philostrato* seniori ep. XXII. vocabulum βλαυτίον, unde hoc nostrum derivatum est, reddi debet. Τί οὖν, inquit, οὐκ ἀνυπόδητος βαδίζεις; τί δὲ τῇ γῇ φθονεῖς, λαυτία καὶ σανδάλια καὶ κρηπῖδες καὶ πέδιλα νοσοῦντών ἐστι φορήματα. Scr. βλαυτία. *Hesych.* Βλαυτία· σανδάλια. ad quem locum vide interpretes.

Hymno in Mercur. v. 348. 349.

Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα
Τοῖα πέλωρ' ὡς εἴ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι.

(158) Donec aliunde exemplum proferatur locutionis διατρίβειν κέλευθα, quam inepte interpretantur per *complanare vias*, libens scripserim:

Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέπρησσε κέλευθα.
Sed aliud quoddam consilium habens, iter fecit.

Ita v. 200. Ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον. Cf. v. 203. Od. β'. v. 429. Hymno in Apoll. v. 421. H. in Vener. v. 67.

Ὕψι μετὰ νεφέεσσι θοῶς πρήσσουσα κέλευθον.

Locus vero *Homeri* Od. β'. v. 404.

Ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

tantum abest, ut vulgatam tueatur, ut potius inde manifeste absurdi possit convinci.

Hymno in Mercur. v. 466—469.

— — Φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεύς,
Ἐκ πάσης ὁσίης, ἔπορεν δέ τοι ἄγλαα δῶρα.

Καὶ τιμὰς σέ γέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς,
Μαντείας θ', Ἑκάεργε, Διὸς πάρα θέσφατα πάντα.

Bernardus Martinus Var. Lect. l. II. c. 12. sublato post v. 467. puncto, ita locum constituebat:

— — — *ἔπορεν δέ τοι ἄγλαα δῶρα,*
Καὶ τιμάς· Σέ γέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφάς.

Hunc sequutus *Barnes.* textum, ut solet, mutavit. Temere (159) et frustra. Nam praeterquam quod sic nimis abrupta sint verba, mutavit sane *Martin.*, quae omnino retinenda erant, *ἐκ Διὸς ὀμφῆς.* Ita enim v. 529. *Τῶν ἀγαθῶν, ὅσα φημὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς.* Itaque mendum unice in vocabulo *τιμὰς* videtur latere, quod hoc modo tollendum arbitror:

Καὶ φήμας σέ γέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς, cet.

Orph. hymno 33. v. 9.

Χρυσοκόμα, καθαρὰς φήμας, χρησμούς τ' ἀναφαίνων.

Nec raro *φῆμαι* et *μαντεῖαι*, uti h. l., junguntur. *Plato* Leg. VII. p. 629. B. *κατά τινα μαντείας φήμην.* Epinom. p. 702. E. *κατὰ φήμας τε καὶ μαντείας λεχθεῖσιν. Philostrat.* V. A. l. III. c. 44. p. 131. — *καὶ κατὰ τὰς ἐκείνου φήμας τε καὶ μαντείας ξυνθείς.* —

Hymno in Vener. v. 48 — 53.

Καί ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν
Ἡδὺ γελοιήσασα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξίν,
Καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκεν ἀθανάτοισιν,
Ὥς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.

Nisi quis v. 51. scribere velit: (160)

Αἵ γε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν.

Totus versus ejiciendus est, et illuc ablegandus, unde primum pedem intulit. Possumus certe plane carere his verbis. Haec enim poëtae sententia est: *Venerem effecisse, ut dii cum mulieribus mortalibus, et deae cum viris mortalibus rem haberent.*

Hymno in Pana v. 13 — 15.

Πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε, θῆρας ἐναίρων,
Ὀξέα δερκόμενος· τότε δ' ἐς σπέος ἤλασεν οἴας,
Ἄκρης ἐξανιών, δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων.

Ita hunc locum ex parte praeclare restituerunt *B. Martin.* Var. L. l. IV. c. 18. et *D. Ruhnk.* Epist. Cr. p. 30. Sed praeterea emendandum:

Ὀξέα κεκλόμενος· τότε δ' ἐς σπέος ἤλασεν οἴας,
Ἄγρης ἐξανιών, δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων.

Prius quam aptum sit venatori, nemini non patet; nec tamen, si quis alterum commoda explicatione tueatur, magnopere obnitar. Posterius unice verum est. *Apollon. Rhod.* l. III.

v. 69. Θήρης ἐξανιών. *Reversus a venatione.* *Theocrit.* Id. I. v. 16.

(161) — Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γάρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρός.

Quem locum imitatus videtur *Philostr.* l. II. Icon. 11. ὅτε δὴ λέγεται καθεύδειν ὁ Πάν, ἐκλελοιπὼς τὴν θήραν.

Hymno in Dianam v. 15—19.

Μουσάων καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα
Ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰούς,
Ἡγεῖται, χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα,
Ἐ ξ ά ρ χ ο υ σ α χορούς· αἳ δ' ἀμβροσίην ὄπ' ἰεῖσαι
Ὑμνεῦσιν Λητὼ καλλίσφυρον. — — —

Locus hoc modo videtur emendandus:

Ἡγεῖται, χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα,
Ἐ ξ α ν έ χ ο υ σ α, χορούς. — — —

Gratiosum vestitum circum corpus habens ducit choros, inter quos eminet. Ita Diana depingitur H. in Apoll. v. 197. 198. Οὔτ' αἰσχρὴ etc. *Virgil.* Aen. l. I. v. 497—501.

Qualis in Eurotae ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros; quam mille secutae
Hinc atque hinc glomerantur Oreades, illa pharetram
Fert humero, gradiensque Deas super eminet omnes.

Quo loco *Maronem* expressisse *Homerum* Od. Z. v. 102. seqq. notavit *Fulv. Ursinus.*

(162) Hymno in Vestam v. 4—6.

Καλὸν ἔχουσα γέρας καὶ τιμήν· οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
Εἰλαπίναι θνητοῖσιν, ἵν' οὐ πρώτῃ πυμάτῃ τε
Ἑ σ τ ί ῃ ἀ ρ χ ό μ ε ν ο ς σ π έ ν δ ε ι μελιηδέα οἶνον.

Is. Vossius Obs. ad *Catull.* p. 4. hunc locum non videtur de menda habuisse suspectum, quae tamen satis perspicua est, nec *B. Martinum*, nec *Barnesium*, nec *Jo. Davisium* effugit. Qui singuli diversa institerunt via. Primus horum Var. Lect. l. I. c. 27. legit, Εἰλαπίναι θνητοῖς· σοὶ δὲ πρώτῃ πυμάτῃ τε, Ἑστίῃ, et ἀρχόμενος explicat per ἐπαρχόμενος. Male, si quid video. *Davis.* ad *Cic.* de Nat. D. l. II. c. 27. p. 193. scribendum autumat: Εἰλαπίναι θνητοῖς, ἵνα σοὶ πρώτῃ πυμάτῃ τε Ἑστίῃ, ἐρχόμενος etc. Nec magis prospere conatus successit *Barnesio* legenti, Εἰλαπίναι θνητοῖς, πᾶς δὲ πρώτῃ πυμάτῃ τε. Quamvis recte senserit, omnino personam requiri, de qua sermo sit, quaeque et in vulgata lectione et in *Martini* ac *Davisii* conjecturis desideratur. Ne multa, verissimam lectionem nos primum in sedem suam revocamus:

— — — — — Οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
Εἰλαπίναι θνητοῖσιν, ἵν' οὐ πρώτῃ πυμάτῃ τε

Ἑστίῃ εὐχόμενοι σπένδον μελιηδέα οἶνον.

Verbum σπένδον referendum ad θνητούς. Alterum pluribus exemplis confirmari potest. Homer. Il. π. v. 253.

Ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί.

Similiter Il. Ω. v. 287. Od. Γ. v. 45. et 48. O. v. 258. *Xenophanes* Colophonius apud *Athenaeum* l. XI. p. 462. E. (163)

Χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὔφρονας ἄνδρας
Εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
Σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
Πρήσσειν.

Aeschyl. Choëph. v. 147. Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χόας. Adde *Polyaenum* Strateg. l. IV. c. 19. Ὁ μὲν εὐξάμενος καὶ σπείσας ἀνέτεμε τὸ ἱερεῖον. Philostr. V. A. l. II. c. 7. p. 56. Δηλοῖς τῷ σπένδειν τε ἀπ' αὐτοῦ τῷ Διΐ, καὶ ὁπόσα ἐπὶ οἴνῳ εὔχεσθαι. et l. II. Icon. 5. p. 816. Σπένδει μὲν ἐπὶ τῇ τῶν Ἀρμενίων τροπῇ, καὶ ἡ ἔννοια εὐχομένης. Plura, quam necesse erat, excitavi veterum testimonia, ut doctiores judicent, an inde defendi possit locus *Sophoclis* Philoct. v. 1064 — 1067. [v. 1020 — 1023. *Herm.*] ubi Philoctetes indignabundus Ulyssem ita affatur:

Πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
Χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς εὔξεσθ', ἐμοῦ
Πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
Αὕτη γάρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.

G. Canterus elegantis homo ingenii, pro εὔξεσθ' reponebat ἄρξεσθ'. Quam conjecturam lubens admitterem, si constaret *Sophoclem* locutione illa ἄρχεσθαι ποιεῖν pro simplici ποιεῖν usquam fuisse usum, aut si locus sic esset perpurgatus. Nunc nullus fere dubito, quin scribendum sit:

Πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι (164)
Χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεστ', ἐμοῦ
Κλαύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;

Hic enim fuerat praetextus Philocteten in Lemno relinquendi, foedum odorem ejus esse intolerabilem, nec licere ipso gemente aut lacrymante diis sacra facere, vel libare. Diserte *Scholiastes* ad h. v.: Τοῦτο γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως, ὅτι οὐκ ἔστι θῦσαι τούτου ἐπιστενάζοντος, ἐξέθηκαν αὐτόν. Et Ulysses in initio tragoediae v. 8 — 11. Ὅτ' οὔτε — Βοῶν. στενάζων.

Hymno in Solem v. 10 — 12.

— — — Λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ
Αἰγλῆεν στίλβουσι, παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
Λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον.

Pro illis παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ monstrose corruptis con-

jiciebam aliquando: *παρὰ κροτάφων τ' ἀμαρυγαί.* Nunc magis placet altera conjectura:

— *Περὶ κροτάφοισί τ' ἔθειραι*
Λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον.

Crines plerumque symbolum sunt radiorum, unde Apollo *χρυσοκόμης* apellatur. Ipsam loquendi formulam quod attinet comparandus *Orpheus* Argon. v. 1217.

(165) — — *'Απὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι*
Πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο.

Stratonis epigramma, ab *Albertio* editum ad *Hesychium* V. *ἔθειραι.*

"Ηδη, μοι πολιαὶ αἱ ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι.

Hymno in Lunam v. 4—6.

Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν
Αἴγλης λαμπούσης· στίλβει δ' ἀλάμπετος ἀὴρ
Χρυσέου ἀπὸ στεφάνου, ἀκτῆρες δ' ἐνδιάονται.

Infeliciter hoc in loco versatus est *Barnes.*, v. 5. scribens *στίλβει δέ τ' ἀλάμπετος ἀήρ.* et v. 6. *ἀκτῆρες* explicans per *venatores*, vel *ἀκτῖνες* legendum censens. Utrumque vitium hoc modo tollendum videtur:

Αἴγλης λαμπούσης· στίλβει δὲ μελάντατος ἀὴρ
Χρυσέου ἀπὸ στεφάνου, λαμπτῆρες δ' ἐνδιάονται.

De posteriore, quod sponte se probat, non valde ero sollicitus. Prius paulo majoris momenti et ponderis est. *Hesychius: Μελάντατον. μέλαν ὂν κατ' ἐπίτασιν.* Adjectivum *ἀλάμπετος*, si vel metrum admitteret, suspectum foret, ut quod regulis analogiae repugnare videatur, nec usquam alibi occurrat, nisi in scholiis *Sophoclis* ad Oed. Col. v. 1728. [v. 1658. *Herm.*] ubi pro *Εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον*, alii notante *Scholiasta* scripserunt, *ἀλάμπετον*, Perperam procul dubio. Quomodo autem ille *Sophoclis* locus sit constituendus, alii viderint. Reponebam aliquando *γῆς ἀδούπητον βάθρον.* quam vocem saepius adhibuit *Nonnus*,
(166) ut l. I. p. 22. ed. Wech. v. 12. p. 34. l. 13. l. XII. p. 334. v. 5. et alibi. Praeterea hariolabar *γῆς ἀναύγητον βάθρον.* V. *Aeschyli* Prom. V. v. 1027. Sed cum *Pollux* l. III. segm. 98. *ἀλύπητον* tanquam *Sophocli* privum adnotaverit, ampliandum censeo.

Addam unicam emendationem super poëmatio, quo caecitatem suam deplorat *Homerus* adversus Cumanos v. 6. legitur:

Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα, ποτνιάνακτον.

Ultimum vocabulum explicare conatur *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 259. sed procul dubio reponendum:

Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα, ποντοτίνακτον.

CAPUT III.

Oppianus aliquoties emendatur et illustratur. Εὐθύς, ἰθὺς et ἰχθὺς confusa. ἰθύειν et ἰθύνειν. Apollonius Rh. et Scholiastes ejus restituuntur. Ἀκρόλοφος. Τάλαροι λύγινοι. Moeris Atticista correctus. Ἀταλός. Epigramma Stratonis ineditum castigatur. Ἀρνειοὶ et Ἄρνες. Euripides emaculatur. Ἔνδια. Σμαραγή.

In *Oppiani* poëtae non inelegantis carminibus post *Rittershusii* aliorumque curas superest adhuc quod sibi agendum sumant literati. Nos parvum correctionum nostrarum dabi- (167)
mus spicilegium.

Cyneget. lib. I. v. 296.

Πάσσονες εἰσιδέειν, καὶ κρείσσονες εὐθὺς ὀρούειν.

Alii Codd. notante *Rittershusio* habent *μείζονες εὐθύς*, alii *ἀμείνονες*. Verum vulgatam praetulerim, modo scribatur:

Πάσσονες εἰσιδέειν, καὶ κρείσσονες ἰθὺς ὀρούειν.

Saepius haec apud *Oppianum* sunt confusa, ut v. 482. l. II. v. 472. ubi pro *ἰθὺς ὀρούει* male in nonnullis *εὐθὺς* legitur. Comparandus l. III. v. 76.

Ὠκύτατα θείει καί τ' ἄλκιμον ἰθὺς ὀρούει.

ut et v. 474. l. IV. v. 84. 187. 218. 400. Hal. III. v. 217. Idem vocabulum restituendum est Hal. l. IV. v. 44.

Ἄλλος ἐπαΐξας πρόμαχος σκάρος ἰχθὺς ὀδοῦσιν
Ὁρμίην ἀπέκερσε — — — — —

Scarum piscem esse omnes noverant. Scribe:

Ἄλλος ἐπαΐξας πρόμαχος σκάρος ἰθὺς ὀδοῦσιν.

Ἰθὺς et *ἰχθὺς* Hal. l. V. v. 144. etiam sunt permutata. Ab *ἰθὺς* derivata verba *ἰθύειν* et *ἰθύνειν*, quae saepius permiscentur, recte distinxit eruditus *Apollonii Rhod. Scholiastes* ad l. II. v. 327. quamvis et ibi librariorum culpa male *ἰθύνειν* pro *ἰθύειν* legatur. *Apollonii* versus est:

Ἀφραδέως ἰθύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι. (168)

Ad quem notat commentator: *Τὸ δὲ ἰθύνειν τὸ ὁρμᾶν σημαίνει. οἱ δὲ ἰθύνειν γράφοντες ἁμαρτάνουσι.* Inepte *Hoelzlinus* pro alterutro *ἰθύνειν* reponendum autumat *εὐθύνειν.* Emendandum et in poëta *ἰθύετ'*, et in *Schol.* *ἰθύειν.* Cf. ejusd. l. v. 952. v. 1158. l. III. v. 354. et 1058. Optime *Hesychius*: *Ἰθύει. βούλεται. ἐφορμᾷ. φέρεται.*

Cyneget. l. I. v. 417.

Ζατρεφέες, πρώνεσσιν ἐοίκοτες ἀγρολόφοισι.

Unica mutata litera reponendum:

Ζατρεφέες, πρώνεσσιν ἐοικότες ἀκρολόφοισι.

Strato in epigrammate nondum edito:

Τοὺς σοβαροὺς τούτους, καὶ τοὺς περιπορφυροσήμους
Παῖδας, ὅσους ἡμεῖς οὐ προσαφειδόμεθα.
Ὥσπερ σῦκα πέτραισιν ἐπ' ἀκρολόφοισι πέπειρα
Ἔσθουσιν γῦπες, Δίφιλε, καὶ κόρακες.

Per *γῦπας* et *κόρακας* videtur *Strato* philosophos intelligere, qui adolescentes, quos *σοβαροὺς* et *περιπορφυροσήμους* appellat, corrumpere censebantur.

Cyneget. l. I. v. 526. 527.

Οἵη δ' ἐκ ληΐοιο φέρει θέρος ἀμητοῖο
Βριθομένη πυρῷ τε μεταύλιον εἶσιν ἀπήνη.

Brodaei conjectura *μεσαύλιον* admitti nequit. Literis disjunctis scribendum:

Βριθομένη πυρῷ τε μετ' αὔλιον εἶσιν ἀπήνη.

(169) Quod *Arnaldum*, Lect. Gr. p. 208. ubi ad hunc locum notat, *αὔλιον* etiam pro *stabulo* Graecis usurpari, latuisse miror. *Callimachus* fragm. CXXVI.

Δέσποιναι Λιβύης Ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὔλια, καὶ δολιχὰς θῖνας ἐκβλέπετε.

Cyneget. l. II. v. 41. 42.

Οἷα δ' ἐνὶ ξυλόχοις κεχαρισμένα δῶρα φέρουσιν
Ἐν γλυκέροις ταλάροισι παρ' αἰπολίοισι νομῆες.

An calathi *γλύκεροι* possint dici, alii videant. Ab *Oppiani* manu profectum opinor:

Ἐν λυγίνοις ταλάροισι παρ' αἰπολίοισι νομῆες.

Similiter *Homerus* *πλέκτους ταλάρους* dixit Il. Σ. v. 568. Od. I. v. 247. *Philostratus* l. I. Icon. 31. p. 809. *Κεράσον δὲ ταῦτα δῶρα, ὀπώρα τις αὕτη βοτρυδὸν ἐν ταλάρῳ· ὁ τάλαρος δὲ οὐκ ἀλλοτρίων πέπλεκται λύγων, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ.* Idem vocabulum reddendum est *Moeridi Atticistae*, cujus novam editionem Mstorum non tantum collatione, sed et excellentis literarum in Gallia statoris *Claudii Sallierii* commentario instructam paramus. Apud *Moerin* [p. 55. p. 41. ed. huj.] legitur *Ἄῤῥιχος. κόφινος πυκνός.* Castigandum: *Ἄῤῥιχος· κόφινος λύγινος.* *Hesych.*: *Ἄῤῥιχος. κόφινος, ἢ ἀγγεῖον λύγινον.* Cf. *Etymol.* V. qui explicat per *κόφινον οἰσύϊνον.*

Cyneg. l. II. v. 379. 380.

Λάχνη πορφυρόεσσα δ' ἐπὶ χροὸς ἐστεφάνωται
Πολλή τ' οὐχ ἁπαλή τε, τάχ' αἰγὸς ἂν ἀντιφερίζοι.

(170) In aliis Codd. erat *οὐ καλή* notante *Rittershusio.* Ex utraque lectione vera enascetur:

Πολλή τ' οὐκ ἀταλή τε, ταχ' αἰγὸς ἂν ἀντιφερίζοι.

Strato in Anthologia inedita:

Τῶν παίδων, Διόδωρε, τὰ προσθέματ' εἰς τρία πίπτει
Σχήματα, καὶ τούτων μάνθαν' ἐπωνυμίας.
Τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἀκμὴν ἀλάλου ὀνόμαζε
Κοκκωτὴν φῦσαν ἄρτι καταρχομένην,
Τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην λέγε σαῦραν,
Τὴν δὲ τελειοτέρην οἶδας, ἃ χρή σε καλεῖν.

v. 1. *Προσθέματα* interprete *Hesychio τὰ πυγιαῖα.* v. 3. profert *Salmasius* Exerc. Plin. p. 239. vocem *ἄλαλος* capiens pro *puero, qui per aetatem nondum fari potest.* Sed ita Graeci recentiores; non veteres, quibus *ἄλαλος* est *mutus, elinguis.* Praestat igitur legere:

— — *ἀκμὴν ἀταλοῦ ὀνόμαζε.*

Cyneg. l. III. v. 223.

Οὐ γόνον ἰοβάρον παναμειλικτοῖο δρακαίνης.

Serpens *mala gramina pastus* recte dici posset *ἰοβόρος*. Verum illud huc non quadrat. *Rittershusii* conjecturam *ἰοβόλον* lubens amplecterer, si *Oppianus* eo usquam fuisset usus. Nunc reponendam censeo vocem *Oppiano* familiarem:

Οὐ γόνον ἰοφόρον παναμειλικτοῖο δρακαίνης.

Cyneg. l. I. v. 475.

Καὶ θαμινοῖς κυνόδουσιν ἀκαχμένον ἰοφόροισι. (171)

Lib. II. v. 245.

Πικροῖς φυσιόων συρίγμασιν ἰοφόρος θήρ.

Ibid. v. 454. l. III. v. 252. 433. 441. Hal. l. II. v. 422.

Cyneget. l. III. v. 262—268.

Φράζεο δοίω φῦλα δυσάντεα καρχαρόδοντα,
Μηλοφόνον τε λύκον δυσδερκέα τ' αὖθις ὕαιναν,
Τὸν μὲν ποιμενίων καὶ αἰπολίων ὀλετῆρα·
Τὴν δ' ἐχθρὴν σκυλάκεσσιν, ἀρειοτέροις τε κυνέσσι.
Τὸν μὲν νυκτερινὸν διὰ γαστρὸς ἄφυκτον ἐρωὴν
Ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα,
Τὴν δέ τε νυκτιπόρον καὶ νυκτιπλανῆ τελέθουσαν.

v. 262. pro *δύω* scripsi *δοίω*; nam *Rittershusii* conjecturae minus placebant. Sed versum 267. foedissima deturpat macula, quam callide dissimulavit *Rittersh.*, cum vertit *Alborum haedorum*, *τὲ* non exprimens. Emendandum unice:

Ἀρνειῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα.

Ita v. 264.

Τὸν μὲν ποιμενίων καὶ αἰπολίων ὀλετῆρα.

Homer. Il. Ω. v. 262.

Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.

Ἀρνειοὶ Homero sunt *agni majores*, notante *Ammonio* p. 24. *Ἄρνες καὶ ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ*

νεογνοί. Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον. Ἀρνειοὶ δὲ οἱ
(172) προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, Ὅστ' οἴων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Verum *Oppiano* ἀρνειοὶ in genere sunt *agni*. Sic Cyneg. l. IV. v. 89.

Ἀρνειὸν νεογιλὸν ὑπ' ἀρτιτόκοιο τεκούσης.

et v. 278.

Ἄλλοτε δ' ἀρνειοὺς αὐτῆς ἐδάϊζε δορῇσι.

Alterum ἄρνες restituendum *Euripidi* Iphig. Taur. v. 1222—1225.

Τούςδ' ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους,
Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνούς τ' ἄρσενας, ὡς φόνῳ φόνον
Μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων, τά τ' ἄλλ' ὅσα
Προὐθέμην ἐγὼ ξένοισι καὶ θεᾷ καθάρσια.

ubi νεογνοὺς ἄρσενας interpretantur per *juvenes*; sed, si nihil aliud, ipsa metri trochaici ratio legendum docebat:

Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνούς τ' ἄρνας, ὡς φόνῳ φόνον.

Cyclop. v. 205.

Πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα.

Electr. v. 495.

Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε.

Cyneget. l. III. v. 277—283.

De lupo et hyaena ita pergit poëta:

(173) *Ῥινόν τ' ἀμφοτέροισιν ἐπικλείουσιν ὀδοῦσι*
Ῥιγεδανόν, τῆς μέν τε διατμήξας περὶ ποσσὶν
Εἰ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δεῖμα κραταιῶν,
Καί σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις
Ἀντίον οὐχ ὑλάουσι, πάρος γέ μιν ὑλακόωντες,
Εἰ δὲ λύκον δείρας, ῥινῶν ἀπὸ τεκτήναιο
Τύμπανον. — — — — — —

Nullus in *Oppiano* locus est, in quo gravius hallucinati sint *Rittershusius* et *Brodaeus*. Ille, cum v. 277. 278. ita reddit: *Nasumque includunt utrisque dentibus terribilem, cujus quidem particulam resecans.* etc. hic, quando v. 278. pro τοῦ legit τῆς. Verum locus emendationis indiget et explicationis. Castigandum videtur:

Ῥινόν τ' ἀμφοτέροισιν ἐπικλείουσι θανοῦσι
Ῥιγεδανόν. — — — — — — —

Quod si non verum, menti saltem poëtae accommodatum satis est. Haec enim est horum verborum sententia: *Et pellem canunt ambobus* (lupo et hyaenae,) *etiam mortuis terribilem esse.* Ἀμφοτέροισιν ad lupum et hyaenam referendum est, ut v. 270.

Εἰδέα δ' ἀμφοτέροις ἀνομοίϊα θηρσὶ δαφοινοῖς.
'Επικλείειν hic notat *cantare, celebrare*, ut apud *Apollon. Rhod.* l. I. v. 59.

Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι.

Ita ibi legendum pro *ἔτι κλείουσιν* e *scholiasta Homeri* ad Il. *Α.* v. 264. Denique *θανοῦσι* confirmat v. 287.

Καὶ φθίμενοι γὰρ ὄϊς φθίμενον λύκον ἐῤῥίγασι. (174)

Cyneget. l. III. v. 352.

Τοῖα περὶ στομάτεσσι προσώπατα. τοῖον ὕπερθεν
Νεύει ἐπισκύνιον. τοῖον λαλαγεῦσιν ὀδόντες.

Verbum *λαλαγεῖν* huic loco non satis facit, nec *crepitandi* notionem habet quam ei tribuit *Rittershusius.* Refingendum opinor:

Νεύει ἐπισκύνιον. τοῖον παταγεῦσιν ὀδόντες.

Philostratus l. I. Icon. 28. p. 803. de apro: *Ὁρῶ δὲ αὐτὸν καὶ τὴν χαίτην φρίττοντα καὶ πῦρ ἐμβλέποντα καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ παταγοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς.*

Cyneget. l. IV. v. 205. 206.

In descriptione venationis leonum Aethiopibus usitatae:

Οἱ δὲ τότ' ἐγκονέουσι πολὺ πλέον· αἶψα δ' ὕπερθεν
Πάντες ἐρυσσάμενοι κρατεροῖσι δέουσ' ὑπὸ δεσμοῖς.

Leni medela reponi debet:

Οἱ δὲ τότ' ἐγκονέουσι πολὺ πλέον· αἶψα δ' ὕπερθεν
Πάντες ἐρεισάμενοι κρατεροῖσι δέουσ' ὑπὸ δεσμοῖς.

Halieut. l. IV. v. 371.

Καὶ μορφὴν καὶ δαῖτα καὶ αὐτῆς εὔδια πέτρης.

Levem errorem commisit *Rittershusius*, quando *εὔδια πέτρης* comparat cum Latinorum *aprica campi.* Amplectendum (175) omnino est, quod praebet Palatinus I.

Καὶ μορφὴν καὶ δαῖτα καὶ αὐτῆς ἔνδια πέτρης.

Scholiastes reddit *διατριβάς. Eustathius* ad Od. *Δ.* p. 180. v. 34. *Ἔνδιον, οὐδετέρως λέγεται καὶ ἡ διατριβή, ὡς δηλοῖ 'Οππιανὸς ἔνδια πέτρης εἰπὼν τὰς διατριβάς.* Quem locum ad *Hesychium* V. citat eruditissimus *Kusterus.*

Halieut. l. IV. v. 569. 570.

Αἱ δ' ὑπὸ μαρμαρυγῆς βαρυηχέος, ἠδ' ὁμάδοιο
Φυζαλέαι θρώσκουσι. — — — — — —

Recte Vir Doctus in Miscell. Obs. Vol. IV. p. 216. restituisse videtur *βαρυηχέος*. Sed ne sic quidem locus erit perpurgatus. Qui enim splendor sonorus dici potest? Versus ita redintegrandus est:

Αἵδε δ' ὑπὸ σμαραγῆς βαρυηχέος, ἠδ' ὁμάδοιο.

Libr. V. v. 243.

Πολλὴ δὲ σμαραγή, πολλὴ δ' ἀνὰ πόντον ἀϋτή.

Similiter l. V. v. 248.

Τῶν μέν τις καὶ τῆλε δυσηχέα δοῦπον ἀκούσας.

(176) Halieut. l. V. v. 342.

Οὐ γὰρ ἀλὸς ῥοθίων τόσσος φόβος, οὐδ' ἀλεγεινῆς
Ἀνδράσι ναυτιλίης καὶ ὀΐζυος, ἣν μογέουσιν,
Αἰεὶ δυσκελάδοισι συνιππεύοντες ἀέλλαις,
Οὐδ' ἅλις ὀλλυμένοις διερὸς μόρος, ἀλλ' ἔτι τοίους
Δαιτυμόνας μίμνουσιν. — — — — —

Levis haec in initio deturpat macula, sed non sine levi sensus detrimento. Certissima emendatio est:

Οὐ γὰρ ἅλις ῥοθίων τόσσος φόβος. —

CAPUT IV.

Euripidis Heraclidae et Helena saepius emaculantur. Ἀνηβᾶν, repubescere. Versus νόθοι notati. Macariam Proserpinae fuisse immolatam docetur. Αὐτή. Ἑνὶ λόγῳ. Ἀνόνητοι γάμοι. Chariton leviter emendatur. Ἀκονίτως. Κελευστής.

Sponte iterum delabor ad *Euripidem*, cujus hi sunt versus ex Heraclidis v. 172. 173.

Κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἶδ' ὡπλισμένοι
Μάχοιντ' ἀνηβήσαντες. εἰ δὲ τοῦτό σε.

Cum verbum *ἀνηβᾶν* semper significet *repubescere*, literis sejunctis emendandum:

Κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἶδ' ὡπλισμένοι
Μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες. — —

Heraclid. v. 215 — 226. (177)

Ἃ δ' ἐκτὸς ἤδη τοῦ προσήκοντός σε δεῖ,
Τίσαι λέγω σοι παισί· φημὶ γάρ ποτε
Σύμπλους γενέσθαι τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί,
Ζωστῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μέτα,
Ἅιδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν
Πατέρα σόν. Ἕλλας πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ.
Ὧν ἀντιδοῦναί σ' οἶδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν,
Μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
Τῶν σῶν ἀποσπασθέντες, ἐκπεσεῖν χθονός.
Σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρίς, ἔν τε πόλει κακόν,
Ἱκέτας, ἀλήτας, συγγενεῖς· οἴμοι κακῶν,
Βλέψον πρὸς αὐτούς, βλέψον. ἕλκεσθαι βίᾳ.

Versus 222. et 223. a sciolo profecti sunt, qui putabat aliquid ad sententiam desiderari post versum 221. *Ὧν ἀντιδοῦναί σ'* etc. Sed delendi omnino sunt; nec damnum inde patietur *Euripides*, apud quem supra (v. 99. 100.) iidem versus cum levi discrimine rectissime leguntur.

Heraclid. v. 489 — 491.

Χρησμῶν γὰρ ᾠδούς φησι σημαίνειν ὅδε,
Οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον
Σφάξαι κελεύειν μητρός, ἥτις εὐγενής.

Ita v. 491. distinguit editio Aldina, notante *Barnesio*, cum aliae editiones comma post *κελεύειν* ponant. Difficilem locum hoc modo refingendum existimarunt *Brodaeus* et *Duportus*:

Οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον
Σφάξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς.

(178) Quam lectionem pro more *Barnesius* satis audacter in textum intrusit. Pessime quidem: nam sic omnia paene vestigia ad veram *Euripidae* manum deprehendendam sunt obliterata. Verum cum nostra etiam conjectura alicui videri posset audacior et nimis a recepta lectione recedens, paucis in antecessum *λεπτολογητέον*. Ac primo quidem recte animadverterunt homines eruditi, locutionem *μητρὸς ἥτις εὐγενής* non posse ferri, pro qua dicendum fuisset *μητρὸς ἥτις εὐγενοῦς*. Vide praeter citata loca Alcest. v. 332. Ion. v. 839. Hercul. v. 843. fragm. Temenis v. 26. *Sophoclis* Ajac. v. 1251. Dein et illud bene observarunt, quemadmodum alibi, ita et hic patris nobilitatem maxime in censum venisse, ut e v. 409. et 514. liquet; unde in eam inciderunt suspicionem et hic scribi debere, *πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς*. Verum ne regeram, violentam hanc esse mutationem, nec solere librarios illa *πατρὸς* et *μητρὸς* confundere; ultima locutio *ἥτις εὐγενὴς* omnino expers vitii est, nec temere mutari debuerat. Ita *Sophocles* Electr. v. 259.

— *Πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ*
Πατρῷ' ὁρῶσα πήματ' οὐ δρῴη τάδ' ἄν.

et *Euripides* Herc. Fur. v. 1228.

— — *Ὅσας εὐγενὴς βροτῶν.*

Praeterquam, quod, si vel illam admittamus *διόρθωσιν*, non parva supersit difficultas in verbis *σημαίνειν* et *κελεύειν*, quorum alterutrum h. l. friget et abundat. Videtur praeterea nomen deae requiri, cui Macaria esset immolanda, cujus ta-
(179) men nulla hic injicitur mentio. Quibus denique adde hemistichium *σφάξαι κελεύειν* non tantum hujus trag. v. 409. sed et Iph. Aul. v. 532. et Androm. v. 625. occurrere, quod loco interpolando ansam praebere potuit. Itaque his suffultus rationibus et ab ipso quasi veritatis oraculo admonitus legendum censeo:

Χρησμῶν γὰρ ᾠδούς φησι σημαίνειν ὅδε,
Οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον
Σφάξαι κ ό ρ η Δ ή μ η τ ρ ο ς, ἥτις εὐγενής.

Vides, quam recte in editione Aldina distinctio post *μητρὸς* sit posita. Sed argumentis est confirmanda haec correctio. Invictum praebet ipse *Euripides* v. 600. 601.

— — *Δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεάν,*
Ἧι σὸν κατῆρκται σῶμα, Δήμητρος κόρην.

Ad quem locum eleganter *Barnesius* conjicit, v. 409. et 410. pro

Σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρην
Δήμητρί γ', ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς

legendum esse:

Σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις — — — —

Quod verum videtur, nisi forte quis malit:

Σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον Κόρῃ
Δήμητρί τ' ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς.

Saepius enim hae deae junguntur. Ita Supplic. v. 33. 34. (180)

Μενῶ πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεαῖν
Κόρης τε καὶ Δήμητρος. — — —

ubi v. 1. solam Cererem invocaverat Aethra. Alterum argumentum, quod priori adjici potest, hoc est: Erechthea regem Atheniensium simili in casu filiam suam immolasse Proserpinae, quod memoriae prodidit *Demaratus* in *Τραγῳδουμένοις* l. III. apud *Joannem Stobaeum* Floril. tit. XXXVIII. *Ἀθηναίων πρὸς Εὔμολπον τῶν Θρᾳκῶν βασιλέα πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς ὁ τῆς Ἀττικῆς προϊστάμενος, χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσει τοὺς ἐχθρούς, ἐὰν μὲν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνῃ θύσῃ, παραγενόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας Θρασυθέᾳ τῇ γυναικὶ τὴν πυθόχρηστον μαντείαν ἀπήγγειλεν· εἶθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνεῖλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης.* Ridiculus est *Jo. Meursii* error de Regno Attico l. II. p. 114. corrupta *Stobaei* lectione decepti, ubi Erechthei filiam Proserpinam fuisse dictam e *Demarati* fragmento colligit. Iam vero videor mihi audire, qui objiciant argumentum hujus tragoediae adversari huic sententiae meae: *Χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένων σφάξῃ.* Sed respondeo, *Euripidis* libros ante compositum argumentum potuisse esse mendosos, vel ibi reponi debere *Κόρῃ Δήμητρος*, aut, si hoc minus placeat, *Κόρῃ καὶ Δήμητρι.* Atque hanc quidem emendationem ita nunc mihi videor idoneis arbitris probasse, ut, si pluribus eam confirmarem, vel horum intelligentiae diffidere, vel otio meo abuti merito existimarer.

Heraclid. v. 646. 647. (181)

Τί χρῆμ' ἀϋτεῖς; πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος.
Ἰόλαε, μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρών.

Interpres hunc in modum latine reddit: *Quam ob rem vociferaris, totum hoc tectum repletum est clamore.* Male, quamvis sententia loci tale quid requirat. Castigandum:

Τί χρῆμ' ἀϋτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;

Hesychius: Ἀϋτῆς. κραυγῆς, βοῆς. *Apollonius Rhod*. l. I. v. 1051.

Ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι· αἶψα δ' ἀϋτῆς
Πλῆτο πόλις. — — — — — — —

Pergamus ad Helenam.

v. 771.

Ἡ πόλλ' ἀνήρου μ' ἐν ὀλίγῳ, μιᾷ θ' ὁδῷ.

Literis transpositis scribendum:

Ἡ πόλλ' ἀνήρου μ' ἐνὶ λόγῳ, μιᾷ θ' ὁδῷ.

Aristaenetus l. I. ep. 18. p. 47. καὶ ἑνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ *Euripides* Herc. Fur. v. 1391.

— Ἅπαντες δ' ἑνὶ λόγῳ πενθήσατε.

ubi alia dabit *Barnesius*.

Helen. v. 890—892.

Κύπρις δὲ νόστον σὸν διαφθεῖραι θέλει,
Ὡς μήτ' ἐλεγχθῇ, μήτε πριαμένη φανῇ
Τὸ κάλλος, Ἑλένης οὕνεκ' ὠνητοῖς γάμοις.

(182) Verba sunt Theonoes ad Menelaum, in quibus magnopere me offendunt ultima, μὴ πριαμένη φανῇ τὸ κάλλος ὠνητοῖς γάμοις, *ne videatur* Venus *formam emisse venali connubio*; nempe εἰδώλῳ Helenae. Quae, si quid video, manifeste sunt absurda. Reponendum opinor:

Ὡς μήτ' ἐλεγχθῇ, μήτε πριαμένη φανῇ
Τὸ κάλλος, Ἑλένης οὕνεκ' ἀνονήτοις γάμοις.

Ita v. 889. hae nuptiae vocantur γάμοι ψευδονύμφευτοι. Nam secundum tragoediae oeconomiam Paris nunquam cum Helena rem habuit, sola imagine gavisus, dum ipsa Helena in Aegypto apud Protea commoraretur. Eodem fere sensu dicuntur ἄγαμοι γάμοι, *innuptae nuptiae*. Et eodem modo ἀνόνητος γάμος de Helena Menelao erepta, Orest. v. 1530—1533.

Πολύπονα δὲ πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀνασχόμενος,
Ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας
Ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.

et Alcest. v. 412.

Ἀνόνητ' ἀνόνητ' ἐνύμφευσας.

Chariton l. I. p. 4. lin. 10. Βασιλέων ἀγωνισαμένων αὐτὸς ἀκονίτως τὸν στέφανον ἤρατο, ἀλλὰ ἀνόνητον αὐτῷ γενέσθω τὸ ἆθλον. Sic ibi legendum pro ἀκόντων, pro quo ἀκονιτὶ reponebat *Reiskius*. *Hesychius*: Ἀκονίτως. ἀκοπιάστως. ἀπόνως.

(183) Helen. v. 1398—1400.

Πέπλους δ' ἀμείψας ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς,
Ἅ 'γώ νιν ἐξήσκησα, καὶ λουτροῖς χρόα

Ἔδωκα, χρόνια νίπτρα ποταμίας δρόσου.

Interpretis verba singulatim describere molestum est, nec lectori gratum, aut adeo utile: hoc tamen loco taedium illud devorabo, ut judicari possit, quantum sibi in vetustis auctoribus vertendis permiserint homines imperiti. Ita vero reddit: *Vestibus vero mutatis, alias a me accepit, pro naufraga veste, quibus ego ipsum exornavi,* etc. Qui sensus si e Graecis ullo modo extundi possit, nihil amplius supererit in tota Graecia, quod non facile explicari queat. Nec alibi fere turpius se dedit *Barnesius*, cujus haec sunt verba: „Vel ἄμειψεν legendum, vel certe (quod longe potius duco) est egregia ellipsis, quam eleganter poëta hic ponit, ob subitum Theoclymeni ingressum, unde abrumpere orationis filum cogebatur Helena, etc." Nugae! Nam debuisset talis ellipseos exemplum addere, et praeterea docere ἐξασκεῖν τινα ἐσθῆτα Graecum esse, ut et, quo Ἃ in initio versus 1399. referendum sit. Sed quid in re levi diutius moras necto? Scribendum:

Πέπλους δ' ἀ μ ε ί ψ α σ' ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς,
Ἐγώ νιν ἐξήσκησα, καὶ λουτροῖς χρόα
Ἔδωκα, χρόνια νίπτρα ποταμίας δρόσου.

Quorum versionem adscribere nunc non vacat. Illud observandum λουτροῖς χρόα δοῦναι esse pro δοῦναι λουτρὰ χροΐ. Cum toto hoc loco comparari debet *Sophoclis* Oed. Col. v. 1666 — 1669. de Antigone et Ismena:

Τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον (184)
Πάγον μολοῦσα, τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
Ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
Ἐσθῆτι τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται.

Ubi pro σὺν χρόνῳ forte praestiterit ἐν χρόνῳ.

Helen. v. 1418. 1419.

Καὶ ξυνθάνοιμ' ἄν· ἀλλὰ τίς κείνῳ χάρις
Ξ υ γ κ α τ θ α ν ό ν τ ι κατθανεῖν; — —

Literae sejungendae sunt:

Ξ ὺ ν κ α τ θ α ν ό ν τ ι κατθανεῖν; —

Helen. v. 1528. 1529.

Nuncius, qui e navi Menelai salvus evaserat, ita scenam aperit, et Theoclymenum alloquitur:

Ἄναξ, τὰ κ ά κ ι σ τ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν,
Ὡς καιν' ἀκούσῃ πήματ' ἐξ ἐμοῦ τάχα.

Pro κάκιστ', quod *Scaliger* obelo confoderat, *Duportus* in margine libri conjecerat, χείριστ', quod metro quidem satisfacit, sed sensui accommodatum non est. Videbat hoc ipsum *Barnesius*, et tamen χείριστ' invita Minerva in textum recepit. Scilicet huic mandes, si quid recte curatum velis. Sententia loci haec est: *Opportunissime Te domi invenimus,* ω

Rex, ut statim nova mala ex me cognoscas. Itaque legendum credo:

Ἄναξ, τὰ κάλλιστ' ἐν δόμοις σ' εὑρήκαμεν,
Ὡς καὶν' ἀκούσῃ πήματ' ἐξ ἐμοῦ τάχα.

(185) Similiter fere Iph. Aul. v. 1106. 1107.

Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων
Εὕρηχ', ἵν' εἴπω παρθένου χωρὶς λόγους.

Helen. v. 1590 — 1592.

Ἀνὴρ παρ' ἄνδρ' ἔζονθ', ὑφ' εἵμασι ξίφη
Λαθραῖ' ἔχοντες, ὄρθιά τ' ἐξεπίμπλατο
Βοῆς κελεύθου φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν.

Ultima ὄρθιά τ' etc. interpres ita pro lubitu suo reddit: *Tum vero clari sublati sunt clamores ad iter, ut audivimus.* Verum hac vice condonabitur, cum locus non leviter sit commaculatus. Et versu quidem 1591. ipsa metri ratio errorem indicat, quarta sede anapaestum respuens. Praeterea quid sibi velint ἐξεπίμπλατο ὄρθια φθέγματα βοῆς κελεύθου, nemo explicuerit. Non negaverim ὄρθια φθέγματα alibi optime dici, uti ὄρθια κηρύγματα Iph. Aul. v. 94. *Soph.* Electr. v. 685. Verum illud ipsum huic loco depravando occasionem dedisse videtur. Emendandum certe:

Ἀνὴρ παρ' ἄνδρ' ἔζονθ', ὑφ' εἵμασι ξίφη
Λαθραῖ' ἔχοντες, ῥόθιά τ' ἐξεπίμπλατο
Βοῆς, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν.

Ita leni mutatione sensus evadit egregius: *Mare vero implebatur clamore statim ac portisculi vocem audivimus.* Apposite *Chariton* lib. VIII. c. 2. p. 130. lin. 10. et seqq. *Ταῦτα εἴποντος ὁ σαλπιστὴς τὸ ἀνακλητικὸν εἰς τὰς τριήρεις ἐσήμαινε. λάφυρα δὲ καὶ αἰχμαλώτους τῆς προτεραίας ἦσαν ἐντεθειμένοι, καὶ οὐδὲν ἐν τῇ νήσῳ καταλέλειπτο, πλὴν εἰ μή*
(186) *τι βαρὺ καὶ ἄχρηστον· ἔπειτα ἔλυον τὰ ἀπόγαια καὶ ἀγκύρας ἀνῄρουν, καὶ βοῆς καὶ ταραχῆς ὁ λιμὴν πεπλήρωτο, καὶ ἄλλος ἄλλο τι ἔπραττε.* Conferendus *Virgilius* Aen. l. III. v. 128. et seqq. l. V. v. 141. et inprimis l. IV. v. 408 — 411.

Quis tibi tunc, Dido, cernenti talia sensus;
Quosve dabas gemitus, quum littora fervere late
Prospiceres arce ex summa, totumque videres
Misceri ante oculos tantis clamoribus aequor.

De Celeusta videndi praeter *Vossium* in Etymol. V. *Celeustes* et *Portisculus*, *Kuhnius* et *Jungermannus* ad *Polluc.* l. I. segm. 96. quorum posterior egregium adfert *Longi* locum, Pastor. l. III. (c. 21. pag. 91. ed. Schaef.) quem, quia ad rem quam maxime est accommodatus, nostrum faciamus: *Εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς, οἱ δὲ λοιποὶ*

καθάπερ χορὸς ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Usus eo vocabulo est ipse *Euripides* v. 1611.

— — *Ναυάταις δὲ τοῖσι σοῖς*
Βοᾷ κελευστὴς τὴν ἐναντίαν ὄπα.

Denique ὡς ita in medio periodi poni solet, ut Bacch. v. 690.

Μυκήμαθ' ὡς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν.

et Ion. v. 1424.

Τόδ' ἔσθ' ὕφασμα, θέσφαθ' ὡς εὑρίσκομεν.

(187)

CAPUT V.

Orphei Argonautica corriguntur aliquoties. Ἄπλατοι ὁλκοὶ serpentis. Κόλχοι στυφελοί. Fragmentum Solonis apud Stobaeum emendatur. Θείνειν et θένειν. Euripides quater emaculatur. Oppianus leviter castigatur. Θύνειν. Plures in Orpheo desiderari versus notatur. Quinti Calabri locus sanatur.

Filum observationum mearum in *Orphei* Argonautica, quod supra abruperam, hic resumam et breviter pertexam.

v. 991. 992.

Ἔνθα δράκων ὁλκοῖσιν ὑπὸ πλατέεσσιν ἑλιχθεὶς
Δινεύων ἀνάειρε κάρα βλοσυρόν τε γένειον.

Haud vulgaris est elegantiae haec draconis descriptio; verum, ut ne semel quidem nitorem suum retineret *Orpheus*, fecit librariorum incuria dicam, an inscitia. Certe pro ὁλκοῖσιν ὑπὸ πλατέεσσιν, quae languida sunt et frigidiuscula, reponendum:

Ἔνθα δράκων ὁλκοῖσιν ὑπ' ἀπλάτοισιν ἑλιχθεὶς
Δινεύων ἀνάειρε κάρα βλοσυρόν τε γένειον.

Sic supra v. 927. 928.

(188) Χρυσαῖς γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμνον
Ἀπλάτοις ὁλκοῖσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει.

Euripides Herc. Fur. v. 418—420.

Δράκοντα πυρσόνωτον,
Ὃς ἄπλατον ἀμφ' ἑλικτὸν ἕλικ' ἐφρούρει
Κτανών. — — — — —

v. 1010.

Ἷξε δ' ὑπὸ στυφελὸν Κόλχων εὐανθέα χῶρον.

Epitheta στυφελὸς et εὐανθὴς non videntur recte posse conjungi; nec solet *Orpheus* duo epitheta uni nomini addere. Scribe:

Ἷξε δ' ἐπὶ στυφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον.

Aeschylus Pers. v. 78. 79.

Ὀχυροῖσι πεποιθὼς Στυφελοῖς ἐφέταις.

Leviter corruptus *scholiastes Apollonii Rh.* ad l. II. v. 323. Στυφελὴ δὲ ἡ ταραχώδης ἀκτή. Lege: τραχώδης.

v. 1062.

Ὧν περιναιετάει ἐν γῇ Μαιώτιδα λίμνην.

Literis transpositis castigandum putem:

Ὧν περιναιετάει γενετὴ Μαιῶτιδα λίμνην.

Obiter emendemus elegantissimam *Solonis* elegiam, quam conservavit *Stobaeus* Floril. tit. IX. v. 31. 32.

Ἤλυθε πάντως, αὖτις ἀναίτια ἔργα τίνουσιν (189)

Ἢ παῖδες τούτων, ἢ γε μόνων ὀπίσω.

Vir Illustris reponebat, ἢ γε. γόνων, proxime ad literarum vestigia. Sed debuisset casus accusativus sequi, non genitivus; displicet praeterea γέ. Verius, ni fallor, licet pristinae lectionis ductibus non satis inhaerens, ita legendum conjeci:

Ἢ παῖδες τούτων, ἢ γένος ἐξοπίσω.

Tyrtaeus apud *Stobaeum* Floril. tit. VI. v. 15. 16.

Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,

Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.

Alibi etiam ipse *Solon*:

Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενεήν.

v. 1070.

Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπηνέα φῦλα.

Metrum, quod dimidio pede mutilum est, commode restituetur hoc modo:

Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπερείσια φῦλα.

v. 1184—1188.

Οὐδέ τις ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶν ὁππόθ' ἄρ' ἐσμέν,

Εἰ μὴ ἐσχατιαῖς ἀκαλαῤῥόου ὠκεανοῖο

Λυγκεὺς εἰσενόησεν. ὃ γὰρ τηλωπὸν ὄπωπε

Νῆσον πευκήεσσαν, ἵδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης

Δήμητρός περὶ δ' αὖτε μέγα νέφος ἐστεφάνωται.

Nisi quis v. 1185. pro ἐσχατιαῖς malit ἐσχατιάς, locum hoc (190) modo distinxerim et castigarim:

Εἰ μὴ ἐσχατιαῖς ἀκαλαῤῥόου ὠκεανοῖο

Λυγκεὺς εἰσενόησεν, (ὁ γὰρ τηλωπὸν ὄπωπε,)

Νῆσον πευκήεσσαν, ἵδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης

Δήμητρος· περὶ δ' αὖτε μέλαν νέφος ἐστεφάνωται.

v. 1350. 1351.

Ἠδ' ὡς στεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντου,

Ῥίμφα τε κυανέῃσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν.

Reponendum procul omni dubio:

Ἠδ' ὡς θεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντου.

Ita v. 496. Κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίοισιν ἀήταις.
et v. 1031. Θεινόμενος δίναις ἐς κῦμ' ἅλος ἀτρυγέτοιο.
Simplex et primitivum verbum θένειν praeter *Aeschylum*, *Aristophanem*, *Simmiam Rhodium*, *Theocritum*, alios, saepius usurpavit *Euripides*, Rhes. v. 687.

Ἄγε, ἃ φίλον ἄνδρα μὴ θένῃς.

H 2

Cyclop. v. 7. Ἐγκέλαδον ἰτέαν εἰς μέσην θένων δορὶ
Ἔκτεινα, — — — — — —

Herc. Fur. v. 949. Κάθεινε, κέντρῳ δῆθεν ὡς θένων χερί.

(191) Heracl. v. 272. Μὴ πρὸς θεῶν κήρυκα τολμήσεις θένειν.
et v. 738. Δι' ἀσπίδος θένοντα πολεμίων τινά.

Idem verbum bis restituendum est in tragoedia hac ultima, v. 685. 686.

Ἰολ. Τί δ' οὐ σθένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος;
Θε. Σθένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.

Ubi loci sensum vidit interpres, versum 685. ita interpretatus: *Quid an non possem et ego per clypeum aliquem hostium vulnerare?* Sed multa pro more adjecit. Scribi debet:

Ἰολ. Τί δ' οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος;
Θε. Θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.

Locutio θένειν δι' ἀσπίδος respondet *Q. Calabri* δι' ἀσπίδος οὐτᾶν δουρί l. III. v. 312. quamque praeterea reperire licet in fragmento *Euripidis* ex Autolyco priore, quod conservarunt *Athenaeus* Deipnos. l. X. c. 2. p. 413. C. et *Galenus* in Metecphrasi Menodoti. Invehitur ibi poeta in athletas v. 16—21.

Τί γὰρ παλαίσας εὖ, τί δ' ὠκύπους ἀνήρ,
Ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνάθον παίσας καλῶς,
Πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών;
Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ
Θένοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας.

(192) Ita ibi legendum e duabus pravis lectionibus, *Athenaei* θείνοντες et *Galeni* θέοντες, una formata bona, secus ac existimabat Illustris *Grotius* in Excerptis, qui *Galeni* lectionem praeferens hoc modo Latine reddidit:

An forte, cum res praelii est, discum manus
Tenebit, aut per scuta cursantes pede
Infesta pellent fine de patrio agmina?

Est enim haec tragici sententia: *illine, qui discum didicerant jactare, illo instrumento in praelio essent usuri; num vero veloces pede aliquid juvaret velocitas pedum in bello, ubi hostes per clypeos vulnerandi et patria ejiciendi erant.* Est et quartus *Euripidis* locus ad manum, ubi verbum θένειν revocandum videtur, Phoeniss. v. 771—773.

Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης, ἑλεῖν δορί,
Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.

Cl. *Abreschius* Anim. ad *Aeschylum* p. 16. 17. tentabat, καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἐλθεῖν δορί. Verum locus e Cyclope

supra excitatus in eam me induxit opinionem, ut castigandum arbitrer:

Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης θ ε ί ν ε ι ν δορὶ,
Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.

Sed alia super hoc loco est *Valckenaerii* mei sententia, quam cum ipse Vir praestantissimus in nova hujus tragoediae, quam parat, editione brevi explicaturus sit, inde peti malim, quam ex verbis meis. In *Oppiani* Hal. l. III. v. 136. pro

Εἰς πέδον, αὐτίκ' ἔπειτα κάρη τ ε ί ν ο ν τ ε ς ἐς οὖδας. (193)

auctoritate MS. et *scholiastae* qui explicat *κρούοντες*, rescribendum:

Εἰς πέδον αὐτίκ' ἔπειτα κάρη θ ε ί ν ο ν τ ε ς ἐς οὖδας.

Quod in Palatino II. legitur, *θένοντες*, admitti potest, modo pro *κάρη* reponatur *κάρηνα*. Sed revocat nos *Orpheus* noster v. 627. 628.

Αὐτὰρ ἐπείγ' ὀθόνας ἀκάτου πλήρωσεν ἀήτης,
Θ ε ῖ ν ε διαπρήσσουσ' ἁλιμυρέα κύματα πόντου.

Amicus quidam meus pro *θεῖνε* legebat *θεῖε*, quod et mihi in mentem venerat; cui conjecturae non uno loco favet ipse *Orpheus* v. 487. 732. 1181. 1204. 1255. 1288. et 1342. et inprimis *Homerus* Odyss. *B.* v. 404. Verum, cum hanc imperfecti formam nondum habuerim obviam, praetulerim

Θ ῦ ν ε διαπρήσσουσ' ἁλιμυρέα κύματα πόντου.

Ita v. 1366. 1367.

Καὶ ῥ' οἱ μὲν πλώοντες ἐϋκτιμένην ἐπ' Ἰωλκὸν
Θῦνον. ἐγὼ δ' ἱκόμην ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα.

Haec fere sunt praecipua, quae in hisce Argonauticis observaram, haud pauca relinquens aliorum ope redintegranda. Nec facile sine codicibus MSS. pristinam recuperabit hoc poëmation elegantiam. Nam saepissime accidit, ut versus interciderint, quos solo ingenio restituere difficile foret et temerarium. Quod cum non animadvertissent homines eruditi, (194) in multis *Orphei* locis tentandis mirum quantum aestuarunt, nec hilum profecerunt laborando. Unum alterumve exemplum subjicere quid vetat? Sic inter versus 162. et 163.

Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.
Πηνειὸς μίσγων ξυνὸν ῥόον εἰς ἅλα πέμπει.

non est dubium, quin versus perierit. Idem accidit v. 221—223.

Αὐτὰρ δὴ Πελίαο Φεραίοθεν ἤλυθ' ἄνακτος
Ἀγχιστεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας γεγένητο,
Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' Ἡρώεσσιν ἐλάσσαι.

Laudatissimus *Valckenaerius* Anim. ad *Ammonium* l. I. c. I. p. 5. et 6. tentabat hoc modo:

Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραίοθεν ἤλυθ' Ἄκαστος

Ἀγχιστεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας τε γέγηθε, vel λελίητο
Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσι πελάσσαι.

Ultima quin vere sint restituta, nemo sanus est, qui dubitet. Aliam viam ingressus est *Ger. Horreus*, τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον, Anim. Sacris Profan. l. I. c. 18. qui, postquam varias conjecturas protulerat, tandem eo delapsus est, ut locum non emendatione, sed explicatione indigere censeret. Musis profecto invitis. Necessaria omnino est Acasti mentio, quod rectissime perspexerunt *Canterus*, *Vossius*, et, quem primum nominare debueram, *Valckenaerius*. Sed cum Pelias κατ' ἐξοχὴν poëtis dicatur βασιλεύς, ἄναξ, *rex* Latinis, in vocabulo ἄνακτος mendum haud quaesiverim. Itaque
(195) prope extra dubitationem positum putem, versum inter 221. et 222. librariorum negligentia intercidisse, hujus vel similis sententiae, *Tum vero e Pheris venit Peliae regis* filius Acastus, qui erat Jasonis *cognatus*. An?

Αὐτὰρ δὴ Πελίαο Φεραίοθεν ἤλυθ' ἄνακτος
Κοῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο
Ἀγχιστεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας λελίητο
Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσι πελάσσαι.

Si quis tamen in ἄνακτος nomen Acasti latere credat, nihilominus nonnulla deesse statuendum est. Ita etiam inter versus 970. et 971. versus periisse videtur:

Αὐτίκα δ' ἐξ ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠέρθησαν
Δειναί, θαμβήτειραι, ἀπήνεες, ἀπροσόρατα.

Clarissimus *Bernardus* ad *Demetr. Pepagom.* p. 85. pro δειναὶ reponebat ποιναί, eleganti sane conjectura. Sed verius putem, quod dicebam, versum desiderari, in quo Erinnyum facta sit mentio. Sunt etiam alia loca, in quibus idem evenisse videtur; sed haec speciminis ergo sufficiant. Nec tantum *Orpheo* illud accidit, verum etiam aliis poëtis, in quibus nullum saepe indicium est lacunae. Uno in praesenti defungar exemplo. In *Q. Calabri* poëmatis frequentes sunt lacunae, aliquando ab interpretibus notatae, sed nonnunquam etiam non animadversae; quo factum est, ut viri docti turpiter offenderint. Lib. VIII. v. 40. et seqq.

(196) Ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίην ἄμοτον μεμαῶτες
Λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, αἵ τε κλονήσει
Χηραμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμεναι χρόα θείνειν
Ἀνδρόμεον, πάντες δὲ περὶ στέγος ὁρμαίνοντες
Τεύχουσι. — — — — — —

Rhodomannus pro αἵ τε κλονήσει conjiciebat αἵ ποτέουσαι. *Pauwius* primum ineptiens, dein conjicit, αἵ τε κλονοῦσαι, vel αἵ κλονέουσαι. Cum vero videret sequi πάντες ὁρμαίνοντες,

ibi etiam *πᾶσαι ὁρμαίνουσαι*, vel *οἵ τε* et *ἐελδόμενοι* scribendum judicabat, omittens suum *κλονέουσαι*. Pessime. Locus hoc modo constituendus fuerat:

Λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὕς τε κλονήσει
* * * * * * * * * * *
Χηραμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμενοι χρόα θείνειν
Ἀνδρόμεον.

De cujus veritate ne quis dubitet, en locum similem l. XIII. v. 54—57.

Οἳ ῥα τότ' ἀμφ' αὐτοῖσι κατηῦον ἄλλοθεν ἄλλοι
Θαρσαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὕς τε κλονήσει
Δρύτομος, οἳ δ' ἄρα πάντες ὀρινόμενοι περὶ θυμῷ,
Ὄζου ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπου αἰσθάνονται.

Comparandi *Homerus* Il. *Π.* v. 259. et sqq. *Apollon. Rhod.* l. II. v. 130. et sqq. Sed manum de tabula.

(197) ## CAPUT VI.

Apollonius Rhodius ope ingenii aliquoties et è MS. frequenter emendatur. Πολυλήϊος. Φορεύς. υ et οι. Hesychius corrigitur. Ἐρίγηρυς. Ἔπαυλος. Valerius Flaccus tentatur. Λάχος et λέχος confusa. Fragmentum Diogenis Tragici apud Athenaeum emaculatur. Ῥόμβος. Ὅρκια πιστώσασθαι. Verborum Εἰμὶ et sum elegans usus. Ἀνωγή. O et E. Orpheus de Lapid. castigatur. Q. Calaber. restituitur. Ἄγχουρος. Θέσθαι ἄκοιτιν. Φόρκος. Alia.

Orpheo jungamus alium Argonauticorum scriptorem, qui etsi non adeo graves nec tam frequentes corruptelas expertus est, non tamen prorsus librariorum scelestas manus effugit, *Apollonium Rhodium*. In quo poëta si non multa ingenii ope praestiterimus, nonnulla saltem egregia ipsique profutura expromemus e codice Guelferbytano, cujus collationem, quae singularis ejus est humanitas, in usus meos concessit *Joannes Augustus Ernesti*, Germanorum, qui haec sacra tractant, facile princeps. Est ille codex membranaceus, in forma quarta, ut vocant, seculi, ut Viro Cl. videbatur, undecimi, et continet non multas quidem, sed nonnullas tamen minime spernendas lectionum varietates. Manifesta librarii peccata huc transscribere instituti non est nostri; nec minuta quaeque, v. c. ubi ν ephelcysticon additur vel omittitur, ubi θ' pro δ', ας pro ης, αῖς pro ῇς occurrit, et
(198) contra, annotare, operae pretium duximus. Illa igitur tantummodo dabimus, quae vel sua se bonitate perspicue commendant, vel acutioribus occasionem aliud excogitandi praebere possint, intermixtis paucis emendationibus nostris.

Lib. I. v. 51.

Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ἑρμείαο Υἷες.

Conjiciebam *πολεμήϊοι*, sed codex praefert *πολιληΐου*, unde forte scribendum est:

Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυληΐῳ Ἑρμείαο Υἷες.

Solet enim hoc epitheton plerumque regionibus et urbibus tribui. Ita l. I. v. 580.

Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν.

v. 937. *Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληΐου ἠπείροιο.*

et l. IV. v. 267. *Ἦμος ἔτ' ἠερίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο*

Μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν.

Et ita πολυλήϊοι Αἱμονιῆες l. II. v. 509. Similiter etiam l. I. v. 880. Lemnos dicitur βαθυλήϊος.

Lib. I. v. 60. Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
Ἤλασ' ἀριστήων. MS. pro σφέας habet σφόδρα.

— I. v. 106. Pro Θεσπιέων in MS. legitur Θεσπέσων, eodem fere errore, quo in *Orphei* Argon. 121.

— I. v. 115. Φλείας MS. Φιλλίας. male pro Φλίας. (199)

— I. v. 132. de Hyla:

Πρωθήβης ἰῶν τε φορεὺς φύλακός τε βιοῖο.

Notanda videbatur codicis lectio, ἰῶν τε πορφεύς, ex qua forte aliud quid extundi poterit: quamvis alterum equidem non mutandum censuerim. *Philostratus* Junior Icon. 17. Θεράπων δὴ γενέσθαι τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Φιλοκτήτης ἐκ νηπίου, ὅτε καὶ φορεὺς εἶναί οἱ τῶν τόξων.

— I. v. 182. Κεῖνος ἀνήρ. Probum et antiquum, quod codex suppeditat, Τῆνος ἀνήρ.

— I. v. 213. Ἐσχατιῇ. MS. Ἐσχατιαῖς.

— I. v. 225. Πατρὸς ἑῆος. MS. ἑοῖο.

— I. v. 323. Πασσυδίῃ, ubique in MS. πανσυδίῃ.

— I. v. 346. ἀναστήσασθαι. Cod. ἀναστήσεσθαι.

— I. v. 356. ἐϋκρίναντας. MS. ἐϋκρίνοντας.

— I. v. 358. κατὰ κληῖδος. MS. κατὰ κληῖδας.

— I. v. 371. ὅσον περιβάλλετο χῶρον. ita MS. pro χῶρος.

— I. v. 416. Τοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω. In codice vitiose scriptum est, σὺ δ' ἄρ' ὀπίσσω. forte pro σοί. Saepissime enim υ et οι a librariis confusa sunt. e. gr. apud *Hesychium:* Ἐριγήροις. Μεγαλοφώνοις. Cum omnia derivata a γῆρυς desinant in υς, non in ος, emendandum: Ἐρίγηρυς. Μεγαλόφωνος. Glossa semel corrupta, nec interpretatio vitii expers mansit.

— I. v. 441. Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. MS. ἄγοντας, quod et scholia agnoscunt.

— I. v. 518. Pro λήξαντος MS. πλήξαντος.

— I. v. 542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη. Paulo rotundior erit versus, si MS. lectionem adsciscamus: (200)

Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη.

— I. v. 548. Νῆα καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος. in MS. γένος.

— I. v. 549. ἐπ' ἀκροτάτῃσι recte MS.

— I. v. 551. Ἀθηναίης Ἰτωνίδος. MS. Ἰρινίδος, quod quid sibi velit, non extrico. Vulgatam confirmat *Etym. M.* col. 479. l. 52.

— I. v. 553. ἐρετμά. MS. ἐρετμούς. Ceterum a v. 560. ad 860. lacuna est in codice.

— I. v. 798—800. Εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,

Τήνικα Θρηϊκίων, οἵ τ' ἀντία ναιετάουσι,
Δήμου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλεις.

Duplicem versus 800. contraxit labem, quarum prior in *δήμου* sponte oculos ferit. Quae sane vox non tantum maximam huic loco infert difficultatem, sed etiam prorsus absurda videtur. Posterius vitium haeret in *ἐπαύλεις*, quod tamen neque ego, neque alius quispiam facile suspectum habuisset, nisi in scholiis legeretur: *Ἐπαύλεις. τὰς ἐπαύλεις, τὰς μάνδρας, ἢ καταχρηστικῶς τὰς οἰκίας τῶν Θρᾳκῶν ἐπόρθουν οἱ Λήμνιοι.* Nihil enim causae erat, cur vocem *ἐπαύλεις* repeteret Criticus. Diu est, cum emendandum videram:

Λήμνου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλους.

(201) Et similiter in *scholiasta*: *Ἐπαύλους. τὰς ἐπαύλεις.* Postea non parum hanc conjecturam meam confirmatam vidi a codice Florentino, in quo *ἐναύλους* pro *ἐπαύλεις* legi testatur Cl. *Dorvillius* Comment. ad *Chariton.* p. 137. qui tamen verum non vidit. *Hesychius*: *Ἐπαύλους. ἐπαύλεις, μάνδρας.* quod ex *Homeri* Odyss. Ψ. v. 358. sumtum esse notat Praestantiss. *Alberti.* Prior correctio *Λήμνου* simplicitate sua adeo videtur commendabilis, ut verbum de ea addere necesse non sit.

Lib. I. v. 856—860.

Αὐτίκα δ' ἄστυ χοροῖσι καὶ εἰλαπίνῃσι γεγήθει,
Κάπνῳ κνισσήεντι περίπλεον. ἔξοχα δ' ἄλλων
Ἀθανάτων, Ἥρης υἷα κλυτὸν ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσιν θυέεσσί τε μειλίσσοντο.

Libro quidem IV. v. 1665. de Medea legitur:

Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο. θέλγε δὲ κῆρας.

Mirum tamen, ni poëta hoc loco dederit:

Κύπριν λοιβῇσιν θυέεσσί τε μειλίσσοντο.

Ita l. II. v. 694. *Νῦν δ' αὔτως κνίσσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.* Sic etiam l. II. v. 925. Cf. *Homer.* Il. I. v. 495. 496. De eadem hac re locus est *Valerii Flacci* perdifficilis, l. II. v. 329—331.

Protinus ingentem procerum sub nomine taurum
Deicit, insuetis et jam pia munera templis
Reddit, et hac prima Veneris calet ara juvenca.

(202) Cum nulla personae, quae haec sacra fecerit, fiat mentio, dubium esse ait Cel. *Burmannus*, an haec ad Hypsipylen, an vero ad Iphinoen sint referenda. *Pius* de Polyxo intelligebat. Sed haec nimis dura videntur. Vel nonnulla desiderari statuendum est, vel scribendum:

Protinus ingentem procerum dux nomine taurum
Deicit. — — — — — — —

Fieri enim potuit, ut, cum poëta alibi saepe dicat *sub nomine*, illud loco corrumpendo ansam dederit. Comparandus hujus libri v. 611.

Tum pelago vina invergens dux talibus infit.

Lib. I. v. 874. ἐσανδρώσῃ. MS. ἐπανδρώσῃ.

— I. v. 882. pro ἀμέργουσιν male in MS. ἀμέλγουσιν. Ita supra in scholiis v. 211. pro ἄνθη ἀμέλγουσαν lege ἀμέργουσαν.

— I. v. 917. Quod conjecerat *Arnaldus* Lect. Gr. l. II. cap. ult. p. 237.

Ἀῤῥήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας.

pro ἀῤῥήκτους, codex confirmat, probatque *Dorvill.* in *Charit.* p. 476.

— I. v. 934. νηὸς ἰούσης. MS. νυκτὸς ἰούσης. Cf. v. 1015.

— I. v. 955. 956.

Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἑλκύσαντες

Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο.

Scholiastae verba, τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον, διὰ τὸ βέβρωσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀπολύσαντες ἕτερον ἔλαβον, lucem praeferunt ad veram scripturam revocandam: (203)

Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες.

— I. v. 981. Hinc ad v. 993. hiatus in codice.

— I. v. 1059. Τρὶς περὶ χαλκείοις δίχα τεύχεσι δινηθέντες. Amplectenda est codicis scriptura σὺν τεύχεσι, quam etiam agnoscit *scholiastes*.

— I. v. 1082. Ὤλλοι μέν ῥα πάρος δεδμημένοι εὐνάζοντο

Ὕπνῳ ἀριστῆες πύματον λέχος. — —

Rectissime in MS. legitur πύματον λάχος, quod *scholiasta* confirmat, et ipse poëta l. III. v. 1338.

Ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνυμένοιο.

Sic codex pro ἀνομένοιο: sed vitiose ibidem λέχος pro λάχος praeferens. *Moschus* Europa v. 3.

Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.

— I. v. 1122. pro ἐῤῥίζωντο melius MS. ἐῤῥίζωνται.

— I. v. 1132. pro ἐργώλας, quod recte in ἐριώλας mutavit Magnus *Hemsterhusius* ad *Lucian.* T. I. p. 287. monstrosum codex prodit vocabulum ἑωρτάς.

— I. v. 1139. Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται. (204)

Male in MS. τυμπάνῳ et ἱλάονται. Ceterum hinc emendabis fragmentum *Diogenis* tragici apud *Athenaeum* l. XIV. p. 636. B.

Τυπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων

Βόμβοις βρέμουσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Pro posteriore βόμβοις *Casaubonus* ὁ πάνυ reponebat βρόμοις. Perperam. Castigandum:

Τυπάνοισι καὶ ῥόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων

Βέμβοις βρέμουσαις ἀντίχαρσι κυμβάλων.

Philaenus in epigrammate a Cl. *Kustero* ad *Suidam* v. *Θίασος* edito:

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μυῶπα.

Lib. I. v. 1167. τετρηχότος. MS. τετρυχότος.

— I. v. 1208. *Δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὥς καὶ οἱ ὕδωρ.* Codex, *Δίζετο τε κ. ἱ. ῥ. ὥς κεν οἱ ὕδωρ.*

— I. v. 1224. pro *ῥόον* in MS. est *ῥίον.*

— I. v. 1267. *ἄλλοτ' ἄπαυστος.* Monstrose MS. *τὰ παστός.*

— I. v. 1342. *ἔολπα δ' ἔτι σε καὶ ἄλλῳ.* Codex *δέ τοι* et v. seq. *δηρίσασθαι.*

— I. v. 1351—1353.

Τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν ἀποκρίναντες ἀρίστους
Υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
Μή ποτε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο.

(205) Non satis mihi arridet, ὅρκια ποιήσαντο, pro quo, nisi fallor, restituendum est:

Υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια πιστώσαντο.

Hom. Od. Θ. v. 435. *Ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.*

Cf. Hymn. in Mercur. v. 538. Il. Z. v. 233. Φ. v. 286. *Aeschyl.* Choëph. v. 977.

— — *Ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.*

Lib. II. v. 38. *Ἀλλ' ὁ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφώεος, ἠὲ καὶ αὐτῆς*
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος. — —

Elegans est lectio MS. *Ἀλλ' ὁ μένος ὀλοοῖο Τ.* sed vulgatam non temere mutarim.

— II. v. 55. *Τῶν δ' ἔτι ὄν κ' ἐθέλησθα.* Codex *Τῶν δὲ κεν,* quod praestat, nisi pro vulgatis scribere malis, *τῶν δέ τοι, ὄν κ' ἐθέλησθα.*

— II. v. 65. Pro *αὖ Ἄρητος* in MS. *αὐταρκτός.*

— II. v. 67. *ἐν ἱμᾶσι. ἐν* deest. Recte.

— II. v. 78. pro *Τῇ ῥ' ἄμοτον.* MS. *Στῇ ῥ' ἄμοτον.*

— II. v. 101. 102. 103.

Τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα φάσγαν' ἑταῖροι
Ἔσταν ἐρυσσάμενοι. πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάστωρ
Ἤλασ' ἐπεσσύμενος κεφαλῆς ὕπερ. — —

Ita MS. pro *ἀρυσσάμενοι*, quod forte vitium typorum est. v. 103. pro *ἐπεσσύμενος* scriptum est *ἐπεσσύμενον.* Verum v. 102. mendam latere putem in *μὲν ἀνέρα*; requiritur enim,
(206) si quid video, nomen proprium viri, quem Castor vulneraverit. Scribo igitur:

— *Πρῶτός γε Μελάνορα Κάστωρ*
Ἤλασ' ἐπεσσύμενος κεφαλῆς ὕπερ. —

Lib. II. v. 120. *ἔνθορε μέσσῳ.* Codex *μέσσον*, quod amplectendum videtur.

— II. v. 160. *ἀνήπτο.* MS. *ἄνηπτον.* Non male.

— II. v. 205. *ἀβληχρῷ.* MS. *ἀμβληχρῷ.*

— II. v. 210. Pro *κρυερῇ* MS. *κρυεροῖο.* An *κρυεροῦ?*

— II. v. 231. pro *κε* MS. *καί*, et pro *ἐπίσχει* legit *ἴασι*, quod quid sit, nescio.

— II. v. 234 — 237.

Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι βορεάο
Υἱέας· οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες.
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ μ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ.

Hanc quidem si admittamus scripturam, sensus loci erit, Boreae filios, qui Phinea ab Harpyis liberarent, illud non facturos erga peregrinum omnino, sed erga illum qui affinitate ipsis junctus erat; si quidem Phineus esset, qui Cleopatram ipsorum sororem in conjugio habuerat. Sed, utcunque locus hac ratione defendi possit, nihilominus certum videtur, reponi debere:

Εἰμὶ δ' ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ μ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ.

Solent ita veteres heroës, ut et ipsi aliquando dii, a poëtis introduci, se genusque suum indicantes. *Homerus* Od. I. v. 19. 20.

Εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν (207)
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει.

Batrachom. v. 17. rana, herois personam gerens:

Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
Τιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα.

Homeridas h. in Apoll. v. 480.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Ἀπόλλων δ' εὔχομαι εἶναι.

H. in Bacchum v. 5. 6.

Εἰμὶ δ' ἐγὼν Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
Καδμηῒς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα.

Orpheus Argon. v. 80. 81.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύαισι πανέξοχον αἷμα λελογχὼς
Θεσσαλὸς Αἰσονίδης. — — — — —

Virgil. Aen. l. I. v. 378. 379.

Sum pius Aeneas, raptos qui ex hoste Penates
Classe veho mecum, fama super aethera notus.

Similiter *Nonnus* Dionys. l. III. p. 110. ed. Wech. ad fin. l. VII. p. 222. v. 12. *Coluthus* v. 277. 278. alii. *Philostratus* V. A. l. III. c. 21. *Εἰμὶ γάρ σοι ἐκεῖνος*, ubi prave scriptum fuerat *εἰ μή.*

Lib. II. v. 246. Pro *ἀφραδίῃσιν* MS. *ἀτροπίδησιν.* l. — *πίησιν.*

quam lectionem in vetustis etiam exemplaribus se invenisse notat commentator Graecus.

Lib. II. v. 260. *Δαίμονες, οἱ μηδ' οἶδέ θανόντι περ εὐμενέοιεν.* MS. *οἵ μηδ' ὧδε θανόντι.* Recte.

(208) — II. v. 261. pro *ἕπεται* MS. *ἔσσεται.* Bene *Hoelzlinus* corrigit, *ἕψεται.*

— II. v. 277. *ὅτ' ἐς Φινῆα.* Codex *ὅτε σφιν νῆα.*

— II. v. 358. *Παφλαγόνων, τοῖσίν τ' Ἐνετήϊος ἐμβασίλευσε Πρῶτα Πέλοψ.* Pro *τ' Ἐνετήϊος* MS. *μενεδήϊος*, quod non aspernandum videtur. Cf. huj. l. v. 114.

— II. v. 374. 375. *Μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν Τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν.* In MS. scribitur, *μετά τε* et *ἔχοντες.*

— II. v. 489. pro *προσέειπεν* MS. *μετέειπεν.* contra v. 469: *προσηύδα* pro *μετηύδα.*

— II. v. 472. *Τοῖος ἐὼν ὧδ' ἤλθεν.* MS. *δεῦρ' ἤλθεν.*

— II. v. 558. 559.

— — *Οἱ δ' ὑπ' ἀρωγῇ*
Τίφυος Ἁγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο
Εἰρεσίην. — — — — —

Scribendum: — — — *οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ.*

Ita l. I. v. 1134. 1135.

— *Ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ*
Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο.

Scholiastes: τῇ τοῦ Ὀρφέως παρακελεύσει.

— II. v. 624. *Τῖφυ, τί μοί τοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι.* MS. *Τῖφυ, τί ἦμος.* Lege: *τίη μοι ταῦτα.*

— II. v. 688. *Εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν ἑώου Ἀπόλλωνος.* Praestat MS. lectio: *Εἰ δ' ἄγε τοι δὴ νῆσον ἑώου Ἀπόλλωνος.*

— II. v. 723. *Ἀκραεῖ ζεφυρῷ.* MS. *Εὐκραεῖ.* Vulgatam sequitur *Etymol. M.* col. 52. lin. 5.

(209) — II. v. 739 *ἀύτμὴ Πήγυλις.* In MS. *Πηλιγίς.* Simili codicis scriptura deceptus est *Etymologus*, *Πήλυγις* exhibens col. 670. lin. 39.

— II. v. 880. *Ὣς φάτο. τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν.* Agnoscit hanc lectionem *scholiastes.* Praeplacet tamen altera, quam praefert codex, *ἀέξατο.*

— II. v. 945. *Ἐνθάδε αὖτε.* Recte MS. *Ἐνθένδ' αὖτε.*

— II. v. 980. *ὁ δ' ἄμφαδον ἄμμιγα παύροις Πόντον ἐς ἄξεινον κυρτὴν ἀπερεύγεται ἄκρην.* Quam lectionem a *scholiasta* observatam fuisse, notavit *Ruhnkenius* Ep. Cr. II. p. 26. praebet MS. *κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην.* Comparandi v. 371. et l. IV. v. 1242.

— II. v. 1091. *περάτης εἰς οὔρεα γαίης.* MS. *οὔατα.*

— III. v. 29. Pro *αἰνεσίῃσιν* MS. *ἐννεσίῃσιν.* Vox *Apollonio*

valde frequentata. Vide l. I. 956. II. 1112. 1170. III. 478. 817. 941. 1363. IV. 646. 774. 1445. Scriptura et hic et alibi passim variat. Sed ubique scribendum est, ἐννεσίαι. Nam εἰνεσίαι et αἰνεσίαι librariorum imperitiae debetur.

Lib. III. v. 58. pro ἠδ' ἄλλοι MS. οἱθ'. v. 66. pro μέγα MS. μάλα.

— III. v. 78. MS. δι' ἐκπροαλὸς pro διεκπροαλὲς. Cf. *Arnald.* Lect. Gr. l. II. c. 17. p. 141.

— III. v. 163. Ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρεύγεται ἀκτίνεσσι. Quod conjecerunt *H. Stephan.* et *Arnald.* Animadv. p. 76. ἐρεύθεται, a MS. confirmatur.

— III. v. 234. κεκμηκότα MS. κέκμηται. L. κεκμηότα. Ita l. IV. v. 1459. MS. κεκμηότας.

— III. v. 275. pro ἴξεν MS. ἦξεν. Forte: ἧξεν.

— III. v. 277. τέλλεται. MS. πέλλεται.

— III. v. 287. πυρὶ εἴκελον. MS. φλογὶ ἴκελον.

— III. v. 298. Βάλλεν ὑπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα. Recte MS. ἐπ' Αἰσονίδην, ut jusserat *Arnald.* L. Gr. l. II. c. 17. p. 241. v. 291. pro κατείβετο pessime MS. κατήγετο.

— III. v. 376. pro νέεσθε MS. νέεσθαι, quam lectionem se- (210)
quitur *scholiastes.*

— III. v. 455. Οἷά τ' ἔειφ'. MS. οἷά τ' ἔφηθ'.

— III. v. 499. χαλκέοις σὺν τεύχεσιν. MS. σύν τ' ἔντεσιν.

— III. v. 524. Perbene MS. Μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ἄμμιν ἀρωγήν.

— III. v. 571. Μηκέτι δηθὰ κρύπτεσθαι πτήσσοντας ἀυτήν. MS. pro δηθὰ exhibens δὴν verae scripturae vestigia conservavit. Hoc enim modo versus elumbis et omni paene caesura carens constituendus est: Μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποπτήσσοντας ἀυτήν.

— III. v. 637. Δείδια, μή μέγα δή τι φέρει κακὸν ἥδε κέλευθος. MS. Δείδια, μή τι πῆμα φέρῃ, quod e glossemate natum existimem. Aliquando enim explicatio vocis rarioris in MS. legitur, pro ipsa voce. Ita l. I. v. 1292. pro κῦδος MS. κλέος. l. II. v. 254. γέρων pro γεραιός. v. 577. pro τρόμος MS. φόβος. l. III. v. 551. πότμον MS. μόρον. v. 561. λεύσαντες MS. βλέποντες. v. 806. πάσαιτο MS. γνώσαιτο. l. IV. v. 947. οἶδμα MS. κῦμα. v. 980. λαῖτμα MS. κῦμα.

— III. v. 651. pro τηΰσιοι MS. τηΰσίην.

— III. v. 707. Σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλον. Utrum MS. lectio περικάββαλεν, an vulgata praeferenda sit, dubitem. Literarum *O* et *E* affinitas dici vix potest, quantos saepe pepererit errores. Ex hoc fonte remedium exspectat *Orpheus* de Lapid., de Neuritide v. 1—4.

Ἔνθεν ἔχων ἐδάην καὶ Βακχικὰ Νευρίταο. (211)

Δῶρα λίθου, Βρομίῳ κεχαρισμένα. τόν περ ἔχοντες
Ἄνθρωποι θυέων τε καὶ ἀράων ἀΐουσιν
Οὐρανίδαι.

Castigandum: — — — *τόν περ ἔχοντος*
Ἀνθρώπου, θυέων τε καὶ ἀράων ἀΐουσιν
Οὐρανίδαι. — — — — —

Lib. III. v. 764. pro *ἐνισκήψωσιν* eleganti variatione MS. exhibet *ἐνιχρίμψωσιν.*

— III. v. 825. pro *δήνεα* MS. *μήδεα.*

— III. v. 834. pro *ἀργυφέην* MS. *ἀργυφέην*, quod merito probat *Hoelzlinus.*

— III. v. 887. pro *νηὸν* MS. *νεών.*

— III. v. 900. *συναρέσσεται ἠδὲ μενοινᾶ.* Ita MS. pro *συναρέσσετε τήνδε μενοινήν.* V. D. in libri sui ora correxerat: *συναρήξετε τήνδε μενοινήν.*

— III. v. 912. pro *μοῦνον* codex *νόσφιν.* Eleganter.

— III. v. 941. *συνέριθος ἀέθλων.* MS. *συνάριθμος.*

— III. v. 986. *Ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τ' ἔτι ἔνθαδ' ἱκάνω.* Optime MS. *ξεῖνός τέ τοι ἔνθαδ' ἱκάνω.*

— III. v. 996. pro *ὑπελύσατ'* MS. *ὑπέλυσεν*, quod praetulerim.

— III. v. 1019. *περὶ ῥοδέοισιν ἐέρση.* MS. *περ ἰῤῥοδέεσσιν ἐέρση.* pro *περιῤῥοδέοισιν.* Vide Vannum Criticam p. 385.

— III. v. 1088. Pro *ἀθανάτοις* MS. *ἀθανάτων.*

— III. v. 1171. pro *μέλλοντο* MS. *μελέοντο.* quomodo etiam correxerat V. D. in margine libri sui.

— III. v. 1208. pro *δαῖε* MS. *σαῖνε*, quod quid sibi velit, ignorare me fateor.

— III. v. 1214. Pro *σμερδάλεοι* MS. prave *σμερδαλέοισι.* Contrario fere modo peccatum est in *Q. Calabro* l. V. v. 78. 79.
(212)
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὑδρηλοί τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες
Ἔσκον ἀπειρεσίοιο κεκασμένοι ἄνθεσι ποίης.

Turpis macula, nec editoribus animadversa, sic tollatur.
Ἔσκον ἀπειρεσίοισι κεκασμένοι ἄνθεσι ποίης.

— III. v. 1329. *Δηρὸν* MS. *δυναιόν.* pro *δηναιόν*, quod metrum aspernatur.

— III. v. 1334. pro *βαθμὸν* codex *λαιόν*, unde alii forte veram *Apollonio* manum restituent.

— III. v. 1385. *Ὡς δ' ὁπότ' ἀμφ' οὔροισιν ἐγειρομένου πολέμοιο.* MS. *ἀγκούροισιν.* An *ἀγχούροισιν*? quo vocabulo utitur *Orpheus* Argon. v. 122. *Hesychius: Ἀγχούρους. γείτονας.* ubi vide Clar. editorem.

— III. v. 1392. 1393.
Πίπτον δ' οἱ μὲν ὀδὰξ τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
Λαζόμενοι πρηνεῖς, οἱ δ' ἔμπαλιν, οἱ δ' ἐπ' ἀγοστῷ

Vix alius in *Apollonio* locus est difficilior, cui tamen nihil opis aut lucis adfert codex, nisi quod pro *τετρηχότα* male exhibeat *τετρηχότε*. Qui enim uno loco *ὀδὰξ* et *ὀδοῦσι* consistere possunt? Capiebam aliquando de dentibus serpentis ab Jasone satis; quod nec ipsum satisfacit. Forte scribendum:

Πῖπτον δ' οἱ μὲν ὀδάξ, τετρηχότα βῶλον ὅπλοισι
Λαζόμενοι πρηνεῖς.

Cadebant vero hi quidem proni, dentibus terram, armis horrescentem, mordentes. Cf. v. 1354. 1355. *Euripides* Phoen. (213)
v. 684 — 686.

Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
Ὅρων χθονός. — — —

Lib. IV. v. 57. *ἄντρον*. MS. *οὖρον*. An *οὖρος*?
— IV. v. 79. pro *δὲ* in MS. *δέον*. Similiter v. 134.
— IV. v. 95 — 97.

Δαιμονίη, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὅρκιος ἔστω
Ἥρη τε ζυγίη, Διὸς εὐνέτις, ἦ μὲν ἐμοῖσιν
Κουριδίην σε δόμοισιν ἐνιστήσασθαι ἄκοιτιν.

Unice emendandum:

Κουριδίην σε δόμοισιν ἐνὶ θήσεσθαι ἄκοιτιν.

Nunquam enim reperias *στήσασθαι ἄκοιτιν*, sed passim *θέσθαι*. Vid. l. III. v. 243. et l. IV. v. 1083. *Κουριδίην θήσεσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.*
— IV. v. 196. hoc modo in codice legitur: *Γαίης, αὐτῶν θ' ὑμείων ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν.*
— IV. v. 199. pro *ἄλλοι* cod. rectius *ἀλλ' οἱ.*
— IV. v. 204. pro *ἀφορμῇ* MS. *ἐφετμῇ*. Versus vero 205. totus abest.
— IV. v. 303. pro *δ' αὖτ'* MS. *δήτ'*.
— IV. v. 324. pro *Καυλιακοῖο* codex *Καυκασιοῖο*. Receptam lectionem praeter *Stephan. Byz.* V. *Καυλιακοί*, tuetur *scholiastes* ad h. l. qui et ipse in aliis exemplaribus reperit *Καυκασιοῖο*. Verba ejus leviter sic transpone: *Πολλοὶ δὲ γράφουσιν — ἀντὶ τοῦ Καυλιακοῖο, Καυκασιοῖο.* Hinc manifeste deprehenditur putidus *Berkelii* error, qui ad *Stephan.* l. c. ita *scholiasten* cepit, quasi is *Καυλιακοῖο* positum dixisset pro *Καυκασιοῖο*. De quo doctus ille criticus ne per somnium (214)
quidem cogitavit.
Lib. IV. v. 363. *ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη*. MS. *ἔπειν' ἐπαΐστος ἐτύχθην.*
— IV. v. 416. Ita in codice, *Αὐτὰρ ἔγωγε τεὰς αὐτὸν ἐς χεῖρας ἱκέσθαι.*

Lib. IV. v. 493. Ἔνθα δὲ ναυτιλίης πυκινῆς πέρι μητιάασκον Ἑζόμενοι βουλήν. Optime MS. πυκινὴν — βουλήν. *Homer.* Od. *B.* v. 55. etc.

— IV. v. 577. μέγαν χόλον. Codex elegantius βαρὺν χόλον.

— IV. v. 599. πολυβενθέος. Codex βολυανθέος.

— IV. v. 604. pro ἐφημέναι MS. ἀείμεναι.

— IV. v. 608. pro ὕδατα Cod. οἴδατα. An οἴδματα?

— IV. v. 627. βαθύν. MS. βαρύν.

— IV. v. 673. ὅμον δέμας. MS. ὅλον δέμας et pro ἀπ' etiam ἐπ'.

— IV. v. 693. ἀΐξαντες. MS. ἀΐξαντε.

— IV. v. 709. ἱκεσιάων. MS. ἱκεσίῃσι.

— IV. v. 712. 713. Ἡ δ' εἴσω πελάνους μειλικτρά τε νηφαλίῃσι Δαῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος. Codex: Ἡ δ' εἴσω πελάνους μελίκρατά τε νηφαλίῃσι Καῖεν. Qua lectione nihil pulchrius, nihil verius. Vide *Polluc.* l. VI. segm. 17.

— IV. v. 741. Ἕλλαδος ἤθεα γαίης. MS. ἔσχατα.

— IV. v. 763. φύσας. MS. φύσσας.

— IV. v. 800. ἅπαντα. Cod. ἕκαστα, quod poëtae nostro familiare est.

— IV. v. 807. Τέκνα δὲ φυτήσαιο. MS. proxime vero, τέκνα τε φυτύσαιο pro φιτύσαιο, quemadmodum recte correxit Cl. *Lennepius* Anim. ad *Coluth.* p. 89.

(215) — IV. v. 810. νημερτέα μῦθον ἐνίψω. Venusta est MSti lectio, θυμηδέα μῦθον ἐνίψω.

— IV. v. 828. 829. Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκυν, Νυκτιπόλος θ' Ἑκάτη. Eximie codex: — ἣν τέκε Φόρκῳ Νυκτιπόλος Ἑκάτη. Altera lectio illis debetur, qui caesuram non perspiciebant. Terminatio Φόρκος, a Latinis praesertim recepta, occurrit apud *scholiasten* ad l. IV. v. 1515. καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖται αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου γραίας.

— IV. v. 865. ἐδύσσατο βενθέα πόντου. In MS. ἐσήσατο, quod si leviter in ἐσήλατο mutes, absurdum non erit. Vid. v. 878. Sed recepta praestat mea quidem sententia, quia praecedit ἀΐδηλος.

— IV. v. 918. de Buta: Ἀλλά μιν οἰκτείρασα θεὰ Ἔρυκος μεδέουσα Κύπρις, ἔτ' ἐν δίναις ἀ ν ε τ ρ έ ψ α τ ο καί ῥ' ἐσάωσε. E MS. vestigiis ἀνερέψατο revoca pristinam lectionem ἀ ν ε ρ ε ί ψ α τ ο. Vide supra l. I. v. 214. ubi pro ἀνερείψατο codex mendose ἀνεθρέψατο.

— IV. v. 946. πυθμένι. MS. κευθμῶνι. Forte, κεύθμονι.

— IV. v. 974. καλάβροπα. MS. καλαύροπα. Consule Eruditissimum *Lennepium* Anim. ad *Coluth.* p. 69.

Lib. IV. v. 985. *ἔπος*. MS. *λόγος*. ex glossa, puto.
— IV. v. 994. Recte *ἀγανῇσιν*. MS.
— IV. v. 1065. *Μυρομένης*. MS. *Μυωομένη*.
— IV. v. 1072. *Κουριδίη — δάμαρ*. Sic MS. rectius pro *κουρίδιον*.
— IV. v. 1089. *Αἰὴν γὰρ δύσζηλοι ἑαῖς ἐπὶ παῖσι τοκῆες*. MS. *Αἰὲν γὰρ δύσζηλοι ἑαῖς περὶ π. τ.*
— IV. v. 1116. *ἐπιφροσύνῃσιν*. MS. *ἐφημοσύνῃσιν*. Quod amplectendum unice. Alterum hoc sensu, vereor, ut Graecum sit.
— IV. v. 1122. *ἀγγείλειεν*. MS. *ἀγγείλοιεν*. (216)
— IV. v. 1157. *ἀρίδηλος*. Vere MS. *ἄϊδηλος*. Nugatur hic *Hoelzlinus*.
— IV. v. 1209. *Δὴ τότε δὴ βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντες ἐνιπάς*. MS. *Δὴ τότε μιν βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντας ἐνιπάς*.
— IV. v. 1229. *Κουρῆτιν*. MS. *Κουρήτων*. uti corrigebat *Hoelzlin*. Sed vide *Steph. Byz.* V. *Κουρης*. ibique *Berkel.*
— IV. v. 1243. *ἐνέωσε τάχιστα*. MS. *ἐνέωσεν ἄγεσθαι*, quod *scholiastes* etiam observavit in aliis legi.
— IV. v. 1291. *ἕκαστος*. MS. *ἕκαστοι*. v. 1298. *λιγέα* pro *λιγέως*.
— IV. v. 1336. *ἀρείων*. MS. *ἀρίστη*.
— IV. v. 1343. *βῆσσαι*. Monstrose MS. *οὖσσαι*,
— IV. v. 1355. pro *κεν* MS. *δή*.
— IV. v. 1373. 1374. — *ἄμμε φέρουσα Νωλεμές*. MS. *αἰὲν ἔχρυσα Ἡμέας*.
— IV. v. 1388. *ἀνέτλησαν*. MS. *ἀνέπλησαν*.
— IV. v. 1412. *καλαί*. MS. *κελαιναί*.
— IV. v. 1453. *Γειομόροι*. MS. *γειοτόροι*.
— IV. v. 1484. *μοχθίζοντες*. Cod. *μοχθήσαντε*.
— IV. 1613. 1614. *δίκραιρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα Κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο*. Codex: *διαίρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα Κήτεος ὁλκαίη μηκύνεται*. Vid. *Heringa* V. C. Observ. p. 107.
— IV. v. 1618. *μέγαν βυθόν*. MS. *μέσον*. et v. seq. *ἐν* pro *ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδόντες*.
— IV. v. 1628. *'Αργέσταο νότου*. MS. *Πρυμνήταο*.
— IV. v. 1670. *"Ομμασι* deest in codice.
— IV. v. 1679. pro *σφυρὸν* MS. *σχεδόν*.
— IV. v. 1697. *οὐρανόθεν δὲ μελάγχροος, ἠέ τις ἄλλη Ὠρώρει σκοτίη*. MS. *μελάγχαλος*, in quo verae lectionis supersunt vestigia. Scribendum enim cum incomparabili *Hemsterhusio*, *οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ᾅδου Ὠρώρει σκοτίη*. Prius quoque e MS. restituit *Dorvillius* V. C. Obs. Misc. Vol. IV. (217)
p. 5. et 6.

Lib. IV. v. 1712. *ἀντία νήσου.* MS. *ἐγκόθι νήσου.*
— IV. v. 1714. *Φεῦγεν.* Recte MS. *φέγγεν.*
— IV. v. 1743. *Ἀλλά με Νηρῆος παρακάτθετο παρθενικῆσιν.* Reponendum:

Ἀλλά με Νηρῆος παρακάτθεο παρθενικῆσιν.

Orat enim gleba Euphemum, ut se in mare deponat. Cf. v. 1741. 1750. et seq.
— IV. v. 1749. *πόποι* MS. *πέπον.* et 1750. *ποντῷ δὲ* pro *πόντονδε.*
— IV. v. 1751. *Νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν εὐνάσσονται.*
Pro voce ultima, quae sine dubio labem contraxit, vitiosius in codice legitur *ἀνάσσονται.* Facilis tamen correctio ad manum est:

Νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσονται.

Vide v. 1213. *Callimach.* H. in Del. v. 15.
— IV. v. 1763. Abest a codice, et possumus facile illo carere.
Hactenus.

CAPUT VII. (218)

Euripidis Hercules Furens emendatur et illustratur. Ἀγαθοὶ et κακοί. Ὑπεκκλέπτειν. Librarios aliquando voces male e superioribus ad inferiora traduxisse, et contra, observatur. Orphei Argonautica corriguntur. Theognis emaculatur. Λύρην, κιθάρην ἐλαύνειν. Ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν. Q. Calaber tentatur. Apollodorus castigatur.

In *Euripidis* Hercule Furibundo non procul ab ipso initio levis menda viros eruditos vehementer vexavit, v. 27.

Ὡς ἦν πάρος Δίρκης εὐνήτωρ Λύκος.

Versum labantem ita reformabat *Jo. Scaliger*:

Ὡς ἦν ὁ Δίρκης τοπάρος εὐνήτωρ Λύκος.

quam conjecturam *Barnesius* in textum admisit. Alia via tentabat *Duportus*:

Δίρκης ὅτ' ἦν πάροιθεν εὐνήτωρ Λύκος.

Sed, si quid video, homines docti in simpulo fluctus excitarunt. Tantum revocanda est, quae exciderat, vocula:

Ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνήτωρ Λύκος.

Ubi τὶς venuste παρέλκει. Persequamur reliqua hujus tra- (219)
goediae.

Herc. Fur. v. 165. 166.

Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον,
Ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανών.

Verba haec Lyci non recte cohaerent, *non impudentiam esse, quod Herculis filios occidat, sed cautionem.* Debuisset, *timiditatem non esse, sed cautionem.* Itaque scribamus:

Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀνανδρίαν, γέρον,
Ἀλλ' εὐλάβειαν. — — — — —

Infra Amphitryon v. 207—210.

— — — Ἕν τί σ' ἡγοῦμαι σοφόν,
Εἰ τῶν ἀρίστων τἄκγον', αὐτὸς ὢν κακός,
Δέδοικας. ἀλλὰ τοῦθ' ὅμως ἡμῖν βαρύ,
Εἰ δειλίας σῆς κατθανούμεθ' εἵνεκα.

Hinc Lycus dicitur κακὸς l. l., *timidus*, *instrenuus*. Emendandus v. 495. ubi Megara Hercule invocato, sufficere dicens, si vel sola ejus umbra appareat, addit:

Κακοὶ γὰρ εἰς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.

Interpretantur: *improbi enim et timidi sunt in te, qui tuos liberos occidunt.* Inepte. Lege:

Κακοὶ γάρ εἰσί γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.
Timidi enim sunt, qui liberos tuos occidere volunt.

(220) Hercul. Fur. v. 193. 194.

Θραύσας τε λόγχην, οὐκ ἔχει τῷ σώματι
Θάνατον ἀμῦναι γ' ἂν ἔχων ἀλκὴν μόνον.

Nugatur iterum ad hunc locum *Barnesius*, et turpiter errat; ἂν enim semper corripitur. Forte versus hoc modo redintegrandus:

Θάνατον ἀμῦναι, τήνδ' ἔχων ἀλκὴν μόνον.

Herc. Fur. v. 256. 257.

— — — *Ὅστις οὐ Καδμεῖος ὢν*
Ἄρχει κάκιστος τῶν νέων ἔπηλυς ὤν.

Aut fallor, aut reponendum:

Ἄρχει κάκιστος ἐγγενῶν, ἔπηλυς ὤν.

Herc. Fur. 268.

Ὦ δεξιὰ χείρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
Ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πότμον διώλεσας.

Difficilis locus, nec interpreti, ut videtur intellectus, diu me frustra exercitum habuit. Dein aliud quaerens incido in locum *Plutarchi*, libro an Seni gerenda sit respublica. Op. tom. II. p. 793. C. ubi hi versus, non nominato *Euripide*, ita citantur:

Ὦ δεξιὰ χείρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
Ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας.

Quam lectionem verissimam credo.

(221) Hercul. Fur. v. 361—363.

Πυρσῷ δ' ἀμφεκαλύφθη
Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας,
Δεινῷ χάσματι θηρός.

Deleto ι subscripto castigandum:

Πυρσῶ δ' ἀμφεκαλύφθη
Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας,
Δεινῷ χάσματι θηρός.

Ita leo alibi *πυρσὸς* et *πυρσογένειος* dicitur. Leviter corruptus *Meleager* Anthol. l. VII. epig. IX. v. 7.

Ἣν δ' ἀγάγῃς τὸν παῖδα, δοραῖς στέψω σε λέοντος
Κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν ῥόπαλον.

Legendum: *Ἣν δ' ἀγάγῃς τὸν παῖδα, δορᾷ στέψω σε λέοντος.*

Herc. Fur. v. 467—469.

Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φυλαρμάτων ἄναξ,
Ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος,
Ὡς ἐξέπειθε τὸν κατασπείραντά σε.

Recte animadvertit *Barnesius* desiderari nomen, *ἐλπίς*, *δόξα*, vel simile. Sed ellipsis haec dura nimis est. Videtur igitur corrigendum:

Ὡς δόξ' ἔπειθε τὸν κατασπείραντά σε.

Ita v. 460. *Φεῦ. ἦ πολύ με δόξης ἐξέπεισαν ἐλπίδες.*

Herc. Fur. v. 655 — 664. (222)

Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις
Καὶ σοφία κατ' ἄνδρας,
Δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον
Φανερὸν χαρακτῆ —
ρ' ἀρετῆς. ὅσοισι
Μέτα. καὶ θνάτοι ἐς
Τὰς αὐγὰς πάλιν ἁλίω
Δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους·
'Α δυσγένεια δ' ἁπλοῦν ἂν
Εἶχε ζωᾶς βιοτάν.

Frustra in hoc loco explicando sudavit *Barnesius.* Sensu jubente et metro suffragante emendandum:

Φανερὸν χαρακτῆ' —
ρ' ἀρετῆς ὅσοισι
Μέτα. καὶ ἀγαθοὶ ἐς
Τὰς αὐγὰς πάλιν ἁλίω
Δίσσους ἂν ἔβαν διαύλους.

Geminam juventutem haberent clarum virtutis indicium viri fortes, et boni duplex vitae curriculum currerent, sed degeneres et mali simplicem haberent vitae modum. Opponuntur ἀγαθοὶ et δυσγενεῖς, ut v. 665. 666.

Καὶ τῷδ' ἦν τούς τε κακοὺς ἂν
Γνῶναι, καὶ τοὺς ἀγαθούς.

et v. 669. 670. *Νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν*
Χρηστοῖς, οὐδὲ κακοῖς σαφής.

Herc. Fur. v. 767 — 769. (223)

Βέβακεν ἄναξ ὁ κλεινός·
'Ο δὲ παλαίτερος
Κρατεῖ, λιμένα λιπὼν γε τὸν 'Αχερόντιον.

Lycus quidem v. 38. et 541. ἄναξ ὁ κλεινὸς appellatur, ironice, ut videtur; quemadmodum alibi Aegisthus Elect. v. 327. 776. *Soph.* El. v. 302. Hoc tamen loco unice verum est, quod conjecimus:

Βέβακεν ἄναξ ὁ καινός·

Manifeste enim opponitur ὁ παλαίτερος. Cf. v. 567.

Πρῶτον μὲν εἶμι καὶ κατασκάψω δόμους
Καινῶν τυράννων. — — — —

Apud *Senecam* Herc. Fur. v. 347. ita Lycus:

— — *Ducet e genere inclyto*
Novitas colorem nostra. — —

Herc. Fur. v. 996. 997.

'Αλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων
Μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλείει πύλας.

Verbum ὑπεκλαβεῖν significatu *eripiendi* vereor, ut Graecum sit. Saltem reponendum: *Μήτηρ ὑπεκκλέπτουσα, καὶ κλείει πύλας.*

(224) Sic Electr. v. 286. *Ἄρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου.* et v. 540. *Ἐν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν.*

Herc. Fur. v. 1101. 1102.

Ἦ που κατῆλθον αὖθις εἰς ᾅδου μολών,
Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς ᾅδου πάλιν;

Interpretis verba ita habent: *Numnam redii iterum ad inferos, Eurysthei reciprocam viam ad inferos profectus?* Quae quisque videt, quam absurda sint; nemini tamen hunc locum suspectum fuisse, est, quod vehementer mireris. Qui enim via inferni *Εὐρυσθέως δίαυλος* dici potest? praeterea εἰς ᾅδου repetitum maculam satis perspicue indicabat. Desideratur procul dubio aliquid, quocum construatur genitivus *Εὐρυσθέως*. Hercules enim dicitur omnia *Rege sub Eurystheo* egisse, *Virgil.* Aen. l. VIII. v. 292. *πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος ἄνακτος*, *Homerid.* H. in Herc. *Λεοντόθυμον.* v. 5. *Εὐρυσθῆος ἐνιπαῖς*, *Oppian.* Cyneg. l. II. v. 113. *Εὐρυσθέως πέμψαντος*, *Eurip.* Alc. v. 67. *Εὐρυσθέως πομπαῖσι*, hujus trag. v. 580. *ἐντολαῖς*, v. 1278. quem locum adscribere juvat.

Ἅιδου πυλωρὸν κύνα τρίκρανον εἰς φάος
Ὅπως πορεύσαιμ', ἐντολαῖς Εὐρυσθέως.

Ultimum hoc etiam *Euripidi* reddendum videtur, et versus ita constituendus:

Ἦ που κατῆλθον αὖθις εἰς ᾅδου μολὼν
Εὐρυσθέως δίαυλον ἐντολαῖς πάλιν;
(225) *An eandem viam bis decurrens, imperio*
Eurysthei iterum descendi ad inferos?

Quod quam aptum sit toti loco, cuivis facile liquet. Nec est, quod aliquis objiciat violentam hanc esse correctionem, nec ulla literarum similitudine commendabilem. Nam, quamvis haud desint aliae conjecturae, saepius tamen accidit, ut librarii vocem e superiore linea, in quam oculos conjecerant, male ad inferiorem transtulerint, licet nulla ductuum literarum convenientia eos deceperit. Cujus rei nunc nonnulla exempla proferre libitum est. Ita in Augiae isto stabulo, *Orphei* Argon. peccatum est v. 717. 718.

Κραῖνε Λύκος ποταμοῖο φερώνυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
Ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ὑπέδεκτο τραπέζῃ.

Non ea erat *Orpheo* verborum penuria, ut idem continuo verbum repeteret. Alterutrum horum debetur amanuensibus. Poëta dignum est et forte verum:

Κραῖνε Λύκος ποταμοῖο φερώνυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
Ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ἐγέρηρε τραπέζῃ.

Ita v. 503. Ὅς ῥα φιλοξενίῃ Μινύας ἐγέρηρεν ἅπαντας. Idem remedium adhibendum est *Theognidi* v. 531—534.

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται· ὅππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀ χ έ ω ν.

Pulcherrimum fragmentum ex elegia desumtum non una in- (226)
fecit macula. Et versu quidem 531. sive *ἀγάλλεται*, sive cum aliis *ἰαίνεται* scribas, parum interest. Posterius distichon plus nobis negotii facessit. Quid enim est *ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων*? quid *λυρὴν χερσὶν ὀχέων*? Ultimum hocce vitium recte fortassis sustulit amicus meus, sic rescribendo:

Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ἐ λ ά ω ν.

Euripides Herc. Fur. v. 350. *Τὰν καλλίφθογγον κιθάραν*
Ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ.

Antipater Anthol. l. III. c. 25. ep. 44. v. 3.

Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης.

Cui conjecturae si tantum tribuendum est, quantum mihi videtur, totum locum hoc modo ad integritatem reducam:

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται· ὅππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ἐλάων.

Nihil certius, nihil verius. *Ἀκούων* ortum est e superiore *ἀκούσω*; id quod etiam accidit in epigrammate *Crinagorae* inter *Jensiana* LXXXI. ubi v. 6. male legebatur *ἀκροφύου* e v. 4. repetitum, sed cum apographo Vossiano aliisque scribendum *ἀρτεμίῃ*. De ipsa loquendi formula similibusque videndi οἱ *πάνυ* *Graevius* Lect. *Hesiod.* cap. XXI. et *Hemsterhusius* ad *Lucian.* T. I. p. 355. [Dial. Mort. VI. 5.] *Archilo-* (227)
chus apud *scholiasten Aristophanis* ad Aves v. 1426. *Ἄιδων ὑπ' αὐλητῆρος*. *Callimachus* H. in Del. v. 304.

Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος.

Ipse *Theognis* v. 822.

Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
Θυμός. — — — — —

Cf. v. 1061. *Ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.* Notante enim *scholiasta Aristophanis* l. c. *ὑπὸ* idem est ac *μετά*. Versum vero *Theognidis* 969.

Τέρπεται, οὔτε λύρης, οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.

multum ab hoc loco differre, vel mediocriter Graece docti vident.

Aliquando etiam vocabulum ex inferioribus ad superiora traductum est, v. c. in *Q. Calabro* l. VI. v. 385—387.

Κεῖσό νυν ἐν κονίῃσιν, ἐπεί νύ τοι εἶδος ἀγητὸν
Οὔτι λιλαιομένῳ περ' ἐπήρκεσεν, ἀλλά σ' ἔγωγε
Νοσφισάμην βιότοιο, λιλαιόμενόν περ ἀλύξαι.

Fatendum est, quod observat Cl. *Dorvillius* Vann. Crit. p. 589. *Calabrum* repetitionibus earundem vocum scatere; quod poëtae vitium quis temere castiget? Hic tamen sensus postulare videtur:

(228) — — *'Επεί νύ τοι εἶδος ἀγητὸν*
Οὔτι ἀγαλλομένῳ περ ἐπήρκεσεν, ἀλλά σ' ἔγωγε
Νοσφισάμην βιότοιο, λιλαιόμενόν περ ἀλύξαι.

Sic l. I. v. 573. *Ὦ γύναι, ὡς ἀλίοισιν ἀγαλλομένη ἐπέεσσιν.*
Ἡμέων ἤλυθες ἄντα, λιλαιομένη πολεμίζειν.

Idem accidit orationis pedestris scriptori, *Apollodoro* Bibl. l. II. c. 4. p. 109. ed. Fabr. *Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὸν λέοντα εἰς Κλεωνὰς ἦλθε, καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ καὶ θύειν ἱερεῖα θέλοντι, εἰς ἡμέραν ἔφη τηρεῖν τριακοστήν. καὶ ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διῒ Σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωϊ ἐναγίζειν. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας ἐτόξευσε πρῶτον· ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκε. συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον αὐτοῦ τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ κατέσχεν ἄγχων ἕως ἔπνιξε· καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας. καταλαβὼν δὲ τὸν Μόλορχον ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ἡμέρων ὡς νεκρῷ μέλλοντα τὸ ἱερεῖον ἐναγίζειν, Σωτῆρι θύσας Διῒ ἦγεν εἰς Μυκήνας.* Ubi pro *ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας*, quod e sequenti ortum est, reponendum esse *ἐκόμιζεν εἰς Κλεωνάς*, orationis series et historiae filum perspicue satis docent. Plura similia ad manum sunt, quae adderem, nisi vel sic vererer, ne criticomastiges, difficile hominum genus, haec tanquam temeraria et violenta explodant. Revertor igitur ad *Euripidem*.

Hercul. Fur. 1386. 1387.

Ἕν μοί τι, Θησεῦ, σύγκαμ'. ἀθλίου κυνὸς
Κόμιστρ' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολών.

(229) *Brodaeum* notantem, *Herculem se canem vocare, quasi indignus esset hominis appellatione*, merito castigavit *Barnesius*, recte observans, de Cerbero haec esse intelligenda. Sed Cerberum *ἄθλιον κυνὰ* dici, absurdum plane et ridiculum est. Distinctione mutata lenique emendatione refingendum opinor:

Ἕν μοί τι, Θησεῦ, σύγκαμ' ἀθλίῳ. Κυνὸς
Κόμιστρ' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολών.

Hercules enim erat revera miser, unde saepius se *δύστηνον, ἄθλιον, τάλανα* appellat hac in tragoedia.

CAPUT VIII.

Philostratorum Icones aliquoties corriguntur. Ἐπισαλεύειν τῷ μετώπῳ dicitur coma. Corruptas lectiones una cum bonis in textu remansisse observatur. Plutarchus, Orpheus Hymnis, Anacreon et Apollodorus obiter castigantur. Bacchus Λύσιος, Λύαιος, Νύσιος, Λυσιπήμων. Glossae in textu superstites. Ὅπλον, τὸ αἰδοῖον. Ἀνοιδεῖν de fibris positum. Pollux emendatur et Herodotus. Νεόγονος, Νεογνός, νεογιλός. Διεκπαίειν. Προβολή. Callistratus semel tentatur.

Perelegantes sunt *Philostratorum* Icones, sive descriptiones picturarum veterum, nitidissimo stilo quasi vivis coloribus depictae. In quibus quid praestiterit *Gottfr. Olearius* per totum negligentissime versatus, nostrum non est inquirere. Paucas, quae inter legendum subortae sunt, hic expromam (230) correctiones.

Philostrati Senioris Icon. l. I. Ic. X. p. 729. [p. 19. in. ed. *Jac.*]. *Ἡ κόμη δὲ ἡδεῖα μὲν καὶ καθ' ἑαυτήν, ἐναλύουσα μὲν τῷ μετώπῳ, συγκατιοῦσα δὲ τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς.* Nescio, an cum *ἐναλύειν τῷ μετώπῳ* comparari possit Latinorum, *inerrare capiti* de crinibus positum. Certe praestat mea sententia: *ἐπισαλεύουσα.* ut p. 798. [p. 38. *Jac.*] *Τὸ δὲ (τῆς κόμης) τῷ μετώπῳ ἐπισαλεύει, τὸ δὲ τῇ ὑπήνῃ ἐπιῤῥεῖ.* et p. 872. [p. 120. v. 30. *Jac.*] *ἡ κόμη ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ.*

Lib. I. Ic. XI. [p. 20. v. 12. sqq. *Jac.*] *Κύκνοι γὰρ δὴ ἀναφυσῶντες ἡδὺ τὸ ἔνθεν ποιήσονται ᾠδὴν τὸ μειράκιον, ἀγέλαι δὲ αὐτῶν ἀρθεῖσαι Καΰστρῳ ταῦτα καὶ Ἴστρῳ ᾄσονται.* Observat *Olearius* in illis fluviis frequentiam esse olorum, ut passim e poëtarum locis constat. Et de Caystro quidem illud verissimum est, unde cygnus *Caystrius ales* appellatur. Verum de frigido Istro cygnis celebrato nihil me unquam legisse recordor. Nec dubito, quin verba *Καὶ Ἴστρῳ* e depravata lectione *τοῦ Καΰστρῳ* sint orta, adeoque delenda: *ἀγέλαι τε αὐτῶν ἀρθεῖσαι, Καΰστρῳ ταῦτα ᾄσονται.* Similiter erratum fuerat V. A. l. VIII. c. 19. in cod. Urbinate, ubi *ἐν σπονδαῖς ἐν σπονδαῖς* legebatur, quorum posterius merito omisit *Olearius.* Ex eodem fonte videri alicui posset et illud fluxisse apud *Plutarchum* Sympos. l. I. p. 613. B.

Εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος Λύσιός ἐστι καὶ Λύδιος, μάλιστα δὲ τῆς γλώττης ἀφαιρεῖται τὰ χαλινά. Nisi malis: *Λύσιός ἐστι καὶ Λύαιος.* Prius *Λύσιος* alibi apud *Orpheum* Hymno L. v. 2. leniter mutandum est in *Νύσιος.*

Σπέρμα πολύμνητον, πολυώνυμε, Νύσιε δαῖμον.

(231) versu quippe 8. alterum recurrit. Varia, in quibus verbum hoc partes habet, composita epitheta tribuuntur Baccho, uti *Λυσανίας, λυσιμέριμνος, λυσίπονος, λυσίκακος, λυσιμελής, λυσίφρων, λυσιπήμων;* quod postremum reddendum opinor *Anacreonti* Oda XXXIX. v. 8—11.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος,
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.

Versu 9. scribe: *Λυσιπήμων τότε Βάκχος.* Vulgatam frustra tuetur *W. Baxterus.* Nec *Pavoninum λυσιπράγμων* ferri potest. Ut enim alia taceam, composita a *πρᾶγμα* in *ων* poëtis non sunt usitata. Ingeniosa *Tan. Fabri* correctio *φιλοπαίγμων* ideo minus probabilis est, quod nimis a corruptis literarum vestigiis recedat. *Orpheus* H. II. v. 11. *Ἐν γάρ σοι τοκετῶν λυσιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.* H. LIX. v. 20. Parcae dicuntur *λυσιπήμονες.* *Eurip.* Androm. v. 900.

Ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν.

Apollon. Rhod. l. III. v. 456.

— *Πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσε*
Μαντοσύνῃ. — — — —

Eadem vicinitas literarum *Α, Δ.* et *Λ,* quae in *Plutarcho* er-
(232) roris origo fuit, offecit vehementer *Apollodoro* bibl. l. II. c. 6. p. 135. ed. *Fabr.* *Συλέα δὲ ἐν Αὐλίδι τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα — — ἀπέκτεινε.* Recte observat *Galeus* Sylea fuisse *Lydium,* adeoque legendum conjicit, *τὸν Λύδιον* pro *ἐν Αὐλίδι,* sed minori mutatione res poterat expediri hoc modo: *Συλέα δὲ ἐν Λυδίᾳ — — ἀπέκτεινε.* Sed promiseram, me in *Philostratum* conjecturas daturum. Nec tantum apud ipsum corrupta lectio una cum recta in textu remansit, sed aliquando etiam explicatio vocis cum voce quae explicatur. Ita l. II. Icon. XVII. p. 838. [p. 81. sq. ed. *Jac.*]. *Ἡ δ' ἀποῤῥὼξ καὶ ἡ ἀποῤῥαγεῖσα πέτρα, καὶ ὁ τῶν αἰθυιῶν δῆμος.* intermedia, *καὶ ἡ ἀποῤῥαγεῖσα πέτρα* e scholio interlineari orta sunt. Videndi *Hesychius, Suidas* et *Etymologus.* Idem evenit *Philostrato* Juniori Icon. IV. initio [p. 116. v. 15. ed. *Jac.*]. Draco, *κατὰ νῶτα δαφοινός, καὶ γένεια καθιεὶς ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονωτῇ τῇ λοφιᾷ, βλέπων τε δεινῶς δεδορκώς.* Turpiter labitur *Olearius,* cum *βλέπειν* h. l. putet, non *videre,* sed *videri* esse. Tu istud

βλέπων quantocius hinc aufer et repone: δεινῶς τε δεδορκώς. *Hesychius*: Δεδορκώς. βλέπων. ὁρῶν. Et ad finem Iconis [p. 117. v. 22. *Jac.*] προτείνει δὲ αὐτῇ τὸ τοῦ Ἀχελῴου κέρας οἱ ἕδνον τοῦ γάμου. Ubi αὐτῇ, quod pronomini οἱ explicando inservit, ejiciendum est. Simile mendum non indignum judicavit, quod e *Platone* elueret *Valckenaerius* Dissert. de scholiis in *Hom.* ined. p. 115. Leviter maculatus est *Moschus* Idyll. II. v. 14. 15.

— — Ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείαν.

Corrigendum: Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεν οἱ Εὐρωπείαν. Lib. I. Icon. XVIII. [p. 30. v. 10. Jac.] καὶ ὄφεις, καὶ θύρσοι, δένδρα, οἶμαι, μέλι στάζοντα. Interpres addidit *et*, *thyrsi arbo- (233) resque*. Lege: καὶ θύρσου δένδρα. ita Ic. XIV. p. 785. [p. 28. v. 18. *Jac.*] καὶ κιττοῦ κόρυμβοι, καὶ ἤδη ἄμπελοι, καὶ θύρσου δένδρα.

Lib. II. Ic. XI. p. 828. [p. 71. v. 6. *Jac.*] de Pane: Προσέχοντι δὲ αὐταῖς [Νύμφαις] οὐδέν, ἀλλὰ πειρῶντι αὐτάς, καὶ ἀποτεταμένῳ τὸν κόλπον, ἐπιτίθενται κατὰ μεσημβρίαν. Haud dubitanter reponendum: ἀποτεταμένῳ τὸ ὅπλον. *Hesychius*: Ὅπλον. ἔνδυμα πολεμικόν. καὶ τὸ αἰδοῖον, quod omnino non mutandum est in σχοινίον cum *Sopingio*. *Erycius* Anthol. l. IV. c. 12. p. 338.

Ὡς βαρὺ τοῦτο Πρίηπε, καὶ εὖ τετυλωμένον ὅπλον
Πᾶν ἀπὸ βουβώνων ἀθρόον ἐκκέχυκας.

Suidas V. Πρίαπος, inter alia: ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κρατοῦν τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἐντεταμένον. Plura quae adferre poteram, prudens praetereo.

— II. Icon. XVII. p. 838. [p. 82. v. 4. *Jac.*] De mergis, μέλαν γὰρ καὶ νοσῶδες, καὶ οὐδὲ πεινῶντι ἡδὺ τὸ ἐξ αὐτῶν κρέας. Probabile est, scribi debere: δυσῶδες. Alterum certe locum tueri nequit.

— II. Icon. XXI. p. 845. [p. 88. sq. *Jac.*]. Ἔστιν αὐτῷ καὶ ἄνθος αἵματος, καὶ αἱ φλέβες οἷον ἐν ὠδῖνι, θυμοῦ τινος ὑποδεδυκότος αὐτὰς ἔτι. Vix dubitandum est, quin gravius huic loco inflictum sit vulnus; quod judica, an satis dextro Apolline ita sanaverim: καὶ αἱ φλέβες ἀνοιδοῦσι, vel οἷον ἀνοιδοῦσι. Ita fere l. I. Ic. XIII. p. 784. [p. 24. v. 26.]. Ὁ δὲ ἐρέττει, μάλα διεξῳδηκότι τῷ βραχίονι. Ic. XXIX. p. 807. [p. 47. v. 36.]. Καὶ ὑπῳδήκασιν αἱ φλέβες, ἐπιλαμβάνοντες τούτου (καμάτου) αὐτάς. Lib. II. Ic. XXIII. p. 849. [p. 92. v. 19.] Καὶ ὁ αὐχὴν ἐμπίπλαται, καὶ ἀνοιδοῦσιν αἱ περὶ αὐτὸν φλέβες. *Philostrat.* Jun. Ic. XI. p. 882. [p. 131. v. 7.]. Ὁρᾷς γὰρ βραχίονας μὲν ἐξῳδηκότας αὐτοῖς, (234) ὑπὸ τοῦ εἰς εἰρεσίαν ξυντόνου. *Theocrit.* Id. I. v. 43.

Αἱ δέ οἱ ὠδήκαντι κατ' αὐχένα παντόθεν ἶνες.

Si quis tamen meliora impertiatur, facile ab hac sententia discedam.

Lib. II. Ic. XXIII. p. 848. [p. 91. v. 28.]. *Καὶ ὁ μὲν ταῦρος ἕστηκεν, ἱερεῖα δὲ προσέῤῥιπται τῷ βωμῷ βρέφη ἀγεννῆ.* Emendandum putem: *βρέφη νεογενῆ. Pollux.* Onom. l. II. segm. 8. *Βρέφος, νεογενές, νεογνόν, νεόγονον. — Τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλαῖον, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατ' Ἀριστομάχου, οὐ δόκιμον. ἄμεινον δ' αὐτοῦ τὸ παρ' Ἡροδότῳ, νεόγονον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν.* Nihil juvant MS. in ultimis. Cl. *Heringa* Observ. cap. 3. p. 23. pro *νεόγονον* reponebat *νεογνόν*, alterum se non invenisse addens. Verum non meminerat Vir egregius, se hoc tum alibi, tum apud *Eurip.* Cyclop. v. 205. Ion. v. 1001. 1339. 1431. legisse. Sed neutrum huc quadrat. Reponendum: *ἄμεινον δ' αὐτοῦ τὸ παρ' Ἡροδότῳ, νεογιλόν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν**). Locus autem *Herodoti* ex l. II. c. 2. quem profert Vir laudatus, eodem modo corrigendus est, et pro *παιδία δύο νεογνά* legendum *νεογιλά.*

Philostrati Junior. Ic. XI. [p. 130. v. 20.]. *Ἠδὴ ἐκπαίουσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς ὑπὸ πολλῷ τῷ ῥοθίῳ τῆς εἰρεσίας.* Pro *ἐκπαίουσα* Vir doctus ad marginem editionis Aldinae posuerat *ἐκπταίουσα*, quod *Olearius* temere, ut solet, in contextum invexit, et secum in levem errorem traxit Eruditiss. *Heringam*, qui Obs. p. 66. emendandum putabat, *ἐκπλέουσα τοῦ ποτ.* Perperam sane. Nam ne litera quidem mutata facile refingi potuerat: *Ἡ* (vel forte *ἤδη*) *διεκπαίουσα τοῦ ποταμοῦ.* Occurrit hoc verbum quater apud *Philostratum*
(235) Senior. Ic. l. II. c. 13. p. 830. [p. 73. v. 3.] loco nostro simili: *Ὁμόσε κεχώρηκε τοῖς κύμασι, τῶν μὲν διεκπαίων, τὰ δὲ ἐπισπώμενος, τὰ δὲ ὑπαντλῶν τῷ στέρνῳ.* Ic. 17. p. 836. [p. 79. v. 14.] *Πῦρ γὰρ δὴ ὑποτύφει αὐτὴν πᾶσαν, σήραγγάς τε καὶ μύχους ὑποδεδυκὸς τῆς νήσου, δι' ὧν ὥσπερ αὐλῶν ἡ φλὸξ διεκπαίει.* Ic. 23. p. 848. [p. 92. v. 1.]. *Καὶ ὄγκοι τοῦ βέλους μέσον διεκπεπαίκασιν τῶν σπονδύλων.* et Heroicor. c. 19. p. 732. *Τὸ δὲ στόμα τῆς αἰχμῆς ἀδάμαντός τε εἶναι καὶ παντὸς διεκπαίειν.* Verbum vero *ἐκπαίειν* de navi adhibuit *Anaxilas* Neottide apud *Athen.* l. XIII. p. 558. C.

— *Ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ.*

Sed alterum praetulerim ob eam praecipue rationem, quod verba *διεκπλέειν, διεκπερᾶν, διεξαΐσσειν* ita usurpantur, ut apud *Philostr.* Senior. l. II. Ic. 15. [p. 75. in.]. *Βοσπόρου καὶ Συμπληγάδων ἡ Ἀργὼ διεκπλεύσασα μέσον ἤδη τέμνει τὸ ῥόθιον τοῦ Πόντου. Theocr.* Id. 13. v. 23.

Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν.

*) Vid. ad Moer. p. 309.

Ibid. [p. 130. v. 25.] Ὅτε ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης φηγοῦ δράκων, πολλῷ σπειράματι κεχυμένος, καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν νεύφν, ο ὕ τ ω βρίθουσαν. Quo diutius hunc locum considero, eo verior videtur correctio mea: τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν νεύων, ὕ π ν ῳ βρίθουσαν. Ita enim paulo infra: μετὰ γὰρ τὸν ἐπὶ τοῖς ταύροις ἆθλον, θέλξασα εἰς ὕπνον τὸν δράκοντα τοῦτον ἡ Μήδεια, σεσύληται μὲν τὸ χρυσόμαλλον τοῦ κριοῦ νάκος. *Orpheus* Argon. v. 1011—1013.

Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελώριον ὄσσε δράκοντος,
Ἰσοπαλὲς θανάτῳ. δολιχὴν δ' ἀνταυγέα δειρὴν
Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. — — — —

Icon. XII. p. 883. [p. 133. v. 13.]. Ἕστηκε δὲ γυμνὸς ἐν π ρ ο σ- (236)
β ο λ ῇ, τὸν μὲν ἀρίστερον προτείνας πόδα. Emendandum: Ἕστηκε δὲ γυμνὸς ἐν π ρ ο β ο λ ῇ. Mirum quantum haec nomina, una tantum litera distantia, significatione differunt. ἐν προβολῇ est, quod Latini dicunt, *in procinctu*. Ita Ic. XV. p. 887. [p. 136. 30.] Ὁ μὲν ἐπερείσας ἐν προβολῇ τῷ λαιῷ ποδὶ ἑαυτόν. *Theocr.* Id. XXII. v. 120. Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς.— — *Appianus* de Bell. Hisp. p. 522. Ἀλλ' ἐν προβολῇ τὰ δόρατα θεμένους ἑστάναι, καὶ ἐπιόντας ἀμύνεσθαι μόνον. et Bell. Civ. l. II. p. 782. Ἀλλ' ἐν προβολῇ διαστάντας ἀμύνεσθαι διὰ χειρὸς τοῖς δόρασι τοὺς ἐπιόντας. *Xenophon*. K. A. l. VI. p. 386. F. [VI. 3, 25.]. Adde *Gisb. Cuperum* Obs. l. I. c. 12. p. 89. Idem, dubito fere, anne reddendum sit *Philostrato* Seniori V. A. l. III. c. 24. p. 114. Τὰς ναῦς γὰρ τὰς λῃστρικὰς ἐν π ε ρ ι β ο λ ῇ ἑστάναι. Mallem: ἐν π ρ ο β ο λ ῇ ἑστάναι.

Callistrat. Statua VIII. p. 900. [p. 155. v. 26. ed. *Jac.*]. Νεβρὶς δὲ αὐτὸν ἔσκεπεν, οὐκ οἵαν εἴωθεν ὁ Διόνυσος ἐξάπτεσθαι, ἀλλ' εἰς τὴν τῆς δορᾶς μίμησιν ὁ χαλκὸς μετεβάλλετο. εἱστήκει δὲ τὴν λ ύ ρ α ν ἐπερείδων τῷ θύρσῳ. ὁ δὲ θύρσος ἠπάτα τὴν αἴσθησιν. Haud memini me alibi observasse, Bacchum in statuis cum lyra fingi. Nec tamen si vel alibi Bacchus lyram tenens conspiceretur, h. l. illam ferendam esse putarem. Graeca enim, τὴν λύραν ἐπερείδων τῷ θύρσῳ, nunquam significabunt, *lyram thyrso innixam habens*. Proxime igitur vero, ni fallor, legendum conjeci: εἱστήκει δὲ τὴν π λ ε ῦ ρ α ν ἐπερείδων τῷ θύρσῳ, *stabat vero, latere innitens thyrso*. Comprobant hoc veteres statuae. Cf. *Philostr.* Jun. Ic. 7. p. 872. Ἀκοντίῳ τε ἐπερείσας ἑαυτόν. et paulo post, τόξῳ ἐπερείσας ἑαυτόν. Et Ic. 14. p. 885. Ἀκοντίῳ δὲ τὴν δεξιὰν ἐπερείδει. *Apollon. Rhod.* l. IV. v. 956—958. (237)

Τὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἄναξ κορυφῆς ἀπὸ λισσάδος ἄκρης
Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας
Ἥφαιστος θηεῖτο. — — — — — —

CAPUT IX.

Euripidis Electra materiam capiti subministrat, et frequenter emaculatur. Τηλουρός. Ἐκκλέπτειν. Magnum discrimen inter Sophoclis et Euripidis Electras observatur. In Aeschylo Pauwii correctio adserta. Παρ' ὁδὸν αὐτήν. Γὰρ et παρ' saepius permista. Callimachi epigramma leviter emaculatur et Euripidis Hercules Furens. Ἐν ποσὶν παρεῖναι. etc.

Quod multis vetustis scriptoribus accidisse videmus, ut ad finem, ubi editorum cura paulatim languescit, sint corruptiores; illud etiam evenit *Euripidi*, cujus tragoediarum ultimam Electram jure corruptelarum nidulum dixeris. De ipsa hac fabula ejusque oeconomia non magnifice sentio: revera enim ridicula est, ut merito notavit praestanti Vir eruditione, *P. Victorius* in tragoediae argumento. Habet tamen fabula partes quasdam perelegantes, quaeque emendatius legi mereantur. Nos quicquid in schedis nostris ad eam notatum invenimus, lubenter communicabimus cum harum literarum studiosis.

(238) Electr. v. 96—101.

Δυεῖν δ' ἁμίλλαιν ξυντιθεὶς ἀφικόμην
Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', ἵν' ἐκβάλω ποδὶ
Ἄλλην ἐπ' αἶαν, εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν
Ζητοῦντ' ἀδελφήν, (φασὶ γάρ νιν ἐν γάμοις
Ζευχθεῖσαν οἰκεῖν, οὐδὲ παρθένον μένειν,)
Ὡς συγγένωμαι, καὶ φόνου συνεργάτιν
Λαβὼν τά γ' εἴσω τειχέων σαφῶς μάθω.

Versu 95. forte praestiterit, *δυοῖν δ' ἅμιλλαν ξυντιθείς*, et v. 97. *ἄλλην ἐς αἶαν*. Verum haec levia sunt. Gravius, saltem cum majori sensus detrimento, vulnus inflictum est versui 98. quod primum curabo, dein rationem mutationis reddam. Locus hoc modo distinguendus, et scribendum:

Δυοῖν τ' ἅμιλλαν ξυντιθείς, ἀφικόμην
Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', ἵν' ἐκβάλω ποδὶ
Ἄλλην ἐς αἶαν, εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν·
Ζητῶν τ' ἀδελφήν, φασὶ γάρ νιν ἐν γάμοις
Ζευχθεῖσαν οἰκεῖν, οὐδὲ παρθένον μένειν.

Rationem quisque facile perspiciet, qui hanc versionem no-

stram legerit: *Ob has autem binas praecipue causas, veni ad terminos hujus terrae, et ut facile evadere alio possim, si quis speculatorum me cognoverit: Et sororem quaerens, quam dicunt nuptam hic habitare, etc.* Si quis cum hisce interpretis verba comparaverit, fieri non potest, quin statim ambabus, quod aiunt, manibus correctionem nostram amplectatur.

Electr. v. 251.

Ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλουρὸς ναίω δόμοις.

Verba sunt Electrae respondentis fratri roganti, cuinam (239)
nupta esset, et ubi habitaret. Pro τηλουρὸς aliae editiones legunt τηλορός. Utrumque manifeste vitiosum est. Prius τηλουρὸς legibus repugnat metricis, spondaeum quarta sede non recipientibus. Posterius τηλορός, quod metrum admitteret, regulae analogicae respuunt. Ex τῆλε enim et ὄρος formatur τηλεορός, τηλουρός, non τηλορός. Praeterquam quod neutrum sensui loci satisfaciat, cum nihil aliud denotet, quam *longinquum, eum qui procul est.* Videmur nobis mendam hoc modo recte eluisse:

Ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τῆδ' ὄρους ναίω δόμοις.

In illa ipsius domo, hac in parte montis, vel *hic in monte habito.* Optime huc quadrat responsum Orestae:

Σκαφεύς τις, ἢ βουφορβὸς ἄξιος δόμων.

Eximie vero confirmant verba Electrae v. 207—210.

Αὐτὰ ἐν χέρνησι δόμοις
Κλαίω, ψυχὰν τακομένα,
Δωμάτων πατρῴων φυγὰς,
Οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας.

Ita ibi corrigas. Vulgo: *Ναίω, ψυχὰν τακομένα.* Illa quippe ναίω et ναίουσ' nimis vicina sunt, quam ut a poëta proficisci potuerint. Pro χέρνησι δόμοις blanditur γάμοις, sed nolim hariolari. Τῆδ' ὄρους, quod v. 251. restituimus, est uti apud *Sophocl.* Philoct. v. 205. *Ἤ που τῆδ' ἢ* (240)
τῆδε τόπων. Cf. Iph. Aul. v. 14. Cyclop. v. 681.

v. 323. 324.

Ἀγαμέμνονος δὲ τύμβος ἠτιμασμένος,
Οὔ πώποτ' οὐ χοὰς, οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης
Ἔλαβε. — — — — — — —

Longe facilius fuerat scribere,

Οὔ πώποτε χοὰς οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης.

quam cum *Barnesio* inauditam synaloephen vocis χοὰς in unam syllabam comminisci.

Electr. v. 545. 546.

Ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος
Ἔκειρατ', ἢ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός.

Sententiam verborum praeter interpretes recte cepit *Barnesius*. Verum egregie fallitur, quando ellipsin statuens, verba τις ἐγχώριος subintelligi autumat. Unica litera, quae ob similitudinem proxime praecedentis exciderat, revocanda est:

Ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος
Ἐκείρατ', ἢ 'κ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός.

Constructio haec est: ἤ τις ἐκ τῆσδε χθονὸς λαθὼν σκοπούς. *Sed vel peregrinus quidam tumulum ipsius misertus, comas posuit, vel aliquis ex hac terra, insciis speculatoribus.*

Electr. v. 555.

(241) Orestes et Pylades ejus individuus comes domo egressi et in scenam prodeuntes occurrunt seni, quo salutato rogat Orestes sororem, quinam ille senex esset. cui respondet Electra v. 554.

Οὗτος τὸν ἁμὸν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξένε.

Orestes adhuc sub persona peregrini latens admirabundus exclamat:

Τί φῄς; ὅδ' ὃς σὸν ἐξέθρεψε σύγγονον;

At enimvero senex ille Oresten non educaverat, sed tantum sceleratis Aegisthi et Clytaemnestrae manibus surripuerat. Quare vel verbum e praecedenti versu huc intrusum est, qua de re supra ad Herc. Fur. dixi; vel literarum vicinitas errorem peperit. Saltem unice emendandum:

Τί φῄς; ὅδ' ὃς σὸν ἐξέκλεψε σύγγονον;

Respondet statim Electra v. 556. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας κεῖνον, εἴπερ ἔστ' ἔτι.

Sic v. 16. Τὸν μὲν πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτει τροφεὺς
Μέλλοντ' Ὀρέστην χερὸς ὑπ' Αἰγίσθου θανεῖν.
v. 286. 287. Ὀρ. Ἆρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου;
Ἠλ. Πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων.
v. 409. Ἔλθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλου πατρός.
et paucis interjectis v. 415. 416.
(242) Ἡσθήσεταί τοι, καὶ προσεύξεται θεοῖς,
Ζῶντ' εἰσακούσας παῖδ', ὅν ἐκσώζει ποτέ.
v. 506. Καὶ πατέρα τὸν ἐμόν, ὅν ποτ' ἐν χεροῖν ἔχων,
Ἀνόνητ' ἔθρεψας σοί τε καὶ τοῖς σοῖς φίλοις.
et v. 540. Ἐν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν.

Ex quorum locorum collatione clarissimum in modum liquet, senem illum altorem fuisse Agamemnonis, Orestam vero morti eripuisse. Versu autem 488. nisi statuere velimus, senem hunc Electram etiam educasse, corrigi necesse est:

Ἀγαμέμνονος παῖς, ὅν ποτ' ἐξέθρεψ' ἐγώ.

Legitur ἥν. Sed opponat forte quis locum *Sophocl.* El. 11—14. ubi paedagogus senex inter alia haec ad Oresten dicit:

Ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε

Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών,
Ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην,
Τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.

Sed vel sic sententiam non mutabo. Immane enim quantum hae tragoediae *Euripidis* et *Sophoclis*, earumque oeconomiae differunt. Secundum *Sophoclem*, Electra adhuc innupta in aula Aegisthi habitabat; juxta *Euripidem* colono Mycenaeo nupta, in agro degebat. Secundum illum senex paedagogus cum Oresta exulaverat, et apud Phocenses fuerat commora- (243) tus, simulque cum Oresta Argos revertebatur: secundum hunc senex ille Oresten tantum e cruentis Aegisthi manibus liberaverat, dein aula ejectus circa Tanum greges ovium pascebat. Juxta oeconomiam *Sophoclis* Aegisthus et Clytaemnestra in palatio regio sunt occisi; verum juxta illam *Euripidis* in agris. Denique apud hunc prior Aegisthus, apud illam vero Clytaemnestra. Semper observanda est tragoediae oeconomia. Multo minus officiet huic conjecturae *Aeschylus* Choeph. v. 747. (verba sunt nutricis.)

Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά.
Φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν,
Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων
Καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
Τλάσῃ. — — — — —

Sic locus *Sophoclis* modo excitatus *Pauwio* fuisset ad manum, non tam dubitanter proposuisset conjecturam super versu *Aeschyli* 760.

Ἔχουσ', Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.

Quod enim reponebat *ἐξεθρεψάμην*, a *Sophocle* confirmatur et ab ipso etiam *scholiasta*, qui explicat per *ἔθρεψα, ἀπέσωσα*. Miror Eruditissimum *Abreschium* pro vulgata stare, Anim. ad *Aeschyl.* p. 474. 475. quae non nisi contorta explicatione defendi potest.

Electr. v. 631.

Quaerenti Orestae, num forte quis esset inter servos Aegisthi, qui se cognosceret, respondet senex:

Δμῶές μὲν εἰσιν, οὓς ἐγ' οὐκ εἶδόν ποτε. (244)
Famuli sunt, quos nunquam ego vidi.

Inepta, si quid judico, et prorsus praeter mentem tragici. Nec immerito se torsit *Barnesius*, bene observans ω non elidi, et alias *ἐγὼ* ante *οὐκ* per synizesin coalescere. Exempla nimis sunt vulgata, quam ut huc referri debeant. Nos lenissima mutatione difficultatem hanc tollemus, et sensum restituemus *Euripide* dignum:

Δμῶές μέν εἰσιν, οἵ σέ γ' οὐκ εἶδόν ποτε.

Servi sunt, qui te nunquam viderunt.

Vides, quam apte haec quaestioni Orestae respondeant.

Electr. v. 636.

Ὁδὸν γάρ αὐτήν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.

Scaliger refingebat hoc modo: Ὁδὸν γάρ, ὡς ἔοικεν, εἰς ἀγροὺς ἔχει. Quae nimia est mutatio. *Barnesius* ellipsin praepos. κατὰ crepat, ut sit κατ' αὐτὴν τὴν ὁδόν. Perperam. Quanto proclivius et facilius fuerat, unica literae Γ lineola addita scribere?

Ὁδὸν ΠΑΡ' αὐτὴν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.

Juxta ipsam viam, ut videtur, agros habet. Alcest. v. 835. 836.

Ὀρθὴν παρ' οἶμον, ᾗ 'πὶ Λάρισσαν φέρει,
Τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.

(245) *Secundum rectam viam*, non *recta via*, quemadmodum interpres. Saepius vero αὐτὸς ita nomini adjungitur, ut emphasin addat. Ita Hippol. v. 30. πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος. v. 1187. παρ' αὐτὸν δεσπότην. Alc. v. 1142. Τύμβον παρ' αὐτόν. Suppl. v. 660. Κρήνην παρ' αὐτήν. v. 1207. παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαϊὰς νεκρῶν. Iph. Taur. v. 969. Ψῆφον παρ' αὐτήν. Bacch. v. 456. Γένυν παρ' αὐτήν. El. v. 1271. Πάγον παρ' αὐτόν. Suppl. v. 1212.

Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεοῦ.

Charito l. II. c. 2. p. 25. l. 10. Τὸ δὲ ἱερὸν πλησίον ἦν τῆς ἐπαύλεως, παρ' αὐτὴν τὴν λεωφόρον. Eadem, qua hic, ratione erratum est in epigrammate *Callimachi* XXXII. v. 5. 6.

Ἔγνων, Εὐξίθεός σε συνήρπασε. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
Τὸν καλόν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

Repone: Ἔγνων, Εὐξίθεός σε συνήρπασε, καὶ σὺ παρελθὼν
Τὸν καλόν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

Strato in epigr. a *Josepho Wassio* Obs. Miscell. Vol. IV. p. 369. edito v. 3. Οὐδ' ἀτρῶτα παρῆλθον. Contrario modo in Her. Fur. v. 1237. pro οἰκτρὸς πάρειμι scribi debet, οἰκτρὸς γάρ εἰμι. In Electra, quam prae manibus habemus v. 637. scripserim: Ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ. *Barnesianum* Ὅθεν ἂν ἰδὼν tolerari nequit.

Electr. v. 640. 641.

Ὀρ. Καλῶς ἔλεξας, ἡ τεκοῦσα δ' ἐστὶ ποῦ;
Πρ. Ἄργει. παρέσται δ' ἐν πόσει θοίνην ἔπι.

(246) *Scaliger* conjiciebat παρέσται σὺν πόσει; *Barn.* ῷ πόσει; vel ἐν πόσει explicari posse autumabat, *in convivio, in compotatione*, quod posterius refellitur a sequenti θοίνην ἔπι. Nisi in *Scaligeri* correctione acquiescendum sit, castigaverim:

Ἄργει. παρέσται δ' ἐν ποσὶν θοίνην ἔπι.

Nunc quidem Argis est: sed aderit praesens in convivio.
Iph. Taur. v. 1312.

Αὖτις τὰ τῶνδε σημανῶ. τὰ δ' ἐν ποσὶ
Παρόντ' ἄκουσον. — — — —

Electr. v. 664—666.

Ἠλ. Πρώτιστα μὲν νῦν τῷδ' ὑφήγησαι, γέρον.
Πρ. Αἴγισθος ἔνθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς.
Ηλ. Ἔπειτα πάντων μητρὶ τἀπ' ἐμοῦ φράσον.

Recte quidem pro τ' ἀπ' *Barnesius* edidit τἀπ' praeeuntibus *Scaligero* et *Ae. Porto.* Verum pessimo consilio ejusdem *Ae. Porti* conjecturam πάντα pro πάντων in textum recepit. Eo enim factum est, ut vera scriptura penitus fere fuerit obliterata. Dixerat senex Aegisthum in agris lautum convivium praebiturum, et illi interfuturam Clytaemnestram. Vid. v. 641. coll. v. 1134. et sqq. Electra dolum machinata, juxta *Euripidem*, finxerat se puerperam esse v. 642. et jusserat senem illum matri nuncium adferre, et ipsam ad se invitare. Priusquam vero illud faceret senex, imperat ipsi, ut Orestam ad Aegisthum deduceret, dein illo facto matri Clytaemnestrae ista nunciaret. Lege igitur, literis aliter divisis, nulla mutata:

Ἔπειτ' ἀπαντῶν μητρὶ τἀπ' ἐμοῦ φράσον. (247)
Dein occurrens matri, res meas indica.

Similiter fere v. 651.

Λέγ', ὦ γεραιέ, τάδε Κλυταιμνήστρᾳ μολών.

Electr. v. 1062—1066.

Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει,
Ἑλένης τε καὶ σοῦ, δύο δ' ἔφυτε συγγόνω,
Ἄμφω ματαίω, Κάστορός τ' οὐκ ἀξίω.
Ἡ μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ' ἑκοῦσ' ἀπώλετο.
Σὺ δ' ἄνδρ' ἄριστον Ἑλλάδος διώλεσας.

Foeda, quae versum 1065. inquinavit, macula hoc modo eluenda est:

Ἡ μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ' ἑκοῦσ' ἀπῴχετο.
Illa enim rapta, volens abiit et aufugit.

Obiter corrigendus *Hesychius:* Ἀπέχεσθαι. φεύγειν. Nisi e veteri scriptore depromtum velis, ubi ἀπέχεσθαι κακῶν, vel simile occurrebat, scribendum: Ἀποίχεσθαι. φεύγειν. In *Euripidis* loco literarum χ et λ vicinitas librarios decepit. Hinc dicitur Helena λιπεσήνωρ in fragmento *Stesichori* apud *scholiast. Eurip.* ad Orest. v. 249. λειπόγαμος *Euripidi* Or. v. 1309. Λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους Or. v. 99. Φυγοῦσα μέλαθρα βαρβάρων χάριν γάμων. Iph. Aul. v. 270. et 783. πόσιν προλιποῦσα. Menelaus Troas. v. 1036. ad Hecubam:

Ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας εἰς ταὐτὸν λόγον, (248)

Ἑκουσίως τήνδ' (Ἑλένηu) ἐκ δόμων ἐλθεῖν ἐμῶν,
Ξένας ἐς εὐνάς. — — — —

Androm. v. 602—604.

Ἑλένην ἔρεσθαι κρηῆν τάδ', ἥτις ἐκ δόμων
Τὸ σὸν λιποῦσα φίλιον, ἐξεκώμασε
Νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.

Iph. Aul. v. 71. et sqq.

Ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνας ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,
Λακεδαίμον', ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ,
Χρυσῷ τε λαμπρὸς βαρβάρῳ χλιδώματι,
Ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην, πρὸς Ἴδης βούσταθμ' ἔκδημον λαβών.

Electr. v. 1262. 1263.

— — — Ἵν' εὐσεβεστάτη
Ψῆφος, βεβαία τ' ἐστὶν ἔκ τε τοῦ θεοῖς.

Non satis animum advertit *Scaliger*, legens ἔκ τε τοῦ θεῶν. Emendandum enim est:

— — — Ἵν εὐσεβεστάτη
Ψῆφος, βεβαία τ' ἐστὶν ἐκ τούτου θεοῖς.

ἐκ τούτου nempe χρόνου, ut recte intellexit interpres. Hactenus de *Euripide*.

CAPUT X. (249)

Miscellanea continentur hoc capite. Sophocles, Valerius Flaccus, Antiphanes apud Athenaeum, Apollodorus, Q. Calaber bis emendantur. Heraclides de Allegoriis Homer. corrigitur. Ἄσπειστος ἔχθρα. Pollux leviter castigatur. Hesychius bis emaculatur. Ἐξ ἀελπτίης. Ceres, εὐρυάνασσα. Seneca tragicus restituitur. Domare feras, monstra. Euripides apud Pollucem emendatus. Πύρινος, κάρπιμος στάχυς. Coluthus et Plutarchus tentantur. Εὖχος ὀπάσσαι. Libanius sanatur.

Miscellanea quaedam, nullo habito rerum auctorumque ordine, in hoc caput conjiciam.

Primas tribuamus *Sophocli* Oed. Col. v. 1158 — 1162. ubi Antigone ita ad patrem loquitur:

Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει
Πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἃ 'πάθες.
Κἂν κεῖνα λύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακοῦ
Θυμοῦ τελευτήν, ὡς κακὴ προσγίνεται.

Magnopere aures meas offendunt ista *κἂν κεῖνα λύσῃς*, e quibus nullum sensum elicere hactenus potui. Nec interpres reddens, *quae si sepones*, audiendus est. Quid? si scribendum dixero?

Κἂν κεῖνα λεύσσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακοῦ (250)
Θυμοῦ τελευτήν, ὡς κακὴ προσγίνεται.

Respondet hoc verbum τῷ ἀποσκοπεῖν v. 1258. *Et si vel illa consideres, novi equidem, cognosces malae irae exitum esse pravum.* Ejuscemodi mendam ex *Euripidis* Herc. Fur. v. 725. sustulit *G. Canterus.*

De parentibus Jasonis ita canit *Valerius Flaccus* l. I. v. 818 — 823.

Illi avide exceptum pateris hausere cruorem.
Fit fragor: irrumpunt sonitus, qui saeva ferebant
Imperia, et strictos jussis regalibus enses.
In media jam morte senes, suffectaque letho
Lumina, et undanti revomentes veste cruorem
Conspiciunt. — — — — —

Ita v. 819. codices *Aldi*, *Maserii*, *Juntae* et Vaticanus I. exhibent, notante Ill. *N. Heinsio*, cum in aliis legatur, *irrumpunt sonitu*, quod in textum etiam admiserunt idem

Heins. et *Burmann.* Videtur tamen *Heins.*, ut erat homo felicissimi in poëtis tractandis ingenii, mendam perspexisse in *sonitu*, sive malis *sonitus*, propterea quod praecedebat, *Fit fragor.* Itaque conjiciebat, vel *irrumpunt foribus*, vel *irrumpunt, domini qui saeva ferebant Imperia.* Neutrum satis arridet, utpote nimis a corruptis literarum ductibus recedens. Proxime ad eos, et nisi egregie fallor, vere legendum conjecimus:

Fit fragor: irrumpunt, senibus qui saeva ferebant
Imperia, et strictos jussis regalibus enses.

(251) Comprobatur haec emendatio a tota loci serie et sequenti, *In media jam morte senes.* Alterum *sonitu* ab illis profectum est, qui *sonitus* hic stare non posse videbant.

Versus hi sunt e fragmento *Antiphanis* ap. *Athen.* l. XIV. p. 623. B.

Τευθὶς μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν,
Σαρκὸς πυρωθεῖσ' ἀνθράκων ῥιπίσμασι,
Ξανθαῖσιν αὔραις σῶμα πᾶν ἀγάλλεται.

Recte pro ῥαπίσματι restituit ῥιπίσμασι Cl. *Abresch.* in add. ad *Aristaen.* p. 121. in reliquis non eadem felicitate versatus. Mutata distinctione interpungit post σαρκός, et praeterea pro ξανθαῖσιν αὔραις legit ξανθεῖσα τ' αὔραις, vel ξανθαῖσι τ' αὔραις i. e. ξανθοποιαῖς. Male. Versus hoc modo sunt redintegrandi:

Τευθὶς μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν,
Σαρκὰς πυρωθεῖσ' ἀνθράκων ῥιπίσμασι,
Ξανθαῖσιν αὐγαῖς σῶμα πᾶν ἀγάλλεται.

Apollodorus Bibl. III. c. 14. p. 6. de Aegeo haec scribit: Αὐτὸς δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ τὸν τῶν Παναθηναίων ἀγῶνα ἐπετέλει, ἐν ᾧ ὁ Μίνωος παῖς Ἀνδρόγεως ἐνίκησε πάντας· τοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ἔπεμψε ταῦρον, ὑφ' οὗ διεφθάρη. ἔνιοι δὲ αὐτὸν λέγουσι πορευόμενον εἰς Θήβας ἐπὶ τὸν Λαΐου ἀγῶνα πρὸς τῶν ἀγωνιστῶν ἐνεδρευθέντα διὰ φθόνον ἀπολέσθαι. Recte *Meursius* de Reg. Att. l. III. c. 2. correxit Θήβας pro Ἀθήνας. Sed saepius miratus sum, et miror etiamnum, qua ratione Jupiter hic tolerari potuerit, quem nihil cum Androgeo unquam commune habuisse, e reliquis auctoribus luce clarius liquet. In concordiam cum aliis

(252) scriptoribus redibit *Apollodorus*, si refingamus: ἐν ᾧ ὁ Μίνωος παῖς Ἀνδρόγεως ἐνίκησε πάντας· τοῦτον ὁ Αἰγεὺς ἐπὶ τὸν Μ. ἔπ. τ., ὑφ' οὗ δ. quam correctionem verissimam esse, equidem non dubito. Omnes in eo conveniunt Androgeon ab Aegeo fuisse dolo malo circumventum et occisum, in circumstantiis, ut fieri solet, nonnihil a se invicem dissentientes.

Quinti Calabri locus hic est, e l. I. v. 679—684. ab interpretibus non intellectus:

Τοῖος Ἄρης ταναοῖο δι' ἠέρος ἀσχαλόων κῆρ,
Ἔσσυτο σὺν τεύχεσσιν, ἐπεὶ μόρον αἰνὸν ἄκουσε
Παιδὸς ἑῆς· τῷ γάρ ῥα κατ' οὐρανὸν εὐρὺν ἰόντι,
Αὖραι μυθήσαντο θοαὶ βορέαο θύγατρες
Κούρης αἰνὸν ὄλεθρον. ὁ δ' ὡς κ ι ε ν ἶσος ἀέλλῃ,
Ἰδαίων ὀρέων ἐπεβήσατο.

Interpretantur ultima: *ipse igitur cum turbinis modo delapsus esset, in Idaeis jugis constitit.* Pessime. Reponendum haud dubie:

— — — *Ὁ δ', ὡς κ λ ύ ε ν, ἶσος ἀέλλῃ*
Ἰδαίων ὀρέων ἐπεβήσατο. — — —

Quae cum per se satis perspicua sint, interpretatione non indigent. Addam alium ejusdem poëtae, e quo plures profligavi errores, locum, l. XIV. v. 112—114.

Ἀνέρι γὰρ πινυτῷ καὶ ἐπίφρονι πολλὸν ἄμεινον
Κῦδος καὶ χρυσοῖο καὶ ο ὔ δ ε ο ς, ἠδὲ καὶ ἄλλων
Ἐσθλῶν, ὁππόσα ἐστὶ καὶ ἔσσεται ἀνθρώποισιν.

De Sinone haec dicuntur, cui aures naresque praeciderant Graeci; adeoque emendandum videtur:

Ἀνέρι γὰρ πινυτῷ καὶ ἐπίφρονι πολλὸν ἄμεινον (253)
Κῦδος καὶ χρυσοῖο καὶ ε ἴ δ ε ο ς, ἠδὲ καὶ ἄλλων cet.

Postquam de epithetis Apollinis egisset *Heraclides* de Allegor. Hom. p. 418. ed. *Galei*, ita pergit: *Ὅθεν, οἶμαι, κἂν τῇ θεομαχίᾳ Ποσειδάων ἵσταται διαμιλλώμενος. αἰεὶ γὰρ ἄ π ι σ τ ο ς ἔχθρα πυρὶ καὶ ὕδατι, τῶν δύο στοιχείων ἐναντίαν πρὸς ἄλληλα φύσιν ἀποκεκληρωμένων.* Quae hoc modo sunt castiganda: *Ὅθεν, οἶμαι, κἂν τῇ θεομαχίᾳ Ποσειδάωνι ἵσταται διαμιλλώμενος. αἰεὶ γὰρ ἄ σ π ε ι σ τ ο ς ἔχθρα πυρὶ καὶ ὕδατι.* Prius confirmat *Homerus* loco, quem noster expressit, Il. *Γ.* v. 67. quem citat *Heracl.* p. 481. Posterius totidem verbis exhibet *Suidas*: *Ἄσπειστον ἔχθραν. ἄσπονδον μῖσος.* Infra *Heracl.* p. 480. *Ἀδιάλλακτός γε μὴν ἔχθρα τοῖς τὰ βέλτιστα διακρίνουσι λογισμοῖς πρὸς τὴν οὐδὲν ὁρῶσαν ἀφροσύνην.* *Aristaen.* l. II. ep. 14. *Ἄσπονδος μάχη καὶ ἀδιάλλακτος ἔρις.* *Nicander* Theriac. v. 366. 367.

Ὃς δήτοι τὸ πρὶν μὲν ἐπὶ βροχθώδεϊ λίμνῃ
Ἀσπείστον βατράχοισι φέρει κότον. —

Scholiastes: *Ἄσπειστον. τὸ χαλεπὸν καὶ ἄσπονδον καὶ ἄστοργον, παρὰ τὸ μὴ σπείσασθαι φιλίαν πρὸς ἀλλήλους.* Cf. *Wesselingius* in epistola ad *Reimarum* V. C. post *Dionem Cassium* tom. II. p. 1500. edita et quos ibi citat Vir Maximus. Emendandus etiam *Pollux* l. I. segm. 150. *Ἄσπονδοι, ἀκατάλλακτοι, ἄμικτοι, θηριώδεις, ὕπουλοι, ἄπιστοι, ἄσπειστοι,*

διάφοροι. Delendum ἄπιστοι, quod e corrupta lectione τοῦ ἄσπειστοι remansit.

Conservavit idem *Heraclides* fragmentum insigne *Archilo-*
(254) *chi*, e quo medicinam exspectat *Hesychius*. Versus *Archilochi* leguntur p. 412. et sunt tres trochaici tetrametri catalectici:

Γλαῦκ' ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται
Πόντος. ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεὸν ὄρπον ἵσταται νέφος
Σῆμα χειμῶνος. κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

Idem fragmentum citat *Plutarchus* de Superstit. p. 169. B. non nominato *Archilocho*; desunt praeterea ultima. Cf. *Theodor. Canterus* Var. Lect. l. II. c. 15. Sed dicebam hinc emendandum esse *Hesychium*. Ejus glossa est: Ἐξ ἀελπτόης. ἐξ ἀνελπίστου. Virorum eruditorum conjecturae sponte dilabuntur, simul atque ex hoc loco apparet unica tantum litera mutata legi debere: Ἐξ ἀελπτίης. ἐξ ἀνελπίστου. Adhibuit idem vocabulum *Pindarus* Pythion. XII. versu penult.

Legitur apud eundem *Hesychium* sua serie: Εὐάνασσα. ἡ Δημήτηρ. Sed vereor, ne hoc ipsius auctoris peccatum sit, cum scribere ipsum oportuisset: Εὐρυάνασσα. ἡ Δημήτηρ. *Callimach.* H. in Cerer. v. 122.

— *ὡς ἁμῖν μεγαλὰ θεὸς εὐρυάνασσα.*

Plura hujus lexicographi peccata, si id ageremus, castigare in proclivi esset.

Apud *Senecam* tragicum Her. Fur. v. 454. Lycus tyran. inquit:

Non monstra, saevas Phoebus aut timuit feras.

Respondet Amphitryo:

Primus sagittas imbuit Phoebi draco.

(255) Ubi v. 454. non dubitandum est, quin *timuit* depravatum sit. Herculi enim metum ferarum Lycus non objiciebat, sed in illis domandis nullam esse virtutem praetexebat. Vid. v. 434. 435. Nec convenit hoc verbum toti loco, cum enim Lycus rogasset v. 450. num dii fuissent famuli, respondet Amphitryo, Phoebum greges Pheraeos pavisse. Objicit Lycus Phoebum non per omnes terrarum orbis plagas errasse exulem; Amphitryo regerit, Phoebum a profuga matre in terra errante, nec fixam habente sedem, fuisse editum. Exspectas jam, ut Lycus quaerat, num igitur Phoebus monstra et feras occidisset, cui recte quadraret responsum Amphitryonis. Sed nimius jam sum. Restituendum:

Non monstra, saevas Phoebus aut domuit feras.

ita v. 435. *Virtutis est domare, quae cuncti timent.*
v. 444. *Post monstra tot perdomita.*
Herc. Oet. v. 752. — *Qui domuit feras,*
Ille ille victor vincitur.

Agam. v. 835.

Morte foecundum domuit draconem.

Ovid. Met. l. I. v. 447.

Pythia de domitae serpentis nomine dictos.

Prostat apud *J. Pollucem* l. X. segm. 145. fragmentum *Euri-* (256)
pidis ex Eurystheo Satyrico misere depravatum: Ὅτι δὲ καὶ τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν, εὕροις ἂν ἐν Εὐριπίδου Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ. Πᾶς δὲ φασγάνῳ ἐξηθέριζεν ὥστε πύρινον σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου. Interpretum conjecturas commemorare taedii plenum foret, nec illis refutandis tempus insumam, sed solum correctionem meam, e qua de aliis judicari poterit, in medium proferam. Amplectenda primum videtur codicis Vossiani lectio a *Kühnio* notata, Πᾶς ἐξηθέρισεν, omisso φασγάνῳ, quod e glossemate ortum est: id quod etiam viderat *Philargyrius Cantabrigiensis* Emendat. in *Menand.* et *Philem.* p. 123. Dein pro ἐξηθέριζεν, quod regulis analogicis repugnat, cum codd. nonnullis scribendum, ἐξεθέρισεν. Vid. *Dorvill.* V. C. Vann. Cr. p. 248. Fragmentum igitur ope codicum ita constitui potest:

Πᾶς δ' ἐξεθέρισεν ὥστε πύρινον —
Σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.

Qui duo sunt senarii, sed quorum prior pede mutilus est, cum sensus detrimento. Et mirandum est, MStos omnes in hac menda conspirare, ut et initio in isto πᾶς. Sed, nisi augurium me fallat, spero futurum, ut in posterum sic mecum legatur:

A. Πῶς δ' ἐξεθέρισεν; *B.* ὥστε πύρινον στάχυν
Σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.

Roganti alicui, forte Eurystheo, quomodo Hercules capita Hydrae excidisset, respondet nuncius, *veluti spicam triticeam gladio nigrum manubrium habente demetens.* Στάχυν exciderat propter similitudinem sequentis vocis σπάθῃ; sed (257)
verissimum est, nec aliter scribere potuit *Euripides.*

Cf. Suppl. v. 31. Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς.

Et fragmentum Hypsipyles apud *Stobaeum* Floril. Grot. tit. CVIII. p. 449. et *Plutarchum* de Consol. op. tom. II. p. 111. A.

Βίον θερίζειν, ὥστε κάρπιμον στάχυν.

Coluthi locum ad examen revocare juvat, v. 155.

Εἴ με διακρίνας, προφερέστερον ἔρνος ὀπάσσῃς.

Praestantissimus editor *Lennepius*, vitio in ἔρνος perspecto, tentabat:

Εἴ με διακρίνας, προφερέστερον εἶδος ὀπάσσῃς.

A qua correctione forte recedendum non est. Si tamen aliam quis desideret, en! habeat:

Εἴ με διακρίνας, προφερέστερον εὖχος ὀπάσσῃς.

Epigramma ἀδέσποτον Anthol. l. I. cap. 36. 6.

Παιήων, Χείρων, Ἀσκλήπιος, Ἱπποκράτης τε,
Τοῖσδ' ἐπὶ Νίκανδρος προφερέστερον ἔλλαχεν εὖχος.

Εὖχος ὀπάζειν, ut alibi κλέος, κῦδος ὀπάζειν. *Leontius* Anthol. l. III. c. 14. ep. 10.

(258) Κεῖται ἐνὶ Τροίῃ Τελαμώνιος, οὔτινι δ' ἔμπης
Ἀντιβίων ὀπάσας εὖχος ἑοῦ θανάτου.

Evolventi mihi nuper *Plutarchi* libellum de Consol. ad Apollon., variae subnatae sunt inter legendum conjecturae, e quibus nunc unam proferam, reliquas in aliud tempus reservabo. Itaque dicti libelli p. 114. C. haec leguntur verba notatu digna: *Οὐδεὶς γὰρ ἀγαθὸς ἄξιος θρηνῶν, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαινῶν· οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς· οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων ἀπαρχῶν, εἴγε ὁ μετηλλαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν. Scitas quasdam primitias* interpretes nobis obtrudunt. Scite profecto! Quanto verior erit nostra lectio: ἀλλὰ θείων ἀπαρχῶν. Vides, quam apte haec et sequentia inter se cohaereant: εἴγε ὁ μετηλλαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν.

Finiam in *Libanio* op. Sophist. tom. II. p. 676. D. *Κἂν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πολλάκις ἑώρακα μὲν ἠσθενηκότας ἀθλητάς, οὐδ' ἀποδῦναι δυνηθέντας· οἷς παρὰ πάντων τῶν θεῶν τῶν ἔλεος, οὐ μέμψις, ἀλλ' οὐδ' ἐπανελθοῦσιν οἴκαδε παρὰ τῶν οἰκείων. Morellus* pro παρὰ πάντων τῶν θεῶν τῶν, conjicit, παρὰ πάντων τῶν θεῶν τῶν τε ἀνθρώπων, quod etiam in versione expressit. Perperam. Locus hoc modo emendandus est: οἷς παρὰ πάντων τῶν θεωρούντων ἔλεος, οὐ μέμψις. ἀλλ' οὐδ' ἐπανελθοῦσι παρὰ τῶν οἰκείων. Opponuntur enim spectatores civibus, e quorum civitate athletae erant.

INDEX AUCTORUM,

QUI

EMENDANTUR ET ILLUSTRANTUR.

[SUNT NUMERI MARGINI HUIUS EDITIONIS ADSCRIPTI.]

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A.

B.

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
0021074151

